க்ஷேமம் ஸ்ரீ சுபமஸ்து

தாமோ ரக்ஷதி ரக்ஷித

வாத்யார்

போன் : 2371?3070

WANTED AN EXCELLENT PUNCTURL VADHYAR (BRAHASPATHY) ?

K.K. SWAMY (A) K.K. SRINIVAASAN

NYAYA SIROMANI, POORVAM & APARAM
(Birth to End) INCLUDING BRAMMAMEDHAM
YUGA DHARMAM, PRAYOGA PADHADHI
PRIME DISCIPLE OF 44TH JEER OF SRI AHOBILA MUTT

New No 13, (No 7), S M S Flats Ramakrishnapuram, 2nd Street, West Mambalam, Chennai - 600 033
E mail kanaka _srini@yahoo co in

கோத்ரம	ப்ரவரம	
சாண்டில்ய	சாண்டில்ய, ஆஸித தேவல	த்ரயார்ஷேய
சாண்டில்ய	காச்யப - ஆவத்ஸார - நைத்ருவ - ரேப ரைப -சௌண்டில்ய - சாண்டில்ய	ஸப்தார்ஷேய
சாண்டில்ய	காச்யப - ஆவத்ஸார - சாண்டில்ய	த்ரயார்ஷேய
சாண்டில்ய	காச்யப - ஆவத்ஸார - தைவல	த்ரயார்ஷேய
கௌதம	ஆங்கீரஸ - ஆயாஸ்ய - கௌதம	த்ரயார்ஷேய
தீர்க்கதமஸ	ஆங்கீரஸ, ஔதத்ய,தைர்க்கதமஸ	த்ரயார்ஷேய
வாமதேவ	ஆங்கீரஸ, வாமதேவ்ய, கௌதம	த்ரயார்ஷேய
ரஹூகண	ஆங்கீரஸ, ராஹூகண, கௌதம	த்ரயார்ஷேய
கர்க்க	ஆங்கீரஸ, சைந்ய, கர்க்க	த்ரயார்ஷேய
தண்டி	ஆங்கீரஸ, மஹீய, ஔருக்ஷய	த்ரயார்ஷேய
ஹரித	ஆங்கீரஸ, ஆம்பரீஷ, யௌவநாச்வ	த்ரயார்ஷேய
குத்ஸ	ஆங்கீரஸ, மாந்தாத்ரு, கௌத்ஸ	த்ரயார்ஷேய
ஷடமர்ஷண	ஆங்கீரஸ. த்ராஸதஸ்ய, பௌருகுத்ஸ	த்ரயார்ஷேய
முத்கல	ஆங்கீரஸ, பாரம்யச்வ, மௌத்கல்ய	த்ரயார்ஷேய
ஆத்ரேய	ஆத்ரேய, ஆர்ச்சநாநஸ, ச்யாவாச்வ	த்ரயார்ஷேய
குசிக	வைச்வாமித்ர, தேவராத, ஔதல	த்ரயார்ஷேய
வைச்வாமித்ர	வைச்வாமித்ர, தேவராத, ஔதல	த்ரயார்ஷேய
லோஹித	வைச்வாமித்ர, அஷ்டக, லோஹித	த்ரயார்ஷேய
கௌசிக	வைச்வாமித்ர, ஆகமர்ஷண, கௌசிக	த்ரயார்ஷேய
காச்யப	காச்யப, ஆவத்ஸார, நைத்ருவ,	த்ரயார்ஷேய
நைத்ருவ காச்யப	காச்யப, ஆவத்ஸார, நைத்ருவ,	த்ரயார்ஷேய
மாடர	நைத்ருவ, காச்யப, மாடர	த்ரயார்ஷேய
வஸிஷ்ட	வாஸிஷ்ட, இந்த்ரப்ரமதா, பரத்வஸூ	த்ரயார்ஷேய.
கௌண்டிந்ய	வாஸிஷ்ட, மைத்ராவருண, கௌண்டிந்ய	த்ரயார்ஷேய
பாரத்வாஜ	ஆங்கீரஸ, பார்ஹஸ்பத்ய, பாரத்வாஜ	த்ரயார்ஷேய
ஸங்க்ருதி	ஆங்கீரஸ, கௌரிவீத, ஸாங்க்ருத்ய	த்ரயார்ஷேய
ஸங்க்ருதி:	ஸாத்ய - கௌரவீத - ஸாங்க்ருத்ய	த்ரயார்ஷேய
வாதூல	பார்க்கவ, வைதஹவ்ய, ஸாவேதஸ	த்ரயார்ஷேய
கந்வ	ஆங்கீரஸ, ஆஜமீட, காந்வ	த்ரயார்ஷேய
கந்வ:	ஆங்கீரஸ - கௌர - காண்வ	த்ரயார்ஷேய
பராசர	வாஸிஷ்ட,சாக்த்ய,பாராசர்ய	த்ரயார்ஷேய
காத்யாயாந	ஆத்ரேய, பார்க்கவ, வாஸிஷ்ட	த்ரயார்ஷேய
ப்ருஹஸ்பதி	பார்ஹஸ்பத்ய, காபில, பார்வண	த்ரயார்ஷேய
சுநக	சௌநக, (க்ருத்ஸமத)	ஏகார்ஷேய
பாதராயண	ஆங்கீரஸ், பார்ஷதச்வ, ராதீதர	த்ரயார்ஷேய
அகஸ்த்ய	ஆகஸ்த்ய, தார்ட்யச்யுத, ஸௌமவாஹ	த்ரயார்ஷேய
ஸ்ரீவத்ஸ	பார்க்கவ, ச்யாவந, ஆப்நவாந, ஔர்வ,ஜாமதக்ந்ய	பஞ்சார்ஷேய
கர்க்க	ஆங்கீரஸ, பார்ஹஸ்பத்ய, பாரத்வாஜ, சைந்ய, கர்க்க	பஞ்சார்ஷேய
மௌத்கல்ய	ஔர்வ, ச்யாவந, பாரக்கவ, ஜாமதக்ந்ய, ஆப்நவான	பஞ்சார்ஷேய
மௌத்கல்ய	ஆங்கீரஸ, பார்ம்யஸ்வ, மௌத்கல்ய	த்ரயார்ஷேய
மௌத்கல்ய	தார்க்ஷ்ய, பார்ம்யஸ்வ, மௌத்கல்ய	த்ரயார்ஷேய
மௌத்கல்ய	ஆங்கீரஸ, தாவ்ய, மௌத்கல்ய	த்ரயார்ஷேய

வைத்தியநாத தீக்ஷிதீயத்திலுள்ள காண்டம் 7 [illegible] வர்ணாசிரம தர்ம காண்டம் ஸம்ருதி முக்தாபலம் பக்கம் 366 முதல் 383 பக்கம் வரை உள்ளது கோத்ரம மொத்தம 229, பிரம்ம வித்யா பிரஸ் சிதம்பரத்தில் வெளியானது (பூஜை அறையில்) பெருமாள் ஸன்னதியில் வைத்துக் கொள்ளவும்

உ

ஸ்ரீ வைத்யநாத தீக்ஷிதர் அவர்களால் இயற்றப்பட்ட

ஸ்ம்ருதிமுக்தாபலம்

என்னும் தர்மசாஸ்த்ர க்ரந்தத்தின்
இரண்டாவது பரிச்சேதமாகிய

ஆஹ்னிக காண்டம்

முதலாவது பாகம் தமிழுரையுடன் கூடியது.

இஃது

ஸ்ரீ காஞ்சீ காமகோடி பீடாதிபதிகளின்
ஆஜ்ஞையை முன்னிட்டு

வேத தர்மசாஸ்த்ர பரிபாலன ஸபையால்

கும்பகோணம்
வைதிக வர்த்தினீ பிரஸ்ஸில்
அச்சிடப்பட்டு கும்பகோணத்தில் வெளியிடப்பட்டது.

விலை] 1951 [ரூ. 7—8—0

Copyright Registered.

उ

श्रीः ॥

उपोद्घातः

श्रीमत्परमहंस परिव्राजकाचार्यवर्य
श्रीमच्छङ्करभगवत्पाद प्रतिष्ठित
श्रीकाञ्ची कामकोटिपीठाधिप जगद्गुरु
श्रीमच्चन्द्रशेखरेन्द्र सरस्वती श्रीपादैः

क्रियते नारायणस्मृतिः ॥

श्रुतिस्मृत्यादिप्रमाणप्रसिद्धानां यतीनां स्मृत्यादिषु मतभेदेन कयाचित् प्रतीयमानानां तत्तद्व्याख्यातृकारिभेदेन मतप्रमाणप्रदर्शनपूर्वकं निर्धारितानुष्ठानप्रकाराणां सङ्ग्रहयाऽत्र बोधयितुं स्मृतिमुक्ताफलाख्यं निबन्धरत्नं काण्डषट्कात्मकं व्यतानिषुः श्रीवैद्यनाथदीक्षितेन्द्रा इति सुप्रसिद्धमेतदास्तिकलोकस्य । षण्णामेव्याख्यान काण्डानां मध्ये काण्डचतुष्टयं आचारादिजैः ब्रह्मश्रीसम्पन्नश्रीनिवासशास्त्रिवर्यैः ब्रह्मविद्यापत्रिकाप्रवर्तनाधिना निजप्रयासैः प्रविभागानुवाद तन्त्रप्रकाशनेन रक्षितमित्याशीर्वादपरम्परया प्रतिजनताया कृतज्ञता उपकारः ।

तदिदं ग्रन्थरत्नं सांप्रतं सर्वदुर्लभमिति मत्वा योऽस्मि प्रविभागानुवादसनाथं प्रथममवेक्षित मानुषकाणां वेदयज्ञशास्त्रपरिपालनसभया प्रकाशित संस्कृतविद्यावर्धनसंस्थया च पयस्वेषाक्य

𑌦𑍃𑌶𑌂 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰𑌯𑌵𑌿𑌵𑍇𑌚𑌨𑍇𑌨 𑌸𑌾𑌰𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰𑌹𑍇𑌣 𑌸𑍁𑌲𑌭𑌂 𑌯𑌤𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌪𑍍𑌰𑌵𑌣𑍈𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌵𑌤𑍍𑌸𑌾𑌙𑍍𑌕𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌸𑌿𑌨𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌸𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌿𑌤𑌂 𑌦𑍃𑌢𑌂 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 ॥

𑌵𑌿𑌜𑌯𑌾𑌬𑍍𑌦𑌾𑌷𑌾𑌢𑍇, 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌮𑌾𑌰𑌃 ॥ 𑌵𑌸𑌨𑍍𑌤 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰, 𑌶𑍈𑌵𑌾𑌵𑌾𑌸𑌰𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯, 𑌸𑍋𑌮𑌵𑌾𑌸𑌰𑌃 ॥	𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌸𑍂𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃 ॥

ஸ்ரீ: ॥

முத்ரை.

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்யவர்ய, ஸ்ரீமச் சங்கர பகவத் பாத ப்ரதிஷ்டித, ஸ்ரீ காஞ்சீ காமகோடி பீடாதிப ஜகத்குரு

ஸ்ரீமச் சந்த்ரசேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ ஸ்ரீபாதர்களால்

செய்யப்படுகின்றது

நாராயண ஸ்ம்ருதி.

வேதங்கள், ஸ்ம்ருதிகள் முதலிய ப்ரமாணங்களால் ப்ரஸித்தங்களான தர்மங்கள் ஸ்ம்ருதி முதலியதில் மதபேதத்தால் அநேக ப்ரகாரமாய்த் தோன்றுவதால், அவைகளைப் பற்பல சாகைகளை அத்யயனம்செய்துள்ள அதிகாரிகளின் பேதத்திற்கு அனுகுணமாய் மூலப்ரமாணங்களை உதாஹரிப்பதை முற்கொண்டு நிர்ணயிக்கப்பட்ட அனுஷ்டான ப்ரகாரமுள்ளவைகளாய், ஸுலபமான ரீதியால் அறிவிப்பதற்கு, ஸ்ம்ருதி முக்தாபலமென்னும் ஆறுகாண்டங்களுடைய சிறந்த நிபந்தனக்ரந்தத்தை, ஸ்ரீ வைத்யநாத தீக்ஷிதேந்த்ரர் அவர்கள் செய்தார்கள் என்பது ஆஸ்திக ஜனங்களுக்கு ப்ரஸித்தமாகியதே. டெ ஆஹ்னிக காண்டம் முதலிய ஆறுகாண்டங்களையும், நடுக்காவேரி என்னுமக்ரஹாரத்தில் விளங்கியவரும், ப்ரம்ஹ வித்யா பத்ரிகாப்ரசாரம் முதலியவையால் திகந்தங்களில் பரவிய யசஸ்ஸுடையவருமான ப்ரம்ஹஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்த்ரிகள் அவர்கள் தமிழ் பாஷையில் மொழிபெயர்த்து, அச்சிட்டு வெளியிட்டதால், ஸம்ஸ்க்ருத பாஷா பரிசயமில்லாத ஆஸ்திக ஜனஸமூஹத்திற்கு உயர்ந்த உபகாரம் செய்யப்பட்டது.

அவ்விதமான இந்தச் சிறந்த க்ரந்தம் இப்பொழுது கிடைப்பது அரிதானதாயிருப்பதால், மறுபடி தமிழ் மொழிபெயர்ப்புடன் கூடியதாய் முதலில் அபேக்ஷிக்கப்படும் ஆஹ்னிக காண்

டம், வேத தர்ம சாஸ்த்ர பரிபாலன ஸபையால் அச்சிடப்பட்டு நமது ஸன்னிதியில் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டது. அதைப் பார்த்து மிகவும் ஸந்தோஷிக்கின்றோம். இந்த க்ரந்தத்தைப் பரிசீலிப்பதால், ப்ரதி தினம் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய தர்ம ப்ரகாரங்களை நன்கு அறிந்தவர்களாய் ஆஸ்திகர்கள், அவரவர் அதிகாரத்திற்கு அனுரூபமான தர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதால் ஸர்வேச்வரனை ஆராதிப்பவர்களாயிருந்து, ஸ்ரீ சந்த்ரமௌளீச்வர க்ருபையால் கல்யாண பரம்பரைகளை அடையக்கடவர் என்று ஆசப்ஸிக்கிறோம்.

விஜயயாத்ராஸ்தானம், வாழ்க்குடி என்னுமக்ரஹாரம் கர-௵ வைகாசி-மீ அமாவாஸ்யா - ஸோமவாரம.	நாராயண ஸ்ம்ருதி.

உ

ஓம் நமோ நாராயணாய ॥

முகவுரை.

ஸர்வேச்வரனால் ச்ருஷ்டிக்கப்பட்ட பலவித ப்ராணிகள் இவ்வுலகில் காணப்படுகின்றன. அவைகளுள் ஸ்தாவரங்கள் பலவிதமாயும், ஜங்கமங்கள் பலவிதமாயுமுள்ளன. ஜங்கமங்களிலும் எண்ணிறந்த ஜாதிபேதங்களுடன் ப்ராணிகள் காணப்படுகின்றன. அவைகளுள் மனித ஜாதியே சிறந்தது. எல்லா அவயவங்களும் சேர்ந்து இருப்பதாலும், அறிவு மிகுந்திருப்பதாலும், மனிதனொருவனுக்கே நல்வினை தீவினை க்ஞானமும், பரலோக க்ஞானமும், ஈசனொருவனுண்டென்றும், அவன் ஸர்வேச்வரனென்றும், அவனை நாம் வழிபடக் கடமையுள்ளவர்களென்றும், இல்லாவிடில் நரகத்தில் விழ நேரிடுமென்றும், ஸ்தாவராதி ஜன்மத்தையடைவோமென்றும், அவனை ஆராதித்தால் அழிவற்ற ஸுகமான மோக்ஷத்தை அடைவோமென்றும் க்ஞானமுண்டாகிறது. பசு, பக்ஷி முதலியவைக்கு அறிவிருந்தும் அது குன்றி, ஆஹார நித்ரா ஸ்த்ரீஸங்கங்களுக்குரிய ஸாதன ஸம்பாதனத்தோடு முடிந்திருக்கிறது. மனிதனின் புத்தி அவ்விதமல்ல. மிக ஸூக்ஷ்மமான விஷயங்களை ஆராய்வதிலும், பூததத்வங்களைச் சோதிப்பதிலும், நூதனமான ஸுகஸாதனப் பொருள்களை ஸ்ருஷ்டிப்பதிலும் வல்லமையுள்ளது. இவ்விதமான மனித ஜன்மம் பலகோடி புண்யங்களால் ப்ராப்தமாகியதாகையால், மனிதன் ஸூக்ஷ்ம த்ருஷ்டியால் இதை அறிந்து, இப்பிறவிக் கடலினின்றும் வெளியேறும் உபாயத்தைச் சிந்திக்க வேண்டும். பசு, பக்ஷ்யாதிகளைப்போல் மூன்று கார்யங்களிலேயே ஆயுளைச் செலவிடக்கூடாது. எண்ணிறந்த பிறவிகளை அடைந்தோம், இனியுமடையப்போகிறோம், இவைகளை அடையாது எவ்விதம் வெளியேறுவோமென்று சிந்தனை செய்தால் அதன் உபாயம் ஈசனருள்தானென்று முடிவிற்றோன்றும். ஈசனருளையடைவதும், அவனியற்றிய ஆக்ஞையை மீறாது நடப்பதினாலேயாம். ச்ருதி, ஸ்ம்ருதிகள் அவன் ஆக்ஞையே. அவைகளிலுள்ளபடி, வர்ணங்களுக்கும், ஆச்ரமங்களுக்கும் தனித்

தனியாய் விதிக்கப்பட்ட தர்மங்களைத் தவறாது அனுஷ்டிப்பதும், அதர்மங்களை வர்ஜிப்பதும் நான்கு வர்ணத்தாருக்கும் ஏற்பட்டவை. இவ்வித மனுஷ்டிப்பதாலேயே ஈசனருளுக்குப் பாத்ராகளாகலாம். இவ்விதம் கர்மானுஷ்டானத்தாலேயே ஜனகாதிகள் ஸித்தியைப்பெற்றனர். ஈசனருளாலேயே க்ஞான முண்டாக வேண்டும். க்ஞானத்தாற்றான் மோக்ஷத்தையடையவேண்டும். அதனாலேயே ஸர்வ துக்க நிவ்ருத்தியும், பரமானந்த ப்ராப்தியுமென்பது சாஸ்த்ரங்களின் ஸித்தாந்தம். அனுஷ்டேயமான கர்மங்கள் பற்பல ச்ருதிகளிலிருப்பதால் மந்த மதிகளான மனிதருக்குச் சுலபமாய்ப் புலப்படாதெனக் கருதி, காருணிகர்களான மஹர்ஷிகள் பலர் ஸ்ம்ருதிகளை வெளியிட்டனர். அவைகளினுள்ளவைகளையும் லகுவாய் அறிந்துகொள்ள விருப்பமுள்ளவர்களுக்கு உபகாரமாகப் பலர் நிபந்தனங்களை யியற்றியிருக்கிறார்கள். அவைகளுள் "ஸ்ம்ருதி முக்தாபலம்" என்னும் நிபந்தனமும் ஒன்று. இது மிகச்சிறந்தது. இதை அறியாதவர் தக்ஷிண தேசத்தில் ஒருவருமில்லை யென்பது மிகையாகாது. இந்த நிபந்தனத்தில் உதாஹரித்திருக்கும் பல ஸ்ம்ருதிகளும், க்ரந்தங்களும், க்ரந்த கர்த்தாவின் சிறந்த வல்லமையை விளக்குகின்றன. இந்த நிபந்தனம் ஆறு காண்டங்களாய்ப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது.

அவையாவன:-1. வர்ணாச்ரம தர்ம காண்டம், 2. ஆஹ்நிக காண்டம், 3. ஆசௌச காண்டம், 4. ச்ராத்த காண்டம், 5. ப்ராயஶ்சித்த காண்டம், 6. திதிநிர்ணய காண்டம்.

இதை இயற்றியவர், தென்தேசத்தில் தஞ்சைமாகாணத்திலுள்ள 'கண்டரமாணிக்கம்' எனும் அக்ரஹாரத்தில், ஸுமார் 300 வர்ஷங்களுக்குமுன் உதித்தவரென்றும், வாதூல கோத்ரத்திற் பிறந்தவரென்றும் தெரியவருகிறது.

இந்த நிபந்தனம் தக்ஷிண தேசத்தில் ப்ராம்ஹணர்களால் ப்ரமாணமாய் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இது சிலகாலத்திற்குமுன், நடுக்காவேரியில், ப்ரம்ஹஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்த்ரிகள் அவர்களால் தமிழுரை சேர்க்கப்பட்டு, தமது முத்ராசாலையிலேயே அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டிருந்தது. இப்

புஸ்தகம் இப்பொழுது துர்லபமாகியதால், ஆஸ்திகர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி, **வேத தர்ம சாஸ்த்ர பரிபாலன ஸபை**யாரால், தமிழுரையுடன் சேர்த்து, கும்பகோணத்தில் 'வைதிக வர்த்தினீ' ப்ரஸ்ஸிலும், 'சாரதா விலாஸ' ப்ரஸ்ஸிலும் அச்சிட ஆரம்பிக்கப்பட்டது. 2-ஆவது காண்டமாகிய "ஆஹ்னிக காண்டம்" தமிழுரையுடன் இப்பொழுது வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இக் காண்டத்தில், விடியற்காலத்தில் எழுந்திருப்பது முதல் இரவில் சயனிக்கும் வரையிலுள்ள, சௌசம், ஆசமனம், தந்ததாவனம், ஸ்நானம், ஸந்த்யாவந்தனம், ஹோமம், பூஜை, வைச்வதேவம், போஜனம், அதிதிபூஜை முதலிய கர்மாக்கள் விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லப்பட்டுள்ளன. இனி க்ரமமாய் மற்றக் காண்டங்களும் தமிழுரையுடன் வெளியிட உத்தேசம்.

வேத தர்மசாஸ்த்ர பரிபாலன ஸபையோம்.

வைத்யநாததீக்ஷிதீய ஸ்ம்ருதி முக்தாபலத்தில் ஆஹ்னிக காண்டத்தின் முதல் பாகத்தின்

விஷய அட்டவணை.

விஷயங்கள்.	பக்கம் நெ.
விடியற்காலத்தில் எழுந்திருப்பது	1
ப்ராம்ஹ முஹூர்த்தம் எது ?	3
ஸந்த்யாகாலத்தில் செய்யக்கூடாதவை	5
ஸந்த்யைகளில் தூங்கியவனுக்கு ப்ராயச்சித்தம்	6
எழுந்தவுடன் ஜபிக்கவேண்டியவைகள்	8
விடியற்காலத்தில் பார்க்கக்கூடியவையும், பார்க்கக்கூடாதவையும்	10
வெளியில் ஸஞ்சாரம்	11
மல மூத்ர விஸர்ஜந நியமங்கள்	13
எந்த இடங்களில் மல மூத்ர விஸர்க்கம் கூடாது	22
எவர்களைப் பார்க்கக்கூடாது	25
தேவாலயத்திற்கு வெளியில் நூறு கோலளவு தள்ள வேண்டும்	28
சௌசவிதி	30
ம்ருத்திகையின் லக்ஷணம்	32
வர்ண பேதங்கள்	34
முன்பே ஜலத்தை எடுத்து வைக்காவிடில்	35
தாரா சௌசம் கூடாது	36
ம்ருத்திகையின் கணக்கு	37
மண்ணின் அளவு	42
மூத்ர சௌசத்தில் மண்ணின் ஸங்க்யை	44
ஷை ஷை பரிமாணம்	,,
மணல்களால் செய்தால் இரண்டு மடங்கு	45
தேச காலானுஸாரமாய் சௌசம்	46
உபநயனமில்லாதவனுக்கு	,,
ஸ்த்ரீகளுக்கும், சூத்ரர்களுக்கும்	,,

விஷயங்கள்.	பக்கம் நெ.
போஜனகாலத்தில், சுத ஸ்ராவமானால்	48
மலங்களைக் கையால் ஸ்பர்சித்தால்	49
பிறரின் ஷை	,,
ம்ருத்திகையின் ப்ரமாணம்	51
பாவ சுத்தி ஆவச்யகம்	53
சௌசம் செய்யாவிடில் தோஷம்	54
வாய்க் கொப்புளித்தலின் விதி	55
கண்டூஷத்தின் ஸங்க்யை	,,
ஆசமன விதி	57
அதில் திக்கு நியமம்	58
வர்ண பேதத்தால் விசேஷம்	60
ஜலத்தின் பரிமாணம்	62
ஜலத்தின் லக்ஷணம்	63
மற்ற நியமங்கள்	66
தீர்த்த பேதங்கள்	74
ஆசமன ப்ரசம்ஸை	85
ப்ரம்ஹ யக்ஞத்தில் விசேஷம்	87
ஜலத்தின் நடுவில் நின்றுகொண்டு ஆசமனம்	89
ஈர வஸ்த்ரத்துடன் ஆசமனம் முதலியது	93
குச ப்ரசம்ஸை	97
ஜபாதிகளின் பவித்ரதாரணம்	99
ப்ரம்ஹ க்ரந்தி பவித்ரம்	,,
ரேகைகளின் நியமம்	101
காம்ய பவித்ரங்கள்	102
ஸ்வர்ண, ரஜத பவித்ர விஷயம்	110
ஸ்வர்ண பவித்ரமில்லாவிடில், வெள்ளியை மட்டும் தரிக்கக்கூடாது	111
மூன்று லோஹங்களால் பவித்ரம்	112
ஜீவ பித்ருக்கனும், ஜீவ ஜ்யேஷ்டனும் வெள்ளி பவித்ரம் தரிக்கக்கூடாது	,,
கோவால பவித்ரம்	113
பவித்ரம் செய்யும் ப்ரகாரம்	114
பவித்ரத்தின் பரிமாணம்	115

விஷயங்கள்.	பக்கம் நெ.
தர்ப்பாஹரண காலம்	115
௸ மந்த்ரம்	117
குசம் கிடைக்காவிடில்	118
தர்ப்பங்களின் பேதங்கள்	119
விலக்கத் தகுந்த தர்ப்பங்கள்	120
தர்ப்பங்களின் ஸங்க்யை	121
ஆசமன நிமித்தங்கள்	122
வலது காதைத் தொடும் விஷயம்	129
இருமுறை ஆசமன நிமித்தங்கள்	131
ஆசமனத்தின் விலக்கு	136
பல்லில் சிக்கியதை எடுத்தால்	140
சில நிமித்தங்களில் ஆசமனம் இல்லை	145
த்ரவ்யத்தைக் கையில்வைத்து உச்சிஷ்டனானால்	148
ஆசமன ப்ரசம்ஸை	151
பல் துலக்கும் விதி	152
அதில் மந்த்ரம்	153
குக்குடாஸன விதி	154
உரிய காஷ்டம்	155
காஷ்டத்தின் பரிமாணம்	156
காஷ்டங்களின் பலம்	158
திக்குகளின் நியமம்	164
நிஷித்த காலங்கள்	166
ஸ்நான விதி	172
ஸ்நான ப்ரகாரம்	178
ஐந்து அங்கங்கள்	180
அருணோதய லக்ஷணம்	182
ஸ்நானத்திற்குப் பிறகு ஆசமனததில் விசேஷம்	184
ஸ்நானாங்க தர்ப்பணம்	185
ஜலத்திலிருந்து செய்யவேண்டும்	187
திக்குகளின் நியமம்	189
உபவீதாதி நியமம்	190
திலபேதங்கள்	191
ஜீவ பித்ருக்களுக்கு கருப்பு எள் நிஷித்தம்	192

விஷயங்கள்.	பக்கம் நெ.
சுபகார்ய விஷயத்தில் திலதர்ப்பணம் கூடாது	193
யக்ஷ்ம தர்ப்பணம்	194
கரையில் நிற்கவேண்டும்	195
ஈரவஸ்த்ரத்துடன் மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்யக்கூடாது	,,
உத்தரீய வஸ்த்ர நிஷ்பீடனம்	197
மூன்றாய் மடித்துப் பிழியக்கூடாது	198
ஈரவஸ்த்ரத்தைத் தோளில் வைக்கக்கூடாது	199
ஸ்நான வஸ்த்ரத்தால் துடைத்துக்கொள்ளக்கூடாது	200
வஸ்த்ர தாரணம்	201
இடுப்பு வஸ்த்ரம், உத்தரீயம் இவைகளை மாற்றக்கூடாது	202
ஸ்நான வஸ்த்ரத்தை எடுப்பதில் விசேஷம்	203
வர்ண பேதத்தால் வஸ்த்ர பேதம்	,,
சாயமுள்ள வஸ்த்ரம் நிஷித்தம்	205
அஹத வஸ்த்ர லக்ஷணம்	206
தௌத வஸ்த்ரமில்லாவிடில்	207
கார்ய பேதத்தால் வெவ்வேறு வஸ்த்ரங்கள்	,,
நிஷித்த வஸ்த்ரங்கள்	208
கடிஸூத்ரமில்லாமலிருக்கக்கூடாது	,,
ஏழு தடவை காற்றினால் உலர்த்தும் விஷயம்	209
வஸ்த்ரதாரண மந்த்ரங்கள்	210
உத்தரீயம் ஆவச்யகம்	211
எவன் ஏக வஸ்த்ரன்?	212
அந்தரீய வஸ்த்ர நிஷ்பீடனம்	213
அதன் மந்த்ரம்	,,
ஸ்நான பேதங்கள்	214
மாத்யாஹ்னிக ஸ்நானம்	216
ஸ்நானத்திற்குரிய ஜலங்கள்	219
ஜலாசயங்களின் லக்ஷணங்கள்	,,
பிறனின் ஜலாசயத்தில் ஸ்நானம் கூடாது	223
நதி முதலியது கிடைக்காவிடில்	224
பிறர் ஜலாசயத்தில் ஸ்நானம் செய்தால் என்ன செய்வது?	225
எல்லோருக்கும் பொதுவாயுள்ளதில் ஸ்நானம்செய்யலாம்	226
சண்டாளனின் கிணறு முதலியதில் ஸ்நானம் செய்தால்	228

விஷயங்கள்.	பக்கம் நெ.
நதியிருந்தால் மற்ற ஜலத்தில் ஸ்நானம் கூடாது	228
ஸமுத்ரத்தில் முழுகக்கூடாது	229
பர்வகாலத்தில்தான் ஸமுத்ர ஸ்நானம் செய்யலாம்	230
கர்ப்பிணீபதி ஸமுத்ர ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது	,,
பானுவாரம், மங்களவாரம் சேர்ந்தால் ஸமுத்ர ஸ்நானம் கூடாது	231
க்ருஷ்ணாங்காரக சதுர்த்தசியில் ஸமுத்ர ஸ்நானம்	,,
ஸேதுவில் வார தோஷமில்லை	232
அஸ்தமயததிற்குப் பிறகு நதியில் ஸ்நானம் கூடாது	233
குருக்ஷேத்ரம் முதலியதை ஸ்மரிக்கவேண்டும்	,,
வர்ஜிக்கத் தகுந்த ஜலங்கள்	234
உஷ்ணோதக ஸ்நானம்	236
ஷை நிஷேதம்	237
ஷை ஸ்நானத்தில் விசேஷம்	238
சிவ கங்கை, விஷ்ணு கங்கை	239
ம்ருத்திகை கொண்டுவருவது	,,
கால்களை அலம்பாமல் ஜலத்தில் இறங்கக்கூடாது	242
ம்ருததிகா ஸ்நான ப்ரகாரம்	,,
ஒருவனின் பின்பாகத்தில் ஸ்நானம் கூடாது	259
மாதா பிதாக்கள் ஜீவித்திருக்கும்போது தர்சத்தில் ஸ்நானம் கூடாது	,,
ஸங்கல்பமில்லாத கர்மம் வீணாகும்	260
நைமித்திக ஸ்நானம்	262
சீத ஜலத்தால் செய்யவேண்டும்	263
சண்டாளாதிகளைத் தொட்டால் ஸசேல ஸ்நானம்	264
சண்டாளாதிகளுக்கு எவ்வளவு தூரம் விலகவேண்டும்	270
சண்டாளாதிகளின் நிழலைத் தொட்டால்	273
பௌத்தன் முதலியவரை ஸ்பர்சித்தால்	275
நாய் முதலியவையின் ஸ்பர்சத்தில்	277
பக்ஷிகளின் ஸ்பர்சத்தில்	280
பூனையை வாயில் தொட்டால்	281
அசுத்தன் சண்டாளாதிகளைத் தொட்டால்	282
போஜனகாலத்தில் சண்டாளாதிகளைப் பார்த்தால்	284

விஷயங்கள்.	பக்கம் நெ.
துக்கப்ரச்னம் செய்தால்	284
நாய் முதலியதால் கடிக்கப்பட்டால்	285
அருணோதயத்திற்குமுன் ஸ்நானம் நிஷித்தம்	289
மஹாநிசா என்பது எது?	290
மஹாநிசையில் ஸ்நான பானாதிகள் கூடாது	291
காம்ய நைமித்திக ஸ்நானங்களை மஹாநிசையிலும் செய்யலாம்	292
ராத்ரியில் சண்டாளாதி ஸ்பர்சத்தில்	293
வீட்டில் ஜலமில்லாவிடில்	295
க்ரஹண ஸ்நானம்	297
ஸ்நானம் செய்யாவிடில் ப்ரத்யவாயம்	299
ஹிரண்ய ச்ராத்த விதி	300
ஆசௌசிகளும் ஸ்நானாதிகளைச் செய்யவேண்டும்	302
மோசன காலத்திலும் ஸ்நானம்	303
வார விசேஷத்தால் பல விசேஷம்	305
க்ராஸம் முதல் மோசனம் வரையில் புண்யகாலம்	306
க்ரஸ்தாஸ்தமயத்தில் மோசன ஸ்நானகாலம்	,,
இரவில் ஸூர்யக்ரஹணமும், பகலில் சந்த்ர க்ரஹணமும் நேர்ந்தால் ஸ்நானதானாதிகள் இல்லை	,,
ஸங்க்ரமண ஸ்நானம்	307
புண்யகால விவரணம்	310
ஸ்நானாதி பலம்	322
ரஜஸ்வலா ஸ்நானம்	323
ரஜஸ்ஸா நான்குவிதம்	325
ரஜஸ்வலை அசுத்தர்களால் தொடப்பட்டால்	329
ஆசௌசம் ஸம்பவித்தால் ஸ்நான விதி	331
ரஜஸ்வலைகளுக்கு பரஸ்பரம் ஸ்பர்சத்தில்	332
பிணியாளர் ஸ்நான விதி	337
தீர்த்தம், தேவாலயம் முதலியவிடங்களில் அஸ்ப்ருச்ய ஸ்பர்ச தோஷமில்லை	339
காம்ய ஸ்நானங்கள்	340
அச்வத்த நிழலில் ஸ்நானம்	343
புளி முதலியவையின் நிழலில் ஸ்நானம் கூடாது	,,

விஷயங்கள்.	பக்கம் நெ.
மாக ஸ்நானம்	344
தீர்த்தானுகுணமாய் பல பேதம்	349
அப்யஞ்ஜன ஸ்நானம்	351
நிஷித்த திதயாதிகள்	352
அப்யங்காதிகளில் திதி நிஷேதம் தாத்காலிகம்	355
சதுர்தசீ முதலிய பர்வங்கள்	356
வார நிஷேத விதிகள்	357
ப்ராத:கால நிஷேதம்	361
நரகசதுர்தசீ ஸ்நானம்	,,
வாஸனைத் தைலம் முதலியவைக்கு நிஷேதமில்லை	363
க்ஷௌரத்திற்குப் பிறகு அப்யங்கம கூடாது	364
நெய்யுடன் கூடிய தைலத்திற்கு நிஷேதமில்லை	365
நிஷித்த வாரங்களில் சேர்க்கவேண்டிய த்ரவ்யங்கள்	,,
துளஸீ தளத்துடன் கூடிய தைலம் எப்பொழுதும் துஷ்டமல்ல	,,
அப்யங்க ஸ்நானத்தில் மந்த்ரங்களில்லை	366
ப்ராம்ஹணர்களுக்கு எண்ணெய்தேய்ப்பது மஹாபுண்யம்	367
க்ரியா ஸ்நானம்	,,
தீர்த்த யாத்ரையில் வர்ஜிக்கத்தக்கவை	369
பிறருக்காகச்சென்று, தீர்த்த ஸ்நானம் செய்தால்	370
தீர்த்த பலத்தை விற்கக்கூடாது	371
நதிகளின் ரஜோ தோஷ நிர்ணயம்	373
மஹா நதிகள்	376
ரஜோ தோஷத்திற்கு அபவாதம்	381
கௌண ஸ்நானங்கள்	382
ஆக்னேய ஸ்நான ப்ரகாரம்	386
வாருண ஸ்நானம்	388
ப்ராம்ஹ ஸ்நானம்	389
வாயவ்ய, ஸாரஸ்வத ஸ்நானங்கள்	391
பௌம ஸ்நானாதிகள்	393
சக்தனுக்கு அனுகல்ப்பமில்லை	394
ஊர்த்வ புண்ட்ரதாரண விதி	395
ஊர்த்வ புண்ட்ர நிஷேத வசனங்கள்	412

விஷயங்கள்.	பக்கம் நெ.
நிஷேதத்திற்கு ஸமாதானம்	414
தப்த முத்ராவிஷய விசாரம்	432
த்ரி புண்ட்ர விதி	436
த்ரி புண்ட்ர நிஷேத வசனங்களுக்கு ஸமாதானம்	459
இரண்டு புண்ட்ரங்களும் தரிக்கலாம்	466
ச்ராத்தத்தில் புண்ட்ரதாரண விஷயம்	469
இதிஹாஸ புராணங்களுக்கு அப்ராமாண்ய சங்கா நிஷேதம்	475
ஸந்த்யா விதி	480
ஸந்த்யையை அதிக்ரமிக்கக்கூடாது	483
காயத்ரீ ஜபத்தை முடிக்கும் காலம்	486
காலபேதத்தால் ஸந்த்யைக்கு நாமபேதம்	491
ஸாங்கமாய் செய்யமுடியாவிடில், உபஸ்தானமாவது செய்யப்படவேண்டும்	495
ஸந்த்யையின் கௌண காலம்	496
ஸூதகம் முதலியதில் ஸந்த்யாவந்தனம்	498
முக்ய காலாதிக்ரமத்தில் ப்ராயச்சித்தம்	500
கௌணகாலமும் அதிக்ரமித்தால் செய்யவேண்டியது	501
வெளியில் ஸந்த்யாவந்தனத்தைச் செய்யவும்	503
ப்ராதஸ் ஸந்த்யையின் ப்ரகாரம்	505
மந்த்ரங்களின் ருஷி முதலியதைத் தெரிந்து அனுஷ்டிக்கவும்	511
மந்த்ரங்களின் அர்த்தத்தையும் அறியவேண்டும்	,,
ஆபோஹிஷ்டா முதலிய மந்த்ரங்களின் அர்த்தம்	512
ஸூர்யச்ச முதலிய மந்த்ரங்களின் அர்த்தம்	518
அக்னிச்ச ஷை ஷை ஷை	521
ஆப:புனந்து ஷை ஷை ஷை	,,
ததிக்ராவ்ண்ண: ஷை ஷை ஷை	524
அர்க்யதானம்	525
ஆபத்காலத்தில் த்யானமாவது செய்யவும்	529
ஏழுநாள் ஸந்த்யாவந்தனம் செய்யாவிடில் புனருபநயனம்	,,
ஜபதேச ஆஸநாதி விதி	531
ப்ராண ப்ரதிஷ்டை	538

விஷயங்கள்.		பக்கம் நெ.
மாத்ருகாந்யாஸ க்ரமம்		538
ப்ராணாயாம விதி		541
ப்ராணாயாம லக்ஷணம்		543
ருஷி, சந்தஸ், தேவதைகள்		549
ந்யாஸ க்ரமம்		550
ப்ரணவ த்யானம்		551
வ்யாஹ்ருதி த்யானம்		552
காயத்ரீ த்யானம்		553
காயத்ர்யாவாஹனம்		555
வ்யாஹ்ருதிகளின் அர்த்தம்		558
காயத்ரியின் அர்த்தம்		559
காயத்ரீ சிரஸ்ஸின் அர்த்தம்		564
'ஆயாது' அனுவாகத்தின் அர்த்தம்		565
ருஷ்யாதி ந்யாஸம்		567
அக்ஷரங்களின் ருஷிகள்		,,
ஷை	சந்தஸ்ஸுகள்	568
ஷை	தேவதைகள்	,,
ஷை	தத்வங்கள்	569
ஷை	சக்திகள்	,,
ஷை	ந்யாஸக்ரமம்	570
வர்ணங்களின் த்யானம்		571
பதந்யாஸம்		575
பாதந்யாஸம்		,,
ஷடங்கந்யாஸம்		576
ஷடங்கந்யாஸம்மட்டில் ஆவச்யகம்		578
முத்ராவிதி, லக்ஷணம்		580
காயத்ரீ த்யானம்		586
தேவதா த்யானம்		587
காயத்ரியின் நான்காவது பாதம்		590
காயத்ரியின் மஹிமை		592

விஷய அட்டவணை முற்றிற்று.

உ

ஆஹ்னிக காண்டத்தின் பூர்வபாகத்தில், ஸ்ரீ வைத்யநாத தீக்ஷிதரால் உதாஹரிக்கப்பட்ட,

க்ரந்த கர்த்தாக்களின் பெயர் அட்டவணை.

அகஸ்த்யர்
அங்கிரஸ்
அத்ரி
ஆச்வலாயனர்
ஆபஸ்தம்பர்
ஆக்னிவேச்யாயனி
உசநா
கண்வர்
கர்கர்
காச்யபர்
காத்யாயனர்
கார்க்யர்
கார்ஷ்ணாஜினி
காலவர்
கோபிலர்
கௌசிகர்
கௌதமர்
சங்கர்
சாண்டில்யர்
சாதாதபர்
சாலங்காயனர்
சிவர்
சௌனகர்
ச்லோகாபஸ்தம்பர்
தக்ஷர்
தேவலர்
நந்திஸூரி
நாரதர்
நாராயணர்
பகவான்
பரத்வாஜர்
பராசரர்
பாரத்வாஜர்
பாரஸ்கரர்
பிதாமஹர்
புலஸ்த்யர்
புலஹர்
பைடீநஸி
போதாயனர்
ப்ருகு
ப்ருஹஸ்பதி
ப்ரசேதஸ்
ப்ரஜாபதி
ப்ரம்ஹா
ப்ருஹன்மனு
மரீசி
மனு
மஹாதேவர்
மார்க்கண்டேயர்
மேதாதிதி
யமன்
யாக்ஞவல்க்யர்
யோகயாக்ஞவல்க்யர்
ருச்யச்ருங்கர்
லிகிதர்
லோகாக்ஷி
வஸிஷ்டர்
விச்வாமித்ரர்
விஷ்ணு
விக்ஞானேச்வரர்
விவஸ்வான்
வையாக்ரபாதர்
வ்யாக்ரபாதர்
வ்ருத்தபராசரர்
வ்ருத்தசங்கர்
வ்ருத்தசாதாதபர்
வ்ருத்தமனு
வ்ருத்தகார்க்யர்
வ்ருத்தயாக்ஞவல்க்யர்
வ்ருத்தவஸிஷ்டர்
ஜாதுகர்ணி
ஜாதுகர்ண்யர்
ஜாபாலி
ஜைமினி
ஸங்க்ரஹகாரர்
ஸம்வர்த்தர்
ஸத்யவ்ரதர்
ஸத்யதபஸ்
ஸுமந்து
ஸுதர்சனாசார்யர்
ஸ்கந்தர்
ஹாரதத்தர்
ஹரி:
ஹாரீதர்

உ

ஶ்ரீபரமாத்மனே நம: ||

வைத்யநாததீக்ஷிதீயஸ்ம்ருதிமுக்தாபலே

ஆஹ்நிககாண்ட: ||

அதேதாநீமாஹ்நிககாண்ட: ப்ராரப்யதே ||

* ப்ராஹ்மே முஹூர்த்தே ப்ரபோதாதி || *

தத்ர மநு:—

'ப்ராஹ்மே முஹூர்த்தே புத்யேத தர்மார்த்தௌ சாநுசிந்தயேத் | காயக்லேஶாம்ஶ்ச தந்மூலாந் வேததத்வார்த்தமேவ ச' இதி || வேததத்வார்த்த: — பரமாத்மா |

உ

வைத்யநாததீக்ஷிதீய ஸ்ம்ருதிமுக்தாபலத்தில்

ஆஹ்நிக காண்டம்.

இனி இப்பொழுது ஆஹ்நிககாண்டம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. 'அத' என்ற பதத்திற்கு வர்ணாச்ரமகாண்டம் முடிந்த பிறகு என்பது பொருள். அதே பதம் க்ரந்தாரம்பத்தில் செய்யும் மங்களத்திற்குமாகிறது. அஹஸ் என்ற பதத்தால் பகலும், இராத்திரியும் சொல்லப்படுகின்றன. அவைகளில் செய்ய வேண்டிய கார்யங்கள் ஆஹ்நிகங்களெனப்படும். ஆஹ்நிகங்களைச் சொல்லும் காண்டம் ஆஹ்நிககாண்டம் எனப்படுகிறது. காலையில் விழிப்பது முதல் இரவில் படுக்கும் வரையிலுள்ள கார்யங்களை, மன்வாதி தர்மசாஸ்த்ரங்களை அனுஸரித்துச் சொல்லும் க்ரந்தமிதுவாம்.

விடியற்காலத்தில் எழுந்திருப்பது முதலியவை.

அந்த ஆஹ்நிகங்களுள் விடியற்காலத்தில் எழுந்திருப்பதைப்பற்றி மனு சொல்வது:— ப்ராம்ஹ முஹூர்த்தத்தில் எழுந்திருக்கவேண்டும். தர்மத்தையும் அர்த்தத்தையும் சிந்

𑌤𑌥𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑍇 𑌮𑍁𑌹𑍂𑌰𑍍𑌤𑍇 𑌉𑌤𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌮𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌚 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌕𑌾𑌯𑌕𑍍𑌲𑍇𑌶𑌂 𑌤𑌦𑍁𑌦𑍍𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍀𑌤 𑌮𑌨𑌸𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌮𑌿𑌤𑌿 ॥

𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃—

𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑍇 𑌮𑍁𑌹𑍂𑌰𑍍𑌤𑍇 𑌉𑌤𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑍇𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌹𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌵𑍇 𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌯𑌥𑌾𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿 𑌨 𑌹𑌾𑌪𑌯𑍇𑌦𑌿𑌤𑌿 ॥

𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑍇 𑌮𑍁𑌹𑍂𑌰𑍍𑌤𑍇 — [illegible] 𑌵𑍇𑌦𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌚 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌤𑌥𑌾 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌵𑍋𑌚𑌿𑌤𑍇 [illegible]

திக்கவேண்டும். அவைகளாலுண்டாகும் தேஹச்ரமங்களையும், வேதத்தின் உண்மைப் பொருளான பரமாத்மாவையும் சிந்திக்கவேண்டும். இனி பகலிலும் இரவிலும் இவ்விதம் தர்மத்தைச் செய்யவேண்டும் என்றும், இவ்விதம் பொருளைத் தேடவேண்டுமென்றும் சிந்திக்கவேண்டும். அவைகளில் தேஹத்திற்கு ச்ரமமதிகமாகி, தர்மார்த்தங்கள் அல்பமாகாமல், அல்ப ச்ரமத்தால் அதிக தர்மமும் அதிக அர்த்தமும் கிடைக்கும் வழியைச் சிந்திக்கவேண்டும். வேதததவார்த்தமென்பதற்கு வேதத்தில் விதித்துள்ள கர்மங்களும், ப்ரஹ்மம் என்றும் பொருளுண்டு.

வ்யாஸர்:— ப்ராம்ஹமுஹூர்த்தத்தில் எழுந்து தர்மம் அர்த்தம் இவைகளையும், அவைகளாலுண்டாகும் தேஹச்ரமத்தையும் சிந்திக்கவேண்டும், ஈச்வரனையும் மனதால் தியானிக்க வேண்டும்.

யாக்ஞவல்க்யர்:— ப்ராம்ஹ முஹூர்த்தத்தில் எழுந்து தனக்கு ஹிதமான கார்யத்தைச் சிந்திக்கவேண்டும். தர்மம், அர்த்தம், காமம் இவைகளை அவைகளுக்கு உரித்தான காலத்தில் தன் சக்திக்குத் தகுந்தவாறு விடாமல் அனுஷ்டிக்கவேண்டும். ப்ராம்ஹமுஹூர்த்தத்தில்-இராத்திரியின் கடைசி யாமத்தின் பின்பாகத்தில் விழித்தவனாய், தனக்கு ஹிதத்தை (முன் செய்ததையும் இனிச் செய்யவேண்டியதையும்) வேதார்த்த ரூபமாயுள்ளதைச் சிந்திக்கவேண்டும். பிறகு தர்மார்த்தகாமங்

காலே யதாஸம்ப⁴வம் ஸேவேதேத்யர்த²:' இதி விஜ்ஞாநேஶ்வரா: ॥

மாத⁴வீயே பராஶர:—

'ஸூர்யோத³யாத் ப்ராக்³யாமார்தே⁴ யே த்³வே முஹூர்தே | தத்ராத்³யோ ப்³ராஹ்ம: | த்³விதீயோ ரௌத்³ர:' இதி ।

ஸ்ம்ருத்யர்த²ஸாரே—

'ப்³ராஹ்மே முஹூர்தே சோத்தா²யேஷ்டம் தை³வதம் மநஸா நத்வா தத³ஹ: க்ருத்யம் ஸ்மரே'தி ।

ஸ்ம்ருதிபா⁴ஸ்கரே—

'ராத்ரேஸ்து பஶ்சிமே யாமே முஹூர்தோ ப்³ராஹ்ம உச்யதே' இதி ॥

ஶௌநக:—

'ப்³ராஹ்மே முஹூர்தே உத்தா²ய சிந்தயேதா³த்மநோ ஹிதம் । கு³ரும் விஷ்ணும் நமஸ்க்ருத்ய மாதாபித்ரோஶ்ச ஸேவந'மிதி ।

கவே அதற்கு உசிதமான காலத்தில் யதாசக்தி ஸேவிக்க வேண்டும் என்று பொருள் என்கிறார் விக்ஞாநேச்வரர்.

மாதவீயவ்யாக்யானத்தில் பராசரர்:— ஸூர்யோதயத்திற்கு முன் கடைசி யாமத்தின் பாதியில் இரண்டு முஹூர்த்தங்களில் முதலாவது முஹூர்த்தம் ப்ராம்ஹம், இரண்டாவது முஹூர்த்தம் ரௌத்ரம் எனப்படுகிறது.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்திலும்:— விடியற்காலத்தில் எழுந்து, இஷ்டதெய்வத்தை மனதால் வணங்கி, வரும் பகலில் செய்ய வேண்டிய கார்யத்தைச் சிந்திக்கவேண்டும்.

ஸ்ம்ருதிபாஸ்கரத்தில்:— இராத்திரியின் கடைசி யாமத்தில் உள்ள ஒரு முஹூர்த்தம் ப்ராம்ஹமென்று சொல்லப்படுகிறது.

சௌனகர்:— ப்ராம்ஹ முஹூர்த்தத்தில் எழுந்து குரு, விஷ்ணு, மாதாபிதாக்கள் இவர்களை நமஸ்கரித்துத் தனக்கு ஹிதமான கார்யத்தைப்பற்றிச் சிந்திக்கவேண்டும்.

வைத்யநாததீக்ஷிதீயஸ்ம்ருதிமுக்தாபலே

விஷ்ணுபுராணே—

'ப்ராஹ்மே முஹூர்த்தே உத்தாய மநஸா மதிமாந் ந்ருப। விபுத்தஶ்சிந்தயேத்தர்மமர்த்தஞ்சாஸ்யாவிரோதிநம்। அபீடயா தயோ: காமமுபயோரபி சிந்தயே'திதி ॥

ஸ்ம்ருத்யந்தரே—

'த்ரேதா விபஜ்ய ரஜநீம் சரமாம்ஶே ப்ரபோதித: ।
பத்ந்யா ஸஹ ஹரிம் த்யாத்வா தர்மார்த்தௌ சிந்தயே'திதி ॥

ஸ்ம்ருதிரத்நாவல்யாம்—

'க்ருஹஸ்தோ(அ)பி தத: ப்ராப்தம் ஸ்வர்கஸாதநமுத்தமம் ।
ப்ராஹ்மே முஹூர்த்தே உத்தாய ஸர்வம் ஸஞ்சிந்தயேத்தத: ॥
ப்ராஹ்மே முஹூர்த்தே தேவாநாம் பித்ருணாஞ்ச ஸமாகம:।
ஜாகரஸ்தத்ர கர்தவ்ய: பித்ருஸந்தாநம் ஹி தத் ॥ ப ஜ
ஷ்வாஶ்ரிதம் ஹரிம் ப்ரத்யூஷஸ்மரணம் ததா । ஸததம்

ல்:— ஓ அரசனே! நல்ல புத்தியுள்ளவன் ப்ராமஹ முஹூர்த்தத்தில் எழுந்து விழித்துக்கொண்டு, தர்மத்தையும், அதற்கு விரோதமில்லாத அர்த்தத்தையும், அவ்விரண்டுக்கும் விரோதமில்லாத காமத்தையும் மனதால் சிந்திக்கவேண்டும்.

மற்ரெரு ஸ்ம்ருதியில்:— இராத்திரியை மூன்றாகப் பிரித்து, கடைசிப் பாகத்தில் விழித்துக்கொண்டு, பத்னியுடன் விஷ்ணுவை த்யானித்து, தர்மம் அர்த்தம இவைகளையும் சிந்திகக வேண்டும். இங்கு 'பத்னியாகிய லக்ஷ்மியுடன் கூடிய ஹரியை த்யானித்து' என்றும் பொருட்படுத்தலாம்.

ஸ்ம்ருதிரத்னவளியில்:—க்ருஹஸ்தன் விஷயத்தில் ஸ்வர்க்க ப்ராப்திகரமாய்ச் சிறந்த காமம் எதுசொல்லப் பட்டுள்ளதோ அதை முழுவதும், ப்ராம்ஹ முஹூர்த்தத்தில் எழுந்து நன்ருய்ச் சிந்திக்கவேண்டும். ப்ராம்ஹ முஹூர்த்தத்தில் தேவர்களும், பித்ருக்களும் சேர்ந்து வருகிருர்கள். ஆகையால் அப்பொழுது விழித்துக்கொள்ள வேண்டும். அது பித்ருக்களை

तेन कल्पो ब्राह्मे काले प्रजागरः ॥ ब्राह्मे मुहूर्ते चोत्थाय शयनं यत्र दम्पती । श्मशानतुल्यं तद्वेश्म पितृभिः परिवर्ज्यते ॥ प्रत्यूषकाले निद्रालुः कुर्वीत सर्वथा तु यः । अशुचिं तं विजानीयादनर्हं सर्वकर्मसु ॥ ब्राह्मे मुहूर्ते या निद्रा सा पुण्यक्षयकारिणी । तां करोति तु यो मोहात् पादकृच्छ्रेण शुद्ध्यतीति ॥

बृहन्मनुः—

‘चत्वारि खलु कर्माणि सन्ध्यायां परिवर्जयेत् ।
आहारं मैथुनं निद्रां स्वाध्यायञ्च तथैव च ॥
आहाराज्जायते व्याधिः क्रूरगर्भस्तु मैथुनात् । निद्रातो जायतेऽलक्ष्मीः स्वाध्यायादायुषः क्षयः’ इति ॥

(யும தேவர்களையும) மரியாதை செய்வதாகும். எவன் மோக்ஷத்தையும, யமனைப் பாராமலிருப்பதையும வேண்டுகிறானே, அவன் பிரதிதினமும் ப்ராம்ஹ முஹூர்த்தத்தில் விழித்திருக்கவேண்டும். எந்த க்ருஹத்தில் தம்பதிகள் ப்ராம்ஹ முஹூர்த்தத்தில் படுக்கையிலிருக்கின்றார்களோ, அந்த க்ருஹத்தைப் பித்ருக்கள் ச்மசானத்திற்குச் சமமாய்த் தள்ளிவிடுகிறார்கள். எவன் எப்பொழுதும விடியற்காலத்தில் நித்திரை செய்கிறானோ, அவனை அசுத்தனாகவும், ஸகலகர்மங்களிலும் யோக்யதை யற்றவனாகவும் அறிய வேண்டும். ப்ராமஹ முஹூர்த்தத்தில் செய்யப்படும் நித்திரை புண்யத்தை நாசப்படுத்துவதாகும். அறியாமையால் அக்காலத்தில் நித்திரை செய்பவன் பிராஜாபத்யக்ருச்ரத்தின் நாலிலொரு பாகமாகிய பாதக்ருச்ரம் அனுஷ்டித்தால் சுத்தனாகிறான்.

ப்ருஹன்மனு:— ஆஹாரம், ஸ்த்ரீஸங்கம், தூங்குதல், அத்யயனம் (வேதமோதல்) இந்நான்கு கார்யங்களையும் ஸந்த்யாகாலத்தில் வர்ஜிக்கவேண்டும். அக்காலத்தில் சாப்பிடுவதால் வ்யாதியும், ஸ்த்ரீஸங்கத்தால் கர்ப்பநாசமும், நித்திரையினால் மூதேவியும், அத்யயனத்தால் ஆயுளின் நாசமும் உண்டாகிறது.

मनुः—

तं चेदभ्युदियात् सूर्यः शयानं कामकारतः। निम्लोचेद्वाऽप्यविज्ञानाज्जपन्नुपवसेद्दिनम्॥ सूर्येण ह्यभिनिर्मुक्तः शयानोऽभ्युदितश्च यः। प्रायश्चित्तमकुर्वाणो युक्तः स्यान्महतैनसा॥ यस्मिन् कस्मिंश्चिदाश्रमिणि शयाने सति सूर्योऽभिनिम्लोचेत् = अस्तमियात्। अविज्ञानात् = ज्ञात्वा उपेक्षणात्। एवंवचनात् शक्त्यज्ञानादिषु प्रायश्चित्ताभावः सूचितः, शक्त्या तु प्रायश्चित्ताकरणे महान् प्रत्यवाय इत्यर्थः॥

आपस्तम्बः—

स्वपन्नभिनिर्मुक्तोऽनाश्वान् वाग्यतो रात्रिमासीत उदकमुपस्पृश्य वाचं विसृजेत्। स्वपन्नभ்युदितोऽनाश्वान् वाग्यतोऽहस्तिष्ठेत्। श्रुति

மனுவும்:— எந்த ஆச்ரமியானாலும அறிந்தே தூங்கும் பொழுது ஸூர்யன் உதிக்கின்றானோ, அல்லது அஸ்தமிக்கின்றானோ அவன் பகல் முழுவதும் காயத்ரியை ஜபிப்பவனாய் உபவாஸமிருக்கவேண்டும். ஸூர்யாஸ்தமயகாலத்தில் தூங்கும் அபிநிம்ருக்தனும், உதயகாலத்தில் தூங்கும் அப்யுதிதன் என்பவனும் முன் சொல்லிய பிராயசித்தம் செய்யாவிடில் மஹா பாபமுடையவனாவான். இது எல்லா ஆச்ரமிகளுக்கும் ஸமம். மனுவசனத்தில் 'காமகாரத:, அப்யனுஜ்ஞாநாத்' என்றிருப்பதால் அசக்தி, அறிவின்மை முதலிய காரணங்களாலேற்படும் விஷயத்தில் பிராயச்சித்தமில்லையென்பது ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது. சக்தியுள்ளவனுக்கும், ஜ்ஞானமுள்ளவனுக்கும் பிராயச்சித்தம் செய்துகொள்ளாவிடில் மஹாதோஷம் என்பது பொருள்.

ஆபஸ்தம்பர்:— ஸூர்யாஸ்தமயகாலத்தில் நித்திரை செய்பவன் 'அபிநிம்ருக்தன்' எனப்படுவான். அவன் இராத்திரி முழுவதும் உபவாஸத்துடன் மௌனியாய் உட்கார்ந்து

तोः प्राणायामषट्केन शुद्ध्यति' इति ॥ 'सूर्ये यस्मिन्नस्तमेति सूर्ये यस्मिन्नुदेति च । अंशुमालिनि निम्रुक्ताभ्युदितौ तौ यथाक्रमम् ॥ स्वपन्नभिनिर्मुक्तः शयानः कामचारतः, वाग्यतः तूष्णीमहोरात्रं समुपासीत । न शयीत । अपरेद्युः प्रातः स्नात्वा वाचं विसृजेत् ॥ अयमस्य निर्वेशः ॥ आतमितोः— यावदङ्गानां ग्लानिर्भवति, तावत् प्राणायामं कुर्यादित्येके मन्यन्त' इत्यपरे ॥ शक्त्यपेक्षो विकल्पः ॥

विष्णुः—

'उत्थायोत्थाय बोद्धव्यं किमद्य सुकृतं कृतम् । दत्तं वा दापितं वापि वाक्सत्यापि भाषिता ॥ उत्थायोत्थाय बोद्धव्यं महद्भयमुपस्थितम् । मरणव्याधिशोकानां किमद्य निपतिष्यती'ति ॥

व्यासः—

'किं नु मे स्यादिदं कृत्वा किं नु मे स्यादकुर्वतः

வேண்டும், படுக்கக்கூடாது. மறு நாள் காலையில் ஸ்நானம் செய்த பிறகு பேசவேண்டும். இது பிராயச்சித்தம். ஸூர்யோதயகாலத்தில் நித்திரைசெய்பவன் 'அப்யுதிதன்' எனப் படுவான். அவன் அன்று பகல் முழுவதும் உபவாஸத்துடன் மௌனியாய் நின்றுகொண்டிருக்கவேண்டும். 'அங்கங்களுக் கெல்லாம் சோர்வு உண்டாகும் வரை பிராணாயாமம் செய்ய வேண்டும்' எனச் சிலர் சொல்லுகின்றனர். இந்த இரண்டு பிராயசித்தங்களுள் ஒன்றை யனுஷ்டிக்கலாம் என்ற விகல்பம சக்தியை அனுஸரித்துச சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

விஷ்ணு:— ஒவ்வொரு நாளும் எழுந்தெழுந்து, சென்ற தினத்தில் என்ன நற்கார்யம் செய்தேன், என்ன தானம் செய் தேன், கொடுக்கச் செய்தேன், என்ன உண்மையான வார்த்தை யைப் பேசினேன் என்று சிந்திக்கவேண்டும். எழுந்தெழுந்து மரணம, வியாதி, துக்கம் இவைகளுள் எந்த மஹாபயம் இப் பொழுது ஸமீபித்து வந்துவிடுமோ என்று சிந்திக்கவேண்டும்.

வ்யாஸர்.— புத்தியுள்ளவன் இக்கார்யத்தைச் செய்தால் என்ன பயனுண்டாகும், இக்கார்யத்தைச் செய்யாவிடில் என்ன

तः । इति सञ्चिन्त्य कार्याणि धीरः कुर्वीत वा न वेति ॥

स्मृतिप्रदीपिकायाम्—

'यस्यां रात्र्यां व्यतीतायां न किञ्चिच्छुभमाचरेत् । तदेव वन्ध्यं दिवसमिति विद्याद्विचक्षणः' इति ॥

---

* प्रबोधकालजप्यानि ॥ *

तत्र जप्यान्याह दक्षः—

'ब्रह्मा मुरारिस्त्रिपुरान्तकारी भानुः शशी भूमिसुतो बुधश्च । गुरुश्च शुक्रश्च शनिराहुकेतवः कुर्वन्तु सर्वे मम सुप्रभातम् ॥ भृगुर्वसिष्ठः क्रतुरङ्गिराश्च मनुः पुलस्त्यः पुलहश्च गौतमः । रैभ्यो मरीचिश्च्यवनोऽथ दक्षः कुर्वन्तु सर्वे मम सुप्रभातम् ॥ सनत्कुमारश्च सनन्दनश्च सनातनोऽप्यासुरिपिङ्गलौ च । सप्त स्वराः सप्त रसातलानि कुर्वन्तु सर्वे मम सुप्रभातम् ॥ सप्तार्णवाः सप्त कुलाचलाश्च सप्तर्षयो द्वीपवनानि सप्त ।

கெடுதியுண்டாகுமென்று ஆலோசித்துப் பலனுக்குத் தகுந்தபடி காரியங்களைச் செய்யவேண்டும், செய்யாமலும் இருக்க வேண்டும்.

ஸ்ம்ருதிப்ரதீபிகையில்:— நற்காரியமொன்றும் செய்யாமல் எந்தத் தினம் சென்றதோ அந்தத் தினத்தை வீணானதென்று அறியவேண்டும்.

விழித்த பிறகு ஜபிக்கவேண்டிய மந்திரங்கள்.

விடியற்காலத்தில் ஜபிக்கவேண்டியவைகளைச் சொல்லுகிறார் **தக்ஷர்**:— ப்ரம்மா, விஷ்ணு, சிவன், ஸூர்யன், சந்திரன், அங்காரகன், புதன், குரு, சுக்ரன், சனி, ராகு, கேது இவர்கள் எனக்குச் சுபமான விடியற்காலத்தைச் செய்ய வேண்டும். பிருகு, வஸிஷ்டர், க்ரது, அங்கிரஸ், மனு,. புலஸ்த்யர், புலஹர், கௌதமர், ரைப்யர், மரீசி, ச்யவனர்,

𑌭𑍂𑌰𑌾𑌦𑌿𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌭𑍁𑌵𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌪𑍍𑌤 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌮𑌮 𑌸𑍁𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌤𑌮𑍍 ॥ 𑌪𑍃𑌥𑍍𑌵𑍀 𑌸𑌗𑌨𑍍𑌧𑌾 𑌸𑌰𑌸𑌾𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾𑌪𑌃 𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑍀 𑌚 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑍍𑌜𑍍𑌵𑌲𑌿𑌤𑌞𑍍𑌚 𑌤𑍇𑌜𑌃 । 𑌨𑌭𑌃 𑌸𑌶𑌬𑍍𑌦𑌂 𑌮𑌹𑌤𑌾 𑌸𑌹𑍈𑌵 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌮𑌮 𑌸𑍁𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌤𑌮𑍍 ॥ 𑌇𑌤𑍍𑌥𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌤𑍇 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑌠𑍇𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌮𑌰𑍇𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌶𑍃𑌣𑍁𑌯𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 । 𑌦𑍁𑌃𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌨𑌾𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌹 𑌸𑍁𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌤𑌂 𑌭𑌵𑍇𑌚𑍍𑌚 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌰𑌤𑍍𑌨𑍇—

'𑌮𑌹𑌾𑌭𑌾𑌰𑌤𑌮𑍇𑌵𑌾𑌥 𑌭𑍂𑌮𑌿𑌂 𑌗𑌾𑌞𑍍𑌚 𑌸𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑍀𑌮𑍍 ।
𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌨𑍍 𑌕𑍇𑌶𑌵𑌞𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌰𑍁𑌤𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥
𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌣𑌂 𑌶𑌙𑍍𑌕𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌂 𑌯𑌮𑌂 𑌰𑌾𑌮𑌂 𑌦𑌨𑍁𑌂 𑌬𑌲𑌿𑌮𑍍 ।
𑌸𑌪𑍍𑌤𑍈𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌮𑌰𑍇𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌪𑌾𑌤𑌕𑌨𑌾𑌶𑌨𑌮𑍍 ॥

தக்ஷர் இவர்கள் எனக்குச் சுபமான விடியற்காலத்தைச் செய்யவேண்டும். ஸனத்குமாரர், ஸநந்தனர், ஸநாதனர், ஆஸுரி, ஸிம்ஹளர், ஏழு ஸ்வரங்கள், ஏழு கீழுலகங்கள் இவர்களும் எனக்குச் சுபமான விடியற்காலத்தைச் செய்ய வேண்டும். 7-ஸமுத்ரங்கள், 7-குலபர்வதங்கள், 7-ருஷிகள், 7-த்வீபங்கள், 7-வனங்கள், பூலோகம், ஆதிகூர்மம், 7-மேலுலகங்கள், இவைகளும் எனக்குச் சுபமான விடியற்காலத்தைச் செய்யவேண்டும். கந்தகுணத்துடன் கூடிய பூமியும், ரஸத்துடன் கூடிய ஜலமும், ஸ்பர்சத்துடன் கூடிய வாயுவும், உருவத்துடன் கூடிய தேஜஸ்ஸும், சப்தத்துடன் கூடிய ஆகாசமும், மஹத்தத்துவத்துடன் கூடி எனக்குச் சுபமான விடியற்காலத்தைச் செய்யவேண்டும். இவ்விதம் மஹாபரிசுத்தமான இந்த ஸ்தோத்ரத்தைக் காலையில் படித்தாலும், ஸ்மரித்தாலும், கேட்டாலும் துஷ்டஸ்வப்னபலன் நசிக்கும். நல்ல விடியற்காலமும், பகவத் ப்ரஸாதத்தால் நித்யமும் உண்டாகும்.

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில்:— *மஹாபாரதத்தையும், பூமியையும், பசுவையும், ஸரஸ்வதியையும், பிராம்ஹணர்களையும், கேசவனையும் விடியற்காலத்திலெழுந்து உச்சரிக்கவேண்டும். ப்ரம்மா, சங்கரன், விஷ்ணு, யமன், ராமன், தனு, பலி இந்த ஏழு பேர்களையும் ப்ரதிதினமும் ஸ்மரிக்கவேண்டும். மஹாபாதகங்*

𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌨𑌲𑍋 𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌯𑍁𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌰𑌃 । 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌚 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑍀 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑍋 𑌜𑌨𑌾𑌰𑍍𑌦𑌨𑌃 ॥ 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌕𑍋𑌟𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌮𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌨𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌚 । 𑌋𑌤𑍁𑌪𑌰𑍍𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌜𑌰𑍍𑌷𑍇𑌃 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌨𑌂 𑌕𑌲𑌿𑌨𑌾𑌶𑌨𑌮𑍍 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌶𑌾𑌣𑍍𑌡𑌿𑌲𑍍𑌯𑌃—

𑌉𑌚𑍍𑌚𑍈𑌃𑌸𑍍𑌵𑌰𑍇𑌣 𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌤𑍋𑌤𑍁𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑍍𑌦𑌨𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌯𑍋𑌃 । 𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌾𑌦𑌿𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌮𑌸𑌂𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌨𑌂 𑌚𑌰𑍇𑌦𑌿𑌤𑌿 ॥

---

* 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑍀𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑍀𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌚 ॥ *

𑌅𑌥 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑍀𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑍀𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌚 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯𑌤𑌿 𑌕𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑌃-

𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌸𑍁𑌭𑌗𑌂 𑌗𑌾𑌞𑍍𑌚 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌮𑌗𑍍𑌨𑌿𑌚𑌿𑌤𑌂 𑌤𑌥𑌾 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌰𑍁𑌤𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌯𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌦𑌾𑌪𑌦𑍍𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌸 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ 𑌪𑌾𑌪𑌿𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌭𑌗𑌂 𑌮𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌨𑌗𑍍𑌨𑌮𑍁𑌤𑍍𑌕𑍃𑌤𑍍𑌤𑌨𑌾𑌸𑌿𑌕𑌮𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌾

களும் நசிக்கும். நளனெனும் அரசனும், யுதிஷ்டிரனும், ஸீதாதேவியும், ஜனார்த்தனனும் புண்யச்லோகர்களெனப்படுகிறார்கள். (இவர்களின் கீர்த்தியைக் கேட்பதும் புண்யப்ரதமென்பதாம.) கார்க்கோடகனெனும் நாகன், தமயந்தி, நளன், ருதுபர்ணனெனும் ராஜரிஷி இவர்களின் நாமத்தை உச்சரிப்பது கலியைப் போக்குவதாகும. (கலியென்பது பாபத்தையும், சண்டையையும், கலியுகத்தையும் சொல்லும்.)

சாண்டில்யர்:— எவன் விடியற்காலத்தில் ஸ்துதி செய்ய விரும்புகின்றானோ, அவன் உரத்த குரலுடன் வாஸுதேவன் முதலான தேவர்களின் நாமங்களை உச்சரிக்கவேண்டும்.

விடியற்காலத்தில் பார்க்கக் கூடியவையும், பார்க்கக் கூடாதவையும்.

பிறகு பார்க்கக்கூடியவைகளையும், பார்க்கக்கூடாதவைகளையும் தெரிவிக்கின்றார் **காத்யாயனர்:**— ச்ரோத்ரியன், அழகுடையவன், பசு, அக்னி, யாகம் செய்தவன் இவர்களை விடியற்காலத்தில் எழுந்து பார்ப்பவன் ஆபத்துக்களினின்றும் விடுபடுவான். பாவி, குரூபமுள்ளவன், நக்னன், மூக்கறுபட்டவன்

𑌤𑌦𑍍𑌧𑌾𑌰𑌣𑌾𑌯 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤 𑌕𑍌𑌪𑍀𑌨𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 || 𑌨𑌗𑍍𑌨𑌪𑌦𑌂 𑌬𑌾𑌲𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌵𑌿𑌷𑌯𑌮𑍍 || 𑌅𑌥𑌵𑌾—𑌹𑍍𑌰𑌾𑌂𑌸𑌿 = 𑌹𑍍𑌰𑌾𑌃, 𑌨𑌷𑍍𑌟𑍇 𑌹𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌸𑌃 ‘𑌨𑌗𑍍𑌨’ 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ||

* 𑌅𑌥 𑌬𑌹𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌹𑌾𑌰𑌃 || *

𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

‘𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑌾𑌰𑌭𑍍𑌯 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍋𑌦𑌯𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌤𑍍 |
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌹𑍁𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌯𑍋 𑌮𑍁𑌨𑌿𑌸𑌤𑍍𑌤𑌮𑌾𑌃 ||
𑌤𑌤𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌦𑌾𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍀𑌮𑍇𑌵𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇𑌤𑍍 |
𑌉𑌦𑍀𑌚𑍀𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑍁𑌦𑍀𑌚𑍀𑌂 𑌵𑌾 𑌶𑍌𑌚𑌾𑌚𑌾𑌰𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌂 𑌦𑌿𑌶𑌮𑍍 || 𑌯𑌤𑍍𑌰𑍋𑌦𑌕𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍂𑌤𑌞𑍍𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵 𑌶𑍌𑌚𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ||

𑌮𑌾𑌧𑌵𑍀𑌯𑍇—

‘𑌨𑍈𑌰𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌷𑍁𑌵𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑌮𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑌧𑌿𑌕𑌂 𑌭𑍁𑌵𑌃 |
𑌦𑍂𑌰𑌾𑌦𑌾𑌵𑌸𑌥𑌾𑌨𑍍𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍀𑌷𑌞𑍍𑌚 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇’𑌦𑌿𑌤𑌿 ||

இவர்களைக் காலையிலெழுந்தவுடன் பார்ப்பது கலஹத்திற்கு ஸூசகமாகும். நக்னன் என்ற பதம் வஸ்த்ரமில்லாதவனைச் சொல்லுகின்றது. ஆனால் குழந்தைகளைத் தவிர்த்து மற்றவர் விஷயமாய்ச் சொல்லவேண்டும். அல்லது வேதாத்யயனம் செய்யாதவனென்றும் நக்னபதத்திற்குப் பொருளுண்டு.

வெளியில் ஸஞ்சாரம்.

அது விஷயத்தில் **வ்யாஸர்**:— ஓ முனிவர்களே! நக்ஷத்ரங்களின் ஒளி இருக்கும் காலம் முதல் ஸூர்யோதயம் வரையிலுள்ள காலத்தைப் ப்ராதஸ்ஸந்த்யா என்று வேதங்கள் சொல்லுகின்றன. அதற்கு முன்பே எழுந்து கிழக்கு, வடக்கு, வடகிழக்கு இவைகளுள் சௌசாசாரத்திற்கு யோக்யமான திசையை நோக்கிச் செல்லவேண்டும். எந்த இடத்தில் ஜலம் அதிகமாயுள்ளதோ அந்த இடம் சென்று சௌசம் செய்துகொள்ளவேண்டும்.

மாதவீயத்தில்:— தென்மேற்குத் திக்கில் அம்புவிழும் தூரம், அல்லது அதிகமான ப்ரதேசத்தைக் கடந்துசென்று

ஆபஸ்தம்ப:—

'தூராதாவஸதான்மூத்ரபுரீஷே குர்யாத் தக்ஷிணாம் திஶம் தக்ஷிணாபராம் வே'தி ॥ ப்ரக்ருதி ஶேஷ: । தூராத் = தூராதித்யர்த: ॥

வ்யாஸ:—

'ப்ருதிப்ருபாதக்ஷிணபஶ்சிமேந க்ஷேப்யம் ஶதா க்ஷேபமாத்ரம் ஶரஸ்ய । குர்யாத் புரீஷம் ஸ்வஶிரோऽவகுண்ட்ய ந ச ஸ்ப்ருஶேஜ்ஜாது ஶிர: கரேண' இதி ॥ ப்ருதிப்ருய: = ஶ்ருஹஷ ॥

மனு:—

'தூராதாவஸதான்மூத்ரம் தூராத் பாதாவஸேசனம் । உச்சிஷ்டான்னம் நிஷேகஞ்ச தூராதேவ ஸமாசரே'திதி ॥ ஏதத்திவாவிஷயம் । அஸ்தமிதே ச பஹிர்க்ராமாத் தூராதாவஸதாத்வா மூத்ரபுரீஷயோ: கர்ம வர்ஜயேத் । 'ராத்ரௌ மூத்ரபுரீஷே து க்ருஹாப்யாஸே ஸமாசரேத்' இதி ஸ்மரணாத் ॥

வீட்டிற்குத் தூரமான ஸ்தலத்தில் மூத்ரம், மலம் இவைகளை விடவேண்டும்.

ஆபஸ்தம்பர்:— தெற்கு, அல்லது தென்மேற்குத் திக்கில் சென்று, வீட்டிற்கு வெகுதூரத்தில் மல மூத்ர விஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும்.

வ்யாஸர்:— வீட்டிற்குத் தென்மேற்குத் திக்கில் அம்பு விழும தூரத்தளவு சென்று தலையை வஸ்த்ரத்தால் மறைத்துக் கொண்டு, மலவிஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும். தலையைக் கையினால் தொடக்கூடாது.

மனு:— மூத்ரம், கால் கழுவிய ஜலம், எச்சிலன்னம், ரேதஸ் இவைகளை வீட்டிற்கு வெளியில் தூரத்தில் பரிஹரிக்க வேண்டும்.

இது பகல் விஷயம். ஸூர்யாஸ்தமயத்திற்குப் பின் க்ராமத்திற்கோ, வீட்டிற்கோ வெகுதூரத்தில் மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்யவேண்டுமென்பதில்லை. ஸமீபத்திலும் செய்ய

अङ्गिराः—

'उत्थाय पश्चिमे यामे रात्रेराचम्य चोदकम् ।
अन्तर्धाय तृणैर्भूमिं शिरः प्रावृत्य वाससा ॥
वाचं नियम्य यत्नेन ष्ठीवनोच्छ्वासवर्जितः । कुर्यान्मूत्रपुरीषे तु शुचौ देशे समाहितः' इति ॥
अनेन यत्र प्राबल्येन निमित्तेनाचमनं प्राप्नुयात्, तत्राचम्यैव मूत्रपुरीषे कुर्यादित्युक्तं भवति ॥ तृणानि = अयज्ञियानि ॥

तथा च कात्यायनः—

'शिरः प्रावृत्य कुर्वीत शकृन्मूत्रविसर्जनम् । अयज्ञियैरनार्द्रैश्च तृणैः संछाद्य मेदिनीम्' इति ॥ तृणग्रहणं काष्ठादेरपि प्रदर्शनार्थम् ॥

லாம். "ராத்திரியில வீட்டிற்கு ஸமீபத்திலும் மலமூத்ர விஸர்ஜனம செய்யலாம" என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்.

அங்கிரஸ்:— ராத்திரியின் கடைசி யாமத்தில் எழுந்து கவனமுடையவனாய் ஆசமனம செய்து, புல்லுகளால் பூமியை மறைத்து, வஸ்த்ரத்தால் தலையை மறைத்து, மௌனத்துடன், துப்புதல், பெருமூச்சுவிடுதல் இவைகளில்லாமல், சுத்தமான இடத்தில் மலமூத்ர விஸர்ஜனம செய்யவேண்டும். இங்கு ஆசமனம செய்து என்றிருப்பதால் நித்திரையைப்போல் வேறு ஆசமன நிமித்தம் நேர்ந்தால் ஆசமனம் செய்தபிறகே மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லியதாயாகிறது. பூமியை மறைக்கும் புல்கள் யாகத்திற்கு அர்ஹமில்லாதவைகளாயிருக்கவேண்டும்.

அவ்விதமே விதிக்கின்றார் **காத்யாயனர்:—** தலையை மறைத்துக்கொண்டு, யாகத்திற்கு யோக்யமல்லாததும், உலர்ந்ததுமான த்ருணங்களால் பூமியை மறைத்து, மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும். இங்கு த்ருணம் என்னும் பதம் கட்டை முதலியவையும் காட்டுவதற்காகும். ஆகையாலேதான்,

அத்ர மநு:—

‘திரஸ்க்ருத்யோச்சரேத்காஷ்டம் லோஷ்டம் பத்ரம் த்ருணாநி வா । நியம்ய ப்ரயதோ வாசம் ஸம்வீதாங்கோऽவகுண்டித’ இதி ॥ திரஸ்கரணம் = அந்தர்தாநம் । உச்சார: = மலோத்ஸர்க: । மூத்ரஸ்யாப்யுபலக்ஷணமேதத், ‘அயஜ்ஞியைரநார்த்ரைஶ்ச த்ருணைஸ்ஸஞ்சாத்ய மேதிநீம் । ப்ராணாஸ்யே வாஸஸாऽऽவேஷ்ட்ய விண்மூத்ரம் த்யஜேத்புத’ இதி ஸ்மரணாத் ॥ ஸம்வீதாங்க: = ப்ராவ்ருததேஹ: । அவகுண்டித: = ப்ராவ்ருதஶிரா: ॥

அத்ர விஷ்ணு:—

‘அநார்த்ரேண ஸ்வவாஸஸா வேஷ்டயித்வா மலோத்ஸர்ஜநம் குர்யாத்கண்டஸக்தோபவீதீ’ இதி ॥

ஹாரீத:—

‘அப்ராவ்ருதஶிரா யஸ்து விண்மூத்ரம் ஸ்ருஜதி த்விஜ: ।
தச்சிரஶ்சததா பித்யாதிதி தேவாஶ்ஶபந்தி த’மிதி ॥

மநு:— சுத்தனுயும், மௌனியாயும், அங்கங்களையும் தலையையும வஸ்த்ரத்தால் மறைத்துக்கொண்டு, கட்டை, மண்கட்டி, இலை, புல் இவைகளிலொன்றினுல் பூமியை மறைத்து மலவிஸர்ஜனம செய்யவேண்டும் இங்குள்ள ‘உச்சரேத்’ என்ற பதம் மூத்ர விஸர்ஜனத்தையும் சொல்லும். ‘யக்ஞார்ஹமல்லாததும், உலர்ந்ததுமான புல்களால் பூமியை மறைத்து, மூக்கையும் வாயையும வஸ்த்ரததால் மறைத்து, மலமூத்ரங்களை விடவேண்டும’ என்ற ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்.

இங்கு விஷ்ணு:— ஈரமில்லாத தன் வஸ்த்ரத்தினுல் தலையை மறைத்துககொண்டு உபவீதத்தைக் கழுத்தில்சேர்த்து மலமூத்ர விஸர்ஜனம செய்யவேண்டும.

ஹாரீதர்:— பிராம்ஹணன் தலையை வஸ்த்ரத்தால் மறைத்துக்கொள்ளாமல் மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்தால் அவன் தலை பல துண்டுகளாய்ப் போகவேண்டுமென்று தேவர்கள் அவனைச் சபிக்கின்றனர்.

போதாயந:—

‘ஶுஷ்கைஸ்த்ருணைரயாஜ்ஞிகம் காஷ்டம் லோஷ்டம் வா திரஸ்க்ருத்யாஹோராத்ரயோருதக்தக்ஷிணாமுக: ப்ராவ்ருத்ய ஶிர உச்சரேந்மேஹேச்ச’ இதி ॥

மநு:—

‘மூத்ரோச்சாரஸமுத்ஸர்கம் திவா குர்யாதுதங்முக: । தக்ஷிணாபிமுகோ ராத்ரௌ ஸந்த்யயோஶ்ச யதா திவா ॥ சாயாயாமந்தகாரே வா ராத்ராவஹநி வா த்விஜ: । யதாஸுகமுக: குர்யாத் ப்ராணபாதாபயேஷு ச’ இதி ॥ ‘சாயாயாம் மூத்ரபுரீஷயோ: கர்ம வர்ஜயேத்’ இதி ஸ்மரணாத், அத்ர சாயாஶப்தேந அவர்ஜநீயோ மேகபர்வதாதிநா க்ருதா வ்யவதாநேந ஸூர்யஸ்ய திரோதாநோ விவக்ஷித: । அந்தகாரஶப்தேந ராத்ரௌ ஜ்யோதிஷாம் ॥

யத்து தேவலேநோக்தம்—

‘ஸந்த்யயோருதங்முக: ப்ராதஸ்ஸாயாஹ்நே தக்ஷிணாமு

போதாயனர்:— யாகார்ஹமல்லாத உலர்ந்த புல், கட்டை, மண்கட்டி இவைகளிலொன்றினால் பூமியை மறைத்து, தலையை மூடிக்கொண்டு பகலில் வடக்குமுகமாகவும், இரவில் தெற்கு முகமாகவும் மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும்.

மனு:- பகலில் வடக்குமுகமாகவும், ராத்திரியில் தெற்கு முகமாகவும், இரண்டு ஸந்தயாகாலங்களிலும் பகலில் போலவும் மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும் நிழல், அந்தகாரம் இவைகளிலும் ப்ராணபயம் வரக்கூடிய இடங்களிலும், பகல் ராத்திரியென்ற நியமமில்லாமல் இஷ்டப்படி இருந்து செய்யலாம். திக்குநியமமில்லை. ‘நிழலில் மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்யக்கூடா’தென்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால் இங்கு நிழல் என்ற பதத்தால், நம்மால் பரிஹரிக்க முடியாததாய் மேகம் பர்வதம் முதலியவைகளால் ஏற்படும் ஸூர்யனின் மறைவு சொல்லப்படுகிறது. அந்தகாரம் என்பதால் ராத்திரியில் நக்ஷத்ரங்களின் மறைவும் சொல்லப்படுகிறது.

“எப்பொழுதுமே காலையில் வடக்கு முகமாகவும் மாலையில் தெற்கு முகமாகவும் மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும்.

𑌵𑌃 । 𑌵𑌿𑌣𑍍𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌾𑌵𑌰𑍋𑌧𑌿𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑍁 𑌪𑌰𑌿𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌦𑌿𑌤𑌿, 𑌤𑌤𑍍 𑌨𑌿𑌰𑍋𑌦𑍍𑌧𑌵𑍍𑌯𑌵𑌿𑌷𑌯𑌂, '𑌨𑌾𑌵𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌃 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾'𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌮𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌸𑌾𑌰𑍇—

'𑌗𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀𑌮𑌾𑌶𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌵𑍀𑌤𑍀 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌯𑌤𑍋 𑌦𑌿𑌵𑌾 ।
𑌵𑌿𑌣𑍍𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌜𑌨𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌧𑍃𑌤𑌶𑌿𑌶𑍍𑌨 𑌉𑌦𑌙𑍍𑌮𑍁𑌖𑌃 ॥
𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌯𑍋𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌥𑌾 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍌 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌭𑌿𑌮𑍁𑌖𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑌤𑍍𑌤𑍁— '𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌹𑍍𑌣𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌙𑍍𑌮𑍁𑌖𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌪𑌰𑌾𑌹𑍍𑌣𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌙𑍍𑌮𑍁𑌖𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 । 𑌉𑌦𑌙𑍍𑌮𑍁𑌖𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌹𑍍𑌨𑍇 𑌨𑌿𑌶𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌮𑍁𑌖𑌃' 𑌇𑌤𑌿 𑌯𑌮𑌵𑌚𑌨𑌂, 𑌤𑌤𑍍 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌪𑌰𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌧𑌵𑍀𑌯𑍇 ॥

𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃—

'𑌦𑌿𑌵𑌾 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌣𑌸𑍍𑌥𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰 𑌉𑌦𑌙𑍍𑌮𑍁-

ஸந்த்யா காலங்களில் மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்யக்கூடாது" என்று தேவலர் சொல்லியிருக்கிறாரெனில், அது அடக்கப்பட்ட மலமூத்ரங்களைத் தவிர்க்கவைகளின் விஷயம். 'மலமூத்ரங்களை அடக்கிக்கொண்டு, க்ரியைகளைச் செய்யக்கூடாது' என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால், ஆகையால் மனுவசன விரோதமில்லை.

ஸ்ம்ருதிஸாரத்தில்:— நிருருதி திக்கிற்சென்று நிவீதியாயும், மௌனியாயும், சிச்னத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு பகலில் வடக்கு முகமாகவும், ஸந்த்யா காலத்திலும் ராத்திரியிலும் தெற்கு முகமாகவும் மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும்.

முற்பகலில் மேற்கு முகமாயும், பிற்பகலில் கிழக்கு முகமாயும், நடுப்பகலில் வடக்கு முகமாயும், இரவில் தெற்கு முகமாயும் மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்யவேண்டுமென்ற யம வசனம், ஸூர்யாபிமுகமாயிருந்து செய்வதை நிஷேதிப்பதில் தாத்பர்யமுள்ளது என்று மாதவீயத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

யாக்ஞவல்க்யர்:— பகலிலும், ஸந்த்யா காலங்களிலும், காதில் பூணூலைத் தரித்து வடக்குமுகமாயும், ராத்திரியில் தெற்குமுகமாயும் மலமூத்ரவிஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும்.

𑌖𑌃 । 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌪𑍁𑌰𑍀𑌷𑍇 𑌤𑍁 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍌 𑌚 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌮𑍁𑌖𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌆𑌪𑌸𑍍𑌤𑌂𑌬𑌃—

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌙𑍍𑌮𑍁𑌖𑍋𑌽𑌨𑍍𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍁𑌞𑍍𑌜𑍀𑌤 𑌉𑌚𑍍𑌚𑌰𑍇𑌦𑍍𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌮𑍁𑌖𑌃 । 𑌉𑌦𑌙𑍍𑌮𑍁𑌖𑍋 𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌪𑌾𑌦𑌾𑌵𑌨𑍇𑌜𑌨𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑍋 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌃 ॥

𑌅𑌂𑌗𑌿𑌰𑌾𑌃—

'𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌯𑌜𑍍𑌞𑍋𑌪𑌵𑍀𑌤𑌂 𑌤𑍁 𑌪𑍃𑌷𑍍𑌠𑌤𑌃 𑌕𑌣𑍍𑌠𑌲𑌂𑌬𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌵𑌿𑌣𑍍𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌣𑍇 𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌆𑌪𑌸𑍍𑌤𑌂𑌬𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌨𑍋𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌨𑌾𑌧𑍋 𑌨 𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑌕𑍍𑌚 𑌨𑌿𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑌾𑌨𑍍 । 𑌨𑌭𑍋𑌭𑍂𑌮𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌨𑍍𑌯𑍁𑌪𑌵𑍀𑌤𑌕𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌽𑌪𑌿—

'𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍁 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌣𑍇 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌣𑍍𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌮𑍁𑌤𑍍𑌸𑍃𑌜𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

ஆபஸ்தம்பர்:— கிழக்குமுகமாய்ப் போஜனம் செய்ய வேண்டும். தெற்குமுகமாய் மலவிஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும். வடக்குமுகமாய் மூத்ரவிஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும். மேற்கு முகமாய்க் காலலம்பவேண்டும். இதில் விகல்பமென்று அறிய வேண்டும்.

அங்கிரஸ்:— பூணூலை நிவீதமாய்க் கழுத்திலிருந்து முதுகில் தொங்கும்படி செய்து, அல்லது காதில் தரித்து, மலமூத்ரவிஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும்.

ஆபஸ்தம்பரும்:— புத்தியுள்ளவன் உயரவும், கீழேயும், குறுக்கிலும் ஒன்றையும் பார்க்கக்கூடாது. ஆகாசம், பூமி இவைகளின் நடுவையே பார்க்கவேண்டும். பூணூலைத் தலையில் தரிக்கவேண்டும்.

வேறொருஸ்ம்ருதியில்:- உபவீதத்தை வலதுகாதில் தரித்துக்கொண்டு மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும்.

आङ्गिरसः—

'यज्ञोपवीतं कर्णे तु दक्षिणे तु निधाय वै । कुर्यान्मूत्रपुरीषे तु रात्रौ दिवसे सावहितः' इति ॥ दक्षिणकर्णनिधानमेकवस्त्रविषयम् ॥

यथाह साङ्ख्यः—

'यद्येकवस्त्रस्स्याद्विप्रः कर्णे कृत्वोपवीतकम् । मूत्रोत्सर्गं गृही कुर्यादिति साङ्ख्यायनोऽब्रवी'दिति ॥

साङ्ख्यायनगृह्येऽपि—

'यद्येकवस्त्रो यज्ञोपवीतं कर्णे कृत्वा मूत्रपुरीषोत्सर्गं कुर्या'दिति ॥

स्मृतिसारे—

'कृत्वाऽवगुण्ठनं गात्रे उत्तरीयेण वाससा । पवित्रं दक्षिणे कर्णे कृत्वा विण्मूत्रमुत्सृजे'दिति ॥ पवित्रं = यज्ञोपवीतम् ॥

அங்கிரஸ் :— கவனமுள்ளவனாய், உபவீதத்தை வலது காதில் வைத்துக்கொண்டு, சுத்தமான இடத்தில் மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும்.

வலது காதில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பது ஒரே வஸ்த்ரம் தரித்திருப்பவனைப் பற்றியதாம். ஏனெனில், ஸாங்க்யர் 'க்ருஹஸ்தனான ப்ராம்ஹணன் ஒரே வஸ்த்ரமுடையவனாயிருந்தால், உபவீதத்தை காதில் வைத்துக்கொண்டு மூத்ர விஸர்ஜனம் செய்யவேண்டுமென்று ஸாங்கயாயனர் சொன்னார்' என்று சொல்வதால்.

ஸாங்க்யாயனக்ருஹ்யத்திலும் :— ஒரே வஸ்த்ரத்துடனிருப்பானாகில் யக்ஞோபவீதத்தை காதில் வைத்துக்கொண்டு மலமூத்ரவிஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும்.

ஸ்ம்ருதி ஸாரத்தில் :— உத்தரீயவஸ்த்ரத்தால் போற்றிக் கொண்டு, பவித்ரத்தை வலது காதில் வைத்துக்கொண்டு, மலமூத்ரவிஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும். இங்கு பவித்ரமென்ற பதத்திற்கு பூணூல் என்று பொருள்.

ததா² ச ப⁴ரத்³வாஜ:—

'சண்டா³லைரந்த்யஜைஶ்சைவ ஸம்பா⁴ஷே மூத்ரவிஶோத⁴நே | த³க்ஷிணஶ்ரவணே விப்ரோ ப்³ரஹ்மஸூத்ரம் விநிக்ஷிபேத்' இதி ||

மூத்ரபுரீஷப்ரகரணே ஶங்க²:—

'நாநுத்³த்⁴ருதோத³கோ நாநுத்³த்⁴ருதம்ருத்திகோ நாவேஷ்டிதஶிரா' இதி ||

ஸ்ம்ருதிதீ³பிகாயாம்—

'உத்³த்⁴ருத்யோத³கமாதா³ய ம்ருத்திகாம் சைவ மௌநத: | உத³ங்முகோ² தி³வா குர்யாத் ராத்ரௌ சேத்³த³க்ஷிணாமுக²: || ப்³ராஹ்மணோ மூத்ரபுரீஷஸ்ய பூர்வம் க்³ருஹ்ணீத ம்ருத்திகாம் | பஶ்சாது³த்³த⁴ரதி சேத்³விப்ர: ஸசேலோ ஜலமாவிஶேத்' இதி ||

பௌ³தா⁴யந:—

'அநுத்³த்⁴ருதமூத்ரபுரீஷகரணே ஸசேலஸ்நாநம்' இதி ||

அப்படியே பரத்வாஜர் :— சண்டாளருடனும், அந்த்யஜருடனும் பேசும்பொழுதும், மலமூத்ர விஸர்ஜன காலத்திலும ப்ராம்ஹணன் பூணூலை வலது காதில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும.

மலமூத்ரத்யாகப்ரகரணத்தில், சங்கர் :- சௌசத்திற்குறிய ஜலம், மண் இவைகளை எடுத்து வைத்துக்கொள்ளாமலும், தலையில் வஸ்த்ரத்தைச் சுற்றிக்கொள்ளாமலும் மலமூத்ரங்களை விடக்கூடாது.

ஸ்ம்ருதிதீபிகையில் :- ஜலத்தையும, ம்ருத்திகையையும் எடுத்துவைத்துவிட்டு, மௌனியாய், பகலில் வடக்குமுகமாகவும், இரவில் தெற்குமுகமாகவும் மலமூத்ர விஸர்கம் செய்ய வேண்டும். ப்ராம்ஹணன் மலமூத்ர விஸர்கத்திற்கு முந்தியே மண்ணை எடுத்து வைக்கவேண்டும். பிந்தி எடுத்தால் ஸசேல ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். கட்டிய வஸ்த்ரத்துடனே ஸ்நானம் செய்வது ஸசேலஸ்நானம்.

பௌதாயனர் :— ஜலத்தை எடுத்துக்கொள்ளாமல் மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்தால் ஸசேலஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

பைடீநஸி:—

'உத்ருத்யைவ ஜலம் பூர்வம் குர்யாந்மூத்ரபுரீஷகே ॥ ஸ்ப்ருஷ்ட்வா தோயபாத்ரம் து குர்யாந்மூத்ரபுரீஷகே । தத்தோயம் மூத்ரதுல்யம் ஸ்யாத் பீத்வா சாந்த்ராயணம் சரேத் ॥ கரஸ்தோயபாத்ரஸ்து குர்யாந்மூத்ரபுரீஷகே । தஜ்ஜலம் மூத்ரவஜ்ஜ்ஞேயம் ஸுராபாநேந தத்ஸமம்' இதி ॥

பரத்வாஜ:—

'மலமூத்ரம் த்யஜேத்விப்ரோ விஸ்ம்ருத்யைவோபவீததிக் । தத்ஸூத்ரம் ஸமுத்ஸ்ருஜ்ய தார்யமந்யந்நவம் ததா' இதி ॥

அங்கிரா:—

'க்ருத்வா மூத்ரம் புரீஷம் வா யதா தோயம் ந லப்யதே । லப்த்வா ஶௌசம் ததா குர்யாத் ஸசைலம் ஸ்நாநமாசரேத்' இதி ॥ ஸ்நாநம் க்ருத்வா ... ஶுத்திமாப்நோதி ... புராணாபாத்யம் க்ருத்வா ஸ்நாநமாசரேத்

பைடீநஸி:— ஜலத்தை முந்தி எடுத்துக்கொண்ட பிறகே மூத்ர புரீஷவிஸர்கம் செய்யவேண்டும். ஜலபாத்ரத்தைத் தொட்டுக்கொண்டு விஸர்ஜனம் செய்தால், அந்த ஜலம் மூத்ரத்திற்குச சமமாகும். அதைப் பானம் செய்தால் சாந்த்ராயணமனுஷ்டிக்கவேண்டும். ஜலபாத்ரத்தைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு விஸர்ஜனம் செய்தாலும் அந்த ஜலம் மூத்ரஸமமாகும். அதைக் குடிப்பது ஸுராபானஸமமாகும்.

பரத்வாஜர்:- மறதியால் பூணூலை நிவீதம் செய்துகொள்ளாமல் உபவீதியாகவே மலமூத்ரத்யாகம் செய்தவன் அந்தப் பூணூலை விட்டுவிட்டுப் புதிதான பூணூலைத் தரித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

அங்கிரஸ்:— முதலில் ஜலமே கிடைக்காவிடில், மலமூத்ர விஸர்கம் செய்த பிறகு, ஜலம் கிடைத்தவிடத்தில் சௌசாதிகளைச் செய்துகொண்டு, ஸசேலஸ்நானம் செய்தால் சுத்தனாகிறான்.

ஶுத்⁴யதி ॥ தைலாப்⁴யங்கே³ ததா² வாந்தே க்ஷௌரகர்மணி மைது²நே । அநாசம்யோச்சாராந் விஸ்ருஜம்ஸ்த்ர்யஹமஶுசிர்ப⁴வேதிதி ॥

ஆபஸ்தம்ப³꞉—

'ஶிர꞉பரிவேஷ்டநம் ப்ரத²மம் நிவீதம் த்³விதீயம் தி³ஶாவலோகநம் த்ருதீய த்ருணாந்தர்தா⁴நம் சதுர்த²ம் மௌநம் பஞ்சமம் புரீஷம் ஷஷ்ட²ம் ம்ருத்திகாக்³ரஹணம் ஸப்தமம் உத³கமஷ்டமம்' இதி । புரீஷகரணாநந்தரம் ம்ருத்திகோத³கக்³ரஹணமநுத்³த்⁴ருதவிஷயம்—'ஸஜலம் பா⁴ஜநம் ஸ்தா²ப்ய ம்ருத்திகாம் ச பரீக்ஷிதாம் । குர்யாந்மூத்ரம் புரீஷம் ச நாந்யதா² ஶுத்³தி⁴மாப்நுயா'திதி வ்யாஸஸ்மரணாத் ॥

ஸ்நானம் செய்த பிறகு ஈரவஸ்த்ரத்துடனேயே மலமூத்ர விஸர்கம் செய்தால், மூன்று ப்ராணாயாமங்களை செய்து, மறுபடி ஸ்நானம் செய்தால் சுத்தனாகிறான். எண்ணெய் தேய்த்துக் கொள்ளல், வாந்தி, க்ஷௌரம், ஸ்த்ரீஸங்கம் இவைகளில் அதற்குரிய சுத்தியைச செய்து ஆசமனம் செய்யாமல் மூத்ர புரீஷ விஸர்கம் செய்பவன் மூன்று நாள் அசுத்தனாகிறான்.

ஆபஸ்தம்பர் :—தலையை வஸ்த்ரத்தால் சுற்றுவது முதலாவது, பூணூலை நிவீதம செய்துகொள்வது இரண்டாவது, நான்கு திக்குகளையும் பார்ப்பது மூன்றாவது, புல் முதலியவற்றால பூமியை மறைத்தல் நான்காவது, மௌனம் ஐந்தாவது, விஸர்ஜனம் ஆறாவது, மண்ணை எடுப்பது ஏழாவது, ஜலத்தை எடுப்பது எட்டாவது. இந்த வசனத்தில் மல விஸர்ஜனத்திற்குப் பிறகு மண் ஜலமிவைகளை க்ரஹிப்பதைச் சொல்லியிருப்பது பூமியிலேயே இருக்கும் ஜலத்தில் செய்யப்படும் சௌசத்தின் விஷயமாகும். ஏனெனில் "ஜலத்துடனுள்ள பாத்ரத்தையும், சோதிக்கப்பட்ட மண்ணையும் வைத்துவிட்டு மலமூத்ர விஸர்கம் செய்யவேண்டும், வேறுவிதமானால் சுத்தனாவதில்லை" என்று வ்யாஸர் சொல்லியிருப்பதால்.

𑌮𑌨𑍁𑌃—

'𑌨 𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑌥𑌿 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤 𑌨 𑌭𑌸𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌨 𑌗𑍋𑌵𑍍𑌰𑌜𑍇 । 𑌵𑌾𑌯𑍍𑌵𑌗𑍍𑌨𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌪𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌂𑌸𑍍𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌗𑌾𑌃 ॥ 𑌨𑌕𑌦𑌾𑌚𑌨 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤 𑌵𑌿𑌣𑍍𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌸𑌰𑍍𑌜𑌨𑌮𑍍 । 𑌨𑌫𑌾𑌲𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑍇 𑌨𑌜𑌲𑍇 𑌨𑌚𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌨𑌚 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑍇 ॥ 𑌨 𑌜𑍀𑌰𑍍𑌣𑌦𑍇𑌵𑌾𑌯𑌤𑌨𑍇 𑌨 𑌵𑌲𑍍𑌮𑍀𑌕𑍇 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌨 । 𑌨 𑌸𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌗𑌰𑍍𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌨 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌨𑌪𑌿 𑌨 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 ॥ 𑌨 𑌨𑌦𑍀𑌤𑍀𑌰𑌮𑌾𑌸𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌨𑌚 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑌮𑌸𑍍𑌤𑌕𑍇 ॥ 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌂𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌸𑍋𑌮𑍋𑌦𑌕𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍍 ॥ 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌗𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌵𑌾𑌤𑌂𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌮𑍇𑌹𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑌮𑌃—

'𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌨𑌮𑍇𑌹𑍇𑌤 𑌨𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌶𑍍𑌶𑌕𑍃𑌤𑍍 । 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤 𑌗𑌾𑌮𑌗𑍍𑌨𑌿𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌂 𑌤𑌥𑍇'𑌤𑌿 ॥

𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌃—

'𑌨𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌨𑌿𑌲𑌾𑌨𑌲𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌵𑌰𑍍𑌕𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌗𑍁𑌰𑍁𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾'𑌨𑌿𑌤𑌿 ॥

மநு :— வழியிலும், சாமபலிலும், பசுக்கொட்டிலிலும், வாயு, அகனி, ப்ராமஹணன், ஸூர்யன், ஜலம், பசு இவர்களைப் பார்த்துககொண்டும, கலப்பையால் உழுத பூமியிலும், ஜலத்திலும், சிதியிலும், (ஆஹிதாக்னிகளால் சயனத்தில் செங்கற்களால் மந்த்ரத்துடன் கட்டப்படும் மேடை 'சிதி' எனப்படும்) மலையிலும், ஜீர்ணமான தேவாலயத்திலும், புற்றிலும், பராணிகள் வஸிக்கும் வளைகளிலும, நடந்து கொண்டும், நின்று கொண்டும், நதியின் கரையிலும், மலையின் உச்சியிலும், மல மூத்ரவிஸர்ஜனம் செய்யககூடாது. அக்னி, ஸூர்யன், சந்த்ரன், ஜலம், ப்ராம்ஹணன், பசு, காற்று இவர்களுக்கு எதிராயிருந்து கொண்டு மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்பவனுக்கு புத்தி குறைந்துவிடும.

யமன்:— ஸூர்யனுக்கு எதிராய் மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்யக்கூடாது. தன்னுடைய மலத்தைப் பார்க்கக்கூடாது. பார்த்தால் ஸூர்யனைப் பார்க்கவேண்டும், அல்லது பசு, அக்னி, ப்ராம்ஹணன் இவர்களையாவது பார்க்கவேண்டும்.

விஷ்ணு :— காற்று, அக்னி, சந்த்ரன், ஸூர்யன், ஸ்த்ரீ,

போதாயந:—

'ஃாலக்ருஷ்டே ஜலே வீத்யாம் வல்மீகே கிரிமஸ்தகே |
தேவாலயே நதீதீரே தர்ப்பபுஷ்பேஷு ஶாத்வலே || சாயா
யாம் வ்ருக்ஷமூலே வா விண்மூத்ரே ந த்யஜேத்புத: | நா
வ்ருத்ய ச ஶிரம் திஷ்டேந் ந ஸ்ப்ருஶேச்ச பாணிநா ஶிர: ||
ந ப்ரேக்ஷ்யாஶ்ச திஶ: ஸர்வா விண்மூத்ரோத்ஸர்ஜநே புத:'
இதி ||

பாரிஜாதே—

'அக்நௌ கச்சம்ஸ்து திஷ்டம்ஶ்ச ரத்யாதீர்த்தே ச ஶ்மஶாநகே |
க்ஷேத்ரே கோஷ்டே நத்யாம் யஜ்ஞபூமிஷு பஸ்மநி || ஹ
லே ஜலே வீதாயாம் ச வல்மீகே கிரிமஸ்தகே | தேவாலயே
நதீதீரே தர்ப்பபுஷ்பகுஶேஷு ச || ஸச்சாயாயாஸ்து வ்ரு
க்ஷேஷு மார்கே கோஷ்டாம்புபஸ்மஸு | ஶ்யாமேந்த்வேதே

குரு, ப்ராம்ஹ்ணன், இவர்களுக்கு எதிராயிருந்துகொண்டு மலமூத்ர விஸர்கம் செய்யக்கூடாது.

போதாயனர் :— கலப்பையாலுழுத ஸ்தலத்திலும், ஜலத்திலும், வீதியிலும், புற்றிலும், மலையினுச்சியிலும், தேவாலயத்திலும், நதியின் கரையிலும, தர்ப்பத்தின் மேலும், புல்லுள்ள தரையிலும், நிழலிலும், மரத்தினடியிலும மலமூத்ர விஸர்ஜனம் கூடாது. மலமூத்ரவிஸர்ஜன காலத்தில் வேறு விஷயத்தில் கவனமாய் வெகுகாலமிருக்கக்கூடாது கையால தலையைத் தொடக்கூடாது பேசக்கூடாது திக்குகளைப் பார்க்கக்கூடாது.

பாரிஜாதத்தில் :— அக்னியிலும், நடந்துகொண்டும், நின்றுகொண்டும், வீதியிலும, நதியின் துறையிலும, சமசானத்திலும், தணலிலும், சாணத்திலும, நதியிலும், யாக பூமியிலும், வயலிலும், ஜலத்திலும, வீதியிலும், புற்றிலும், மலையினுசசியிலும், தேவாலயத்திலும், நதிக்கரையிலும், தர்ப்பம் புஷ்பம் குசம் இவைகளுண்டாகு மிடங்களிலும், இளைப்பாறக்கூடிய நிழல்களிலும், மரங்களிலும், வழியிலும், பசுக்கொட்டிலிலும், ஜலத்திலும், சாம்பலிலும் மூத்ரம் முதலிய அசுத்தமொன்றை

𑌷𑍇 𑌵𑍈 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌨 । 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑍇𑌨𑍍𑌨𑌾𑌤𑌿𑌚𑌿𑌰𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌨𑍈𑌵 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑍁𑌦𑍀𑌰𑌯𑍇𑌦𑌿𑌤𑌿 ॥

𑌯𑌮𑌃—

‘𑌤𑍁𑌷𑌾𑌙𑍍𑌗𑌾𑌰𑌕𑌪𑌾𑌲𑌾𑌨𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌯𑌤𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌚 । 𑌰𑌾𑌜𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌶𑍍𑌮𑌶𑌾𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌚 𑌖𑌲𑌾𑌨𑌿 𑌚 ॥ 𑌉𑌪𑌰𑍍𑌜𑍋𑌨 𑌸𑍇𑌵𑍇𑌤 𑌛𑌾𑌯𑌾𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌂 𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌪𑌥𑌮𑍍 । 𑌉𑌦𑌕𑌂 𑌚𑍋𑌦𑌪𑌾𑌨𑌂 𑌚 𑌪𑌨𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂 𑌚 𑌵𑌿𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌮𑍂𑌲𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌚𑍈𑌤𑍍𑌯𑌶𑍍𑌵𑌭𑍍𑌰𑌬𑌿𑌲𑌾𑌨𑌿 𑌚𑍇’𑌤𑌿 ॥

𑌹𑌾𑌰𑍀𑌤𑌃—

‘𑌚 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑍇 𑌚𑍋𑌪𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑍇 𑌵𑌾 𑌨 𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌚𑌸𑍇 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍 𑌗𑍋𑌮𑌯𑍇 𑌨 𑌗𑍋𑌷𑍍𑌠𑍇 𑌨 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌨 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌭𑍂𑌮𑍌 𑌨 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌿𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌾𑌣𑌾𑌮𑌧𑌸𑍍𑌤𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 ॥ 𑌉𑌪𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌂 = 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌸𑌮𑍀𑌪𑌮𑍍 ॥

𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌃—

‘𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿𑌤𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌮𑍌 𑌨𑍋𑌷𑌰𑍇 𑌨 𑌶𑌾𑌦𑍍𑌵𑌲𑍇 𑌨𑍋𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑍇 𑌨𑍋𑌦𑌕𑌸𑌮𑍀𑌪𑍇 𑌨𑌾𑌕𑌾𑌶’𑌇𑌤𑌿 ॥

யும் விடக்கூடாது அங்கு வெகுநேரம இருக்கக்கூடாது. ஒன்றும் பேசக்கூடாது.

யமன் :— உமி, கரி, ஓடு, கோவில், ராஜமார்க்கம், மயானம், வயல், களம், நிழல், நாற்சந்தி, ஜலம், ஜலாதாரம், வழி, வ்ருக்ஷத்தினடி, தேவாகாரம், பள்ளம், வளை இவைகளில் விஸர்ஜனம் செய்யக்கூடாது.

ஹாரீதர் :— வாசல், வாசற்படியின் ஸமீபம், சாணம், மாட்டுக்கொட்டில், துறை, யாகபூமி, யாகார்ஹமான விருக்ஷங்களினடி இவைகளிலும் விஸர்ஜனம் கூடாது.

விஷ்ணு :— மறைக்காத பூமியிலும், களர் பூமியிலும், புல்தரையிலும், பூந்தோட்டத்திலும், ஜல ஸமீபத்திலும், ஆகாசத்திலும் விஸர்ஜனம் செய்யக்கூடாது.

व्यासः—

'गोष्ठं पथि वा मूत्रं ये न कुर्वन्ति मानवाः। राजमार्गे सभामध्ये धान्यमध्ये च ते शुभाः ॥ वाय्वग्न्यर्कांश्च विप्रांश्च पश्यन्नाप्सु गवां तथा मलं त्यजेत् । नाश्ममूलफलाङ्गारैर्दर्भैर्मृज्याद्गुदं बहिः कुर्यात्' इति ॥

स्मृतिरत्ने—

'न सोपानत्पादुको वा छत्री वा नान्तरिक्षके। तथैवाभिमुखः स्त्रीणां गुरुब्राह्मणयोर्गवा'मिति ॥

याज्ञवल्क्यः—

'न तन्मेहेन्नदीछायावर्त्मगोष्ठाम्बुभस्मसु। न प्रत्यग्न्यर्कगोसोमसन्ध्याम्बुस्त्रीद्विजन्मनः ॥ नेक्षेतार्कं न नग्नां स्त्रीं न च संसृष्टमैथुनाम्।

வ்யாஸர் :— ராஜமார்க்கத்திலும், ஸபையின் நடுவிலும், தான்யங்களின் நடுவிலும் விஸர்ஜனம் செய்யாதவர்கள் நல்லவராவர். காற்று, அகனி, ஸூர்யன், ஜலம், பசு, ப்ராம்ஹணன் இவர்களைப் பார்த்துக்கொண்டு விஸர்ஜனம் செய்யக்கூடாது. கல், கிழங்கு, பழம், கரி, தர்பம் இவைகளால் மலத்தைத் துடைக்கக்கூடாது.

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில் :— செருப்பு, பாதுகை தரித்தவனும், குடை பிடித்தவனும், ஆகாயத்திலும், ஸ்த்ரீகள், குரு, ப்ராம்ஹணன், பசு இவர்களுக்கு எதிராயும் விஸர்ஜனம் செய்யக்கூடாது.

யாக்ஞவல்க்யர் :— நதீ, நிழல், வழி, கொட்டில், ஜலம், சாம்பல் இவைகளிலும், அக்னி, ஸூர்யன், பசு, சந்த்ரன், ஸந்த்யை, ஜலம், ஸ்த்ரீ, ப்ராமஹணன் இவர்களுக்கெதிரிலும் விஸர்ஜனம் செய்யக்கூடாது. ஸூர்யனைப் பார்க்கக்கூடாது. வஸ்த்ரமில்லாத ஸ்த்ரீயையும், ஸங்கமம் செய்துகொண்டிருக்

நச மூத்ரம் புரீஷம் வா நாஸ்ருக் ராஹுதாரகா:'
இதி॥

உதயாஸ்தமயே ஸூர்யம் நேக்ஷேத, ந ஸர்வதா।

யதோக்தம் மநுநா—'நேக்ஷேதோத்யந்தமாதித்யம் நாஸ்தம் யாந்தம் கதாசந। நோபஸ்ருஷ்டம் ந வாரிஸ்தம் ந மத்யம் நபஸோ கத'மிதி॥

உபபோகாதந்யத்ர ந நக்நாம், 'ந நக்நாம் ஸ்த்ரியமீக்ஷேதாந்யத்ர மைதுநா'தித்யாச்வலாயநஸ்மரணாத்॥ மூத்ர புரீஷே ச ந பச்யேத்। ததா அஸ்ருக் ராஹுதாரகாச்ச ந பச்யேதித்யர்த்த:।

ஆபஸ்தம்ப:—

சிரஸ்ப்ராவ்ருத்ய மூத்ரபுரீஷே குர்யாத் பூமிம் கிஞ்சிதந்தர்தாய ச்சாயாயாம் மூத்ரபுரீஷயோ: கர்ம வர்ஜயேத்। ஸ்வாந்து ச்சாயாமவமேஹேத்। ந ஸோபாந

கும ஸ்த்ரீயையும, மூத்ரம், மலம் இவைகளையும, அசுத்தனை ராகுவையும், நக்ஷத்ரங்களையும் பார்க்ககூடாது.

உதயத்திலும அஸ்தமயத்திலும ஸூர்யனைப் பார்க்கக் கூடாது. எப்பொழுதும் பார்க்ககூடா தென்பதில்லை. ஏனெனில்,

மனு:— உதயத்திலும், அஸ்தமயத்திலும, க்ரஹண காலத்திலும், ஜலத்திலும், ஆகாசத்தின் நடுவிலும ஸூர்யனைப்பார்க்கக் கூடாது.

நக்னஸ்த்ரீயைப் பார்க்கலாகா தென்பது போககாலம தவிர மற்றகாலத்தில். 'மைதுன காலமின்றி மற்றகாலத்தில நக்னஸ்த்ரீயைப் பார்க்கக்கூடா' தென்று ஆச்வலாயனர் கூறியிருப்பதால். மூத்ரம், மலம் இவைகளையும் பார்க்ககூடாது. அசுத்தனைப் ராகுவையும், நக்ஷத்ரங்களையும் பார்க்ககூடாது என்று பொருள்.

ஆபஸ்தம்பர்:— தலையை வஸ்த்ரத்தால் மறைத்து, பூமியை புல் முதலியதால் மறைத்து, மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்ய

न मूत्रपुरीषे कुर्यात् कृष्टे वाप्युप्ते च । तथा ष्ठीवनमैथुने नाप्सु कुर्याद्वा विवर्जयेत् । अग्न्यर्क-मुखो ब्राह्मणं गां देवताश्चाभिमुखो मूत्रपुरीषेऽप्सु कुर्याद्विवर्जयेदिति ॥ छायायाम् = उपजीव्यच्छायायाम् । 'नैवोपजीव्यच्छायायाम्' इति स्मरणात् ॥ ष्ठीवनम् = श्लेष्मनिरसनम् ॥

स्मृत्यर्थसारे — 'मूत्रपुरीषं उत्सिसृक्षुरयज्ञियकाष्ठतृणपर्णादिकं गृहीत्वा शिरः प्रावृत्य निवीतं कर्णलम्बितं कृत्वा एकवस्त्रश्चेत् दक्षिणे कर्णे निधाय, भूमिं काष्ठाद्यैरन्तर्धाय मौनं प्राणास्यपिधानं कृत्वा दिवा सन्ध्ययोरुदङ्मुखो रात्रौ दक्षिणामुखो मूत्रपुरीषे कुर्यात् । फालकृष्टे जले चित्यां वल्मीके गिरिमस्तके । देवालये नदीतीरे दर्भपुष्पेषु शाद्वले ॥

வேண்டும். நிழலில் விஸர்ஜனம் செய்யக்கூடாது. தன்னுடைய நிழலில் செய்யலாம். பாதரக்ஷை தரித்து செய்யக்கூடாது. உழுத ஸ்தலத்திலும், வழியிலும், ஜலத்திலும் கூடாது. ஷ்டீவனம் மைதுனம் இவைகளை ஜலத்தில் செய்யக்கூடாது. அக்னி ஸூர்யன் ஜலம் ப்ராம்ஹணன் பசு தேவதைகள் இவர்களுக்கு எதிராக மூத்ரமலங்களை விடக்கூடாது. நிழல் என்பதற்கு பிறருக்கு உபகாரகமான நிழல் என்பது பொருள். அவ்விதம் ஸ்ம்ருதி சொல்லுவதால். ஷ்டீவனம் என்பதற்குக் கோழை உமிழ்தல் என்று பொருள்.

ஸ்ம்ருத்யர்த்த ஸாரத்தில்:— மலமூத்ரவிஸர்ஜனம் செய்ய விரும்பியவன் யக்ஞார்ஹமல்லாத கட்டை, புல், இலை இவைகளிலொன்றை எடுத்து, தலையை வஸ்த்ரத்தால் மறைத்து, பூணூலை நிவீதமாய் கழுத்தில் தொங்கவிட்டு, ஒரு வஸ்த்ரத்துடனிருந்தால் பூணூலை வலது காதில் வைத்துக்கொண்டு, பூமியை கட்டை முதலியதால் மறைத்து மௌனமாய், மூக்கையும், வாயையும் வஸ்த்ரத்தால் மறைத்து, பகலிலும் ஸந்த்யைகளிலும் வடக்கு முகமாகவும், இரவில் தெற்கு முகமாகவும் மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும். உழுத பூமி, ஜலம், சிதை,

𑌸𑍇𑌵𑍍𑌯𑌚𑍍𑌛𑌾𑌯𑌾𑌸𑍁 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑍇𑌷𑍁 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑍇 𑌗𑍋𑌷𑍍𑌠𑌾𑌂𑌬𑍁𑌭𑌸𑍍𑌮𑌸𑍁 । 𑌅𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌚 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌂𑌸𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌂 𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌞𑍍𑌚 𑌨𑍋𑌤𑍍𑌸𑍃𑌜𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌰𑌥𑍍𑌯𑌾𑌚𑌤𑍍𑌵𑌰𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑍇𑌷𑍁 𑌶𑍍𑌮𑌶𑌾𑌨𑍇 𑌗𑍋𑌮𑌯𑍇 𑌜𑌲𑍇 । 𑌨 𑌸𑌸𑍍𑌯𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 [illegible] 𑌜𑌨𑌸𑌂𑌸𑌦𑌿 𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 ॥ 𑌅𑌙𑍍𑌗𑌾𑌰𑍋𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨 𑌸𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿𑌯𑌜𑍍𑌞𑌭𑍂𑌮𑌿𑌷𑍁 𑌨𑍋𑌤𑍍𑌸𑍃𑌜𑍇𑌤𑍍 । 𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌾𑌗𑍍𑌨𑍍𑌯𑌰𑍍𑌕 𑌗𑍋 𑌸𑍋𑌮 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌂𑌬𑍁 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌨𑍍𑌮𑌨𑌃 ॥ 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌭𑌿𑌮𑍁𑌖𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌂 𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌚 𑌨𑍋𑌤𑍍𑌸𑍃𑌜𑍇𑌤𑍍 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌾 𑌨𑍈𑌵 𑌸𑍍𑌯𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌬𑌾𑌧𑌾𑌭𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌤𑍁 ॥ 𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 𑌅𑌪𑌾𑌨𑌸𑍍𑌥 𑌮𑌮𑍇𑌧𑍍𑌯𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍃𑌜𑍀𑌤 𑌚 । 𑌕𑌨𑍍𑌦𑌮𑍂𑌲𑌫𑌲𑌾𑌙𑍍𑌗𑌾𑌰𑍈𑌃 𑌨𑌾𑌮𑍇𑌧𑍍𑌯𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍃𑌜𑍀𑌤 𑌚 ॥ 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌕𑍍𑌤𑌮𑌨𑌾 𑌨𑍈𑌵 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑍇𑌚𑍍𑌚𑌿𑌰𑌂 𑌬𑍁𑌧' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇—

'𑌦𑍇𑌵𑌾𑌲𑌯𑍇 𑌤𑍁 𑌪𑌰𑌿𑌤𑌃 𑌶𑌤𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾𑌦𑍍𑌬𑌹𑌿𑌰𑍍𑌮𑍁𑌨𑍇 ।
𑌵𑌿𑌣𑍍𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌕𑌰𑌣𑌂 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌕𑍍𑌰𑍋𑌶𑌾𑌦𑍍𑌬𑌹𑌿𑌰𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌵𑍇'𑌤𑌿 ॥

புற்று, மலையினுச்சி, தேவாலயம், நதிக்கரை, தூப்பம், புஷ்பம், புல்லுள்ள தரை, உபகாரகமான நிழல், மரம், வழி, கொட்டில், ஜலம், சாம்பல், அக்னி இவைகளிலும், நடந்து கொண்டும், நின்று கொண்டும் மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்யக்கூடாது. ராஜ வீதி, நாற்சந்தி, இறங்கும் துறை, மயானம், சாணம், ஜலம், பயிர்களின் நடுவு, ஜனக்கூட்டம், வழி, கரி, தோட்டம், ப்ராணிகளுள்ள இடம், யாகபூமி இவைகளிலும், வாயு, அக்னி, ஸூர்யன், பசு, சந்த்ரன், ஸந்த்யை, ஜலம், ஸ்த்ரீ, ப்ராம்ஹணன் இவர்களைப்பார்த்தும், எதிராகவும், மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்யக்கூடாது. ப்ராணபயமுள்ள காலத்திலும், பயமுள்ள இடத்திலும் எல்லா நிஷேதங்களும் ப்ரவர்த்திப்பதில்லை. கட்டை முதலியதால் குதத்திலுள்ள மலத்தைத் துடைக்கவேண்டும். கிழங்கு, வேர், பழம், கரி இவைகளால் துடைக்கக்கூடாது. வேறிடத்தில் மனதுடன் வெகுகாலம் இருக்கக்கூடாது.

புராணத்தில்:— கோவிலின் நான்கு புரத்திலும் நூறு கோலளவுக்கப்புறத்தில், அல்லது ஒரு க்ரோசத்திற்கப்புறத்தில் மலமூத்ர விஸர்கம் செய்யவேண்டும்.

𑌭𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑌃—

'𑌅𑌥𑌾𑌪𑌕𑍃𑌷𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌣𑍍𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌲𑍋𑌷𑍍𑌟𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌤𑍃𑌣𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 । 𑌉𑌦𑌸𑍍𑌤𑌵𑌾𑌸𑌾 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑍇𑌚𑍍𑌚 𑌦𑍃𑌢𑌂 𑌵𑌿𑌧𑍃𑌤𑌮𑍇𑌹𑌨𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌮𑍇𑌹𑌨𑌂 = 𑌶𑌿𑌶𑍍𑌨𑌮𑍍 ॥

𑌹𑌾𑌰𑍀𑌤𑌃—

'𑌲𑍋𑌷𑍍𑌟𑍇𑌨 𑌪𑌰𑌿𑌮𑍃𑌜𑍀𑌤 𑌶𑍁𑌷𑍍𑌕𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑍇𑌨 𑌵𑌾 𑌗𑍁𑌦𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

'𑌶𑍋𑌧𑌨𑌂 𑌵𑌾𑌮𑌹𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌵𑍀𑌰𑌣𑌾𑌦𑍍𑌯𑍈𑌰𑌯𑌜𑍍𑌞𑌿𑌯𑍈𑌃 । 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌪𑍁𑌰𑍀𑌷𑌾𑌣𑌾𑌮𑍇𑌵𑌮𑌾𑌯𑍁𑌰𑍍𑌨𑌹𑍀𑌯𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌆𑌪𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍𑌬𑌃—

'𑌅𑌶𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌲𑍋𑌷𑍍𑌟𑌮𑌾𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌨𑍋𑌷𑌧𑌿𑌵𑌨𑌸𑍍𑌪𑌤𑍀𑌨𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾𑌨𑌾𑌚𑍍𑌛𑌿𑌦𑍍𑌯 𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌪𑍁𑌰𑍀𑌷𑌯𑍋𑌶𑍍𑌶𑍁𑌨𑍍𑌧𑌨𑍇 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌫𑌲𑌪𑌾𑌕𑌾𑌵𑌸𑌾𑌨𑌾𑌃 = 𑌓𑌷𑌧𑌯𑌃 । 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑍈𑌰𑍍𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌯𑍇 𑌫𑌲𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇 𑌵𑌨𑌸𑍍𑌪𑌤𑌯𑌃 । 𑌆𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌚𑌨𑌾𑌚𑍍𑌛𑍁𑌷𑍍𑌕𑍈𑌰𑍍𑌨 𑌦𑍋𑌷𑌃 । 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌚𑌨𑌾 𑌪𑌾𑌤𑌿𑌤𑍈𑌰𑌿𑌤𑍇𑌨

பாரத்வாஜர் :— விஸர்ஜனம் செய்தபிறகு மண்கட்டி, கட்டை, புல் முதலியவற்றால் மலமூத்ரங்களைத் துடைத்து, வஸ்த்ரத்தை உயர்த்திக்கொண்டு, ஆண்குறியை நன்றாய் பிடித்துக்கொண்டு எழுந்திருக்கவேண்டும்.

ஹாரீதர் :— மண்கட்டி அல்லது உலர்ந்த கட்டையினால் குதத்தைத் துடைக்கவேண்டும்.

வ்யாஸர் :— இடது கையினால் யக்ஞார்ஹமல்லாத கோரை முதலியவையால் மூத்ரமலங்களைத் துடைக்கவேண்டும். இவ்விதம் செய்பவனுக்கு ஆயுள் குறைவதில்லை.

ஆபஸ்தம்பர் :— கல்லினாலும், மண்கட்டியாலும், ஈரமுள்ளதும், உயர்ந்து நின்றிருப்பதுமான ஓஷதிகளையும் வனஸ்பதிகளையும் சேதித்து அவைகளாலும், மூத்ரபுரீஷங்களைத் துடைக்கக்கூடாது. ஓஷதிகளென்பவை பலித்தவுடன் அழிந்துபோகும் செடிகளாம். வனஸ்பதிகளென்பவை பூக்காமல் பலிக்

सस्येषु न दोषः । वातादिभिः छिन्नोर्ध्व-
स्थितेष्वप्यासनं न कुर्यादित्यर्थः ॥

गौतमोऽपि—

"न पर्णलोष्टाश्मभिर्मूत्रपुरीषापकर्षणं कुर्यादिति ॥ अत्र लोष्टप्रतिषेध उक्तकाष्ठादि सम्भवे वेदितव्यः ॥

हारीतः—

"आहारं च रहः कुर्यात् निहारं चैव सर्वदा । गुप्ताभ्यां लक्ष्मीयुक्तः स्यात् प्रकाशे हीयते श्रियेति ॥

*** अथ शौचविधिः ॥ ***

तत्र देवलः— "आ शौचान्नोत्सृजेच्छिश्नं मुष्ट्या मूत्रोच्चारयोरपि । गुदं हस्तं च निर्णिज्यान्मृदम्भोभिर्मुहुर्मुहुरिति ॥

கும் செடிகளாம ஈரமுள்ள என்றதால் உலர்ந்தவைகளுக்குத் தோஷமில்லை. உயர்ந்து நிற்கு மென்றதால் காற்று முதலியவைகளால் ஒடிந்தவைகளுக்குத் தோஷமில்லை யென்பதாம்.

கௌதமரும் :— இலை, மண்கட்டி, கல் இவைகளால் மூத்ர புரீஷங்களைத் துடைகககககூடாது. இங்கு மண்கட்டியை நிஷேதித்தது, சொல்லிய கட்டை முதலியவை கிடைக்கும் பக்ஷத்தில் என்று அறியவும. கிடைககாவிடில் மண்கட்டியால் செய்யலாமென்பதாம்.

ஹாரீதர் :— ஆஹாரம, மலமூத்ர த்யாகம இவைகளை எப்பொழுதும் ரஹஸ்யமான இடத்தில் செய்யவேண்டும ரஹஸ்யமாய்ச் செய்தால் லக்ஷ்மியுடன் கூடுவான். பிரகாசமாய்ச் செய்தால் லக்ஷ்மியால் விடபபடுவான்.

இனி சௌசவிதி.

தேவலர் :— மலமூத்ர விஸர்க்கங்களில் சௌசம் வரையில் சின்னத்தை விடக்கூடாது. மண்ணாலும, ஜலத்தாலும் குதம், கை இவைகளை அடிக்கடி அலம்பவேண்டும்.

ஸ்ம்ருத்யந்தரே —

உத்தாய வாமஹஸ்தேந க்ருஹீத்வாऽத்வநி மேஹநம் ।
ஶௌசதேஶம் ஸமாஸாத்ய குர்யாச்சௌசம் ம்ருதம்போபிரிதி ॥

யாஜ்ஞவல்க்ய: —

'க்ருஹீதஶிஶ்நஶ்சோத்தாய ம்ருத்பிரப்யுத்த்ருதைர்ஜலை: ।
கந்தலேபக்ஷயகரம் ஶௌசம் குர்யாததந்த்ரித:' இதி ॥
அப்யுத்த்ருதை: = கமண்டல்வாதிநா உத்த்ருதை: ॥

ததா ச தேவல: —

'மூத்ரோச்சாரே க்ருதே ஶௌசம் ந ஸ்யாதந்தர்ஜலாஶயே । அந்யத்ரோத்த்ருத்ய தத்தோயாத் ஸர்வதைவ ஸமாஹித:' இதி ॥

தக்ஷோऽபி —

'தீர்த்தே ஶௌசம் ந குர்வீத குர்வீதோத்த்ருத வாரிணா । ம்ருத்திகாவாரிணீ சாஸ்ய ஶௌசஜ்ஞோ பரிசாரக:' இதி ॥

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில் :— எழுந்து செல்லும்போது வழியில் இடதுகையால் சிசனத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு, சௌசம் செய்யுமிடத்திற்குவந்து, மண் ஜலமிவைகளால் சௌசம் செய்துகொள்ளவேண்டும்.

யாக்ஞவல்க்யர் :— சிச்னத்தைக் க்ரஹித்துக் கொண்டெழுந்து மண்களாலும், வெளியிலெடுத்த ஜலங்களாலும், சோம்பலில்லாதவனாய் நாற்றமும் பற்றும் போகும் வரையில் சௌசம் செய்துகொள்ளவேண்டும். இங்கு எடுத்தஜலமென்பதற்குக் கமண்டலு முதலியதா லெடுக்கப்பட்ட தென்று பொருள். அவ்விதமே,

தேவலர் :— மலமூத்ர விஸர்கம் செய்தபிறகு, குளம் முதலியதின் உட்புறத்தில் சௌசம் செய்யக்கூடாது. ஜலத்தை எடுத்து ஜலாசயத்திற்கு வெளியிலேயே செய்யவேண்டும். எக்காலத்திலும் இதை மறக்கக்கூடாது.

தக்ஷர் :- ஜலாசயத்தில் சௌசம் செய்யக்கூடாது. எடுத்த ஜலத்தால் செய்யவேண்டும். மண்ணையும் ஜலத்தையும் கொடுக்

बोधायनः—

'प्राङ्मुख उदङ्मुखो वाऽऽसीनश्शौचमाचरेत्' इति॥

गौतमोऽपि—

'प्राङ्मुख उदङ्मुखो वा शौचमाचरेत्' इति॥ शौचग्रहणं मूत्रपुरीषादिशौचस्यापि यथा स्यात्। आचमन एव माभूदिति हरदत्तेन व्याख्यातम्॥

तथा स्मृतिरत्ने—

'उद्धृतोदकमादाय मृत्तिकां चैव वाग्यतः। उदङ्मुखो दिवा कुर्याद्रात्रौ चेद्दक्षिणामुखः' इति॥

यमः—

'कूलमेत्य मृत्तिकां प्राज्ञः कर्षेत्ससिकतां तथा। शौचे देशे तु सा ग्राह्या शर्कराश्मविवर्जिता॥ नाखूत्कृष्टा न वल्मीकात् पांसुलात् न च

கும் இருகைகளும இவனுககுச் சௌசத்தை அறிந்த பரிசாரகர் களாகின்றனர். இடதுகையால் மண்ணையும வலதுகையால் ஜலத்தையும் சேர்த்து சௌசம செய்யவேண்டுமென்பதாம.

போதாயனர் :— கிழக்கு அலலது வடக்கு முகமாய் உட்கார்ந்து சௌசம செய்துகொளளவேண்டும

கௌதமரும் :— கிழககு, அலலது வடக்கு முகமாயிருந்து சௌசம்—ஆசமனம் செய்யவேண்டும. இங்கு சௌசமென்ற பதத்தை க்ரஹித்தது மலமூத்ராதி சௌசங்களையும சொல்வதற்காக, ஆசமனத்தில மட்டிலும என்பதில்லை, என்று ஹரதத்தரின் வ்யாக்யானம.

அவ்விதமே ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில் :— எடுத்துவைத்த ஜலத்தையும், மண்ணையும் க்ரஹித்துககொண்டு மௌனியாய், பகலில் வடக்கு முகமாகவும, ராத்ரியில் தெற்கு முகமாகவும் சௌசம் செய்துகொள்ளவேண்டும

யமன் :— அறிந்தவன் மணலுடன் கலந்த கரையிலிருந்து மண்ணை க்ரஹிக்கவேண்டும. சுத்தமான இடத்திலுள்ளதை

க்ருஷ்டே ச । ந சாந்யஶௌசாவஶிஷ்டாஞ்ச வர்ஜயேச்ச ॥ க்ருத்வாஸ்து வர்ஜயேத்³யத்ந்யம் வ்ருதா² ஶௌசம் ப⁴வேத்தஸ்ய ஸ்யாத்' இதி ॥

ஆஶ்வலாயந꞉—

ப்ராகே³வ மூத்ரபுரீஷஸ்ய பூர்வம் ம்ருத³ம் க்³ருஹ்ணீத ஶுத்³தி⁴காம꞉ । ந ச ப்ரஹ்வோ ந சோத்திஷ்ட²ந் நாஶுசிர்நாக்³நேயாதி³ வாயவ்யாந்த தி³ஶ꞉ ॥ ஸ்தி²தோ வாயவ்யாந்தம் தி³ஶோ முகோ² நாஹரேந்ம்ருத³ம் । க்ஷேத்ராச்ச்மஶாநாத்³வல்மீகாந்மார்கா³த்³க்³ருஹாஜ்ஜலாச்ச க²லாச்ச ॥ ஊஷராத்³தே³வதாயதநாத் ந ஶுசிரேதா அஶுசிஸ்தா²நாச்ச । நாஶ்மஸஹிதசைத்யாத்³யஜ்ஞவாடாச்ச ந கோ³ஷ்டா²ந்ம்ருத³ம் க்³ருஹ்ணீயாத் ॥ ஆர்த்³ரஸமேதாம் ஜந்துஸமேதாம் ந க்³ருஹ்ணீயாத்' இதி ॥

தே³வல꞉—

'அங்கா³ரதுஷகீடாஸ்தி²ஸிகதாஶர்கராந்விதாம் । வல்மீகோஷரதோயாந்த꞉குட்³யாஹ்ருதாம் ஶ்மஶாநஜாம் ॥ ஆ

சுக்கான், கல் இவைகளில்லாமல் க்ராஹிக்கவேண்டும். பறித்தவிடம், புற்று, புழுதி, சேர், வழி, களர்நிலம், பிறன் சௌசம் செய்து மீந்தது இவைகளிலிருந்து மண்ணை க்ராஹிக்கக்கூடாது. க்ராஹித்துச் செய்தால் அந்த சௌசம் வீணாகும்.

ஆச்வலாயனர் :— மூத்ரபுரீஷ விஸர்ஜனத்திற்கு முன்பே ம்ருத்திகையை க்ராஹிக்கவேண்டும். குனிந்துகொண்டும், நின்றுகொண்டும், அசுத்தனாயும், பேசிக்கொண்டும், அக்னி திக்கு முதல் வாயுதிக்கு வரையிலுள்ள திக்குகளை நோக்கியவனாயும் ம்ருத்திகையை க்ராஹிக்கக்கூடாது. வயல், மயானம், புற்று, வழி, வீடு, ஜலம், களம், களர்நிலம், கோயில், அசுத்தஸ்தலம், சைத்யம், யாகஸ்தலம், கொட்டில் இவைகளிலிருந்தும் க்ராஹிக்கக்கூடாது. பற்றுள்ளதும், ஜந்துக்களுடன் கூடியதும், சேறுமுள்ள மண்ணை க்ராஹிக்கக்கூடாது.

தேவலர் :— கரி, உமி, புழு, அஸ்தி, மணல், சுக்கான் இவைகளுடன் கூடியதும், புற்று, களர்பூமி, ஜலத்தின் நடுவு, சுவர், ச்மசானம், பிறர் சௌசத்திற்குக் கொண்டுவந்தது இவைகளிலிருந்தும் ம்ருத்திகையை க்ராஹிக்கக்கூடாது. இங்கு

𑌸𑌮𑍍𑌪𑌾𑌤𑌿𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌸𑌰𑌵𑌾𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑍀𑌤 𑌨 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾'𑌮𑌿𑌤𑌿 ॥ 𑌦𑍇𑌵𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌃 — 𑌜𑌲𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌚𑍍𑌚 । 𑌏𑌤𑌚𑍍𑌚 𑌵𑌾𑌪𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌵𑌿𑌷𑌯𑌮𑍍 ॥

𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌮𑌨𑍁𑌃—

'𑌵𑌾𑌪𑍀𑌕𑍂𑌪𑌤𑌡𑌾𑌗𑍇𑌷𑍁 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌤𑍋 𑌨𑌾𑌹𑌰𑍇𑌨𑍍𑌮𑍃𑌦𑌮𑍍 । 𑌆𑌹𑌰𑍇𑌜𑍍𑌜𑌲𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌪𑌰𑌤𑍋 𑌮𑌣𑌿𑌬𑌨𑍍𑌧𑌨𑌾'𑌦𑌿𑌤𑌿 ॥ 𑌏𑌤𑌦𑌾𑌰𑌣𑍍𑌯𑌵𑌿𑌷𑌯𑌮𑍍 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌰𑌤𑍍𑌨𑍇 𑌤𑍁—

'𑌜𑌲𑌮𑌧𑍍𑌯𑌗𑌤𑌾 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾 𑌪𑌰𑌤𑍋 𑌮𑌣𑌿𑌬𑌨𑍍𑌧𑌨𑌾𑌤𑍍 । 𑌆𑌰𑌣𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑍇𑌷𑍍𑌵𑌾𑌹𑌰𑌣𑌂 𑌨𑌹𑍀'𑌤𑌿 ॥

𑌮𑍃𑌦𑌾𑌹𑌰𑌣𑍇 𑌶𑍌𑌚𑌾𑌰𑍍𑌥𑌵𑌰𑍍𑌣𑌭𑍇𑌦𑌮𑌾𑌹 𑌮𑌰𑍀𑌚𑌿𑌃—

'𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑍇 𑌶𑍌𑌚𑍇 𑌤𑍁 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑍈𑌵 𑌰𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌵𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 । 𑌹𑌾𑌰𑌿𑌦𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑍇 𑌤𑍁 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌯𑍋𑌸𑍍𑌤𑌥𑍇'𑌤𑌿 ॥

'ஜலத்தின் நடுவு' என்றது நீரோடை முதலியதைத் தவிர்த்து மற்ற ஜலமத்ய விஷயம். ஆகையாற்றான,

மனு:— வாபீ, கூபம், தடாகம் இவைகளில வெளியி லிருந்து ம்ருத்திகையைக் கொண்டு வரக்கூடாது. அவைகளின் ஜலத்தின் நடுவில் மணிககட்டு அளவு ஜலத்திற்கு அப்புற மிருந்து ம்ருத்திகையை க்ரஹிக்கவேண்டும

இது அரண்யத்திலுள்ளவைகளின் விஷயம்.

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில்.— ஜலமத்யத்தில் மணிககட்டு அள வுக்கு அப்புறமிருந்து க்ரஹிக்கவேண்டும். இவ்விதம சொல லியது அரண்யத்திலுள்ளவைகளின் விஷயம கராமத்திலுள்ள வைகளிலோவெனில் முன் சொல்லியபடி விதியில்லை.

ம்ருத்திகை க்ரஹிப்பதில் வெளுப்பு முதலிய வர்ணங்களை விதிக்கின்றார் மரீசி:- சௌசத்தில், ப்ராம்ஹணனுக்கு வெளுத் ததும், க்ஷத்ரியனுக்கு சிவந்ததும், வைச்யனுக்கு மஞ்சள் நிற முள்ளதும், ஸ்த்ரீ சூத்ரர்களுக்குக் கறுத்ததுமான ம்ருத்திகை விதிக்கப்படுகிறது.

யத்ர பூர்வோக்த லக்ஷணா ம்ருத் ந லப்யதே, தத்ர கதம் ஶௌசமித்யபேக்ஷிதே மநு:—

'யஸ்மிந் தேஶே து யத்தோயம் யா ச யத்ரைவ ம்ருத்திகா । ஸைவ தத்ர ப்ரஶஸ்தா ஸ்யாத் தயா ஶௌசம் விதீயதே' இதி ॥

யதா கதஞ்சித்பாத்ரோத்தாரணம் ந ஸம்பவதி, ததா விஶேஷமாஹ வ்யாஸ:—

'அரத்நிமாத்ரம் ஜலம் த்யக்த்வா கார்யம் ஶௌசம் விஜாநதா ।
பஶ்சாத்தச்சோதயேத் தீர்த்தம் ந ததா ஹ்யஶுசிர்பவேத்' இதி ॥
ஜலாத் அரத்நிமாத்ரம் தூரப்ரதேஶம் தீர்த்தம் த்யக்த்வா, ஜலபாத்ராபாவே உத்தாரணாஸம்பவே தக்ஷிணஹஸ்தேந உத்ருத்ய வாமேந ப்ரக்ஷாளயேதித்யர்த்த: ॥ தீர்த்தம் ஶௌசஸ்தலம் ॥
ததா ச ருஷ்யஶ்ருங்க:—

'யஸ்மிந் ஸ்தாநே க்ருதம் ஶௌசம் வாரிணா தத்து ஶோதய

எவ்விடத்தில் முன் சொல்லிய லக்ஷணங்களுடைய மண் கிடைக்கவில்லையோ அவ்விடத்தில் எப்படி சௌசமெனில் **மநு** :— எந்தத் தேசத்தில் எந்த ஜலம், எந்த ம்ருத்திகை கிடைக்கின்றதோ அதுவே அங்கு ச்லாக்யமாகும். அதனலேயே சௌசம் செய்துகொள்ளலாம்.

எப்பொழுது எவ்விதத்திலும் ஜலத்தை எடுத்துவைப்பது ஸாத்யமில்லையோ அங்கு விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார் **வியாஸர்** :— ஜலக்கரையில் அரத்னியளவு தூரத்திற்கு அப்புறத்தில் சௌசம் செய்து கொள்ளவேண்டும். பிறகு அந்த இடத்தை சுத்தமாகச் செய்யவேண்டும். சுத்தம் செய்யாவிடில் அசுத்தனுவான். பாத்திரமில்லாததால் எடுத்துச்செய்ய முடியாவிடில் ஜலக்கரையில் ஒரு முழத்திற் கப்புறத்திலுட்கார்ந்து வலது கையாலெடுத்த ஜலத்தைக் கொண்டு இடது கையால் சௌசம் செய்து கொள்ளவேண்டுமென்பது பொருள். இங்கு தீர்த்தமென்ற பதத்திற்குச் சௌசஸ்தல மென்பது பொருள். (அரத்னி என்பது ஒரு அங்குலம் குறைந்த முழம்.)

அவ்விதமே ருச்யச்ருங்கர் :— எந்த இடத்தில் சௌசம் செய்யப்பட்டதோ அந்த ஸ்தலத்தை ஜலத்தினுல் சுத்தமாக்க

𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌨 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌂 𑌯𑍋 𑌨 𑌶𑍋𑌧𑌯𑍇'𑌦𑌿𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌰𑌤𑍍𑌨𑍇—

'𑌦𑍇𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌗𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑌯𑍇𑌚𑍍𑌛𑍌𑌚𑌭𑍂𑌤𑌲𑌮𑍍 ॥
𑌶𑍌𑌚𑌶𑍇𑌷𑌮𑍃𑌦𑌂 𑌤𑍋𑌯𑍇 𑌨𑌹𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑌯𑍇𑌦𑍍𑌯𑌦𑌿 ।
𑌅𑌶𑍇𑌷𑌾𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌿𑌤𑌰𑍋 𑌭𑌕𑍍𑌷𑌯𑍇𑌯𑍁𑌰𑍍𑌨 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥
𑌦𑍇𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌗𑌤𑌃 = 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍇𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌗𑌤𑌃 ॥

𑌦𑍇𑌵𑌲𑌃—

𑌧𑌰𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌂 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌮𑌧𑌃𑌶𑍌𑌚𑍇 𑌨 𑌯𑍋𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍 ।
𑌤𑌥𑌾 𑌚 𑌵𑌾𑌮𑌹𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌨𑌾𑌭𑍇𑌰𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌨 𑌶𑍋𑌧𑌯𑍇'𑌦𑌿𑌤𑌿 ॥

𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰𑌹𑍇—

'𑌨𑌾𑌭𑍇𑌰𑌧𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌸𑌕𑌲𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑌯𑍇𑌦𑍍𑌵𑌾𑌮𑌪𑌾𑌣𑌿𑌨𑌾 । 𑌕𑍁-
𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑌾𑌚𑌮𑌨𑌾𑌦𑍀𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑍀𑌤𑌰𑌪𑌾𑌣𑌿𑌨𑍇'𑌤𑌿 ॥

𑌋𑌷𑍍𑌯𑌶𑍃𑌙𑍍𑌗𑌃—

𑌧𑌾𑌰𑌾𑌶𑍌𑌚𑌂 𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌶𑍌𑌚𑌮𑌭𑌿𑌲𑌿𑌪𑍍𑌸𑌤𑌾 ।

வேண்டும். மண்ணைச் சுத்தம் செய்யாதவனுக்குச் சுத்தி உண்டாவதில்லை.

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில் :— பிராம்ஹணன் வேறுப்ரதேசத்திலிருந்துகொண்டு சௌசஸ்தலத்தை அலம்பவேண்டும். சௌசத்தில் மீந்த மண்ணை ஜலத்தால் சோதிக்காவிடில் அந்த மண்ணை அவனின் பித்ருக்களெல்லோரும் பக்ஷிப்பார்கள். ஸந்தேஹமில்லை. இங்கே தேசாந்தரமென்பதற்கு வேறுஸ்தலமென்பது பொருளாம்.

தேவலர் :—தர்மமறிந்தவன் வலதுகையைக் கீழ்பாகத்தின் சௌசத்தில் உபயோகிக்கக் கூடாது இடது கையால் கொப்பூழுக்குமேல் உள்ள அவயவத்தைச் சோதிக்கக்கூடாது.

ஸங்க்ரஹத்தில்:— நாபிக்குக்கீழுள்ள அங்கமெல்லாவற்றையும் இடது கையினாலலம்பவேண்டும். ஆசமனம் முதலிய எல்லாவற்றையும் வலது கையினால் செய்யவேண்டும்.

ருச்யச்ருங்கர் :— சௌசத்தால் சுத்தியை விரும்புகின்றவன் தாரையாய் விழும் ஜலத்தினால் சௌசம் செய்யக்கூடாது.

ஸாத்யேநைவ கர்தவ்யம் ஹஸ்தப்ராப்திவிதாநாத்' இதி ||

தக்ஷ:—

'ந ஶௌசம் வர்ஷதாராபி: குர்வீத கதாசந' இதி|

ம்ருத்ஸங்க்யாமாஹ வஸிஷ்ட:—

'பஞ்சாபாநே தஶைகஸ்மிந் உபயோஸ்ஸப்த ம்ருத்திகா:|
உபயோ: பாதயோஸ்ஸப்த லிங்கே த்வே பரிகீர்திதே' இதி ||

யமோ'பி—

'த்வே லிங்கே ம்ருத்திகே தேயே அபாநே பஞ்ச வாமே தஶ|
உபயோஸ்ஸப்த தாதவ்யா: புநரேகா அபாநே ததோ'பி ||

மநு:—

'ஏகா லிங்கே குதே திஸ்ரஸ்ததைகஸ்மிந் கரே தஶ|
உபயோஸ்ஸப்த தாதவ்யா ம்ருத: ஶுத்திமபீப்ஸதா || ஏதச்சௌசம்

கையாலெடுத்த ஜலங்களாலேயே செய்யவேண்டும். கையால் சௌசம் செய்து கொள்ளும்படி விதியிருப்பதால்.

தக்ஷர்:— *மழைஜலத்தின் தாரைகளால் ஒருகாலும் சௌசம் செய்து கொள்ளக்கூடாது.*

மண்ணின் ஸங்க்யையைச் சொல்லுகிறார் வஸிஷ்டர்:— *அபானத்தில் ஐந்து, இடது கையில் பத்து, இரண்டு கைகளிலும் தனித்தனி ஏழு, கால்களில் தனித்தனி ஏழு, குறியில் இரண்டு மண்கள் உபயோகிக்கப்பட வேண்டும்.*

யமனும்:— *குறியில் இரண்டு, அபானத்தில் ஐந்து, இடது கையில் பத்து, கைகளில் தனித்தனி ஏழு, மறுபடி அபானத்தில் ஒன்று என்ற கணக்கால் ம்ருத்திகையை உபயோகிக்கவேண்டும்.*

மனு:— *சௌசத்தால் சுத்தியை விரும்பியவன் குறியில் ஒன்று, அபானத்தில் மூன்று, இடது கையில் பத்து, இருகைகளிலும் தனித்தனி ஏழு மண்களை உபயோகிக்க வேண்டும். இந்தச் சௌசம் க்ருஹஸ்தனுக்கு. இதை விட இரண்டு மடங்கு*

ஶங்க:—

‘மேஹநே ம்ருத்திகாஸ்ஸப்த லிங்கே த்வே பரிகீர்த்திதே ।
ஏகஸ்மிந் விம்ஶதிர்ஹஸ்தே த்வயோர்தேயாஶ்சதுர்தஶ ॥
ஷடந்யா நகஶௌசார்த்தம் தேயாஶ்சைவ ததோ ம்ருத: ।
திஸ்ரஸ்து ம்ருத்திகா தேயா: க்ருத்வா து நகஶோதநம் ।
திஸ்ரஸ்து பாதயோர்தேயா: ஶௌசகாமஸ்ய நித்யஶ:’ இதி ॥

விஷ்ணுபுராணே—

‘ஏகா லிங்கே குதே திஸ்ரஸ்ததா வாமகரே தஶ ।
ஹஸ்தத்வயே ச ஸப்தாந்யா ம்ருத: ஶௌசோபபாதிகா:’ இதி ॥

ஸ்ம்ருதிஸாரே—

‘கராக்ரே கரப்ருஷ்டே ச பஹிர்விஷ்டாவிஶுத்தயே ।
ஷட்ஸங்க்யயா ம்ருதா தத்யா ம்ருத்திகாஶ்ச ப்ருதக் ப்ருதக்’ இதி ॥

யம:—

‘பூர்வம் ஜலேந ப்ரக்ஷால்ய ம்ருதா பஶ்சாத்ததோऽம்புபி: । ஏவம் ஆதிஶக்ருத்வஸ்து ஶௌசம் ஸமா

சங்கர் :— குதத்தில் ஏழு, குறியில இரண்டு, இடது கையில் இருபது, கைகளில் தனித்தனி பதினான்கு மருத்திகைகள. நகசுத்திககாக மறுபடி ஆறு, நகசுத்தி செய்தபிறகு மூன்று, பாதங்களில் தனித்தனி மூன்று மருத்திகைகளும் உபயோகிக்கவேண்டும்

விஷ்ணுபுராணத்தில் :— குறியில் ஒன்று, குதத்தில் மூன்று, இடது கையில பத்து, இரண்டு கைகளிலும தனித்தனி ஏழு மருத்திகைகள் உபயோகிக்கப்பட்டால் சுத்தியை உண்டு

ஸ்ம்ருதி ஸாரத்தில் :— கையின் உட்புறத்திலும் வெளிப்புறத்திலும் மலசுத்திக்காக தனித்தனியே ஆறு மருத்திகைகளை உபயோகிக்க வேண்டும.

யமன் :— முதலில் ஜலத்தால் அலம்பி, பிறகு மண்ணால் சோதித்துப் பிறகு ஜலத்தால் அலம்பவேண்டும். இவ்விதம்

षट्कम् ॥ पञ्चकृत्वः करौ क्षाल्य मृदामलकमात्रया । त्रिःकृत्वा लिङ्गशौचं च हस्तं क्षाल्य पदद्वयम् ॥ संयोज्य त्रिर्मृदा क्षाल्य क्षालयेच्छौचस्थलमिति ॥

स्मृतिचन्द्रिकायाम्—

‘शौचेष्वाद्यन्तयोः शौचानामद्भिः प्रक्षालनं स्मृतम् । सान्निध्ये तु मृदं दद्यात् मृदन्ते जलमेव च ॥ अन्तरान्तरा वामहस्तप्रक्षालनं स्मृतम्’ इति ॥

अत्र मृत्संख्याधिक्यन्यूनत्वादिकवचनानां मलगन्धतारतम्यापेक्षया विकल्पो वेदितव्यः ॥

एवं कृतशौचेऽपि यत्र लेपो गन्धश्च नापैति, तत्र उक्तसंख्यातोऽधिकसंख्यायामपि न विरोध इत्याह मनुः— ‘विण्मूत्रोत्सर्गशुद्ध्यर्थं

பன்னிரெண்டு தடவை குதசௌசம் செய்யவேண்டும். நெல்லிக்கனியளவுள்ள மண்ணினால் கைகளை ஐந்து தடவை அலம்பி, மூன்று தடவை லிங்கசௌசம் செய்து கையை அலம்பி, கால்களைச் சேர்த்து வைத்து மூன்று தடவை மண்ணால் அலம்பி, சௌசம் செய்த ஸ்தலத்தைச் சுத்தம் செய்யவேண்டும்.

ஸ்ம்ருதி சந்த்ரிகையில் :— சௌசங்களின் முதலிலும் முடிவிலும் ஜலத்தினால் அலம்பவேண்டும். ஜலத்தினால் அலம்பிய பிறகு ம்ருத்திகையை உபயோகிக்க வேண்டும். பிறகு ஜலத்தால் சோதிக்கவேண்டும். ஒவ்வொன்றிற்கும் நடுவில் இடது கையை அலம்பிக்கொள்ளவேண்டும்.

இங்கு மண்ணின் ஸங்க்யையை அதிகமாயும் குறைத்தும் சொல்லும் வசனங்களுக்கு, மலத்தின் பற்று நாற்றமிவைகளின் தாரதம்யத்திற்குத் தகுந்தபடி விகல்பமென்றறிய வேண்டும்.

இவ்விதம் சௌசம் செய்தும், பற்றும் நாற்றமும் போகாவிடில், சொல்லிய கணக்கைவிட அதிகமாய்ச் செய்தாலும் விரோதமில்லை என்கிறார்

மனு :— மலமூத்ர விஸர்கத்தில் மண்ணையும் ஜலத்தையும் வேண்டிய அளவு க்ரஹிக்கவேண்டும். அசுத்த வஸ்துவினால்

𑌶𑍃𑌧𑌾𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌾𑌦𑍇𑌯𑌶𑍍𑌶𑍌𑌚𑌕𑌃 ॥ 𑌯𑌾𑌵𑌨𑍍𑌨𑌾𑌪𑍈𑌤𑍍𑌯𑌮𑍇𑌧𑍍𑌯𑌾𑌕𑍍𑌤𑌾𑌦𑍍𑌗𑌨𑍍𑌧𑍋 𑌲𑍇𑌪𑌶𑍍𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌕𑍃𑌤𑌃 ॥ 𑌤𑌾𑌵𑌨𑍍𑌮𑍃𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌿 𑌚𑌾𑌦𑍇𑌯𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑍁 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌷𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 ॥

𑌦𑍇𑌵𑌲𑍋𑌽𑌪𑌿—

‘𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇𑌤 𑌤𑌾𑌵𑌚𑍍𑌛𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 । 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌂 𑌶𑍌𑌚𑌸𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾 𑌨 𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑍈𑌰𑍁𑌪𑌦𑌿𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌆𑌪𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍𑌬𑍋𑌽𑌪𑌿—

‘𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍁𑌰𑍀𑌷𑌂 𑌵𑌾 𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌪𑍁𑌰𑍀𑌷𑌲𑍇𑌪𑌾𑌨𑌨𑍍𑌨𑌲𑍇𑌪𑌾𑌨𑍁𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑌲𑍇𑌪𑌾𑌨𑍍 𑌰𑍇𑌤𑌸𑌶𑍍𑌚 𑌯𑍇 𑌲𑍇𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑌦𑍍𑌭𑌿𑌰𑍍𑌮𑍃𑌦𑌾 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑍍𑌯 𑌪𑌾𑌦𑍌 𑌚𑌾𑌚𑌮𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍀’𑌤𑌿 ॥

𑌯𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌦𑌕𑍍𑌷𑍇𑌣𑍋𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍—‘𑌨𑍍𑌯𑍂𑌨𑌾𑌧𑌿𑌕𑌂 𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌶𑍌𑌚𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑌭𑍀𑌪𑍍𑌸𑌤𑌾 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑍇𑌤 𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑌾𑌤𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇 𑌕𑍃𑌤𑍇 ॥ 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌶𑌤𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯𑌾𑌮𑌾𑌶𑍍

பூசப்பட்ட பதார்த்தத்திலிருந்து அந்த அசுத்தத்தின் நாற்றமும் பற்றும் நீங்காதவரையில் மண்ணையும் ஜலத்தையும் உபயோகித்துச் சுத்திசெய்ய வேண்டும். எல்லா த்ரவ்யங்களின் சுத்திகளிலும் இது ஸமானம்.

தேவலர் :— எவ்வளவு செய்தால் மனதில் சுத்தியுண்டாகிறதோ அவ்வளவு சௌசம் விதிக்கப்படுகிறது. சௌசத்தின் ஸங்கயைக்கு அளவு சிஷ்டர்களால் சொல்லப்படுகிறதில்லை.

ஆபஸ்தம்பர் :— மூத்ரவிஸர்கம், மலவிஸர்கம் செய்தாலும், மூத்ரத்தின் லேபம், மலத்தின் லேபம், அன்னத்தின் லேபம், எச்சிலின் லேபம், ரேதஸ்ஸின் லேபம் இவைகளையும் ஜலத்தாலும், மண்ணாலும் அலம்பி, கால்களையுமலம்பி, ஆசமனம் செய்தால் சுத்தனாகிறான். (லேபம்=பற்று.)

ஆனால், **தக்ஷர்** “சௌசத்தால் சுத்தியை விரும்புகிறவன் விதிக்கு அதிகமும் செய்யக்கூடாது, குறைத்தும் செய்யக்கூடாது, செய்தால் விதியை அதிக்ரமிப்பதால் ப்ராயச்சித்தார்ஹனாகிறான் சாஸ்த்ர நியமத்தை அதிக்ரமித்தவனுக்கு 108-முறை காயத்ரீ ஜபமும், மூன்று ப்ராணாயாமமும ப்ராயச்சித்தமென சொல்லப்படுகிறது” என்று சொல்லியிருக்கிறாரே

த்ரயம் ததா । ப்ராயச்சித்தமிதம் ப்ரோக்தம் நியமாதிக்ரமே ஸதீ'தி, தஸ்ய ஸங்கல்பிதஸங்க்யாயா: ப்ராகேவ கந்தலேபக்ஷயே வேதிதவ்யம் ॥ ஸாமான்யோக்தஸங்க்யாயா: ஊர்த்வமேவ யத்ர கந்தாத்யபகம:, தத்ர ஸங்க்யாநியம: அத்ருஷ்டார்த்த இதி ஸ்ம்ருதிசந்த்ரிகாதௌ ॥

விஜ்ஞானேச்வர:—

'கந்தலேபக்ஷயகரம் சௌசம் குர்யா'தித்யேதத் ஸர்வாச்ரமிணாம் ஸாதாரணம், ம்ருத்ஸங்க்யாநியமஸ்த்வத்ருஷ்டார்த்த இத்யேவாஹ ॥

அத்ர ம்ருத்பரிமாணமாஹாங்கிரா:— 'ப்ரதமா ப்ரஸ்ருதி ஜ்ஞேயா த்விதீயா ச ததர்த்திகா । த்ருதீயா ம்ருத்திகா ஜ்ஞேயா த்ரிபாககரபூரணே'தி ॥

தக்ஷ:—

'அர்த்தப்ரஸ்ருதிமாத்ரா து ப்ரதமா ம்ருத்திகா ஸ்ம்ருதா ।

யெனில், அது சௌசாரம்பத்தில் ஸங்கல்பிக்கப்பட்ட ஸங்க்யைக்கு முந்தியே துர்க்கந்தமும் லேபமும் நிவ்ருத்தித்து விட்ட விஷயத்திலென்று அறியவேண்டும். இப்படியிருப்பதால் தான் "விதித்தஸங்கயைக்கு முந்தியே கந்தலேபங்களின் நிவ்ருத்தி எங்கு ஆகிறதோ அங்கும் ஸங்க்யையின் நியமம் உண்டு. அது அத்ருஷ்டார்த்தம்" என்று ஸ்ம்ருதிசந்த்ரிகை முதலிய க்ரந்தங்களில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

விக்ஞானேச்வரரோவெனில "கந்தலேபங்கள் நிவ்ருத்திக்கும் வரை சௌசம் செய்யவேண்டுமென்பது எல்லா ஆச்ரமிகளுக்கும் பொதுவானது. ஸங்க்யாநியமம் அத்ருஷ்டார்த்தம்" என்றார். (அத்ருஷ்டம் என்ற பதத்திற்கு அபூர்வமென்று பொருள்.)

இங்கு மண்ணின் அளவைச்சொல்லுகிறார் **அங்கிரஸ்**—

முதல் ம்ருத்திகை சேரை அளவுள்ளது, இரண்டாவது அதில் பாதியளவுள்ளது, மூன்றாவது கையளவின் மூன்றிலொருபாகமுள்ளது என்று அறியவும்.

:— முதல் மண் சேரையின் அரையளவு, இரண்டா

த்விதீயா ச த்ருதீயா ச தத³ர்தே⁴ன ப்ரகீர்த்திதா ॥ சதுர்த்தீ பஞ்சமீ சாபி த்ருதீயாம்ருத்திகாஸமேதி ॥

வஸிஷ்ட²:—

'அர்த⁴ப்ரஸ்ருதிமாத்ரா து ப்ரத²மா ம்ருத்திகா ப⁴வேத் । பர்வபர்வார்த⁴மாத்ரா து த்³விதீயாத்³யா ப்ரகீர்த்திதேதி ॥

யத்து ஶாதாதபேனோக்தம்— 'ஆர்த்³ராமலகமாத்ராஸ்து க்³ராஸா இந்து³வ்ரதே ஸ்ம்ருதா: । ததை²வாஹுதய: ஸர்வா: ஶௌசார்தே² யாஶ்ச ம்ருத்திகா:' இதி, தச்ச ஹஸ்தஶௌசாபி⁴ப்ராயம், கு³த³ஶிஶ்நயோ: பரிமாணாந்தரவிதா⁴நாதி³தி ஸ்ம்ருதிசந்த்³ரிகாயாம் ॥

மூத்ரஶௌசே ம்ருத்ஸங்க்²யாமாஹ த³க்ஷ:—

'ஏகா லிங்கே³ கரே திஸ்ர உப⁴யோர்ம்ருத்³த்³வயம் ஸ்ம்ருதம்'

வதும மூன்ருவதும அதன் பாதியளவு, நான்காவதும் ஐந்தாவதும மூன்ருவதின் அளவுககுச சமமாகியது.

வஸிஷ்டர் :— முதல் மருத்திகை அரைசசேரையளவுள்ளது அதின் பாதியளவுஉள்ளது இரண்டாவது ம்ருத்திகை, அதின் பாதியளவு உள்ளது மூன்ருவது ம்ருத்திகை

ஆனல் சாதாதபர் :— "சாந்த்ராயண வ்ரதத்தில் விதிக்கப்பட்ட அன்னகபளங்களும, அக்னியில் ஹோமம் செய்யும் அன்னாஹுதிகளும, சௌசத்திற்கான ம்ருத்திகைகளும் பசசை நெல்லிககனி யளவுள்ளவைகளாயிருகக வேண்டும்" என்று விதித்திருககின்ருரேயெனில், அது கைகளின் சுத்திக்காகிய மருத்திகையினளவைச் சொல்லியது, குதம் அபானம் இவைகளுககு வேறு பரிமாணம் விதித்திருப்பதால், என்று ஸ்ம்ருதிசந்த்ரிகையில் கூறப்பட்டுள்ளது.

மூத்ரசௌசத்தில் மண்ணின் ஸங்க்யையைச் சொல்லு

லிங்கத்தில் ம்ருத்திகை ஒன்று, இடது கையில் மூன்று, இரண்டு கைகளிலும் தனித்தனி இரண்டு ம்ருத்திகைகள்.

ஶாதாதபோऽபி—

‘ஏகா லிங்கே கரே ஸவ்யே திஸ்ரோ த்வே ஹஸ்தயோர்த்வயோ: । மூத்ரஶௌசம் ஸமாக்யாதம் ஶுக்ரே தத்த்விகுணம் ஸ்ம்ருதமிதி ॥

யத்து—‘திஸ்ரோ ம்ருதோ லிங்கஶௌசே க்ராஹ்யாஸ்ஸ்யுர் மூத்ரஶௌசகே । வாமபாணௌ ம்ருத: பஞ்ச திஸ்ர: பாண்யோருபயோரபீ’த்யாதி, தல்லேபாதிக்யவிஷயாபிப்ராயம் ॥ ‘ஏகாம் லிங்கே ம்ருதம் தத்யாத் வாமஹஸ்தே து ம்ருத்த்ரயம் । உபயோர்ஹஸ்தயோர்த்வே து மூத்ரஶௌசம் ப்ரகுர்வத’ இத்யாதிஸ்மரணாத் ॥

மூத்ரஶௌசே ம்ருத்பரிமாணமாஹ தக்ஷ:—

‘லிங்கே து ம்ருத் ஸமாக்யாதா த்ரிபர்வா பூர்யதே யயா । தாதவ்யமுதகம் தாவந்ம்ருதபாவோ யதா பவேதிதி ॥

சாதாதபரும்:— லிங்கத்தில் ஒன்று, இடது கையில மூன்று, இரண்டு கைகளிலும தனித்தனி இரணடு மருத்திகைகள். இது மூத்ரவிஸர்க்கத்தில். ரேதஸ்ஸின் விஸர்க்கத்தில் இது இரண்டு மடங்காக விதிக்கப்படுகிறது.

ஆனால், “லிங்கத்தில் மூன்று, இடது கையில் ஐந்து, இரண்டு கைகளிலும தனித்தனி மூன்று” என்பது முதலான சில வசனங்கள இருக்கின்றனவேயெனில், அவை அதிக லேபமுள்ள விஷயத்தினபிப்ராயமுள்ளவை, “லிங்கத்திலொன்று, இடது கையில் மூன்று, இருகைகளிலும தனித்தனி இரண்டு மருத்திகைகள் என்று மூத்ர சௌசத்தில் விதிக்கின்றனர்” என்பது போன்ற வசனங்களிருப்பதால்

மூத்ரசௌசத்தில் மண்ணின் பரிமாணத்தைச் சொல்லுகின்றார் **தக்ஷர்:**—

லிங்கசௌசத்தில் மூனறு விரல்கணுக்கள் நிறையுமளவுள்ள மண் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. அந்த மண் சுத்தமாகுமளவு ஜலத்தையுமுபயோகிக்க வேண்டும்.

விவஸ்வாந்—

‘பர்வமாத்ரப்ரமாணாஸ்து லிங்கஶௌசே ம்ருத: ஸ்ம்ருதா: | ஆர்த்ராமலகமாத்ரா வா யத்வா(அ)க்ஷப்ரமாணகா’ இதி ॥

ஶௌநக:—

‘தத உத்த்ருததோயேந ப்ராங்முகோ வா(அ)ப்யுதங்முக: | ஆர்த்ராமலகமாத்ரம் சைவ லிங்கே ப்ரக்ஷிப்ய ஶோதயே’திதி ॥

வ்யாஸ:—

‘விட்ஶௌசம் ப்ரதமம் குர்யாந்மூத்ரஶௌசமத: பரம் | பாதஶௌசம் தத: குர்யாத் கரஶௌசமத: பர’மிதி ॥

ஆபஸ்தம்ப:—

‘அஹ்நி ஶௌசந்து யத் ப்ரோக்தம் நிஶ்யர்த்தம் தத உச்யதே | பதி பாதந்து விஜ்ஞேயமார்த்த: குர்யாத்யதாபல’மிதி ॥

‘வாலுகாபிர்யதா ஶௌசம் குர்யாத் ததா த்விகுணம் குர்யா’திதி சதுர்விம்ஶதிமதே ॥

விவஸ்வான்:— விரல்கணுவுள்ள ம்ருத்திகைகள் லிங்க சௌசத்தில் விதிக்கப்படுகின்றன, அல்லது பச்சை நெல்லிக் கனியளவு, அல்லது தானிக்காயளவு உள்ளவைகளாயிருக்கலாம்.

சௌனகர்:— பிறகு வெளியிலெடுக்கப்பட்ட ஜலத்தினால், கிழக்கு அல்லது வடக்குமுகமாய், பச்சை நெல்லிக்கனியளவு மண்ணை லிங்கத்தில போட்டுச சுத்திசெய்யவேண்டும்.

வ்யாஸர்:— மலத்தின் சௌசத்தை முதலில் செய்ய வேண்டும. பிறகு மூத்ரசௌசத்தைச் செய்யவேண்டும். பிறகு கால்களுக்கும், பிறகு கைகளுக்கும் சௌசம் செய்து கொள்ளவேண்டும.

ஆபஸ்தம்பர்:— பகலில் விதித்த சௌசத்தில் பாதி இரவிலும், அதன் பாதி வழியிலும் அறியத்தக்கது. வ்யாதி யுள்ளவன் தன் சக்திக்குத்தகுந்தவாறு செய்யலாம்.

“மண்கிடைக்காவிடில் மணல்களால் சௌசம் செய்து கொண்டால் இரண்டு மடங்காய்ச் செய்து கொள்ளவேண்டும்” என்று சதுர்விம்சதி மதத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

யதா₂ஹ— 'யத்₃தி₃வா விஹிதம் ஶௌசம் தத₃ர்த₄ம் நிஶி கீர்திதம் । தத₃ர்த₄மாதுரே ப்ரோக்தம் ஆதுரஸ்யார்த₄மத்₄வநீ'தி, ஸ தச்ச₂க்தாதுரவிஷயம் । அஶக்தௌ து யதா₂ஶக்த்யைவ ஶௌசம் ।

ததா₂ச சந்த்₃ரிகாயாம்—'தி₃வாஶௌசஸ்ய நிஶ்யர்த₄ம் பதி₂ பாதோ₃ விதீ₄யதே । ஆர்த: குர்யாத்₃யதா₂ஶக்தி ஸ்வஸ்த₂: குர்யாத்₃யதோ₂தி₃த'மிதி ॥

போ₃தா₄யநோঽபி—

'தே₃ஶம் காலம் ததா₂த்மாநம் த்₃ரவ்யம் த்₃ரவ்யப்ரயோஜநம் । உபபத்திமவஸ்தா₂ம் ச ஜ்ஞாத்வா ஶௌசம் ப்ரயோஜயே'தி³தி ॥

அநுபநீதாதீ₃நாம் ஶௌசமாஹ பிதாமஹ:—

'ந யாவது₃பநீயந்தே த்₃விஜா: ஶூத்₃ராஸ்ததா₂ங்க₃நா: । க₃ந்த₄லேபக்ஷயகரம் ஶௌசமேஷாம் விதீ₄யதே ॥ யாவத்₃வாஹ்யம்

ஆனால், "பகலில விதிககபபட்ட சௌசத்தின் பாதி இரவி லும், அதன் பாதி வியாதியுள்ளவனுககும, அதன் பாதி வழியி லிருப்பவனுககும விதிககபபடுகிறது" என்னும வசனம சக்தி யுள்ள ஆதுரன் விஷயம. சகதியிலலாவிடில், சகதிககுத்தக்க வாறே சௌசம.

அவ்விதமே சந்த்ரிகையில்—'பகலில் விதித்த சௌசத் தின் பாதி இரவிலும, வழியில் கால் பாகமும விதிககப்படுகிறது. வயாதியுள்ளவன் சகதிககுத்தககவாறு செய்யலாம ஸ்வஸ்தனு யிருப்பவன் விதிபபடி செய்யவேண்டும' எனறிருக்கிறது.

போதாயனரும்:— தேசம, காலம, தன் தேஹம், திர வியம, திரவியப்பிரயோஜனம, உபபத்தி, அவஸ்தை இவை களை அறிந்து அவைகளுககுத் தககவாறு சௌசம் செய்து கொள்ள வேண்டும.

உபநயனமில்லாதவர் முதலியவர்க்கு சௌசம் சொல்லு கிறர் **பிதாமஹர்:**— உபநயனமாகாத பிராம்ஹணர்கள், சூத்ரர் கள், ஸ்த்ரீகள் இவர்களுக்கு, துர்ககந்தமும் பற்றுதலும் நீங்கும் வரையில் சௌசம் விதிக்கப்படுகிறது. மனதிற்குச்

निवर्तेत तावच्छौचं विधीयते । शौचानां संख्याया न परिमाणं शिष्टैर्दर्शितमिति ॥

स्त्रीशूद्रयोरादित्यपुराणे विशेषो दर्शितः—

'स्त्रीशूद्रयोरर्धमानं शौचं प्रोक्तं मनीषिभिः' इति ॥

व्यासः—

'एवमेतद्दिवा शौचं रात्रावर्धं प्रदीयते । अशक्तस्य यथाशक्ति शौचमेतत्तथाऽध्वनि ॥ योषितामेतच्छौचमर्धं शूद्राणां चैव दर्शितम्' इति ॥

यत्तु विण्मूत्रोत्सर्गायोपविष्टस्य करोति, तदप्यर्धशौचं वृद्धपराशरः—

'उपविष्टस्तु विण्मूत्रं कर्तुं यस्तु न विन्दति । स कुर्यादर्धशौचं तु स्वस्य शौचस्य सर्वदा' इति ।

சக்தியுண்டாகாத வரையில் சௌசம் விதிக்கப்படுகிறது. சௌசஸங்க்யையின் ப்ரமாணத்தைச் சிஷ்டர்கள் சொல்லவில்லை.

ஸ்த்ரீகளுக்கும் சூத்ரர்களுக்கும் விசேஷம் சொல்லப்பட்டுள்ளது **ஆதித்யபுராணத்தில்:**— ஸ்த்ரீகளுக்கும் சூத்ரர்களுக்கும், சௌசம் (முன் புருஷர்களுக்கு விதித்த ஸங்க்யையில்) பாதியளவு விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

வ்யாஸர்:— பகலில் இவ்விதம் சௌசம் செய்யவேண்டும். ராத்ரியில் பாதியும், சக்தியற்றவனுக்கும், வழியிலிருப்பவனுக்கும் சக்திக்குத்தகுந்தபடியும், ஸ்த்ரீகளுக்கும் சூத்ரர்களுக்கும் பாதியளவும் சௌசம் சொல்லப்பட்டிருக்

மலமூத்ர விஸர்ஜனத்திற்காக உட்கார்ந்தவன் அதைச் செய்யாமலெழுந்தாலும் பாதி சௌசம் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்கிறார் **வ்ருத்தபராசரர்:**— மலமூத்ர விஸர்ஜனத்திற்காக உட்கார்ந்தவன் அதைச் செய்யாவிடினும், தனக்கு எப்பொழுதும் விஹிதமான சௌசத்தில் பாதி சௌசம் செய்துகொள்ளவேண்டும்.

भोजने तु गुदस्रावे शौचमाह बृहस्पतिः —

'भुञ्जानस्य तु विप्रस्य कदाचित् स्रवते गुदम् । उच्छिष्टत्वेऽशुचित्वं च तस्य शौचं कथं भवेत् ॥ पूर्वं कृत्वा तु शौचं तु पश्चात् स्नानं समाचरेत् । ततः कृत्वोपवासं च पञ्चगव्येन शुध्यति' इति ॥

शरीरमलशौचं वक्तुं शरीरमलानाह मनुः —

'ऊर्ध्वं नाभेर्यानि खानि तानि मेध्यानि सर्वशः । यान्यधस्तान्यमेध्यानि देहाच्चैव मलाश्च्युताः ॥ वसा शुक्रमसृङ्मज्जा मूत्रविड्घ्राणकर्णविट् । श्लेष्माश्रु दूषिका स्वेदो द्वादशैते नृणां मलाः' इति ॥

श्रुतिरपि — 'ऊर्ध्वं वै पुरुषस्य नाभेर्मेध्यमवाचीनममेध्यम्' इति ॥

போஜனகாலத்தில அபானத்தில் மலம் ஸ்ரவித்தால் செளசம் சொல்லுகிறார் **ப்ருஹஸ்பதி** :— ப்ராமஹணன் சாப்பிடும பொழுது ஒரு ஸமயத்தில குதத்தில மலம் ஸ்ரவித்தால் அவனுக்கு இரண்டுவிதமான அசுத்தி இருககிறது. அவனுககு, செளசம் எப்படி எனில், முதலில் செளசம செய்துகொண்டு பிறகு ஸ்நானம செய்யவேண்டும். பிறகு உபவாஸம் செய்து பஞ்சகவ்யப்ராசனம் செய்து சுத்தனாகிறான்.

சரீரமலங்களைத் தொட்டால் சுத்தியை விதிப்பதற்குச் சரீர மலங்கள் இவையென்கிறார் **மநு** :— கொப்பூழுக்குமேல உள்ள இந்திரியங்கள் சுத்தமானவை, கீழுள்ளவை அசுத்தமானவை. தேஹத்தினின்றும் நழுவிய மலங்களும் அசுத்தமேயாம். வஸை (ஊன்நீர்) ரேதஸ், ரக்தம், மஜ்ஜை (சீழ்) மூத்ரம், விஷ்டை, காதுள்குறும்பி, நகம், கோழை, கண்ணீர், கண் பீளை, வேர்வை இப்பன்னிரண்டும் மனிதர்களின் மலங்களாம்.

வேதமும் :— மனிதனின் நாபிக்குமேலுள்ளவை சுத்தமானவை. அதற்குக் கீழுள்ளவை அசுத்தமானவை.

पुरुषस्य नाभेरूर्ध्वं मेध्यं = शुद्धं, अर्वाचीनं = नाभेरधोभागः, अमेध्यं = अशुद्धमित्यर्थः ॥

स्वीयानामेतेषां मलानां स्पर्शे सति यथायोग्यं मृज्जलाभ्यां शुद्धिमाह मनुः—

'विण्मूत्रोत्सर्गशुद्ध्यर्थं मृद्वार्यादेयमर्थवत् । दैहिकानां मलानां च शुद्धिषु द्वादशस्वपी'ति ॥

अत्र विशेषमाह बोधायनः—

'आददीत मृदोऽपश्च षट्सु पूर्वेषु शुद्धये । उत्तरेषु तु षट्स्वद्भिः केवलाभिर्विशुद्ध्यती'ति ॥

परकीयमलस्पर्शने शुद्धिमाह देवलः—

'मानुषास्थि वसां विष्ठामार्तवं मूत्ररेतसी । मज्जानं शोणितं वाऽपि परस्य यदि संस्पृ

முன் சொல்லிய தனனுடைய பன்னிரண்டு மலங்களைத் தொட்டால் தகுந்தபடி மண் ஜலம் இவைகளால் சுத்திசெய்து கொள்ள வேண்டுமென்கிறார் **மநு**:— மலமூத்ர விஸர்க்கத்தில் சௌசத்திற்கு வேண்டிய அளவு மண்ணும் ஜலமும் க்ரஹித்துக் கொள்ளவேண்டும். தேஹத்திலுள்ள (பன்னிரண்டு) மலங்களின் பன்னிரண்டு சுத்திகளிலும தகுந்தபடி மண் ஜலம இவைகளை கிரஹித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

இங்கு விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார் **போதாயனர்**:— முந்திய ஆறு மலங்களின் சுத்தியில் மண் ஜலம் இரண்டையுமுபயோகிக்கவேண்டும். பிந்திய ஆறு மலங்களின் சுத்தியில் ஜலத்தை மட்டுமுபயோகித்துச் சுத்தி செய்வதாலேயே சுத்தனாகிறான்.

பிறரின் மலங்களை ஸ்பர்சித்த விஷயத்தில் சுத்தியைச் சொல்லுகிறார் **தேவலர்**:- மனிதனுடைய எலும்பு, வஸை, மலம், ரஜஸ், மூத்ரம், சுக்லம், மஜ்ஜை, ரக்தம் இவைகளைத் தொட்டால், ஸ்நானம் செய்து, லேபங்களைத் துடைத்து, ஆசமனம் செய்

ம்ருத: ॥ ஸ்நாத்வாऽவம்ருஜ்ய வாஸாம்ஸி நாசம்ய ச ஶாஸ்த்ரத: ஶுசிர்பவேத் । தாந்யேவ ஸ்வாநி ஸம்ஸ்ப்ருஶ்ய பாதஸ்யாச பரிமார்ஜநாச்சுசி: ॥ பரிமார்ஜநம் ப்ரக்ஷாலநம் ॥

அத்ர விஶேஷமாஹ விஷ்ணு:—

'நாபேரதஸ்தாத் காயிகைர்மலைஸ்ஸுராமத்யைர்வா உபஹதோ ம்ருத்தோயைஸ்ததங்கம் ப்ரக்ஷால்யாசம்ய ஶுத்த்யேத் । அந்யத்ரோபஹதோ ம்ருத்தோயைஸ்ததங்கம் ப்ரக்ஷால்ய ஸ்நாநேந । இந்த்ரியேஷூபஹதஸ்தூபோஷ்ய ஸ்நாத்வா பஞ்சகவ்யேந தஶநச்சதோபஹதஶ்ச' இதி ॥

அத்ர யம:—

'மூத்ரே திஸ்ர: பாதயோஸ்து ஹஸ்தயோஸ்திஸ்ர ஏவ து । ம்ருத: பஞ்ச தஶாமேத்யே ஹஸ்தாதீநாம் விஶேஷத: ॥ ஸ்வதேஹீயமூத்ராதிஸ்பர்ஶே ஶௌசமேதது³தீரிதம் । உத்ஸர்க்காலாதந்யத்ர பரகீயேஷு வக்ஷ்யதே ॥ பரஸ்ய

தால் சுத்தனாகிறான். மேல் சொல்லியவை தன்னுடையவையாகில் அவைகளின் ஸ்பர்சத்தில் அலம்புவதால் சுத்தனாகிறான்.

இதில் விசேஷம் சொல்லுகிறார் **விஷ்ணு** :— தேஹத்தின் மலங்கள், மத்யம், சுரை, இவைகளால், நாபிக்குக்கீழுள்ள அவயவங்களில் ஸ்பர்சிக்கப்பட்டு அசுத்தனானால், அசுத்தமான அங்கத்தை மண் ஜலம் இவைகளால் சுத்தி செய்து ஆசமனம் செய்தால் சுத்தனாவான். நாபிக்கு மேலுள்ள அவயவங்களிலானால் மண் ஜலமிவைகளினால் அந்த அங்கத்தை அலம்பி ஸ்நானத்தால் சுத்தி. இந்த்ரியங்களில் அசுத்தனானால் உபவாஸம், ஸ்நானம், பஞ்சகவ்யப்ராசனம் இவைகளால் சுத்தி. உதடுகளில் அசுத்தனானாலும் இதே முறை.

இதில் யமன் :— மூத்ர ஸ்பர்சத்தில், கால்களில் மூன்று மண்கள், கைகளில் மூன்று. மலஸ்பர்சத்தில் கைகளில் ஐந்து, கால்களில் பத்து. இது தனது மூத்ராதிகளின் ஸ்பர்சத்தில் சொல்லப்பட்டது. மல மூத்ர விஸர்க்ககாலம் தவிர மற்ற காலத்தில் பிறருடைய மூத்ராதி ஸ்பர்சத்தில் சொல்லப்படு

ஶோணிதஸ்ய ச ரேதோ விண்மூத்ரஜே ததா । சது-
ர்வர்ணேஷ்வபி வர்ணாநாம் த்வாத்ரிம்ஶந்ம்ருத்திகா: ஸ்ம்ருதா: இதி ॥

ஸ்ம்ருதிரத்நே —

ஸகர்த்தமம் து வர்ஷாம்பு ப்ரவிஶ்ய க்ராமஸங்கடே । ஜங்கயோர்ம்ருத்திகாஸ்திஸ்ர: பாதயோர்த்விகுணம் ந்யஸேதிதி ॥

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரே —

ஏகா து ம்ருத்திகா லிங்கே திஸ்ர: ஸவ்யகரே ம்ருத: । கரத்வயே ம்ருத்த்வயம் ஸ்யாந்மூத்ரஶௌசே நகயா ॥ த்ரிபர்வா பர்வமாத்ரா வா ம்ருத்திகா ஶுஷ்கதாத்ரிகா । ஆர்த்ராமலகமாத்ரா வா மூத்ரஶௌசே து ம்ருத்திகா ॥ மூத்ராத்து த்விகுணம் ஶுக்லே மைதுநே த்ரிகுணம் ஸ்ம்ருதம் । புரீஷே பஞ்ச ம்ருத்தய: கரே வாமே தஶ ஸ்ம்ருதா: ॥ கரயோ: ஸப்த தாதவ்யா: புரீஷே ம்ருச்சௌசகே । கமண்டலுஸ்

கிறது. பிறருடைய ரக்தம், சுக்லம, மலம, மூத்ரம இவை களின் ஸ்பர்சத்தில் நான்கு வர்ணத்தார்களுக்கும் 32-ம்ருத் திகைகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில் :— க்ராமத்தில் குறுகிய வழியில் சேறுடன் கூடிய மழை ஜலத்தில் இறங்கினால், முழங்கால் களுக்கு மூன்று மண்களும், பாதங்களுக்கு இருமடங்கும உப யோகிக்கவேண்டும்.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில் :- மூத்ர சௌசத்தில், லிங்கத்தில் ஒரு ம்ருத்திகையும, இடதுகையில் இரண்டு, மறுபடி இரண்டு கைகளிலும் இரண்டு மண்களையும உபயோகிக்கவேண்டும். மண் ணின் ப்ரமாணம் அநேகவிதம. மூன்று விரல்கணு, அல்லது ஒரு விரல்கணு, அல்லது தானிக்காயளவு, அல்லது பச்சை நெல்லிக் கனியளவு உள்ள ம்ருத்திகை மூத்ர சௌசத்தில் விதிக்கப்படு கிறது. மூத்ர சௌசத்தின் இரண்டு மடங்கு சுக்லஸ்ராவத் திலும், மூன்று மடங்கு மைதுனத்திலும், சௌசம் விதிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. மல விஸர்க்கத்தில், அபானத்தில் ஐந்து, இடதுகையில் பத்து, இருகைகளிலும் ஏழு மண்களை உபயோ

द्वितीयाद्यास्तदर्धास्तु ततः पराः ॥ पदार्धपाचने द्वितीयाः प्रसृतेरर्धमात्रकाः । पूर्वा प्रसृतिमात्रा स्यात् पादयोः पाण्योः पृथक् पृथक् ॥ एतच्छौचं गृहस्थानां द्विगुणं ब्रह्मचारिणाम् । त्रिगुणं तु वनस्थानां यतीनां तु चतुर्गुणम् ॥ दिवा यद्विहितं शौचं तदर्धं निशि कीर्तितम् । तदर्धमातुरे प्रोक्तमातुरस्यार्धमध्वनि ॥ स्त्रीशूद्राणामशक्तानां बालानां शौचमीरितः । गन्धलेपक्षयकरं शौचं कार्यमसंख्यया ॥ सर्वत्रैकैकया शुद्धा पाणिप्रक्षालनं ततः । नाभेरधस्तात्संसर्गे मृत्तिका षड्भिरिष्यते ॥ नाभेरूर्ध्वं संसर्गे शौचं प्रक्षालनं स्मृतम् । परविण्मूत्रसंसर्गे द्वात्रिंशन्मृत्तिकाः स्मृताः' इति ।

க்கவேண்டும். மல சௌசத்தில் மண்ணின் பரமாணமாவது முதல் மண் அரைசசேரை அளவு, பிறகு உள்ளவைகள் முந்திய தின் அளவில் பாதியளவுள்ளவைகள். அல்லது, அபானத்தில மூன்றும், சேரை, அதன்பாதி, சேரையின் மூன்றிலொரு பாக முள்ளவைகள் அல்லது அபானத்தில் மூன்றும் சேரையள வுள்ளவைகள். கைகளுக்கும தனித்தனி மூன்று இவ்விதமே. இது க்ருஹஸ்தர்களுக்குச சொல்லபபட்டது இது இரண்டு மடங்கு ப்ரமஹசாரிகளுக்கு, மூன்று மடங்கு வானப்ரஸ்தர் களுக்கு, நான்கு மடங்கு ஸன்யாஸிகளுக்கு. பகலில் விதிக்கப் பட்ட சௌசத்தின் பாதி இரவிலும், அதன் பாதி வ்யாதிஸ் தனுக்கு, அதன் பாதி வழிப்போககனுக்கு, ஸ்திரீ சூத்ரன் முதலியவர்களுக்கும்,சக்தியற்றவருக்கும், உபநயனம் வரை சிறு வருக்கும், கணககில்லாமல் நாற்றமும் பற்றும் நீங்கும் வரையில் சௌசம் விதிக்கப்படுகிறது. ஸங்க்யை இல்லை. பிறகு ஒவ் வொரு ம்ருத்திகையால் கால கைகளை அலம்பவேண்டும். நாபிக் குக்கீழுள்ள அங்கத்தின் மலம்பட்டால் ஆறு மண்களால் சுத்தி. நாபிக்குமேலுள்ள அங்கத்தின் மலம்பட்டால் அலம்புவதால் சுத்தி. பிறனுடைய மலமூத்ர ஸம்பந்தத்தில் 32-ம்ருத்திகை களால் சுத்தி.

ஏவம்விதஶௌசகரணேঽபி யஸ்ய பாவஶுத்திர்நாஸ்தி தஸ்யாஶுத்திரேவேத்யாஹ தக்ஷ: —

'ஶௌசம் து த்விவிதம் ப்ரோக்தம் பாஹ்யமாப்யந்தரம் ததா | ம்ருஜ்ஜலாப்யாம் ஸ்ம்ருதம் பாஹ்யம் பாவஶுத்திஸ்ததாந்தரம் || ஶௌசம் து பரமம் பாஹ்யம் தஸ்மாதாப்யந்தரம் பரம் | உபாப்யாம் ஶுசிர்யஸ்து ஸ ஶுசிர்நேதர: ஸ்ம்ருத:' இதி ||

வ்யாக்ரபாதோঽபி —

'கங்காதோயேந க்ருத்ஸ்நேந ம்ருத்பாரைஶ்ச நகோபமை: | ஆம்ருத்யோராசரந் ஶௌசம் பாவதுஷ்டோ ந ஶுத்த்யதீ'தி ||

போதாயந: —

'காலோঽக்நிர்மநஸ: ஶுத்திருதகாத்யுபலேபநம் | அவிஜ்ஞாதம் ச பூதாநாம் ஷட்விதம் ஶௌசமுச்யத' இதி ||

இவ்விதம் சொல்லிய சௌசத்தைச் செய்தும் எவனுக்கு மனச்சுத்தி இல்லையோ அவனுக்கு அசுத்தியேதான் என்கிறார் **தக்ஷர் :—** சௌசமெனபது, பாஹ்யம் ஆப்யந்தரம் என இரு வகையுள்ளதெனக் கூறப்பட்டுள்ளது. மண் ஜலம் இவைகளால் செய்வது பாஹ்யம். மனச்சுத்தி ஆந்தரம். பாஹ்ய சௌசம் சிறந்தது. அதைவிடச் சிறந்தது ஆப்யந்தர சௌசம். இவ்விரண்டினாலும் எவன் சுத்தனோ அவனே சுத்தனெனப்படுகிறான். மற்றவன் சுத்தனெனப்படுவதில்லை.

வியாக்ரபாதரும் :— கங்கா ஜலம் முழுவதாலும், மலைக்கொப்பான மண் குவியல்களாலும், சாகும் வரையில் சௌசம் செய்து கொண்டவனாயினும் மனச்சுத்தியில்லாதவன் சுத்தனாவதில்லை.

போதாயனர் :— காலம், அக்னி, மனச்சுத்தி, ஜலம் முதலியவை, மண் முதலியவை, அவிக்ஞாதம் என்று ஆறுவிதமான சௌசம் பிராணிகளுக்குச் சொல்லப்படுகின்றது.

शौचाकरणे प्रत्यवायो हारीतेनोक्तः-

'भ्रष्टशौचं नरं दृष्ट्वा भूत(स)रक्षोराक्षसाः । यक्षाः पिशाचा हसन्ति येचान्ये दुष्टचारिणः ॥ स्नानं दानं तपो ध्यानं मन्त्रजप्यादयः क्रिया । मङ्गलाचारनियमाः शौचभ्रष्टस्य निष्फला' इति ॥

बोधायनः—

'शौचे यत्नः सदा कार्यः शौचमूलो द्विजः स्मृतः । शौचाचारविहीनस्य समस्ता निष्फलाः क्रियाः ॥ यस्य शौचे तु शैथिल्यं व्रतं तस्य विनश्यती'ति ॥

अपरार्के—

'शुचिं देवाश्च रक्षन्ति रक्षन्ति पितरश्शुचिम् । शुचेर्बिभ्यति रक्षांसि ये चान्ये दुष्टचारिण' इति ॥

சௌசம் செய்துகொள்ளாவிடில் தோஷத்தைச் சொல்லுகிறார் **ஹாரீதர்** :— *சௌசமில்லாத மனிதனைக் கண்டு, ராக்ஷஸர், யக்ஷர், பிசாசர், பூதங்கள், இதர துஷ்டர் எல்லோரும் பரிஹஸிக்கின்றனர் (ஹிம்ஸிக்கின்றனர்). சௌசநியமம் மற்றவன் செய்யும் ஸ்நானம், தானம், த்யானம், மந்த்ரஜபம், செய்யும் காமானுஷ்டானங்கள், மங்களம், ஆசாரம், நியமம் இவையெல்லாம் பயனற்றதாகின்றன.*

போதாயனர் :— *எப்பொழுதும் சௌசத்தில் ப்ரயத்னம் செய்யவேண்டும். ப்ராமஹணன் சௌசத்தையே ஆதாரமாயுடையவன். சௌசாசாரம் இல்லாதவனின் கர்மங்களெல்லாம் பயனற்றவையே. எவனுக்கு சௌசத்தில் குறைவிருக்கிறதோ அவன் நியமம் வீணாகியதே.*

அபரார்க்கத்தில் :— *சுத்தனாயிருப்பவனைத் தேவர்களும், பித்ருக்களும் காக்கின்றனர். ராக்ஷஸர்களும், மற்றும் துஷ்டராய் ஸஞ்சரிக்கும் பிசாசஜாதிகளும் சுத்தனிடமிருந்து பயப்படுகின்றன.*

व्यासः—

'अपवित्रः पवित्रो वा सर्वावस्थां गतोऽपि वा । यः स्मरेत् पुण्डरीकाक्षं स बाह्याभ्यन्तरः शुचिः' इति ॥

इति शौचविधिः ॥

* अथ गण्डूषविधिः ॥ *

अथ गण्डूषाः ॥ तत्र पराशरः—

'कृत्वाऽथ शौचं प्रक्षाल्य पादौ हस्तौ च मृज्जलैः । निबद्धशिखकच्छस्तु गण्डूषाचमनं चरेत्' इति ॥

स्मृतिसारे—

'विप्रस्य दक्षिणे भागे देवास्तिष्ठन्ति नित्यशः । आसीन एव गण्डूषान् वामभागे विसर्जयेत् ॥ मूत्रे पुरीषे भुक्त्यन्ते तथैवान्यस्य भक्षणे ।

வ்யாஸர்:— சுத்தனாயினும், அசுத்தனாயினும், எவ்வித அவஸ்தையை அடைந்தவனாயினும், எவன் புண்டரீகாக்ஷனை (செந்தாமரைக்கண்ணனை விஷ்ணுவை) ஸ்மரிக்கின்றானோ அவன் பாஹ்ய ஆப்யந்தர சுத்திகளுடன்கூடி சுத்தனாகியவனே.

சௌசவிதி முற்றிற்று.

இனி கண்டூஷ (வாய்க்கொப்புளித்தலின்) விதி.

இனி கண்டூஷங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. அதில் **பராசரர்**:- சௌசம் செய்து, பிறகு மண் ஜலம் இவைகளால் கால், கை இவைகளை அலம்பி, சிகை (குடுமி) கச்சம் இவைகளைக் கட்டிக்கொண்டு கண்டூஷம் ஆசமனம் இவைகளைச் செய்யவேண்டும்.

ஸ்ம்ருதிஸாரத்தில்:— ப்ராம்ஹணனின் வலது பாகத்தில் நித்யமும் தேவர்கள் இருக்கின்றார்கள். ஆகையால், உட்கார்ந்துகொண்டு இடது பாகத்திலேயே கண்டூஷங்களை விடவேண்டும். மூத்ர விஸர்ஜனம், மல விஸர்ஜனம், போஜனம், தின்பண்டங்

सदाचारस्य शिष्टस्य गण्डूषैश्शौचमिष्यते' इति ॥

व्यासः—

'कुर्याद्द्वादश गण्डूषान् पुरीषोत्सर्जने द्विजः । मूत्रे तु चतुरः कार्या भोजनान्ते तु षोडशे'ति ॥

स्मृत्यन्तरे—

'अपूपभक्षणे भुक्ते विण्मूत्रोत्सर्जनादिषु । आसीन एव गण्डूषान् वामभागे विसर्जयेत् ॥ मूत्रे पुरीषे भुक्त्यन्ते तथैव दन्तधावने । सदाचारस्य शिष्टस्य गण्डूषैश्शुद्धिरिष्यते' इति ॥

गौतमः—

'गण्डूषस्यापि समये तर्जन्या वक्त्रचालनम् । करोति यदि मूढात्मा रौरवे नरके पतेत्' इति ॥

इति गण्डूषविधिः ॥

களைத் தின்பது இவைகளின் முடிவில், முறையே நாலு, எட்டு, பன்னிரண்டு, பதினாறு கண்டூஷங்கள் செய்தால் சுத்தனாகிறான்.

வ்யாஸர்:— மல விஸர்ஜனத்தில் பன்னிரண்டு, மூத்ர விஸர்கத்தில் நாலு, போஜனாந்தத்தில் பதினாறு கண்டூஷங்கள் செய்யவேண்டும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:— அப்பம் தின்பது, போஜனம், மல மூத்ரவிஸர்ஜனம் முதலியவைகளில் உட்கார்ந்தவனாகவே இடது பாகத்தில் கண்டூஷங்களை விடவேண்டும் மூத்ரவிஸர்கம், மலவிஸர்கம், போஜனம், தந்ததாவனம் இவைகளில் முறையே நாலு, எட்டு, பன்னிரண்டு, பதினாறு கண்டூஷங்களால்

கௌதமர்:— கண்டூஷம் செய்யும் பொழுது தர்ஜனியா (ஆள்காட்டி விரலா)ல் வாயை அசைத்தால் (சோதித்தால்) அம்மூடன் ரௌரவமெனும் நரகத்தில் விழுவான்.

கண்டூஷவிதி முற்றிற்று.

* 𑌆𑌚𑌮𑌨𑌵𑌿𑌧𑌿𑌃 ॥ *

𑌅𑌥𑌾𑌚𑌮𑌨𑌮𑍍 ॥ 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌪𑌰𑌾𑌶𑌰𑌃—

'𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌥 𑌶𑍌𑌚𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑍍𑌯 𑌪𑌾𑌦𑍌 𑌹𑌸𑍍𑌤𑍌 𑌚 𑌮𑍃𑌜𑍍𑌜𑌲𑍈𑌃 । 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑍋𑌪𑌵𑍀𑌤𑌂 𑌸𑌵𑍍𑌯𑍇𑌽𑌂𑌸𑍇 𑌵𑌾𑌙𑍍𑌮𑌨𑌃𑌕𑌾𑌯𑌸𑌂𑌯𑌤𑌃 ॥ 𑌬𑌦𑍍𑌧𑌶𑌿𑌖𑌕𑌚𑍍𑌛𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜 𑌆𑌚𑌮𑌨𑌂 𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌦𑍇𑌵𑌲𑌃—

'𑌉𑌪𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌜𑌾𑌨𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑍍𑌯 𑌚𑌰𑌣𑍌 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍 । 𑌹𑌸𑍍𑌤𑍌 𑌚𑌾𑌮𑌣𑌿𑌬𑌨𑍍𑌧𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑌾𑌚𑌮𑌨𑌂 𑌤𑌤𑌃 ॥ 𑌕𑍇𑌶𑌾𑌨𑍍𑌨𑍀𑌵𑍀𑌮𑌧𑌃𑌕𑌾𑌯 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌨𑍍𑌧𑌰𑌣𑍀𑌮𑌪𑌿 । 𑌯𑌦𑌿 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑌯𑍇𑌤𑍍𑌕𑌰𑍌' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

'𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑍍𑌯 𑌪𑌾𑌦𑍌 𑌹𑌸𑍍𑌤𑍌 𑌚 𑌮𑍁𑌖𑌂 𑌚𑌾𑌦𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌃 । 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌂 𑌬𑌾𑌹𑍁𑌮𑍁𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌜𑌾𑌨𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇 𑌕𑌰𑍌 ॥ 𑌆𑌚𑌮𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌙𑍍𑌮𑍁𑌖𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌦𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌧𑌾𑌵𑌨𑌮𑌾𑌰𑌭𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

ஆசமனவிதி.

இனி ஆசமனம் சொல்லப்படுகிறது அதில **வ்ருத்த பராசரர்**:— சௌசம் செய்து, பிறகு மண்ணினுலும் ஜலத்தினுலும் கால் கைகளை அலம்பி, இடது தோளில் உபவீதத்தைத் தரித்து, வாக்கு, மனம், தேகம் இவைகளை அடக்கி, சிகை, கச்சம் இவைகளைக கட்டி, ப்ராம்ஹணன் ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

தேவலர்:— இவ்விதம் ஜலத்தால் கால்களை முழங்கால் வரையிலும், கைகளை மணிக்கட்டு வரையிலும், தனித்தனியாய் அலம்பி, பிறகு ஆசமனம் செய்யவேண்டும் மயிர், கச்சம், நாபிக்குக்கீழான அங்கம், பூமி இவைகளைத் தொடாமல் செய்ய வேண்டும். தொட்டால் மறுபடி கையை அலம்பவேண்டும்.

வ்யாஸர்:— கால் கை வாய் இவைகளை ஜலத்தால் அலம்பி, கவனிப்பவனாய், உபவீதியாய், முழங்கால்களின் நடுவில் கைகளை வைத்துக்கொண்டு, கிழக்கு நோக்கியவனாய் ஆசமனம் செய்து, பிறகு தந்த தாவனத்தை (பல் துலக்குவதை) ஆரம்பிக்க வேண்டும்.

स्मृत्यन्तरे —

‘पादौ हस्तौ प्रक्षाल्य यज्ञोपवीती पादौ भूमौ प्रतिष्ठाप्य बद्धकच्छशिखः पुण्डरीकाक्षमिष्टदैवतं स्मृत्वाऽऽचामेत्' इति ॥

दिङ्नियममाह हारीतः —

‘ऐशान्याभिमुखो भूत्वोपस्पृशेद्यथाविधि' इति ॥ उपस्पृशेत् = आचामेदित्यर्थः ॥

याज्ञवल्क्यः —

‘अन्तर्जानु शुचौ देश उपविष्ट उदङ्मुखः । प्राग्वा ब्राह्मेण तीर्थेन द्विजो नित्यमुपस्पृशेत्' इति ॥ अन्तर्जानु = जान्वोरन्तरा, करौ कृत्वेत्यर्थः ॥ ‘जानुनोरन्तरा कृत्वा करौ त्रिरपो हृद्गाः पिबेत्' इति हारीतस्मरणात् । उपविष्ट इति गमनादिनिषेधः ॥ ‘न गच्छन्न शयानश्च न तिष्ठन्न परं स्पृशन् ।

ல் :— கால் கைகளை அலம்பி, உபவீதியாய், கால்களைப் பூமியில் வைத்துக்கொண்டு, சிகை, கச்சம் இவைகளைக் கட்டிக்கொண்டு, இஷ்ட தைவமான செந்தாமரைக் கண்ணனை ஸ்மரித்து ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

திக்கு நியமத்தைச் சொல்லுகிறார் **ஹாரீதர்** :— ஈசான திக்கை நோக்கியவனாய் விதிப்படி ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

யாக்ஞவல்க்யர் :— ப்ராம்ஹணன் எக்காலத்திலும், சுத்தமான இடத்தில், வடக்கு அல்லது கிழக்கு நோக்கியவனாய் உட்கார்ந்து, முழங்கால்களின் நடுவில் கைகளை வைத்துக்கொண்டு, ப்ராம்ஹ தீர்த்தத்தால் ஆசமனம் செய்யவேண்டும் ‘துடைகளுக்கு நடுவில் முழங்கைகளை வைத்துக்கொண்டு மார்புவரை செல்லும் ஜலத்தை மூன்று தடவை குடிக்கவேண்டும்' என்று ஹாரீதர் விதித்திருப்பதால், ‘அந்தர்ஜாநு' என்பதற்கு இவ்விதம் அர்த்தம் சொல்லப்பட்டது. ‘உட்கார்ந்தவனாய்' என்பதால் நடப்பது முதலியதற்கு நிஷேதம்; “நடந்தும், படுத்தும், நின்றும், பிறனைத் தொட்டுக்கொண்டும், சிரித்துக்

நஹஸந்நைவ ஸஞ்ஜல்பந் நாத்மாநமவலோகயந்' இதி ஸ்மரணாத் ॥

பரத்வாஜ:—

'ஆஜங்காஸம் ஜாநுபர்யந்தம் அதவா சரணத்வயம் । கூர்பராந்தம் கரௌ ஸம்யக் க்ஷாலயேத் ப்ரயத: ஶுசி: ॥ உபவிஶ்ய ஶுசௌ தேஶே ப்ராங்முகோ ப்ரஹ்மஸூத்ரயுக் । பத்தசூட: குஶகரோ த்விஜ: ஶுசிருபஸ்ப்ருஶேத்' இதி ॥

ஸ்ம்ருதிபாஸ்கரே—

'தக்ஷிணம் து கரம் க்ருத்வா கோகர்ணாக்ருதிவத் புந: । த்ரி: பிபேத் தக்ஷிணேநாம்பு த்விராஸ்யம் பரிமார்ஜயேத்' இதி ॥

ப்ரதீபிகாயாம்—

'ஸம்ஹதாங்குலிநா தோயம் க்ருஹீத்வா பாணிநா த்விஜ: । முக்த்வாங்குஷ்டகநிஷ்டே து ஶேஷேணாசமநம் சரேத்' இதி ॥

கொண்டும், பேசிக்கொண்டும், தன் சரீரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டும் ஆசமனம் செய்யக்கூடா" தென்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால்.

பரத்வாஜர் :— முதலில், கணுக்கால் அல்லது முழங்கால் வரை கால்களையும், முழங்கைவரை கைகளையும் நன்ருய் அலம்ப வேண்டும். பிறகு சுத்தமான ஸ்தலத்தில் கிழக்குநோக்கி உட்கார்ந்து, உபவீதம தரித்தவனுய், சிகையைக் கட்டியவனுய், குசத்தைக் கையில் தரிததவனுய், சுத்தனுய் இருந்து ப்ராம்ஹணன் ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

ஸ்ம்ருதிபாஸ்கரத்தில் :— வலதுகையைப் பசுவின் காது போல் செய்து அதனுல் மூன்றுதடவை ஜலத்தைப் பருகவேண்டும். இரண்டுதடவை வாயைத் துடைக்கவேண்டும்.

ப்ரதீபிகையில் :—எல்லாவிரல்களும் சேர்ந்த வலதுகையால் ஜலத்தை எடுத்து, பெருவிரல், சுண்டுவிரல் இவைகளை நீக்கி, மீந்த ஜலத்தால் ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

வ்யாஸ:—

'கோகர்ணாக்ருதிஹஸ்தேந மாஷமக்நம் ஜலம் பிபேத் ।
தந்ந்யூநமதிகம் பீத்வா ஸுராபாநஸமம் பவேத்' இதி ॥

பரத்வாஜ:—

'ப்ரஸார்ய தக்ஷிணம் ஹஸ்தம் கோகர்ணாக்ருதிவத் கரம் ।
மாஷமஜ்ஜநமாத்ராஸ்து ஸங்க்ருஹ்ய த்ரி: பிபேதப' இதி ॥

தேவல:—

'சக்ஷுரீக்ஷிதாபிஸ் ஹ்ருதயம் ப்ராப்தாபிர் ப்ராஹ்மண ஶுத்தி: । ராஜந்ய: கண்டம் ஆஸ்யம் வைஶ்ய: ஶூத்ர: ஸ்ப்ருஷ்டாபிரிதி ॥

ஸ்பர்ஶநாச். சிபுகேநேதி ஶேஷ: ॥

ஶூத்ரக்ரஹணம் ஸ்த்ரீணாமபி ப்ரதர்ஶநார்த்தம் ॥

ததா ச யாஜ்ஞவல்க்ய:—

'ஹ்ருத்கண்டதாலுகாபிஸ்து யதாஸங்க்யம் த்விஜாதய: ।

வ்யாஸர் :— பசுவின் காதுபோன்ற கையினால் மாஷம் முழுகுமளவுள்ள ஜலத்தைப் பருகவேண்டும். அதற்கு அதிகம் அல்லது குறைந்த ஜலத்தைப் பருகினால் ஸுராபானத்திற்குச் சமமாகும். இதில் உள்ள 'மாஷ' பதத்திற்கு உளுந்து என்பது பொருள். உள்ளங்கையிலுள்ள ரேகை என்பர் சிலர்.

பரத்வாஜர் :— வலதுகையை விரித்து, பசுவின் காதுபோல் செய்து, மாஷம் முழுகுமளவுள்ள ஜலத்தை எடுத்து மூன்று தடவை பருகவேண்டும்.

தேவலர் :— கண்ணால் பார்க்கப்பட்டுப் பருகப்பட்ட ஜலம் மார்பைச் சேர்ந்தபொழுது ப்ராம்ஹணன் சுத்தனாகிறான். கண்டத்தை அடைந்தால் க்ஷத்ரியனும், வாயை அடைந்தால் வைச்யனும், ஸ்பர்சித்ததால் சூத்ரனும் சுத்தனாகிறான். மோவாய்க் கட்டையினால் ஸ்பர்சித்ததால் என்று சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். இங்கு, சூத்ரசப்தம் ஸ்த்ரீகளையும் குறிப்பதற்கு.

அவ்விதமே **யாக்ஞவல்க்யர்** :— மார்பு, கண்டம், தாலு இவைகளை அடைந்த ஜலத்தால் முறையே மூன்று வர்ணத்

शास्यान्तु स्त्री च शूद्रश्च सकृत्स्पृष्टाभिरन्ततः' इति ॥

सकृदेव तालुदेशेन स्पृष्टाभिरद्भिरित्यर्थः ॥ 'अप्सु प्राप्तासु हृदयं ब्राह्मणश्शुचितामाप्नुयात् । राजन्यः कण्ठं तालु विट् स्त्रीशूद्रौ तु तलतः' इति स्मरणात् ॥

मनुरपि—

'हृद्गाभिः पूयते विप्रः कण्ठगाभिस्तु भूमिपः । वैश्योऽद्भिः प्राशिताभिस्तु शूद्रः स्पृष्टाभिरन्ततः' इति ॥

स्मृत्यर्थसारे—

'हृत्कण्ठतालुगाभिस्तु शुध्यन्ति क्रमाद्द्विजाः । स्त्रीशूद्रानुपनीताश्च तदस्तालुमूल सकृत्स्पृष्टाभिः शुद्ध्या' इति ॥

தாரும சுத்தராகிறாகள். ஸ்த்ரீகளும், சூத்ராகளும ஒரு தடவை (தாலுவை) ஸ்பர்சித்த ஜலத்தால சுத்தராகின்றனர். தாலுவின் அடியால் ஒரே தடவை ஸ்பர்சித்த ஜலத்தால் என்று பொருள். "ஆசமன ஜலம மார்பை அடைந்ததும ப்ராமஹணனும், கண்டத்தை, அடைந்ததும க்ஷத்ரியனும, தாலுவை அடைந்ததும் வைசயனும், ஸ்த்ரீ சூத்ரன் இவர்கள் தாலுவின் அடியை யடைந்ததும சுத்தராகின்றனர்" என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால். 'தாலு' என்பதற்கு மேலவாய்க்கட்டை. என்று பொருள்.

மனுவும்:— மாாபை அடையும் ஜலத்தால் ப்ராம்ஹண னும், கழுத்தை அடையும் ஜலத்தால் க்ஷத்ரியனும், வாயிற் சென்ற ஜலத்தால் வைசயனும், தாலுவின் அடியால் ஸ்பர்சிக் கப்பட்ட ஜலத்தால் சூத்ரனும் சுத்தராகின்றனர்.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில்:— மார்பு, கண்டம், தாலு இவை களை அடையும் ஜலத்தால முறையே மூன்று வர்ணத்தாரும், தாலுவின் அடியைத் தொடும் ஜலத்தால் ஒரு தடவையில் ஸ்த்ரீ, சூத்ரன், அனுபநீதன் இவர்களும் சுத்தராகின்றனர்.

போதாயந: —

'ஹ்ருத்காபி: பூயதே விப்ர: கண்ட்யாபி: க்ஷத்ரியஸ்த்வபி: |
வைஶ்யோ(அ)த்பி: ப்ராஶிதாபிஸ்ஸ்யாத் ஸ்த்ரீஶூத்ரௌ ஸ்ப்ருஶ்ய சாந்தத:' இதி ||

ஹ்ருத்யங்கமாநாமபாம் பரிமாணமாஹோஶநா —

'மாஷமஜ்ஜநமாத்ரா து ஆபோ ஹ்ருத்யங்கமா பவந்தீ'தி ||

அத்ராபாம் நியமமாஹ ஶங்க: —

'அத்பிஸ்ஸமுத்த்ருதாபிஸ்து ஹீநாபி: பேநபுத்புதை: | வஹ்நிநா ச ந தப்தாபிரக்ஷாராபிருபஸ்ப்ருஶே'திதி ||

பாரத்வாஜ: —

'க்வதம் ஸபேநம் கலுஷம் ஸதுர்கந்தம் ஸபுத்புதம் | உஷ்ணம் ஸம்ஸ்ருஷ்டகம் க்ஷாரம் த்யஜேதாசமநே ஜலம் || திஷ்டந் நமந் ஜல்பந் ப்ரஹஸந் சண்டாலபாஷணம் | [illegible]

போதாயனர் :— மார்பை அடைந்த ஜலத்தால் ப்ராம்ஹண னும், கண்டத்தை அடைந்த ஜலத்தால் க்ஷத்ரியனும், முகத் தை அடைந்த ஜலத்தால் வைச்யனும், தாலுவை ஸ்பர்சித்த ஜலத்தால் ஸ்த்ரீ சூத்ரர் இவர்களும் சுத்தராகின்றனர்.

மார்பை அடையும் ஜலத்தின் பரிமாணத்தைச் சொல்லு கிறார் **உசநஸ் :—** உழுந்து முழுகும் ப்ரமாணமுள்ள ஜலம் மார்பை அடையக்கூடியதாகிறது.

இங்கு ஜலத்தின் நியமத்தைச் சொல்லுகிறார் **சங்கர் :—** கையால் எடுக்கப்பட்ட ஜலம் நுரை, குமிழி இவையில்லாததா யிருக்கவேண்டும். அக்னியில் சூடேறியதும், உறைப்புள்ளது மான ஜலத்தால் ஆசமனம் செய்யக்கூடாது.

பாரத்வாஜர் :- கொதிக்கச் செய்யப்பட்டதும், நுரையுடை யதும், கலங்கியதும், துர்க்கந்த முடையதும், குமிழியுடைய தும், கூடுள்ளதும், மண்ணுடன் கூடியதும், உறைப்புள்ளதுமான ஜலத்தால் ஆசமனம் செய்யக்கூடாது. நிற்பவனும், வணங்கிய வனும், சிரிப்பவனும், பேசுபவனும், சண்டாளன் வார்த்தை

𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌨𑍍 𑌦𑌿𑌶𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌚𑍍𑌚 । 𑌕𑌾𑌕𑌾𑌶𑍍𑌵𑌖𑌰𑌵𑌿𑌟𑍍𑌕𑍍𑌰𑍋𑌡𑌤𑌾𑌮𑍍𑌰𑌚𑍂𑌡𑌰𑌜𑌸𑍍𑌵𑌲𑌾𑌃 । 𑌵𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌯𑌚𑌣𑍍𑌡𑌾𑌲𑌪𑌤𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌮𑌨𑍁𑌃—

'𑌅𑌨𑍁𑌷𑍍𑌣𑌾𑌭𑌿𑌰𑌫𑍇𑌨𑌾𑌭𑌿𑌰𑌦𑍍𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑍇𑌨 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌵𑌿𑌤𑍍 । 𑌶𑍌𑌚𑍇𑌪𑍍𑌸𑍁𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌦𑍇𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑍁𑌦𑌙𑍍𑌮𑍁𑌖𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌨 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌰𑌸𑌦𑍁𑌷𑍍𑌟𑌾𑌭𑌿𑌰𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍍𑌯𑍁𑌰𑌶𑍁𑌭𑌾𑌗𑌮𑌾𑌃' ॥

𑌹𑌾𑌰𑍀𑌤𑌃—

'𑌵𑌿𑌵𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌵𑌤𑍍𑌤𑍋𑌯𑌂 𑌫𑍇𑌨𑌿𑌲𑌂 𑌚 𑌵𑌿𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃—

'𑌅𑌦𑍍𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌸𑍍𑌥𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌹𑍀𑌨𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌫𑍇𑌨𑌬𑍁𑌦𑍍𑌬𑍁𑌦𑍈𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

யைக் கேட்பவனும், பிறனைத் தொடுபவனும், திக்குகளைப் பார்ப்பவனுமாய் ஒரு காலும் ஆசமனம் செய்யக்கூடாது. காக்கை, குதிரை, கழுதை, பன்றி, கோழி, ரஜஸ்வலை, வ்ராத்யன், சண்டாளன், பதிதன் இவர்களைப் பார்த்துக்கொண்டும் த்விஜன் ஆசமனம் செய்யக்கூடாது.

மனு :— சுத்தியை விரும்பியவன் தர்மமறிந்து, சூடில்லாததும், நுரையில்லாததுமான ஜலத்தால், ஏகாந்தமான ஸ்தலத்தில், கிழக்கு அல்லது வடக்கு நோக்கியவனாய், ப்ராம்ஹம் முதலிய தீர்த்தத்தால் எப்பொழுதும் ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

வஸிஷ்டரும் :— இலைகளின் ரஸத்தால் கெடுதியுள்ளதும், அசுத்த ஸ்தலத்திலிருந்து வருவதுமான ஜலத்தால் ஆசமனம் செய்யக்கூடாது.

ஹாரீதர் :— வர்ணம் மாறியதும், நாற்றமுடையதும், நுரையுடையதுமான ஜலத்தை வர்ஜிக்கவேண்டும்.

யாக்ஞவல்க்யர் :— இயற்கை மாறாததும், நுரை, குமிழி இவை இல்லாததுமான ஜலத்தினால் ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌸𑌾𑌰𑍇—

'𑌏𑌲𑌾𑌲𑌵𑌙𑍍𑌗 𑌕𑌰𑍍𑌪𑍂𑌰 𑌚𑌨𑍍𑌦𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌧𑌿𑌵𑌾𑌸𑌿𑌤𑍈𑌰𑍍𑌜𑌲𑍈𑌃 । 𑌨𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌦𑍁𑌷𑍍𑌣𑌤𑍋𑌯𑌾𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 𑌶𑍌𑌚𑌾𑌵𑌶𑍇𑌷𑌿𑌤𑍈𑌃 ॥ 𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌤𑍁 𑌯𑌜𑍍𑌜𑌲𑌂 𑌪𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌪𑌾𑌦𑌶𑍌𑌚𑍇𑌨 𑌜𑌲𑍇𑌨 । 𑌸𑍍𑌤𑍋𑌕𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌸𑍍𑌰𑌾𑌵𑍍𑌯 𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣𑌾𑌚𑌮𑌨𑌂 𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌨 𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌪𑌰𑌿𑌷𑍇𑌚𑌨𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑌾𑌚𑌮𑌨𑌂 𑌬𑍁𑌧𑌃 । 𑌯𑌦𑌿 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌜𑌲𑌂 𑌸𑍍𑌤𑍋𑌕𑌂 𑌸𑍍𑌰𑌾𑌵𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌪𑌰𑌿𑌷𑍇𑌚𑌨𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣 = 𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌪𑌰𑌿𑌷𑍇𑌚𑌨𑌾𑌵𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑍇𑌨𑍇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌸𑌾𑌰𑍇—

'𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌚𑌮𑌨𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌤𑍋𑌕𑌂 𑌜𑌲𑌂 𑌸𑍍𑌰𑌾𑌵𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌽𑌚𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍 𑌪𑌾𑌦𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑌨𑌾𑌚𑌮𑌨𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣𑌾𑌚𑌮𑌨𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌯𑌦𑌿 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌚𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌤𑍋𑌕𑌂 𑌜𑌲𑌂 𑌸𑍍𑌰𑌾𑌵𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑌤 𑌉𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

— ஏலம், லவங்கம், கர்பூரம், சந்தனம் முதலியதால் வாஸனையுள்ளதும், சூடானதும், சௌசத்தில் மீந்ததுமான ஜலத்தால் ஆசமனம் கூடாது. ஜலம் கிடைக்காவிடில், சௌசம் செய்தபிறகு பாத்ரத்தில் மீந்த ஜலம், குடித்து மீந்த ஜலம், காலலம்பிய பிறகு மீந்த ஜலம் இவைகளில் கொஞ்சம் பூமியில் கொட்டிவிட்டு மீதியுள்ள ஜலத்தால் ஆசமனம் செய்யலாம். அக்னியைப் பரிஷேசனம் செய்து மீந்த ஜலத்தால் ஆசமனம் செய்யக்கூடாது. வேறு ஜலமில்லாததால் அதிலேயே செய்ய நேர்ந்தால் பூமியில் கொஞ்சம் கொட்டி விட்டு மீதியுள்ளதால் ஆசமனம் செய்யலாம்.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில் :— அன்யன் ஆசமனம் செய்து மீந்த ஜலத்தால் ஆசமனம் கூடாது. ஆவசயகமானால் அதில ஸ்வல்ப ஜலத்தை பூமியில் கொட்டி, மீதியுள்ளதால் ஆசமனம் செய்யலாம். பாதப்ரக்ஷாளனம், ஆசமனம், அக்னிகார்யம் இவைகள் செய்து மீந்த ஜலத்தால் ஆசமனம் கூடாது. செய்ய வேண்டியது ஆவச்யகமானால் பூமியில் கொஞ்சம் ஜலத்தைக் கொட்டி அவ்விடத்தில் ஜலபாத்ரத்தை வைத்து அதிலிருந்து எடுத்து ஆசமனம் செய்யலாம்.

போதாயந:—

ப்ராங்முக உதங்முகோ வாऽऽஸீந: ஶௌசமாரபேத ஶுசௌ தேஶே தக்ஷிணம் பாஹும் ஜாந்வந்தரா க்ருத்வா ப்ரக்ஷால்ய பாதௌ பாணீ சாமணிபந்தாத் பாதப்ரக்ஷாலநோச்சேஷணேந நாசாமேத் யத்யாசாமேத் பூமௌ ஸ்ராவயித்வாऽऽசாமேத் நாங்குலீபி: ந ஸபுத்புதாபி: ந ஸபேநாபி: ந ஶோஷ்ணாபி: ந க்ஷாராபி: ந லவணாபி: ந கலுஷாபி: ந கடுகாபி: ந துர்கந்தரஸாபி: ந ஹஸந் ந ஜல்பந் ந திஷ்டந் நாவலோகயந் ந ப்ரஹ்வோ ந ப்ரணதோ ந விமுக்தஶிகோ ந ப்ராவ்ருதகண்டோ ந வேஷ்டிதஶிரா ந த்வரமாணோ நாயஜ்ஞோபவீதீ ந ப்ரஸாரிதபாதோ நாபத்தகக்ஷ்யோ பஹிர்ஜாநு ந ஶப்தம் குர்வந்நிதி ||

போதாயனர் :— கிழக்கு அல்லது வடக்கு முகமாய் உட்கார்ந்து சௌசம் செய்துகொள்ளவேண்டும். பிறகு சுத்தமான இடத்தில், வலது கையை முழங்கால்களுக்குள் வைத்துக் கொண்டு, கால்களையும், கைகளையும் மணிக்கட்டு வரையில் அலம்பி ஆசமனம் செய்யவேண்டும். கால் கழுவி மீந்த ஜலத்தால் ஆசமனம் கூடாது. ஆவசயகமானல் பூமியில் கொஞ்சம கொட்டிவிட்டு, மீந்ததால ஆசமனம செய்யலாம விரல்களால் ஆசமனம கூடாது. குமிழியுள்ளதும், நுரையுள்ளதும், சூடானதும, உப்புள்ளதும, உபபுள்ளதும், கலங்கியதும, கசபபுள்ளதும, கெட்ட நாறற ரஸங்களுள்ளதுமாகிய ஜலத்தினுல் ஆசமனம கூடாது. சிரித்துககொண்டும், பேசிககொண்டும, நின்றுகொண்டும, வெளியில் பார்த்துக்கொண்டும, வணங்கியும், குனிந்தும், அவிழ்ந்த சிகையுடனும, கழுத்தை வஸ்த்ரத்தால் சுற்றிக்கொண்டும், தலையை வஸ்த்ராதிகளால் மறைத்துக் கொண்டும், உபவீதமில்லாமலும், கால்களை நீட்டிக்கொண்டும், கச்சம் கட்டிக் கொள்ளாமலும், முழங்கால்களுக்கு வெளியில் கைகளை வைத்துக்கொண்டும், சப்தம் செய்துகொண்டும் ஆசமனம் செய்யக்கூடாது.

पुलहः—

शिरः प्रावृत्य कण्ठं वा मुक्तकच्छशिखोऽपि वा । अकृत्वा पादयोः शौचमाचान्तोऽप्यशुचिर्भवेदिति ॥

अत्रिः—

अग्रं पाणिनखाग्रेभ्यः पिबेद्ब्राह्मणस्तु यः ।
सुरापानेन तत्तुल्यमित्येवं मनुरब्रवीदिति ॥

यमः—

अग्रं परनखस्पृष्टाय पिबति वै द्विजः ।
सुरां पिबति स व्यक्तं यमस्य वचनं तथेति ॥

मरीचिः—

न बहिर्जानुनाऽऽचामेत् नासनस्थो न चोत्थितः । भुक्त्वाऽऽसनस्थोऽप्याचामेत् नान्यकाले कदाचन ॥ नाङ्गुलीयकदेशस्य कृत्वा चैवोत्तरीयकम् । दक्षिणांसस्य नाचामेत् कदाचन ॥ विना

புலஹர்:— தலையை மூடிககொண்டும, காதை மூடிக் கொண்டும, அவிழ்ந்த கசசம குடுமி இவைகளையுடையவனும், காலலமபாமலும ஆசமனம செயதவன் அசுத்தனாகவே யிருககிறான்.

அத்ரி:— பராமஹணன கையின் நுனி, நகத்தின் நுனி இவை களிலிருந்து ஜலத்தை ஆசமனம செய்வானாகில் அது ஸுராபானத்திறகுச சமமென மனு சொன்னார்.

யமன்:— எந்த பராமஹணன் பிறா நகமபட்ட ஜலத்தை ஆசமனம செய்கின்றானோ, அவன மத்யத்தையே குடிககிறான், நிச்சயம, என்று யமனுடைய வசனம

மரீசி:— முழங்கால்களுககு வெளியில் கைகளை வைத்துக் கொண்டும், ஆஸனத்திலுட்காாந்தும, நின்று கொண்டும் ஆச மனம் செய்யககூடாது. போஜனத்திற்குப்பிறகு ஆஸனத்தி லிருந்தும ஆசமனம் செய்யலாம. மற்றக காலத்தில் கூடாது. இடுப்பு வஸ்த்ரத்தின் ஒரு பாகத்தால உத்தரீயம் தரித்துக் கொண்டும, வலது தோளை மறைத்துக கொண்டும் ஒருகாலும்

‘யஜ்ஞோபவீதேந ரஹிதோ முக்தேந வாஸஸா । ஏகஸ்வா ஶி-
கா2ம் வா ஆசாமேந க்ருதமேவ புந:க்ரியா ॥ யாம்ய
ப்ரத்யங்முகே2ந க்ருதாசமநம் யதி3 । ப்ராயஶ்சித்தம் த-
தா3 கார்யம் ஸ்நாநாசமநம் க்ரமாத்’ இதி ॥

‘நாதோ4வாஸஸா ப3ஹிர்வாஸ: குர்வந்நாசாமேத்’ இதி ॥

தே3வல:—

‘ஶிகா2ம் ப3த்3த்4வா வஸித்வா ச நிர்ணிக்தே வாஸஸீ
ஶுபே4 । தூஷ்ணீம் பூ4த்வா ஸமாஸீநோ ந க்ருத்4யந்நாவலோ-
கயந்’ இதி ॥

உத3கம் யாவத்3 வாமேந ந ஸ்ப்ருஶதி, தாவந்நாசாமேதி3தி
த்வாஹ யம:—

‘தாவந்நைவ ஶுசிர்நாம யாவத்3 வாமேந ந ஸ்ப்ருஶே-
த் । வாமே ஹி த்3வாத3ஶாதி3த்யா வருணஶ்ச ஜலேஶ்வர:’ இதி ॥

ஆசமனம செய்யககூடாது. யகஞோபவீத மில்லாமலும், வெளுத்த வஸ்த்ரமில்லாமலும, அவிழ்ந்த குடுமியுடனும் ஆசமனம செய்தால் செய்த கர்மத்தை மறுபடி செய்யவேண்டும. தெற்கு முகமாகவோ, மேறகு முகமாகவோ ஆசமனம் செய்தால், அதறகு பராயசசித்தமாய் ஸ்நானம ஆசமனம் இவைகளை முறையே செயயவேண்டும

ப்ரசேதஸ்:— இடுபபு வஸ்த்ரத்தால் மேல் வஸ்த்ரம் தரித்து ஆசமனம் செய்யககூடாது

தேவலர் :- சிகையை முடிந்துகொண்டு, வெளுத்த இரண்டு வஸ்த்ரங்களைத் தரித்து, மௌனியாயிருந்து கவனித்துச செய்யவேண்டும்.

இடது கையினுல் ஜலத்தைத் தொடாமல் ஆசமனம் செய்யக்கூடாதென்கிருர் யமன் :—

இடது கையினுல் ஜலத்தைத் தொடாதவரையில், அறிந்தவன் ஆசமனம் செய்யக்கூடாது. இடது கையில் 12-ஆதித்யர்களும், ஜலத்திற்கதிபதியான வருணனுமிருக்கின்றனர்.

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌸𑌾𑌰𑍇 —

'𑌵𑌾𑌮𑍇𑌨 𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌧𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨 𑌪𑌿𑌬𑍇𑌦𑍍𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍇𑌨 𑌤𑍁 । 𑌸𑍌𑌵𑌰𑍍𑌣𑌰𑌾𑌜𑌤𑌤𑌾𑌮𑍍𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌵𑍇𑌣𑍁𑌬𑌿𑌲𑍍𑌵𑌾𑌶𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌮𑌭𑌿𑌃 ॥ 𑌅𑌲𑌾𑌬𑍁𑌦𑌾𑌰𑍁𑌪𑌰𑍍𑌣𑍇𑌷𑍁 𑌨𑌾𑌰𑌿𑌕𑍇𑌲𑍈𑌃 𑌕𑌪𑌿𑌤𑍍𑌥𑌕𑍈𑌃 । 𑌤𑍃𑌣𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌜𑌲𑌾𑌧𑌾𑌰𑍈𑌰𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌤𑌮𑍃𑌨𑍍𑌮𑌯𑍈𑌃 ॥ 𑌵𑌾𑌮𑍇𑌨𑍋𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌽𑌽𑌚𑌾𑌮𑍇𑌦𑍁𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑌾𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌨 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌮𑍃𑌨𑍍𑌮𑌯𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌜𑌲𑌂 𑌨𑍈𑌵𑍋𑌪𑌹𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌤𑍋𑌯𑌂 𑌚 𑌶𑍌𑌚𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌕𑌰𑌕𑌾𑌦𑌿𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌸𑌦𑍇'𑌤𑌿 ॥

𑌮𑌾𑌧𑌵𑍀𑌯𑍇 —

'𑌅𑌲𑌾𑌬𑍁𑌂 𑌤𑌾𑌮𑍍𑌰𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌚 𑌕𑌰𑌕𑌂 𑌚 𑌕𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑍁𑌮𑍍 । 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌨𑍍𑌨 𑌤𑍇𑌨𑌾𑌶𑍁𑌚𑌿𑌤𑍋 𑌭𑌵𑍇'𑌦𑌿𑌤𑌿 ॥

𑌸𑌂𑌵𑌰𑍍𑌤𑌃 —

'𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌾𑌶𑍌𑌚𑌿𑌕𑌹𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌥𑍈𑌰𑍇𑌕𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾𑌰𑍍𑌪𑌿𑌤𑍇𑌨 𑌚 ।

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில் :— இடது கையினால் ஜலபாத்ரத்தை எடுத்துக்கொண்டு வலது கையினால் ஆசமனம் செய்யக் கூடாது ஜலம் போடுவதற்கு வேறொருவன் இல்லாவிடில், இடது கையினாலெடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட பாத்ரத்தினால் விடப்பட்ட ஜலத்தினாலும் ஆசமனம் செய்யலாம். ஆனால் அந்தப்பாத்ரம் மேல் சொல்லப்படும் பாத்ரங்களுள் ஒன்றாயிருக்கவேண்டும் தங்கம், வெள்ளி, தாம்ரம், மூங்கில், வில்வம், கல், தோல், சுரைக்காய், கட்டை, இலை, தேங்காய், விளாங்காய், புல்கட்டை இவைகளாலுள்ள ஜலபாத்ரங்கள், வேறொன்றினால் மறைக்கப்பட்ட மண்பாத்ரங்கள் இவைகளிலொன்றினால் இடது கையினாலெடுத்தாவது ஆசமனம் செய்யலாம். அவைகளிலும் மண்பாத்ரத்திலுள்ள ஜலம் அசுத்தமாவதில்லை. கரகம் (இரண்டு முகமுள்ளது) முதலியதிலுள்ள தீர்த்த ஜலமும் எப்பொழுதும் சுத்தம்

மாதவீயத்தில் :— சுரைக்காய், தாம்ரபாத்ரம், கரகம், (கெண்டி) கமண்டலு இவைகளை எடுத்துக்கொண்டால், தானாகவே வலது கையில் ஜலத்தைப் போட்டுக்கொண்டு ஆசமனம் செய்யலாம். அதனால் அசுத்தனாவதில்லை.

ஸம்வர்த்தர் :— சூத்ரனாலும், அசுத்தனாலும், ஒருகையினாலும் விடப்பட்ட ஜலத்தினால் ஆசமனம் செய்தால் ஒரு

सोपानत्कोऽथवाऽपि न शुध्येत द्विजोत्तम' इति ॥
शुध्यतीति शेषः ॥

पराशरः—

'शूद्राहृतैश्च नाचामेदेकपाण्याहृतैस्तथा । नचैवावृतहस्तेन नाविज्ञातहस्ततः' इति ॥

यमः—

'उद्धृत्य वामहस्तेन यश्च पिबेद् ब्राह्मणो जलम् । सुरापानेन तत्तुल्यं मनुः स्वायम्भुवोऽब्रवीत् ॥ कांस्यायसे च पात्रेऽयं पात्रेऽयं ताम्रभाजने । सौवर्णे राजते चैव नैवाशौचं कदाचन' इति ॥

चन्द्रिकायाम्—

'करकालाबुकांस्येन ताम्रचर्मपुटेन च । स्वहस्तावर्जितं कार्यं स्नेहदिग्धानि वर्जयेत्' इति ॥

भारद्वाजः—

'ताम्रपात्राश्ववालेन नालिकेरस्य शुक्तिकैः ।

காலும் சுத்தனாகான். பாதுகை தரித்து ஆசமனம் செய்தாலும் சுத்தனாகான்

பராசரர்:— சூத்ரர்களால் கொண்டு வரப்பட்டதும், ஒரு கையால் விடப்பட்டதும், மறைக்கப்பட்ட கையினால் விடப்பட்டதும், அறியப்படாதவன் கையால் விடப்பட்டதுமான ஜலத்தால் ஆசமனம் கூடாது

யமன்:— ப்ராம்ஹணன் இடது கையினால் எடுத்த ஜலத்தால் ஆசமனம் செய்தால் அது ஸுராபானத்திற்கு ஸமமென்றார் ஸ்வாயம்புவமனு. அந்த ஜலம், வெண்கலம், தாம்ரம், ஸ்வர்ணம், வெள்ளி இவைகளாலான பாத்ரத்திலிருந்தால் ஒருகாலும் அசுத்தமாகாது.

சந்த்ரிகையில்:- கெண்டி, சுரைக்காய், வெண்கலம், தாம்ரம், தோல் பாத்ரம் இவைகளில் எடுத்த ஜலமானால், தன் கையினாலும் விட்டுக்கொண்டு ஆசமனம் செய்யலாம். எண்ணெய் முதலியதால் பூசப்பட்டுள்ள பாத்ரங்களை வர்ஜிக்கவேண்டும்.

பாரத்வாஜர்:- தாம்ரபாத்ரம், அச்வவாலம், தேங்காய்;

𑌉𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌚𑍍𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌹𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌶𑍈𑌲𑌦𑌾𑌰𑌵𑍇 𑌵𑌿𑌚𑌕𑍍𑌷𑌣’ 𑌇𑌤𑌿॥

𑌆𑌪𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍𑌬𑌃—

‘𑌨𑌾𑌗𑍍𑌨𑍍𑌯𑍁𑌦𑌕𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣 𑌵𑍃𑌥𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤 𑌆𑌚𑌾𑌮𑍇𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌪𑌾𑌣𑌿𑌸𑌂𑌕𑍍𑌷𑍁𑌬𑍍𑌧𑍇𑌨𑍋𑌦𑌕𑍇𑌨𑍈𑌕𑌪𑌾𑌣𑍍𑌯𑌾𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑍇𑌨 𑌚 𑌨𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌦𑌿𑌤𑌿॥ ‘𑌪𑌾𑌣𑌿𑌸𑌂𑌕𑍍𑌷𑍁𑌬𑍍𑌧𑍇𑌨𑍇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌤𑍍 𑌤𑌟𑌾𑌕𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑌾𑌚𑌮𑌨𑍇। 𑌯𑌦𑌾 𑌪𑌰 𑌆𑌚𑌾𑌮𑌯𑌤𑌿, 𑌤𑌦𑌾 𑌪𑌰𑌕𑍇𑌨 𑌪𑌾𑌣𑌿𑌨𑌾 𑌯𑌦𑌾𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌮𑍁𑌦𑌕𑌂, 𑌤𑍇𑌨 𑌨𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍। 𑌕𑌿𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌉𑌭𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌕𑌰𑌕𑌾𑌦𑌿 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌯𑌦𑌾𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌮𑍁𑌦𑌕𑌂, 𑌤𑍇𑌨𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍। 𑌏𑌵𑌂 𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌵𑌾𑌮𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑍇𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌨𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍॥ 𑌅𑌲𑌾𑌬𑍁𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌨𑌾𑌲𑌿𑌕𑍇𑌰𑌜𑍇𑌨 𑌵𑍈𑌣𑌵𑍇𑌨 𑌚𑌰𑍍𑌮𑌮𑌯𑍇𑌨 𑌦𑌾𑌰𑍁𑌮𑌯𑍇𑌨 𑌵𑌾 𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑌾𑌚𑌮𑌨𑌮𑌾𑌚𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑌰𑌦𑌤𑍍𑌤𑌃॥

அச்மபத்ரம (சிலாஜதது) இவைகளாலாகிய பாத்ரமானால் தன் கையாலும் விட்டுக்கொண்டு ஆசமனம செய்யலாம.

ஆபஸ்தம்பர் :— "அக்னி கார்யத்தில் பரிஷேசனம முதலியது செய்து மீந்த ஜலத்தினால் வீண் கார்யங்களைச செய்யக்கூடாது. ஆசமனமும் செய்யககூடாது. கையினால் கலக்கப்பட்ட ஜலத்தினாலும, பிறன் ஒருகையினால் வார்தத ஜலத்தினாலும் ஆசமனம கூடாது" என்றார். இங்கு, 'கையால கலக்கப்பட்டது' என்பது, குடம முதலியதிலிருக்கும ஜலம கையினால் கலக்கபபட்டிருந்தால், அதனால் ஆசமனம கூடாது. குளம் முதலியதிலுள்ள ஜலத்தில் தானாக ஆசமனம் செய்யும விஷயததில் இந்த நிஷேதமில்லை எப்பொழுது பிறன் ஆசமனம் செய்விக்கின்றானோ, அபபொழுது, அவன ஒரு கையினால் விட்ட ஜலத்தால் ஆசமனம் செய்யககூடாது. இரண்டு கைகளாலும் கெண்டி முதலியதைப பிடித்துககொண்டு விடும ஜலத்தினால் ஆசமனம் செய்யவேண்டும். இவ்விதமிருப்பதால் தானாக இடது கையினால் விடப்பட்ட ஜலத்தினாலும் ஆசமனம் கூடாது. சுரைககாய், தேங்காய், மூங்கில், தோல், தாமரம் இவைகளால் செய்த பாத்ரத்தினலெடுத்த ஜலத்தைத் தானாகவே இடது கையினால் விட்டுக்கொண்டு சிஷ்டர்கள் ஆசமனம் செய்கின்றனர். என்றார் ஹரதத்தர்.

आपस्तम्बोऽपि —

'भूमिगतास्वप्स्वाचम्य प्रयतो भवति । यं वा प्रयत आचामयेत् । न वर्षधारास्वाचामेत् । तथा प्रदरोदके । तप्ताभिश्चाकारणात्' इति ॥ प्रायत्यार्थमाचमनं भूमिगतास्वप्सु कार्यम् । यं वा प्रयतोऽन्य आचमयेत्, सोऽपि प्रयतो भवति । सर्वथा स्वयं वामहस्तावर्जिताभिरद्भिराचमनं न भवति । ताम्रादिना तु वामहस्तावर्जिताभिरद्भिः स्वयमाचमनं भवति, स्मृत्यन्तरे विधानात् । न वर्षधारासु, प्रतिषेधात् । करकादिधारायां प्रायत्यार्थमाचमनं भवत्येव । प्रदरोदके = भूमेर्दरोदके संस्थितेऽपि नाचामेत् । यत्तु — 'आपः शुद्धा भूमिगता वैतृष्ण्यं यासु गोर्भवेत् । अव्याप्ताश्चेदमेध्येन गन्धवर्णरसान्विताः' इति मनुवचनम्, यच्च — 'गोतृप्ति

ஆபஸ்தம்பரே:— சுத்திக்காகச் செய்யும் ஆசமனத்தைப் பூமியிலுள்ள ஜலத்தில் செய்தால் சுத்தனாகிறான். அல்லது சுத்தமான மற்றவன் எவனை ஆசமனம் செய்விக்கின்றானோ அவனும் சுத்தனாகிறான். எவ்விதத்திலும் தானாக இடது கையினால் விட்டுக்கொண்ட ஜலத்தினால் ஆசமனம ஸித்திப்ப தில்லை. தாம்ர பாத்ரம் முதலியதால் மட்டும் தன் இடது கையினால் விடப்பட்ட ஜலத்தினால் ஆசமனம் விஹிதமாகிறது, வேறு ஸ்ம்ருதியில் விதியிருப்பதால். மழை ஜலத்தின் தாரையில் ஆசமனம் கூடாது. ப்ரதிஷேதமிருப்பதால். கெண்டி முதலியவைகளின் தாரையில் சுத்யர்த்தமான ஆசமனம் விஹிதம் தான். தானாகப் பிளந்த பூமியின் ப்ரதேசம் 'ப்ரதரம்' எனப் படும். அதிலுள்ள ஜலத்தில், அது பூமிகதமானாலும், ஆசமனம் கூடாது. "எவ்வளவு ஜலத்தில் ஒரு பசுவுக்குத் தாகம் தீருமோ அவ்வளவுள்ள ஜலம் பூமியிலிருந்து, அதற்கு இயற்கையான கந்தம், வர்ணம், ரஸம் இவைகளுடன் கூடியதாய் அசுத்த வஸ்துவினால் வ்யாபிக்கப்படாமலிருந்தால் சுத்தமாகியதாகிறது" என்ற மனுவசனமும், "ஒரு பசுவிற்கு த்ருப்தியளிக்கக்கூடிய அளவுள்ள ஜலம், அதன் இயற்கையுடனிருந்து

க்ருத்தோயம் ப்ரக்ருதிஸ்தம் மஹீகதம்' இதி யாஜ்ஞவல்க்யவசநஸ்ய, புதவி- 'பூச்சித்ராகதா யா கோத்ருப்திகராய ஸ்யு:' ஶுசி வஸிஷ்டவசநஸ்ய, தத்ஸர்வம் 'கோத்ருப்திஶிஷ்டபயஸி ஶிஷ்டைராசமநக்ரியேதி' கலிஸமயநிஷித்தம் ॥ தப்தாபிஶ்சாகாரணாத் । தப்தாபிரிதி வசநாத் ஶ்ருதஶீதாபிரதோஷ: । ததா ச உஷ்ணாநாமேவ ப்ரதிஷேத: ஸ்ம்ருதிஷு ப்ராயேண பவதி । ஜ்வராதௌ ச காரணே உஷ்ணாபிரபி ந தோஷ இத்யர்த: ॥

மநு:—

'ப்ராஹ்மேண விப்ரஸ்தீர்தேந நித்யகாலமுபஸ்ப்ருஶேத் । காயத்ரைதஶிகாப்யாம் வா ந பித்ர்யேண கதாசந' இதி ॥ ப்ராஹ்மம்=ஹிரண்யகர்பதேவத்யம் । காயம்=ப்ரஜாபதிதேவத்யம் । த்ரைதஶிகம்=தைவம் । அத்ர தேவதாதாரதம்யவத் தீர்ததாரதம்யம் த்ரஷ்டவ்யம் ।

பூமியிலிருந்தால் அது சுத்தமாகியது" என்ற யாக்ஞவல்க்ய வசனமும், "பூமியின் வெடிப்பிலுள்ளதாயினும் பசுவிற்குத் திருப்தியை யளிப்பதாயிருந்தால் அந்த ஜலம் சுத்தமாகியது" என்ற வஸிஷ்டவசனமுமிருந்தாலும், அவையெல்லாம் கலியுக ஸமயத்தில் நிஷித்தமாகியவைகளாம். "பசு குடித்துத் திருப்தி யடைந்து மீந்த ஜலத்தில் சிஷ்டர்கள் ஆசமனம் செய்வதும் கலியில்கூடாது" என்றிருப்பதால். காரணமின்றி, சூடான ஜலத்திஞல் ஆசமனம் கூடாது. 'சூடான' என்றிருப்பதால், சூடாயிருந்து பிறகு ஆறியிருக்கும் ஜலத்திஞல் ஆசமனம் செய்வதில் தோஷமில்லை. அப்படியானதால், சூடாயிருக்கும் ஜலத்திற்குத்தான் ப்ரதிஷேதம் ஸ்ம்ருதிகளில் மிகையாய் இருக்கிறது. ஜ்வரம் முதலிய காரணமிருந்தால் உஷ்ணமான ஜலத்தால் ஆசமனம் செய்வதிலும் தோஷமில்லை என்பது பொருள்.

மனு :— ப்ராம்ஹணன் எப்பொழுதும் ப்ராம்ஹதீர்த்தத்தால் ஆசமனம் செய்யவேண்டும். அல்லது, காயதீர்த்தத்தாலும், தைவதீர்த்தத்தாலும் செய்யலாம். ஒருகாலும் பித்ரு தீர்த்தத்தால் செய்யக்கூடாது. இங்கு, ப்ராம்ஹம் என்றது ஹிரண்யகர்ப்பனைத் தேவதையாயுடையது. காயம் என்பது ப்ராஜாபதியைத் தேவதையாயுடையது. த்ரைதசிகமென்பது தேவர்களைத் தேவதையாயுடையது. இங்கு, தேவதைகளின் தாரதம்யம்போல் தீர்த்தங்களுக்கும் தாரதம்யமறியத்தக்கது.

தாநி ச குத்ர ஸந்தீத்யபேக்ஷாயாம் மநுராஹ —

'அங்குஷ்டமூலஸ்ய தலே ப்ராஹ்மம் தீர்த்தம் ப்ரசக்ஷதே। காயமங்குலிமூலேऽக்ரே தைவம் பித்ர்யம் தயோரத:' இதி॥ ஹஸ்ததலமத்யே யா ரேகா, தஸ்யா: மூலே ப்ராஹ்மம் தீர்த்தம்। அங்குலிமூலம்=கநிஷ்டாமூலம், தந்மத்யப்ரதேஶ:, தத்ர ஹி மூலமங்குல்யா:। தத்ர காயம் தீர்த்தம்। அக்ரே=அங்குலீநாம் ச தஸ்யாக்ரே தைவம் தீர்த்தம்। தயோ:=அங்குஷ்டாங்குல்யோ: அத:=ப்ரதேஶிந்யங்குஷ்டயோர் மத்ய இத்யர்த்த:। தத்ர பித்ர்யம் தீர்த்தம்॥

ததா ச யாஜ்ஞவல்க்ய: —

'கநிஷ்டாதேஶிந்யங்குஷ்டமூலாந்யக்ரம் கரஸ்ய ச। ப்ரஜாபதிபித்ருப்ராஹ்மதைவதீர்த்தாந்யநுக்ரமாத்' இதி॥ கநிஷ்டாயாஸ்தர்ஜந்யா அங்குஷ்டஸ்ய ச மூலாநி கரஸ்யாக்ரம் ச யதாக்ரமம் ப்ரஜாபதிபித்ருப்ராஹ்மதைவதீர்த்தாநீத்யர்த்த:॥

ஶங்கலிகிதௌ —

'அங்குஷ்டமூலஸ்யாந்தரத: ப்ராக்ராயாம் ரேகாயாம்

அந்தத் தீர்த்தங்கள் எங்கிருககின்றனவெனில் சொல்லுகிறார் **மனுவே** :— பெரு விரலினடியில் ப்ராம்ஹ தீர்த்தம. சுண்டுவிரலினடியில் காயதீர்த்தம. நான்கு விரல்களின் நுனியில் தைவ தீர்த்தம். ஆள்காட்டி விரல் பெரு விரல் இவைகளின் நடுவில் பித்ரு தீர்த்தம் என்கின்றனர். இதன் வ்யாக்யானம்— கையின் நடுவில் உள்ள ரேகையின் அடியில் ப்ராம்ஹ தீர்த்தம். சுண்டுவிரலின் அடியென்பது கையின் நடுப்ரதேசம். அங்கேதான் சுண்டுவிரலின் அடி. அதில் காய தீர்த்தம். நான்கு விரல்களின் நுனியில் தைவ தீர்த்தம். ஆள்காட்டி விரல் பெரு விரல் இவைகளின் நடுவில் பித்ரு தீர்த்தம் என்று.

அவ்விதமே **யாக்ஞவல்க்யர்** :— சுண்டு விரல், தர்ஜனீ விரல், பெருவிரல் இவைகளின் அடியும், கையின் நுனியும், முறையே ப்ராஜாபதி தீர்த்தம், பித்ரு தீர்த்தம், ப்ராம்ஹ தீர்த்தம், தேவ தீர்த்தம் எனப்படுகின்றன.

சங்கலிகிதர்கள் :— பெரு விரலின் அடியில் கிழக்கு நுனியாயுள்ள ரேகையில் ப்ராம்ஹ தீர்த்தம்; தர்ஜனீ, பெருவிரல்

ब्राह्मतीर्थं प्रदेशिन्यङ्गुष्ठयोरन्तरा पित्र्यं कनिष्ठातलयोरन्तरा प्राजापत्यं कराग्रे दैवमिति ॥

भारद्वाजः—

'तर्पणं देवतादिभ्यः स्वस्वतीर्थेन तर्पयेत् ।
पिबेदाचमने वारि वीक्षितं ब्राह्मतीर्थतः' इति ॥

स्मृतिरत्ने—

'अङ्गुष्ठमूलेनापिबेदपो माषनिमज्जनीः । त्रिश्चतुर्वाऽथवा ध्यात्वा वेदाननुक्रमात्' इति ॥

व्यासः—

'अङ्गुष्ठमूलान्तरतो रेखायां ब्राह्ममुच्यते ।
अन्तराङ्गुष्ठदेशिन्योः पितॄणां तीर्थमुत्तमम् ॥
कनिष्ठामूलतः पश्चात् प्राजापत्यं प्रचक्षते । अङ्गुल्यग्रे स्मृतं दैवं तदेवार्षं प्रकीर्तितम् ॥

இவைகளின் நடுவில் பித்ரு தீர்த்தம்; சுண்டு விரல், உள்ளங்கை இவைகளின் நடுவில் ப்ராஜாபத்ய தீர்த்தம்; கையின் நுனியில் தைவ தீர்த்தம்.

பாரத்வாஜர்:— தேவர் முதலியவர்களின் பொருட்டுச் செய்யும் தர்ப்பணத்தை அவரவர் தீர்த்தத்தினால் செய்ய வேண்டும். ஆசமனத்தில், பார்க்கப்பட்ட ஜலத்தை ப்ராம்ஹ தீர்த்தத்தினால் பருகவேண்டும்.

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில்:— உளுந்து முழுகுமளவுள்ள ஜலத்தைப் பெருவிரலின் அடியினால் பருகவேண்டும். வேதங்களை முறையே த்யானித்துக்கொண்டு மூன்று, அல்லது நான்கு தடவை பருகவேண்டும்.

வ்யாஸர்:— பெரு விரலின் அடியிலுள்ள ரேகையில் ப்ராம்ஹ தீர்த்தம் சொல்லப்படுகிறது. பெருவிரல் ஆள்காட்டி விரல் இவைகளின் நடுவில் பித்ரு தீர்த்தம். சுண்டுவிரலின் அடியில் ப்ராஜாபத்ய தீர்த்தம். விரல்களின் நுனியில் தைவ தீர்த்தமும் ஆர்ஷ தீர்த்தமும். அல்லது விரல்களின் அடியில் தைவம் ஆர்ஷம் என்ற இரண்டுதீர்த்தங்களுமாம். விரல்களின் நடுவில்

𑌮𑍂𑌲𑍇 𑌵𑌾 𑌦𑍈𑌵𑌮𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌾𑌗𑍍𑌨𑍇𑌯𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍 ।
𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌸𑍌𑌮𑍍𑌯𑌕𑌂 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌮𑍇𑌤𑌜𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨 𑌮𑍁𑌹𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥ 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑍇𑌣𑍈𑌵 𑌤𑍁 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑍇𑌨 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍋 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑍁𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍 ।
𑌕𑌾𑌯𑍇𑌨 𑌵𑌾𑌥 𑌪𑌿𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌨 𑌤𑍁 𑌦𑍈𑌵𑍇𑌨 𑌵𑌾 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌸𑌾𑌰𑍇 —

'𑌕𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌦𑍇𑌶𑌿𑌨𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌮𑍂𑌲𑌤𑌲𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌾𑌯𑌪𑌿𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑌿, 𑌕𑌰𑌾𑌗𑍍𑌰𑍇 𑌦𑍈𑌵𑌂 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌮𑍍, 𑌕𑌰𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌸𑍌𑌮𑍍𑌯𑌮𑌾𑌗𑍍𑌨𑍇𑌯𑌂 𑌚 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌮𑍍 । 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌪𑌣𑌶𑍍𑌰𑌪𑌣𑌲𑌾𑌜𑌹𑍋𑌮𑌾𑌦𑍀𑌨𑍍 𑌕𑌾𑌯𑍇𑌨 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌰𑍍𑌚𑌨𑌬𑌲𑌿𑌦𑌾𑌨𑌪𑌰𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌨𑌭𑍋𑌜𑌨𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌹𑍋𑌮𑌾𑌦𑍀𑌨𑍍 𑌦𑍈𑌵𑍇𑌨 । 𑌪𑍈𑌤𑍃𑌕𑌂 𑌪𑌿𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣 । 𑌕𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑍁𑌨𑌾 𑌪𑌾𑌨𑌂 𑌦𑌧𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌶𑌨𑌂 𑌨𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨𑌪𑍍𑌰𑌾𑌶𑌨𑌂 𑌸𑍍𑌰𑍁𑌗𑍍𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌂 𑌚 𑌸𑍌𑌮𑍍𑌯𑍇𑌨 । 𑌆𑌗𑍍𑌨𑍇𑌯𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

ஆக்னேய தீர்த்தமும ஸௌம்ய தீர்த்தமுமாம். இதைத் தெரிந்துகொண்டால் மோஹமடையமாட்டான். ப்ராம்ஹணன் எப்பொழுதும் ப்ராமஹ தீர்த்தத்திலேயே ஆசமனம் செய்யவேண்டும். ப்ராஜாபத்ய தீர்த்தத்திலாவது, பித்ரு தீர்தத்திலாவது, தைவ தீர்தத்திலாவது ஆசமனம் செய்யககூடாது.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில் :— சுண்டுவிரல், ஆள்காட்டிவிரல், பெருவிரல இவைகளின் அடிகளில் முறையே ப்ராஜாபத்ய, பித்ர்ய, ப்ராமஹ தீர்த்தங்கள். கையின் நுனியில் தைவ தீர்த்தம். கையின் நடுவில் ஸௌம்ய தீர்த்தமும், ஆக்னேய தீர்த்தமுமாம். நிர்வாபணம், ச்ரபணம், லாஜஹோமம் இவைகளைக் காய தீர்த்தத்தாலும், அர்ச்சனம், பலிதானம், பர்யுக்ஷணம், மார்ஜனம், போஜனம், நித்யஹோமம் இவைகளைத் தைவ தீர்த்தத்தாலும், பித்ருகார்யத்தைப் பித்ரு தீர்த்தத்தாலும், கமண்டலுவினுல் ஜலத்தைப் பானம் செய்தல், தயிரைக் குடித்தல், புதியதான அன்னப்ராசனம், ஹோமஸாதனமான ஸ்ருக்கை க்ரஹித்தல் இவைகளை ஸௌம்ய தீர்த்தத்தாலும், ப்ரதிக்ரஹத்தை ஆக்னேய தீர்த்தத்தாலும் செய்யவேண்டும்.

போதாயநோऽபி—

'ப்ராஹ்மேண தீர்த்தேநாசாமேத் தஸ்ய மூலம் ப்ராஹ்மம் தீர்த்தம்' இதி ॥

மநு:—

'த்ரிராசாமேதப: பூர்வம் த்வி: ப்ரம்ருஜ்யாத்ததோ முகம் । கானி சைவ ஸ்ப்ருசேதத்பிராத்மானம் சிர ஏவ ச' இதி ॥ முகம் = ஸலோமகாவோஷ்டௌ அங்குஷ்டமூலேந த்வி: ப்ரம்ருஜ்யாத் । ததச்சீர்ஷண்யானி கானி = ச்ரோத்ரசக்ஷுர்நாஸி கேந்த்ரியாணி ப்ருதக் ப்ருதக் அத்பிஸ்ஸம்ஸ்ப்ருசேத் । ஆத்மானம் = ஹ்ருதயம் சிரச்ச ஜலேந ஸம்ஸ்ப்ருசேதித்யர்த்த: ॥

யாஜ்ஞவல்க்ய:—

'த்ரி: ப்ராச்யாபோ த்விருந்ம்ருஜ்ய காந்யத்பிஸ்ஸமுபஸ்ப்ருசேத்' இதி ॥

வ்யாஸ:—

'த்ரி:பிபேத்வீக்ஷிதாம்பஸ்து த்விரோஷ்டௌ பரிமார்ஜயேத் । அங்குஷ்டமூலேந ததோ முகம் வை ஸமு

போதாயனரும்:- ப்ராம்ஹ தீர்த்தத்தால் ஆசமனம் செய்ய வேண்டும். பெருவிரலின் அடி ப்ராம்ஹ தீர்த்தமாம்.

மனு:— முதலில் மூன்று தடவை ஜலத்தைப் பருகவேண்டும். பிறகு இரண்டு தடவை முகத்தைத் துடைக்கவேண்டும். பிறகு இந்த்ரியங்களையும், ஆத்மாவையும், தலையையும் ஜலத்துடன் தொடவேண்டும். முகத்தை (ரோமங்களுடன் கூடிய உதடுகளை) பெருவிரலின் அடியால் இரண்டு தடவை துடைக்க வேண்டும் பிறகு, தலையிலுள்ள இந்த்ரியங்களை, அதாவது வாய், கண்கள், மூக்குகள், காதுகள் இவைகளைத் தனித்தனியாய் ஜலத்துடன் தொடவேண்டும். மார்பையும், தலையையும் ஜலத்துடன் தொடவேண்டும் என்பது பொருள்.

யாக்ஞவல்க்யர்:- ஜலத்தை மூன்று தடவை பருகி, இரண்டு தடவை துடைத்து, இந்த்ரியங்களை ஜலத்துடன் தொட வேண்டும்.

வ்யாஸர்:- வலது கையினால் மூன்று தடவை ஜலத்தைப் பருகவேண்டும். உதடுகளை இரண்டு தடவை பெருவிரலின்

சக்ஷுஷீ ॥ அங்குஷ்டாநாமிகாப்யாம் து ஸ்ப்ருசேந்நேத்ர-
த்வயம் தத: । தர்ஜந்யங்குஷ்டயோகேந ஸ்ப்ருசேந்நாஸாபுட-
த்வயம் ॥ கநிஷ்டாங்குஷ்டயோகேந ச்ரவணே ஸமுபஸ்ப்ருசேத் ।
ஸர்வாஸாமேவ யோகேந ஹ்ருதயம் து தலேந வா ॥ ஸம்-
ஸ்ப்ருசேத்வை சிரஸஸ்தத்வதங்குஷ்டேநாதவா த்வயம் । த்ரி:
ப்ராச்நீயாத்யதம்பஸ்து ப்ரீதாஸ்தேநாஸ்ய தேவதா: ॥
ப்ரஹ்மா விஷ்ணுச்ச ருத்ரச்ச பவந்தீத்யநுசுச்ரும । கங்கா ச
யமுநா சைவ ப்ரீயேதே பரிமார்ஜநாத் ॥ ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டயோ-
ர்லோசநயோ: ப்ரீயேதே சசிபாஸ்கரௌ । நாஸத்ய-
தஸ்ரௌ ப்ரீயேதே ஸ்ப்ருஷ்டே நாஸாபுடத்வயே ॥ கர்ணயோ:
ஸ்ப்ருஷ்டயோஸ்தத்வத் ப்ரீயேதே வாதநலௌ । ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டே
ஹ்ருதயே சாஸ்ய ப்ரீயந்தே ஸர்வதேவதா: ॥ மூர்த்நி ஸம்ஸ்-
பர்சநாதேவ ப்ரீதஸ்து புருஷோ பவேத் । ஏவம்
ப்ராஹ்மணோ நித்யமுபஸ்ப்ருசந்நாசரேத் ॥ ப்ரஹ்மாதிஸ்தம்ப-
பர்யந்தம் ஜகத்ஸ பரிதர்பயேதிதி ॥

அடியால் துடைக்கவேண்டும். பிறகு முகத்தைத் தொட வேண்டும். பெருவிரல் பவித்ரவிரல் இவைகளால் இரு கண்களையும், ஆள்காட்டிவிரல் பெருவிரல் இவைகளால் இரு மூக்குகளையும், சிறுவிரல் பெருவிரல் இவைகளால் இரண்டு காதுகளையும், எல்லா விரல்களாலும், அல்லது உள்ளங்கையினால் மார்பையும், அவ்விதமே தலையையும் தொடவேண்டும். அல்லது பெருவிரலினால் மார்பையும், தலையையும் தொடலாம். மூன்று முறை ஜலத்தைப் பருகுவதால் (ப்ரம்ஹா, விஷ்ணு, ருத்ரர் என்ற) தேவர்கள் ப்ரீதியை அடைகின்றனர். முகத்தைத் துடைப்பதால் கங்கையும் யமுனையும, கண்களைத் தொடுவதால் சந்த்ரனும் ஸூர்யனும், மூக்குகளைத் தொடுவதால் அச்வினிதேவர்களும், காதுகளைத் தொடுவதால் அக்னியும் வாயுவும், மார்பைத் தொடுவதால் ஸகலதேவர்களும், தலையைத் தொடுவதால் புருஷனும் (பரமாத்மாவும்) ப்ரீதியையடைகின்றனர். இவ்விதம் ப்ரதிதினமும் ஆசமனம் செய்யும் ப்ராம்ஹணன், ப்ரம்ஹா முதல் ஸ்தம்பம் (புல்) வரையுள்ள உலகத்தை த்ருப்தமாகச் செய்கிறான்.

கௌதம: —

‘வாக்யதோ ஹ்ருதயஸ்ப்ருசஸ் த்ரிச்சதுர்வா அப ஆசாமேத் த்வி: பரிம்ருஜ்யாத் பாதௌ சாப்யுக்ஷேத் கானி சோபஸ்ப்ருசேத் சீர்ஷண்யானி மூர்தனி ச தத்யாத்’ இதி ॥

ஆபஸ்தம்ப: —

‘ஆஸீநஸ்த்ரிராசாமேத் ஹ்ருதயங்கமாபிரத்பி: த்ரிரோஷ்டௌ பரிம்ருஜேத் த்விரித்யேகே ஸக்ருதுபஸ்ப்ருசேத் த்விரித்யேகே தக்ஷிணேன பாணினா ஸவ்யம் ப்ரோக்ஷ்ய பாதௌ சிரச்சேந்த்ரியாண்யுபஸ்ப்ருசேத் சக்ஷுஷீ நாஸிகே ச்ரோத்ரே ச அதாப உபஸ்ப்ருசேத்’ இதி ॥ ஸக்ருதுபஸ்ப்ருசேதிதி மத்யமாபிஸ்திஸ்ருபிரங்குலீபிரோஷ்டாவுபஸ்ப்ருசேத் । த்விரித்யேகே இதி துல்யவிகல்ப: । ஓஷ்டாவிதி ஸலோமகௌ ॥

கண்வ: —

‘ததோ வேதேதிஹாஸபுராணானி த்யாயன் ப்ராஹ்மேண

கௌதமர்:— மௌனியாய் மார்பை அடையும் ஜலத்தை மூன்று அல்லது நான்கு தடவை பருகவேண்டும். இரண்டு தடவை துடைக்கவேண்டும். கால்களையும் ப்ரோக்ஷிக்கவேண்டும். சிரஸ்ஸிலுள்ள இந்த்ரியங்களையும் தொடவேண்டும். தலையையும் தொடவேண்டும்.

ஆபஸ்தம்பர்:— உட்கார்ந்தவனாய், மார்பை அடையக் கூடிய ஜலத்தை மூன்று தடவை பருகவேண்டும். மூன்று தடவை உதடுகளைத் துடைக்கவேண்டும். இரண்டு தடவை என்று சிலர். ஒரு தடவை தொடவேண்டும். இருமுறை என்று சிலர். வலது கையினால் இடதுகையையும், கால்களையும், சிரஸ்ஸையும் ப்ரோக்ஷித்து, கண்கள், மூக்குகள், காதுகள் என்ற இந்த்ரியங்களைத் தொடவேண்டும். பிறகு கைகளை அலம்ப வேண்டும். ‘ஒரு தடவை தொடவேண்டும்’ என்றது, நடுவான மூன்று விரல்களாலும் உதடுகளைத் தொடவேண்டும் என்பதாம். ‘இருமுறை என்று சிலர்’ என்பது ஸமவிகல்பமாம். உதடுகளை என்பது ரோமத்துடன்கூடிய உதடுகளை என்பதாம். ஏனெனில்.

கண்வர்:— ‘பிறகு வேதங்கள், இதிஹாஸங்கள், புராணங்கள் இவைகளை த்யானித்துக்கொண்டு, ப்ராம்ஹ தீர்த்தத்தால்

ண தீர்த்தேந த்ரி: பிபேத் அப: ஸலோமகாவோஷ்டாவநும்ருஜேத்' இதி ॥

தக்ஷ:—

'ஸம்வ்ருத்யாங்குஷ்டமூலேந த்வி: ப்ரம்ருஜ்யாத்ததோ முகம் । ஸம்ஹதாபிஸ்திஸ்ருபி: பூர்வமாஸ்யம் ஸம்ஸ்ப்ருஶேத் ॥ அங்குஷ்டேந ப்ரதேஶிந்யா க்ராணம் ஸம்ஸ்ப்ருஶ்ய அநந்தரம் । அங்குஷ்டாநாமிகாப்யாம் து சக்ஷுஷீ ஸம்ஸ்ப்ருஶேத் ॥ ஶ்ரோத்ரே கநிஷ்டாங்குஷ்டாப்யாம் நாபிமங்குஷ்டகேந வை । ஸர்வாபிஸ்து ஶிர: பஶ்சாத்பாஹூ சாக்ரேண ஸம்ஸ்ப்ருஶேத்' இதி ॥ ஸம்வ்ருத்ய=அலோமகதேஶமிதி ஶேஷ: । திஸ்ருபி:=மத்யமாபி: । 'மத்யமாபிஸ்த்ரிபி: பூர்வம் திஸ்ருபிஸ்ஸம்ஸ்ப்ருஶேத்' இதி யோகயாஜ்ஞவல்க்யஸ்மரணாத் ॥ அக்ரேண=கராக்ரேண ॥

மூன்று தடவை ஜலத்தைப்பருகி, மயிருடன் கூடிய உதடுகளைத் துடைக்கவேண்டும்' என்பதால்.

தக்ஷர்:— பிறகு, உதடுகளை மூடிக்கொண்டு, ரோமமுள்ள ப்ரதேசத்தில் முகத்தை (உதடுகளை)ப் பெருவிரலின் அடியினுல் இரண்டு தடவை துடைக்கவேண்டும். முதலில், சேர்ந்துள்ள (நடுவான) மூன்று விரல்களாலும் வாயைத் தொடவேண்டும். பிறகு, பெருவிரல் தர்ஜனி இவைகளால் மூக்கைத் தொடவேண்டும். பெருவிரல் பவித்ரவிரல் இவைகளால் கண்களைத் தொடவேண்டும். பெருவிரல் சுண்டுவிரல் இவைகளால் காதுகளைத் தொடவேண்டும். பெருவிரலால் கொப்பூழைத் தொடவேண்டும். எல்லா விரல்களாலும் தலையையும், (கை) நுனியால் கைகளையும் தொடவேண்டும். இங்கு, ஸம்வ்ருத்ய என்பதற்கு, ரோமமில்லாத உதடுகளின் ப்ரதேசத்தை என்று பூர்த்தி செய்யவேண்டும். 'மூன்று விரல்களால்' என்பதில் 'நடுவான' என்று சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். 'நடுவான மூன்று விரல்களால் முதலில் முகத்தைத் தொடவேண்டும்' என்று யோகயாக்ஞவல்க்யஸ்ம்ருதியிருப்பதால். 'நுனியால்' என்பதற்குக் கையின் நுனியால் என்று பொருள்.

𑌤𑌥𑌾 𑌚 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌘𑍍𑌰𑌪𑌾𑌦𑌃—

'𑌅𑌂𑌸𑍌 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌕𑌰𑌾𑌗𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌤𑍋𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌃 । 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌪𑌦𑍍𑌮𑌨𑌾𑌭𑌂 𑌚 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌸𑌮𑍍𑌯𑌕𑍍𑌶𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌅𑌤𑍍𑌰 '𑌓𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌸𑌹 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌸𑍍𑌮𑌰𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑍀𑌯𑍇 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌃 ॥

𑌪𑍈𑌠𑍀𑌨𑌸𑌿𑌃—

'𑌸𑌵𑍍𑌯𑍇 𑌪𑌾𑌣𑍌 𑌶𑍇𑌷𑌾 𑌅𑌪𑍋 𑌨𑌿𑌨𑌯𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌶𑍇𑌷𑌾𑌃=𑌆𑌚𑌮𑌨𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌃 ।

𑌭𑍃𑌗𑍁𑌃—

'𑌤𑍍𑌰𑌿𑌃 𑌪𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌪𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑍁𑌨𑍍𑌮𑍃𑌜𑍍𑌯 𑌮𑍁𑌖𑌂 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌪𑌾𑌣𑌿𑌨𑌾 । 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌯𑍇𑌦𑍍𑌵𑌾𑌮𑌹𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌚 𑌪𑌾𑌦𑍌 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵 𑌚 । 𑌸𑍍𑌰𑍋𑌤𑌃𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾𑌽𑌥 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌨𑌿 𑌜𑌲𑌂 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌆𑌪𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍𑌬𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌅𑌥𑌾𑌪 𑌉𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌆𑌚𑌮𑌨𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑌨𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥

அவ்விதமே **வ்யாக்ரபாதர்:**— 'கையின் நுனியால் தோள்களைத் தொட்டு, ஜலத்தைத் தொட்டு, கவனமுடையவனாய், பத்மநாபனையும் ஸ்மரித்தால், ப்ராம்ஹணன் நன்றாய்ச் சுத்தனாகிறான்' என்றார். இங்கு 'ஓங்காரத்துடன் யக்ஞபுருஷனை மனதினால் ஸ்மரிக்கவேண்டும்' என்ற விசேஷம் நாராயணீயம் என்னும் க்ரந்தத்தில் உள்ளது.

பைடீநஸி:— 'மீந்த ஜலத்தை இடது கையில் விடவேண்டும்.' இங்கு 'மீந்த' என்பதற்கு ஆசமனத்தில் மீதி என்று பொருள் என்கிறார்.

ப்ருகு:— மூன்று தடவை ஜலத்தைப் பருகி, இரண்டு தடவை வலது கையினால் வாயைத் துடைத்து, இடது கை, பாதங்கள், தலை இவைகளை ப்ரோக்ஷிக்க வேண்டும். இந்த்ரியங்களையும் ஸ்பர்சித்து, முடிவில் ஜலத்தைத் தொடவேண்டும்.

ஆபஸ்தம்பரும்:— 'பிறகு ஜலத்தைத் தொடவேண்டும்' என்றார். ஆசமனத்திற்குப்பிறகு கைகளை அலம்பவேண்டுமென்றர்த்தமாம்.

ப்ரகாராந்தரமாஹ ஶங்க:—

'அங்குலீநாம் சதுஷ்கேண ஸ்ப்ருஶேந்மூர்த்தாநமாதித: ।
தர்ஜந்யங்குஷ்டயோகேந ஸ்ப்ருஶேந்நேத்ரத்வயம் ப்ருதக் ॥
மத்யமாநாமிகாப்யாம் து ஸ்ப்ருஶேந்நாஸாபுடே க்ரமாத் ।
அங்குஷ்டேந கநீயஸ்யா கர்ணௌ தத்வத் ஸம்ஸ்ப்ருஶேத் ॥ தர்ஜந்யங்குஷ்டயோகேந நாபிம் ஹ்ருதி தலம் ந்யஸேத்' இதி ॥

வ்ருத்தஶங்க:—

'தர்ஜந்யங்குஷ்டயோகேந ஸ்ப்ருஶேந்நாஸாபுடத்வயம் । மத்யமாங்குஷ்டயோகேந ஸ்ப்ருஶேந்நேத்ரத்வயம் தத: ॥ அங்குஷ்டஸ்யாநாமிகாயா யோகேந ஶ்ரவணே ஸ்ப்ருஶேத் । கநிஷ்டாங்குஷ்டயோகேந ஸ்ப்ருஶேதம்ஸத்வயம் தத: ॥ நாபிம் ச ஹ்ருதயம் தத்வத் ஸ்ப்ருஶேத் பாணிதலேந து । ஸம்ஸ்ப்ருஶேத்து ததஶ்ஶீர்ஷமயமாசமநே விதி:' இதி ॥

பைடீநஸி:—

'அக்நிரங்குஷ்டஸ்ஸோऽதஸ்தேநைவ ஸர்வாணி ஸ்தாநாநி ஸம்ஸ்ப்ருஶேத்' இதி ॥

சங்கர் வேறுபாகாரம சொல்லுகிறார்:— 'முதலில் நாலு விரல்களாலும் தலையைத் தொடவேண்டும். தர்ஜனீ, பெருவிரல் இவ்விரண்டையும் சேர்த்துக் கண்களைத் தனித்தனியே தொடவேண்டும். நடுவிரல் அநாமிகா இவ்விரண்டினாலும் இரு மூக்குகளையும் தொடவேண்டும். பெருவிரல் சுண்டு விரலிவைகளால் காதுகளைத் தொடவேண்டும். தர்ஜனீ அங்குஷ்டம் இவைகளைசசேர்த்து நாபியைத் தொடவேண்டும். உள்ளங்கையை மார்பில் வைக்கவேண்டும்' என்று.

வ்ருத்தசங்கர்:— தர்ஜனீ அங்குஷ்டம் இவைகளைச் சேர்த்து மூக்குகளையும, நடுவிரல் அங்குஷ்டம் இவைகளைச் சேர்த்துக் கண்களையும, அங்குஷ்டம் அநாமிகா இவைகளைச் சேர்த்துக் காதுகளையும், சிறுவிரல் அங்குஷ்டம் இவைகளைச் சேர்த்துத் தோள்களையும், உள்ளங்கையினால் நாபி, மார்பு, சிரஸ் இவைகளையும் முறையே தொடவேண்டும். இது ஆசமனத்திலுள்ள விதி.

பைடீநஸி:- அக்னி அங்குஷ்டம் எனப்படுகிறார். ஆகையால், அதினாலேயே எல்லா ஸ்தானங்களையும் ஸ்பர்சிக்க வேண்டும்.

ஸம்வர்த்த: —

ஹ்ருத்காபிரபேநாபி: த்ரிஶ்சதுர்வா(அ)த்பிராசமேத் | பரிம்ருஜ்ய த்விராஸ்யம் து த்வாதஶாங்காநி சாப்யுபஸ்ப்ருஶேத் ॥ ஶ்ரோத்ரே நேத்ரே ச ஹஸ்தேந பாத்ராஸ்யாதீநி ஸர்வஶ: ச | நாபிம் 'ததா ஹ்ருந்மூர்தாநம் ஶிரோ பாஹூ ததைவ ச' இதி ॥ ஸ்வஸ்வதுஷ்ட்யநுஸாரேண த்ரிஶ்சதுர்வேதி விகல்ப: | 'யத்ர மந்த்ரவதாசமநம், தத்ர தேந ஸஹ சதுர:, அந்யத்ர த்ரி:' இதி கேசித்வ்யவஸ்தாமாஹு: ॥

ஹாரீத: —

த்ரி: பிபேதீக்ஷிதம் தோயம் ஆஸ்யம் த்வி: பரிமார்ஜயேத் | பாதௌ ஶிரஶ்சாப்யுக்ஷ்ய த்ரிபிராஸ்யமுபஸ்ப்ருஶேத் ॥ அங்குஷ்டாநாமிகாப்யாம் ச சக்ஷுஷீ ஸமுபஸ்ப்ருஶேத் | அங்குஷ்டேந ப்ரதேஶிந்யா நாஸிகே ஸமுபஸ்ப்ருஶேத் ॥ ததாங்குஷ்டகநிஷ்டாப்யாம் கர்ணௌ து ஸமுபஸ்ப்ருஶேத் | அங்குஷ்டேந து மத்யமயா நாபிம் ச

ஸம்வர்த்தர்:— மார்பை அடையககூடியதும், நுரையில்லாததுமான ஜலத்தை மூன்று அல்லது நான்கு தடவை பருக வேண்டும். வாயை இரண்டு தடவை துடைத்து, வாய் முதலியவை ஏழு, நாபி, மாரபு, தலை, கைகள் என்ற பன்னிரண்டு அங்கங்களையும், ஜலத்துடன் கூடிய கையினுல் (முறையே) தொடவேண்டும். அவரவர் மனஸ்துஷ்டியைப் பொறுத்தாகின்றது, 'மூன்று அல்லது நான்கு தடவை பருகலாம்' என்ற விகல்பம். "எந்த இடத்தில் மந்த்ரத்துடன் ஆசமனமோ அங்கு அத்துடன் நான்கு தடவை, மற்ற விடத்தில் மூன்று தடவை" என்று சிலர் வ்யவஸ்தை சொல்லுகிருர்கள்.

ஹாரீதர்:— பார்க்கப்பட்ட ஜலத்தை மூன்று தடவை பருகவேண்டும். முகத்தை இருமுறை துடைக்கவேண்டும். பிறகு பாதங்களையும் சிரஸ்ஸையும் ப்ரோக்ஷித்துக்கொண்டு, மூன்று விரல்களால் முகத்தைத் துடைக்கவேண்டும். அங்குஷ்டம், அனுமிகை இவைகளால் கண்களையும், அங்குஷ்டம் தர்ஜனீ இவைகளால் மூக்குகளையும், அங்குஷ்டம் சுண்டுவிரலிவைகளால்

ஸமுபஸ்ப்ருஶேத் ॥ ததைவ பஞ்சபிர்மூர்த்னி ஸ்ப்ருஶேதேவம் ஸமாஹித: । அங்குஷ்டோऽக்னிரிதி ப்ரோக்த: ப்ரோக்தா வாயு: ப்ரதேஶினீ ॥ அநாமிகா ததா ஸூர்ய: கநிஷ்டா மகவா ஸ்ம்ருதா । ப்ரஜாபதிர்மத்யமா து ஜ்ஞேயா ஶௌசமிச்சதா' இதி ॥

போதாயன:—

'அஶப்தம் குர்வம்ஸ்த்ரிரபோ ஹ்ருதயங்கமா: பிபேத் த்ரி: பரிம்ருஜேத் த்விரித்யேகே ஸக்ருதுபயம் ஶூத்ரஸ்த்ரியாஶ்ச கான்யத்பி: ஸம்ஸ்ப்ருஶ்ய பாதௌ நாபிம் ஶிரஸ் ஸவ்யம் பாணிமந்தத:' இதி ॥

ஆசமனப்ரஶம்ஸா ॥

ப்ராயஶ்சித்தப்ரகரணே ச ஸ ஏவ—

'ஓம்பூர்வாபிர்வ்யாஹ்ருதிபிஸ் ஸர்வபாபேஷ்வாசாமேத் யத் ப்ரதமமாசாமதி தேந ருக்வேதம் ப்ரீணாதி யத்த்விதீயம்

காதுகளையும், அங்குஷ்டம் தர்ஜனீ இவைகளால் நாபியையும், ஐந்து விரல்களாலும் தலையையும், கவனமுடையவனாய்த் தொட வேண்டும். அங்குஷ்டம் அகனி என்றும், தாஜனீ வாயுவென்றும, அநாமிகா ஸூர்யனென்றும். சிறுவிரல் இந்த்ரனென்றும், நடுவிரல் ப்ரஜாபதியென்றும், சுத்தியை விரும்பியவன் அறியவேண்டும்.

போதாயனர்:— சப்தம் செய்யாமல், மார்பை அடையுமளவுள்ள ஜலத்தை மூன்று தடவை பருக வேண்டும். மூன்று தடவை வாயைத் துடைக்கவேண்டும். இரண்டு தடவை எனச் சிலர். இவ்விரண்டும, சூத்ரனுக்கும் ஸ்திரீக்கும் ஒரு தடவை. இந்த்ரியங்களை ஜலத்துடன் தொட்டு, பாதங்களையும், நாபியையும், தலையையும், முடிவில் இடது கையையும் தொடவேண்டும்.

ஆசமனப்ரசம்ஸை.

ப்ராயச்சித்தப்ரகரணத்தில் போதாயனர்:— ஓங்காரத்தை முன்னுடைய வ்யாஹ்ருதிகளால், எந்தப் பாபங்களிலும் ஆசமனம் செய்ய வேண்டும். முதல் தடவை பருகுவதால் ருக்

தேந யஜுர்வேதம் ப்ரீணாதி யத்த்ருதீயம் தேந ஸாமவேதம் யத்ப்ரதமம் பரிமாஷ்டி தேநாதர்வவேதம் யத்த்விதீயம் தேநேதிஹாஸபுராணம் யத்ஸவ்யம் பாணிம் ப்ரோக்ஷதி பாதௌ (ப)ஶிரோ ஹ்ருதயம் நாஸிகே சக்ஷுஷீ ஶ்ரோத்ரே நாபிம் சோபஸ்ப்ருஶதி தேநௌஷதிவநஸ்பதய: ஸர்வாஶ்ச தேவதா: ப்ரீணாத்ய(ப்ரோதிவா)சநாதேவ ஸர்வஸ்மாத் பாபாத் ப்ரமுச்யதே' இதி ॥

ததா ப்ரஹ்மயஜ்ஞப்ரகரணே ஶ்ரூயதே—

'தக்ஷிணத உபவீயோபவிஶ்ய ஹஸ்தாவவநிஜ்ய த்ரிராசாமேத்த்வி: பரிம்ருஜ்ய ஸக்ருதுபஸ்ப்ருஶ்ய ஶிரஶ்சக்ஷுஷீ நாஸிகே ஶ்ரோத்ரே ஹ்ருதயமாலப்ய யத்த்ரிராசாமதி தேந ருச: ப்ரீணாதி யத்த்வி: பரிம்ருஜதி தேந யஜூம்ஷி யத் ஸக்ருதுபஸ்ப்ருஶதி தேந ஸாமாநி யச்சிரஶ்சக்ஷுஷீ நாஸிகே ஶ்ரோத்ரே ஹ்ருதயமாலபதே தேநாதர்வாங்கிரஸோ ப்ராஹ்மணாநீதிஹாஸாந் புராணாநி கல்பாந் காதா நாராஶம்ஸீ: ப்ரீணாதி' இதி॥ தக்ஷிணத உபவீயேதி 'தக்ஷி

வேதத்தையும, 2-ஆம தடவை பருகுவதால் யஜுர் வேதத்தையும், 3-ஆம் தடவை பருகுவதால் ஸாமவேதத்தையும் ஸந்தோஷிப்பிக்கிருன். முதல் தடவை துடைப்பதால் அதர்வ வேதத்தையும, 2-ஆம தடவை துடைப்பதால் இதிஹாஸ புராணங்களையும், இடது கை பாதங்களை ப்ரோக்ஷிப்பதாலும், சிரஸ், மார்பு, மூக்குகள், கண்கள், காதுகள், நாபி இவைகளைத் தொடுவதாலும், ஓஷதிகள், வனஸ்பதிகள், ஸகல தேவர்கள் இவர்களைத் திருப்தியடைவிக்கிருன், அவர்களையும் அடைகிருன். ஆசமனத்தாலேயே ஸகல பாபங்களினின்றும் விடுபடுகிருன்.

அவ்விதமே ப்ரம்ஹயக்ஞ ப்ரகரணத்தில் கேட்கப்படுகிறது. 'தக்ஷிணத உபவீய' என்பது முதல் 'நாராஶம்ஸீ: ப்ரீணாதி' என்பது வரையிலுள்ள ச்ருதியின் அர்த்தம் ஸ்பஷ்டமாயுள்ளதால் சிலவற்றிற்கு மட்டும் அர்த்தம் சொல்லப் படுகிறது. தக்ஷிணத உபவீய என்பதால் யக்ஞோபவீதம்

ணம் பாஹ்யாப்⁴யந்தராசமநயுக்தே ஸ்ம்ருதிர் யஜ்ஞோபவீத' மிதேத்யாதிகஸ் ஸூசயந்தே ॥ ஹஸ்தாவவநிஜ்ய = ஆமணிப³ந்தா⁴த் ப்ரக்ஷால்ய, பாத³யோரப்யேவம் லக்ஷணம் । த்³வி: பரிம்ருஜ்ய = ஓஷ்டா²விதி ஶேஷ: । ஸக்ருது³பஸ்ப்ருஶேதோ³ஷ்டா²வேவ । ஸுபோ³த⁴மந்யத் ॥

ப⁴ரத்³வாஜ:—

'ப்³ரஹ்மயஜ்ஞே விஶேஷோ(அ)ஸ்தி கிஞ்சிதா³சமநக்ரமே । பாநத்ரயம் ததா² கா³யத்ர்யா த்³வி: பரிமார்ஜநம் ॥ உபஸ்ப்ருஶேச்சிரஶ்சக்ஷுர்நாஸிகாத்³விதயம் தத: । ஶ்ரோத்ரத்³வயம் ச ஹ்ருத³யம் பாணிபாதௌ³ விதா⁴நத:' இதி ॥

ஶௌநக:

'ப்ரக்ஷால்ய பாதௌ³ ஹஸ்தௌ ச த்ரி: பிபே³த³ம்பு³ வீக்ஷிதம் । மாஷமக்³நம் து தத்³வாரி ஹ்ருத்³க³தம் து விஶுத்⁴யதி ॥ ஸம்வ்ருத்யாங்கு³ஷ்ட²மூலேந த்³வி: ப்ரம்ருஜ்யாத்ததோ²ஷ்ட²கௌ । ஸம்

செய்து கொள்ளும் ப்ரகாரம் விளக்கப்படுகிறது. கைகளை அலம்பி என்பதில் மணிக்கட்டு வரையில் அலம்பவேண்டும் என்று சேர்க்கவேண்டும். இது கால்களை அலம்புவதையும் சொல்லும். இரண்டு தடவை துடைத்து என்பதில் உதடுகளை என்று கொள்ளவும். ஒரு தடவை தொடவேண்டும் என்பது உதடுகளுக்கே. மற்றவைகளின் பொருள் எளிதில் அறியக் கூடியதே.

பரத்வாஜர் :— ப்ரம்ஹயக்ஞத்தில் ஆசமனக்ரமத்தில் கொஞ்சம் விசேஷமிருக்கிறது. மூன்று தடவை ஜலத்தைப் பருகவேண்டும். இரண்டு தடவை துடைக்கவேண்டும். ஒரு தடவை தொடவேண்டும். தலை, இரண்டு கண்கள், இரண்டு மூக்குகள், இரண்டு காதுகள், மார்பு இவைகளை முன் சொல்லிய விதிப்படி தொடவேண்டும்.

சௌனகர் :— கால் கைகளை அலம்பி, கண்ணால் பார்க்கப் பட்ட ஜலத்தை மூன்று தடவை பருகவேண்டும். உளுந்து முழுகுமளவுள்ள அந்த ஜலம் மார்பை அடைந்தால் சுத்தனாகச் செய்கிறது. உதடுகளை மூடிக்கொண்டு, பெருவிரல் அடியால்

हताङ्गुलीभिस्तिसृभिर्वाऽऽदितः स्पृशेन्मुखम् ॥ अङ्गुष्ठा-
नामिकाभ्यां तु चक्षुषी समुपस्पृशेत् । अङ्गुष्ठे-
न प्रदेशिन्या घ्राणं स्पृश्यादनन्तरम् ॥ कनिष्ठया-
ऽङ्गुष्ठेन श्रोत्रे समुपस्पृशेत् । अङ्गुष्ठ-
मध्यमाभ्यां तु बाहू सम्यक् स्पृशेत्ततः ॥ अङ्गु-
ष्ठाग्रेण नाभिं तु हृदयं तिसृभिस्ततः । सर्वा-
भिस्तु शिरः पश्चाद्देवतावाहनं चरेत् ॥ तदोङ्कारे-
णाचमनं यद्वा व्याहृतिभिरेव वा । सावित्र्या वाऽपि
कर्तव्यं यथाकालमतन्द्रितः' इति ॥ तीर्थे त्रिश्चतु-
र्वा पीत्वा हस्तौ प्रक्षाल्य ओष्ठौ सम्मार्ज्य अङ्गुष्ठ-
मूलेन द्विः परिमृज्य संहताङ्गुलिभिरास्यं सलोम-
प्रदेशे स्पृष्ट्वा घ्राणादीन्द्रियाणि स्पृशेत् । स-
र्वत्र मध्ये मध्ये उपस्पृशेत् । अशक्तस्त्रिः पीत्वा
मुखं प्रमृज्य खानि स्पृशेत् । अत्यशक्तश्च पीत्वा

இரண்டு தடவை துடைக்கவேண்டும. சேர்ந்துள்ள விரல்களால் வாயைத் தொடவேண்டும். பெருவிரல் பவித்ரவிரல் இவைகளால் கண்களேயும், பெருவிரல் தர்ஜனீ இவைகளால மூக்கையும், பெருவிரல் சிறுவிரல் இவைகளால் காதுகளேயும, பெருவிரல் நடுவிரல் இவைகளால் கைகளேயும், பெருவிரல் நுனியால் நாபியையும, மூன்று விரல்களால் மாரபையும, எல்லா விரல்களாலும தலையையும் தொடவேண்டும். ஆசமனமிவவிதம செய்யவேண்டும். அந்த ஆசமனம ஓங்காரத்திஞல், அல்லது வ்யாஹ்ருதிகளால், அல்லது காயத்ரியால் செய்யப்படவேண்டும. அல்லது மந்த்ரமில்லாமலும் செய்யப்படலாம். ஜலாசயத்தில் 3 அல்லது 4-தடவை ஜலத்தைப் பருகி, கைகளே அலமபி உதடுகளே மடக்கி பெரு விரலடியால் இரண்டு முறை துடைத்து, சேர்ந்த விரல்களால் வாயை மயிருள்ள ப்ரதேசத்தில் தொட்டு மூக்கு முதலிய இந்த்ரியங்களேத் தொடவேண்டும. எல்லாவற்றிலும் நடுவில் நடுவில் ஜலத்தைத் தொடவேண்டும். சக்தியில்லாவிடில் மூன்று தடவை பருகி வாயைத் துடைத்து இந்த்ரியங்களேத் தொடவேண்டும். மிகவும் சக்தியில்லாவிடில் ஜலத்தைப்

𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌯𑌥𑌾𑌸𑍍𑌵𑌶𑌾𑌖𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾 ॥ 𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌸𑍍𑌵𑌶𑌾𑌖𑌾𑌯𑌾𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌨𑌂 𑌨𑌾𑌮𑍍𑌨𑌾𑌤𑌮𑍍, 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌃 । 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌕𑌤𑌿𑌪𑌯𑌾𑌙𑍍𑌗𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌨𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍, 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌵𑌚𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌨𑍁𑌸𑌾𑌰𑍇𑌣𑍇𑌤𑌰𑌾𑌙𑍍𑌗𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌨𑌮𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌦𑍌 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥

𑌜𑌲𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌨𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌃—

'𑌜𑌾𑌨𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌜𑌲𑍇 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌨𑌾𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌶𑍁𑌚𑌿𑌤𑌾𑌮𑌿𑌯𑌾𑌤𑍍 ।
𑌅𑌧𑌸𑍍𑌤𑌾𑌚𑍍𑌛𑌤𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑍋𑌽𑌪𑍍𑌯𑌾𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌨 𑌵𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

'𑌨 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌨𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌥𑌲𑌵𑌿𑌷𑌯𑌮𑍍 ॥

𑌅𑌤 𑌏𑌵 𑌗𑍌𑌤𑌮𑌃—

'𑌨 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌦𑍁𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑍋𑌦𑌕𑍇𑌨𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌨𑌷𑍍𑌟𑌿 ॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

'𑌨𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌦𑍍𑌵𑌰𑍍𑌷𑌧𑌾𑌰𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌨 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌦𑍁𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑍋𑌦𑌕𑍈𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

பருகி காதைத் தொடவேண்டும். இங்கு அவரவர் சாகையில் சொல்லியபடி வ்யவஸ்தை. எவர்களுக்குத் தம் சாகையில் அங்கங்களைத் தொடுவது சொல்லப்படவில்லையோ அவர்களுக்கு விகல்பம். எந்த சாகையில் சில அங்கங்களை மட்டில் தொடுவது சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதோ அங்கு விரோதம் இல்லாத வேறு வசனங்களை அனுஸரித்து இதர அங்கங்களையும் தொடுவது உண்டு என்று ஸ்ம்ருதிசந்த்ரிகை முதலியவைகளில் வ்யவஸ்தை செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

ஜலத்தின் நடுவில் நின்றுகொண்டும் ஆசமனம் செய்யலாம் என்கிறார் **விஷ்ணு**:— முழங்கால்களுக்கு மேல் உள்ள ஜலத்தில் நின்று கொண்டு ஆசமனம் செய்தாலும் சுத்தனாகிறான். அதற்குக் கீழுள்ள ஜலத்தில் நின்று நூறு தடவை நன்கு ஆசமனம் செய்தாலும் சுத்தனாவதில்லை.

நின்றுகொண்டு ஆசமனம் செய்யக்கூடாது என்பது ஸ்தலத்தில் செய்யும் விஷயம்.

ஆகையினாற்றான் **கௌதமர்**:-நின்றிருப்பவன் எடுத்த ஜலத்தினால் ஆசமனம் செய்யக்கூடாது என்று விசேஷிக்கின்றார்.

வ்யாஸரும்:— மழை ஜலத்தின் தாரைகளால் ஆசமனம் கூடாது. நின்றிருப்பவன் எடுத்த ஜலத்தினால் ஆசமனம் செய்யக்கூடாது.

स्मृतिरत्नेऽपि—

'जानुभ्यामूर्ध्वमाचम्य जले तिष्ठन्न दुष्यति।
ताभ्यामधस्तथा तिष्ठन्नाचामेच्च विचक्षणः' इति॥

अध इत्यनेन जानुमात्रेऽप्यविरोध इत्युक्तम्, तथा च स्मृतिचन्द्रिकायाम्—

'जानुमात्रे जले तिष्ठन्नासीनः प्राङ्मुखः स्थले। उभयत्र स्थितस्त्वाचान्तः तयोरुभयतः स्मृत' इति॥

यथा जानुमात्रजले स्थित्वाऽऽचामेत्, तथा जले क्रियमाणे कर्मण्यधिकृतो भवति। यथा तु भूमावेव आसीन आचामेत्, तथा भूमावेव क्रियमाणे कर्मणि। यथा चोभयस्थः, तदोभयोरपि क्रियमाणयोः कर्मणोरधिकृतो भवतीत्यर्थः॥

तथा च पैठीनसिः—

'अन्तरुदक आचान्तोऽन्तरेव शुध्यति। बहिरुदक आचान्तो बहिरेव शुध्यति। तस्मादन्तरुदकं

ஸ்ம்ருதிரத்னத்திலும்:— முழங்கால்களுக்கு மேல் உள்ள ஜலத்தில் நின்றுகொண்டு ஆசமனம் செய்பவன் தோஷத்தை அடைவதில்லை. முழங்கால்களுக்குக் கீழுள்ள ஜலத்தில் நின்றுகொண்டு ஆசமனம் செய்யக்கூடாது. முழங்கால்களுக்குக் கீழ் என்றதினால் முழங்கால் அளவு உள்ள ஜலத்திலும் விரோதமில்லை என்று சொல்லியதாகிறது. அவ்விதமே

ஸ்ம்ருதிசந்த்ரிகையில்:— முழங்காலளவுள்ள ஜலத்தில் நின்று ஆசமனம் செய்தால், ஜலத்தில் செய்யும் கர்மத்தில் யோக்யனாகிறான். ஸ்தலத்தில் கிழக்காய் உட்கார்ந்து ஆசமனம் செய்தால் ஸ்தலத்தில் செய்யக்கூடிய கர்மத்தில் மட்டில் அதிகாரியாகிறான். ஒரே தடவையில் இரண்டிலுமிருந்து ஆசமனம் செய்தால் இரண்டிலும் செய்யக்கூடிய கர்மங்களில் அதிகாரியாகிறானென்று பொருள்.

அவ்விதமே பைடீநஸி:— ஜலத்திற்குள்ளிருந்து ஆசமனம் செய்தவன் ஜலத்தில் செய்யக்கூடிய கார்யத்தில் மட்டில் சுத்த

बहिरेकं च कृत्वा पादमाचामेत् । सर्वत्र शुद्धो भवति' इति ॥

शौनकः—

'पुष्करिण्यां ह्रदे वाऽपि जानुदघ्ने जले विशन् । शुध्येज्जानूनेनाऽशुद्धः स्यादशुध्यान्न संशयः ॥ तत्रैवं यः पिबेद्विप्रः काले तोयमकामतः । कामतश्चेदुपोषी स्यादहोरात्रं द्विकालतः' इति ॥

भरद्वाजः—

'जानोरूर्ध्वं समाचामन् जले तिष्ठन् शुचिर्भवेत् । अधस्ताच्छतकृत्वोऽपि समाचान्तो न शुध्यति ॥

ளுகிறான. ஜலத்தின் வெளியிலிருந்து ஆசமனம் செய்தவன் வெளியில் செய்யககூடிய கார்யத்திலேயே சுத்தனாகிறான். ஆகையால் ஜலத்தினுள் ஒரு காலேயும், வெளியிலொருகாலேயும் வைத்துககொண்டு ஆசமனம் செய்யவேண்டும் இரண்டிலும் சுத்தனாகிறான்.

சௌனகர்:— புஷ்கரிணியிலோ, மடுவிலோ முழங்காலள வுள்ள ஜலத்தில் நின்று ஆசமனம் செய்தால் சுத்தனாகிறான். அதற்குக கீழளவுள்ள ஜலத்திலானால் அசுத்தனாவான். ஸம்சய மில்லே. அவ்விதம் ஆசமனம் செய்தவன் அறியாமல் செய் தால் பகல் முழுவதுமுபவாஸமிருந்து ராத்ரியில் புஜிக்க வேண்டும. அறிந்து செய்தால் இரண்டுவேளையிலுமுபவாஸம் செய்யவேண்டும.

பரத்வாஜர்:— முழங்காலளவுக்கு மேலுள்ள ஜலத்தில் நின்றவனாய் ஆசமனம செய்பவன் சுத்தனாகிறான். அதற்குக கீழளவுள்ள ஜலத்தில் நின்றவன் நூறுதடவை ஆசமனம் செய் தாலும் சுததனாவதில்லே. ஜலத்திலிருந்து ஆசமனம் செய்தால் ஜலத்தில் செய்யும் கார்யத்தில் மட்டில் சுத்தனாகிறான். ஸ்தலத்திலிருந்து ஆசமனம் செய்தால் ஸ்தலத்தில் செய்யும் கார்யத்தில் மட்டில் சுத்தனாகிறான். ஜலத்திலொரு பாதத்

உதகே த்வேகபாதஸ்ய ஸ்தலஸ்தஸ்ய ஸமே ஶுத்தி: । பாதேந க்ருத்வாசமநம் த்ராபி ஹ்ருதயாச்சாஸ்ய தஶுத்தி:’ இதி ॥

யத்த்வாபஸ்தம்ப:—

‘நாப்ஸு ஸத: ப்ரயமணம் வித்யதே’ இதி,

ஜாந்வோரூர்த்வஜலே ஸத:=ஆஸீநஸ்ய ப்ரயமணம்= யேந ப்ரயதோ பவதி தத்ப்ரயமணம், ஆசமநம் நாஸ்தீதி தஸ்யார்த்த: ॥

ததைவ ஶௌநக:—

‘ஜாந்வோரூர்த்வம் ஜலே திஷ்டந் ப்ரயதாசமநாச்ஶுசிர் பவேத் । ஆஸீநஸ்து ஶயாநோ வா ஶதக்ருத்வோ ந ஶுத்யதி’ இதி ॥

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரேऽபி—

‘ஜாநுமாத்ரே ஜலே திஷ்டந்நாசாமந் ந ஹி துஷ்யதி । உபவிஶ்ய ஸமாசாமேஜ்ஜாநுமாத்ராததோ ஜலே ॥ ஜலாந்தஸ்தோ ஜலே ஶௌசேச்ச பஹிராசமநே பஹி: । பஹிரந்தஶ்சாசாமேச்ச ஸர்வத்ர ஶுத்திரேவ ஸ: ॥ ஜலஸ்தா

தையும், ஸ்தலத்திலொரு பாதத்தையும் வைத்துக்கொண்டு ஆசமனம் செய்தால் இரண்டிலும் சுத்தனாகிறான்.

‘ஜலத்திலிருப்பவனுக்கு ஆசமன விதியில்லை’ என்று **ஆபஸ்தம்பர்**:— சொல்லியுள்ளாரே எனில், ‘முழங்காலுக்கு மேலுள்ள ஜலத்தில் உட்கார்ந்திருப்பவனுக்கு ஆசமனம் விதிக்கப்படுவதில்லை’ என்று அந்த ஸூத்ரத்தினர்த்தமாம். அவ்விதமே **சௌனகர்**:— முழங்காலுக்கு மேலுள்ள ஜலத்தில் நின்றவனாய் ஆசமனம் செய்தால் சுத்தனாகிறான். அவ்விதமின்றி உட்கார்ந்தவனாகவாவது, படுத்தவனாகவாவது நூறு தடவை ஆசமனம் செய்தாலும் சுத்தனாவதில்லை.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில்:— முழங்காலளவுள்ள ஜலத்தில் நின்றுகொண்டு ஆசமனம் செய்பவன் தோஷமடைவதில்லை. முழங்காலுக்குக் கீழுள்ள ஜலத்திலானால் உட்கார்ந்து ஆசமனம் செய்யவேண்டும். ஜலத்தில் மட்டிலிருந்து ஆசமனம் செய்தால் ஜலத்திலுள்ள கார்யங்கள் மட்டிலும் சுத்தனாகிறான்.

𑌜𑌲𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌸𑍍𑌥𑌲𑌸𑍍𑌥𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌲𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍁 । 𑌉𑌭𑌯𑍇𑌷𑍂𑌭𑌯𑌸𑍍𑌥𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑌶𑍍𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥ 𑌵𑌾𑌮𑌂 𑌪𑌾𑌦𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌲𑍇 𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌂 𑌤𑍁 𑌜𑌲𑍇 𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇𑌤𑍍 । 𑌵𑌾𑌮𑌹𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌕𑌂 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌦𑍍𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍇𑌨 𑌤𑍁' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌹𑌾𑌰𑍀𑌤𑌃—

𑌆𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌵𑌾𑌸𑌾 𑌜𑌲𑍇 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌰𑍍𑌪𑌣𑌾𑌚𑌮𑌨𑌂 𑌜𑌪𑌮𑍍 ।
𑌶𑍁𑌷𑍍𑌕𑌵𑌾𑌸𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌲𑍇 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌰𑍍𑌪𑌣𑌾𑌚𑌮𑌨𑌂 𑌜𑌪𑌮𑍍 ॥
𑌆𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌵𑌾𑌸𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌲𑌸𑍍𑌥𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌨𑍍𑌨𑌰𑌾𑌧𑌮𑌃 । 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑍍𑌯𑍋𑌤𑌨𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌿𑌬𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌹𑌿 ॥ 𑌶𑍁𑌷𑍍𑌕𑍇𑌣𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌜𑌲𑍇 𑌚𑍈𑌵 𑌬𑌹𑌿𑌰𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌵𑌾𑌸𑌸𑌾 । 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌜𑌪𑍋 𑌹𑍋𑌮𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌫𑌲𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑌂𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌯𑌜𑍍𑌜𑌲𑍇 𑌶𑍁𑌷𑍍𑌕𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌸𑍍𑌥𑌲𑍇 𑌚𑍈𑌵𑌾𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌵𑌾𑌸𑌸𑌾 ।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌬𑌹𑌿𑌰𑍍𑌜𑌾𑌨𑍁 𑌚 𑌯𑌤𑍍𑌕𑍃𑌤𑌮𑍍'
𑌇𑌤𑌿 ॥

ஸ்தலத்தில மட்டிலானால ஸ்தலத்திலுள்ள காரியங்களில் னாகிறான். இரண்டிலுமிருந்து ஆசமனம் செய்தால் இரண்டிலும் சுத்தனாகிறான் இடது காலை ஸ்தலத்திலும், வலது காலை ஜலத்திலும் வைத்துககொண்டு, இடது கையால் ஜலத்தைத் தொட்டுக்கொண்டு வலது கையினாலாசமனம செய்யவேண்டும்.

இங்கு **ஹாரீதர்**:— ஈர வஸ்த்ரத்துடனிருப்பவன், தர்ப்பணம், ஆசமனம, ஜபம இவைகளை ஜலத்திலிருந்து செய்ய வேண்டும. உலாந்த வஸ்த்ரத்துடனிருப்பவன், தர்ப்பணம், ஆசமனம, ஜபம இவைகளை ஸ்தலத்தில் செய்யவேண்டும். ஈர வஸ்த்ரத்துடனிருபபவன் ஸ்தலததிலிருந்து ஆசமனம் செய்தால், அவனின் வஸ்த்ர ஜலத்தை ப்ரேதர்கள் அருந்துகின்றனர். உலாந்த வஸ்த்ரத்துடனிருப்பவன் ஜலத்தின் நடுவிலும, ஈர வஸ்த்ரத்துடனிருப்பவன் ஜலத்திற்கு வெளியிலும இருந்து செய்யும ஸ்நானம், தானம், ஜபம, ஹோமம் எல்லாம பலனற்றதாகின்றன.

ஸம்வர்த்தரும்:— உலர்ந்த வஸ்த்ரத்துடன் ஜலத்திலும், ஈர வஸ்த்ரத்துடன் ஸ்தலத்திலும், முழங்கால்களுக்கு வெளி

ஆர்த்ரவாஸஸா ஸ்நாநவ்யதிரிக்தகாலே ஸ்தலே ந கர்தவ்யம் । ஶுஷ்கவாஸஸா து ஜாநோரதஸ்தாஜ்ஜலே ஸ்தித்வா ந கர்தவ்யமித்யர்த: ॥

ததா ஸ்ம்ருத்யர்தஸாரே—

'நஜலே ஶுஷ்கவஸ்த்ரேண நஸ்தலே சார்த்ரவாஸஸா । ஆசாமாதிக்ரியா: கார்யா அதோஜாநு ந கர்ஹிசித்' இதி ॥

விஷ்ணுரபி—

ஜாநூர்த்வமுபரிஷ்டாத்து ஶுஷ்கவாஸா: ஸ்திதோ ஜலே । ஸந்த்யாசமநம் குர்வந்ந துஷ்யதி கதாசந' இதி ॥

ஸ்ம்ருதிரத்நே—

'ப்ராஹ்மஸ்நாநே ச ஸூர்யார்க்யே ஜலோத்ஸர்ஜந தர்பணே । ஜலேஷ்டிஹோமே ஶுஷ்கேண ஜலே குர்வந்ந துஷ்யதி' இதி ॥

யில் கைகளை வைத்துக்கொண்டும், செய்த கார்யம் முழுவதும் ராக்ஷஸமென அறியத்தக்கதாம். "ஈர வஸ்த்ரத்துடன் ஸ்நான காலமின்றி மற்றக்காலத்தில் ஸ்தலத்தில் செய்யவே கூடாது. உலர்ந்த வஸ்த்ரத்துடன் முழங்காலுக்குக் கீழுள்ள ஜலத்தில் நின்றுகொண்டு செய்யக்கூடாது" என்பது பொருள்.

அவ்விதம **ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில் :—** உலர்ந்த வஸ்த்ரத்துடன் ஜலத்திலும், ஈர வஸ்த்ரத்துடன் ஸ்தலத்திலும் இருந்து ஆசமநாதி க்ரியைகளைச் செய்யக்கூடாது. முழங்காலுக்குக் கீழுள்ள ஜலத்திலிருந்து ஒருகாலும் செய்யக்கூடாது.

விஷ்ணுவும் :— உலர்ந்த வஸ்த்ரத்துடனிருப்பவன் முழங்காலுக்கு மேலுள்ள ஜலத்தில் நின்றுகொண்டு ஸந்த்யை, ஆசமனம் இவைகளைச் செய்தால் ஒருகாலும் தோஷத்தையடைவதில்லை.

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில் :— ப்ராம்ஹஸ்நானம், ஸூர்யார்க்யம், ஜலோத்ஸர்ஜனம், தர்ப்பணம், ஜலேஷ்டி (அவப்ருதம்) ஹோமம் இவைகளை உலர்ந்த வஸ்த்ரத்துடன் ஜலத்தில் செய்வதால் தோஷமில்லை.

யத்து ஸம்வர்த்தவசநம்—

'ஜலம் ஸ்தலஸ்தோ நாசாமேஜ்ஜலஸ்தாசாமதோ ஜலே ஶுசி꞉ ।
பஹிஸ்தஸ்ய ஆசாமேச்சைவம் ஶுத்திமவாப்நுயாத்' இதி,

யதபி பராஶரவசநம்—

'ஸவ்யஹஸ்தேந ய꞉ கேஶாந் ஸ்நாத்வா ப்ரஸ்ரவயேத் த்விஜ꞉ । ஆசாமேதா ஜலஸ்தோऽபி ஸ பாஹ்ய꞉ பித்ருதைவதை꞉' இதி, ப்ரஸ்ரவயேத்=ஶிரோருஹேப்யோ ஜலம் விஸ்ருஜதி । பாஹ்ய꞉=பைத்ருகம் தைவிகம் சாநுஷ்டாதும் அநர்ஹ இத்யர்த꞉ ॥

யதபி வ்யாஸவசநம்—

'ஸோபாநத்கோ ஜலஸ்தோ வா நோஷ்ணீஷீ சாசமேத்புத꞉' இதி, தத்ஸர்வம் ஸ்நாநோத்தரகாலாசமநவிஷயம் ॥

யதாஹ தக்ஷ꞉—

'ஸ்நாத்வாசாமேத் யதா விப்ர꞉ பாதௌ க்ருத்வா

ஆனல், "ஸ்தலத்திலிருந்து ஜலத்தை ஆசமனம செய்யக் கூடாது. ஜலத்திலிருந்து ஆசமனம் செய்பவன் ஜலத்தில் செய்யும் கார்யத்தில மட்டில் சுத்தனுகிறுன், ஆகையால் ஜலத்திலும், ஸ்தலத்திலுமிருந்து ஆசமனம் செய்யவேண்டும். இவ்விதமாகில் சுத்தியையடைகிருன்" என்று ஸம்வர்த்தவசனமும், "ஸ்நானம் செய்தவுடன் எவன் மயிர்களை உதறுகின்றுனே, ஈரவஸ்த்ரத்துடன் மல, மூத்ரங்களை விடுகின்றுனே, ஜலததிலிருந்து ஆசமனம செய்கின்றுனே அவன், பித்ருக்களையும், தேவாகளையுமுத்தேசித்துச செய்யும கர்மங்களை அனுஷ்டிகக அர்ஹனுவதில்லை" எனற பராசரவசனமும், "பாதரக்ஷையுடன் கூடியவனுய், ஜலத்திலிருப்பவனுய், தலைப்பாகையுடையனுய் ஆசமனம் செய்யக்கூடாது" என்ற வ்யாஸ வசனமும் விரோதிக்கின்றனவே எனில், அவையெலாம ஸ்நானத்திற்குபபிற காலத்தில் செய்யுமாசமனத்தைப் பற்றியதாம. ஏனெனில்,

தக்ஷர்:— "ப்ராம்ஹணன் எப்பொழுது ஸ்நானம் செய்தவுடன் ஆசமனம் செய்கின்றுனே அப்பொழுது, பாதங்களை

𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌉𑌭𑌯𑍋𑌰𑌪𑍍𑌯𑌸𑍌 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌃 𑌤𑌤𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌕𑍍𑌷𑌮𑍋 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌪𑌰𑌾𑌶𑌰𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌜𑌲𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌲𑌸𑍍𑌥𑍋 𑌨𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌜𑍍𑌜𑌲𑌸𑍍𑌥𑌶𑍍𑌚 𑌬𑌹𑌿𑌸𑍍𑌸𑍍𑌥𑌲𑍇 । 𑌉𑌭𑍇 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌉𑌭𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌶𑍁𑌚𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

'𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌾𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯'𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌧𑌵𑍀𑌯𑍇 ॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

'𑌕𑍁𑌶𑍈𑌃 𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌕𑍁𑌶𑍇𑌨𑍋𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃 । 𑌕𑍁𑌶𑍇𑌨 𑌚𑍋𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑌂 𑌤𑍋𑌯𑌂 𑌸𑍋𑌮𑌪𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌸𑌂𑌮𑌿𑌤𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌭𑌾𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑌃—

'𑌬𑌦𑍍𑌧𑌚𑍂𑌡𑌃 𑌕𑍁𑌶𑌕𑌰𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌶𑍍𑌶𑍁𑌚𑌿𑌰𑍁𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

ஜலத்திலும், ஸ்தலத்திலும் வைத்துக்கொண்டு ஆசமனம் செய்யவேண்டும். அதனால் இரண்டிலும் சுத்தனாகிறான். எல்லாக் கர்மங்களிலும் யோக்யனாகிறான்" என்பதால.

பராசரரும்:—"ஸ்தலத்திலிருந்து ஜலத்திலாசமனம் செய்யக் கூடாது. ஜலத்திலிருந்து வெளியான ஸ்தலத்திலாசமனம் செய்யக்கூடாது. இரண்டையும் ஸ்பர்சித்துக்கொண்டு ஆசமனம் செய்தவன் இரண்டிலும் சுத்தனாகிறான்" என்பதாலும். இதுவும் 'எவன் ஸ்நானம் செய்து, ஈர வஸ்த்ரத்துடனிருக்கின்றானோ அவனைப்பற்றியது' என்று மாதவீயத்திலுள்ளது.

வ்யாஸர்:— குசங்களுடன் செய்யும் ஸ்நானம் சுத்தமாயாகிறது. ப்ராம்ஹணன் குசத்துடன் ஆசமனம் செய்ய வேண்டும். குசத்தினாலெடுக்கப்பட்ட ஜலத்தைப் பருகுவது ஸோமபானத்திற்குச் சமமாகும்.

பாரத்வாஜர்:— ப்ராம்ஹணன் குடுமியைக் கட்டி, குசத்தைக் கையிலுடையவனாய், சுத்தனாய் ஆசமனம் செய்ய வேண்டும்.

𑌕𑍁𑌶𑌪𑍍𑌰𑌶𑌂𑌸𑌾 ॥

𑌕𑍁𑌶𑌪𑍍𑌰𑌶𑌂𑌸𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍 𑌗𑍋𑌭𑌿𑌲𑌃—

'𑌕𑍁𑌶𑌮𑍂𑌲𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 𑌕𑍁𑌶𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌤𑍁 𑌕𑍇𑌶𑌵𑌃 । 𑌕𑍁𑌶𑌾𑌗𑍍𑌰𑍇 𑌶𑌙𑍍𑌕𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌸𑌮𑌨𑍍𑌤𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌹𑌾𑌰𑍀𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌕𑍁𑌶𑌹𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌯𑌜𑍍𑌜𑌪𑍍𑌤𑌂 𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌕𑍁𑌶𑍈𑌸𑍍𑌸𑌹 । 𑌕𑍁𑌶𑌹𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌯𑍋 𑌭𑍁𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑌾 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ 𑌕𑍁𑌶𑌮𑌾𑌲𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌯𑌃 𑌕𑌣𑍍𑌠𑍇 𑌸𑌦𑌾 𑌵𑌹𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑌾 । 𑌲𑌿𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌨 𑌸 𑌪𑌾𑌪𑍇𑌨 𑌪𑌦𑍍𑌮𑌪𑌤𑍍𑌰𑌮𑌿𑌵𑌾𑌮𑍍𑌭𑌸𑌾 ॥ 𑌕𑌰𑍇 𑌕𑌣𑍍𑌠𑍇 𑌶𑌿𑌖𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌣𑌯𑍋𑌰𑍁𑌭𑌯𑍋𑌰𑌪𑌿 । 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌧𑌾𑌰𑌕𑍋 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌨 𑌸 𑌪𑌾𑌪𑍇𑌨 𑌲𑌿𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ 𑌜𑌪𑌹𑍋𑌮𑌾𑌪𑌹𑌾𑌰𑌾 𑌯𑍇 𑌤𑍇𑌽𑌸𑍁𑌰𑌾𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌰𑍂𑌪𑌿𑌣𑌃 । 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌹𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌰𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌦𑌿𑌶𑍋 𑌦𑌶' 𑌇𑌤𑌿 ॥

குச ப்ரசம்ஸை.

குசத்தின் ப்ரசம்ஸையைச் சொல்லுகிறார்,

கோபிலர்:— குசத்தின் அடியில் ப்ரமஹாவும், குசத்தின் மத்யத்தில் கேசவனும், குசத்தின் நுனியில் சங்கரனும், குசத்தின் நான்கு புறங்களிலும் ஸகல தேவர்களுமிருக்கிறார்களென்றறியவும்.

ஹாரீதரும்:— குசத்தை ஹஸ்தத்தில் தரித்துச் செய்த ஜபம், தானம், போஜனம் இவைகளின் புண்யத்திற்குக் கணக்கில்லை. எவன் கழுத்தில் குசமாலையை எப்பொழுதும் தரிக்கின்றானோ, அவன் தாமரையிலை ஜலத்துடன் சேராததுபோல் பாபத்தோடு சேரமாட்டான். கை, கழுத்து, குடுமி, இரு காதுகள் இவைகளில் பவித்ரத்தைத் தரித்திருப்பவனும் பாபத்துடன் ஸம்பந்தப்படுவதில்லை. ஜபம், ஹோமம் இவைகளை அபஹரிப்பவரும் கண்ணுக்குப் புலப்படாத உருவமுடையவருமான அஸுரர்களெவரோ, அவர்கள் பவித்ரத்தைக் கையில் தரித்துள்ளவனைக்கண்டு பத்துத்திக்குகளிலும் ஓடுகின்றனர்.

𑌗𑍋𑌭𑌿𑌲𑌃—

‘𑌵𑌜𑍍𑌰𑌂 𑌯𑌥𑌾 𑌮𑌹𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍂𑌲𑌂 𑌹𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌹𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌚 । 𑌚𑌕𑍍𑌰𑌾𑌯𑍁𑌧𑌂 𑌯𑌥𑌾 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌰𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌕𑌰𑍇 𑌕𑍁𑌶𑌃 ॥ 𑌭𑍂𑌤𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑌪𑌿𑌶𑌾𑌚𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌯𑍇 𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌃 । 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑌿𑌕𑍁𑌶𑌾𑌨𑍍 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍂𑌰𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌧𑍋𑌮𑍁𑌖𑌾𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌮𑌾𑌰𑍍𑌕𑌣𑍍𑌡𑍇𑌯𑌃—

‘𑌕𑍁𑌶𑌪𑌾𑌣𑌿𑌃 𑌸𑌦𑌾 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑍇𑌦𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌦𑌮𑍍𑌭𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌃 । 𑌸 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌾𑌪𑌾𑌨𑌿 𑌤𑍂𑌲𑌰𑌾𑌶𑌿𑌮𑌿𑌵𑌾𑌨𑌲𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌕𑍌𑌶𑌿𑌕𑌃—

‘𑌕𑍁𑌶𑌾𑌸𑌨𑌂 𑌪𑌰𑌂 𑌪𑍂𑌤𑌂 𑌯𑌤𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑌃 । 𑌕𑍁𑌶𑌾𑌸𑌨𑍋𑌪𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌿𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌯𑍋𑌗 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃 ॥ 𑌯𑌥𑌾 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌕𑌰𑌪𑌰𑍍𑌣𑍇𑌷𑍁 𑌜𑌲𑌂 𑌲𑍇𑌪𑍋 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌏𑌵𑌂 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌹𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌾𑌪𑌲𑍇𑌪𑍋 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ 𑌅𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌕𑌰𑌃 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌯 𑌉𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍 । 𑌅𑌪𑍂𑌤𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌮𑌨𑌂 𑌤𑌥𑌾’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

கோபிலர் :— இந்த்ரனின் கையில் வஜ்ரம்போலவும், பரமேசவரனின் கையில் சூலம்போலவும், விஷ்ணுவின் கையில் சக்ராயுதம்போலவும், ப்ராம்ஹணனின் கையில் குசமுள்ளது. பூதங்கள், ப்ரேதங்கள், பிசாசங்கள் வேறு ப்ரம்ஹராக்ஷஸர்கள் என்ற எல்லோரும் ப்ராம்ஹணன் கைவிரலிலுள்ள குசங்களைப் பார்த்தால் தலைகுனிந்தவர்களாய்த் தூரத்தில் செல்லுகின்றனர்.

மார்க்கண்டேயர் :— ப்ராம்ஹணன் எப்பொழுதும் குசபாணியாய் டம்பமில்லாமலிருக்கவேண்டும். அவ்விதமிருப்பவன், நித்யமும் தன் பாபங்களை, பஞ்சுக்குவியலை அக்னிபோல் பொசுக்குகிறான்.

கௌசிகர் :— குசத்தால் செய்த ஆஸனம் மிகச் சுத்தமாகியது. ஸன்யாஸிகளுக்கு விசேஷமாய்ச் சிறந்தது. குசாஸனத்திலுட்காருபவனுக்குச் சிறந்த யோகம் ஸித்திக்கின்றது. தாமரை இலைகளில் ஜலத்தின் பற்று எப்படி இல்லையோ, இவ்விதம் குசபவித்ரத்தைக் கையிலுடையவனிடம் பாபத்தின் பற்று இருப்பதில்லை. எந்த ப்ராமஹணன் பவித்ரத்தைக் கையில் தரியாமல் ஆசமனம் செய்கின்றானோ, அவனின் கார்யம் முழுவதும், ஆசமனமும் அசுத்தமாகின்றது.

व्यासः—

'अङ्गुष्ठानामिकाभ्यां तु छिन्नं वेधोऽम्बुजं शिरः । रुद्रेण तु ततः कालादशौचं करयोरभूत् ॥ पावनार्थं ततो हस्ते कुशकाञ्चनधारणम्' इति ॥

शातातपः—

'जपे होमे तथा दाने स्वाध्याये पितृतर्पणे । अशून्यं तु करं कुर्यात् सुवर्णरजतैः कुशैः ॥ कौशेयं बिभृयान्नित्यं पवित्रं दक्षिणे करे । भुञ्जानस्तु विशेषेण नान्नदोषेण लिप्यते' इति ।

अत्रिः—

'उभाभ्यामेव पाणिभ्यां विप्रैर्दर्भपवित्रके । धारणीये प्रयत्नेन ब्रह्मग्रन्थिसमन्विते ॥ यज्ञोपवीते मौञ्ज्यां च तथा कुशपवित्रके । ब्रह्मग्रन्थिं विजानीयादन्यत्र तु यथारुचि ॥ ब्रह्म

வ்யாஸர்:— ருத்ரன் ப்ரம்ஹதேவனின் தலையைப் பெருவிரல் பவித்ரவிரல் இவைகளால் சேதித்தார். அக்காலம் முதல் கை அசுத்தமாகியது. ஆகையால், சுத்தமாக்குவதற்காகக் கையில் குசம் தங்கம இவைகளைத் தரிப்பது விதிக்கப்பட்டுள்ளது.

சாதாதபர்:- ஜபம், ஹோமம், தானம், அத்யயனம், பித்ருதர்ப்பணம இவைகள் செய்யும்பொழுது பொன், வெள்ளி, குசம் இவைகளுடன் சேர்ந்ததாய்த் தன் கையைச் செய்துகொள்ளவேண்டும் கௌசேயத்தாலாகிய பவித்ரத்தை நித்யமும் வலதுகையில் தரிக்கவேண்டும. போஜனம் செய்பவன் அவச்யம் தரிக்கவேண்டும். அவன் அன்னதோஷத்துடன் பற்றுவதில்லை. (கௌசேயம் பட்டுநூல்)

அத்ரி:— ப்ராமஹணர்கள், ப்ரஹ்மக்ரந்தியுடன் கூடிய தர்ப்பபவித்ரங்களை இரண்டு கைகளாலும் ப்ரயத்னத்துடன் தரிக்கவேண்டும. பூணூலிலும், மௌஞ்ஜியிலும், குசபவித்ரத்திலும் ப்ரம்ஹக்ரந்தியையே செய்யவேண்டும். மற்றவைகளில் தன் இச்சைப்படி க்ரந்தியைச் செய்யலாம். ப்ரம்ஹ

यज्ञे जपे च केवलं ब्रह्मग्रन्थिर्विधीयते । भोजने वर्तुलः प्रोक्त एवं पुण्यं न हीयते' इति ॥

अत्राङ्गुलीनियमो दर्शितश्चन्द्रिकायाम्—

'पवित्रानामिकया धार्या ज्येष्ठानामिकयाऽपि वा । उभाभ्यामनामिकाभ्यां तु धार्यं दर्भपवित्रकम्' इति ॥

संवर्तः—

'उभाभ्यामपि हस्ताभ्यां पवित्रं धारयेद्द्विजः । दैवे कर्मणि पित्र्ये च ब्रह्मग्रन्थिसमन्वितम् ॥ अग्रं तु ब्रह्मदैवत्यं ग्रन्थिर्वैष्णव उच्यते । मूलमीशानदैवत्यमनामिकायां तु धारयेत्' इति ॥

अत्रिः—

'उभाभ्यामेव हस्ताभ्यां विप्रो दर्भपवित्रके । ब्रह्मग्रन्थिसमायुक्ते पवित्रे मध्यपर्वणि ॥ पाणिभ्यां सर्वदा धार्ये कर्मकाले विशेषतः । प्रथमं लङ्घयेत्पर्व द्वितीयं तु न लङ्घयेत् ॥

யக்ஞத்திலும் ஜபத்திலும ப்ரம்ஹகரந்தியே விதிக்கப்படுகிறது. போஜன காலத்தில் வர்த்துளமாயுள்ள பவித்ரம் விதிக்கப்படுகிறது. இவ்விதம் செய்பவனுககுப புண்யம குறைவதில்லை.

இங்கு விரல்களின் நியமம் தெரிவிககப்பட்டுள்ளது

சந்த்ரிகையில்:— பவித்ரவிரலால் தாப்பத்தைத் தரிகக வேண்டும். அல்லது நடுவிரலால் தரிக்கலாம். அல்லது இரண்டு பவித்ர விரல்களாலும் இரண்டு தர்ப்பபவித்ரங்களைத தரிககலாம.

ஸம்வர்த்தர்:— தேவகாமத்திலும், பித்ரு கர்மத்திலும், ப்ரம்ஹகரந்தியுள்ள பவித்ரத்தை இரண்டு கைகளாலும் தரிகக வேண்டும். பவித்ரத்தின் நுனிக்கு பரம்ஹாவும், முடிசசுக்கு விஷ்ணுவும், அடிப்பாகத்திறகு ஈசானனும் தேவதைகளாம். பவித்ர விரலில் தரிக்கவேண்டும.

அத்ரி:— ப்ராம்ஹணர்கள், ப்ரம்ஹக்ரந்தியுடன் கூடிய தர்ப்பபவித்ரங்களை இரண்டு கைகளாலும் சுத்தமான நடுரேகையில் எப்பொழுதும் தரிக்கவேண்டும். கர்மானுஷ்டான காலத்தில் அவசயம் தரிக்கவேண்டும். முதல் ரேகையைத் தாண்ட வேண்டும். இரண்டாவது ரேகையைத் தாண்டக்கூடாது.

த்வயோஸ்து பர்வணோர்மத்யே பவித்ரம் தாரயேத்புத: |
அக்ர பர்வஸ்திதோ தர்ப்பஸ்தபோவ்ருத்திகரோ ஹி ஸ: || மத்யே
சைவ ப்ரஜாகாமோ மூலே ஸர்வார்த்தஸாதக:’ இதி ||
ஏதத் காம்யவிஷயம் ||

வர்ணபேதேந பர்வநியமமாஹ அத்ரி: — ‘அங்குல்யா
மூலதேஶே து பவித்ரம் தாரயேத்த்விஜ: | ராஜ்ஞாம் த்வி
பர்வகே சைவ விஶாமக்ரே கரஸ்ய து’ இதி ||

ஸ்ம்ருதிபாஸ்கரே —

‘ஸப்தபிர்தர்ப்பபிஞ்ஜூலை: ப்ராம்ஹணஸ்ய பவித்
ரகம் | பஞ்சபி: க்ஷத்ரியஸ்யைவ சதுர்பிஸ்து ததா விஶ: ||
த்வாப்யாமேவ ஶூத்ரஸ்ய ஸ்யாதாந்தராணாம் ததைவ ச’
இதி | ஆந்தராணாம் = அநுலோமாநாம் ||

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரே —

‘ஸர்வேஷாம் வா த்விதர்ப்பாப்யாம் பவித்ரம் க்ரதிதம்

இரண்டு ரேகைகளின் நடுவில் பவித்ரத்தைத் தரிக்கவேண்டும். “நுனி ரேகையில் தரித்த தர்ப்பம் தபஸ்ஸை விருத்தி செய்வதாகும். ப்ரஜையை விரும்பியவன் நடுரேகையில் தரிக்கலாம். அடிரேகையில் தரித்த தர்ப்பம் ஸர்வார்த்தங்களையும் ஸாதிக்கக் கூடியது.” இந்த வசனம் காம்யகர்ம விஷயம்

வர்ணபேதத்தை அனுஸரித்து ரேகைகளின் நியமத்தைச் சொல்லுகின்றார், **அத்ரியே—**

விரலின் அடிப்ரதேசத்தில், பவித்ரத்தை ப்ராம்ஹணன் தரிக்கவேண்டும. க்ஷத்ரியர்களுக்கு இரண்டாவது பர்வத்திலும், வைசயர்களுக்குக் கையின் நுனியிலும் தரிப்பதற்கு விதி.

ஸ்ம்ருதிபாஸ்கரத்தில் :— ஏழுதர்ப்பங்களால் ப்ராம்ஹணனுக்கும், ஐந்து தர்ப்பங்களால் க்ஷத்ரியனுக்கும், நான்கு தர்ப்பங்களால் வைசயனுக்கும், இரண்டு தர்ப்பங்களால் சூத்ரர்களுக்கும், ஆந்தரர்களுக்கும் (அனுலோமர்களுக்கும்) பவித்ரம் விதிக்கப்படுகிறது.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில் :- அல்லது எல்லா வர்ணத்தாருக்குமே இரண்டு தர்ப்பங்களால் செய்யப்பட்ட பவித்ரம் விதிக்

𑌤𑌥𑌾 । 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌪𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌕𑍁𑌶𑌾𑌶𑍍𑌶𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌦𑍈𑌵𑍇 𑌪𑌿𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑍇 𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 ॥ 𑌅𑌨𑌤𑌿𑌸𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌾𑌗𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌦𑍇𑌶𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌕𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌕𑌾𑌮𑍍𑌯𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵—

'𑌤𑍍𑌰𑌿𑌭𑌿𑌶𑍍𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍌𑌷𑍍𑌟𑌿𑌕𑌂 𑌤𑌥𑌾 । 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌭𑌿𑌰𑌭𑌿𑌚𑌾𑌰𑌾𑌖𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌕𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌮𑌾𑌰𑍍𑌕𑌣𑍍𑌡𑍇𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣𑌾𑌹—

'𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌭𑌿𑌰𑍍𑌦𑌰𑍍𑌭𑌪𑌿𑌞𑍍𑌜𑍂𑌲𑍈𑌰𑍍𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌕𑌮𑍍 । 𑌏𑌕𑍈𑌕𑌨𑍍𑌯𑍂𑌨𑌮𑍁𑌦𑍍𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌤𑍍𑌰𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌿𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌤𑌿 𑌯𑌮𑌃—

'𑌕𑌦𑌾𑌚𑌿𑌦𑌪𑌿 𑌨 𑌵𑌾 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌃 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌦𑍍𑌯𑌦𑌿 ।
𑌸 𑌤𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌮𑌹𑌾𑌘𑍋𑌰𑍈𑌃 𑌸𑍁𑌚𑌿𑌰𑌂 𑌨𑌰𑌕𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌭𑌿𑌃 ॥

கப்படுகிறது. தேவகார்யத்திலும், பித்ருகார்யத்திலும் ஏழு குசங்களுள்ள பவித்ரம் ச்லாக்யமாகும். நுனியில் இளமையுள்ளதாயும், நுனியுடன் கூடியதாயும் ஒட்டையளவுள்ளதாயுமுள்ள இரண்டு தர்ப்பங்கள் பவித்ரங்களாகும் (இது உத்பவன பவித்ர விஷயமெனத் தெரிகிறது)

காம்ய கர்மங்களிலுள்ள பவித்ரம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்திலேயே :— சாந்தி கர்மத்தில் மூன்று தர்ப்பங்களாலும், பௌஷ்டிக கர்மங்களில் ஐந்து தர்ப்பங்களாலும், அபிசார கர்மங்களில நான்கு தாப்பங்களாலும் பவித்ரம் செய்யவேண்டும்.

மார்க்கண்டேயரோவெனில் நித்ய பவித்ரத்தை வேரு ப்ரகாரத்தால் சொல்லுகிருர்.— ப்ராமஹணனுக்கு நாலு தர்ப்பங்களால் பவித்ரம விதிககப்படுகிறது. மற்ற மூன்று வர்ணங்களுக்கும் முறையே ஒவ்வொன்று குறைந்துள்ள தர்ப்பங்களால் பவித்ரம் விதிக்கப்படுகிறது.

சூத்ரனுக்கு முடியுள்ள பவித்ரத்தை நிஷேதிக்கின்ருர்,

யமன் :— சூத்ரன் (முடியுள்ள) பவித்ரத்தை ஆவலினுலாவது தரிப்பாஞுகில், அவன் மிகப்பயங்கரமான நரகநெருப்புகளினுல் வெகுகாலம் தாபத்தையடைவான். ஆகையால்

தஸ்மாச்ச பவித்ரம் ஸததம் விப்ரக்ஷத்ரியவைஶ்யயோ: ।
கர்மாநுஷ்டாநநிரதைர் தார்யம் நேதரஜாதிபி:’ இதி ॥

காத்யாயந: —

‘ஸர்வே க்ஷேத்ரஸம்பவா யாஜ்ஞியா: ஶுபா: ஸப்த த்ருணா: ।
தே ப்ரஶஸ்தா த்விஜாதீநாம் தைவே பித்ர்யே ச கர்மணி ॥
அபுஷ்பிதா: ஸ்ம்ருதா தர்பா: புஷ்பிதாஸ்து குஶா: ஸ்ம்ருதா: । ஸமூலா: குதபா: ப்ரோக்தாஶ் சிந்நாக்ராஸ் த்ருணஸம்ஜ்ஞிதா: ॥ அச்சிந்நாக்ரா ஹ்யஶுஷ்காக்ரா ஹ்ரஸ்வாஶ்சைவ ப்ரமாணத: । குதபா இதி விஜ்ஞேயா தைஸ்து ஶ்ராத்தம் ஸமாசரேத் ॥ சிந்நாக்ராநபி வை தர்பா நிர்மூலாந் ஶீர்ணாந் ஶுஷ்காந் । பித்ருதைவஜபார்த்தம் து ஸமாதத்யாத் குஶாந் த்விஜ: ॥ அமூலாஸ்து க்ருஹீதவ்யா: ப்ரஸ்தாரார்த்தம் குஶோத்தமா: । அக்நிகார்யே ச யாகே ச ஸமூலாந் பரிவர்ஜயேத் ॥ ஹரிதா யஜ்ஞியா தர்பா: பீத

வேதங்களோதுகின்றவரும, கர்மடர்களுமான மூன்று வர்ணத்தார்களே முடியுள்ள பவித்ரத்தைத் தரிக்கலாம. மற்ற ஜாதியாகள் (சூத்ரர்கள்) தரிக்ககூடாது.

காத்யாயனர்:— எவ்விதமும் வயலிலுண்டாகிய சுபமான ஏழு தாபபங்களைத் தரிக்கவேண்டும. பராமஹணர்களுக்குத் தைவகாமத்திலும, பித்ருகர்மத்திலும அவைகளே சிறந்தவைகளாகும். பூவில்லாதவைகள் தாபபங்களெனப்படும. பூவுள்ளவைகள் குசங்களெனபபடும. வேருடன் கூடியவை குதபங்களாம். நுனியில்லாதவை த்ருணங்களாம். நுனி வெட்டப்படாமலும உலராமலும், குட்டையாயும, உள்ளவை குதபங்களெனப்படும். அவைகளாலேயே ச்ராத்தம் செய்ய வேண்டும். நுனிவெட்டப்பட்டதும், வேரில்லாததும், அழுகியதுமான தர்ப்பங்களை, பிதருகார்யம், தேவகார்யம், ஜபம் இவைகளில் உபயோகிக்கவேண்டும். ப்ரஸ்தரத்திற்காகும் குசங்களை வேர் இல்லாதவைகளாக க்ரஹிக்கவேண்டும். அக்னி கார்யம், யாகம் இவைகளில் வேருடன் கூடியவைகளை வர்ஜிக்கவேண்டும். பசசை நிறமுள்ளவை யாகார்ஹங்கள். மந்

काः पाकयज्ञिकाः । समूलाः पितृदैवत्याः कल्माषा वैश्वदेविकाः' इति ॥ पितृदैवत्याः=पित्र्यार्हाः ॥

तथा च यमः—

'समूलस्तु भवेद्दर्भः पितॄणां श्राद्धकर्मणि । मूलेन लोकाञ्जयति शक्रस्य स महात्मनः' इति ॥

स चैकोद्दिष्टश्राद्धविषयः ॥ यतस्स्मरणम्—

'एकोद्दिष्टे कुशाः कार्याः समूला यज्ञकर्मणि । बहिर्लूनास्सकृल्लूनाः सर्वत्र पितृकर्मसु' इति ॥

बहिर्लूनाः=उपमूलं लूनाः ॥

तथा च गोभिलः—

'उपमूलं लूनाः पितृकार्येषु' इति ।

சள் நிறமுள்ளவை பாகயக்ஞார்ஹங்கள். வேருடன் கூடியவை பித்ருகார்யயோக்யங்கள். பலநிறங்களுள்ளவை வைசவதேவார்ஹங்களாம்.

அவ்விதமே **யமன்** :—பித்ருக்களின் ச்ராத்தத்தில் தர்ப்பம் மூலத்துடனிருக்கவேண்டும். குசத்தின் மூலத்தால் பல புண்ய லோகங்களை அவனடைகிறான். இது ஏகோத்திஷ்டவிஷயம். ஏனெனில், யமனே மேல் வருமாறு சொல்லுகிறார் :- 'ஏகோத்திஷ்டத்தில் குசங்களை வேருடனுபயோகிக்கவேண்டும். யாகத்திலும், பித்ருகர்மங்களெல்லாவற்றிலும் வெளியில் நறுக்கப்பட்டவைகளாயும், ஒரே தடவையாய் நறுக்கப்பட்டவைகளாயுமிருக்கவேண்டும், இங்கு 'வெளியில்' என்பதற்கு வேரின் ஸமீபத்தில் என்று பொருள்.

அவ்விதமே **கோபிலர்** :- 'மூலத்திற்கு ஸமீபத்தில் அறுக்கப்பட்ட தர்ப்பங்களைப் பித்ருகார்யத்தில் உபயோகிக்க வேண்டும்' என்கிறார்.

சந்த்ரிகாயாம் —

'உபமூலம் ததா லூநா: ஶ்ராத்தார்த்தம் தே குஶா: ஸ்ம்ருதா: । ததா ஶ்யாமாகநீவாரா தூர்வாஶ்ச ஸமூலகா ஸ்ம்ருதா' இதி ॥ ஏகோத்திஷ்டேதரஶ்ராத்தவிஷயமிதம் ॥

'ஸபிண்டீகரணம் யாவத் ருஜுதர்ப்பை: பித்ருக்ரியா । ஸபிண்டீகரணாதூர்த்வம் த்விகுணைர்விதிவத்பவேத் ॥ தர்ப்பணாதீநி கார்யாணி பித்ரூணாம் யாநி காநி சித் । தாநி ஸ்யுர்த்விகுணைர்தர்ப்பை: பவித்ரைர்வாபி ஸர்வத: ॥ திலக்ஷேத்ரோத்பவைர்தர்ப்பை: ப்ரயதாத்மா த்விகுணீக்ருதை: । பித்ரூணாம் தர்ப்பணம் கார்யம் தேவாநாம் து யதேச்சயா ॥ பித்ர்யம் மூலேந மத்யேந ஸ்நாநம் தாநம் ப்ரயத்நத: । தைவம் அக்ரேண கர்த்தவ்யம் ஸம்பத்திமிச்சதா' இதி ॥ யதேச்சயா — திலக்ஷேத்ரோத்பவத்வாதிநியமராஹித்யேऽபீத்யர்த்த: ॥

சந்த்ரிகையில்:— சிராத்தத்திற்காகிய குசங்கள் மூலத்திற்குச் சமீபத்தில் நறுக்கப்பட்டவைகளாயிருக்கவேண்டும். ச்யாமாகம், நீவாரம், அறுகு இவைகளுமவ்விதமேயிருக்கவேண்டும். இங்கு 'சிராத்தத்திற்கு' என்பதற்கு ஏகோத்திஷ்டம் தவிர மற்ற ச்ராத்தத்திற்கு என்று பொருள். ஸபிண்டீகரணம் வரையில் செய்யும் பித்ருக்ரியையை ருஜுவான தர்ப்பங்களால் செய்யவேண்டும். ஸபிண்டீகரணத்திற்குப் பிறகு விதிப்படி இரண்டாய் மடித்த தர்ப்பங்களால் செய்யவேண்டும். பவித்ரங்களுமப்படியே. பித்ருக்களை உத்தேசித்துச் செய்யும் எவ்விதமான காரியங்களும், இரண்டாய் மடிக்கப்பட்ட தர்ப்பங்கள் பவித்ரங்கள் இவைகளால் செய்யப்படவேண்டும். எள் வயலில் உண்டாகிய தர்ப்பங்களை இரண்டாய் மடித்து பித்ருக்களுக்குத் தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும். தேவகர்மங்களில் (யதேச்சயா) இஷ்டப்படி செய்யலாம். குசத்தின் அடியினால் பித்ருகர்மத்தையும் நடுவினால் ஸ்நானம் தானம் இவைகளையும், நுனியினால் தேவகர்மங்களையும், ஸம்பத்தை விரும்புகின்றவன் செய்யவேண்டும். இங்கு மூலத்திலுள்ள 'யதேச்சயா' என்ற பதத்திற்கு, திலக்ஷேத்ரத்திலுண்டாவது முதலிய நியமங்களில்லாவிடினும் என்று பொருள்.

𑌶𑌾𑌲𑌙𑍍𑌕𑌾𑌯𑌨𑌃—

‘𑌕𑍁𑌶𑌾𑌗𑍍𑌰𑍈𑌸𑍍𑌤𑌰𑍍𑌪𑌯𑍇𑌦𑍍𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌕𑍁𑌶𑌮𑌧𑍍𑌯𑌤𑌃। 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌗𑍁𑌣𑍀𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌮𑍂𑌲𑌾𑌗𑍍𑌰𑍈𑌃 𑌪𑌿𑌤𑍄𑌨𑍍 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌪𑌯𑍇𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃’ 𑌇𑌤𑌿॥ 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑌰𑍍𑌪𑌣𑍇 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑌾𑌪𑌤𑍍𑌯𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌃॥ 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌗𑍁𑌣𑍀𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌮𑍂𑌲𑌾𑌗𑍍𑌰𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌯𑍁𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇—

‘𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌕𑌰 𑌶𑍁𑌚𑌿𑌰𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍 𑌕𑌾𑌮𑌤 𑌆𑌦𑌰𑌾𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃। 𑌕𑍁𑌶𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌕𑌰𑍋 𑌵𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌦𑌰𑍍𑌭𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌕𑌰𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌵𑌾॥ 𑌤𑌂 𑌕𑍁𑌶𑌂 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌵𑌦𑍍𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌂 𑌨 𑌤𑍍𑌯𑌜𑍇𑌦𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌤𑍍𑌯𑌜𑍇𑌤𑍍। 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌦𑌰𑍍𑌭𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌜𑍇𑌦𑍍𑌦𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌤𑍍𑌯𑌜𑍇𑌤𑍍’ 𑌇𑌤𑌿॥

𑌮𑌾𑌰𑍍𑌕𑌣𑍍𑌡𑍇𑌯𑌃

‘𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌸𑌮𑍇𑌤𑍇𑌨 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌚𑌮𑌨𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾

சாலங்காயனர் :— குசங்களின் நுனிகளால் தேவர்களையும், மத்யங்களால் மனுஷ்யர்களையும், இரண்டாய் மடித்து அடி நுனி இவைகளால் பித்ருக்களையும், ப்ராம்ஹணன் தர்ப்பிக்க வேண்டும். மனுஷ்யதர்ப்பணத்தில் தர்ப்பங்களின் நடுவுக்கு ப்ராஜாபத்யதீர்த்தத்துடன் ஸம்பந்தம். அடி நுனி இவைகள் சேர்ந்து பித்ருதீர்த்தத்தில் இருக்கவேண்டும் என்பது பொருள்.

— ப்ராம்ஹணன் சுத்தனாய் காமத்தில் ஆதரவுடன் பவித்ரத்தைக் கையிலுடையவனாய் ஆசமனம் செய்யவேண்டும். குசத்தைமட்டிலும், அல்லது தர்ப்பத்தைமட்டிலுமாவது தரிக்கவேண்டும். அந்தக்குசம் விதிப்படி க்ரஹிக்கப்பட்டதானால் அதை விடக்கூடாது இல்லாவிடில் விட்டுவிடவேண்டும். மற்றத் தர்ப்பங்களை விட்டுவிடவேண்டும். தூர்வையை (அறுகை) முந்தியே விட்டுவிடவேண்டும்.

மார்க்கண்டேயர் :— பவித்ரத்துடன்கூடிய கையினால் ஆசமனம் செய்யவேண்டும். அந்தப்பவித்ரம் அசுத்தமாவதில்லை. ஆனால் போஜனம் செய்தால் அந்தப் பவித்ரம் உச்சிஷ்டமாகும்.

நோத்ருஷ்டம் தத் பவித்ரம் து ஸாக்ரோத்ருஷ்டம் து வர்ஜயேத்' இதி ॥

ஏதத் க்ரந்திபவித்ரநிஷேதபரம் த்ரஷ்டவ்யம் ॥ ததா ச ஹாரீத:—

'க்ரந்திர்யஸ்ய பவித்ரஸ்ய ந தேநாசமநம் சரேத்' இதி ॥

சௌநகோऽபி—

'ந ப்ரஹ்மக்ரந்திநாசாமேத் தர்ப்பபிஞ்ஜூலிபி: கதாசந' இதி ॥

ஸ்ம்ருதிஸாரே—

'க்ரந்தியுக்தபவித்ரேண நாஶ்நீயாந்நாசமேத்தத: । ந பிபேத்யதி வா பீதம் ததா ஶோணிதம் பவேத்' இதி ॥

பாரத்வாஜ:—

'க்ரந்தியுக்தபவித்ரேண குர்யாதாசமநம் யதி । தத் பவித்ரம் பரித்யஜ்ய புநராசம்ய ஶுத்த்யதி' இதி ॥

கேசித்து—'ஏதாநி வசநாநி கேவலாசமநவிஷயாணி । கர்மாசமநே ந தோஷ:, 'ஸபவித்ரஸ்ஸதர்ப்போ வா

அதை வர்ஜிக்கவேண்டும் இவ்விதம் சொல்லியது முடிச்சு இல்லாத தர்ப்பத்தைப்பற்றியது. அவ்விதமே,

ஹாரீதர்:— எந்தப்பவித்ரத்திற்கு முடிச்சு உள்ளதோ அதனால் ஆசமனம் செய்யக்கூடாது.

சௌனகரும்:— ப்ரம்ஹகரந்தியுள்ள பவித்ரத்துடன் ஆசமனம் செய்யக்கூடாது அறுகுகளுடன் ஒருகாலும் ஆசமனம் கூடாது.

ஸ்ம்ருதிஸாரத்தில்:— முடிப்புடனுள்ள பவித்ரத்துடன் போஜனம் செய்யக்கூடாது. ஆசமனமும் கூடாது. ஜலபானமும் கூடாது. செய்தால் அப்பொழுது அந்த ஜலம் ரக்தத்திற்கு ஸமமாகும்.

பரத்வாஜர்:— முடிச்சுடன்கூடிய பவித்ரத்துடன் ஆசமனம் செய்தால் அந்தப்பவித்ரத்தை விட்டுவிட்டு, மறுபடி ஆசமனம் செய்தால் சுத்தனாகிறான்.

இங்கு சிலரோவெனில் " இந்தவசனங்களெல்லாம் ஸாதா

वा कर्माङ्गाचमनं चरेत् । नोच्छिष्टं तत् सदर्भस्य भुक्त्वोच्छिष्टं तु वर्जयेत् ॥ पवित्रग्रन्थिमुत्सृज्य मण्डले निक्षिपेद्बुधः । पात्रे च निक्षिपेद्यस्तु स विप्रः पङ्क्तिदूषकः ॥ मुक्त्वा दर्भं न भोक्तव्यं भुक्त्वा देव्याश्शतं जपेत्' इति स्मरणात्' इत्याहुः ॥

कौशिकः—

'वामहस्ते स्थिते दर्भे दक्षिणेनाचमेद्यदि । रक्तं तु तद्भवेत्तोयं पीत्वा चान्द्रायणं चरेत्' इति ॥

हारीतोऽपि—

'वामहस्ते कुशान् कृत्वा समाचामति यो द्विजः । उपस्पृष्टं भवेत्तेन रुधिरेण मलेन च' इति ॥

ரணமான ஆசமனத்தைப்பற்றியவை. கர்மாங்கமான ஆசமனத்தில் தோஷமில்லை. (ஏனெனில்) "பவித்ரத்துடனிருப்பவனும், தர்ப்பங்களுடனிருப்பவனும் கர்மாங்காசமனம் செய்யலாம். அந்தப்பவித்ரமோ, தர்ப்பமோ அசுத்தமாவதில்லை. போஜனம் செய்தால் அவை உச்சிஷ்டமாகின்றன. அவைகளை வர்ஜிக்கவேண்டும் பவித்ரத்தின் முடிசசை அவிழ்த்து, போஜனஸ்தலத்திலுள்ள மண்டலத்தில் போடவேண்டும். இதன்றி போஜனபாத்ரத்தில் போட்டால், அந்த ப்ராம்ஹணன் பங்க்திக்கு அர்ஹனல்லாதவனாகிறான் தர்ப்பையைத் தரிக்காமல் போஜனம் செய்யக்கூடாது. புஜித்தால் காயத்ரியை நூறுமுறை ஜபிக்கவேண்டும்.' என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்" என்கின்றனர்.

கௌசிகர்:— இடதுகையில் தர்ப்பை இருக்கும்பொழுது, வலதுகையினால் ஆசமனம் செய்தால், அந்த ஜலம் ரக்தத்திற்குச் சமமாகும். அதைப்பருகினால் சாந்த்ராயணமனுஷ்டிக்கவேண்டும்,

ஹாரீதரும்:— இடதுகையில் குசங்களை தரித்து எவன் ஆசமனம் செய்கின்றானோ, அவன் ரக்தத்தாலும், மலத்தாலும் ஆசமனம் செய்தவனாகிறான்.

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

'𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌾𑌮𑌹𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌕𑍁𑌶𑌮𑍁𑌷𑍍𑌟𑌿𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌤𑌯𑌃 ।
𑌉𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌯𑍇 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌰𑍁𑌧𑌿𑌰𑍇𑌣𑌾𑌚𑌮𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌨𑌨𑍍𑌦𑌿𑌸𑍂𑌰𑌿𑌃 —

𑌵𑌾𑌮𑌹𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌥𑌦𑌰𑍍𑌭𑍇𑌣 𑌹𑌸𑌨𑍍 𑌵𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍 𑌦𑌿𑌶𑍋𑌽𑌥𑌵𑌾 ।
𑌵𑌾𑌮𑌪𑌾𑌦𑌸𑍍𑌥𑌹𑌸𑍍𑌤𑍋 𑌵𑌾 𑌨𑍈𑌵𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌨𑍍𑌨𑌰𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌸𑌾𑌰𑍇 —

'𑌵𑌾𑌮𑌹𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇 𑌦𑌰𑍍𑌭𑍇 𑌨 𑌪𑌿𑌬𑍇𑌦𑍍𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍇𑌨 𑌤𑍁 ।
𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌿𑌤𑍇 𑌨 𑌦𑍋𑌷𑌃 𑌪𑌿𑌬𑌤𑍋 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌏𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌵𑌾𑌮𑌹𑌸𑍍𑌤𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌣𑌿 ॥

𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌗𑍋𑌭𑌿𑌲𑌃—

'𑌉𑌭𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍈𑌰𑍍𑌦𑌰𑍍𑌭𑍈𑌃 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌾𑌮𑌤𑌿 𑌯𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃 ।
𑌸𑍋𑌮𑌪𑌾𑌨𑌫𑌲𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌭𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌫𑌲𑌂 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

வ்யாஸர்:- இடதுகையில் குசமுஷ்டியைவைத்துக்கொண்டு, அறியாமையால் எந்த ப்ராஹ்மணர்கள் ஆசமனம் செய்கின்றனரோ, அவர்கள் ரக்தத்தால் ஆசமனம் செய்கின்றனர்.

நந்திஸூரி:— இடதுகையில் தர்ப்பமுள்ளவனாகவோ, சிரிப்பவனாகவோ, திக்குகளை நோக்குகின்றவனாகவோ, இடதுகாலில் கையை வைத்திருப்பவனாகவோ, ஆசமனம் செய்யவேகூடாது.

ஸ்ம்ருதிஸாரத்தில்:— இடதுகையில் தர்ப்பமிருக்கும்பொழுது வலதுகையினால் ஜலத்தைப்பருகக்கூடாது. வஸ்த்ரம் முதலியதால் மறைத்துப்பிடித்திருந்தால், ஜலம் பருகுகிறவனுக்குத் தோஷமில்லை.

இந்த வசனங்களெல்லாம் இடதுகையில்மட்டும் தர்ப்பம் தரிக்கும் விஷயத்தைப்பற்றியதாம்.

அவ்விதமே **கோபிலர்:**— இரண்டுகைகளிலுமுள்ள தர்ப்பங்களுடன், எந்த ப்ராம்ஹணன் ஆசமனம் செய்கின்றானோ அவனுக்கு ஸோமபானபலனுண்டாகும். போஜனம் செய்தானாகில் யாகமனுஷ்டித்தபலத்தையடைகிறான்.

𑌸𑌾𑌰𑌸𑌮𑍁𑌚𑍍𑌚𑌯𑍇 —

'𑌦𑌰𑍍𑌭𑌪𑌾𑌣𑌿𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌯𑌃 𑌪𑌾𑌨𑍇 𑌸𑍋𑌮𑌪𑌾𑌨𑌫𑌲𑌂 𑌲𑌭𑍇𑌤𑍍 ।
𑌸𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌹𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌭𑍁𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑍇 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌫𑌲𑌂 𑌲𑌭𑍇𑌤𑍍 ॥
𑌅𑌥𑌵𑌾𑌽𑌨𑌾𑌮𑌿𑌕𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌿𑌹𑍀𑌨𑌂 𑌕𑍁𑌶𑌾𑌦𑌿𑌕𑌮𑍍 ।
𑌹𑍇𑌮𑌾𑌦𑍀𑌨𑍍𑌵𑌾𑌽𑌥 𑌬𑌿𑌭𑍃𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌪𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃 ॥
𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑍁𑌃𑌖𑌘𑍍𑌨𑌂 𑌤𑌥𑍈𑌵𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌦𑌾𑌯𑌕𑌮𑍍 । 𑌹𑍇𑌮𑍍𑌨𑌾 𑌰𑍂𑌪𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌵𑌾 𑌧𑍀𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌤𑍍 𑌸𑌦𑌾' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌕𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑌃 —

'𑌤𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌬𑌿𑌭𑍃𑌯𑌾𑌦𑍍𑌰𑍌𑌪𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌕𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌯𑌾 । 𑌗𑍃𑌹𑌸𑍍𑌥𑌃 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌶𑍋𑌭𑍇 𑌰𑍁𑌕𑍍𑌮𑌕𑍁𑌣𑍍𑌡𑌲𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃 —

'𑌗𑍋𑌵𑌾𑌲𑌂 𑌦𑌰𑍍𑌭𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌚 𑌰𑌤𑍍𑌨𑌂 𑌕𑌨𑌕𑌸𑌂𑌯𑍁𑌤𑌮𑍍 ।
𑌕𑌾𑌯𑍇𑌨 𑌧𑌾𑌰𑌯𑌨𑍍𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑍋 𑌨 𑌸 𑌪𑌾𑌪𑍇𑌨 𑌲𑌿𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

ஸாரஸமுச்சயத்தில்:— தர்ப்பங்களைக் கைகளிலுடையவனாய் ஜலத்தைப் பருகினால் ஸோமபானபலத்தை அடைகிறான். பவித்ரத்துடன்கூடிய கையுடன் புஜித்தானாகில் யாகபலத்தையடைகிறான். அல்லது, இரண்டு பவித்ரவிரல்களாலும் முடிச்சில்லாத குசம் முதலியதையாவது, தங்கம் முதலியவைகளையாவது எல்லாககர்மங்களிலும் ப்ராஹ்மணன் தரிக்கலாம். பவித்ரமென்பது ஸகலதுக்கங்களையும் அகற்றுவதாகவும், ஆனந்தத்தையளிப்பதாகவுமுள்ளது. ஆகையால் புத்தியுள்ளவன் தங்கத்தினாலாவது வெள்ளியினாலாவது செய்த பவித்ரத்தை எப்பொழுதும் தரிக்கவேண்டும்.

காத்யாயனர்:— க்ருஹஸ்தன் ஆள்காட்டிவிரலினால் வெள்ளியையும், பவித்ரவிரலினால் ஸ்வர்ணத்தையும், காதுகளா(களி)ல் அழகிய ஸ்வர்ணகுண்டலங்களையும் தரிக்கவேண்டும்.

யாக்ஞவல்க்யர்:— கோவின்வால்மயிர், தர்ப்பைக்கயிறு, ரத்னம், தங்கம், இவைகளைத் தேகத்தில் தரித்துள்ள ப்ராம்ஹணன் பாபத்தோடு ஸம்பந்திப்பதில்லை.

ஸ்ம்ருதிரத்நே—

'குஶம் பவித்ரம் தாம்ரம் வா ரஜதம் ஹேமமேவ வா। பிப்ருயாத்தக்ஷிணே பாணௌ பவித்ரம் சோத்தரோத்தரம் ॥ அநாமிகாத்ருதம் ஹேம தர்ஜந்யா ரௌப்யமேவ ச। கநிஷ்டிகாத்ருதம் கட்கம் தேந பூதோ பவேந்நர:' இதி ॥

ஹாரீத:—

'ந ரௌப்யம் கேவலம் தார்யம் தைவே பித்ர்யே ச கர்மணி। அநாமிகாத்ருதே ஹேம்நி தர்ஜந்யா தாரயேத்ததா' இதி ॥

வ்யாஸோऽபி—

'ஸஹேமேந பவித்ரேண ஸர்வம் கர்ம ஸமாசரேத்। ரௌப்யம் தக்ஷப்ரதேஶிந்யா பிப்ருயாத் ஸ பவித்ரம் த்விஜ: ॥ தக்ஷாநாமிகயா விப்ரோ பிப்ருயாத் க்ரந்திஸம்யுதம்। அக்ரந்திகம் வ ஹேமம் து தயா லோஹத்ரயோத்பவம் । காயத்ர்யக்ஷரஸங்க்யாதம் தாம்ரம் ஶுபம் ஸுஹீயா

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில் :—குசம், பவித்ரம், தாமரம், வெள்ளி, பொன் இவைகளிலொன்றை வலதுகையில் தரிக்கவேண்டும். இவைகளுள் முந்தியதைவிடப்பிந்தியது சுத்தமாகியது. பவித்ர விரலினால் பொன்னையும், தர்ஜனீவிரலால் வெள்ளியையும், சிறுவிரலால கட்கமருகத்தின் கொம்பையும் தரித்தால் மனிதன் சுத்தனுகிறான்.

ஹாரீதர் :— தேவ பித்ரு கார்யங்களில் வெள்ளியைமட்டில் தரிக்ககக்கூடாது. பவித்ரவிரலால் ஸ்வர்ணத்தைத் தரித்திருந்தால் தர்ஜனீவிரலால் வெள்ளியையும் தரிக்கலாம்.

வ்யாஸரும் :- எப்பொழுதும் தங்கத்தினுள்ள பவித்ரத்துடன் எல்லாக்கார்யங்களையும் ஸந்தேஹமின்றிச் செய்யலாம். ப்ராம்ஹணன் வலதுகையின் ஆள்காட்டிவிரலினால் வெள்ளியைத் தரிக்கவேண்டும். வலதுகையின் பவித்ரவிரலினால் முடிச்சு உள்ளது அல்லது முடிச்சு இல்லாத ஸ்வர்ணத்தைத் தரிக்கவேண்டும். அல்லது மூன்று லோஹங்களாலுண்டாகிய தையாவது தரிக்கவேண்டும். காயத்ரியின் அக்ஷரக்கணக்குள்ளதாய் நல்லதாம்ரத்தையும், அனுஷ்டுப்பின் ஸங்க்யையால்

𑌤𑌾𑌮𑍍𑌰𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍 । 𑌕𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌰𑍂𑌪𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌷𑍍𑌟𑍁𑌭𑌂 𑌕𑌨𑌕𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍 ॥ 𑌤𑌾𑌮𑍍𑌰𑌰𑍂𑌪𑍍𑌯𑌸𑍁𑌵𑌰𑍍𑌣𑍈𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌯𑍋𑌗𑌾𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑌷𑍍𑌟𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑍈𑌕𑌾𑌦𑌶𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌿𑌤𑍈𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯𑍈𑌃 ॥ '𑌏𑌵𑌂 𑌲𑍋𑌹𑌤𑍍𑌰𑌯𑍇𑌣𑍈𑌵 𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌰𑌕𑍍𑌷𑍋𑌘𑍍𑌨𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍 । 𑌅𑌘𑌘𑍍𑌨𑌂 𑌚 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌕𑌰𑌮𑌨𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍 ॥ 𑌆𑌯𑍁𑌷𑍍𑌕𑌰𑌮𑌨𑌾𑌧𑍃𑌷𑍍𑌯𑌮𑌭𑍇𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌰𑍋𑌗𑌨𑌾𑌶𑌨𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌜𑍀𑌵𑌪𑌿𑌤𑍃𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍀𑌵𑌜𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌠𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌰𑍌𑌪𑍍𑌯𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑍀𑌯𑌕𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌮𑌾𑌹 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

'𑌯𑍋𑌗𑌪𑌟𑍍𑌟𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑍀𑌯𑌂 𑌚 𑌤𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌰𑌜𑌤𑌂 𑌤𑌥𑌾 ।
𑌨𑌜𑍀𑌵𑌪𑌿𑌤𑍃𑌕𑍈𑌰𑍍𑌧𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌜𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌠𑍋 𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌯𑌦𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌪𑌾𑌦𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑍇 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌮𑌾𑌹 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

'𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌚𑌰𑌣𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌂 𑌪𑌾𑌦𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑌨𑍇 𑌯𑌦𑌿 ।
𑌤𑍍𑌯𑌜𑍇𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌬𑍍𑌧𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌦𑌰𑍍𑌭𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌿𑌤𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

வெள்ளியையும், த்ரிஷ்டுப்பின் ஸங்க்யையால் ஸ்வர்ணத்தையும் க்ரஹித்து, அவைகளால் பவித்ரம் செய்து தரிக்கலாம். இவ்விதமான பவித்ரம் ராக்ஷஸர்களை வதைக்கக்கூடியதும், சிறந்ததும், பாபத்தையகற்றுவதும், ரக்ஷை செய்வதும், ஆயுஸ்ஸை யளிப்பதும், பிறரால் கெடுக்கமுடியாததும், அபேத்யமும், ரோகங்களைப் போக்கக்கூடியதுமாயுள்ளது. 8-மடங்கு தாம்ரமும், 12-மடங்கு வெள்ளியும், 11-மடங்கு தங்கமும் சேர்த்துச் செய்யப்பட்ட பவித்ரம் லோஹத்ரயபவித்ரமாம்.

பிதா ஜீவித்திருந்தால் புத்ரனுக்கும், ஜ்யேஷ்டன் ஜீவித்திருந்தால் கனிஷ்டனுக்கும், வெள்ளி மோதிரம் தரிப்பது நிஷித்தமென்கிறார் **வ்யாஸர்**:— யோகபட்டத்தால் உத்தரீயமும், ஆள்காட்டிவிரலில் வெள்ளிமோதிரமும், ஜீவபித்ருகனும், ஜீவஜ்யேஷ்டனும் தரிக்கக்கூடாது. (யோகபட்டமென்பது பட்டினால் செய்ததும் உத்தரீயம் போன்றதுமான ஓர்பட்டை என்கின்றனர்.)

பவித்ரம் காலில்பட்டால், அதிலுள்ள விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார் **வ்யாஸரே**:— ப்ராஹ்மணர்களின் காலை அலம்பும்போது, பவித்ரம் அவர்களின் கால்களில்பட்டால், அந்தத் தர்ப்பபவித்ரத்தை ஆரம்பித்தகார்யத்தின் முடிவில் விட்டுவிட வேண்டும்.

஭ரத்வாஜ:—

'கூர்சேந வா பவித்ரேண யேந கர்மாணி காரயேத் । தஸ்ய க்ரந்திம் விஸ்ருஜ்யைவ கர்மாந்தே து த்யஜேத் ॥ பவித்ரகூர்சயோர்மோஹாத் ஸக்ரந்த்யோஸ்த்யாகத: ப்ரமாதத: । உபவாஸம் சரேதேகம் உபவாஸத்ரயம் து வா'

ஏதத்பவித்ரஸ்ய த்யாகாபிதாநாத் ரௌப்யாதிநிர்மிதஸ்ய பவித்ரஸ்ய ந த்யாக: ॥

கோவாலபவித்ரம் ப்ரக்ருத்யாஹ கௌசிக:—

'கோவாலபவித்ரேண தாரணேந நித்யச: । ந ஸ்ப்ருசந்தி பாபாநி ஸ்ரீஸ்ச காத்ரேஷு திஷ்டதி ॥ கோவாலபவித்ரேண வஹ்ந்யுபாஸ்திம் கரோதி ய: । பஞ்சாக்நயோ ஹுதாஸ்தேந யாவஜ்ஜீவம் ந ஸம்சய: ॥ கோவாலபவித்ரேண ஸந்த்யோபாஸ்திம் கரோதி ய: । ஸ ஏவ த்வாதச வர்ஷாணி க்ருதஸந்த்யோ பவேந்நர: ॥ கோவாலபவி

பரத்வாஜர்:— *கர்மானுஷ்டானகாலத்தில தரித்திருந்த கூர்ச்சம், அல்லது பவித்ரம் இவைகளைக் கர்மத்தின்முடிவில் முடிச்சையவிழ்த்தே பரிஹரிக்கவேண்டும. கவனமின்மையால், பவித்ரகூர்ச்சங்களை முடிச்சுடன் பரிஹரித்தானாகில், ஒரு வேளையாவது மூன்றுவேளையாவது உபவாஸமிருககவேண்டும். தர்ப்பபவித்ரத்தைப் பரிஹரிக்கவேண்டுமென்றதால், வெள்ளி முதலியதால் செய்யப்பட்டுள்ள பவித்ரத்திற்குப் பரித்யாக மில்லையாம்.*

கோவாலபவித்ரத்தைப் பற்றிச் சொல்லுமிடத்தில் **கௌசிகர்:—** *எப்பொழுதும் கோவால பவித்ரத்தைத் தரித் திருப்பவனைப் பாபங்கள் தொடுவதில்லை. சரீரத்தில் லக்ஷ்மியு மிருப்பாள். எவன் கோவால பவித்ரத்துடன் அக்னியை உபாஸிக்கின்றானோ, அவன் ஜீவனுள்ள வரையில் ஐந்து அக்னி களை உபாஸித்தவனாகிறான், ஸம்சயமில்லை. (கார்ஹபத்யம், ஆஹவனீயம், தக்ஷிணாக்னி, ஸப்யம், ஆவஸத்யம் என்று ஐந்து அக்னிகள்.) எவன் கோவால பவித்ரத்துடன் ஸந்த்யை யை உபாஸிக்கின்றானோ, அவன் பன்னிரண்டு வருஷம் ஸந்த் யோபாஸனம் செய்தவனாகிறான். கோவால பவித்ரத்திற்கும்,*

त्रस्य सौवर्णस्य तथैव च । न ब्रह्मग्रन्थिनियमो धारयेत्तु यथारुचि’ इति ॥

पवित्रनिर्माणप्रकारं पारिजाते—

‘तर्जन्यङ्गुष्ठयोरग्रं योजितं तु यदा भवेत् । ज्ञानमुद्रा तया कार्या कूर्चवद्ग्रन्थिबन्धनम्’ इति ॥

स्मृतिरत्ने—

अङ्गुष्ठं भ्रामयेदूर्ध्वं तर्जन्या तु पुनः पुनः । ज्ञानमुद्रामधः कृत्वा कूर्चवद्ग्रन्थिबन्धनम्’ इति ॥

आश्वलायनः—

‘साग्राभ्यां ऋजुदर्भाभ्यां प्रदक्षिणेन मध्यतः । मूलाग्रौ संहतौ कृत्वा कार्यो ग्रन्थिश्च मन्त्रवित् ॥ तारेण कार्यस्तं ग्रन्थिं पवित्रस्य द्विजोत्तमः । ग्रन्थिरेकाङ्गुलस्तस्य तदूर्ध्वं चतुरङ्गुलम्’ इति ॥

ஸௌவர்ண பவித்ரத்திற்கும் ப்ராஹ்மக்ரந்தி வேண்டுமென்ற நியமமில்லை. இஷ்டப்படி தரிக்கலாம்.

பவித்ரம் செய்யும் ப்ரகாரம் சொல்லப்பட்டுள்ளது **பாரிஜாதத்தில்:**— ஆள்காட்டி விரல், பெருவிரல் இவைகளின் நுனியைச்சேர்த்தால் அது ஜ்ஞானமுத்ரை யெனப்படும். அதனால் பவித்ரம் செய்யவேண்டும். கூர்ச்சத்திற்குப்போல் முடிச்சை முடியவேண்டும்.

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில் :— ஆள்காட்டி விரலோடு பெருவிரலை அடிக்கடி மேலே திரிக்கவேண்டும். ஜ்ஞானமுத்ரையைத் தலைகீழாகச் செய்துகொண்டு கூர்ச்சத்திற்குப்போல் முடிச்சைச் செய்யவேண்டும்.

ஆச்வலாயனர் :— நுனியுடன் கூடியதும் ருஜுவாயுமுள்ள இரண்டு தர்ப்பங்களை ப்ரதக்ஷிணமாய் முறுக்கி நடுவில் பிடித்து அடி நுனி இரண்டையும் சேர்த்து, மந்த்ரமறிந்தவன் முடியவும்வேண்டும். ப்ராம்ஹணன் பவித்ரத்தின் முடிச்சை ஓங்காரத்தினுல் செய்யவேண்டும். அதன் முடிச்சு ஓரங்குலஅளவும், அதன் மேல்பாகம் நாலங்குலஅளவுமிருக்கவேண்டும்.

ஸ்ம்ருதிபாஸ்கரே—

'அக்ராச்சதுரங்குலம் க்ரந்திரேகாங்குலா ததா | வலயம் த்வ்யங்குலம் சைவ பவித்ரஸ்ய து லக்ஷணம்' இதி ||

உத்பவநாதௌ பவித்ரமாஹ காத்யாயந:—

'அநந்தர்கர்பிதம் ஸாக்ரம் கௌசம் த்விதளமேவ ச | ப்ராதேசமாத்ரம் விஜ்ஞேயம் பவித்ரம் யத்ர குத்ரசித்' இதி ||

ஸூத்ரகாரோऽபி—

'ஸமாவப்ரச்சிந்நாக்ரௌ தர்பௌ ப்ராதேசமாத்ரௌ பவித்ரே குருதே' இதி ||

தர்பாஹரணகாலநியம: ||

தர்பாஹரணகாலநியமமாஹ ஹாரீத:—

'மாஸே நபஸ்யமாவாஸ்யா தஸ்யாம் தர்போச்சயோ மத: | அயாதயாமாஸ்தே தர்பா நியோக்தவ்யா: புந: புந:' இதி ||

ஸ்ம்ருதிபாஸ்கரத்தில் :— *நுனி நாலங்குலம், முடிச்சு ஒரு அங்குலம், வளையம இரண்டங்குலமிருக்கவேண்டும். இது பவித்ரத்தின் லக்ஷணமாம்.*

உத்பவனம முதலியதில் உபயோகிக்கும் பவித்ரத்தைச் சொல்லுகிறார் **காத்யாயனர் :—** *எல்லாக்கர்மங்களிலும், பவித்ரம இரண்டு தர்ப்பங்களுள்ளதும், உள்ளுக்குள் தர்ப்பமில்லாததும, நுனியுள்ளதும, குசத்தாலாகியதும, ஒட்டையளவுள்ளதுமாயிருக்கவேண்டுமென அறியத்தக்கது. (நெய், ஜலம் இவைகளைச சுத்தம செய்வது உத்பவனம்.)*

ஸூத்ரகாரரும் :— *(ஆபஸ்தம்பர்) ஒரே அளவுள்ளதும், நுனியுள்ளதுமான இரண்டு தர்ப்பங்களை ஒட்டையளவுள்ள பவித்ரமாய்ச் செய்யவேண்டும்.*

தர்ப்பாஹரணகாலநியமம்.

தர்ப்பம் கொண்டுவரும் காலத்தின் நியமத்தைச்சொல்லுகிறார்

ஹாரீதர் :- *மாகமாஸத்திலும், ச்ராவணமாஸத்திலுமுள்ள அமாவாஸ்யையில் தர்ப்பாஹரணம் விதிக்கப்பட்டுள்ளது.*

नवाः = श्रावणमासः ॥ कालान्तराहृतास्तु नायातयामाः । अतः पुनः पुनर्विनियोगयोग्या न भवन्तीत्यर्थः ॥

अत एव शङ्खेनाप्युक्तम्—

'दर्भाः कृष्णाजिनं मन्त्रा ब्राह्मणाश्च विशेषतः । अयातयामान्येतानि नियोज्यानि पुनः पुनः' इति ॥

स्मृतिचिन्तामणौ तु—

'मासि मास्याहृता दर्भा मासि मास्येव चोदिताः । नान्तरमासेषु युज्यन्ते विद्वत्सम्मताः ॥ सप्तरात्रं सहाद्भिः स्थितक्षेत्रसम्भवाः । ते च द्विजेन नियोक्तव्याः दैवे पित्र्ये च कर्मणि ॥ अहन्यहनि

அப்பொழுது க்ரஹிக்கப்பட்ட தர்ப்பங்கள் அயாதயாமங்கள். நூதனங்களாகவேயுள்ளனவாம். ஒரு கர்மத்திலுபயோகிக்கப் பட்டாலும் மற்றகர்மங்களிலும அடிக்கடி உபயோகிக்கப் படலாம. மற்றகாலங்களில் க்ரஹிக்கப்பட்ட தர்ப்பங்கள் அப்படியல்ல, அடிககடி உபயோகத்திற்கு யோக்யங்களாவதில்லை என்பது பொருள.

இவ்விதமபிப்ராயத்துடனேயே சொல்லுகிறூர்,

சங்கரும் :— தர்பபங்கள், க்ருஷ்ணாஜினம், மந்த்ரங்கள், ப்ராம்ஹணர்கள் என்ற இவைகள் அயாதயாமங்கள். ஆகை யால் அடிக்கடி உபயோகிக்கப்படலாம்.

ஸ்ம்ருதிசிந்தாமணியிலோவெனில் :— ஒவ்வொரு மாஸத்திலும காஹிக்கப்பட்ட குசங்கள் அந்தந்த மாஸத்தில் செய்யப்படும் கர்மங்களில்மட்டும் யோக்யங்கள். முன்மாஸத்தில் க்ரஹித்தவைகளைப் பின்மாஸத்தில் உபயோகிககக்கூடாது. என்கின்றனர் தர்மக்ஞர்கள். எள்ளையும் வயலிலுண்டாகிய தர்ப்பங்கள் 7-நாள் வரையில் கர்மார்ஹங்கள். அவைகளைத் தேவபித்ரு கார்யங்களில் உபயோகிக்கலாம். கர்மானுஷ்டா னத்திற்காக ஒவ்வொருநாளிலும் குசத்தைக் கொண்டுவரு

𑌶𑌲𑌾𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌦𑌰𑍍𑌭𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌨 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑍋𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑌦𑌰𑍍𑌭𑌾 𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌯𑍁𑌰𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌤𑍁' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌜𑌾𑌬𑌾𑌲𑌿𑌃—

'𑌕𑍁𑌶𑌾𑌨𑍍 𑌕𑌾𑌶𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌾𑌣𑌿 𑌗𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌚 𑌤𑍃𑌣𑌾𑌦𑌿𑌕𑌮𑍍 । 𑌨𑌿𑌷𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑍀𑌯𑌾𑌦𑌮𑌾𑌯𑌾𑌮𑌹𑌨𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

'𑌅𑌮𑌾𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍁 𑌨 𑌛𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌕𑍁𑌶𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌮𑌿𑌧𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇 𑌸𑍋𑌮𑍇 𑌹𑌿𑌂𑌸𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌹𑌾 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌵𑌚𑌨𑌮𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌯𑌕𑍁𑌶𑌾𑌦𑌿𑌛𑍇𑌦𑌨𑌵𑌿𑌷𑌯𑌮𑍍 ॥

𑌆𑌹𑌰𑌣𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌮𑌾𑌹 𑌗𑍋𑌭𑌿𑌲𑌃—

'𑌶𑍁𑌚𑍌 𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌶𑍁𑌚𑌿𑌰𑍍𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌾𑌮𑍁𑌖𑌃 । 𑌹𑍁𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣𑍈𑌵 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌕𑍁𑌶𑌾𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌉𑌤𑍍𑌪𑌾𑌟𑌨𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌮𑌾𑌹 𑌸 𑌏𑌵—

'𑌵𑌿𑌰𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌨𑌾 𑌸𑌹𑍋𑌤𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨 𑌪𑌰𑌮𑍇𑌷𑍍𑌠𑌿𑌨𑌿𑌸𑌰𑍍𑌗𑌜 । 𑌨𑍁𑌦

வதே சலாக்யமெனப்படுகிறது. முதல்கர்மங்களில் உபயோகிக்கப்பட்டு எடுத்த குசங்கள், பின்செய்யும் கர்மங்களில் யோக்யங்களாவதில்லை.

ஜாபாலி:— குசங்கள், நாணல்கள், புஷ்பங்கள், பசுக்களுக்காகும் புல் முதலியவை இவைகளை, நிஷித்தமாகிய காலமானுலும் அமையின் பகலில் ப்ராம்ஹணன் காஹிக்கலாம்.

“அமாவாஸ்யாகாலங்களில் குசங்கள், ஸமித்துக்கள் இவைகளை சேதிக்ககூடாது. அன்று சந்த்ரன் எங்குமிருப்பதால், அவைகளை ஹிம்ஸிப்பவன் ப்ராம்ஹஹத்யை செய்தவனுவான்” என்ற **விஷ்ணுபுராணவசனம்** சாஸ்த்ரவிஹிதமல்லாத குசாதிச்சேதவிஷயமாம்.

கொண்டுவரும் ப்ரகாரத்தைச்சொல்லுகின்றார்,

கோபிலர்:— ப்ராம்ஹணன் சுத்தமான தேசத்தில், சுத்தனுயிருந்து ஈசானதிக்கை நோக்கி நின்றுகொண்டு, ‘ஹும்’ என்ற மந்த்ரத்தால் குசங்களைத்தொடவேண்டும்.

அறுக்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லுகிறார் **கோபிலரே**:— ‘ப்ரஹ்மாவோடுகூட உண்டாகியவனும், பரமேஷ்டியின் இயற்

𑌪𑌾𑌪𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌹𑌰 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑌿𑌕𑌰𑍋 𑌭𑌵' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌕𑍁𑌶𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌤𑍁 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌃—

'𑌕𑍁𑌶𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌃 𑌕𑌾𑌶𑍈𑌃 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤 𑌯𑌤𑍍𑌨𑌤𑌃 । 𑌤𑌰𑍍𑌪𑌣𑌾𑌦𑍀𑌨𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌕𑌾𑌶𑌾𑌃 𑌕𑍁𑌶𑌸𑌮𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑌪𑌿—

'𑌕𑍁𑌶𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌕𑍁𑌶𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍇 𑌕𑌾𑌶𑌾𑌨𑍍 𑌦𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌃—

'𑌕𑍁𑌶𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇𑌽𑌶𑍍𑌵𑌵𑌾𑌲𑌾 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌽𑌯𑌵𑌾 𑌯𑌵𑌾𑌃 । 𑌦𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌾𑌽𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌯𑍋 𑌲𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌤𑍇𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌕𑌾𑌰𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌷𑍁 𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌮𑍍 । 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌂𑌹𑌸𑌾𑌮𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰 𑌉𑌦𑌾𑌹𑍃𑌤𑌃 ॥ 𑌕𑍁𑌶𑌕𑌾𑌶𑌾𑌦𑍍𑌯𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌤𑍁 𑌅𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌦𑌰𑍍𑌭𑌾 𑌯𑌥𑍋𑌚𑌿𑌤𑌾𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

கையிலுண்டாகியவனுமாகிய ஓ தர்ப்பமே! என் பாபங்களைப் போக்குவாயாக, எனக்குச் சுபத்தைச் செய்பவனாகக்கடவாய்' என்று.

குசங்கள் கிடைக்காவிடில்,

சங்கர்:— குசம் கிடைககாவிடில், தர்ப்பணம் முதலிய வைகளை நாணல்களால் செய்யலாம். நாணல்கள் குசங்களுக்குச் சமமெனச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

விஷ்ணுவும்:— குசமில்லாவிடில், அதன் ஸ்தானத்தில், நாணல் அல்லது அறுகை க்ரஹிக்கலாம்.

வ்ருத்தவஸிஷ்டர்:— குசம் கிடைக்காவிடில், அச்வவாலம், விச்வாமித்ரம், யவை, அறுகு இவைகளுள் எது கிடைத்ததோ அதனால்கர்மங்களைசெய்யலாம். ச்ருதிஸ்ம்ருதிகளில், ப்ராம்ஹணர்களுக்கு விஹிதமான ஸகலகர்மங்களுக்கும் மித்ரமாயிருப்பதாலும், ஸகலபாபங்களுக்கும் அமித்ரமாய் (சத்ருவாய்) இருப்பதாலும் விச்வாமித்ரம் எனப்படுகிறது. குசம், நாணல் இவை முதலியவை இல்லாவிடில் மற்றத்தர்ப்பங்களை உசிதப்படி க்ரஹிக்கலாம்.

ஸ்ம்ருதிஸாரேऽபி—

'குஶா: காஶா யவா தூர்வா கோதூமாஶ்ச குந்துரா: । உஶீரா வ்ரீஹயோ முஞ்ஜா தஶ தர்பாஸ்ஸபல்வஜா:' இதி ॥ வ்ருத்தவஸிஷ்ட:—

'காஶம் து ரௌத்ரம் விஜ்ஞேயம் கௌஶம் ப்ராஹ்மம் ததைவ ச । ஆர்ஷம் து தௌர்வமாக்யாதம் வைஶ்வாமித்ரம் து வைஷ்ணவம் ॥ விஶ்வாமித்ரா: குஶா: காஶா தூர்வா வ்ரீஹய ஏவ ச । பல்பஜாஶ்ச யவாஶ்சைவ ஸப்த தர்பா: ப்ரகீர்திதா: ॥ நார்த்ரம் லூநீயாத் ராத்ரௌ து லூநீயாந்நாபி ஸந்த்யயோ:' இதி ॥

ஶங்க:—

'காஶஹஸ்தஸ்து நாசாமேத் கதாசித் விதிஶங்கயா । ப்ராயஶ்சித்தேந யுஜ்யேத தூர்வாஹஸ்தஸ்ததைவ ச' இதி ॥

ப்ராயஶ்சித்தம் காயத்ர்யஷ்டஶதமிதி ஸ்ம்ருதிரத்நேऽபிஹிதம் ॥

பர்ஹிஷி து யம:—

'குஶா: காஶாஸ்ததா தூர்வா யவா வ்ரீஹய ஏவ ச ।

ஸ்ம்ருதிஸாரத்திலும் :— குசம், காசம் (நாணல்), யவை, தூர்வை (அறுகு), கோதுமை, குந்துரம் (நீர்முத்தககாசு), உசீரம் (விளாமிச்சை), வ்ரீஹி (நெல்பயிர்), முஞ்சம் (முஞ்சிப்புல்), பல்பஜம் எனப் பத்துவிதம் தர்ப்பங்கள்.

வ்ருத்தவஸிஷ்டர் :— காசம் ருத்ரனையும், குசம் ப்ரம்ஹாவையும், தூர்வை ருஷிகளையும, விச்வாமித்ரம் விஷ்ணுவையும் தேவதையாயுடையவையாம். விச்வாமித்ரம், குசம், காசம், தூர்வை, நெல்பயிர், பல்பஜம், யவைப்புல் இந்த 7-ம் தர்ப்பங்களெனப்படும். ஈரமுள்ளதை அறுக்கக்கூடாது. இரவிலும், ஸந்த்யாகாலங்களிலும் அறுக்கக்கூடாது.

சங்கர் :— காசத்தை (நாணலை) கையில் தரித்து, ஒருகாலும் விதியுள்ளதோவென்று ஸந்தேஹத்திலும் ஆசமனம் செய்யக்கூடாது. செய்தால் ப்ராயச்சித்தார்ஹனாவான். அறுகைத் தரித்து ஆசமனம் செய்தவனுமப்படியே, இதற்கு ப்ராயச்சித்தம் 108 முறை காயத்ரீஜபம் என்று ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

பர்ஹிஸ்ஸின் விஷயத்தில் **யமன்:—** குசம், காசம், தூர்வை,

बल्बजाः पौण्डरीकाणि सर्वथा बर्हिराहृत्येति'इति

स्मृत्यर्थसारे —

'बर्हिः कुशमयं ग्राह्यं तदभावे तु काशयदि । शरैरेरकासकलाश्ववालैर्मुञ्जार्जुनेक्षुभिः ॥
सुगन्धितेजनातारैर्दूर्वाभिः क्षीरद्रुमैः क्वचित् । यद्वा सर्वतृणैर्वाऽपि ग्राह्यं बर्हिर्यथोचितम् ॥
शुष्कशीर्णं कृष्टमूलं दुर्गन्धि तृणवर्जितम् । सकला नेरकाश्चापि वर्जयन्त्यपरे बुधाः' इति ॥

वर्जनीयदर्भाः ॥

वर्ज्यानाह हारीतः —

'पथि दर्भाश्चितौ दर्भा ये दर्भा यज्ञभूमिषु । स्तरणासनपिण्डेषु षट् कुशान् परिवर्ज-

---

யவம், நெல்பயிர், பல்பஜம், புண்டரீகம் என பர்ஹிஸ்ஸு எழுவிதமாம்.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில் :— குசம் கிடைக்காவிடில் பர்ஹிஸ்ஸுக்கு நாணலை க்ரஹிக்கலாம். அல்லது சரம், ஏரகா (வாள்கோரை), ஸகலம் (சிறுகோரை), அசவவாலம் (குதிரை வால்), முஞ்சிப்புல், அர்ஜுனம்(வெள்விழல்), இக்ஷு (கரும்பு), ஸுகந்தி தேஜனம் (மாந்தைப்புல்), தாரம் (விச்வாமித்ரம்), தூர்வா (அறுகு), க்ஷீரத்ருமம் (பேய்ககரும்பு) இவைகளுள் ஒன்றை க்ரஹிக்கலாம். அல்லது புல் எல்லாவற்றிலும் ஏதாவதொன்றை உசிதப்படி க்ரஹிக்கலாம். ஆகிலும் நரம்பு உலர்ந்ததும், அடியில்லாததும், துர்க்கந்தமுள்ளதும், புல்லில்லாததும், சிறுகோரை, வாட்கோரையும் ஆகியவைகளை அறிஞர்கள் வர்ஜிக்கின்றனர்.

விலக்கத்தகுந்த தர்ப்பங்கள்.

வர்ஜிக்கத்தகுந்த தர்ப்பங்களைப்பற்றி **ஹாரீதர் :—**

வழியிலுள்ளதும், சிதியிலும், யாகப்ரதேசங்களிலும், பரிஸ்தரணத்திலும், ஆஸனத்திலும், பிண்டங்களிலும் உப யோகிக்கப்பட்டதுமான ஆறுவித தர்ப்பங்களையும் வர்ஜிக்க

யேத் ॥ ப்ரஹ்மயஜ்ஞே ச யே தர்பா꞉ யே தர்பா꞉ பித்ருதர்பணே । ஹதா மூத்ரபுரீஷாப்யாம் தேஷாம் த்யாகோ விதீயதே ॥ அபூதா கர்ஹிதா தர்பா யே ச சிந்நா நகைஸ்ததா । க்வதிதா நிர்தக்தாஸ்ச தர்பாஸ்தாந் யத்நேந பரித்யஜேத்’ இதி ॥

சந்த்ரிகாயாம்—

‘நீவீமத்யே து யே தர்பா꞉ ப்ரஹ்மஸூத்ரே ச யே க்ருதா꞉ । பவித்ராம்ஸ்தாந் விஜாநீயாத் யதா காயஸ்ததா குசா꞉ ॥ பவித்ரம் கரஶாகாஸ்தம் தக்ஷிணஶ்ரவணே ந்யஸேத் । நாந்யத்ர நிக்ஷிபேத்தேஹே நிக்ஷிப்தம் யதி தத்த்யஜேத்’ இதி ॥

தர்பஸங்க்யா ॥

தர்பஸங்க்யோக்தா ஸ்ம்ருதிரத்நே—

‘ஹஸ்தயோருபயோர்த்வௌ த்வௌ ஆஸநே ச ததைவ ச

வேண்டும். ப்ராம்ஹமயக்ஞத்திலும், பித்ருதர்ப்பணத்திலுமுப யோகிக்கப்பட்டதும், மூத்ரமலங்களால் அசுத்தமாகியதும் ஆகிய தர்ப்பங்களை க்ரஹிக்கக்கூடாது அசுத்தங்களும், நிந்திதங்களும், நகங்களால் கிள்ளப்பட்டவைகளும், பக்வங்களானதும், பொசுக்கப்பட்டவையுமான தர்ப்பங்களை அவச்யம் தள்ளவேண்டும்.

சந்த்ரிகையில் :— நீவியின் நடுவிலும், யக்ஞோபவீதத்திலும் வைக்கப்பட்ட தர்ப்பங்கள் சுத்தங்களென்று அறியவும். காசங்களும், குசங்களும் அப்படியே. விரலில் தரித்த பவித்ரத்தை வலது காதில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். தேஹத்தில் வேறு இடத்தில் வைக்கக்கூடாது. வைத்தால் அதைப் பரிஹரிக்க வெண்டும். (‘நீவி’ என்பதற்கு வஸ்த்ர முடிச்சு, அல்லது மூட்டை என்பது பொருள்.)

தர்ப்பங்களின் ஸங்க்யை.

தர்ப்பங்களின் ஸங்க்யை சொல்லப்பட்டுள்ளது,

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில் :— இரண்டு கைகளிலும் தனித்தனி

ச । ஸமே ச ஸ்தௌல்யதைர்க்யாப்யாம் பவித்ரே ச ததா ஸ்ம்ருதே ॥ ப்ரணீதாஸநே த்ரயம் த்ரீணி பிதாநே ச கீர்த்திதம் । பர்யக்நிகரணே சைகம் த்யோதநாவேக்ஷணே தயோ ॥ உல்லேகே ச ததா த்வௌ த்வௌ ஸ்தரணே ஷோடச ஸ்ம்ருதா: । அஷ்டாவிம்சதிதர்பாஸ்து ப்ரஹ்மாஸநம் ப்ராஹ்மணாய வா ॥ தேவகார்யேஷு தர்பௌ த்வௌ பித்ர்யே சைகம் த்ரயோऽபி வா' இதி ॥

ஆசமநநிமித்தாநி ॥

அதாசமநநிமித்தாநி ॥ தத்ர மநு: —

'க்ருத்வா மூத்ரம் புரீஷம் வா காந்யாசாந்த உபஸ்ப்ருசேத் । வேதமத்யேஷ்யமாணச்ச அந்நமச்நம்ச்ச ஸர்வதா' இதி ॥ ஆசாந்த:=த்ரிரப: பீதவத்ய: ॥

இரண்டு தர்ப்பங்கள், ஆஸனத்திலுமிரண்டு, பருமனிலும நீளத்திலும் ஸமமான இரண்டு தர்ப்பங்கள் பவித்ரம், ப்ரணீதையின் ஆஸனத்திற்கு மூன்று, அதை மூடுவதற்கு மூன்று, பர்யக்னிகரணத்திற்கு ஒன்று, த்யோதனவேக்ஷணம், உல்லேகனம் இவைகளில் தனித்தனி இரண்டு தர்ப்பங்கள், பரிஸ்தரணத்திற்குத் தனித்தனி 16-தர்ப்பங்கள், ப்ரம்ஹாஸனத்திற்கு 28-தர்ப்பங்கள், ஸ்வஸ்யனை ப்ராம்ஹணனுக்கு மவ்விதமே. தேவகார்யங்களில் இரண்டு தர்ப்பங்கள். பித்ருகார்யங்களில் ஒன்று, அல்லது மூன்று தர்ப்பங்கள்.

ஆசமன நிமித்தங்கள்.

இனி ஆசமன நிமித்தங்கள். அங்கு,

மனு :- *மூத்ர மலவிஸர்ஜனம் செய்த பிறகும், வேதாத்யயனம் செய்வதற்கு முன்னும், போஜனம் செய்வதற்கு முன்னும் ஆசமனம் செய்து இந்த்ரியங்களை ஸ்பர்சிக்கவேண்டும். ஆசமனம் என்பதற்கு மூன்று தடவை ஜலத்தைப் பருகுவது என்பது பொருள்.*

மார்க்கண்டே³ய:—

'தே³வார்சநாதி³கார்யாணி ததா² கு³ர்வபி⁴வாத³நம் । குர்வீத ஸம்யகா³சம்ய தத்³வதே³வ பு⁴ஜிக்ரியாம்' இதி ॥

ஸம்வர்த்த:—

'ஸ்நாத்வா பீத்வா ததா² பு⁴க்த்வா க்ஷுத்வா ஸுப்த்வா த்³விஜோத்தம: । க்ருதேந விதி⁴நா ஸம்யகா³சாந்தஶ்ஶுசிதாமியாத்' இதி ॥

ஹாரீத்தோऽபி—

'ஸ்வப்ஸ்யந் போ⁴க்ஷ்யமாணஶ்சாசாமேத்' இதி ॥

நந்தீ³ஶ்வரீ—

'நவோபவீதவிந்யாஸே நவௌஷத⁴ஸ்ய ப⁴க்ஷணே । பைத்ருகே கர்மணி நவௌஷத⁴ஸ்ய ப⁴க்ஷணே பூர்வமந்தே ச ஸக்ருதா³சமேத் ॥ ஸ்வாத்⁴யாயே தே³வபூஜாயாம் ஜபே ச ஸக்ருதா³தித: । பித்ருகார்யே ததா² ஸ்த்ரீணாம் ஸம்போ⁴கே சாந்தத: ஸக்ருத்' இதி ॥

மார்க்கண்டேயர்:— தேவபூஜை முதலிய கார்யங்கள், குரு நமஸ்காரம், போஜனம் இவைகளைச் செய்வதற்கு முன் விதிப்படி ஆசமனம் செய்து பிறகு செய்யவேண்டும்.

ஸம்வர்த்தர்:— ப்ராம்ஹணன், ஸ்நானம், பானம், போஜனம், தும்மல், நித்ரை இவைகளைச் செய்தால், பிறகு விதிப்படி நன்கு ஆசமனம் செய்தால் சுத்தியையடைவான்.

ஹாரீதரும்:— நித்ரைக்கும், போஜனத்திற்கும் முன் ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

நந்தீஶ்வரி:— புதிதான யக்ஞோபவீததாரணம், இளகிய மருந்தை உண்ணுதல், பித்ருகாரியம், இளகிய வஸ்துக்களைப் பக்ஷித்தல் இக்கார்யங்களின் முன்னும் பின்னும் ஒரு தடவை ஆசமனம் செய்யவேண்டும். அத்யயனம், தேவபூஜை, ஜபம் இவைகளின் ஆதியில் ஒரு தடவை ஆசமனம். பித்ருகார்யம், ஸ்த்ரீஸம்போகம் இவைகளில் முடிவில் ஒரு தடவை ஆசமனம்.

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑌾𑌪𑌤𑍍𑌯𑍇 —

‘𑌉𑌪𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌵𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌨𑍍 । 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌚 𑌪𑌿𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌕𑍃𑌦𑌾𑌚𑌮𑍍𑌯 𑌶𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥ 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌤𑍍𑌰𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑍇𑌽𑌪𑍍𑌯𑌾𑌚𑌮𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍋 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 । 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌲𑍋𑌮𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑍋 𑌵𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 ॥ 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑍋 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟 𑌉𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑍇𑌨 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌨 । 𑌆𑌚𑌮𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌾𑌪𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍𑌬𑍋𑌽𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌨𑍍𑌮𑍁𑌨𑌿𑌃 ॥ 𑌜𑌪𑌹𑍋𑌮𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌨𑍇𑌷𑍁 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌪𑌿𑌣𑍍𑌡𑍋𑌦𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌚 । 𑌭𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌵𑌸𑌾𑌨𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌷𑍁 𑌭𑌕𑍍𑌷𑌣𑍇’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌮𑌨𑍁𑌃 —

‘𑌨𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍 𑌪𑌾𑌣𑌿𑌨𑍋𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑍋 𑌗𑍋𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌨𑌲𑌾𑌨𑍍 । 𑌨𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌦𑌶𑍁𑌚𑌿𑌃 𑌸𑍁𑌸𑍍𑌥𑍋 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍍𑌗𑌣𑌾𑌨𑍍 𑌦𑌿𑌵𑌿 ॥ 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑍈𑌤𑌾𑌨𑌶𑍁𑌚𑌿𑌰𑍍𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌦𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾

ப்ரஜாபதியும் :– ஒருக்ரியையை ஆரம்பித்து நடுவில் நின்று மறுபடி ஆரம்பித்தால், சுத்தனுயிருப்பினும் ஒரு தடவை ஆசமனம் செய்யவேண்டும். பித்ருகார்யங்களைச செய்தால் முடிவில் ஒரு தடவை ஆசமனம் செய்யவேண்டும். கர்மானுஷ்டான காலத்தில் மூன்று வர்ணங்களுள் எவனைத் தொட்டாலும் ஆசமனம் செய்தால் சுத்தனுகிருன். ப்ரதிலோம ஜாதியர்களைத் தொட்டால் க்ரியையையே விட்டுவிட வேண்டும். ப்ராம்ஹணன், உச்சிஷ்டனுன ப்ராம்ஹணனுல் தொடப்பட்டால் ஆசமனம் செய்வதாலேயே சுத்தனுகிருன் என்று ஆபஸ்தம்ப முனி சொன்னுர். ஜபம், ஹோமம், தானம், பித்ருக்களைக் குறித்துப் பிண்டோதகதானம் இவைகளுக்குப் பின்பும், எந்த வஸ்துவாயினும் பக்ஷிக்கக் கூடியதைப் பக்ஷித்தால் அதற்குப் பின்பும் ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

மனு :– உச்சிஷ்டனுன ப்ராம்ஹணன், பசு, ப்ராம்ஹணன், அக்னி இவர்களைக் கையினுல் தொடக்கூடாது. அசுத்தனுயிருப்பவன் ஸ்வஸ்தனுயிருந்தால் ஆகாயத்தில் ஸூர்யன் முதலிய ஜ்யோதிஸ்ஸுகளைப் பார்க்கக்கூடாது. அசுத்தனுய் முன் சொல்லிய பசு முதலியவர்களைத் தொட்டால், ஆசமனம்

तूपस्पृशेत् । गात्राणि चैव सर्वाणि नाभिं पाणितलेन तु' इति ॥

चन्द्रिकायाम्—

चण्डालम्लेच्छसम्भाषे स्त्रीशूद्रोच्छिष्टभाषणे । उच्छिष्टं पुरुषं दृष्ट्वा भोज्यं चापि तथाविधम् ॥ आचामेदश्रुपाते वा लोहितस्यैव तथा । अग्नेर्गवामथालम्भे स्पृष्ट्वाऽप्रयतमेव च ॥ स्त्रीणामथात्मनः स्पर्शे नीवीं वा परिधाय च । कृत्वा चावश्यकार्याणि आचामेच्छौचतत्परः ॥ अवश्यकार्याणि=नित्यानि ॥

तत्रैव—

'सन्देहेषु च सर्वेषु शिखामोक्षे तथैव च । विना यज्ञोपवीतेन नित्यमेवोपस्पृशेत्' इति ॥

செய்து, ஜலத்துடன் கையினால் கண் முதலிய இந்த்ரியங்களையும, தலை, தோள், முழங்கால், பாதம் இவைகளையும், உள்ளங் கையினால் நாபியையும் தொடவேண்டும.

சந்த்ரிகையில் :— சண்டாளன், ம்லேச்சன் இவர்களுடன் ஸமபாஷித்தல், ஸ்த்ரீ, சூத்ரன், உச்சிஷ்டன் இவர்களுடன் ஸம்பாஷித்தல் இவைகளிலும், உச்சிஷ்டனான புருஷனைப் பார்த்தாலும், நிஷித்த வஸ்துவைப் புஜித்தாலும் ஆசமனம் செய்யவேண்டும். கண்ணீர் வடித்தாலும், ரக்தம் பெருகினாலும், அக்னி, பசு இவர்களின் ஸ்பர்சத்திலும், அசுத்தனை ஸ்பர்சித்தாலும், ஸ்திரீகளையும், தன்னையும் ஸ்பர்சித்தாலும், வஸ்த்ரத்தின் முடிச்சை அவிழ்த்துக் கட்டிக்கொண்டாலும், நித்ய கர்மங்களைச் செய்து முடித்தாலும், சுத்தியை விரும்பியவன் முடிவில் ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

சந்த்ரிகையிலேயே :- ஸகலவிதமான ஸந்தேஹங்களிலும், சிகை அவிழ்ந்தாலும், யக்ஞோபவீத மில்லாமலிருந்தாலும் அவச்யம் ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

𑌆𑌪𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍𑌬𑌃—

'𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇 𑌕𑍍𑌷𑌵𑌥𑍌 𑌶𑌿𑌙𑍍𑌘𑌾𑌣𑌿𑌕𑌾𑌲𑌮𑍍𑌭𑍇𑌽𑌶𑍍𑌰𑍁𑌪𑌾𑌤𑍇 𑌲𑍋𑌹𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍇𑌶𑌾𑌨𑌾𑌮𑌗𑍍𑌨𑍇𑌰𑍍𑌗𑌵𑌾𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚𑌾𑌲𑌮𑍍𑌭𑍇 𑌮𑌹𑌾𑌪𑌥𑌂 𑌚 𑌗𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌮𑍇𑌧𑍍𑌯𑌂 𑌚𑍋𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑌂 𑌚 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌂 𑌨𑍀𑌵𑍀𑌂 𑌚 𑌪𑌰𑌿𑌧𑌾𑌯𑌾𑌪 𑌉𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌕𑍍𑌷𑌵𑌥𑍁𑌃=𑌕𑍍𑌷𑍁𑌤𑌮𑍍 ॥ 𑌶𑌿𑌙𑍍𑌘𑌾𑌣𑌿𑌕𑌾=𑌨𑌾𑌸𑌾𑌮𑌲𑌮𑍍 ॥ 𑌅𑌶𑍍𑌰𑍁𑌪𑌾𑌤𑌃=𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑌲𑌮𑍍 ॥ 𑌆𑌲𑌮𑍍𑌭𑌃=𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌃 ॥

𑌸 𑌏𑌵—

'𑌉𑌤𑍍𑌤𑍀𑌰𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑌮𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌉𑌤𑍍𑌤𑍀𑌰𑍍𑌯𑍋𑌦𑌕𑌮𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌦𑌵𑌤𑍀𑌰𑍍𑌯 𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌚 । 𑌏𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍇𑌯𑌸𑌾 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌵𑌰𑍁𑌣𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌪𑍂𑌜𑌿𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

ஆபஸ்தம்பர் :— நித்ரை செய்தாலும், தும்மினாலும், மூக்கின் மலம், கண்ணீர் இவைகளைத் தொட்டாலும், ரக்தம், மயிர், அக்னி, பசு, ப்ராம்ஹணன், ஸ்த்ரீ இவர்களைத் தொட்டாலும், பெரியவழியில் நடந்தாலும், அசுத்தமான மலமூத்ராதி வஸ்துகளை ஸ்பர்சித்தாலும், அசுத்தனான மனிதனைத் தொட்டாலும், இடுப்பு வஸ்த்ரத்தைக் கட்டிக்கொண்டாலும் ஆசமனம் செய்ய வேண்டும். "இந்த நிமித்தங்களுள் சிலதில் ஸ்நானமும், சிலதில் ஆசமனமும், சிலவற்றில் ஜலத்தைத் தொடுவதும் மனச்சுத்திக்குத் தகுந்தபடி அனுஷ்டிக்கப் படவேண்டும்" என்று வ்யாக்யானத்திலுள்ளது.

ஆபஸ்தம்பரே :— ஓடத்தினாலாவது, வேறு விதத்தாலாவது நதியைத் தாண்டினால், அக்கரையையடைந்து சுத்தனாயிருந்தாலும் ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

யமனும் :— ஜலத்தை தாண்டுவதானால், ஜலத்திலிறங்கியவுடனும், தாண்டிய பிறகும் ஆசமனம் செய்யவேண்டும். இவ்விதம் செய்தால் ச்ரேயஸ்ஸுடன் கூடுகிறான். வருணனும் பூஜிக்கப்படுகிறான்.

𑌹𑌾𑌰𑍀𑌤𑌃—

'𑌨𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑍇𑌦𑌨𑍁𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍍𑌯' 𑌇𑌤𑌿 '𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌮𑌭𑌿𑌗𑌨𑍍𑌤𑍁𑌕𑌾𑌮 𑌆𑌚𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿𑌚 ॥

𑌬𑍃𑌹𑌸𑍍𑌪𑌤𑌿𑌃—

'𑌅𑌧𑍋𑌵𑌾𑌯𑍁𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑍇 𑌆𑌕𑍍𑌰𑌨𑍍𑌦𑍇 𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌸𑌂𑌭𑌵𑍇 ।
𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌾𑌰𑌮𑍂𑌷𑌿𑌕𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌹𑌾𑌸𑍇𑌽𑌨𑍃𑌤𑌭𑌾𑌷𑌣𑍇 ॥
𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇𑌷𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌨𑍁𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍'
𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌮𑌨𑍁𑌃—

'𑌆𑌚𑌮𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍋 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌜𑌪𑍇𑌦𑌶𑍁𑌚𑌿𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑍇'
𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌬𑍃𑌹𑌸𑍍𑌪𑌤𑌿𑌃—

'𑌶𑍍𑌵𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌪𑌤𑌿𑌤𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌰𑌾𑌸𑌭𑌞𑍍𑌚 𑌰𑌜𑌸𑍍𑌵𑌲𑌾𑌮𑍍 ।
𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍋𑌯𑌮𑍁𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌜𑌪𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

ஹாரீதர் :— ஆசமனம் செய்யாமல் ஜலத்தைத் தாண்டக் கூடாது. தேவதையைத் தர்சிக்க விரும்பியவனும் ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

ப்ருஹஸ்பதி :— கர்மானுஷ்டான காலத்தில், வாயுபரிதல், அழுகை, கோபித்தல், பூனை, எலி இவைகளை ஸ்பர்சித்தல், சிரித்தல், பொய்பேசுதல் முதலிய நிமித்தங்கள் நேர்ந்தால் ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

மனு :— ஜபகாலத்தில் சண்டாளாதிகளான அசுத்தர்களைப் பார்த்தால், ஆசமனம் செய்து சுத்தனாய் ஜபிக்க வேண்டும்.

ப்ருஹஸ்பதி :— ஜபகாலத்தில் நாய், சூத்ரன், பதிதன், கழுதை, ரஜஸ்வலை இவர்களைப் பார்த்தால் ஆசமனம் செய்தும், இவர்களுடன் பேசினால் ஸ்நானம் செய்தும், மறுபடி ஜபிக்க வேண்டும்.

𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍—

'𑌚𑌣𑍍𑌡𑌾𑌲𑌾𑌦𑍀𑌂𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌜𑌪𑍇 𑌹𑍋𑌮𑍇 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾𑌽𑌽𑌚𑌾𑌮𑍇𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃 । 𑌶𑍍𑌵𑌾𑌦𑍀𑌂𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌤𑌥𑍈𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌵𑌾 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌂 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌕𑍍𑌷𑍁𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑍀𑌵𑌿𑌤𑍇 𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑍇 𑌪𑌰𑌿𑌧𑌾𑌨𑍇𑌽𑌶𑍍𑌰𑍁𑌪𑌾𑌤𑌨𑍇 । 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌚𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌵𑌾 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌂 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑌂𑌵𑌰𑍍𑌤𑌃—

'𑌕𑍍𑌷𑍁𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑍀𑌵𑌨𑍇 𑌚𑍈𑌵 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌶𑍍𑌲𑌿𑌷𑍍𑌟𑍇 𑌤𑌥𑌾𑌽𑌨𑍃𑌤𑍇 । 𑌪𑌤𑌿𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌚 𑌸𑌂𑌭𑌾𑌷𑍇 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌂 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌂 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑌾𑌪𑌶𑍍𑌚 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿𑌲𑌾𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌤𑍇 𑌚 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌣𑍇 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌪𑌰𑌾𑌶𑌰𑌃—

'𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌸𑌾𑌦𑍀𑌨𑌿 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑌿 𑌗𑌙𑍍𑌗𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌸𑌰𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 । 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌣𑍇 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍁𑌰𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍 ॥

சந்த்ரிகையில் :— ஜபகாலத்திலும், ஹோமகாலத்திலும், சண்டாளன், நாய் முதலியவர்களைப் பார்த்தால் ஆசமனம் செய்யவேண்டும். வலதுகாதையாவது தொடவேண்டும்.

வஸிஷ்டரும் :— தும்மல், துப்புதல், தூங்குதல், இடுப்பு வஸ்த்ரம் தரித்தல், அழுதல் இந்த ஐந்து நிமித்தங்களிலும் ஆசமனம் செய்யவேண்டும். வலது காதையாவது தொட வேண்டும்.

ஸம்வர்த்தர் :— தும்மல், துப்புதல், பல்லில் சிக்கியதை வெளியாக்குதல், பொய் சொல்லுதல், பதிதர்களுடன் பேசுதல் இவைகளில் வலதுகாதைத் தொடவேண்டும். அக்னி, ஜலம், வேதங்கள், சந்த்ரன், ஸூர்யன், வாயு இவர்களெல்லோரும் ப்ராம்ஹணனின் வலதுகாதில் இருக்கின்றனர்.

பராசரர் :— ப்ரபாஸம் முதலிய தீர்த்தங்களும், கங்கை முதலிய நதிகளும். ப்ராம்ஹணனின் வலதுகாதில் இருக்கின்

ஆதித்யா வருணஸ்ஸோமோ வஹ்நிர்வாயுஸ்ததைவ ச ।
விப்ரஸ்ய தக்ஷிணே கர்ணே நித்யம் திஷ்டந்தி தேவதா:’ இதி ॥

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரே —

‘அக்நிஸ்தீர்த்தாநி வேதாஶ்ச வருணார்கேந்து வாயவ: । விப்ரஸ்ய தக்ஷிணே கர்ணே நித்யம் திஷ்டந்தி பூஜிதா:’ இதி ॥

ஏதச்ச தக்ஷிணகர்ணஸ்பர்ஶநமாசமநாஸம்பவே வேதிதவ்யம் ॥ ததா ச மார்கண்டேயபுராணே —

‘ஆசமேச்ச த்விஜஸ்ஸம்யக் க்ரியாம் குர்வீத வை ஶுசி: । தேவதாநாம்ருஷீணாம் ச பித்ரூணாம் சைவ யத்நத: ॥ குர்வீதாலம்பநம் வாபி தக்ஷிணஶ்ரவணஸ்ய வா । யதாவிபவதோ ஹ்யேதத் பூர்வாபாவே தத: பரம் ॥ ந வித்யமாநே பூர்வோக்தே உத்தரப்ராப்திரிஷ்யதே’ இதி ॥

றனர் என்று மனு சொன்னார். ஸூர்யன், வருணன், சந்த்ரன், அக்னி, வாயு இந்தத் தேவதைகள் ப்ராம்ஹணனின் வலதுகாதில் எப்பொழுதுமிருக்கின்றனர்.

ஸ்ம்ருத்யர்த்த ஸாரத்தில் :— அக்னியும், தீர்த்தங்களும், வேதங்களும், பூஜிதர்களான வருணன், ஸூர்யன், சந்த்ரன், வாயு இவர்களும் ப்ராம்ஹணனின் வலதுகாதில் எப்பொழுது மிருக்கின்றனர்.

இவ்விதம் வலதுகாதைத் தொடுவதென்பது, ஆசமனம் ஸம்பவிக்காத விஷயத்திலென்று அறியவேண்டும். அவ் விதமே,

மார்க்கண்டேய புராணம் :— ப்ராம்ஹணன் ப்ரயத்னத்துடன் ஆசமனம் செய்தே சுத்தனாய், தேவர்கள், ருஷிகள், பித்ருக்கள் இவர்களின் கார்யங்களைச் செய்யவேண்டும். வலது காதையாவது தொடவேண்டும். இது சக்திக்குத் தகுந்தபடி. முந்தியதைச் செய்ய முடியாவிடில் பிறகு சொல்லியதைச் செய்யவேண்டும். முன் சொல்லியது இருக்கும்பொழுது பின் சொல்லியதற்கு ப்ராப்தியென்பது சாஸ்த்ர ஸம்மதமாவதில்லை.

अथवा बोधायनोक्तं द्रष्टव्यम्—

'नीवीं विस्रस्य परिधायोपस्पृशेदार्द्रं तृणं भूमिं वा सकृदुपस्पृशेत्' इति ॥

आपस्तम्बोऽपि—

'अप उपस्पृशेदार्द्रं वा शकृदोषधीर्भूमिं वा' इति । आर्द्रं वा शकृत्, आर्द्रा वा ओषधीः, आर्द्रां वा भूमिमित्यर्थः ॥

स्मृतिरत्ने—

'एतदाचमनस्थानेष्वशक्तावभावे सलिलस्य वा । पूर्वोक्तेषु निमित्तेषु दक्षिणं श्रवणं स्पृशेत्' इति ॥

व्यासः—

'उपस्पृशेज्जलं वाऽऽर्द्रं तृणं वा भूमिमेव वा' इति ॥

அல்லது **போதாயனர்** சொல்லியதையாவது தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். அதாவது "இடுப்பு வஸ்த்ரத்தை அவிழ்த்துத் தரித்தால் ஆசமனம் செய்யவேண்டும். அல்லது ஈரமுள்ள புல், ஈரமுள்ள பூமி, ஈரமுள்ள கோமயம் (பசுவின் சாணம்) இவைகளிலொன்றை ஒரு முறை தொடவேண்டும்" என்பது.

ஆபஸ்தம்பரும் :— ஆசமனம் செய்யவேண்டும். அல்லது, ஈரமுள்ள சாணத்தையாவது, ஓஷதிகளையாவது, பூமியையாவது தொடவேண்டும். ஈரமுள்ள சாணத்தையாவது, ஈரமுள்ள செடிகளையாவது, ஈரமுள்ள பூமியையாவது என்று பொருள்.

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில் :— முன்சொல்லிய ஆசமன நிமித்தங்களில், ஆசமனம் செய்யச்சக்தியில்லாவிடினும், ஜலம் கிடைக்காவிடினும் வலதுகாதைத்தொடவேண்டும்.

வ்யாஸர் :— ஜலத்தைப்பருகவேண்டும். அல்லது ஈரமுள்ள புல்லையாவது, பூமியையாவது தொடவேண்டும்.

அர்ணவே —

'அஶக்தௌ ஜலாபாவே வா பூர்வோக்தநிமித்தகே । ஓஷதீர்கோமயம் ஸ்ப்ருஷ்ட்வா ஸ்ப்ருஶேத் ப்ரயதமாநஸ:' இதி ॥

த்விராசமநநிமித்தாநி ॥

அத த்விராசமநநிமித்தாநி ॥

தத்ர யாஜ்ஞவல்க்ய: —

'ஸ்நாத்வா பீத்வா க்ஷுதே ஸுப்தே புக்த்வா ரத்யோபஸர்பணே । ஆசாந்த: புநராசாமேத் வாஸோ விபரிதாய ச' இதி ॥

வஸிஷ்ட: —

'ஸுப்த்வா புக்த்வா க்ஷுத்வா ஸ்நாத்வா பீத்வா ருதித்வா சாசாந்த: புநராசாமேத்' இதி ॥

மநுரபி —

'ஸுப்த்வா க்ஷுத்வா ச புக்த்வா ச நிஷ்டீவ்யோக்த்வாऽந்ருதம்

அர்ணவத்தில் :— முன்சொல்லிய ஆசமனநிமித்தங்களில், சக்தியில்லாவிடினும், ஜலமில்லாவிடினும், சுத்தசித்தனாய் ஓஷதிகள், கோமயம், பூமி இவைகளிலொன்றைத் தொடவேண்டும்.

இருமுறை ஆசமன நிமித்தங்கள்.

இனி இருமுறை ஆசமன நிமித்தங்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

அதில் **யாக்ஞவல்க்யர் :—** ஸ்நானம், பானம், தும்மல், நித்ரை, போஜனம், தெருவில் நடப்பது என்ற இந்த நிமித்தங்களுக்குப் பிறகும், வஸ்த்ரத்தைக்கட்டிக்கொள்வதற்குப் பிறகும் இருமுறை ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

வஸிஷ்டர் :— தூக்கம், போஜனம், தும்மல், ஸ்நானம், பானம், அழுகை இவைகளுக்குப் பிறகு இருமுறை ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

மனுவும் :— நித்ரை, தும்மல், போஜனம், துப்புதல்,

ஸ்ப்ருஶ்ய ஶிர ஆசமேதித்யர்த꞉ ||

ஷட்த்ரிம்ஶந்மதே—

'ந பேயம் ஹி ஸதா தோயம் ராத்ரௌ மத்யமயாமயோ꞉ | ஸ்நாநம் தத்ர ந குர்வீத ததைவாசமநக்ரியாம் || மூத்ரோச்சாரே மஹாராத்ரௌ க்ருத்வா நாசமநம் து ய꞉ | ப்ராயஶ்சித்தீயதே தத்ர ப்ராஜாபத்யார்தமர்ஹதி' இதி ||

ஆசமநாபவாத꞉ ||

அதாசமநாபவாத꞉ | தத்ர யாஜ்ஞவல்க்ய꞉—

'முகஜா விப்ருஷோ மேத்யாஸ்ததாசமநபிந்தவ꞉ | ஶ்மஶ்ரு சாஸ்யகதம் தந்தஸக்தம் த்யக்த்வா ததஶ்ஶுசி꞉' இதி || அஸ்யார்த꞉—முகநிஸ்ஸ்ருதஜலபிந்தவோ மேத்யா꞉, நோச்சிஷ்டம் ஜநயந்தி அங்கே நிபதிதாஶ்ச | ததா ஆசமநே யே பிந்தவ꞉ பாதௌ ஸ்ப்ருஶந்தி தே மேத்யா꞉ | ஶ்மஶ்ரு சாஸ்யப்ரவிஷ்டமுச்சிஷ்டம் ந கரோதி | தந்தஸக்தம் சாந்நாதிகம்

டால் இருமுறை ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

ஷட்த்ரும்சன்மதத்தில் :— இரவில் 2-ஆவது 3-ஆவது யாமங்களில் ஜலத்தைப்பருகக்கூடாது. ஸ்நானமும் செய்யக்கூடாது. ஆசமனமும் செய்யக்கூடாது. நடுராத்ரியில் மூத்ர விஸர்ஜனம், மலவிஸர்ஜனம் செய்து எவன் ஆசமனம் செய்யவில்லையோ அவன் ப்ராயச்சித்தத்திற்கு அர்ஹனாகிறான். ப்ராஜாபத்யக்ருச்ரத்தின் பாதியை அனுஷ்டிக்கவேண்டும்.

ஆசமனத்தின் விலக்கு.

இனி ஆசமனத்தின் விலக்குச்சொல்லப்படுகிறது. அதில்,

யாக்ஞவல்க்யர் :— வாயினின்றும் வெளிவந்த ஜலத்துளிகள் சுத்தங்கள், உச்சிஷ்டனாய்ச் செய்வதில்லை, தேஹத்தில் விழாமலிருந்தால், அவ்விதமே ஆசமனகாலத்தில் எந்த ஜலத்துளிகள் காலில் படுகின்றனவோ அவைகள் சுத்தங்களே. மீசை வாயினுட்புகுந்தாலும் உச்சிஷ்டனாக்குவதில்லை. பற்களில் சிக்கியுள்ள பருக்கை முதலியது தானாக நழுவினால்

𑌭𑍂𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑌂 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌶𑍁𑌚𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌅𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑌂 𑌤𑍁 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌵𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌗𑍌𑌤𑌮𑌃—

'𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑍁𑌷 𑌉𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌨𑌚𑍇𑌦𑌙𑍍𑌗𑍇 𑌨𑌿𑌪𑌤𑌨𑍍𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌅𑌤𑍋 𑌨𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌭𑌾𑌵𑌃 । 𑌅𑌙𑍍𑌗𑌪𑌤𑌨𑍇 𑌤𑍁 𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌚𑌮𑌨𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 ॥

𑌆𑌪𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍𑌬𑌸𑍍𑌤𑍁—

'𑌯𑍇 𑌆𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌬𑌿𑌨𑍍𑌦𑌵𑌃 𑌪𑌤𑌨𑍍𑌤 𑌉𑌪𑌲𑌭𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑍇𑌷𑍍𑌵𑌾𑌚𑌮𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑌮𑍍, 𑌯𑍇 𑌭𑍂𑌮𑍌 𑌨 𑌤𑍇𑌷𑍍𑌵𑌾𑌚𑌮𑍇𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌅𑌸𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌃—'𑌭𑌾𑌷𑌮𑌾𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌆𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌤𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌯𑍇 𑌆𑌪𑍋 𑌬𑌿𑌨𑍍𑌦𑌵𑌃 𑌉𑌪𑌲𑌭𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇, 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌾 𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌨𑍇𑌨 𑌵𑌾 𑌤𑍇𑌷𑍍𑌵𑌾𑌚𑌮𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌯𑍇 𑌭𑍂𑌮𑍌 𑌬𑌿𑌨𑍍𑌦𑌵𑌃 𑌨𑌿𑌪𑌤𑌨𑍍𑌤𑌿, 𑌨 𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇, 𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌨𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑍇 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍇𑌦𑍋𑌚𑍍𑌚𑌾𑌰𑌣𑍇 𑌤𑍁 𑌗𑍌𑌤𑌮𑌃—

'𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋𑌚𑍍𑌚𑌾𑌰𑌯𑌤𑍋 𑌯𑍇 𑌬𑌿𑌨𑍍𑌦𑌵𑌶𑍍𑌶𑌰𑍀𑌰 𑌉𑌪

அதைப் பரிஹரித்துச்சுத்தனாகிறான். அது நழுவாவிடில் பற்களுக்குச்சமமாகியதே. (என்று பொருள்.)

இங்கு **கௌதமர்** :— *வாயிலுள்ள ஜலத்துளிகள் தேஹத்தில் விழாவிடில் அசுத்தனாக்குவதில்லை என்கிறார். "ஆகையால் இங்கு ஆசமனம் வேண்டுவதில்லை என்று அபிப்ராயம். தேஹத்தில் படுமாகில் மலஸ்பர்சத்தில் விதிககப்பட்ட ஆசமனம் செய்யவேண்டியதே".*

ஆபஸ்தம்பரோவெனில் :— *பேசுகின்றவனின்வாயிலிருந்து விழும் எந்த ஜலத்துளிகள் கண்ணாலோ, ஸ்பர்சத்தாலோ அறியப்படுகின்றனவோ, அவையின் விஷயத்தில் ஆசமனம் விதிக்கப்படுகிறது. 'எந்தத் துளிகள் பூமியில் விழுகின்றனவோ, சரீரத்தில் விழவில்லையோ, அவைகள் விஷயத்தில் ஆசமனம் வேண்டாம் எனச் சிலர் அபிப்ராயப்படுகின்றனர், என்று ஸூத்ரத்தின் பொருள்.*

வேதமுச்சரிக்கும் விஷயத்திலோவெனில்,

கௌதமர் :— *வேதத்தை உச்சரிப்பவனின் வாயிலிருந்து*

दृश्ये न तेष्वाचमनम्' इति ॥

मनुः—

'नोच्छिष्टं कुर्वते मुख्या विप्रुषोऽङ्गं नयान्ति याः । न श्मश्रूणि गतान्यास्यं न दन्तान्तरविष्ठितम्' इति ॥

स्मृत्यर्थसारे—

'मुखजा विप्रुषस्सूक्ष्माः शुद्धाः स्वाश्च पराश्च ताः । मुखजा विप्रुषश्शुद्धा यद्यङ्गे न पतन्ति ताः ॥ अङ्गपाते तु प्रक्षाल्य आचामेच्च परस्य च । वेदाभ्यासे मुखाज्जाताः शुद्धास्सर्वदा सर्वथा' इति ॥

आचमनबिन्दवस्स्पृष्टा अपि शुद्धाः ।

तथाच मनुः—

'स्पृशन्ति बिन्दवः पादौ य आचामयतः परान् ।

வந்த ஜலத்துளிகள் சரீரத்தில் விழுந்து காணப்படினும், அவை கள் நிமித்தமாய் ஆசமனம் வேண்டியதில்லை.

மனு :— முகத்திலிருந்து வெளிவந்த ஜலத்துளிகள் தேஹத்தில்படாவிடில் அவனை உச்சிஷ்டனாக்குவதில்லை. வாயிற்குள்சென்ற மீசைகளும், பற்களின் நடுவிற்சிக்கியுள்ளதும் உச்சிஷ்டனாக்குவதில்லை.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில் :— முகத்தினின்று வெளிவந்த சிறிய ஜலத்துளிகள் தனதுடையதாயினும், பிறருடையதாயினும் சுத்தங்களே. அந்தத்துளிகள் தேஹத்தில் விழாவிடில் சுத்தங்கள். தேஹத்தில் விழுந்தவைகளானால் அவற்றைத் துடைத்து ஆசமனம் செய்யவேண்டும். பிறனுடையதின் விஷயத்திலுமிப்படியே. வேதாப்யாஸகாலத்தில் வாயிலிருந்து வந்த துளிகள் எப்பொழுதும் சுத்தங்களேயாம்.

ஆசமன ஜலத்துளிகளானால் அவை தேஹத்திற்பட்டாலும் சுத்தங்களே.

அவ்விதமே, மனு:— பிறரை ஆசமனம் செய்விப்பவனின்

𑌭𑍌𑌮𑌿𑌕𑍈𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌸𑌮𑌾 𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌾 𑌨 𑌤𑍈𑌰𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍋 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌪𑌰𑌾𑌨𑌾𑌚𑌾𑌮𑌯𑌤𑌃 𑌪𑌾𑌦𑌾𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌃 ॥

𑌬𑍋𑌧𑌾𑌯𑌨𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌬𑌿𑌨𑍍𑌦𑌵𑌃 𑌪𑌾𑌦𑍌 𑌯 𑌆𑌚𑌾𑌮𑌯𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌨𑍍 । 𑌨 𑌤𑍈𑌰𑍁𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑌭𑌾𑌵𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌭𑍂𑌮𑌿𑌗𑍈𑌃 𑌸𑌹' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌪𑌾𑌦𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌮𑌿𑌤𑌰𑌾𑌙𑍍𑌗𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌯𑍁𑌪𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌰𑍍𑌥𑌮𑍍 ॥

𑌤𑌥𑌾 𑌚 𑌯𑌮𑌃—

'𑌆𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌾𑌮𑌤𑍋 𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌨𑍃𑌣𑌾𑌮𑍍 । 𑌉𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑌦𑍋𑌷𑍋 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌭𑍂𑌮𑌿𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌶𑍍𑌮𑌶𑍍𑌰𑍁𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌮𑌾𑌹𑌾𑌪𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍𑌬𑌃—

'𑌨 𑌶𑍍𑌮𑌶𑍍𑌰𑍁𑌭𑌿𑌰𑍁𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯𑍇 𑌸𑌦𑍍𑌭𑌿𑌰𑍍𑌯𑌾𑌵𑌨𑍍𑌨 𑌹𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨𑍋𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

பாதங்களில் எந்த ஆசமனஜலபிந்துக்கள் விழுகின்றனவோ, அவைகளால் அவன் அசுத்தனுவதில்லை. அந்த ஜலபிந்துக்கள் பூமியிலுள்ள ஜலபிந்துக்களுக்குச்சமமென அறியத்தக்கவைகள்.

போதாயனரும்:— பிறருக்கு ஆசமனம் செய்விப்பவனின் பாதங்களைத்தொடும் ஜலத்துளிகளால் அசுத்தியேற்படுவதில்லை. அத்துளிகள் பூமியிலுள்ள ஜலத்துளிகளுக்குச்சமமாகியதால். இங்கு 'பாதங்களை' என்றது இதர அங்கங்களுக்கும் உபலக்ஷணத்திற்காக. அவ்விதமே,

யமன்:— ஆசமனம் செய்பவனின் ஜலத்துளிகள் சரீரத்தில் விழுந்தால் அதுவிஷயத்தில் உச்சிஷ்டதோஷமில்லை. அத்துளிகள் பூமியிலுள்ளவைக்குச் சமமென்று சொல்லப்பட்டுள்ளன.

மீசையின் விஷயத்தில் விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறுர்,

ஆபஸ்தம்பர்:— மீசைமயிர்கள் வாயினுட்சென்றிருந்தால், கையால்தொடாதவரையில் உச்சிஷ்டனுவதில்லை. இந்த ப்ரதி

‘𑌆𑌸𑍍𑌯𑍇 𑌚𑍈𑌵 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑌪𑌿 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌉𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑌤𑌾𑌯𑌾 𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌦𑌨𑍍𑌤𑌲𑌗𑍍𑌨𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇 𑌬𑍋𑌧𑌾𑌯𑌨𑌃—

‘𑌦𑌨𑍍𑌤𑌵𑌦𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌲𑌗𑍍𑌨𑍇𑌷𑍁 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌸𑌕𑍍𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌧𑌾𑌰𑌣𑌮𑍍 ।
𑌸𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌨𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌵𑌚𑍍𑌛𑍁𑌚𑌿𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌲𑌗𑍍𑌨𑌦𑌨𑍍𑌤𑌸𑌕𑍍𑌤𑌯𑍋𑌰𑍍𑌨𑌿𑌹𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿𑌹𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌭𑍇𑌦𑌃 ॥

𑌅𑌤 𑌏𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌲𑌃—

‘𑌭𑍋𑌜𑌨𑍇 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌲𑌗𑍍𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌨𑌿𑌹𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌮𑌨𑌂 𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 ।
𑌦𑌨𑍍𑌤𑌲𑌗𑍍𑌨𑌮𑌸𑌂𑌹𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌲𑍇𑌪𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇𑌤 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌵𑌤𑍍 ॥ 𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌬𑌹𑍁𑌶𑌃 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌯𑌤𑍍𑌨𑌮𑍁𑌦𑍍𑌧𑌰𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 । 𑌭𑌵𑍇𑌦𑌶𑍌𑌚𑌮𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌬𑌹𑍁𑌶𑍋 𑌵𑍍𑌰𑌣𑍇 𑌕𑍃𑌤𑍇’ 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌸𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍇𑌷𑍁 = 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌚𑍍𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑍇𑌷𑍍𑌵𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥

ஷேதத்தால் ‘ஏதாவதொரு வஸ்து வாயினுள்ளிருந்தால் அது அவனின் உச்சிஷ்டத்தன்மைக்குக் காரணம்’ என்று அறியப் படுகிறது.

பற்களில் சிக்கியுள்ளதைப்பற்றிப் **போதாயனர்** :— *‘பற்களில் ‘லக்ன’மாயுள்ள வஸ்துக்கள்விஷயத்தில் தந்தத்தைப் போல் பாவிக்கவேண்டும். பற்களில் ‘ஸக்த’மாயுள்ளவைகளைத் தரித்திருக்கவேண்டும். அவை தன்னிடத்திலிருந்து நழுவினால் ஆசமனம் வேண்டியதில்லை. அவைகள் இருப்பதுபோலவே சுத்தனாகிறான்’ என்றார். இங்கு மூலத்திலுள்ள ‘லக்ன’ ‘ஸக்த’ என்ற பதங்களுக்கு, முறையே பரிஹரிக்கக்கூடியது, பரிஹரிக்கக்கூடாதது என்று அர்த்தபேதம். ஆகையினாலேயே,*

தேவலர்:— *‘போஜனகாலத்தில் பற்களில்சிக்கியவைகளைப் பரிஹரித்தால் ஆசமனம் செய்யவேண்டும். பரிஹரிக்கமுடியாததாய்ப் பற்களிலொட்டியுள்ளவைகளைப் பற்களைப்போல் பாவிக்கவேண்டும். அவைகளை எடுப்பதற்காக அதிகமாய் ப்ரயத்னம் செய்யக்கூடாது. அதிகமாய்க்குத்தியதால் காயமுண்டானால் அசுத்தியேற்படும்’ என்றார்.*

மநு:—

'தந்தவத் தந்தலக்நேஷு ஜிஹ்வாஸ்பர்சே சுசிர்ந து । பரிச்யுதேஷு தத்ஸ்தாநாந் நிகிரந்நேவ தச்சுசி:' இதி ॥ நிகிரந்=அத: ப்ரவேசயந்நித்யர்த: ॥ ஸ ஏவகாரஸ்யாசமநநிவ்ருத்த்யர்த: । ஸ தந்நிகிரணம் யாஜ்ஞவல்க்யோக்தேந த்யாகேந விகல்ப்யதே ॥

கேசித்— 'ஜிஹ்வாஸ்பர்சேऽபி யாவச்ச்யுதிர்ந பவதி தாவச்சுசி'ரித்யாஹு: ॥

யதாऽऽஹ கௌதம:—

'தந்தச்லிஷ்டேஷு தந்தவதந்யத்ர ஜிஹ்வாபிமர்சநாத் ப்ராக் ச்யுதேரித்யேகே ச்யுதேஷ்வாஸ்ராவவத்வித்யாந்நிகிரந்நேவ தச்சுசி:' இதி ॥ ச்யுதேஷு=ஸ்வயம் ஸ்தாநாந்நிர்கதேஷு । ஆஸ்ராவ:=ஆஸ்யஜலம், தத்வந்நிகிரந்நேவ சுசிரித்யர்த: ।

தந்தச்லிஷ்டேஷு தந்தவதித்யஸ்ய ரஸாநுபலம்போ வேதிதவ்ய: ।

மநு :— பற்களில் சிக்கியவையின் விஷயத்தில் பற்களைப் போல் பாவிக்கவும். நாக்கினுல் தொட்டால் சுத்தனல்ல. அசுத்தனே. தன்னிடத்திலிருந்து அவை நழுவினுல் அதை விழுங்கினுலும் சுத்தனுகவே இருக்கிருன். 'ஏவ' என்பது ஆசமனம் வேண்டாமென்பதற்காம். இங்கு விழுங்கலாமென்பது யாக்ஞவல்க்யரால் சொல்லப்பட்ட த்யாகத்துடன் விகல்பிக்கப்படுகிறது. விகல்பம் ஸமமாகியது.

சிலர் :— நாக்கினுல் தொட்டாலும், பல்லில் சிக்கியது விழாதவரையில் சுத்தனே, அசுத்தனல்ல என்கின்றனர்.

ஏனெனில், அவ்விதம்சொல்லுகிருர் **கௌதமர்** :— பற்களிலொட்டியவைகளில் பற்களைப்போல் பாவிக்கவேண்டும். நாக்கினுல் தொடுவதைத் தவிர்த்து, 'நழுவுவதற்குமுன்வரையில்' என்கின்றனர் சிலர். நழுவியவைகளில் உமிழ்நீரைப்போல் பாவிக்கவும். உமிழ்நீரைப்போல் நழுவியதையும் விழுங்கிவிடலாம் அவன் சுத்தனே என்று பொருள்.

यथाह शङ्खः—

‘दन्तवद्दन्तलग्नेषु रसवर्जं विनिर्दिशेत् जिह्वाभिमर्शनात्’ इति ॥ एवं च यद्रसहीनं जिह्वास्पृष्टं अपरिहार्यं च, तद्दन्तवत्। निर्हरणे आचमनम्, स्वयं च्युते तु त्यागे निगरणे वा नाचमनीयत्वं युक्तं भवति ॥

स्मृत्यर्थसारे तु—

‘दन्तवद्दन्तसक्तं रसाज्ञाने शुचि, जिह्वया स्पर्शे त्वशुचिः, तत्र कर्णस्पर्शः, स्थानाच्च्युतेऽपि निगीर्य त्यक्त्वा वा कर्णं स्पृशेत्। यदा निगीर्य कर्णं स्पृशेत् त्यक्त्वाऽऽचामेत्। रसज्ञाने तु निष्ठीव्य द्विराचमनमिष्यते। आस्यं संशोध्य दन्तांश्च

‘பல்லில் சிககியதில் பல்லைப்போல் பாவிக்கவும்’ என்று கௌதமர் சொல்லியது ருசி தெரியாவிடில் என்று அறியவும். ஏனெனில், சங்கர் :— ‘தந்தங்களில் சிக்கியவைகளில் தந்தங்களைப்போல் பாவிக்கவும், ரஸத்தை வர்ஜிதது, ரஸம் தெரிந்தால் இந்த விதிக்கு விலக்கு. நாககினால் தொடுவதைத் தவிர்த்து’ என்கிறார். இவ்விதமிருப்பதால், எந்தவஸ்து ரஸ மற்றதும், நாக்கினால் தொடக்கூடியதும், பரிஹரிக்கமுடியா ததுமாயுள்ளதோ அது தந்தத்தைப்போலுள்ளது. அதை யத்னத்தால் பரிஹரித்தால் ஆசமனம். அது தானாகவே நழு வினால் த்யஜிக்கலாம், அல்லது விழுங்கலாம், ஆசமனமில்லை என்று சொல்லியதாயாகின்றது.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்திலானல் :— பற்களில் சிக்கியது பற் களைப்போன்றது, ரஸம் தெரியாவிடில் சுத்தம். நாக்கினால் தொடப்படுமாகில் அசுத்தம், அப்பொழுது வலதுகாதைத் தொடவேண்டும், தன்னிடத்திலிருந்து நழுவியதாகில் அதை விழுங்கிவிட்டு, அல்லது துப்பிவிட்டு, வலதுகாதைக் தொட வேண்டும். அல்லது விழுங்கினால் காதைத் தொடவேண்டும், துப்பினால் ஆசமனம் செய்யவேண்டும். ரஸம்தெரிந்தால் துப்பி விட்டு, இருமுறை ஆசமனம் செய்யவேண்டும். வாயை நன்

ம்ருது யத்நத: । தந்தக்ஷயே மஹத் பாபம் ரக்தம் மத்யஸமம் ஸ்ம்ருதம் ॥ ஏவம் க்ருதே யத் ஸ்திதம் தந்ந தோஷாய கல்பிதா ॥ அந்தராஸ்யகதம் சைவ மாசாந்தே அவஶிஷ்டகம்' இதி ॥

அத்ர போதாயந:—

'தந்தவத் தந்தஸக்தேஷு யச்சாப்யந்தர்முகே பவேத் । ஆசாந்தஸ்யாவஶிஷ்டம் ஸ்யாந்நிகிரந்நேவ தச்சுசி:' இதி ॥

அத்ர ஶாதாதப:—

'தந்தலக்நே பலே மூலே புக்தஶேஷே ததைவ ச । தாம்பூலே சேக்ஷுகண்டே ச நோச்சிஷ்டோ பவதி த்விஜ:' இதி ॥

ஷட்த்ரிம்ஶந்மதேபி—

'தாம்பூலே சைவ ஸோமே ச புக்தஸ்நேஹாவஶிஷ்டகே । தந்தலக்நஸ்ய ஸம்ஸ்பர்ஶே நோச்சிஷ்டஸ்து பவேந்ந

ருய்ச் சுத்தம்செய்துகொள்ளவேண்டும பறகளையும் மெதுவாய் நன்ருய் சுத்தம்செய்துகொள்ளவேண்டும். பற்களில் காயமுண்டானல் பெரியபாபமுண்டாகும். ரக்தம்வந்தால் அது மத்யத்திற்குச் சமமாகும். இவ்விதம் செய்தபிறகு வாயிலுள்ளது தோஷாவஹமாகாது. ஆசமனம் செய்தபிறகு வாயினுள் மீதியுள்ளதும் தோஷாவஹமல்ல.

இங்கு போதாயனர்.— பற்களில் சிக்கியவைகளும் வாயினுட்புறத்திலுள்ளதும் பற்களைப்போலவே பாவிக்கப்படும். ஆசமனம் செய்தபிறகு மீதியிருந்தால் அதை விழுங்குவதாலேயே சுத்தனுகிறுன்.

இங்கு சாதாதபர்:—பழம், கிழங்கு, போஜனத்தில்சேர்ந்த நெய் முதலியவை, தாம்பூலம், கரும்புத்துண்டம் இவைகள் பல்லில் சிக்கியதால் அசுத்தனுவதில்லை.

ஷட்த்ரிம்சன்மதத்தில் :- தாம்பூலபக்ஷணம், ஸோமபானம், போஜனகாலத்தில் ஸம்பந்தித்த நெய் முதலிய த்ரவவஸ்து,

ர: । த்வக் (த்வக்) பத்ரமூலபுஷ்பத்ருணகாஷ்டமயேஷ்வபி । ஸுகந்திஷ்வபி ப்ராஶ்யைவ நோச்சிஷ்டோ பவதி த்விஜ:' இதி ॥

'தந்தலக்நஸ்ய ஸம்ஸ்பர்ஶே' இதி அபரிஹார்யஸ்ய தந்தலக்நஸ்ய ஜிஹ்வயா ஸம்ஸ்பர்ஶே ஸதீத்யர்த்த: ॥

அத்யந்தாபரிஹார்யத்ரவவிஷயே தேவல:—

'புக்த்வாऽऽசாமேத்யதோக்தேன விதானேன ஸமாஹித: ।
ஶோதயேன்முகஹஸ்தௌ ச ம்ருத்பிரத்பிர்க்கர்ஷணைரபி' இதி ॥

அத்ரி:—

'மதுபர்க்கே ச ஸோமே ச அப்ஸு ப்ராணாஹுதீஷு ச । நோச்சிஷ்டதோஷஸ்ஸ்யா பவேதத்ரேஸ்து வசனம் யதா' இதி ॥ அப்ஸு=அம்ருதாபிதானமஸீத்யாதிஷு உச்சிஷ்டஸ்ய மந்த்ரோச்சாரணே தோஷோ நாஸ்தீத்யர்த்த: ॥

பல்லில் வலுவாய் சிக்கியதை நாக்கினால் ஸ்பர்சித்தல் இவைகளால் ப்ராம்ஹணன் அசுத்தனாவதில்லை. பட்டைகள், இலைகள், வேர்கள், புஷ்பங்கள், புல்கள், கட்டைகள், நல்லவாஸனையுள்ளவஸ்துக்கள் இவைகளை பக்ஷிப்பதால் அசுத்தனாவதில்லை.

மிகவும் பரிஹரிக்கமுடியாதுள்ள நெய் முதலிய த்ரவ வஸ்துக்களின் விஷயத்தில்,

தேவலர் :— போஜனம் செய்தபிறகு சாஸ்த்ரோக்தமான விதிப்படி கவனமுள்ளவனாய் ஆசமனம் செய்யவேண்டும். வாய், கைகள் இவைகளை ஜலம் ம்ருத்திகை இவைகளால் தேய்த்து சுத்தம் செய்யவேண்டும்.

அத்ரி :— மதுபர்க்கத்திலும், ஸோமபானத்திலும், ஜலத்திலும், ப்ராணாஹுதிகளிலும் உச்சிஷ்டதோஷமில்லையென்பது அத்ரியின் வசனமாம். இங்கு 'ஜலத்திலும்' என்பதற்கு, 'அம்ருதாபிதானமஸி' என்பது முதலிய மந்த்ரங்களை உச்சரிப்பதில் உச்சிஷ்டனாயிருப்பவனுக்கு தோஷமில்லையென்பது பொருள்

வஸிஷ்ட:—

'ப்ராணாஹுதிஷு ஸோமே ச மதுபர்கே ததைவ ச । ஆஸ்யஹோமேஷு ஸர்வேஷு நோச்சிஷ்டோ பவதி த்விஜ:' இதி ॥

மார்கண்டேய:—

'சூதேக்ஷுபக்ஷணே தாம்பூலசர்வணே ஸோமபாநகே । விஷ்ணுபாதோதபாநே ச நாத்யந்தாசமநம் ஸ்ம்ருதம் ॥ விஷ்ணுபாதோதகம் பீத்வா கரௌ நக்ஷாலயேத்தத:' இதி ॥

வ்யாஸ:—

'மதுபர்கே ச ஸோமே ச தாம்பூலஸ்ய ச பக்ஷணே । பலமூலேக்ஷுதண்டேஷு ந தோஷம் ப்ராஹ மநு:' இதி ॥

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரே—

'அதிக்தௌஷதே ஜக்தே ததைவாங்காநுலேபநே । தாம்பூலே ச க்ருதே சைவ ஸக்தஸ்நேஹாந்நபோஜநே ॥ உக்ஷணே திலே பூகே பக்ஷ்யபக்ஷ்யேஷு ச ।

வஸிஷ்டரும் :— *ப்ராணாஹுதிகளிலும், ஸோமபானத்திலும், மதுபர்க்கத்திலும், வாயில் செய்யுமெல்லாஹோமங்களிலும் ப்ராமஹணன் உச்சிஷ்டனாவதில்லை.*

மார்க்கண்டேயர் :— *மாங்கனி, கரும்பு, தாம்பூலம் இவைகளைப் பக்ஷிப்பதிலும், ஸோமபானத்திலும், விஷ்ணுபாததீர்த்தத்தைப் பருகுவதிலும், ஆதியிலும் அந்தத்திலும் ஆசமனம் விதிக்கப்படவில்லை. விஷ்ணுபாததீர்த்தத்தைப்பருகினால் பிறகு கையை அலம்பக்கூடாது.*

வ்யாஸரும் :— *மதுபர்க்கத்திலும், ஸோமபானத்திலும், தாம்பூலபக்ஷணத்திலும், பழம், கிழங்கு, கரும்பு இவைகளைத் தின்பதிலும் உச்சிஷ்டதோஷமில்லையென்கிறார் மனு.*

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்திலும் :— *கசிவில்லாத மருந்தைச்சாப்பிடுவது, அங்கங்களில் பூசிக்கொள்ளுதல், தாம்பூலபக்ஷணம், பாக்கைத்தின்பது, சாப்பாட்டில் ஸம்பந்தித்த நெய் எண்ணெய்*

ததா ஶுஷ்கத்ருணகாஷ்டேஷு நாசாமேத் பக்ஷணே ॥ மது-
பர்கே ச ஸோமே ச ப்ராணாஹுதிஷு சாப்ஸு ச ।
ஸ்ருஹ்யஹோமேஷு ஸர்வேஷு நோச்சிஷ்டோ பவதி த்விஜ:'
இதி ॥

த்ரவ்யஹஸ்தோச்சிஷ்டவிஷயே மனு:—

'உச்சிஷ்டேன து ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டோ த்ரவ்யஹஸ்த: கதஞ்சன ।
அநிதாயைவ தத்த்ரவ்யமாசாந்த: ஶுசிதாமியாத்' இதி ॥ த்ரவ்ய-
ஶப்தோऽத்ராநத்யவஸ்த்ராதிபர: ॥

மார்கண்டேயோ விகல்பமாஹ—

'உச்சிஷ்டேன து ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டோ த்ரவ்யஹஸ்தோ நிதாய
ச । ஆசம்ய த்ரவ்யமப்யுக்ஷ்ய புனராதாதுமர்ஹதி' இதி ॥

முதலியதின் பற்று, கரும்பு, எள், கிழங்கு, இலை, பூ, பழம், பட்டைகள், புல்கள் கட்டைகள், பக்வமல்லாதவஸ்து இவைகளைப் பக்ஷித்தால் ஆசமனம் வேண்டியதில்லை. மதுபர்க்கம், ஸோமபானம், ப்ராணாஹுதிகள், ஜலம் இவைகளிலும் வாயில் செய்யும் ஹோமங்களெல்லாவற்றிலும் ப்ராம்ஹணன் உச்சிஷ்டனாவதில்லை.

ஒருவஸ்துவைக் கையில் தரித்திருக்கும்பொழுது உச்சிஷ்டனானல், அவன் விஷயத்தில்,

மனு:— வஸ்த்ரம் முதலிய த்ரவ்யத்தைக் கையில் தரித்துள்ள ஒருவன் உச்சிஷ்டனான (அசுத்தனான) மற்றொருவனால் தொடப்பட்டால், அந்தத்ரவ்யத்தைக் கீழே வைக்காமலே ஆசமனம் செய்தால் சுத்தனாகிறான். இங்கு த்ரவ்யம் என்பது சாப்பிடக்கூடாத வஸ்த்ரம் முதலியதாம்.

இங்கு விகல்பம் சொல்லுகிறார்,

மார்க்கண்டேயர்:— த்ரவ்யத்தைக் கையிலுடைய ஒருவன், உச்சிஷ்டனால் ஸ்பர்சிக்கப்பட்டால், அந்த த்ரவ்யத்தைப் பூமியில் வைத்துவிட்டு ஆசமனம் செய்து, அந்த த்ரவ்யத்தை ப்ரோக்ஷித்து மறுபடி எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

வ்யாஸ:—

'யத்த்ரவ்யம் ஸமாதாய பவேதுச்சிஷ்டதாங்கத: । அநிதாயைவ தத்த்ரவ்யமாசாந்த: ஶுசிதாமியாத் ॥ தைஜஸம் த்ரவ்யமாதாய யத்யுச்சிஷ்டோ பவேத்த்விஜ: । பூமௌ நிக்ஷிப்ய தத்த்ரவ்யமாசம்யாப்யுக்ஷயேத்து தத் ॥ வஸ்த்ராதிஷு விகல்ப: ஸ்யாத் தத்ஸம்ஸ்ப்ருஷ்ட்வைவ சாசமேத்' இதி ॥ வஸ்த்ராதிஸஹிதஸ்ய உச்சிஷ்டஸ்பர்ஶே நிதாநமநிதாநம் வா கார்யமித்யர்த்த: ॥

போதாயநோऽபி—

'தைஜஸம் சேதாதாயோச்சிஷ்டீ ஸ்யாத் ததுதஸ்யாசம்யாதாஸ்யந்நத்பி: ப்ரோக்ஷேத் அத சேதந்நேநோச்சிஷ்டீ ஸ்யாத் ததுதஸ்யாசம்யாதாஸ்யந்நத்பி: ப்ரோக்ஷேத் அத சேதத்பிருச்சிஷ்டீ ஸ்யாத்ததுதஸ்யாசம்யாதாஸ்யந்நத்பி: ப்ரோக்ஷேத் ஏததேவ விபரீதமமத்ரே' இதி ॥ உதஸ்ய=நிதாயேத்யர்த்த: । விபரீதம்=அநுதஸ்யேதி யாவத் ॥

வ்யாஸரும் :— *பாத்ரத்தைத் தரித்திருப்பவன் உச்சிஷ்டனுனல் அந்த த்ரவ்யத்தைக கீழேவைககாமலே ஆசமனம் செய்து சுத்தனுகிறுன். வெண்கலம் முதலிய தாதுத்ரவ்யத்தைத தரிததிருபபவன் உசசிஷ்டனுனல் அதைப் பூமியில் வைத்துவிட்டு ஆசமனம் செய்து, அதை ப்ரோக்ஷிக்கவேண்டும். வஸ்த்ரம் முதலியதை வைத்திருப்பவன் உச்சிஷ்டனுனுலும் இவ்விதமே ஆசமனம் செய்யவேண்டும். பூமியில் வைப்பதில்மட்டில் விகல்பம். பூமியில் வைத்தோ வைக்காமலோ ஆசமனம் செய்யலாமென்பதாம்.*

போதாயனரும்:— *தாது பாத்ரங்களைத் தரித்திருப்பவன் உச்சிஷ்டனுனல் அதைக் கீழேவைத்துவிட்டு ஆசமனம்செய்து எடுக்கும்போது ஜலத்தால் ப்ரோக்ஷிக்கவேண்டும். அன்னத்தைத் தரித்திருக்குமபொழுது உச்சிஷ்டனுனுலும், ஜலத்தைத் தரித்திருக்கும்பொழுது உச்சிஷ்டனுனுலும அதைப் பூமியில் வைத்துவிட்டு ஆசமனம்செய்து, எடுக்கும்பொழுது ஜலத்தால் ப்ரோக்ஷிக்கவேண்டும். மற்ற வஸ்துக்களின் விஷயத்தில் இந்தவிதியை மாற்றிக்கொள்ளவேண்டும். அதாவது கீழே வைக்காமலே ஆசமனம் செய்யவேண்டும் என்பதாம்.*

ஸம்வ்யவஹார்யவிஷயே வஸிஷ்ட:—

'ப்ரசரன்ஸம்வ்யவஹார்யேஷு உச்சிஷ்டம் யதி ஸம்ஸ்ப்ருசேத் । பூமௌ நிக்ஷிப்ய தத்த்ரவ்யம் ஆசம்ய ப்ரசரேத் புன:' இதி ॥ ஸம்வ்யவஹார்யேஷு=அன்னபானாதிஷு । ப்ரசரன்= பரிவேஷணம் குர்வன்னித்யர்த்த: ॥

ப்ருஹஸ்பதிரபி—

'ப்ரசரன்னன்னபானேஷு யத்யுச்சிஷ்டம் ஸ்ப்ருசேத் । பூமௌ நிக்ஷிப்ய தத்த்ரவ்யம் ஆசாந்த: ப்ரசரேத் புன:' இதி ॥

கௌதமோऽபி—

'த்ரவ்யஹஸ்த உச்சிஷ்டோ நிதாயாசாமேத்' இதி ॥ த்ரவ்யம்-ஸம்வ்யவஹார்யம் ॥

அத்ர விசேஷமாஹது: சங்கலிகிதௌ—

'த்ரவ்யஹஸ்த உச்சிஷ்டோ நிதாயாசம்யாப்யுக்ஷேத்' இதி ॥

புஜிக்கக்கூடியவஸ்துக்களின் விஷயத்தில்,

வஸிஷ்டர்:— புஜிக்கக்கூடிய அன்னம் முதலியவைகளைப் பரிமாறுகிறவன் அந்த வஸ்துக்களுடன், மற்றொரு உச்சிஷ்டனை ஸ்பர்சித்தானாகில், அந்த த்ரவ்யத்தைப் பூமியில்வைத்துவிட்டு ஆசமனம்செய்து மறுபடி பரிமாறலாம்.

ப்ருஹஸ்பதியும்:— அன்னபானங்களைப் பரிமாறுகிறவன் உச்சிஷ்டனை ஸ்பர்சித்தானாகில், அந்த த்ரவ்யத்தைப் பூமியில் வைத்துவிட்டு ஆசமனம்செய்து மறுபடி பரிமாறலாம்.

கௌதமரும்:— த்ரவ்யத்தைக் கையில் வைத்திருப்பவன் உச்சிஷ்டனானால் அந்த த்ரவ்யத்தை பூமியில்வைத்துவிட்டு ஆசமனம் செய்யவேண்டும். த்ரவ்யமென்பது புஜிக்கக்கூடிய வஸ்துவாம்.

இங்கு விசேஷத்தைச் சொல்லுகின்றனர்:—

சங்கலிகிதர்கள்:— த்ரவ்யத்தைக் கையிலுடையவன் உச்சிஷ்டனானால் அந்த த்ரவ்யத்தை பூமியில்வைத்து ஆசமனம் செய்து, அந்த த்ரவ்யத்தை ப்ரோக்ஷிக்கவேண்டும், என்று.

हारीतोऽपि —

'उच्छिष्टेन तु संस्पृष्टो द्रव्यहस्तः कथंचन । भूमौ निधाय तद्द्रव्यमाचम्याभ्युक्षणाच्छुचिः' इति ॥

द्रव्यस्यैव साक्षादुच्छिष्टत्वे परित्यागमाह वसिष्ठः —

'उच्छिष्टमगुरोरभोज्यं स्वमुच्छिष्टोपहतं च' इति ॥

पक्वान्नमादाय मूत्रादिकरणे श्लोकापस्तम्बः —

'भूमौ निक्षिप्य तद्द्रव्यं शौचं कृत्वा यथाविधि । उत्सङ्गोपात्तपक्वान्न उपस्पृश्य ततश्शुचिः' इति ॥ सत्यापद्यशक्यनिधानद्रव्यविषयम् । 'अरण्ये निरुदके रात्रौ चोरव्याघ्राकुले पथि । कृत्वा

ஹாரீதரும் :— த்ரவ்யத்தைக்கையிலுடையவன் உச்சிஷ்டனால் தொடப்பட்டால், அந்த த்ரவ்யத்தைப் பூமியில்வைத்து ஆசமனம்செய்து, த்ரவ்யத்தை ப்ரோக்ஷித்துச் சுத்தனாகிறான்.

த்ரவ்யத்திற்கே ஸாக்ஷாத்தாக உச்சிஷ்ட ஸ்பர்சமேற்பட்டால, த்ரவ்யத்தைப் பரித்யாகம் செய்யவேண்டுமென்கிறார்,

வஸிஷ்டர் :— குருவல்லாதவரின் உச்சிஷ்டம் புஜிக்கத் தகுந்ததல்ல. ஸாக்ஷாத் உச்சிஷ்ட ஸ்பாசத்தால் அசுத்தமாகியதும் புஜிககத் தகுந்ததல்ல.

பக்வமான அன்னத்தை வைததுககொண்டு, மூத்ராதி விஸர்ஜனம் செய்யும்விஷயத்தில்,

ச்லோகாபஸ்தம்பர் :- அந்த த்ரவ்யத்தைப் பூமியில்வைத்து விட்டு, விதிப்படி சௌசம் செய்துகொண்டு, மடியில் பக்வான்னத்தை வைத்துககொண்டு, பிறகு ஆசமனம்செய்தால் சுத்தனாகிறான். இது ஆபத்காலத்தில் கீழேவைக்கமுடியாத த்ரவ்யத்தைப் பற்றியது. ஏனெனில் "காட்டிலும், ஜலமில்லாதவிடத்திலும், இராத்திரியிலும், திருடர் புலியுள்ளமார்க்கத்தி

𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍀𑌷𑌂 𑌵𑌾 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌹𑌸𑍍𑌤𑍋 𑌨 𑌦𑍋𑌷𑌭𑌾𑌕𑍍' 𑌇𑌤𑌿 𑌬𑍃𑌹𑌸𑍍𑌪𑌤𑌿𑌸𑍍𑌮𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍 ।

𑌮𑌾𑌰𑍍𑌕𑌣𑍍𑌡𑍇𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌶𑍌𑌚𑌮𑌪𑍍𑌯𑌨𑌿𑌧𑌾𑌯𑍈𑌵 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹—

'𑌪𑌕𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨𑍇𑌨 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑍇𑌨 𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑍋𑌚𑍍𑌚𑌾𑌰𑌂 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌯𑌃 । 𑌅𑌨𑌿𑌧𑌾𑌯𑍈𑌵 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯 𑌮𑌙𑍍𑌕𑍇 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌃 ॥ 𑌶𑍌𑌚𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌯𑌥𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯 𑌮𑍁𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌿 । 𑌅𑌨𑍍𑌨 𑌮𑌭𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌷𑌯𑍇𑌚𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌸𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌵𑌾 𑌶𑍇𑌷𑌂 𑌶𑍁𑌚𑌿𑌮𑌵𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌯𑌾𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌸𑌾𑌰𑍇—

'𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌸𑌹𑌿𑌤 𑌉𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾𑌲𑌭𑍍𑌯𑌾𑌙𑍍𑌕𑍇 𑌨𑌿𑌧𑌾𑌯 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌹𑌿𑌤 𑌆𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑌶𑍍𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌨𑌿𑌧𑌾𑌯 𑌵𑌾𑌽𑌽𑌚𑌮𑍍𑌯 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌪𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌹𑌸𑍍𑌤 𑌉𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌨𑌿𑌧𑌾𑌯𑌾𑌚𑌮𑍍𑌯

லும், த்ரவ்யத்தைக் கையில்வைத்துக்கொண்டு மூத்ரவிஸர்ஜனம், மலவிஸர்ஜனம செய்தாலும் தோஷத்தையடைவதில்லை'' என்று ப்ருஹஸ்பதி விதித்திருப்பதால்.

மார்க்கண்டேயரோவெனில் :— த்ரவ்யத்தை வைக்காமலே சௌசமும செய்யவேண்டுமென்கிறார்:— பக்வான்னத்தை வைத்துககொண்டே மலமூத்ரவிஸர்ஜனம் செய்தவன், அதைப் பூமியில் வைக்காமலே மடியில் வைத்துக்கொண்டு, ந்யாயப்படி சௌசம்செய்து, விதிப்படி ஆசமனம்செய்து, அன்னத்தை ப்ரோக்ஷித்து, அதை எடுத்து ஸூர்யனுக்குக் காண்பிகக வேண்டும். அதில் கபளமாத்ரமாவது எடுத்து எறிந்துவிட்டால் மீதியுள்ளது சுத்தமாகின்றது.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில்:— வஸ்த்ரம் முதலியதுகளுடன் கூடியவன் உச்சிஷ்டனானல், அதைத் தொட்டுக்கொண்டு, அல்லது மடியில் வைததுககொண்டு அததுடன் கூடியவனாய் ஆசமனம் செய்தால் சுத்தனுகிறுன். அல்லது அதைப் பூமியில் வைத்துவிட்டு ஆசமனம்செய்து, அந்த வஸ்த்ரம் முதலியதை ப்ரோக்ஷிககவேண்டும். அன்னபானம் முதலியதைக் கையிலுடைய

ப்ரோக்ஷ உதகாதிரக்ஷாஶக்த: ததாஸ்ப்ருஶ்யாங்கே நிதாய வா ஶௌசாசமநே குர்யாத் | பரிவேஷணம் குர்வந் உச்சிஷ்டஸ்ப்ருஷ்டஶ்சேத் அந்நம் நிதாயாசம்ய பரிவேஷயேத் | பரிவேஷணம் குர்வந் மூத்ரபுரீஷோத்ஸர்கஶ்சேத் அந்நாதி நிதாய ஶௌசாசமநே க்ருத்வாந்நாதி ப்ரோக்ஷ்ய அக்நிம் ஸூர்யம் வா ஸம்ஸ்ப்ருஶ்ய பரிவேஷயேத் | பரிவேஷணே ரஜோதர்ஶநே தத்ஸ்ப்ருஷ்டாந்நத்யாக:’ இதி ||

ஏவமுக்தலக்ஷணஸ்யாசமநஸ்ய ப்ரஶம்ஸாமாஹ வ்யாக்ரபாத:—

‘ஏவம் ப்ராஹ்மணோ நித்யமுபஸ்ப்ருஶேதாசரேத் |
ப்ரஹ்மாதிஸ்தம்பபர்யந்தம் ஜகத் ஸ பரிதர்ப்பயேத்’ இதி ||

வனாய் உச்சிஷ்டனானால் அதைக்கீழேவைத்து ஆசமனம்செய்து ப்ரோக்ஷிக்கவேண்டும். அந்த அன்னபாத்ரங்களைக் கீழே வைத்து ரக்ஷிக்கமுடியாவிடில் அதைத் தொட்டுக்கொண்டு, அல்லது மடியில் வைத்துக்கொண்டு, சௌசம் ஆசமனம் இவைகளைச் செய்யவேண்டும். பரிமாறுகிறவன் உச்சிஷ்டத்தால் ஸ்பர்சிக்கப்பட்டால் அன்னத்தை வைத்துவிட்டு ஆசமனம செய்து பரிமாறவேண்டும். பரிமாறுகிறவன் மூத்ரவிஸர்ஜனாதிகளால் உச்சிஷ்டனானால், அன்னம் முதலியதை வைத்துவிட்டு, சௌசமுமாசமனமும் செய்து, அன்னம் முதலியதை ப்ரோக்ஷித்து, அக்னி அல்லது ஸூர்யனை ஸ்பர்சிக்கசெய்து பரிமாறவேண்டும். பரிமாறும்போது ஸ்த்ரீக்கு ரஜோதர்சனமானால் அவள் தொட்ட அன்னத்தைப் பரித்யாகம் செய்யவேண்டும்.

இவ்விதம் சொல்லிய லக்ஷணங்களையுடைய ஆசமனத்தின் ப்ரசம்ஸையைச்சொல்லுகிறார்,

வ்யாக்ரபாதர் :— எந்த ப்ராம்ஹணன் நித்யமும் இவ்விதம் ஆசமனம் செய்கிறானோ, அவன் ப்ரம்ஹா முதல் ஸ்தம்பம் வரையிலுள்ள உலகத்தை த்ருப்தமாய்ச்செய்கிறான்.

ஆசமனம் செய்யாவிடில் தோஷம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

ஆசமநாகரணே ப்ரத்யவாயோ தர்சித: ஸ்ம்ருதிசந்த்ரிகாயாம் —

'யஃக்ரியா: குருதே மோஹாத் அநாசம்யைவ நாஸ்திக: ।
பவந்தி ஹி வ்ருதா தஸ்ய க்ரியாஸ்ஸர்வா ந ஸம்சய:' இதி ॥

இத்யாசமநப்ரகரணம் ॥

தந்ததாவநவிதி: ॥

அத தந்ததாவந விதி: ॥

தத்ராத்ரி: —

'முகே பர்யுஷிதே நித்யம் பவத்யப்ரயதோ நர: ।
ததார்த்ரகாஷ்டம் சுஷ்கம் வா பக்ஷயேத்தந்ததாவநம்' இதி ॥

பரத்வாஜ: —

'ப்ரக்ஷால்ய சரணௌ ஹஸ்தௌ முகம் சாஸ்ய யதாவிதி ।
ஆசம்ய ப்ராங்முக: ஸ்தித்வா தந்ததாவநமாசரேத் ॥ ஆயு-
ர்மித்யாதிமந்த்ரேண காஷ்டஸ்யாப்யபிமந்த்ரணே । விநாமந்த்ரேண

ஸ்ம்ருதிசந்த்ரிகையில் :— எவன் நாஸ்திகனுய் ஆசமனம் செய்யாமலே க்ரியைகளைச்செய்கிருனே, அவனுடைய க்ரியைகளெல்லாம் வீணுக ஆகின்றன. ஸம்சயமில்லை.

ஆசமனப்ராகரணம் முற்றிற்று.

பல்துலக்கும் விதி.

இனி பல்துலக்கும்விதி சொல்லப்படுகிறது. அதில்,

அத்ரி :— ப்ரதிதினமும், வாய் பழைமையுடையதாவதால் மனிதன் அசுத்தனுகிருன். ஆகையால், பச்சையல்லது காய்ந்த குச்சியால் பற்களைச் சுத்தமாக்கவேண்டும்.

பரத்வாஜர் :— பிறகு கால்கைகள் முகம் இவைகளை அலம்பி ஆசமனம்செய்து கிழக்குநோக்கியவனுயிருந்து தந்ததாவனத்தைச் (பற்களின் சுத்தியை) செய்யவேண்டும். தந்ததாவன காஷ்டத்தை அபிமந்த்ரிக்கும் மந்த்ரம் (ஆயுர்) என்பதை முத

तन्निष्फलं वृथा स्याद्दन्तधावनम् ॥ अस्य प्रजापतिर्ऋषिश्छन्दोऽनुष्टुब्वनस्पतिः । देवतेति हृदि ध्यात्वा मन्त्रारम्भे वदेद्बुधः' इति ॥

बोधायनोऽपि—

'उदयाय नेत्रे प्रक्षाल्य शुचिर्भूत्वा समाहितः । परिजप्य च मन्त्रेण भक्षयेद्दन्तधावनम्' ॥

मन्त्रोऽपि—

'आयुर्बलं यशो वर्चः प्रजाः पशुवसूनि च । ब्रह्म प्रज्ञां च मेधां च त्वं नो देहि वनस्पते' इति ॥

'अभिमन्त्र्य काष्ठं तावन्मन्त्रेणानेन वै द्विजः । अधऊर्ध्वक्रमेणैव धावनं मध्यमया तथा ॥ वामभागं समारभ्य प्रादक्षिण्यक्रमेण तु' इति ॥

व्यासः—

'प्रक्षाल्य पादौ हस्तौ च मुखं चाद्भिः समाहितः ।

விதியுடையது. அபிமந்த்ரணமில்லாமல் செய்த தந்ததாவனம பயனற்றதாகும். இந்த மந்த்ரத்திற்கு ப்ரஜாபதி ருஷி, சந்தஸ் அனுஷ்டுப், வனஸ்பதி தேவதை, என்று மனதில் த்யானித்து மந்த்ராரம்பத்தில் சொல்லவேண்டும்.

போதாயனரும் :— எழுந்து கண்களை அலம்பி, சுத்தனுய், கவனமுடையவனுயிருந்து, மந்த்ரத்தை ஜபித்து, காஷ்டத்தால் தந்ததாவனம செய்யவேண்டும்.

மந்த்ரமும் :— 'ஆயுர்பலம்' என்பது முதலியது. 'ஓ காஷ்டமே! எங்களுக்கு ஆயுள, பலம, யசஸ், தேஜஸ், ப்ரஜைகள், பசுக்கள், தனங்களா, வேதம், ப்ரக்ஞை, மேதை இவைகளை நீ கொடுக்கவேண்டும்' என்று. இந்த மந்த்ரத்தால் தந்தகாஷ்டத்தை அபிமந்த்ரித்து அதனுல் கீழ்மேல் என்ற க்ரமமாய் இடதுபாகத்திலாரம்பித்து ப்ரதக்ஷிணமாய் தந்ததாவனம் செய்யவேண்டும்.

வ்யாஸர் :— கால் கைகள் முகம் இவைகளை ஜலத்தால் அலம்பி, கவனமுடையவனுய், முழங்கால்களுக்கு நடுவில்

दक्षिणं बाहुमुद्धृत्य कृत्वा जान्वन्तरं ततः ॥ आचम्य प्राङ्मुखः पश्चाद्दन्तधावनमाचरेत्' इति ॥

शाण्डिल्यः—

'बाहू जान्वन्तरा कृत्वा कुक्कुटासनसंस्थितः । तर्पणाचमनोल्लेखदन्तधावनमाचरेत्' इति ॥

याज्ञवल्क्यः—

'शरीरचिन्तां निर्वर्त्य कृतशौचविधिर्द्विजः । प्रातस्सन्ध्यामुपासीत दन्तधावनपूर्वकम् ॥ कण्टकिक्षीरवृक्षोत्थं द्वादशाङ्गुलसम्मितम् । कनिष्ठिकाग्रवत्स्थूलं पूर्वार्धकृतकूर्चकम् ॥ दन्तधावनमुद्दिष्टं जिह्वोल्लेखनिका तथा' इति ॥

विष्णुः—

'वितस्तिमात्रमृजु च कीटाग्निपरिवर्जितम् । प्राङ्मुखश्चावशिष्टं तु भक्षयेदार्द्रकण्टकः' इति ॥

கையைவைத்துக்கொண்டு உபவீதியாய் ஆசமனம் செய்து, பிறகு கிழக்கு நோக்கியவனாய் தந்ததாவனம் செய்யவேண்டும்.

சாண்டில்யர்:— குக்குடாஸனத்திலிருப்பவனாய், கைகளை முழங்கால்களுக்கு நடுவில் வைத்துக்கொண்டு, தர்ப்பணம், ஆசமனம், உல்லேகனம், தந்ததாவனம் இவைகளைச் செய்ய வேண்டியது.

யாக்ஞவல்க்யர்:— ப்ராம்ஹணன் மலமூத்ரவிஸர்ஜனம் செய்து, சௌசம் செய்துகொண்டு, தந்ததாவனம் செய்து காலை ஸந்த்யாவந்தனம் செய்யவேண்டும். முள்ளுள்ளது, அல்லது பாலுள்ளதான மரத்திலுண்டாகியதும், பன்னிரண்டு அங்குலம் நீளமுள்ளதும், சுண்டுவிரலின் நுனியளவு பருமனுள்ளதும், முன்பாகத்தில் தட்டப்பட்டதுமாய், தந்ததாவன காஷ்டமிருக்கவேண்டும். நாக்கைச் சுத்தம்செய்யும் காஷ்டமும் அதுபோலவே இருக்கவேண்டும்.

விஷ்ணு:— ஓட்டைநீளமுள்ளதும், ருஜுவானதும், புழுக்களாலும் நெருப்பினாலும் கெடுக்கப்படாததுமான காஷ்

स्मृत्यन्तरे—

'शाखारं विधाय तु तस्यार्धेनैकेन मार्जयेत् । जिह्वां ततो द्वितीयेन गृहस्थस्य यतेस्तथा' इति ॥

दन्तधावनकाष्ठानि ॥

हारीतः—

'सर्वे कण्टकिनः पुण्याः क्षीरिणश्च यशस्विनः । अष्टाङ्गुलेन मानेन तत्काष्ठमिहोच्यते ॥ प्रादेशमात्रमथवा तेन दन्तान् विशोधयेत् । खदिरश्च कदम्बश्च करञ्जः करजस्तथा ॥ त्रसिनी वेणवः पृथ्वी जम्बूर्निम्बस्तथैव च । अपामार्गश्च बिल्वश्च अर्कश्चोदुम्बरस्तथा ॥ एते प्रशस्ताः कथिता दन்तधावनकर्मणि' इति ॥

டத்தை க்ரஹித்து, கிழக்குமுகமாய் உட்கார்ந்துகொண்டு, மௌனியாய், மெதுவாய் தந்ததாவனம் செய்யவேண்டும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:— க்ருஹஸ்தனும், யதியும், தந்ததாவனகாஷ்டத்தை இரண்டாய் ஒடித்து, ஒன்றினால் தந்ததாவனத்தையும், மற்றதால் நாக்கின் சுத்தியையும் செய்துகொள்ளவேண்டும்.

பல்துலக்குவதற்குரிய காஷ்டங்கள்.

ஹாரீதர்:— முள்ளுள்ள எல்லா வ்ருக்ஷங்களும் புண்ய ப்ரதங்கள். பாலுள்ளவைகளெல்லாம் கீர்த்தியைச் செய்பவையாகும். அந்த வ்ருக்ஷங்களினுடையதும், எட்டு அங்குலமளவுள்ளதும், அல்லது ஒட்டையளவுள்ளதுமாயிருக்கவேண்டும் தந்தகாஷ்டம். அதனால் தந்ததாவனம் செய்யவேண்டியது. காதிரம் (கருங்காலி) கதம்பம் (கடம்பை) காஞ்சம் (புன்கு) கரஜம் (சாரடை) த்ரஸினீ (களா) வேணு (மூங்கில்) ப்ருத்வீ (வெண்மந்தாரை) ஜம்பு (நாவல்) நிம்பம் (வேம்பு) அபாமார்கம் (நாயுருவி) பில்வம், அர்க்கம் (எருக்கு) உதும்பரம் (அத்தி) இந்த வ்ருக்ஷங்கள் தந்ததாவனத்திற்குச் சிறந்தவைகள்.

ஶௌனக:—

'விஜ்ஞாதவ்ருக்ஷம் க்ஷுண்ணாக்ரம் ருஜு துர்கந்தவர்ஜிதம் ।
ஸத்வசம் தந்தகாஷ்டம் ஸ்யாத் ததக்ரேண ப்ரதாவயேத்' இதி ॥

அங்கிரா:—

'சூதபுன்னாகபில்வானாம் அபாமார்கஶிரீஷயோ: ।
பக்ஷயேத் ப்ராதருத்தாய வாக்யதோ தந்ததாவனம்' இதி ॥

வ்யாஸ:—

'ப்ரக்ஷால்ய தந்தகாஷ்டம் வை பக்ஷயேத்து விதானத: ।
மத்யாங்குலிஸமஸ்தௌல்யம் த்வாதஶாங்குலஸம்மிதம் ॥ ஸத்வசம் தந்தகாஷ்டம் ஸ்யாத்ததக்ரேண து தாவயேத் । க்ஷீரிவ்ருக்ஷஸமுத்பூதம் மாலதீஸம்பவம் ஶுபம் ॥ அபாமார்கம் ச பில்வம் ச கரவீரம் விஶேஷத: ॥ திக்தம் கஷாயகடுகம் ஸுகந்தி கண்டகான்விதம் । க்ஷீரிணோ வ்ருக்ஷகுல்மாம்ஸ்து பக்ஷயேத்தந்ததாவனம் । வர்ஜயித்வா நிஷித்தானி க்ருஹீத்வைவம்

சௌனகர் :— தெரிந்த வ்ருக்ஷத்தினுடையதும், நசுக்கப் பட்ட நுனியுடையதும், ருஜுவாகியதும், துர்கந்தமில்லாததும், தோலுடன் கூடியதுமாய் தந்தகாஷ்டமிருக்கவேண்டும். அதன் நுனியினால் துலக்கவேண்டும்.

அங்கிரஸ் :— மா, புன்னை, பில்வம், நாயுருவி, வாகை இவைகளின் காஷ்டத்தால். காலையிலெழுந்து மௌனியாய், தந்ததாவனம் செய்யவேண்டும்.

வ்யாஸர் :— தந்தகாஷ்டத்தை அலம்பி அதனால் விதிப்படி தாவனம் செய்யவேண்டும். தந்தகாஷ்டம் நடுவிரல் பருமனுள்ளதும், பன்னிரண்டு அங்குலநீளமுள்ளதும், தோலுடன் கூடியதுமாயிருககவேண்டும். அதன் நுனியால் துலக்கவேண்டும். பாலுள்ள மரத்திலுண்டாகியதும், மாலதீ (ஜாதிமல்லிகை) என்பதினுடையதும் சுபமாகும். நாயுருவி, பில்வம், அலரி இவைகளினுடையதும் மிகச்சுபம். துவர்ப்பு, கஷாயம், கடுப்பு உள்ளதும், நல்லவாஸனையுள்ளதும் சிறந்தது. பாலுள்ள மரம், கொடி இவைகளால் தந்ததாவனம் செய்யவேண்டும். நிஷித்த காஷ்டங்களைத் தள்ளி விஹிதமானதை க்ரஹித்து,

பயோஷிதம் ॥ பரிஹ்ருத்ய தி3நம் பாபம் தா4வயேத்3 விதா4நத: । நோத்பாடயேத்3 த3ந்தகாஷ்ட2ம் நாங்கு3ல்யா தா4வயேத் க்வசித் ॥ ப்ரக்ஷால்ய ப4ங்க்த்வா தஜ்ஜஹ்யாத் சு2சௌ தே3சே ஸமாஹித:' இதி ॥

அத்ரி:—

'அங்கு3ல்யா த3ந்தகாஷ்ட2ம் ச ப்ரத்யக்ஷலவணம் ததா2 । ம்ருத்திகாப4க்ஷணம் சைவ துல்யம் கோ3மாம்ஸப4க்ஷணே' இதி ॥

உஸநா—

'நாங்கு3லீபி4ர்த3ந்தாந் ப்ரக்ஷாலயேத்' இதி ॥

விஷ்ணு:—

'ஸூக்ஷ்மம் ஸூக்ஷ்மத3ந்தஸ்ய மத்4யம் மத்4யத3ந்தஸ்ய மத்4யமம் । ஸ்தூ2லம் விசாலத3ந்தஸ்ய த்ரிவித4ம் த3ந்ததா4வநம் ॥ த்3வாத3சாங்கு3லகம் விப்ரே காஷ்ட2மாஹுர்மநீஷிண: । க்ஷத்ரவிட்சூ2த்3ரஜாதீநாம் நவ ஷட் சதுரங்கு3லம்' இதி ॥

நிஷித்த தினங்களைப் பரிஹரித்து விதிப்படி துலக்கவேண்டும். தந்தகாஷ்டத்தைப் பிளக்கக்கூடாது. ஒருகாலும் விரலினால் பல்துலக்கக்கூடாது. தந்தகாஷ்டத்தை அலம்பிப் பிறகு தந்த தாவனம் செய்து, அலம்பி, கவனமாய், சுத்தமான இடத்தில் அதைப்போடவேண்டும்.

அத்ரி :— விரலால் பல்துலக்குவதும், ப்ரத்யக்ஷமாய் லவணத்தை உபயோகித்தலும், மண்ணினால் பல்துலக்குவதும் பசுவின் மாம்ஸத்தைப் பக்ஷிப்பதற்குச் சமமாகும்.

உசநஸ் :— விரல்களால் பற்களைத் துலக்கக்கூடாது.

விஷ்ணு :— சிறிய பற்களுக்குச் சிறியதும், நடுத்தரமான பற்களுக்கு நடுத்தரமாகியதும், பெரியபற்களுக்குப் பெரியதுமென தந்ததாவனம் மூன்றுவிதமாயிருக்கவேண்டும். ப்ராம்ஹணனுக்குப் பன்னிரண்டு அங்குலமும், க்ஷத்ரியனுக்கு ஒன்பது அங்குலமும், வைச்யனுக்கு ஆறு அங்குலமும், சூத்ரனுக்கு நாலு அங்குலமும், நீளம் உள்ளதாய், தந்தகாஷ்டமிருக்க வேண்டுமெனப் பெரியோர்கள் சொல்லுகின்றனர்.

गर्गः—

‘दशाङ्गुलं तु विप्राणां क्षत्रियाणां नवाङ्गुलम् । अष्टाङ्गुलं तु वैश्यानां शूद्राणां सप्तसंमितम् ॥ चतुरङ्गुलमानं तु नारीणां नात्र संशयः’ इति ॥

मार्कण्डेयः—

‘वटासनार्कखदिरकरवीरांश्च भक्षयेत् । जातीं च बिल्वबदरं मूलं तु ककुभस्य च ॥ अरिमेदं प्रियङ्गुं च कण्टकिन्यस्तथैव च’ इति ॥

विष्णुरपि—

‘वटासनार्कखदिर करञ्ज करवीर सर्जनिम्बापामार्ग मालती ककुभ बिल्वानामन्यतमम्’ इति ॥ भक्षये दिति शेषः ॥

एतेषां फलमाह गर्गः—

‘सर्जे धैर्यं वटे दीप्तिः करञ्जे विजयो रणे । प्लक्षे चैवार्थसंपत्तिः बदर्यां मधुर

கர்கர்:— ப்ராம்ஹணர்களுககுப் பத்து அங்குலமும், க்ஷத்ரியர்களுககு ஒன்பது அங்குலமும், வைச்யர்களுககு எட்டு அங்குலமும், சூத்ரர்களுககு ஏழு அங்குலமும், ஸ்த்ரீகளுக்கு நாலு அங்குலமும் நீளமுள்ளதாய், தந்தகாஷ்டமிருக்கவேண்டும். இதில் ஸம்சயமில்லை.

மார்க்கண்டேயர்:— ஆல், வேங்கை, எருக்கு, கருங்காலி, அலரி, ஜாதிமல்லிகை, பில்வம், இலந்தை, மருதையின்வேர், கருவேல், செஞ்சந்தனம், முள்ளுள்ளவைகள் இவைகளின் காஷ்டத்தை உபயோகிக்கலாம்.

விஷ்ணுவும்:- ஆல், வேங்கை, எருக்கு, கருங்காலி, புன்கு, அலரி, நருமாமரம், மாதுளை, நாயுருவி, ஜாதிமல்லி, மருதை, பில்வம் இவைகளுள் ஒன்றைத் தந்ததாவனகாஷ்டமாய் உபயோகிக்கலாம்.

இவைகளின் ஃபலத்தைச்சொல்லுகிறார்,

கர்கர்:— நருமாமரத்தினால் தைர்யமும், ஆலினால் காந்தியும், புன்கினால் யுத்தத்தில் ஜயமும், இச்சியால் பணப்பெருக்

ஸ்வந꞉ ॥ க²தி³ரே சைவ ஸௌக³ந்த்⁴யம் பி³ல்வே து விபுலம்
த⁴நம் । ஔது³ம்ப³ரே வாக்யஸித்³தி⁴꞉ மது⁴கே ச த்³ருடா⁴
ஶ்ருதி꞉ ॥ காஶே ச கீர்திஸௌபா⁴க்³யம் பாலாஶே ஸித்³தி⁴
ருத்தமா । கத³ம்பே³ ச ததா² லக்ஷ்மீராம்ரே ஹ்யாரோக்³யமேவ ச ॥
அபாமார்கே³ த்⁴ருதிர்மேதா⁴ ப்ரஜ்ஞா ஶக்திர்வபு꞉ஶ்ருதி꞉ ।
ஆயு꞉ஶீலம் யஶோ லக்ஷ்மீ꞉ ஸௌபா⁴க்³யம் சோபஜாயதே ॥
அர்கேண ஹந்தி ரோகா³ம்ஶ்ச பீ³ஜபூரேண து வ்யதா²ம் ।
ககுபே⁴ந ததா²ऽऽயுஷ்மாந் ப⁴வேச்ச பலிதவர்ஜித꞉ ॥
தா³டி³மே ஸிந்து⁴வாரே ச கரஞ்ஜகே குடஜே ததா² । ஜாதீ
ச கரமர்தே³ ச து³꞉ஸ்வப்நம் சைவ நாஶயேத்' இதி ॥

மார்கண்டே³ய꞉—

'ஸர்வே கண்டகிந꞉ புண்யா꞉ க்ஷீரிணஶ்ச யஶஸ்விந꞉ ।
உது³ம்ப³ரேண வாக்ஸித்³தி⁴ம், ப³ஹ்வர்த²ம் ப்லக்ஷேண சைவ ஹி ॥
அர்ஜுநேந நீரோக³த்வம் வடேந தீ³ப்திம் ஶ்ரியம் ஹி । அபா

கும், இலந்தையால் இனியகுரலும், கருங்காலியால் நல்ல வாஸனையும், பில்வத்தால் அதிகப்பணமும், அத்தியால் வாக்கின் ஸித்தியும், இருப்பையினால், த்ருடமான செவியும், நாமக்கரும்பால் நற்கீர்த்தியும், புரசினால் சிறந்தஸித்தியும், அடம்பையால் லக்ஷ்மியும், மாவினால் ஆரோக்யமும், நாயுருவியினால் தைர்யம், மேதை, ப்ரக்ஞை, சக்தி, நல்ல சரீரம், செவி, ஆயுள், சீலம், யசஸ், லக்ஷ்மி, அழகு இவைகளும் உண்டாகும். எருக்கினால் ரோகங்களைப் போக்குவான். மாதுளையால் வருத்தத்தைப்போக்குவான். மருதையினால் நீண்டஆயுளுள்ளவனும், நரையில்லாதவனுமாவான். மாதுளை, நொச்சில், கருவை, வெட்பாலை, ஜாதி, களா இவைகளால் துஸ்வப்னத்தைப்போக்கிக்கொள்வான்.

மார்க்கண்டேயர்:— முள்ளுள்ளவைகளெல்லாம் புண்யத்தையளிக்கும். பாலுள்ளவைகளெல்லாம் கீர்த்தியையளிக்கும். அத்தியினால் வாக்கின் ஸித்தியையடைவான். இச்சியால் தனத்தையடைவான். மருதையால் ஆரோக்யத்தையும்

𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑍇𑌣 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌵𑌶𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌙𑍍𑌗𑍁𑌭𑌿𑌃 ॥ 𑌵𑍇𑌣𑍁𑌨𑌾 𑌪𑌶𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑍇𑌦𑍍 𑌰𑌾𑌜𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌾𑌜𑍍𑌜𑌯𑌂 𑌲𑌭𑍇𑌤𑍍 । 𑌚𑍂𑌤𑍇𑌨 𑌨𑍃𑌪𑌪𑍂𑌜𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌸𑍌𑌭𑌾𑌗𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌨𑌸𑍇𑌨 𑌤𑍁 ॥ 𑌦𑍀𑌰𑍍𑌘𑌾𑌯𑍁𑌰𑍍𑌜𑌮𑍍𑌬𑍁𑌨𑌾 𑌚𑍇𑌷𑍍𑌟𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌕𑍍𑌷𑍁𑌦𑍍𑌰𑌜𑌮𑍍𑌬𑍁𑌨𑌾 । 𑌜𑌯𑌂 𑌕𑌣𑍍𑌟𑌕𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌬𑌲𑌂 𑌵𑍈𑌕𑌙𑍍𑌕𑌤𑌾𑌲𑍍𑌲𑌭𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌆𑌰𑍋𑌗𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌣𑌿𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌪𑌾𑌰𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌶𑍌𑌰𑍍𑌯𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍 । 𑌅𑌶𑍋𑌕𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌶𑍋𑌕𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌲𑍍𑌲𑌵𑌙𑍍𑌗𑌾𑌦𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌰𑍍𑌚𑌸𑌮𑍍 ॥ 𑌖𑌦𑌿𑌰𑌾𑌦𑌪𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌲𑌭𑍇𑌦𑍍𑌯𑌶𑍋 𑌮𑌹𑌤𑍍 । 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌯𑌤𑍋 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍃𑌜𑍇𑌦𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌮𑌾𑌂𑌸𑌮𑌪𑍀𑌡𑌯𑌨𑍍 । 𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌾𑌮𑌲𑌂 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑌂 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌚 । 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑍁𑌤𑍍𑌸𑍃𑌜𑍇𑌤𑍍𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌶𑌿𑌰𑌸𑌿 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍃𑌜𑍍𑌯 𑌤𑌚𑍍𑌛𑍁𑌚𑍌 ॥ 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌧𑌾𑌵𑌨𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌤𑍁 𑌯𑍇𑌨𑍋𑌤𑍍𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌤𑌦𑌨𑍍𑌤𑌤𑌃 । 𑌸 𑌮𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌹𑌾𑌰𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌪𑌤𑌤𑍍𑌯𑌭𑌿𑌮𑍁𑌖𑌂 𑌯𑌦𑌿’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑍋𑌽𑌪𑌿—

‘𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑍍𑌯 𑌤𑌚𑍍𑌛𑍁𑌚𑍌 𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌧𑌾𑌵𑌨𑌮𑍁𑌤𑍍𑌸𑍃𑌜𑍇𑌤𑍍 ।

ஆலினால் அளவற்ற செல்வத்தையும், நாயுருவியினால் ஸகலஸம்ருத்தியையும், கட்டுமாவினால் ஸ்த்ரீகளின் வசீகரணத்தையும், மூங்கிலினால் பசுக்களையும், கொன்றையினால் ஜயத்தையும், மாவினால் ராஜஸம்மானத்தையும், பலாவினால் ஸௌபாக்யத்தையும், நாவலினால் நீண்ட ஆயுளையும், சிறுநாவலினால் இஷ்டஸித்தியையும், முள்வ்ருக்ஷத்தால் ஜயத்தையும், சொத்தைக் களாவினால் பலத்தையும், கோங்கிலவினால் (கர்ணிகாரத்தால்) ஆரோக்யத்தையும், பாரந்தியால் சிறந்த சௌர்யத்தையும், அசோகத்தால் சோகமின்மையையும், லவங்கத்தால் ப்ரம்ஹவர்ச்சஸத்தையும், கருங்காலியால் எல்லாக்கர்மங்களையும் மிகுந்த யசஸ்ஸையும் அடைவான். தந்தமாம்ஸத்தைப் பீடிக்காமல் மௌனியாய், பல் துலக்கவேண்டும். நாக்கினின்றும், பற்களினின்றும் வெளிவந்த அழுக்குகளை நிர்ருதிதிக்கில் எறியவேண்டும். பற்குச்சியையும், அதே திக்கில் சுத்தமானவிடத்தில் போடவேண்டும். கடைசியில் எறிந்த பற்குச்சியானது எதிராய்விழுந்தால் அவன் நல்ல ஆஹாரத்தையடைவான்.

வ்யாஸரும் :— அந்தப் பற்குச்சியையலம்பி சுத்தமான

𑌪𑌤𑌿𑌤𑍇𑌽𑌭𑌿𑌮𑍁𑌖𑍇 𑌸𑌮𑍃𑌷𑍍𑌟𑌭𑍋𑌜𑍍𑌯𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑍍𑌯𑌭𑍀𑌪𑍍𑌸𑌿𑌤𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃 —

'𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌦𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌨𑍀𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌶𑌃 । 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌚𑍍𑌛𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑌿 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵𑌪𑌿 𑌚 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑌰𑍍𑌜𑌨𑍀𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌹 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌕𑌣𑍍𑌡𑍇𑌯𑌃 —

'𑌶𑌾𑌲𑍍𑌮𑌲𑍍𑌯𑌶𑍍𑌵𑌤𑍍𑌥𑌭𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌯𑌵𑌕𑌿𑌂𑌶𑍁𑌕𑌯𑍋𑌰𑌪𑌿 । 𑌕𑍋𑌵𑌿𑌦𑌾𑌰𑌶𑌮𑍀𑌪𑍀𑌲𑍁𑌶𑍍𑌲𑍇𑌷𑍍𑌮𑌾𑌤𑌕𑌵𑌿𑌭𑍀𑌤𑌕𑌾𑌨𑍍 ॥ 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌦𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑍇𑌷𑍁 𑌗𑍁𑌗𑍍𑌗𑍁𑌲𑌂 𑌕𑍍𑌰𑌮𑍁𑌕𑌂 𑌤𑌥𑌾' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌉𑌶𑌨𑌾 —

'𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌭𑌿𑌮𑍁𑌖𑍋 𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌨𑍀𑌲𑍀𑌦𑍍𑌰𑍁𑌮𑌕𑌦𑌮𑍍𑌬𑌕𑍌 । 𑌤𑌿𑌲𑌕𑌂 𑌦𑍍𑌰𑍋𑌣𑌬𑌨𑍍𑌧𑍂𑌕𑌕𑌰𑌵𑍀𑌰𑌜𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 ॥ 𑌕𑌦𑌲𑍀𑌕𑌾𑌶𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌚 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌰𑌪𑌿 𑌹𑌰𑍇𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑍍 । 𑌪𑌲𑌾𑌶𑌂 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌪𑌾𑌸𑌂 𑌶𑌾𑌕𑌮𑍇𑌵 𑌚 । 𑌯𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌭𑌕𑍍𑌷𑌯𑍇𑌦𑍍𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌣𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤 𑌨𑌰𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

விடத்தில் போடவேண்டும். அது எதிராய் விழுந்தால் நல்ல இஷ்டமான ஆஹாரத்தையடைவான்.

வ்யாஸர் :— நிஷித்தங்களான தந்தகாஷ்டங்களை வர்ஜிக்க வேண்டும். காலநியமமின்றி எப்பொழுதும் வர்ஜிக்கவேண்டும். சாஸ்த்ரவிஹிதமானவைகளையும் பர்வகாலங்களிலும் வர்ஜிக்கவேண்டும்.

வர்ஜிக்கக்கூடிய தந்தகாஷ்டங்களைச் சொல்லுகிறார்,

மார்க்கண்டேயர் :— இலவு, அரசு, கடாரை, யவம், புரசு, கோவிதாரம், வன்னி, ஊவக்கை, நருவளி, தானி, குங்கிலி, கமுகு இவைகளை வர்ஜிக்கவேண்டும்.

உசநஸ்:— தெற்குநோக்கியவனாய், தந்ததாவனம் செய்யக் கூடாது. அவுரி, உச்சித்திலகம், கடம்பை, தும்பை, மணிப் புங்கு, செம்பருத்தி, வாழை, கடகப்பூண்டு, விழல், பருத்தி, இவைகளின் காஷ்டம் விஷ்ணுவின் லக்ஷ்மியையுமபஹரிக்கும். புரசு, பருத்தி, குடும்பிமரம் இவைகளைத் தந்ததாவனத்திற்கு உபயோகிப்பவன் புண்யம் நசித்தவனாவான்.

ஹாரீதோऽபி—

'காரஸ்கராம்ராஶ்ம கோவிதார ஶ்லேஷ்மாதக பில்வகாஶா ர்கவ்ருக்ஷ நிர்குண்டீ ஶிஞ்ஜீ ஶிரீஷஜாதீ கரவீர பதரீ கரஞ்ஜவேணுவர்ஜ்யா:' இதி ॥

கர்க:—

'குஶம் காஶம் பலாஶம் ச ஶிம்ஶபாம் யஸ்து பக்ஷயேத் । தாவத்திஷ்டதி சண்டாலோ யாவத்காம் நைவ பஶ்யதி' இதி ॥

வஸிஷ்ட:—

'அஜ்ஞாதவ்ருக்ஷாணி ந பத்ரகாஷ்டா ந த்வித்ரா ந வைத்ருஶ்ச ஸம்ஹிதாநி । ந பார்ஶ்வஶீர்ணாநி ந பாடிதாநி ந சார்த்ரஶுஷ்காணி நசாத்வசாநி' இதி ॥

சந்த்ரிகாயாம்—

'த்யாஜ்யம் ஸபத்ரம் அஜ்ஞாதம் அக்ரஶுஷ்கம் ச பாடிதம் । த்வக்ஹீனம் க்ரந்திஸம்யுக்தம் ததா பாலாஶஶிம்ஶபௌ' இதி ॥

ஹாரீதரும் :— காரை, புரசு, மாம்பழக்கொன்றை, முருங்கை, நறுவிலி, பில்வம், நாணல், எருக்கு, நொச்சில், குன்றிமணி, மலைமல்லி, வாகை, ஜாதிமல்லி, அலரி, இலந்தை, கரஜம், மூங்கில் இவைகள் வர்ஜிக்கத்தகுந்தவை.

கர்கர் :— குசம், நாணல், புரசு, அகில் இவைகளால் தந்ததாவனம் செய்பவன், பசுவைத்தர்சனம் செய்யாதவரையில் சண்டாளனாயிருக்கிறான்.

வஸிஷ்டர் :— முன் அறியப்படாததும், இலைகளுடன்கூடியதும், இரட்டை இலைகளுடையதும், பிளந்ததும், ஒருபுறம் ஈரமும் ஒருபுறம் காய்ந்ததும், தோலில்லாததுமான தந்தகாஷ்டத்தை வர்ஜிக்கவேண்டும்.

சந்த்ரிகையில்:— இலையுடன்கூடியதும், அறியாததும், நுனி காய்ந்ததும், பிளந்ததும், தோலில்லாததும், முடிச்சுள்ளதும், புரசு, அகில், இவைகளினுடையதுமான காஷ்டத்தை வர்ஜிக்கவேண்டும்.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரே—

'ஶால்மல்யரிஷ்டவ்ருக்ஷகிம்ஶுககோவிதாரகவிபீதக ஶ்லேஷ்மாதகவாகாம்லஷ்டதிந்துககுங்குலுகேதகீ யவாஸாரவாரி ஸத்ருக்ஷாஶ்ச வர்ஜயேத்' இதி ॥

'ஆஸநே ஶயநே யாநே பாதுகே தந்ததாவநே ।
பலாஶாஶ்வத்தகௌ வர்ஜ்யௌ ஸர்வகர்மஸ்வத:பரம்' இதி ச ॥

தேவல:—

'ஆஸநாநி ந குர்வீத ம்ருத்திகாஶ்வத்தஶாணகை: ।
பாலாஶேந விஶேஷேண தந்ததாவநமேவ ச' இதி ॥

ஆபஸ்தம்போऽபி—

'பாலாஶமாஸநம் பாதுகே தந்தப்ரக்ஷாலநமிதி ச வர்ஜயேத்' இதி ॥

ஏதேஷு கேஷுசித்விஹிதத்வாத் ப்ரதிஷித்தத்வாச்ச விகல்போ வேதிதவ்ய: ॥

ததா ச ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரே—

'கோவிதாரஶமீக்ஷீரப்லக்ஷாதகபாஶகா: । நிந்த்யா

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில் :— இலவு, நாணல், பூலா, புரசு, ஊவக்கை, தானி, குங்கிலி, சேரா, புங்கம்பாளை, தும்பை, இலுப்பை, மணிப்புங்கு, ஊவத்தை, பவழமல்லிகை, புளி இவைகள் வர்ஜிக்கத்தகுந்தவைகள்.

ஆஸனம், சயனம், பாதுகை, தந்ததாவனம் இவைகளிலும், மற்றத் தாழ்ந்த கர்மங்களிலும், புரசு, அரசு இவைகளை வர்ஜிக்கவேண்டும்.

தேவலர் :— மண், அரசு, சாணம், புரசு இவைகளால் ஆஸனமும் தந்ததாவனமும் செய்யக்கூடாது.

ஆபஸ்தம்பரும் :— புரசுவ்ருக்ஷத்தை ஆஸனம், பாதுகை, தந்ததாவனம் இவைகளில் உபயோகிக்கக்கூடாது.

இவைகளுள் சிலவற்றில் விதியும், ப்ரதிஷேதமுமிருப்பதால் விகல்பமென்றறியவேண்டும். அவ்விதமே,

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில் :— மாம்பழக்கொன்றை, வன்னி,

जम्बीराम्रातकाः कदम्बकरहाटाः । विहिताः प्रतिषिद्धाश्च अतो वैकल्पिकास्ताः' इति ॥

पारिजाते—

'तृणराजसमुद्भूतैः न कुर्याद्दन्तधावनम् ।
नरश्चाण्डालयोनिः स्याद्यावद्गां नैव पश्यति ॥
पूगतालश्च हिन्तालः केतकश्च महावटः । खर्जूरो नालिकेरश्च सप्तैते तृणराजकाः' इति ॥

स्मृत्यन्तरे—

तृणराजाह्वयास्तालो नालिकेरश्च शाल्मली ।
खर्जूरः केतकी पूगो हिन्तालश्च महावटः' इति ॥

दिङ्नियममाह कात्यायनः—

'उदङ्मुखः प्राङ्मुखो वा कषायं तिक्तकं तथा' इति । दन्तकाष्ठं भक्षयेदिति शेषः ॥

சாம்பல், நறுவிளி, புரசு, நொச்சில், அகில், கிளை, அடம்பு, ஆல் இவை சிலரால் விதிக்கப்பட்டும் சிலரால் நிஷேதிக்கப் பட்டுமிருக்கின்றன. ஆகையால் இவைகள் விகல்பவிஷயங் களாம் க்ரஹித்தாலும் க்ரஹிக்கலாம், த்யஜித்தாலும் த்ய ஜிக்கலாம்.

பாரிஜாதத்தில் :— த்ருணராஜவ்ருக்ஷங்களின் காஷ்டங் களால் தந்ததாவனம் செய்யக்கூடாது செய்தால் அவன் பசுவைத்தர்சனம்செய்யாதவரையில் சண்டாளனுவான். பத் திரி, பனை, கூந்தற்பனை, தாழை, ஊவத்தை, பேரீச்சு, தென்னை இந்த ஏழும் த்ருணராஜங்களெனப்படும்.

மற்றொருஸ்ம்ருதியில் :— பனை, தென்னை, திப்பிலி, பேரீச் சை, தாழை, கமுகு, கூந்தற்பனை, ஊவத்தை இவை த்ருண ராஜமெனப்படும்.

இங்கு திக்குகளின் நியமத்தைச்சொல்லுகிறார்,

மார்க்கண்டேயர் :— வடக்கு அல்லது கிழக்குநோக்கிய வனாய், கசப்பு அல்லது துவர்ப்புள்ள பற்குச்சியால் தந்ததாவ னம் செய்யவேண்டும்.

𑌆𑌶𑍍𑌵𑌲𑌾𑌯𑌨𑌃—

'𑌪𑍍𑌰𑌾𑌙𑍍𑌮𑌖𑍋𑌦𑌙𑍍𑌮𑌖𑍋 𑌵𑌾 𑌆𑌸𑍀𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑍁𑌦𑌙𑍍𑌮𑌖𑍋 𑌵𑌾 𑌧𑌾𑌵𑌯𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ।

𑌶𑍌𑌨𑌕𑌃—

'𑌦𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌧𑌾𑌵𑌨𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌗𑍍𑌯𑌤𑌸𑍍𑌤𑍂𑌦𑌙𑍍𑌮𑌖𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑍍𑌯 𑌭𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑌜𑍍𑌜𑌹𑍍𑌯𑌾𑌚𑍍𑌛𑍁𑌚𑍌 𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌸𑍁𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌮𑌾𑌰𑍍𑌕𑌣𑍍𑌡𑍇𑌯𑌃—

'𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌚𑍀𑌂 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌶𑌾𑌂 𑌚 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌦𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌧𑌾𑌵𑌨𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌕𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑌃—

'𑌪𑍍𑌰𑌾𑌙𑍍𑌮𑌖𑍇 𑌧𑍃𑌤𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌾𑌰𑍋𑌗𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌚 । 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍇𑌨 𑌤𑌥𑌾 𑌕𑍍𑌰𑍌𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌿𑌮𑍇𑌨 𑌪𑌰𑌾𑌜𑌯𑌃 ॥ 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣 𑌗𑌵𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌶𑌂 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌣𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌜𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌚 । 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑍇 𑌤𑍁 𑌦𑌿𑌗𑍍𑌭𑌾𑌗𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑌵𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌯𑌾𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

ஆச்வலாயனர் :— கிழக்கு, அல்லது வடக்கு, வடகிழக்கு நோக்கியவனாய், உட்கார்ந்தவனாய் (தந்ததாவனம் செய்யவேண்டும்.)

சௌனகர் :—வடக்குநோக்கியவனாய், மௌனியாய், தந்ததாவனம் செய்யவேண்டும். பிறகு கவனமுடையவனாய், பற்குச்சியை அலம்பி ஒடித்து சுத்தமான இடத்தில் போடவேண்டும்.

மார்க்கண்டேயர் :— மேற்கு, தெற்கு இந்த இரண்டுதிக்குகளை நோக்கியவனாய், தந்ததாவனம் செய்யக்கூடாது.

காத்யாயனர் :— கிழக்குநோக்கி, தந்ததாவனம் செய்தால் தைர்யமும் சரீராரோக்யமுமுண்டாகும். தெற்குநோக்கினால் க்ரூரனாவான். மேற்குநோக்கினால் அபஜயமுண்டாகும். வடக்கு நோக்கினால் பசுக்கள், ஸ்த்ரீகள், பரிஜனங்கள் இவர்களுக்கு நாசமுண்டாகும். வடகிழக்குநோக்கினால் ஸகல காமங்களையு மடைவான்.

𑌕𑌾𑌲𑌨𑌿𑌯𑌮𑌮𑌾𑌹 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌕𑌣𑍍𑌡𑍇𑌯𑌃—

'𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌰𑍍𑌭𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌯𑌤𑌵𑌾𑌗𑍍𑌭𑌕𑍍𑌷𑌯𑍇𑌦𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌧𑌾𑌵𑌨𑌮𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑍍𑌯 𑌭𑌕𑍍𑌷𑌯𑍇𑌤𑍍𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌚 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌜𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑍇𑌨𑍋𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍—

'𑌯𑍋 𑌮𑍋𑌹𑌾𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌵𑍇𑌲𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌭𑌕𑍍𑌷𑌯𑍇𑌦𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌧𑌾𑌵𑌨𑌮𑍍 । 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌃 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌭𑌿𑌸𑍍𑌸𑌹' 𑌇𑌤𑌿, 𑌤𑌨𑍍𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌹𑍍𑌨𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌵𑌿𑌷𑌯𑌮𑍍, '𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌃𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌤𑍁 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌧𑌾𑌵𑌨𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌮𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍 ॥

𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌰𑍍𑌜𑍍𑌯𑌕𑌾𑌲𑌮𑌾𑌹 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌃—

'𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌤𑍍𑌪𑌰𑍍𑌵𑌷𑌷𑍍𑌠𑍀𑌷𑍁 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌮𑍀𑌷𑍁 𑌚 । 𑌨𑌵𑌮𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇 𑌚𑍈𑌵 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌵𑌿𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑌮𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌮𑍀 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌿𑌮𑌾 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌮𑍋

காலத்தின் நியமத்தைச் சொல்லுகிறார்,

மார்க்கண்டேயர் :— ப்ராத:காலத்தில் தந்தகாஷ்டத்தை ஒடித்து மௌனியாய், தந்ததாவனம் செய்யவேண்டும். பற்குச்சியை முதலில் அலம்பியே தந்ததாவனம் செய்யவேண்டும். பிறகு அலம்பியே அதைவிடவேண்டும்.

ஆனால், “ எவன் அறியாமையால் ஸ்நானகாலத்தில் தந்ததாவனம் செய்கின்றானோ, அவனின் தேவர்கள் பித்ருக்களுடன் ஆசையற்றவர்களாய்ச்செல்லுகிறார்கள் ” என்று **வ்யாஸரால்** சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதேயெனில், அது மாத்யாஹ்னிக ஸ்நானத்தைப்பற்றியது. ஏனெனில், “ தந்ததாவனத்தை முன்செய்து பிறகு ப்ராதஸ்நானம் செய்யவேண்டும் ” என்று **தக்ஷர்** சொல்லியிருப்பதால்.

தந்ததாவனத்தில் தள்ளக்கூடியகாலத்தைச் சொல்கிறார்,

விஷ்ணு :—ப்ரதமை, பர்வங்கள் (அமை பூர்ணிமை) ஷஷ்டி, சதுர்தசீ, அஷ்டமீ, நவமீ, ஸங்க்ரமணம் இக்காலங்களில் தந்ததாவனத்தில் காஷ்டத்தை உபயோகிக்கக்கூடாது.

யமனும் :— சதுர்தசீ, அஷ்டமீ, அமா, பூர்ணிமா, ஸங்க்ர

𑌰𑌵𑍇𑌃 । 𑌷𑌷𑍍𑌠𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌤𑍈𑌲𑌮𑌾𑌂𑌸𑌾𑌨𑌿 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌚 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍—

'𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌤𑍍𑌪𑌰𑍍𑌵𑌷𑌷𑍍𑌠𑍀𑌷𑍁 𑌨𑌵𑌮𑍍𑌯𑌾𑌮𑌷𑍍𑌟𑌮𑍀𑌤𑌿𑌥𑍌 । 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌸𑌂𑌯𑍋𑌗𑍋 𑌦𑌹𑌤𑍍𑌯𑌾𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑌂 𑌕𑍁𑌲𑌮𑍍 ॥ 𑌶𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌦𑌿𑌨𑍇 𑌚𑍈𑌵 𑌵𑌿𑌵𑌾𑌹𑍇 𑌽𑌜𑍀𑌰𑍍𑌣𑌦𑍋𑌷𑌤𑌃 । 𑌵𑍍𑌰𑌤𑍇 𑌚𑍈𑌵𑍋𑌪𑌵𑌾𑌸𑍇 𑌚 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌦𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌧𑌾𑌵𑌨𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌶𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌯𑌜𑍍𑌞𑍇 𑌚 𑌨𑌿𑌯𑌮𑍇 𑌭𑌰𑍍𑌤𑍁𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌷𑌿𑌤𑍇 𑌰𑌵𑍇𑌃 । 𑌵𑌾𑌰𑍇 𑌪𑌾𑌤𑍇 𑌚 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍌 𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌭𑍂𑌤𑌾𑌷𑍍𑌟𑌪𑌰𑍍𑌵𑌸𑍁 ॥ 𑌤𑍈𑌲𑌾𑌭𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌰𑌤𑌿𑌂 𑌮𑌾𑌂𑌸𑌂 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌚 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇—

'𑌅𑌷𑍍𑌟𑌮𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌚 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌣𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌜𑌨𑍍𑌮𑌨𑌿 । 𑌤𑍈𑌲𑌂 𑌮𑌾𑌂𑌸𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌚 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌚 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

யஸங்க்ரமணம் இக்காலங்களில் ஸ்த்ரீ, எண்ணெய், மாம்ஸம், தந்தகாஷ்டம் இவைகளை வர்ஜிக்கவேண்டும்.

சந்த்ரிகையில் :— ப்ரதமை, அமா, ஷஷ்டீ, நவமீ, அஷ்டமீ இந்தத் திதிகளில் குச்சியால் தந்ததாவனம்செய்தால் அது, ஏழுதலைமுறைவரையில் குலத்தை எரிக்கும். ச்ராத்ததினம், பிறந்தநாள், விவாஹதினம், அஜீர்ணதோஷம், வ்ரதம், உபவாஸம் இக்காலங்களில் காஷ்டத்தால் தந்ததாவனத்தை வர்ஜிக்கவேண்டும்.

வ்யாஸரும் :— ச்ராத்தம், யாகம், வ்ரததினம், பர்த்தா வெளியூர்சென்றிருக்கும் காலம், ஸூர்யவாரம், வ்யதீபாதம், ஸங்க்ரமணம், நந்தா (ப்ரதமா, ஷஷ்டீ, ஏகாதசீ) சதுர்தசீ, அஷ்டமீ, பர்வங்கள் இக்காலங்களில், எண்ணெய்தேய்த்துக் கொள்ளுதல், ஸ்த்ரீஸம்ஸர்க்கம், மாம்ஸபோஜனம், பற்குச்சி இவைகளை வர்ஜிக்கவேண்டும்.

மற்றொருஸ்ம்ருதியில் :— அஷ்டமீ, சதுர்தசீ, பர்வங்கள், த்ரிஜன்மநக்ஷத்ரங்கள் இக்காலங்களில் தைலம், மாம்ஸம் ஸ்த்ரீஸங்கம், பற்குச்சி இவைகளை வர்ஜிக்கவேண்டும்.

माधवीये —

'श्राद्धे यज्ञे च नियमे नाद्यात् प्रोषितभर्तृका। श्राद्धे कर्तुर्निषेधोऽयं न तु भोक्तुः कदाचन' इति ॥

स्मृत्यन्तरे —

'उपवासदिने यो वै दन्तधावनकृन्नरः। स घोरं नरकं याति व्याघ्रभक्ष्यश्चतुर्युगम्' इति ॥

स्त्रिया विशेषमाह मनुः —

'पुष्पालङ्कारवस्त्राणि स्त्रिया धूपचन्दनमेव च। उपवासे न दुष्यन्ति दन्तधावनमञ्जनम्' इति ॥

वसिष्ठः —

'उपवासे तथा श्राद्धे न खादेद्दन्तधावनम्। दन्तानां काष्ठसंयोगो हन्ति सप्तकुलानि वै' इति ॥

மாதவீயத்தில் :— *ச்ராத்தம், யாகம், வ்ரதம் இக்காலங்களில் தந்தகாஷ்டம் கூடாது. பர்த்தா வெளியூர்போயிருந்தால் ஸ்த்ரீ தந்தகாஷ்டத்தை உபயோகிக்கக்கூடாது. ச்ராத்தத்தில் சொல்லிய நிஷேதம் கர்த்தாவுக்கே தவிர, போக்தாவுக்கு ஒருகாலுமில்லை.*

மற்றொருஸ்ம்ருதியில் :— *எவன் உபவாஸதினத்தில் காஷ்டத்தால் தந்ததாவனம் செய்கின்றானோ அவன், புலிக்கு ஆஹாரமாகியவனாய், நான்கு யுகங்கள்வரை பயங்கரமான நரகத்தையடைகிறான்.*

ஸ்த்ரீகளுக்கு விசேஷத்தைச்சொல்லுகிறார்,

மனு :— *உபவாஸதினத்திலும், ஸ்த்ரீகளுக்குப்புஷ்டம், அலங்காரம், வஸ்த்ரம், தூபம், சந்தனம், தந்ததாவனம், மைதீட்டல் இவைகள் தோஷத்தைக்கொடுப்பதில்லை.*

வஸிஷ்டர் :— *உபவாஸதினம், ச்ராத்ததினம் இவைகளில் தந்ததாவனம் கூடாது. தந்தங்களுக்குப் பற்குச்சியின் சேர்க்கையுண்டானால் அது ஏழு குலங்களைத்தஹிக்கும்.*

दन्तधावने प्रायश्चित्तमुक्तं विष्णुरहस्ये —

'श्राद्धोपवासदिवसे खादित्वा दन्तधावनम् । गायत्र्या शतसंपूतमम्बु प्राश्य विशुध्यति' इति ॥

गार्ग्यः —

'दन्तकाष्ठममावास्यां तैलाभ्यङ्गं चतुर्दशी । अष्टमी ग्राम्यधर्मं च ज्वलन्तमपि पातयेत्' ॥ ग्राम्यधर्मः=मैथुनम् ॥ 'स्त्रीसङ्गं खादनं पा(या)नं स्वाध्यायं क्षौरकर्म च । न कुर्याद्दन्तकाष्ठं च तैले तु शिरसि स्थिते' इति ॥

व्यासः —

'नद्यां देवालये गोष्ठे श्मशाने जलमध्यके । यागस्थाने शुचौ देशे न कुर्याद्दन्तधावनम्' इति ॥

शौनकः —

'अमायां तु नाश्नीयाद्दन्तकाष्ठं कदाचन ।

தந்ததாவனத்தில் ப்ராயசசித்தம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

விஷ்ணுரஹஸ்யத்தில் :— ச்ராத்ததினத்திலும், உபவாஸ தினத்திலும், தந்ததாவனம் செய்தால், காயத்ரியை 100 முறை ஜபித்து அதனால் சுத்தமான ஜலத்தைப்பருகினால் சுத்தனுவான்.

கார்க்யர் :— அமாவாஸ்யையில் பற்குச்சியும், சதுர்த்தசியில் எண்ணெய்தேய்த்துக்கொள்ளலும், அஷ்டமியில் ஸ்த்ரீ ஸம்ஸர்க்கமும் கூடாது. செய்பவன் அக்னிக்குச் சமமானாலும், பதிதனுவான். தலையில் எண்ணெய் இருக்கும்போது, ஸ்த்ரீ ஸங்கம், தின்பது, குடிப்பது, அத்யயனம், க்ஷௌரம், தந்த தாவனம் இவைகளைச் செய்யக்கூடாது.

வ்யாஸர் :— நதியிலும், தேவாலயத்திலும், மாட்டுக் கொட்டிலிலும், ச்மசானத்திலும், ஜலத்தின் நடுவிலும், யாக ப்ரதேசத்திலும், சுத்தமானவிடத்திலும் தந்ததாவனம் செய்யக்கூடாது.

சௌனகர்: — அமாதினத்தில் எக்காரணத்தாலும் தந்த காஷ்டத்தை உபயோகிக்கக்கூடாது. பற்களை அலம்பிவிட

𑌦𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌸𑍃𑌜𑍇𑌚𑍍𑌚 𑌗𑍃𑌹𑍇 𑌚𑍇𑌤𑍍𑌤𑍂𑌷𑍍𑌣𑍀𑌕𑌮𑍍 ॥ 𑌅𑌲𑌾𑌭𑍇 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑌿𑌦𑍍𑌧𑌦𑌿𑌨𑍇𑌷𑍍𑌵𑌪𑌿 । 𑌅𑌪𑌾𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌗𑌣𑍍𑌡𑍂𑌷𑍈𑌃 𑌮𑍁𑌖𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

'𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌦𑍍𑌦𑌰𑍍𑌶𑌷𑌷𑍍𑌠𑍀𑌷𑍁 𑌨𑌵𑌮𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌧𑌾𑌵𑌨𑌮𑍍 । 𑌪𑌰𑍍𑌣𑍈𑌸𑍍𑌤𑌦𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑍈𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑍋𑌲𑍍𑌲𑍇𑌖𑌸𑍍𑌸𑌦𑍈𑌵 𑌤𑍁' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌤𑌦𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰=𑌅𑌨𑌿𑌷𑌿𑌦𑍍𑌧𑌦𑌿𑌨𑍇𑌷𑍁 ॥ 𑌸𑌦𑌾=𑌨𑌿𑌷𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌷𑍍𑌵𑌨𑌿𑌷𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌷𑍍𑌵𑌪𑌿 𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑍋𑌲𑍍𑌲𑍇𑌖𑌃 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥

𑌪𑍈𑌠𑍀𑌨𑌸𑌿𑌃—

'𑌤𑍃𑌣𑌪𑌰𑍍𑌣𑍋𑌦𑌕𑍇𑌨𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌾 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌧𑌾𑌵𑌯𑍇𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍇𑌶𑌿𑌨𑍀𑌵𑌰𑍍𑌜𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌅𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑍍𑌯𑌾=𑌅𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌾𑌮𑌿𑌕𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍 ॥

𑌤𑌥𑌾 𑌚 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃—

'𑌇𑌷𑍍𑌟𑌕𑌾𑌲𑍋𑌷𑍍𑌟𑌪𑌾𑌷𑌾𑌣𑍈𑌰𑌿𑌤𑌰𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑌿𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 । 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌚𑌾𑌨𑌾𑌮𑌿𑌕𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑍌 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌦𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌧𑌾𑌵𑌨𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

வேண்டும். ' வீட்டிலானால் அதை மந்த்ரமில்லாமல் செய்ய வேண்டும். பற்குச்சி கிடைக்காவிடினும், பற்குச்சியை விலக்க வேண்டிய தினங்களிலும், 12-தடவை ஜலத்தைக் கொப்பளித்தால் வாய் சுத்தமாகின்றது.

வ்யாஸர் :— ப்ரதமா, அமா, ஷஷ்டீ, நவமீ இக்காலங்களில் இலைகளால் தந்ததாவனம் செய்யவேண்டும். நிஷேத மில்லாத தினங்களில் காஷ்டங்களால் தந்ததாவனம் செய்யலாம். நிஷித்த தினங்கள், அநிஷித்த தினங்கள் எல்லாவற்றிலும் குச்சியால் நாக்கை சுத்தி செய்துகொள்ளலாம்.

பைடீநஸி :— புல், இலை, ஜலம், விரல் இவைகளில் ஒன்றினால் தந்ததாவனம் செய்யலாம். தர்ஜநீ விரலால் கூடாது. இங்கு விரலினால் என்றதற்குப் பெருவிரலால், பவித்ரவிரலால் என்று பொருள். அவ்விதமே,

வ்ருத்தயாக்ஞவல்க்யர் :-செங்கல், மண்கட்டி, கல், பவித்ர விரல், பெருவிரல் தவிர்த்து மற்றவிரல்கள் இவைகளால் தந்த தாவனம் கூடாது. இவ்விதமிருப்பதால் "விரல்களால் தந்த

यत्तु 'नाङ्गुलीभिर्दन्तान् प्रक्षालयेत्' इत्यादि वचनान्यनामिकाङ्गुष्ठव्यतिरिक्तविषयाणि। 'अङ्गुल्या दन्तान् धावयेच्च प्रदेशिनीवर्ज्यम्' इति प्रदेशिनी ग्रहणं निषिद्धाङ्गुल्युपलक्षणार्थमित्यविरोधः' इति स्मृतिचन्द्रिकायां व्यवस्थापितम् ॥

स्मृत्यर्थसारे तु—

'अङ्गुल्या धावयेद्दन्तान् वर्जयेत्तु प्रदेशिनीम्।
मध्यमानामिकाङ्गुष्ठैर्दन्तधावो भवत्यपि' इति ॥

कालादर्शे—

'अलाभे वा निषेधे वा काष्ठानां दन्तधावनम्।
पर्णैरेव विशुद्धेन जिह्वोल्लेखं च कारयेत्' इति ॥

स्मृत्यन्तरे—

'तृणपर्णैस्सदा कार्यं अमामेकादशीं विना। तयोरपि च कर्तव्यं जम्बूप्लक्षाम्रपर्ण-

---

தாவனம் கூடாது" என்பது முதலிய வசனங்கள் பவித்ரவிரல் பெருவிரலைத்தவிர்த்த மற்றவிரல்களைப்பற்றியதாம். 'தர்ஜனீ விரலைத்தவிர்த்த விரலால் தந்ததாவனம் செய்யலா'மென்ற வசனம் நிஷித்தமான விரல்களைச் சொல்லுவதற்காக என்பதால் விரோதமில்லை என்று ஸ்ம்ருதிசந்த்ரிகையில் வ்யவஸ்தை செய்யப்பட்டுள்ளது.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்திலோவெனில் :— விரலினால் தந்ததாவனம் செய்யலாம். ஆள்காட்டிவிரலை வர்ஜிக்கவேண்டும். நடுவிரல், பவித்ரவிரல், பெருவிரல் இவைகளால் தந்ததாவனம் செய்யலாம்.

காலாதர்சத்தில் :— பற்குச்சிகள் கிடைக்காத காலத்திலும் நிஷேதகாலத்திலும், சுத்தமான இலையினால் தந்ததாவனம், நாக்கின்சுத்தி இவைகளைச் செய்யலாம்.

மற்றொருஸ்ம்ருதியில் :— புல், இலை இவைகளால் எப்பொழுதும் தந்ததாவனம் செய்யலாம். அமா, ஏகாதசி

வைகை: ॥ 'விதவாகந்யாப்ரஹ்மசாரிணாம் நாஸ்த்யேவ தந்' இதி ॥

பரத்வாஜ:—

'யாவந்தோ நியமா: ப்ரோக்தா: விப்ரேந்த்ரஸ்ய போஜநே । தாவந்த: ப்ரேக்ஷ்ய கர்தவ்யா தந்ததாவநகர்மணி ॥ முகஶௌசம் ப்ரயத்நேந குர்வீதைவ ஸதா த்விஜ: । அக்ருத்வா முகஶௌசம் து ந ஶுத்தோ பவதி த்விஜ:' இதி ॥

இதி தந்ததாவநப்ரகரணம் ॥

அத ஸ்நாநவிதி: ॥

தத்ர ஶௌநக:—

'ப்ராதருத்தாநம் க்ருத்வா ஶௌசம் க்ருத்வா யதாவிதி । தந்தஶௌசம் தத: க்ருத்வா ப்ராத:ஸ்நாநம் ஸமாசரேத்' இதி ॥

இவைகளில் கூடாது. அவைகளிலும், நாவல், இச்சி, மா இவைகளின் இலைகளினால் செய்யலாம். விதவைகள், கன்யகைகள், ப்ராம்ஹசாரிகள் இவர்களுக்குப் பற்குச்சியால் தந்ததாவனம் விதிக்கப்படவில்லை.

பரத்வாஜர்:— ப்ராம்ஹணனுக்குப் போஜனத்தில் எவ்வளவு நியமங்கள் சொல்லப்பட்டுள்ளனவோ அவ்வளவு நியமங்களையும் கவனித்து தந்ததாவனத்திலனுஷ்டிக்கவேண்டும். ப்ராம்ஹணன் ப்ரதிதினமும் முகசுத்தி செய்துகொண்டே காலை ஸந்த்யாவந்தனத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும். முகசுத்தி செய்துகொள்ளாவிடில் சுத்தனாவதில்லை.

தந்ததாவனப்ரகரணம் முற்றிற்று.

ஸ்நானவிதி.

இனி ஸ்நானவிதி சொல்லப்படுகிறது. அதில்,

சௌனகர்:— காலையில் விதிப்படி சௌசாசமனங்களைச் செய்து பிறகு தந்தசுத்தி செய்துகொண்டு காலையில் ஸ்நானம்

ஆசாந்த: ஸ்நாநம் குர்வீத தந்தஶௌசேऽபி ஸம்பத்யதே ॥

ததாஹ கூர்மபுராணே —

'ப்ராதஸ்து தந்தகாஷ்டம் வை பக்ஷயித்வா விதாநத: ।
ஆசம்ய ப்ரயதோ நித்யம் ப்ராத:ஸ்நாநம் ஸமாசரேத்' இதி ॥

வ்யாஸோऽபி —

'ப்ராத:காலே து ஸம்ப்ராப்தே க்ருத்வா சாவஶ்யகம் புத: । ஸ்நாயாந்நதீஷு ஶுத்தாஸு ஶௌசம் க்ருத்வா யதாவிதி' இதி ॥

ஜாபாலி: —

'ஸததம் ப்ராதருத்தாய தந்ததாவநபூர்வகம் ।
ஆசரேதுஷஸி ஸ்நாநம் தர்ப்பயேத்தேவமாநுஷாந்' இதி ॥

ஸ்நாநம் ப்ரஶம்ஸதி யோகயாஜ்ஞவல்க்ய: —

'அகம்யாகமநாத்ஸ்தேயாத் பாபேப்யஶ்ச ப்ரதிக்ரஹாத் ।
ரஹஸ்யாசரிதாத் பாபாந்முச்யதே ஸ்நாநமாசரந் ॥ மந:

செய்யவேண்டும். இங்கு 'ஆசமனம் செய்து' என்பதை தந்த சௌசத்திலும் சேர்க்கவேண்டும். அவ்விதமே,

கூர்மபுராணம் :— காலையில் விதிப்படி தந்ததாவனம்செய்து ஆசமனம்செய்து சுத்தனாய், ப்ரதிதினமும் ப்ராதஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

வ்யாஸரும் :— ப்ராத:காலம் வந்தவுடன் அறிந்தவன் ஆவச்யக கார்யத்தைச் செய்து, சௌசமும்செய்து, சுத்தமான நதிகளில் விதிப்படி ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

ஜாபாலி :— எப்பொழுதும் காலையிலெழுந்து தந்ததாவனத்தைச்செய்து, விடியற்காலத்தில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். தேவமனுஷ்யர்களைத் தர்ப்பிக்கவேண்டும்.

ஸ்நானத்தைப் புகழ்கிறார் :—

யோகயாக்ஞவல்க்யர்:—சேரக்கூடாத ஸ்த்ரீயைச் சேர்ந்த பாபம், திருடியபாபம், பாபிகளிடமிருந்து ப்ரதிக்ரஹத்தாலுண்டான பாபம், ரஹஸ்யத்தில் செய்த பாபம் இவைகளினின்றும், ப்ராத ஸ்நானம் செய்பவன் விடுபடுவான். ப்ராத ஸ்நானம், மனதிற்குத் தெளிவைப் பண்ணுவதும், ரூபம், பாக்ய

புஷ்டிஜநகம் து:க்கது:ஸ்வப்நநாஶநம் । ஶோபாகாந்திவர்த்தநம் ஸ்நாநம் மோக்ஷதம் ஹர்ஷணம் ததா ॥ ஸ்நாநமூலா: க்ரியாஸ்ஸர்வா: ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யுதிதா ந்ருணாம் । தஸ்மாத் ஸ்நாநம் நிஷேவேத ஶ்ரீபுஷ்ட்யாரோக்யவர்த்தநம் ॥ யாம்ய[ம்] ஹி யாதநா[ம்]து:கம் ப்ராத:ஸ்நாயீ ந பஶ்யதி' இதி ॥

ஸத்யவ்ரதோऽபி —

'பலம் ரூபம் யஶோ தர்மம் ஜ்ஞாநமாயு: ஸுகம் த்ருதிம் । ஆரோக்யம் பரமாப்நோதி ஸம்யக்ஸ்நாநேந மாநவ:' இதி ॥

தக்ஷ: —

'க்ஷுப்யந்தி ஹி ஸுஷுப்தஸ்ய இந்த்ரியாணி ஸ்ரவந்தி ச । அங்காநி ஸமதாம் யாந்தி உத்தமாந்யதமைஸ்ஸஹ ॥ அத்யந்தமலிந: காய: நவச்சித்ரஸமந்வித: । ஸ்ரவத்யேவ திவாராத்ரம் ப்ராத:ஸ்நாநம் விஶோதநம் ॥ ப்ராத:ஸ்நாநம் ப்ரஶம்ஸந்தி த்ருஷ்டாத்ருஷ்டகரம் ஹி தத் । அஸ்நாத்வா நாசரேத் கர்ம ஜபஹோமாதி கிஞ்சந ॥ ஸர்வமர்ஹதி ஶுத்தாத்மா ப்ராத:

மிவைகளை வளர்ப்பதும், துக்கம் துஸ்வப்ன மிவைகளை யகற்றுவதும், மோக்ஷத்தை யளிப்பதும், களிக்கச்செய்வதும் ஆகும். மனிதர்களின் ச்ருதி ஸ்ம்ருதி விஹித கர்மங்களெல்லாம் ஸ்நானத்தையே மூலமாயுடையனவாகும். ஆகையால், ஸம்பத்து, புஷ்டி, ஆரோக்யமிவைகளை வளர்க்கும் ஸ்நானத்தைச் செய்ய வேண்டும். ப்ராதஸ்நானம் செய்யும் சீலமுடையவன் யமனுடைய கொடிய துக்கத்தைப் பார்ப்பதில்லை.

ஸத்யவ்ரதரும் :— மனிதன் நன்றாய் ஸ்நானம் செய்வதால், பலம், ரூபம், கீர்த்தி, தர்மம், ஞானம், ஆயுள், ஸுகம், தைர்யம், சிறந்த ஆரோக்யம் இவைகளை யடைகிறான்.

தக்ஷர் :— தூங்குகின்றவனின் இந்த்ரியங்கள் கலங்குகின்றன; ஒழுகுகின்றன; சிறந்த அங்கங்கள் தாழ்ந்த அங்கங்களுடன் ஸமத்தன்மையை யடைகின்றன. மிக்க அழுக்குடையதும், ஒன்பது த்வாரங்களுடையதுமாகிய சரீரம், பகலிலு மிரவிலும் ஒழுகுகின்றதே. (அதற்கு) ப்ராதஸ்நானம் சுத்தி

ஸ்நாயீ ஜபாதிகம் ॥ ப்ராதஸ்ஸ்நாய யோ விப்ர: ஸந்த்யாஸ்நாநம் ஸமாசரேத் । ஸப்தஜந்மக்ருதம் பாபம் த்ரிபிர்வர்ஷைர்வ்யபோஹதி ॥ குணா தஶ ஸ்நாநபரஸ்ய ஸாதோ ரூபஞ்ச தேஜஶ்ச பலஞ்ச ஶௌசம் । ஆயுஷ்யமாரோக்யமலோலுபத்வம் து:ஸ்வப்நநாஶஶ்ச த்ருதிஶ்ச மேதா ॥ உஷஸ்யுஷஸி யத் ஸ்நாநம் ஸந்த்யாயாமுதிதேऽபி வா । ப்ராஜாபத்யேந தத்துல்யம் மஹாபாதகநாஶநம்’ இதி ॥

அத்ரி:—

‘அஸ்நாதாஶீ மலம் புங்க்தே ஹ்யஜப: பூயஶோணிதம் । அஹுதாஶீ க்ருமிம் புங்க்தே ஹ்யதாதா விஷமஶ்நுதே’ இதி ॥

செய்வதாயுள்ளது. (அறிந்தவர்) ப்ராத:ஸ்நானத்தைப் புகழ்கின்றனர். அது, புலப்படும் பலரூபாதிகளையும், புலப்படாத பாபநிவ்ருத்திமுதலியதையும் செய்யக்கூடியதல்லவோ. ஜபம் ஹோமம் முதலிய எதையும் ஸ்நானம் செய்யாமல் செய்யக் கூடாது. ப்ராதஸ்நானம் செய்து சுத்தனுகியவன், ஜபம் முதலிய எல்லாவற்றையும் செய்ய அர்ஹனுகிருன். எந்த ப்ராம்ஹணன் காலையிலெழுந்து ஸந்த்யாஸ்நானம் செய்கின்ருனே அவன் முன் ஏழுஜன்மங்களில் செய்த பாபங்களை மூன்று வர்ஷங்களில் போக்குகிருன். நியமமாய் ப்ராதஸ்நானம் செய்யும் மனிதனுக்குப் பத்துக்குணங்கள் உண்டாகின்றன. அவையாவன :— ரூபம், தேஜஸ், பலம், சௌசம், ஆயுஸ், ஆரோக்யம், பேராசையின்மை, துஸ்வப்னநிவ்ருத்தி, தைர்யம், மேதை இவைகளாம். உஷ:காலத்திலோ, ஸந்த்யாகாலத்திலோ, ஸூர்யோதயத்திலோ செய்யப்படும் ஸ்நானம், ப்ராஜாபத்ய க்ருச்ரத்திற்குச் சமமாயும், மஹாபாபங்களையகற்றுவதுமாகும்.

அத்ரி :— ஸ்நானம் செய்யாமல் புஜிப்பவன் மலத்தைப் புஜிக்கிருன். ஜபிக்காமல் புஜிப்பவன் சீழ், ரத்தம் இவைகளைப் புஜிக்கிருன். ஹோமம் செய்யாமல் புஜிப்பவன் புழுவைப் புஜிக்கிருன். கொடாமல் புஜிப்பவன் விஷத்தைப் புஜிக்கிருன்.

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌃𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌸𑌂𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌯𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌪𑌾𑌪𑌕𑍃𑌤𑍋 𑌜𑌨𑌾𑌃 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌸𑍍𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌋𑌷𑍀𑌣𑌾𑌮𑍃𑌷𑌿𑌤𑌾 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌃𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌨𑍍𑌨𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃 ॥ 𑌮𑍁𑌖𑍇 𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌤𑌤𑌂 𑌲𑌾𑌲𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌸𑌂𑌸𑍍𑌰𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌹𑌿 । 𑌤𑌤𑍋 𑌨𑍈𑌵𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑌾𑌦𑌿𑌤𑌃’ 𑌅𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌃 𑌕𑌾𑌲𑌕𑌰𑍍𑌣𑍀 𑌚 𑌦𑍁𑌃𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌂 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌪𑌾𑌪𑌾𑌨𑌿 𑌪𑍂𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌨𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃 ॥ 𑌨 𑌹𑌿 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌪𑍁𑌂𑌸𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍁 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍 ॥ 𑌹𑍋𑌮𑍇 𑌜𑌪𑍍𑌯𑍇 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣 𑌤𑌤𑌃𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌸𑌾𑌰𑍇𑌽𑌪𑌿—

'𑌸𑌂𑌶𑍋𑌧𑍍𑌯 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌚𑌮𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌵𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 । 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍂𑌲𑌾𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌦𑌿𑌤𑌾 𑌨𑍃𑌣𑌾𑌮𑍍॥ 𑌅𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌰𑍍𑌹𑌃 𑌜𑌪𑌹𑍋𑌮𑌾𑌦𑌿𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍁॥

வ்யாஸரும்:— பாபம் செய்யும் மனிதர் எவர்களாயினும் ப்ராதஸ்நானத்தால் சுத்தராகின்றனர். ஆகையால் எல்லா முயற்சியுடனும் காலையில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். ருஷிகளுக்கு ருஷித்தன்மை நித்யமும் ப்ராதஸ்நானததினுலேயே உண்டாகியது. ஸந்தேஹமில்லை. தூங்குகின்றவனுக்கு முகத்தில் எப்பொழுதும் வாய்நீர் கண்ணீர் முதலியவை பெருகுகின்றன. ஆகையால் முதலில் ஸ்நானம் செய்யாமல் கர்மங்களைச் செய்யக்கூடாது. மூதேவீ, காலகண்டீ (க்ரஹசாரதோஷம்) துஷ்டஸ்வப்னம், துஷ்டநினைவு இவைகள் ப்ராதஸ்நானத்தால் போக்கப்படுகின்றன. இதில் ஸந்தேஹமில்லை. மனிதர்களுக்கு ஸ்நானமில்லாவிடில் கர்மங்களைச்செய்வதில் சுத்தி இடையாது. ஹோமத்திலும் ஜபத்திலும் விசேஷமாய்ச் சுத்தி கிடையாது. ஆகையால் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்திலும்:— தந்ததாவனம் செய்து ஆசமனம்செய்து விதிப்படி ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். மனிதர்களுக்கு வேதங்களாலும், ஸ்ம்ருதிகளாலும் விதிக்கப்பட்டுள்ள கர்மங்களெல்லாம் ஸ்நானத்தையே ஆதியாகவுடையவை,

प्रातर्मध्याह्नयोः स्नानं वानप्रस्थगृहस्थयोः । यतेस्त्रिषवणं स्नानं सकृत्तु ब्रह्मचारिणः ॥ सर्वेषामापदि सकृत्कार्यमशक्तौ चोदकं विना । शक्त्या चाप्संग्रहे यथाशास्त्रं हि तद्भवेत् ॥ स्नानं च सर्ववर्णानां कार्यं शौचपुरस्सरम्' इति ॥

वैयाघ्रपादोऽपि—

'प्रातःस्नायी भवेन्नित्यं मध्यस्नायी द्विजो भवेत्' इति ॥

शौनकः—

'उभयोस्सन्ध्ययोः स्नानं ब्राह्मणैश्च गृहाश्रितैः । तिसृष्वपि च सन्ध्यासु स्नातव्यं तु तपस्विना' इति ॥

कात्यायनोऽपि—

'यथाहनि तथा प्रातर्नित्यं स्नायादतन्द्रितः ।

ஸ்நானம் செய்யாத மனிதன் ஜபம் ஹோமம் முதலிய கர்மங்களில் யோக்யனாவதில்லை. வானப்ரஸ்தன், க்ருஹஸ்தன் இவ்விருவருக்கும் காலையிலும், மத்யான்ஹத்திலும் ஸ்நானம் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. ஸன்யாஸிக்கு மூன்று காலங்களிலும், ப்ராம்ஹசாரிக்குக் காலையிலும் ஸ்நானம் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. சக்தியில்லாவிடினும், ஜலமில்லாவிடினும் எல்லா ஆச்ரமிகளும் ஒருமுறை செய்யலாம். சக்தியிருந்தாலும், ஜலமிருந்தாலும் சாஸ்த்ரப்படி ஸ்நானம் செய்யப்படவேண்டும். எல்லா வர்ணத்தினர்களும் சௌசத்தை முன்செய்து ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

வையாக்ரபாதரும் :— ப்ராம்ஹணன் ப்ராத:காலத்திலும் மத்யான்ஹத்திலும் ஸ்நானம் செய்பவனாயிருக்கவேண்டும்.

சௌனகர் :- க்ருஹஸ்தர்களான ப்ராம்ஹணர்கள் இரண்டு ஸந்த்யைகளிலும், யதிகள் மூன்று ஸந்த்யைகளிலும் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

காத்யாயனரும்:- மத்யான்ஹத்திலெப்படியோ அப்படியே காலையிலும் சோம்பலின்றி, தந்தசோதனம் செய்துகொண்டு ப்ரதிதினமும் நதிமுதலியவைகளில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்

தஜ்ஞாநு ப்ரக்ஷால்ய நத்யாதௌ க்ருஹே சேத்ததமந்த்ரகம்' இதி ॥ அமந்த்ரகமிதி மந்த்ரஸம்க்ஷேபோऽபிப்ரேத: । யத ஸ ஏவாஹ— 'ஹோமகாலஸ்யால்பத்வாத் பஹுத்வாச்ச ஸ்நாநகர்மண: । ப்ராத: ஸம்க்ஷேபத: ஸ்நாநம் ஹோமலோபோ விகர்ஹித:' இதி ॥

வ்யாக்ரபாத:—

'ப்ராத: ஸம்க்ஷேபத: ஸ்நாநம் ஶௌசார்த்தம் து ததிஷ்யதே । மந்த்ரைஸ்து விதிவத் கார்யம் மத்யாஹ்நே து ஸவிஸ்தரம்' இதி ॥

ஸ்நாநப்ரகாரஶ்சதுர்விம்ஶதிமதே தர்ஶித:—

'ஸ்நாநமப்தைவதைர்மந்த்ரை: வாருணைஶ்ச ம்ருதா ஸஹ । அதவா வ்யாஹ்ருதிபிர்வாऽத யத்கிஞ்சேதம்ருசாபி வா ॥ த்ருபதாதிதி வா ஸ்நாயாத் ஜம்பகாயேதி வா புந: । புண்யாநி ச ஸ்மரேத்தீர்த்தாந்யுஶநா முநிரப்ரவீத்' இதி ॥

வீட்டில் செய்தால் அதை மந்த்ரமின்றிச்செய்யலாம். இங்கு 'மந்த்ரமில்லாமல்' என்பதற்கு மந்த்ரங்களைச் சுருக்கிக்கொள்ளலாமென்றபிப்ராயம். ஏனெனில், அவரே சொல்லுகிறார்— 'ஹோமகாலம் அல்பமாயிருப்பதாலும், ஸ்நானகர்மம் விஸ்தாரமுள்ளதாயிருப்பதாலும், காலையில் சுருக்கமாய் ஸ்நானம் செய்யலாம், ஹோமத்தை லோபம் செய்வது நிந்திதமாகும்' என்று.

வ்யாக்ரபாதர் :— காலையில் சுருக்கமாய் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும், அது சுத்திக்கானதால். மத்யான்ஹத்தில் விதிப்படி, விஸ்தாரமாய் மந்த்ரங்களுடன் செய்யவேண்டும்.

ஸ்நானத்தின் ப்ரகாரம் காண்பிவிக்கப்பட்டுள்ளது,

சதுர்விம்சதிமதத்தில் :— ஜலதேவதாகமாகவும், வருணதேவதாகமாகவும் உள்ள மந்த்ரங்களால் ம்ருத்திகையுடன் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். அல்லது வ்யாஹ்ருதிகளால், அல்லது 'யத்கிஞ்ச' என்ற ருக்கினால், அல்லது 'த்ருபதாத்' என்பதால், அல்லது 'ஜம்பகாய' என்பதால் செய்யலாம். புண்ய தீர்த்தங்களையும் ஸ்மரிக்கவேண்டும், என்று உசநஸ் முனிவர் சொன்னார்.

शौनकः—

'जलमध्ये स्थितो विप्रः शुद्धात्मा हरिं स्मरेत् ।
स्नात्वाऽऽचान्तोऽप्सु मग्नः त्रिः पठेदघमर्षणम् ॥
ध्यायेन्नारायणं देवं स्नानादिषु च कर्मसु ।
प्रायश्चित्तेषु सर्वेषु मुच्यते दुष्कृतात्स वै मानवः' इति ॥

दक्षोऽपि—

'ध्यायेन्नारायणं देवं स्नानादिषु च कर्मसु ।
ब्रह्मलोकमवाप्नोति न चेहाजायते पुनः' इति ॥

हारीतोऽपि—

'ततो जलमध्यं प्रविश्य वाग्यतो नियमेन हि । हरिं संस्मृत्य मनसा मज्जयेच्चोरवज्जले' इति ॥
मज्जयेत्-शरीरमिति शेषः ॥

व्यासोऽपि—

'आपो नारा इति प्रोक्तास्ता यदस्यायनं पुनः ।
तस्मान्नारायणं देवं स्नानकाले स्मरेद्बुधः' इति ॥

சௌனகர் :— ப்ராம்ஹணன் ஜலத்தின் நடுவில் நின்றவனாய், சுத்தமான மனமுடையவனாய் விஷ்ணுவை த்யானிக்க வேண்டும். ஸ்நானம் செய்து ஆசமனம் செய்து, ஜலத்தினுள் மூழ்கியவனாய் மூன்றுமுறை அகமர்ஷண மந்த்ரத்தை ஜபிக்கவேண்டும். ஸ்நானம் முதலிய கர்மங்களிலும், எல்லா ப்ராயச்சித்தங்களிலும் தேவனாகிய நாராயணனை த்யானிக்கவேண்டும். இவ்விதம் செய்பவன் பாபத்தினின்றும் விடுபடுகிறான்.

தக்ஷரும் :— நாராயணனெனும் தேவனை ஸ்நானம் முதலிய கர்மங்களில் த்யானிக்கவேண்டும். த்யானிப்பவன் ப்ராம்ஹ லோகத்தையடைகிறான். இப்புவியில் மறுபடி பிறப்பதில்லை.

ஹாரீதரும் :— பிறகு அவன் ஜலத்தின் நடுவையடைந்து, மௌனியாய், நியமத்துடன், மனதால் ஹரியை ஸ்மரித்து ஜலத்தில் சரீரத்தைத் திருடன்போல் முழுக்கவேண்டும்.

வ்யாஸரும் :— ஜலம் நாரம் எனச்சொல்லப்பட்டுள்ளது. அது இவனுக்கு இருப்பிடமானதால், நாராயணனெனும் தேவனை ஸ்நானகாலத்தில் அறிவுடையவன் ஸ்மரிக்கவேண்டும்.

अखण्डादर्शे —

‘अस्नायत्वं निहन्त्येव स्नानेनैकेन मानवः ।
द्वितीयेन निमज्जेन नैर्मल्यं लभते ध्रुवम् ॥ तृतीये
नातितृप्तिस्स्यात् निमज्जनक्रमं त्विदम्’ इति ॥

आचारसारे —

‘प्रातस्स्वल्पमहामन्त्रेण वाक्येन मार्जनं च
व्याहृतिभिरेव प्राणायामो द्रुपदया वा’ इति ॥

स्मृत्यन्तरे —

‘सङ्कल्पं सूक्तपठनं मार्जनं चाघमर्षणम् ।
देवतातर्पणं चैव स्नानं पञ्चाङ्गमुच्यते’ इति ॥
‘इदमापः प्रवहतेति व्याहृतिभिः जलाभिमन्त्रणम् ।
आपोहिष्ठेति मार्जनम् । द्रुपदादिव गायत्री त
द्विष्णोः प्रणवोऽघमर्षणेन स्नानत्रयम्’ इति ॥

स्मृत्यर्थसारे —

‘प्रातःस्नानं सदा कार्यं रुग्णेनैवातुर

அகண்டாதர்சத்தில்:- மனிதன் முதல் ஸ்நானத்தால் அசுத்தியைப் போக்குகிறான். இரண்டாவது ஸ்நானத்தால் அழுக்கில்லாத்தன்மையுண்டாகும், நிச்சயம். மூன்றாவது ஸ்நானத்தால் அதிகமான த்ருப்தியுண்டாகும். இது ஸ்நானத்தின் ஹமம்.

ஆசாரஸாரத்தில் :— காலையில் ஸ்நானத்தை ஸ்வல்பமந்த்ரங்களால் செய்யலாம். மார்ஜனமும் வ்யாஹ்ருதிகளால், ப்ராணாயாமமும், செய்யவேண்டும். அல்லது ‘த்ருபதா’ என்ற மந்த்ரத்தினால் மார்ஜனம்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில் :— ஸங்கல்பம், ஸூக்தபடனம், மார்ஜனம், அகமர்ஷணம், தேவதாதர்ப்பணம் என்று ஐந்து அங்கங்களுடையது ஸ்நானம் என்று சொல்லப்படுகிறது. ‘இதமாப:’ வ்யாஹ்ருதிகள் இவைகளால் ஜலத்தை அபிமந்த்ரிக்கவேண்டும், ‘ஆபோஹிஷ்ட’ என்பதால் மார்ஜனம் செய்யவேண்டும். த்ருபதாதிவ, காயத்ரீ, தத்விஷ்ணோ:, ப்ரணவம், அகமர்ஷணம் இவைகளால் மூன்றுமுறை ஸ்நானம்.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில் :— எப்பொழுதும் காலையில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். வ்யாதியுள்ளவன் எப்பொழுதும் உஷ்

ஸதா । பாதௌ ஹஸ்தௌ ச ப்ரக்ஷால்ய ஸாவித்ரீம் ப்ரணவம் ஸ்மரேத் ॥ ஶிகாம் பத்த்வாऽऽசம்ய கூலம் ப்ரக்ஷால்ய தர்பாந்நிதாய தர்பபாணிர் ஜலம் நத்வா ப்ரயதாஞ்ஜலி: ப்ராங்முகோऽவகாஹ்ய கக்ஷாதி நிர்ம்ருஜ்ய ஸ்நாத்வா த்விராசம்ய தர்பபாணிராபோஹிஷ்டேத்ய்ருக்பிர்ஜலதைவத்யாபிர்மார்ஜனம் க்ருத்வாऽகமர்ஷணம் குர்யாத் । புன: ஸ்நாத்வா த்விராசம்ய தர்பணம் குர்யாத்' இதி ॥ 'அப்ரவாஹோதகஸ்நானம் விப்ரபாதாவநேஜநம் । காயத்ரீஜபமர்க்யம் ச ஸூர்யாபிமுகமாசரேத் ॥ ப்ரவாஹாபிமுக: ஸ்நாயாந்மார்ஜநே சாகமர்ஷணே । அந்யத்ராபிமுகோ பானோ: ப்ராக்வோதக்வா பவேத் ॥ ஸந்த்யாபிமுகஸ்ஸந்த்யாயாம் தேவே தேவாபிமுக:' இதி ॥

ஹோதகத்தாலேயே செய்யலாம். கால்களையும் கைகளையும் அலம்பி, காயத்ரியையும், ப்ரணவத்தையும் ஸ்மரிக்கவேண்டும். குடுமியை முடிந்துகொண்டு, ஆசமனம் செய்து, கரையை அலம்பி, தர்ப்பங்களை வைத்து, தர்ப்பங்களைக் கையில்தரித்து, ஜலத்தை நமஸ்கரித்து, அஞ்ஜலியுடன் கிழக்கு நோக்கியவனாய் முழுகி, கக்ஷம் முதலியவைகளைத்துடைத்து, ஸ்நானம்செய்து, இருமுறை ஆசமனம் செய்து, தர்ப்பங்களைத் தரித்தவனாய், 'ஆபோஹிஷ்டா' முதலிய ஜலதேவதாகமந்த்ரங்களால் மார்ஜனம் செய்து, அகமர்ஷணம் செய்யவேண்டும். மறுபடி ஸ்நானம் செய்து, இருமுறை ஆசமனம் செய்து, தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும். ப்ரவாஹமல்லாத ஜலத்தில் ஸ்நானம், ப்ராம்ஹணர்கள் காலை அலம்புவது, காயத்ரீஜபம், அர்க்ய தானம் இவைகளை ஸூர்யனுக்கு எதிராய் நின்று செய்யவேண்டும். ப்ரவாஹத்தில் அதற்கு நேராய் இருந்து ஸ்நானம் செய்ய வேண்டும். மார்ஜனத்திலும், அகமர்ஷணத்திலுமப்படியே. மற்ற ஜலத்தில் ஸ்நானத்தை ஸூர்யனுக்கு எதிராயிருந்து செய்யவேண்டும். அல்லது வடகிழக்கு நோக்கியவனாய்ச் செய்யலாம். ஸந்த்யாகாலத்தில் ஸந்த்யைக்கு எதிராயிருந்து செய்யவேண்டும். தேவஸம்பந்தமான ஜலத்தில் தேவாபி முகமாயிருந்து செய்யவேண்டும்.

காலநியமமாஹ ஜாபாலி:—

'உஷஸ்யுஷஸி ஸ்நானம் தேவமனுஷ்யதர்பணஞ்ச' இதி ॥

விஷ்ணுரபி—

'ப்ராத:ஸ்நாயாத் அருணகிரணக்ரஸ்தாம் ப்ராசீமவலோக்ய' இதி ॥

அருணோதயலக்ஷணமாஹ நாரத:—

'சதஸ்ரோ நாடிகா: ப்ராத: அருணோதயநிஶ்சய:' இதி ॥

ஸ்காந்தேऽபி—

'உதயாத் ப்ராக் சதஸ்ரஸ்து நாடிகா அருணோதய: । தத்ர ஸ்நானம் ப்ரஶஸ்தம் ஸ்யாத் ஸ ஹி புண்யதம: ஸ்ம்ருத:' இதி ॥

யத்து சதுர்விம்ஶதிமதேऽபிஹிதம்—

'உஷஸ்யுஷஸி யத்ஸ்நானம் ஸந்த்யாயாமுதிதேऽபி வா । ப்ராஜாபத்யேன தத்துல்யம் ஸர்வபாபப்ரணாஶனம்'

காலநியமத்தைப்பற்றி,

ஜாபாலி:-உஷ:காலத்தில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். தேவர், மனுஷ்யர் இவர்களைக்குறித்துத் தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும்.

விஷ்ணுவும் :— காலையில் அருணனின் கிரணங்களால் வ்யாபிக்கப்பட்டிருக்கும் கிழக்குத் திக்கைப் பார்த்தபிறகு ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

அருணோதயத்தின் லக்ஷணத்தைச்சொல்லுகிறார்,

நாரதர் :— காலையில் ஸூர்யோதயத்திற்குமுன் நான்கு நாழிகைகள் அருணோதயமென்று ஸித்தாந்தம்.

ஸ்கந்தரும் :— உதயத்திற்குமுன் நான்கு நாழிகைகள் அருணோதயம். அக்காலத்தில் ஸ்நானம் செய்வது சிறந்ததாகும். அக்காலம் வெகு புண்யமென்று சொல்லப்பட்டுள்ளது.

ஆனால், சதுர்விம்சதிமதத்தில் :— "உஷ:காலத்திலோ, ஸந்த்யாகாலத்திலோ, ஸூர்யோதயத்திற்குப் பிறகோ செய்யப்படும் ஸ்நானம், ப்ராஜாபத்யக்ருச்ரத்திற்குச் சமமாகியதும்,

இதி, தஸ்யார்த்த: ஸ்ம்ருதிசந்த்ரிகாமாதவீயயோர்வர்ண்யதே—'ஸந்த்யாயாம் ஸ்நானம் தத: பஶ்சாத் உஷஸி, யத்வா உதிதே—உதயாபிமுகே' இத்யர்த்த:। உதயாத்பஶ்சாத் ஸ்நானேன ஸந்த்யாऽபி உத்க்ருஷ்யேத, ஸ்நானபூர்வகத்வாச்ச ஸந்த்யாயா:॥

யதாஹ விஷ்ணு:—

'ஸ்நாதோऽதிகாரீ பவதி தைவே பித்ர்யே ச கர்மணி।
பவித்ராணாம் ததா ஜப்யே தானே ச விதிசோதிதே' இதி॥

யோகயாஜ்ஞவல்க்ய:—

'ப்ராதஸ்ஸஹ கோமயேன மத்யாஹ்னே ம்ருதா ஶ்ருதேன ஸாயம் ஶுத்தாபிரத்பி:। ந ப்ராத:ஸ்நானாச்ச ப்ராக் ஸந்த்யாமுபாஸீத' இதி॥

தக்ஷோऽபி—

'ஸ்நானமூலா: க்ரியாஸ்ஸர்வா: ஸந்த்யோபாஸனமேவ

எல்லாப் பாபங்களையும் போக்கக்கூடியதுமாகும்" என்றிருக்கிறதேயெனில், அதற்குப் பொருள், ஸ்ம்ருதிசந்த்ரிகை, மாதவீயம் என்னும் க்ரந்தங்களில் வருமாறு சொல்லப்பட்டுள்ளது. (எவ்விதமெனில்) "ஸந்த்யையில் செய்யப்படும் ஸ்நானமும், அதற்குப்பின் உஷ:காலத்தில், அல்லது உதிதே—ஸூர்யன் உதயத்தை நோக்கியுள்ளவனாயிருக்கும்பொழுதோ (உதயத்திற்கு முன்) என்று பொருள். உதயத்திற்குப் பிறகு ஸ்நானம் என்றால், ஸந்த்யாவந்தனத்தையும் பிறகு செய்யவேண்டியதாகும். ஸ்நானத்திற்குப் பிறகே ஸந்த்யையைச் செய்யவேண்டியதால். ஏனெனில்,

விஷ்ணு:- 'தேவகர்மம், பித்ருகர்மம், சுத்திகரமான மந்த்ரங்களை ஜபித்தல், சாஸ்த்ரத்தால் விதிக்கப்பட்ட தானம் இவைகளில் ஸ்நானம் செய்தவன் அதிகாரியாகிறான்' என்றதாலும்,

யோகயாக்ஞவல்க்யர் :— 'காலையில் கோமயத்துடன் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும், மத்யான்ஹத்தில் ம்ருத்திகையுடனும், மாலையில் சுத்த ஜலத்தாலும் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்; ப்ராத:ஸ்நானத்திற்குமுன் ஸந்த்யோபாஸனம் செய்யக்கூடாது' என்றதாலும்,

தக்ஷரும் :— 'எல்லாக்கர்மங்களும், ஸந்த்யோபாஸனமும்

𑌚 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 । 𑌯𑌦𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌤𑌰𑍍𑌹𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑍍𑌵𑌚𑌨𑌬𑌲𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌮𑌪𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌕𑍃𑌷𑍍𑌯𑌤𑌾𑌮𑍍 । 𑌮𑍈𑌵𑌮𑍍 । '𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌗𑍇 𑌨𑍋𑌦𑍍𑌗𑌤𑍇 𑌰𑌵𑍌' 𑌇𑌤𑌿 𑌯𑍋𑌗𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌸𑍍𑌮𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍 ॥ 𑌤𑌥𑌾 — '𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌯𑌾𑌮𑌨𑌾𑌡𑍍𑌯𑍌 𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌃 𑌕𑌾𑌲 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌦𑍍𑌰𑌵𑌿𑌰𑍇𑌖𑌾𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌦𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌮𑍁𑌨𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 𑌦𑌕𑍍𑌷𑍇𑌣 𑌕𑌾𑌲𑌨𑌿𑌯𑌮𑌾𑌚𑍍𑌚 ॥ 𑌰𑌵𑌿𑌰𑍇𑌖𑌾𑌯𑌾 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑍋𑌪𑌲𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌃 𑌕𑌾𑌲𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾 𑌅𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌃 । 𑌅𑌤 '𑌉𑌦𑌿𑌤𑍇 𑌰𑌵𑍌' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌉𑌦𑌯𑌾𑌭𑌿𑌮𑍁𑌖 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑍋 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌦𑌕𑍍𑌷𑌃—

'𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌽𑌚𑌾𑌮𑍇𑌦𑍍𑌯𑌦𑌾 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌃 𑌪𑌾𑌦𑍌 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌜𑌲𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌲𑍇 । 𑌉𑌭𑌯𑍋𑌰𑌪𑍍𑌯𑌸𑍌 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌃 𑌤𑌤𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌕𑍍𑌷𑌮𑍋

ஸ்நானத்தை மூலமாயுடையவை, ஆகையால் எவ்விதத்தாலும் கவனமுள்ளவனாய் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்' என்று சொல்லியிருப்பதாலும், 'இவ்விதமிருப்பின், அப்பொழுது இந்த வசனங்களின் பலத்தினாலேயே ஸந்த்யையையும் உத்கர்ஷிக்கலாமே' எனில், இவ்விதம் சொல்லக்கூடாது (ஏனெனில்) 'ஸந்த்யாகாலத்தில் ஸந்த்யோபாஸனம் செய்யவேண்டும். ஸூர்யன் அஸ்தமித்தபிறகும், உதித்தபிறகும் ஸந்த்யோபாஸனம் கூடாது' என்று **யோகயாக்ஞவல்க்யர்** அதை நிஷேதித்திருப்பதாலும், அவ்விதம் 'இரவின் கடைசியாமத்தின் இரண்டு நாழிகைகள் ஸந்த்யையின் ஆரம்பகாலம், ஸூர்ய பிம்பத்தின் ரேகையைப்பார்ப்பதால் ஸந்த்யையின் முடிவு என்பது முனிகளால் விதிக்கப்பட்டுள்ளது' என்று **தக்ஷர்** காலத்தை விதித்திருப்பதாலும், ஸூர்யரேகையைக் காணும் காலம் ஸந்த்யையின் முடிவு என்பது பொருள். ஆகையால் (சதுர்விம்சதிமதத்திலுள்ள) 'உதிதேரவௌ' என்பதற்கு ஸூர்யன் உதயாபிமுகனாயிருக்கும்பொழுது என்பதே யுக்தமான அர்த்தம்' என்று.

தக்ஷர் :— ப்ராம்ஹணன் எப்பொழுது ஸ்நானம் செய்த பிறகு ஆசமனம் செய்வானோ அப்பொழுது, கால்களை ஜலத்தி

स्थले च ॥ विन्यस्य दक्षिणं पादं जले वामपादं स्थले ।
उपवीती समाचामेत् विधिरेष सनातनः' इति ॥

स्नानाङ्गतर्पणमुक्तं माधवीये—

'नित्यं नैमित्तिकं काम्यं त्रिविधं स्नानमुच्यते ।
तर्पणं तु भवेत्तस्याङ्गत्वेन प्रकीर्तितम्' इति ॥

चतुर्विंशतिमतेऽपि—

'स्नानादनन्तरं तावत् तर्पयेत् पितृदेवताः' इति ।

व्याघ्रोऽपि—

'स्नाने भवेत्तु सर्वत्र तर्पयेत् पितृदेवताः । काम्ये नित्ये विशेषेण प्रकार्यं प्रयत्नतः' इति ॥

अकरणे दोषोऽपि वसिष्ठेन दर्शितः—

'नास्तिक्यभावाद्यश्चापि न तर्पयति वै

லும் ஸ்தலத்திலும் வைத்துக்கொண்டு ஆசமனம் செய்யவேண்டும். இரண்டிலும் இவன் சுத்தனாகிறான். பிறகு கர்மங்களில் அதிகாரியாகிறான். வலது காலை ஜலத்திலும், இடதுகாலை ஸ்தலத்திலும் வைத்துக்கொண்டு உபவீதியாய் ஆசமனம் செய்யவேண்டும். இந்த விதி எப்பொழுதுமுள்ளதாகியது.

ஸ்நானாங்கமான தர்ப்பணம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

மாதவீயத்தில் :— நித்யம், நைமித்திகம், காம்யம் என்று மூன்றுவிதமாயுள்ள ஸ்நானத்திற்கும் தர்ப்பணம் அங்கமெனச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

சதுர்விம்சதிமதத்திலும் :— ஸ்நானத்திற்குப் பிறகு பித்ருக்களுக்கும், தேவதைகளுக்கும் தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும்.

வ்யாக்ரரும் :— ஸ்நானங்களெல்லாவற்றிலும் பித்ருக்களையும், தேவர்களையும் தர்ப்பிக்கவேண்டும். காம்யஸ்நானம், நித்ய ஸ்நானம் இவைகளில் அவச்யம் செய்யவேண்டும்.

செய்யாவிடில் தோஷமுண்டென்பது **வஸிஷ்டரால்** காண்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது :- எவன் நாஸ்திக்யத்தன்மையால் பித்ரு தர்ப்பணம் செய்யவில்லையோ, அவனின் பித்ருக்கள் (மூன்

विदुः । पिबन्ति देहनिस्स्रावं पितरोऽस्य जलार्थिनः' इति ॥ देहनिस्स्रावः रुधिरम् ॥

यदापस्तम्बेनोक्तम्—

'अस्पृश्यस्पर्शने वान्तौ अश्रुपाते क्षुरे तथा । स्नानं नैमित्तिकं ज्ञेयं देवर्षिपितृवर्जितम्' इति, यदपि स्मृत्यर्थसारवचनम्— 'अस्पृश्यस्पर्शनस्नाने नाघमर्षणतर्पणे' इति, तदपि अस्पृश्यस्पर्शादिनिमित्तप्राथमिकस्नाने तर्पणनिषेधपरम् ॥ 'शवानुगमने क्षौरे पुनः स्नानं विधीयते' इत्युक्तपुनःस्नाने, 'स्नानार्हो निमित्तेन कृत्वा त्रयोदश निमज्ज्य च । आचम्य शुचितः पश्चात् स्नानं विधिवदाचरेत्' इत्युक्ते त्रयोदशनिमज्जनानन्तरस्नाने च तर्पणं भवत्येव । 'स्नाने चैव हि सर्वत्र तर्पयेत्' इति स्मरणात् ॥

ஞோர்கள்) ஜலத்தை விரும்பியவர்களாய் இவனின் ரக்தத்தைப் பருகுகின்றனர்.

"தீண்டக்கூடாதவரைத் தீண்டல், வாந்தி, கண்ணீர்விடுதல், க்ஷௌரம் என்ற நிமித்தங்களில் செய்யும் ஸ்நானம் நைமித்திகமென்றறியவும். இந்த ஸ்நானத்திற்கு தேவருஷிபித்ரு தர்ப்பணம் இல்லை" என்று ஆபஸ்தம்பர் சொல்லியதும், 'தீண்டக்கூடாதவனைத் தீண்டியதற்கான ஸ்நானத்தில் அகமர்ஷணமும் தர்ப்பணமுமில்லை' என்ற ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்திலுள்ள வசனமும், தீண்டக்கூடாதவனைத் தீண்டியது முதலிய நிமித்தத்தால் செய்யும் முதல் ஸ்நானத்தில் தர்ப்பணத்தை நிஷேதிப்பதில் தாத்பர்யமுள்ளதாம். 'பிணத்திற்குப் பின்செல்வது, க்ஷௌரம் இவைகளில் மறுபடி ஸ்நானம் விதிக்கப்படுகிறது' என்றதால் சொல்லப்பட்ட புன:ஸ்நானத்திலும், 'நிமித்தத்தால் ஸ்நானத்திற்குரியவன் 13-தடவை மூழ்கி, ஆசமனம் செய்து, சுத்தனாய், பிறகு விதிப்படி ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்' என்று சொல்லப்பட்டுள்ள 13-முழுக்குக்குப் பிறகு செய்யப்படும் ஸ்நானத்திலும் தர்ப்பணம் ஆவச்யகமே. 'ஸ்நானமெல்லாவற்றிலும் தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும்' என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்.

யம:—

'அஞ்ஜலிம் ஸம்ஹத: க்ருத்வா பூரயேது³த³காஞ்ஜலிம் |
கோ³ஶ்ருங்க³மாத்ரமுத்³த்⁴ருத்ய ஜலமத்⁴யே ஜலம் க்ஷிபேத்' இதி ||

யத்து வ்யாக்⁴ரேணோக்தம்—

'உபா⁴ப்⁴யாமபி ஹஸ்தாப்⁴யாம் உத³கம் ய: ப்ரயச்ச²தி |
ஸ மூடோ⁴ நரகம் யாதி காலஸூத்ரமவாக்சி²ரா:' இதி,
தச்ச்²ராத்³தா⁴தி³வ்யதிரிக்ததா³நவிஷயம் ||

யத: கார்ஷ்ணாஜினி:—

'ஶ்ராத்³தே⁴ விவாஹகாலே ச பாணிநைகேந தீ³யதே |
தர்பணே தூப⁴யேநைவ விதி⁴ரேஷ புராதந:' இதி ||

ஸ்நாதஸ்த்வார்த்³ரவாஸா ஜலஸ்த² ஏவ தே³வர்ஷிபித்ருதர்பணம் குர்யாத் ||

ததா² ச நாராயண:—

'உபவீதீ ப³த்³த⁴ஶிக²: ஸமாசம்ய யதா²விதி⁴ | தே³வர்ஷீணாம்

யமன் :— இரண்டு கைகளையும் சேர்த்துககொண்டு ஜலத்தால் நிரப்பவேண்டும். பசுவின் கொம்பளவு உயரத்தூக்கி ஜலத்தின் நடுவில் ஜலத்தை விடவேண்டும்.

வ்யாக்ரர் :— 'எவன் இரண்டு கைகளாலும் ஜலத்தைக் கொடுக்கின்றானோ, அந்த மூடன தலைகீழாய், காலஸூத்ரமெனும் நரகத்தையடைவான்' என்று சொல்லியுள்ள வசனம் சிராத்தம் முதலியவைகளில் செய்யும் ஜலதானத்தைப்பற்றியது. ஏனெனில்,

கார்ஷ்ணாஜினி :— 'ச்ராத்தத்திலும், விவாஹ காலத்திலும் ஒரு கையால் கொடுக்கவேண்டும். தர்ப்பணத்தை இரண்டு கைகளாலுமே செய்யவேண்டும். இது ப்ராசீனமான விதி' என்று சொல்லியிருப்பதால்.

ஸ்நானம் செய்தவன் ஈரவஸ்த்ரத்துடன் ஜலத்திலிருந்தே தேவருஷிபித்ரு தர்ப்பணத்தைச் செய்யவேண்டும். அவ்விதமே,

நாராயணர் :— உபவீதியாய் சிகையைக் கட்டிக்கொண்டு

संतर्पयेद्देवान् पितॄंश्चैव समाहितः' इति ॥ अप्सु स्थित्वा तर्पयेदित्यर्थः ॥

विष्णुः—

'स्नातश्चार्द्रवासा देवर्षिपितृतर्पणमम्भस्येव कुर्वीत' इति ॥

कार्ष्णाजिनिः—

'नाभिमात्रजले स्थित्वा चिन्तयन्नूर्ध्वमानसः । देवांश्च देवगणांश्चापि ऋषीनृषिगणानपि ॥ काण्डर्षींश्च तथा नामकाण्डर्षीन् शुचिः । अव्यग्रस्तर्पयेन्नित्यं स्वैस्स्वैरेव नामभिः ॥ पितॄंस्तु पितृगणांश्चापि नित्यं सन्तर्पयेत्ततः' इति ॥

भरद्वाजः—

'तर्पणं देवतादीनां स्वस्वतीर्थेन तर्पयेत् । गोशृङ्गमात्रमुद्धृत्य तर्पणे जलमुत्सृजेत् ॥ येन तीर्थेन गृह्णीयात्तेन चोत्सर्जयेदपि । अन्यतीर्थेन गृह्णीयात्तत्तोयं रुधिरं भवेत् ॥

விதிப்படி ஆசமனம்செய்து கவனமுடையவனாய் ஜலத்தில் நின்று தேவருஷிபித்ருக்களைத் தர்ப்பிக்கவேண்டும்.

விஷ்ணு:— ஸ்நானம் செய்து ஈரவஸ்த்ரத்துடன் தேவ ருஷிபித்ரு தர்ப்பணத்தை ஜலத்திலிருந்தே செய்யவேண்டும்.

கார்ஷ்ணாஜினி:— கொப்பூழளவு ஜலத்திலிருந்து மேல்மன துடையவனாய் த்யானித்து, தேவர்கள் தேவகணங்கள், ருஷிகள் ருஷிகணங்கள், காண்டருஷிகள் இவர்களைச் சுத்தனாய், கவனமாய் அவரவரின் நாமமந்த்ரங்களால் நித்யமும் தர்ப்பிக்க வேண்டும்.

பரத்வாஜர்:- தேவர் முதலியவர்களுக்குத் தர்ப்பணத்தை அவரவர் தீர்த்தத்தினால் செய்யவேண்டும். தர்ப்பணத்தில் பசுவின் கொம்பளவு உயர எடுத்து ஜலத்தை விடவேண்டும். எந்தத்தீர்த்தத்தால் எடுக்கின்றானோ அதனாலேயே விடவேண்டும். வேறு தீர்த்தத்தாலெடுத்தால் அந்தத் தீர்த்தம் ரக்தமாகும்.

ப்ராங்முகோ தேவாந் உதங்முகஸ்த்வ்ருஷீந் து । பித்ரூம்ஶ்ச தக்ஷிணாஸ்யஸ்து ஜலமத்யே து தர்ப்பயேத்' இதி ॥

வ்யாஸோऽபி—

'தர்ப்பணம் து ஶுசி: குர்யாத் ப்ரத்யஹம் ஸ்நாதகோ த்விஜ: । தேவேப்யஶ்ச ருஷிப்யஶ்ச பித்ருப்யஶ்ச யதாக்ரமம் ॥ ஆதாவோங்காரமுச்சார்ய நாமாந்தே தர்ப்பயாமி வ । தேவாந் ப்ரஹ்மருஷீம்ஶ்சைவ தர்ப்பயேதக்ஷதோதகை: ॥ பித்ரூம்ஸ்திலோதகை: ஸ்வோக்தவிதிநா தர்ப்பயேத் த்விஜ: । யஜ்ஞோபவீதீ தேவாநாம் நிவீதீ ருஷிதர்ப்பணே ॥ ப்ராசீநாவீதீ பித்ருப்ய: ஸ்வேந தீர்த்தேந தர்ப்பயேத்' இதி ॥

விஷ்ணுபுராணே—

'ஶுசிவ[ஸ்]த்ரதர: ஸ்நாதோ தேவர்ஷிபித்ருதர்ப்பணம் । தேஷாமேவ ஹி தீர்த்தேந குர்வீத ஸுஸமாஹித: ॥ த்ரிரப: ப்ரீணநார்த்தாய தேவாநாமபவர்ஜயேத் ।

கிழக்குமுகமாய்த் தேவர்களையும், வடக்குமுகமாய் ருஷிகளையும், தெற்குமுகமாய் பித்ருக்களையும் ஜலத்தின் நடுவில் தர்ப்பிக்கவேண்டும்.

வ்யாஸரும் :— க்ருஹஸ்தன் சுத்தனாய் தேவர்கள் ருஷிகள் பித்ருக்கள் இவர்களுக்கு ப்ரதிதினமும் க்ரமமாய்த் தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும். முதலில் ஓங்காரத்தைச்சொல்லி, பிறகு நாமத்தின் முடிவில் தர்ப்பயாமி என்று சேர்த்து, தேவர்கள், ப்ரம்ஹருஷிகள் இவர்களுக்கு அக்ஷதையுடன் கூடிய ஜலத்தால் தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும். பித்ருக்களுக்குத் திலோதகங்களால் சொல்லியவிதிப்படி தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும். உபவீதியாய்த் தேவர்களுக்கும், நிவீதியாய் ருஷிகளுக்கும், ப்ராசீனாவீதியாய்ப் பித்ருக்களுக்கும் அவரவர் தீர்த்தத்தால் தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும்

விஷ்ணுபுராணத்தில் :— சுத்தனாய் வஸ்த்ரம் தரித்தவனாய் அவரவர் தீர்த்தத்தால் கவனமுடன் தேவருஷிபித்ரு தர்ப்பணத்தைச் செய்யவேண்டும். தேவர்களுக்குத் தர்ப்பணத்திற்

ததர்ஷீணாம் யதாந்யாயம் ஸக்ருஜ்ஜலம் ப்ரஜாபதே: ॥ பித்ரூணாம் ப்ரீணநார்த்தாய த்ரய: ப்ருதிவீபதே । பிதாமஹேப்யஸ் ததா ப்ரீணயேச்ச ப்ரபிதாமஹாந் ॥ மாதாமஹாய தத்பித்ரே தத்பித்ரே ச ஸமாஹித:' இதி ॥

வ்ருத்தமநு:—

'மநுஷ்யதர்ப்பணே ஸ்நாநவஸ்த்ரநிஷ்பீடநே ததா । நிவீதீ து பவேத்விப்ர: ததா மூத்ரபுரீஷயோ: ॥ மாநுஷே த்வம்ஸயோஸ்ஸ்தம் ஸ்யாந் மைதுநே ப்ருஷ்டதேசகம் । தர்ப்பணே த்வங்குஷ்டயோஸ்ஸ்தம் நிவீதம் த்ரிவிதம் ஸ்ம்ருதம்' இதி ॥

ப்ரயோகபாரிஜாதே—

'ப்ராங்முக உபவீதீ ப்ரஹ்மாதீந் தேவாந் ஸக்ருத்ஸக்ருத் தர்ப்பயித்வோதங்முகோ நிவீதீ ஸயவாபிரத்பி: ப்ராஜாபத்யேந தீர்த்தேந ருஷீந் த்விஸ்த்வி(ஸ்) தர்ப்பயித்வா தக்ஷிணா

காக மூன்றுதடவை ஜலத்தை விடவேண்டும. ரிஷிகளுக்கு மப்படியே. ப்ராஜாபதிக்கு ஒருதடவை. அரசே! பிதருக களுக்கு தர்ப்பணத்திற்காக மூன்றுதடவை ஜலத்தைவிட வேண்டும். பிதாமஹர்களுக்கும், ப்ரபிதாமஹர்களுக்கும், மாதாமஹனுக்கும், அவன் பிதாவுக்கும, அவன் பிதாவுக்கும் மூன்றுதடவை தாப்பிககவேண்டும்.

வ்ருத்தமனு :— மனுஷ்யதர்ப்பணத்திலும், ஸ்நானவஸ்த்ரத்தைப்பிழிவதிலும், மூத்ரமலவிஸர்ஜனகாலத்திலும் ப்ராம்ஹணன் நிவீதியாய் இருககவேண்டும். மானுஷகார்யத்தில் தோள்களிலிருக்கவேண்டும். மைதுனகாலத்தில் முதுகிலிருக்க வேண்டும. தர்ப்பணகாலத்தில் இரண்டு கைப்பெருவிரல்களிலிருக்கவேண்டும். இவ்விதம் நிவீதம் மூன்றுவிதமாய்ச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

ப்ரயோகபாரிஜாதத்தில் :— கிழக்குமுகமாய் உபவீதியாய், ப்ரம்ஹாதி தேவர்களை ஒவ்வொருதடவை தர்ப்பித்து, பிறகு வடக்குமுகமாய் நிவீதியாய் யவையுடன்கூடிய ஜலத்தால் ருஷிகளை ப்ராஜாபத்யதீர்த்தத்தால் இரண்டு இரண்டு முறை தர்ப்பித்து, பிறகு தெற்குமுகமாய் ப்ராசீனுவீதியாய், பித்ருதீர்த்

मुखः प्राचीनावीती पितृतीर्थेन सतिलाम्भोभिः (त्रिस्त्रिस्तर्पयित्वा) 'सोमः पितृमान् यमोऽङ्गिरस्वानग्निः कव्यवाहन इत्यादयो ये' इति त्रिस्तर्पयेदेतच्च स्नानाङ्गतर्पणम्' इति ॥

पितृतर्पणं प्रकृत्य कार्ष्णाजिनिः—

'नाभिमात्रजले स्थित्वा चिन्तयेदूर्ध्वमानसः । आगच्छन्तु मे पितर गृह्णन्त्वेतान् जलाञ्जलीन् ॥ पितॄणामम्बरस्थानामम्भस्स्थो दक्षिणामुखः । त्रींस्त्रीन् जलाञ्जलीन् दद्यादुच्चैरुच्चतरान् बुधः' इति ॥ 'गृह्णन्त्वेतान् जलाञ्जलीन्' इति चिन्तयेदिति सम्बन्धः ॥

सुमन्तुः—

'आकाशे निक्षिपेद्वारि जलस्थो दक्षिणामुखः । पितॄणां स्थानमाकाशं दक्षिणा दिक्तथैव च' इति ॥

स्मृत्यर्थसारे—

'शुक्लैस्तिलैर्देवानुपवीती देवतीर्थेन प्राङ्मुखस्तर्पयेत् । शबलैस्तिलैः ऋषीन्निवीती

தத்தால் திலங்களுடன்கூடிய ஜலத்தால் பித்ருக்களை மும்மூன்று தடவை தர்ப்பித்து 'ஸோம:பித்ருமான்' என்ற மந்த்ரத்தால் மூன்றுதடவை தர்ப்பிக்கவேண்டும். இது ஸ்நானாங்கதர்ப்பணம்.

பித்ருதர்ப்பணத்தைக்குறித்து,

கார்ஷ்ணஜினி:— கொப்பூழளவுள்ள ஜலத்திலிருந்து மேலான மனதுடன் 'எனது பித்ருக்கள் வரவேண்டும், இந்த ஜலாஞ்ஜலிகளைப்பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும்' என்று த்யானிக்க வேண்டும். ஜலத்தில் தெற்குமுகமாயிருந்து ஆகாசத்திலிருக்கும் பித்ருக்களுக்கு மும்மூன்று ஜலாஞ்ஜலிகளை வரவர உயர்ந்திருக்கும்படி கொடுக்கவேண்டும்.

ஸுமந்து:— ஜலத்தில் தெற்குமுகமாயிருந்து ஆகாசத்தில் ஜலத்தைவிடவேண்டும். பித்ருக்களுக்கு ஆகாசம் இருப்பிடம். தெற்குத்திக்கும் ஸ்தானம்.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில் :- தேவர்களுக்குத் தர்ப்பணத்தை வெளுப்பான எள்களால் உபவீதியாய், கிழக்குமுகமாய், தேவ

𑌕𑌾𑌯𑍇𑌨𑍋𑌦𑌙𑍍𑌮𑍁𑌖𑌸𑍍𑌸𑌵𑍍𑌯𑍇𑌨 । 𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌿𑌤𑍄𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍀𑌨𑌾𑌵𑍀𑌤𑍀 𑌪𑌿𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌤𑌿𑌲𑍈𑌰𑍍𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌮𑍁𑌖𑌸𑍍𑌸𑌵𑍍𑌯𑍇𑌨 । 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 — 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍋𑌦𑌕𑍈𑌰𑍍𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑍍, 𑌋𑌷𑍀𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌿𑌤𑍄𑌂𑌸𑍍𑌤𑌿𑌲𑍈𑌃, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌿𑌲𑍈𑌸𑍍𑌸𑌵𑍍𑌯𑍇𑌨 । 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍈𑌃, 𑌤𑌣𑍍𑌡𑍁𑌲𑍈𑌃 𑌋𑌷𑍀𑌨𑍍, 𑌤𑌿𑌲𑍈𑌃 𑌪𑌿𑌤𑍄𑌨𑍍 । 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌮𑍇𑌕𑍈𑌕𑌮𑌞𑍍𑌜𑌲𑌿𑌂 𑌦𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌋𑌷𑍀𑌣𑌾𑌂 𑌦𑍍𑌵𑍌 𑌦𑍍𑌵𑍌 । 𑌪𑌿𑌤𑍄𑌣𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌰𑍀𑌂𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌨𑍍 । 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌚𑌾𑌰𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍈𑌰𑍍𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌃 । 𑌤𑌿𑌲𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌣𑌰𑍂𑌪𑍍𑌯𑌤𑌾𑌮𑍍𑌰𑌦𑌰𑍍𑌭𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋𑌦𑌕𑍈𑌃 । 𑌖𑌡𑍍𑌗𑌮𑍌𑌕𑍍𑌤𑌿𑌕𑌹𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌾 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌤𑌰𑍍𑌪𑌣𑌮𑍍 ॥ 𑌨𑌜𑍀𑌵𑌤𑍍𑌪𑌿𑌤𑍃𑌕𑌃 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌤𑌿𑌲𑍈𑌸𑍍𑌤𑌰𑍍𑌪𑌣𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 । 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌰𑌵𑌿𑌵𑌾𑌰𑍇 𑌚 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌰𑍍𑌕𑍍𑌷𑌦𑌿𑌵𑌸𑍇𑌷𑍁 𑌚 ॥ 𑌗𑍃𑌹𑍇 𑌨𑌿𑌷𑌿𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌸𑌤𑌿𑌲𑌂 𑌤𑌰𑍍𑌪𑌣𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌬𑌹𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 । 𑌶𑍋𑌭𑌨𑌗𑍃𑌹𑍇 𑌶𑍋𑌭𑌨

தீர்த்தத்தால் செய்யவேண்டும். ருஷிகளுக்குப் பலநிறமுள்ள எள்களால் நிவீதியாய் வடக்குமுகமாய் ப்ராஜாபத்யதீர்த்தத்தால் செய்யவேண்டும். ஆசார்யர்கள் பித்ருக்களிவர்களுக்குப் ப்ராசீநாவீதியாய், தெற்குமுகமாய், கறுப்பு எள்களால் பித்ருதீர்த்தத்தால் செய்யவேண்டும். அல்லது, சுத்தஜலத்தால் தேவர்களுக்கும், ருஷிகளுக்கும் பித்ருக்களுக்கும் திலங்களாலும், அல்லது எல்லோருக்கும் எல்லா எள்களாலும் செய்யலாம். அல்லது, தேவர்களுக்கு அக்ஷதங்களாலும், தண்டுலங்களால் ருஷிகளுக்கும், திலங்களால் பித்ருக்களுக்கும் செய்யலாம். தேவர்களுக்கு ஒவ்வொரு அஞ்ஜலியும், ருஷிகளுக்கு இரண்டுஇரண்டு அஞ்ஜலிகளும், பித்ருக்களுக்கு மூன்றுமூன்று அஞ்ஜலிகளும் கொடுக்கவேண்டும். அவரவர் ஆசாரப்படி வந்த மந்த்ரங்களால் செய்யவேண்டும். திலமில்லாவிடில் ஸ்வர்ணம், அல்லது வெள்ளி, தாம்ரம், தர்ப்பம் இவைகளிலொன்றுடன் கூடிய ஜலத்தால் தர்ப்பிக்கலாம். கட்கம்ருகத்தின் கொம்பு, அல்லது முத்துடன்கூடிய கையினால் பித்ருதர்ப்பணம் செய்யலாம். பிதா ஜீவித்திருப்பவன் கறுப்பு எள்ளால் தர்ப்பணம் செய்யக்கூடாது. இருகைகளாலும் பித்ருதர்ப்பணம் செய்யக்கூடாது. பானுவாரத்திலும் ஜன்மநக்ஷத்ரதினங்களிலும் திலதர்ப்பணம் கூடாது. க்ருஹத்தில் திலதர்ப்பணம் நிஷித்தமாம். அதை வீட்டிற்குவெளியில் செய்யவேண்டியது.

தி³நே ந திலதர்பணம் ॥ விவாஹோபநயநசௌளேஷு யதா²க்ரமம் வர்ஷமர்த⁴ம் தத³ர்த⁴ம் ச நைத்யகம் ந திலதர்பணம்' இதி ॥

அத்ர விஶேஷமாஹ கௌஶிக:—

'ப்ராத:ஸ்நாநே விஶேஷோ(அ)யம் தஸ்மிந்நைவ திலைர்யுதம் । நைமித்திகம் ச காம்யம் ச திலைரேவ விதீ⁴யதே' இதி ॥

தே³வர்ஷிபித்ருதர்பணாநந்தரம் தீரே யக்ஷ்மதர்பணம் விஹிதம் ஸ்ம்ருத்யந்தரே—

'தே³வர்ஷிதர்பணம் க்ருத்வா யக்ஷ்மாணம் தர்பயேத்தடே ॥ யந்மயா தூ³ஷிதம் தோயம் ஶரீரமலஸம்ப⁴வாத் । தத்³தோ³ஷபரிஹாராய யக்ஷ்மாணம் தர்பயாம்யஹம்' இதி ॥

சுபகார்யம் செய்யும் க்ருஹத்திலும், சுபகார்யம் செய்த தினத்திலும் திலதர்ப்பணம் கூடாது. விவாஹம் உபநயனம் சௌளம் இவைகள் செய்தபிறகு, முறையே ஒருவருஷம், ஆறு மாதம், மூன்றுமாதம் வரையில் நித்யதர்ப்பணத்தைத் திலத்துடன் செய்யககூடாது.

இங்கு விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

கௌசிகர் :— ப்ராத:ஸ்நானதநிலுள்ள விசேஷமிதுவாம். அந்த ப்ராதஸ்நானதர்ப்பணத்தைத் திலத்துடன் செய்யக் கூடாது. நைமித்திக காம்ய ஸ்நான தர்ப்பணங்களைத் திலத்துடனேயே செய்யவேண்டும்.

தேவ ருஷி பித்ரு தர்ப்பணத்திற்குப் பிறகு கரையில் யக்ஷ்ம தர்ப்பணம் விதிக்கப்பட்டுள்ளது.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில் :— தேவ ருஷி தர்ப்பணம் செய்து பிறகு யக்ஷ்மா என்ற தேவனைக் கரையில் தர்ப்பிக்கவேண்டும். அதன் மந்த்ரம் — 'யன்மயாதூஷிதம் + தர்ப்பயாம்யஹம்' என்று. இதன் பொருள் — 'நான் என் தேகத்திலுள்ள மலங்களால் ஜலத்தைக் கெடுத்த தோஷத்தைப் போக்குவதற்காக யக்ஷ்மா என்னும் தேவனைத் தர்ப்பிக்கின்றேன்' என்பது.

தக்ஷ:—

'ஸ்நாநாங்கம் தர்ப்பணம் க்ருத்வா யக்ஷ்மணே ஜலமாஹரேத் | அந்யதா குருதே யஸ்து ஸ்நாநம் தஸ்யாபலம் பவேத்' இதி ||

யோகயாஜ்ஞவல்க்ய:—

'யாவத்தேவாந்ருஷீம்ஶ்சைவ பித்ரூம்ஶ்சைவ ந தர்ப்பயேத் | தாவந்ந பீடயேத்வஸ்த்ரம் யேந ஸ்நாதோ பவேந்நர: || நிராஶா: பிதரோ யாந்தி ஸ்நாநவஸ்த்ரநிபீடிதே | தஸ்மாந்ந பீடயேத்வஸ்த்ரம் அக்ருத்வா பித்ருதர்ப்பணம்' இதி ||

வ்ருத்தவஸிஷ்ட:—

'ஸ்நாநார்த்தமபிகச்சந்தம் தேவா: பித்ருகணை: ஸஹ | வாயுபூதாஸ்து கச்சந்தி த்ருஷார்த்தா: ஸலிலார்த்திந: || நிராஶாஸ்தே நிவர்த்தந்தே வஸ்த்ரநிஷ்பீடநே க்ருதே' இதி ||

ஶௌநக:—

'தேவாதீம்ஸ்தர்ப்பயேத் பூர்வம் வஸ்த்ரம் ஸம்பீடயேத் தத: | உதகஸ்யாப்ரதாநாச்ச ஸ்நாநவஸ்த்ரம் ந பீடயேத் ||

தக்ஷர் :— ஸ்நானாங்க தர்ப்பணம் செய்தபிறகு யக்ஷ்ம தேவதைக்கு ஜலத்தைக் கொடுக்கவேண்டும். எவன் மாறிச் செய்கின்றானோ அவனது ஸ்நானம் பலனற்றதாகும்.

யோகயாக்ஞவல்க்யர் :— தேவர், ருஷிகள், பித்ருக்கள் இவர்களைத் தர்ப்பிப்பதற்குமுன், எந்த வஸ்த்ரத்துடன் ஸ்நானம் செய்தானோ அந்த வஸ்த்ரத்தைப்பிழியக்கூடாது. பிழிந்தால் பித்ருக்கள் ஆசையற்றுச் செல்லுகின்றனர். ஆகையால் பித்ரு தர்ப்பணம் செய்யாமல் ஸ்நான வஸ்த்ரத்தைப் பிழியக் கூடாது.

வ்ருத்த வஸிஷ்டர் :— ஸ்நானத்திற்காகச் செல்லும் மனிதனை, தேவர்கள், பித்ரு கணங்களுடன் வாயுரூபர்களாய், தாகத்தால் வருந்தியவராய், ஜலத்தை விரும்பியவராய், தொடர்ந்து செல்லுகின்றனர். தர்ப்பணம் செய்யாமல் வஸ்த்ரத்தைப் பிழிந்தால் அவர்கள் ஆசையற்றுத் திரும்பிச் செல்கின்றனர்.

சௌனகர் :— முதலில் தேவர் முதலியவர்க்குத் தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும். பிறகு வஸ்த்ரத்தைப் பிழியவேண்டும். தர்ப்

நிஷ்பீடயதி ய: பூர்வம் ஸ்நாநவஸ்த்ரம் து தர்ப்பணாத் |
நிராஶா: பிதரஸ்தஸ்ய யாந்தி தேவாஸ்ஸஹர்ஷிபி:' இதி ||

ஜலோத்தரணாநந்தரக்ருத்யமாஹ பரத்வாஜ:—

'ஸ்நாநோதகம் ப்ரார்த்தயந்தே யே ம்ருதா தாஸகர்மிண: |
தஸ்மாத் ஸர்வப்ரயத்நேந ஜலம் பூமௌ நிபாதயேத்' இதி ||

உத்தீர்ய கஞ்சித் காலம் திஷ்டேதித்யர்த்த: ||

ததா ச ஸங்க்ரஹே—

'ஸ்நாத்வா தீரே த்விஜஸ்திஷ்டேத் ப்ராசீநாவீதவாந் த்விஜ: | யாவத் ஸ்ரவதி தேஹாம்பு தூஷ்ணீம் பூதாதித்ருப்தயே || ஸ்நாத்வா நாவ்ருத்ய யஸ்திஷ்டேத் தஸ்யாகம்பயதஸ்தநும் | ப்ரஹ்மஹத்யாதிபாபாநி கம்பயந்தி ந ஸம்ஶய:' இதி ||

அத்ராவஸ்தாநே விஶேஷ உக்த:—

'ஸூர்யாபிமுகஸ்ஸ்நாத: ப்ராங்முக: ப்ருஷ்டத: கேஶ

பணத்திற்குமுன் வஸ்த்ரத்தைப் பிழியக்கூடாது. பிழிந்தால் அவன் தேவர் ருஷிகள் பித்ருக்கள் எல்லோரும் ஆசையற்றுச் செல்கின்றனர்.

ஜலத்தினின்றும் வெளியேறிய பிறகு செய்யவேண்டியதைச் சொல்லுகிறார்,

பரத்வாஜர்:— தாஸர்களாயிருந்து இறந்தவர் எவரோ அவர்கள் ஸ்நான வஸ்த்ரத்தின் ஜலத்தை விரும்புகின்றனர். ஆகையால் எவ்விதத்தாலும் ஜலத்தைப் பூமியில் விழச்செய்ய வேண்டும். அதாவது கரையில் ஏறியபிறகு சிறிதுகாலம் நிற்க வேண்டுமென்பது பொருள். அவ்விதமே,

ஸங்க்ரஹத்தில் :— ப்ராம்ஹணன் ஜலத்தில் ஸ்நானம்செய்து கரையின் ஸமீபத்தில் ப்ராசீனாவீதியாய், தேஹத்திலுள்ள ஜலம் வடியும்வரையில் மௌனியாய்ப் பூதங்கள் முதலியதின் த்ருப்திக்காக நிற்கவேண்டும். ஸ்நானம் செய்தபிறகு போர்த்திக்கொள்ளாமலும் தேஹத்தை அசைக்காமலும் நிற்பவனின் பிரம்ஹத்யை முதலிய பாபங்கள் நடுங்குகின்றன, ஸம்சயமில்லை.

இங்கு நிற்பதில் விசேஷம் சொல்லப்பட்டுள்ளது — நிற்ப

ஸீதுவத் । தாஶ்சைவ புரத: ப்ரோக்தா: ஸர்வதீர்த்தோதக ஸமா பவேயு:' இதி ॥

சந்த்ரிகாயாம் —

'ஸ்நாதோ நாங்காநி மார்ஜேத ஸ்நாநஶாட்யா ந பாணிபி: । ந நிர்தூநுயாச்ச கேஶாந்து வாஸஶ்சைவ ந நிர்தூநுயேத்' இதி ॥

தத்ர ஹேதுமாஹ வ்யாஸ: —

'திஸ்ர: கோட்யோऽர்தகோடீ ச யாவந்த்யங்கருஹாணி வை । ஸ்ரவந்தி ஸர்வதீர்த்தாநி தஸ்மாந்ந பரிமார்ஜயேத்' இதி ॥

கோபில: —

'பிபந்தி ஶிரஸோ தேவா: பிபந்தி பிதரோ முகாத் । மத்யதஸ்ஸர்வகந்தர்வா அதஸ்தாத் ஸர்வஜந்தவ: ॥

வனின் தலைமயிரின் ஜலத்துளிகள் பின்புறத்தில் விழுந்தால் அவை கள்ளுக்குச் சமமென்று சொல்லப்பட்டுள்ளன. அவையே முன்புறத்தில் விழுந்தால் ஸகல தீர்த்த ஜலத்திற் கொப்பானவை என்று அறிவுள்ளவரால் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

சந்த்ரிகையில்:— ஸ்நானம் செய்தவன் அங்கங்களை வஸ்த்ரத்தினுலாவது கைகளாலாவது துடைக்கக்கூடாது. தலைமயிர்களை உதறக்கூடாது. வஸ்த்ரத்தையும் உதறக்கூடாது

இங்கு, காரணத்தைச் சொல்லுகிறார்,

வ்யாஸர்:—மூன்றரைக் கோடி ரோமங்கள் தேகத்திலெவ்வளவுள்ளனவோ அவ்வளவு ஸகல தீர்த்தங்களும் ரோம கூபங்களினின்று வெளிவருகின்றன. ஆகையால் துடைக்கக் கூடாது.

கோபிலர்:-சிரஸினின்றும் விழும் ஜலத்தைத் தேவர்களும், முகத்தினின்று பித்ருக்களும், மத்யபாகத்தினின்று ஸகல கந்தர்வர்களும், கீழ்ப்பாகத்தினின்று ஸகல ஜந்துக்களும் ஜலத்தைப் பருகுகின்றனர். குடுமியின் ஜலம் பின்புறத்தில் விழுந்தால் ஸுரைக்குச் சமமாகும். அதுவே முன்புறத்தில் விழுந்தால் கங்கா ஜலத்திற்குச் சமமாகும்.

ஸாராவிந்தூதகம் யாம்ய: ஶிவாயா: ப்ருஷ்டவாஹிதம் |
ததைவ வாஸ்த்ரதோயஸ்து ஶாஸ்த்ராவிந்தூதகம் ஸமேத்' இதி ||

ஸ்ம்ருத்யந்தரே—

'ஶிரோவாரி ஶரீராம்பு வஸ்த்ரதோயம் யதாக்ரமாத் |
பிபந்தி தேவா முனய: பிதரோ ப்ராஹ்மணஸ்ய து' இதி |

ஜாபாலி:—

'ஸ்நானம் க்ருத்வார்த்ரவாஸாஸ்து விண்மூத்ரம் குருதே யதி | ப்ராணாயாமத்ரயம் க்ருத்வா புன: ஸ்நானேன ஶுத்த்யதி' இதி ||

தத: ஸ்நானவஸ்த்ரம் நிஷ்பீடயேத் || ததா ச புலஸ்த்ய:—

'க்ருத்வா தர்ப்பணமேவம் து ஸமுத்தீர்ய ஜலாஶயாத் |
பீடயேத் ஸ்நானஶாடீம் து தட ஏவ விசக்ஷண:' இதி ||

சதுர்விம்ஶதிமதே—

'ஸ்நானாதனந்தரம் யாவத் தர்ப்பயேத் பித்ருதேவதா: |
உத்தீர்ய பீடயேத்வஸ்த்ரம் ஸந்த்யாகர்ம ததஶ்சரேத்' இதி ||

மற்ளுரு ஸ்ம்ருதியில் :— *ப்ராம்ஹணனின் தலையின் ஜலம் சரீரத்தின் ஜலம், வஸ்த்ரத்தின் ஜலம் இவைகளை முறையே தேவர் முனிவர் பித்ருக்கள் என்ற இவர்கள் பருகுகின்றனர்.*

ஜாபாலி :— *ஸ்நானம் செய்தபிறகு ஈர வஸ்த்ரத்துடன் மல மூத்ர விஸர்ஜனம் செய்வானுகில், மூன்று ப்ராணுயாமங்கள் செய்து மறுபடி ஸ்நானத்தால் சுத்தனுகிருன்.*

பிறகு ஸ்நானவஸ்த்ரத்தைப்பிழியவேண்டும். அவ்விதமே,

புலஸ்த்யர் :— *அறிந்தவன் இவ்விதம் தர்ப்பணம் செய்து ஜலாசயத்திலிருந்து வெளியேறி, ஸ்நான வஸ்த்ரத்தைக் கரையிலேயே பிழியவேண்டும்.*

சதுர்விம்சதிமதத்தில் :— *ஸ்நானத்திற்குப் பிறகு பித்ருக்களையும் தேவதைகளையும் தர்ப்பிக்கவேண்டும். கரையிலேறி வஸ்த்ரத்தைப் பிழியவேண்டும். பிறகு ஸந்த்யாவந்தனத்தைச் செய்யவேண்டும்.*

अत्र स्मृत्यर्थसारे विशेषोऽभिहितः—

'जलादुत्तीर्य वस्त्रप्रान्तं निष्पीड्याचम्य अङ्गरीयोत्तरीये धृत्वा स्नानवस्त्रं निष्पीड्याचम्य सन्ध्यामुपासीत' इति ॥

स्मृत्यन्तरेऽपि—

'चतुस्संवेष्ट्य वासोऽग्रं स्नातो निष्पीडयेत्स्थले । ये के चास्मत्कुले जाता इति मन्त्रेण मानवः' इति ॥

मन्त्रश्च कार्ष्णाजिनिनोक्तः—

'ये के चास्मत्कुले जाता अपुत्रा गोत्र(गोत्रिणो)जा मृताः । ते गृह्णन्तु मया दत्तं वस्त्रनिष्पीडनोदकम्' इति ॥

संवर्तः—

'उत्तीर्य पीडयेद्वस्त्रं अपसव्यं यथाविधि' इति ॥

वृद्धमनुः—

'वस्त्रं त्रिगुणितं यस्तु निष्पीडयति मूढधीः । वृथा स्नानं भवेत्तस्य [illegible]' इति ॥

இங்கு **ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில்**:— விசேஷம சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஜலத்தினின்றும் வெளியேறி, வஸ்த்ரத்தின் நுனியைப் பிழிந்து, ஆசமனம் செய்து, அங்கரீயம் உத்தரீயம் இவைகளைத் தரித்து, இடுப்பு வஸ்த்ரதகைப் பிழிந்து, ஆசமனம் செய்து ஸந்த்யையை உபாஸிக்கவேண்டும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:- வஸ்த்ரத்தை நான்காய் மடித்து, நுனியை ஸ்தலத்தில் 'யேகேசாஸ்மத்' என்ற மந்த்ரத்தால் பிழியவேண்டும். 'என் குலத்திலோ கோத்ரத்திலோ புத்ரனற்ற எவர் இறந்தனரோ அவர்கள் என்னால் கொடுக்கப்பட் பட்டுள்ள வஸ்த்ரத்தைப் பிழிந்த ஜலத்தை க்ரஹித்துக்கொள்ள வேண்டும்' என்பது மந்த்ரத்தின் பொருளாம்.

ஸம்வர்த்தர்:— கறையேறி ப்ராசீனாவீதியாய் வஸ்த்ரத்தை விதிப்படி பிழியவேண்டும்.

வ்ருத்தமனு:— மூட புத்தியாகிய எவன் வஸ்த்ரத்தை மூன்றாய் மடித்துப் பிழிகின்றானோ, எவன் தலைப்பு இல்லாமல்

𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑍀𑌡𑌯𑌤𑌿, 𑌸𑌂𑌭𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌵 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑍀𑌡𑌯𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌤𑌾𑌂 𑌯𑌯𑍁𑌃 ॥

𑌤𑌥𑌾 𑌚 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌦𑍀𑌪𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍—

‘𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌹𑍀𑌨𑍋 𑌯𑌦𑌾 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌜𑌲𑌮𑌧𑍍𑌯𑌤𑌃 । 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑍀𑌡𑌯𑌤𑌿 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌥𑌾 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌗𑍁𑌣𑍀𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑍀𑌡𑍍𑌯 𑌜𑌲𑌾𑌦𑍍𑌬𑌹𑌿𑌃 । 𑌵𑌾𑌮𑌪𑍍𑌰𑌕𑍋𑌷𑍍𑌠𑍇 𑌨𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌯 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑌾𑌚𑌮𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌶𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌜𑌾𑌬𑌾𑌲𑌿𑌃—

‘𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑍀𑌡𑌿𑌤𑌂 𑌯𑌦𑌾 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌯𑌦𑌾 𑌸𑍍𑌕𑌨𑍍𑌧𑍇 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍇𑌤𑍍 । 𑌤𑌦𑌾𑌸𑌾𑌰𑌂 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌪𑍁𑌨𑌃𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍋𑌧𑌨𑌮𑍍 ॥ 𑌅𑌶𑍁𑌚𑍀𑌨𑌿 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌶𑍁 𑌆𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌚 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌕𑌨𑍍𑌧𑍇 𑌸𑍁𑌧𑍀𑌰𑌾𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌨 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌤𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌽𑌪𑌿—

‘𑌪𑌾𑌦𑍇 𑌨 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌯𑍇𑌦𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌸𑍍𑌕𑌨𑍍𑌧𑍇 𑌨 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌯𑍇𑌤𑍍𑌤𑌥𑌾 । 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑌯𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌦𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌪𑍀𑌡𑌨𑍇’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

பிழிகின்றானோ, எவன் ஜலத்தில் பிழிகின்றானோ அவனது ஸ்நானம் வீணாகும். (பலனற்றதாகும்.)

அவ்விதமே **ப்ரதீபிகையில் :—** எவனொரு பராம்ஹணன் ஜ்ஞானமில்லாதவனாய் ஜலத்தின் நடுவில் வஸ்த்ரங்களைப் பிழிகின்றானோ அவனது ஸ்நானம் வீணாகும் வஸ்த்ரத்தை நான்காக மடித்து, ஜலத்திற்கு வெளியில் பிழிந்து, இடதுகையின் மணிக்கட்டுக்குமேல் வைத்துக்கொண்டு இருமுறை ஆசமனம் செய்து சுத்தனாகிறான்.

ஜாபாலி :— பிழிந்த வஸ்த்ரத்தைத் தோளில் வைத்துக்கொண்டால் அந்தக் கர்மம் ஆஸாரமாகும். அவனுக்கு மறுபடி ஸ்நானம் சுத்திகரமாகும். ஈரமான வஸ்த்ரங்களெல்லாம் அசுபங்களாம். ஆகையால் புத்தியுள்ளவன் ஈரவஸ்த்ரத்தைத் தோளில் தரிக்கக்கூடாது.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும் :— காலில் வஸ்த்ரத்தை வைக்கக் கூடாது. தோளிலும் வைக்கக்கூடாது. ப்ராம்ஹணன் இவ்விரண்டையும் வஸ்த்ரத்தைப் பிழிவதில் வர்ஜிக்கவேண்டும்.

வஸிஷ்ட:—

'ஸ்நானஶாட்யாம் ச தாதவ்யா ம்ருதஸ்திஸ்ரோ விஶுத்தயே ।
உத்தீர்ய தாம் ச நிஷ்பீட்ய தச்சேஷம் ஸமாசரேத்' இதி ॥

ஸ்ம்ருதிஸங்க்ரஹே—

'நிமஜ்ஜ்ய தேவர்ஷிபித்ரூன் ஸந்தர்ப்யாசம்ய வாஸஸ: ।
த்வாப்யாமேவ க்ரமஶஶ்ஶிரோऽங்கம் பரிமார்ஜயேத் ॥ ஸ்நாதோ நாங்காநி ஸம்ம்ருஜ்யாத் ஸ்நானஶாட்யா ந பாணினா । நச நிர்தூநயாத் கேஶான் நதிஷ்டன் பரிமார்ஜயேத்' இதி ॥

வ்யாஸ:—

'மார்ஜயேத்வஸ்த்ரகோணேன நோத்தரீயேண வா ஶிர: ।
யதி ப்ரமாதாந்ம்ருஜ்யேத ஸ பித்ரூன் பாதயத்யத:' இதி ॥

ஶௌனக:—

'ஸ்நானவஸ்த்ரேண யோ விப்ர: ஶரீரம் பரிமார்ஜயேத் ।
ஸ்நானம் வ்ருதைவ பவதி புன:ஸ்நானேன ஶுத்த்யதி' இதி ॥

வஸிஷ்டர் :— ஸ்நான வஸ்த்ரத்தில் சுத்திக்காக மூன்று ம்ருத்திகைகள் கொடுக்கவேண்டும். வெளியேறி வஸ்த்ரத்தைப் பிழிந்து பிறகு மீதியுள்ளதை முடிக்கவேண்டும.

ஸ்ம்ருதிஸங்க்ரஹத்தில் :— ஸ்நானம செய்து, தேவருஷி பித்ரு தர்ப்பணம் செய்து, ஆசமனம் செய்து, இரண்டு வஸ்த்ரத் துண்டுகளால் முறையே தலையையும், அங்கங்களையும் துடைத்துக்கொள்ள வேண்டும. ஸ்நானம் செய்தவன் ஸ்நான வஸ்த்ரத்தால் அங்கங்களைத் துடைக்கக்கூடாது. கையினுலும் துடைக்கக்கூடாது. மயிர்களை உதறக்கூடாது. நின்றவனுய்த் துடைக்கக்கூடாது.

வ்யாஸர்:— வஸ்த்ரத்தின் ஒரு பாகத்தினுலாவது, உத்தரீயத்தினுலாவது தலையைத் துடைக்கக்கூடாது. கவனமில்லாமல் துடைத்தால், அவன் பித்ருக்களைக் கீழே(நரகத்தில்)தள்ளுகின்றுன்.

சௌனகர்:— எந்த ப்ராம்ஹணன் ஸ்நான வஸ்த்ரத்தால் சரீரத்தைத் துடைக்கின்றுனே அவனது ஸ்நானம் வீணுகிறது. அவன் மறுபடி ஸ்நானத்தால் சுத்தனுகிறுன்.

ஸம்வர்த்த:—

'ஸ்நானவஸ்த்ரேண ஹஸ்தேந யோ த்3விஜோऽங்க3ம் ப்ரமார்ஜயேத் । வ்ருதா2 ப4வதி தத் ஸ்நானம் புந:ஸ்நானேந ஶுத்4யதி' இதி ॥

இதி ஸ்நானப்ரகரணம் ॥

* வாஸ:பரிதா4நம் ॥ *

ஸ்நாநாநந்தரம் வாஸ: பரித3த்4யாத் । ததா2ச மத்ஸ்யபுராணம்—

'ஏவம் ஸ்நாத்வா தத: பஶ்சாதா3சம்ய து விதா4நத: । உத்தா2ய வாஸஸீ ஶுக்லே ஶுத்3தே4 து பரிதா4ய வை' இதி ॥ த்3விராசாமேதி ஶேஷ: ॥

ததா2ச வ்யாக்4ர:—

'ததோ வஸ்த்ரத்3வயம் ஶுத்3த4ம் க்3ருஹீத்வா த்3விராசமேத்' இதி ॥

ஸம்வர்த்தர் :—ஸ்நான வஸ்திரத்தினாலாவது கையினாலாவது எவன் அங்கத்தைத் துடைக்கின்றானோ அவனது ஸ்நானம் வீணாகிறது. மறுபடி ஸ்நானத்தால் சுத்தனாகிறான்.

ஸ்நான ப்ரகரணம் முற்றும்.

வஸ்த்ரதாரணம்.

ஸ்நானத்திற்குப் பிறகு வஸ்த்ரம் தரிக்கவேண்டும். அவ்விதமே,

மத்ஸ்ய புராணம் :—'இவ்விதம் ஸ்நானம்செய்து அதற்குப் பிறகு விதிப்படி ஆசமனம் செய்து எழுந்து, சுத்தமான இரண்டு வெளுப்பு வஸ்த்ரங்களைத் தரித்து' என்றுள்ளது. இங்கு இருமுறை ஆசமனம் செய்யவேண்டுமென்பது மீதி. அவ்விதமே,

வ்யாக்ரர் :—பிறகு சுத்தமான இரண்டு வஸ்த்ரங்களைத் தரித்து இருமுறை ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌮𑌾𑌹 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

'𑌨𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑍀𑌯𑌮𑌧𑌃 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑍋𑌪𑌰𑍍𑌯𑌧𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌮𑌮𑍍𑌬𑌰𑌮𑍍 ।
𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑍋 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌜𑌾𑌤𑍁 𑌨𑌿𑌵𑌸𑍇𑌦𑍍𑌵𑌸𑌨𑌂 𑌬𑍁𑌧𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍—

'𑌨𑌾𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌲𑌿𑌮𑍍𑌪𑍇𑌤 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍋 𑌵𑌾𑌸𑍋 𑌨 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑍀𑌡𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌆𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰 𑌏𑌵 𑌤𑍁 𑌵𑌾𑌸𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑌃 𑌸𑍇𑌵𑍇𑌤 𑌮𑌾𑌨𑌵𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌜𑌾𑌬𑌾𑌲𑌿𑌃—

'𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍁 𑌜𑌙𑍍𑌘𑍇 𑌶𑍋𑌧𑌯𑍇𑌨𑍍𑌮𑍃𑌦𑌮𑍍𑌭𑌸𑌾 । 𑌅𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌤𑍇 𑌹𑌿 𑌕𑍌𑌪𑍀𑌨𑌸𑍍𑌰𑌾𑌵𑌧𑌾𑌰𑌿𑌣𑌾' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌹𑍇𑌤𑍂𑌪𑌾𑌦𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍 𑌜𑌙𑍍𑌘𑌾𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌂 𑌅𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌤𑌰𑌾𑌙𑍍𑌗𑍋𑌪𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌰𑍍𑌥𑌮𑍍 ॥

𑌅𑌤 𑌏𑌵 𑌯𑍋𑌗𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃—

'𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑍈𑌵𑌂 𑌵𑌾𑌸𑌸𑍀 𑌧𑍌𑌤𑍇 𑌅𑌚𑍍𑌛𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇 𑌪𑌰𑌿𑌧𑌾𑌯 𑌚 ।

இங்கு விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

வ்யாஸர் :—உத்தரீயத்தைக் கீழ் வஸ்த்ரமாய்த் தரிக்கக் கூடாது. இடுப்பு வஸ்த்ரத்தை மேலே (உத்தரீயமாக) தரிக்கக் கூடாது அறிந்தவன் அந்தர்வஸ்த்ரமில்லாமல் வேறு வஸ்த்ரத்தைத் தரிக்கக்கூடாது.

சந்த்ரிகையில் :—ஸ்நானம் செய்யாமல் அநுலேபனம் செய்யக்கூடாது. ஸ்நானம் செய்தவன் வஸ்த்ரத்தை உதறக் கூடாது. ஸ்நானம் செய்தபிறகு ஈரமாயுள்ளவனாகவே வஸ்த்ரங்களைத்தரிக்கவேண்டும். இங்கு,

ஜாபாலி :—ஸ்நானம் செய்து ஈரவஸ்த்ரத்தைத்தள்ளி, முழங்கால்களை மண், ஜலமிவைகளால் சுத்தி செய்யவேண்டும். ஏனெனில், அவை கௌபீனத்தினின்றும் வடியும் ஜலத்தால் அசுத்தமாக்கப்பட்டவைகள். இங்கு காரணம் சொல்லியதால், முழங்கால்கள் என்றது அசுத்தமான வேறு அங்கத்தையும் சொல்வதற்காம் ஆகையாற்றான்,

யோகயாக்ஞவல்க்யர் :—இவ்விதம் ஸ்நானம் செய்து, கிழியாத இரண்டு வெளுப்பு வஸ்த்ரங்களைத் தரித்து, மண்ணு

ப்ரக்ஷால்ய ம்ருதா து ஜங்கே ஹஸ்தௌ ப்ரக்ஷாலயேத்தத:' இதி ||

ஹாரீதோঽபி —

'ஜலாத்தீரம் ஸமாஸாத்ய தத்ர ஶுக்லே ச வாஸஸீ | பரிதாயோத்தரீயம் ச குர்யாத் கேஶாந்ந தூநயேத் || தத: ப்ரக்ஷாலயேத் பாதௌ ம்ருத்தோயேந விசக்ஷண:' இதி ||

ஆர்த்ரவஸ்த்ரவிஸர்ஜநே விஶேஷ உக்தஸ் ஸங்க்ரஹே —

'ஸ்நாநம் க்ருத்வாঽঽர்த்ரவாஸஸ்து ஊர்த்வமுத்ஸ்ருத்ய நிக்ஷிபேத் | ஸ்நாநவஸ்த்ரமதஸ்தாச்சேத் புந:ஸ்நாநேந ஶுத்யதி' இதி ||

ஸ்ம்ருத்யந்தரே —

'நத்யாதிதேவகாதேஷு ஸ்நாநவஸ்த்ரமதஸ்த்யஜேத் | அந்யத்ர து த்யஜேதூர்த்வம் ஸ்நாநவஸ்த்ரம் விஜாநத:' இதி ||

வஸ்த்ரவிஷயே விஶேஷமாஹ ப்ருகு: —

'ப்ராஹ்மணஸ்ய ஸிதம் வஸ்த்ரம் ந்ருபதேரக்தமுல்பணம் |

லும் ஜலத்தாலும் துடைகளையலம்பி பிறகு கைகளை அலம்ப வேண்டும், என்றார்.

ஹாரீதரும் :—ஜலத்தினின்றும் கரையையடைந்து, அங்கு இரண்டு வெளுப்பு வஸ்த்ரங்களைத்தரித்து, உத்தரீயத்தையும் தரிக்கவேண்டும். மயிர்களை உதரக்கூடாது. பிறகு அறிஞன், மண் ஜலமிவைகளால் கால்களை அலம்பவேண்டும்.

ஈரவஸ்த்ரத்தை விழுப்பதில் விசேஷம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

ஸங்க்ரஹத்தில் :—ஸ்நானம் செய்து, ஈர வஸ்த்ரத்தை மேலில் எடுத்துப் போடவேண்டும் ஸ்நான வஸ்த்ரத்தைக் கீழாகப் போட்டால் புன:ஸ்நானத்தால் சுத்தனுவான்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில் :—நதி முதலியதிலும், தேவ காதங்களிலும் ஸ்நானம் செய்தால் ஸ்நான வஸ்த்ரத்தைக் கீழாகப் போடவேண்டும். மற்ற விடங்களில் ஸ்நானம் செய்தால் ஸ்நான வஸ்த்ரத்தை மேலாக எடுத்துப் போடவேண்டும்.

வஸ்த்ர விஷயத்தில் விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

ப்ருகு :—ப்ராம்ஹணனுக்கு வெளுப்பு வஸ்த்ரமும், க்ஷத்ரி

पीतं वैश्यस्य शूद्रस्य नीलं मलवदिष्यते' इति ॥

याज्ञवल्क्यः—

'शुक्लाम्बरधरो नीचकेशश्मश्रुनखः शुचिः' इति ॥ भवेदिति शेषः ॥

हारीतः—

'न रक्तमुल्बणं वासो न नीलं च प्रशस्यते । मलाक्तं गन्धहीनं च वर्जयेदम्बरं बुधः' इति ॥

आपस्तम्बः—

'सर्वान् रागान् वाससि वर्जयेत् कृष्णं च स्वाभाविकमनुद्भासि वासो वसीताप्रतिकृष्टं च शक्तिविषये' इति ॥

कात्यायनः—

'कौसुम्भाद्यपसव्ये रागा वाससि वर्जनीयाः । न केनचिद्रक्तं वासो बिभृयात् । यद्वा स्वभावतः कृष्णं कम्बलादि, तदपि न वसीत । उद्भासनशीलमुद्भासि उल्बणम् । तदेतादृशमनुद्भासि । [illegible] । अपसंहृतं वासः वसीत = शुद्धादयेत् । प्रति

யனுக்கு நல்ல சிவப்பு வஸ்த்ரமும, வைசயனுக்கு மஞ்சள் நிற முள்ள வஸ்த்ரமும். சூத்ரனுக்கு அழுககுள்ள கருப்பு வஸ்த்ர மும் விதிக்கப்படுகிறது

யாக்ஞவல்க்யர்:-வெளுப்பு வஸ்த்ரம் தரித்தவனும், சிறிய தான மயிர், மீசை, நகம் இவைகளையுடையவனும, சுத்தனுயிருக்கவேண்டும.

ஹாரீதர் :—அதிகச் சிவப்புள்ளதும், கருப்பு நிறமுள்ளது மான வஸ்த்ரம் ப்ரசஸ்தமல்ல அழுக்குடையதும், வாஸனை யற்றதுமான வஸ்த்ரத்தை அறிவுடையவன் வர்ஜிகக வேண்டும்.

ஆபஸ்தம்பர் :— குஸும்பம் முதலிய சாயங்களெல்லா வற்றையும் வஸ்த்ரத்தில் வர்ஜிக்கவேண்டும். எவ்விதமான சாயமுடைய வஸ்த்ரத்தையும் வர்ஜிக்கவேண்டும் இயற்கை யில் கருப்பான கம்பளம் முதலியதையும் உடுக்கக்கூடாது.

कृष्टं=निकृष्टं जीर्णं मलवत् स्थूलमिति । तद्विपरीतम् अनुत्कृष्टं, तादृशं च वाससी वसीत, शक्तौ सत्याम्' इति ॥

गौतमोऽपि—

'न रक्तमुल्बणमन्यधृतं वा वासो बिभृयात्' इति ॥

मनुः—

'न जीर्णमलवद्वासा भवेच्च विभवे सति' इति ॥

प्रजापतिः—

'क्षौमं वासः प्रशंसन्ति तर्पणे मस्तकं यथा । काषायं धातुरक्तं वा नोल्बणं वाऽपि कर्हिचित्' इति ॥

उशना—

'न वेष्टितशिराः कृष्णकाषायवासा वा देवपित्र्याणि कुर्यात्' इति ॥

यत्तु 'अहतं धातुरक्तं च तत्पवित्रमिति स्मृ

அதிகப் பளபளப்பில்லாததை உடுக்கவேண்டும். ஜீர்ணமாயும் அழுக்குடையதாயும் தடிப்பாயுமில்லாத வஸ்த்ரத்தை தரிக்கவேண்டும் சக்தி யிருக்குமானல்.

கௌதமரும் :—சிவப்பானதும், அதிக ப்ரகாசமுள்ளதும், பிறர் உடுத்தியதுமான வஸ்த்ரத்தை உடுக்கக்கூடாது.

மனு :—தனமிருக்கும்பக்ஷத்தில் ஜீர்ணமும் அழுக்குடையதுமான வஸ்த்ரத்தை தரித்தவனுகக்கூடாது.

ப்ரஜாபதி :—தர்ப்பணத்தில் தலைப்புடைய க்ஷௌமவஸ்த்ரத்தைஎப்படிச்லாகிக்கின்றனரோ அப்படி, சாயமுள்ளதையும், தாதுக்களால் சாயமுள்ளதையும், அதிக ப்ரகாச முள்ளதையும் ஒருக்காலும் ச்லாகிப்பதில்லை.

உசனஸ் :—தலையில் வஸ்த்ரத்தைச் சுற்றிக்கொண்டாவது, கருப்பு அல்லது சாயமுள்ள வஸ்த்ர முடையவனுகவாவது, தேவபித்ரு கார்யங்களைச் செய்யக்கூடாது.

'அஹதமும் தாதுவினுல் சாயமுடையதும் சுத்தமெனச்

तम्' इति स्मरणात्, तच्चानुपलब्धादिविषयम् ॥

देवलः—

'स्वयं धौतेन कर्तव्या क्रिया धर्म्या विपश्चिता । न तु नेजकधौतेन नाहतेन न कुत्रचित्' इति ॥

नाहतेनेति सम्बन्धः ॥ अहतस्य लक्षणमाह

पुलस्त्यः—

'ईषद्धौतं नवं श्वेतं सदशं यन्न धारितम् । अहतं तद्विजानीयात् सर्वकर्मसु पावनम्' इति ॥ धौतम् = प्रक्षालितम् ॥

अहतस्य विषयविशेषं दर्शयति सत्यतपाः—

'अहतं यन्त्रनिर्मुक्तं उक्तं वासः स्वयम्भुवा । शस्तं तन्माङ्गलिक्येषु तावत्कालं न सर्वदा' इति ॥

माङ्गलिक्यं = विवाहादि । 'अधौतं कारुधौतं वा

சொல்லப்பட்டுள்ளது', என்ற ஸ்மிருதிவசனம் அதிகச் சாயமில்லாத தென்றபிப்ராயமுடையது.

தேவலர்:—தன்னால் சுத்தம் செய்யப்பட்ட வஸ்த்ரத்துடன் தர்மகார்யங்களை அறிந்தவன் செய்யவேண்டும். வண்ணானால் வெளுக்கப்பட்டதும் அஹதமானதுமான வஸ்த்ரத்துடன் செய்யக்கூடாது.

அஹதத்தின் லக்ஷணத்தைச் சொல்லுகிறார்,

புலஸ்த்யர்:—கொஞ்சம் அலம்பப்பட்டதும், புதிதாயும், வெளுப்பாயும், தலைப்புடையதும், உடுக்கப்படாததாயுமுள்ளதை அஹதமென்றறியவேண்டும், அது ஸகல கர்மங்களிலும் சுத்தமாம்.

அஹதத்தை உபயோகிக்கும் விஷயத்தைச் சொல்லுகிறார்,

ஸத்யதபஸ்:—தறியிலிருந்து புதிதாய் எடுக்கப்பட்ட வஸ்த்ரம் 'அஹதம்' எனப்பட்டது ஸ்வயம்புவினால். அது விவாஹாதி மங்களங்களில் அப்பொழுதுமட்டில் ச்லாக்யமாகும். எப்பொழுதுமல்ல. நனைக்காததும், வண்ணானால் வெளுக்கப்பட்டதுமான வஸ்த்ரத்தை கர்மகாலத்தில் வர்ஜிக்க

கடுகாரேண விவர்ஜயேத் | சண்டாலநிர்மிதம் வஸ்த்ரம் ஸர்வதா பரிவர்ஜயேத்' இதி ச ||

உஶநா—

'ஸ்நாநாத் அநாஹதம் வஸ்த்ரம் பரிதத்யாத் யதாவிதி | அபாவே பரிதவஸ்த்ரஸ்ய ஸம்ப்ரோக்ஷ்ய ப்ரணவேந து' இதி ||

அத்ராநுகல்பமாஹ யோகயாஜ்ஞவல்க்ய꞉—

'அபாவே தௌதவஸ்த்ரஸ்ய ஶாணக்ஷௌமாவிகாநி ச | குதபம் யோகபட்டம் வா விவாஸாஸ்து ந வை பவேத்' இதி ||

குதபம் யோகபட்டம் ச (ந) தாரயேதிதி ஶேஷ꞉ ||

சந்த்ரிகாயாம்—

'அந்யதேவ பவேத்வாஸ꞉ ஶயநீயே நராதிப | அந்யத்ரத்யாஸு தேவாநாம் அர்சாயாமந்யதேவ ஹி || அந்யச்ச லோகயாத்ராயாம் அந்யதீஶ்வரதர்ஶநே' இதி ||

வேண்டும். சண்டாளன் நெய்த வஸ்த்ரத்தை எப்பொழுதும் வர்ஜிக்க வேண்டும், என்றார்.

உசநஸ் :—ஸ்நானம் செய்து தரிக்கப்படாத வஸ்த்ரத்தை விதிப்படி தரிக்கவேண்டும். வேறு வஸ்த்ர மில்லாவிடில் முன்தரித்த வஸ்த்ரத்தையே ப்ரணவத்தால் ப்ரோக்ஷித்து தரிககலாம்.

இங்கு அனுகல்பத்தைச் சொல்லுகிறார்,

யோகயாக்ஞவல்க்யர் :—வெளுத்த வஸ்த்ரமில்லாவிடில், சணல் வஸ்த்ரம், க்ஷௌமம் (நார்வஸ்த்ரம்) ஆவிகம் (ஆட்டின் மயிர்க்கம்பளி) இவைகளை தரிக்கலாம். வஸ்த்ரமில்லாம லிருக்கக்கூடாது. குதபம், யோகபட்டம் இவைகளைத் தரிக்க லாம். குதபம்=வெண்ணிறக்கம்பளி, யோகபட்டம்=நாபி னுல் யக்ஞோபவீதம்போல் அகலமாயுள்ளதும் யோகிகள் தரிப்பதுமானபட்டை.

சந்த்ரிகையில் :—ஓ அரசனே! படுக்கைக்கு வேறு வஸ்த் ரம் தரிக்கவேண்டும் வீதியில் செல்லும்போது வேறு வஸ்த்ரம். தேவர்களைப் பூஜிக்கும்போது வேறு வஸ்த்ரம். ஜீவனத்திற்கான கார்யத்தில் வேறு வஸ்த்ரம். அரசனைப் பார்ப்பதற்கு வேறு வஸ்த்ரம் தரிக்கவேண்டும்.

ஜாதூகர்ண்ய:—

'காஷாயம் க்ருஷ்ணவஸ்த்ரம் வா மலிநம் கேசதூஷிதம் ।
சிந்நாக்ரம் சோபவஸ்த்ரம் ச குத்ஸிதம் தர்மதோ விது:' இதி ॥

ப்ருகு:—

'ந ரக்தமுல்பணம் வாஸோ ந நீலம் ச ப்ரசஸ்யதே ।
தசாஹீநம் ஜலார்த்ரம் ச வர்ஜயேதம்பரம் புத: ॥ அகச்ச: புச்சகச்சஶ்ச மத்யகச்சோர்த்வகச்சக: । கடிஸூத்ரே ச பத்தகச்சோ நக்ந: பஞ்சவித: ஸ்ம்ருத: ॥ கடிஸூத்ரம் விநா ச்ரௌதம் ஸ்மார்தம் கர்ம கரோதி ய: । ஸர்வம் தந்நிஷ்பலம் வித்யாத் ஸோபி நக்ந இதி ஸ்ம்ருத: ॥ நக்நோ மலிநவஸ்த்ரஸ்ஸ்யாந் நக்நஶ்சார்த்ரபட: ஸ்ம்ருத: । நக்நஸ்து தக்தவஸ்த்ரஸ்ஸ்யாந் நக்நஸ்ஸ்யூதபடஸ்ததா ॥ விகச்சோऽநுத்தரீயஶ்ச நக்நஶ்சாவஸ்த்ர ஏவ ச । ச்ரௌதம் ஸ்மார்தம் ததா கர்ம ந நக்நஶ்சிந்தயேத்

ஜாதுகர்ணி :—சாயமிட்டதும், கருப்பு நிற முள்ளதும், அழுக்குள்ளதும், மயிருள்ளதும், நுனி நறுக்கப்பட்டதும, சிறியதுண்டும் ஆகிய வஸ்த்ரம் தர்மானுஷ்டானத்திற்கு அர்ஹ மல்லாததாகும்.

ப்ருகு :—சிவப்புச்சாய முடையதும, அதிக வெண்ணிற முள்ளதும், கருப்புநிறமுள்ளதுமான வஸ்த்ரம் ச்லாகிக்கப் படுவதில்லை. அறிந்தவன் தலைப்பில்லாததும, ஈரமுமான வஸ்த்ரத்தை வர்ஜிக்கவேண்டும். கச்சமில்லாதவனும், மூலைக் கச்சமுள்ளவனும், தலைப்பைவிட்டு நடுவில் கச்சம் தரித்தவனும, உயர்ந்த கச்சமுடையவனும, இடுப்புக்கயிற்றில் கட்டிய கச்ச முடையவனும் நக்னர்களாம். நக்னர் ஐந்துவிதமுள்ளவராம். நக்னன்=வஸ்த்ரமில்லாதவன். கடிஸூத்ரம் (இடுப்புக்கயிர்) இல்லாமல் ச்ரௌத ஸ்மார்த்த கர்மங்களை எவன் செய்கின்று னோ அவனது கர்மம் முழுதும் பலனற்றதாகும். அவனும் நக்னனெனப்படுகிறான். அழுக்கு வஸ்த்ரமுடையவன் நக்னனு வான். ஈரவஸ்த்ர முடையவனும் நக்னனெனப்படுகிறான். பொசுங்கிய வஸ்த்ர முடையவன் நக்னனுவான். தைக்கப் பட்ட வஸ்த்ரமுடையவனும் நக்னனுவான். கச்சமில்லாதவ னும், உத்தரீயமில்லாதவனும், வஸ்த்ரமில்லாதவனும் நக்னனு

𑌪𑌤𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌮𑍋𑌹𑌾𑌤𑍍𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤 𑌯𑍋 𑌮𑍂𑌢𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌾𑌸𑍁𑌰𑌂 𑌕𑍃𑌤𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌰𑌤𑍍𑌨𑌾𑌵𑌲𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍—

'𑌸𑌪𑍍𑌤𑌵𑌾𑌤𑌾𑌹𑌤𑌂 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌶𑍁𑌷𑍍𑌕𑌵𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌆𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌂 𑌵𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌤𑍀𑌨𑌾𑌮𑌾𑌦𑍃𑌤𑌂 𑌗𑍌𑌤𑌮𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 ॥ 𑌜𑌪𑍇 𑌹𑍋𑌮𑍇 𑌤𑌥𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑍇 𑌦𑍈𑌵𑍇 𑌪𑌿𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑍇 𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 । 𑌬𑌧𑍍𑌨𑍀𑌯𑌾𑌦𑌾𑌸𑍁𑌰𑍀𑌂 𑌕𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌶𑍇𑌷𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌯𑌥𑍇𑌚𑍍𑌛𑌯𑌾 ॥ 𑌪𑌰𑌿𑌧𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌬𑌹𑌿𑌃 𑌕𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾 𑌨𑌿𑌬𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌹𑍍𑌯𑌾𑌸𑍁𑌰𑍀 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 । 𑌧𑌰𑍍𑌮𑍍𑌯𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌦𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌨𑍀𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌗𑍌𑌤𑌮𑌃—

'𑌸𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌭𑌵𑍇 𑌨 𑌜𑍀𑌰𑍍𑌣𑌮𑌲𑌵𑌦𑍍𑌵𑌾𑌸𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌸𑌾𑌰𑍇—

'𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌰𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌂 𑌵𑌾 𑌪𑌰𑌿𑌦𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌕𑌦𑌾𑌚𑌨 । 𑌪

வான். நக்னனுயிருப்பவன் ச்ரௌதஸ்மார்த்த கர்மங்களை நினைக்கவும் கூடாது. அறியாமற்செய்தால் பதிதனுவான். செய்த காரியமும் அஸுரர்களைச் சேர்ந்ததாகும்.

ஸ்ம்ருதி ரத்னுவளியில் :—ப்ராம்ஹணர்களுக்கு, ஈரவஸ்த்ரமாயினும ஏழுதடவை காற்றினுலாற்றப்பட்டால் உலர்ந்த வஸ்த்ரம் போன்றதென்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. இது கௌதமர் முதலியவரால் ஆதரிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஜபம், ஹோமம், ஸ்நானம், தேவகர்மம், பித்ருகர்மம் இவைகளில் ஆஸுரக்கச்சையைக் கட்டக்கூடாது. மற்றக் காலததில் இஷ்டப்படி கட்டலாம். இடுப்பு வஸ்த்ரத்திற்கு வெளியில் கட்டப்பட்ட கக்ஷையை அஸுரருடையதாகும். தர்மகார்யங்களில் வித்வான்கள் அதை அவச்யம் வர்ஜிக்க வேண்டும். (வஸ்த்ரம் நழுவாமலிருப்பதற்காக அதன்மேல் கட்டிக்கொள்ளும் கச்சையைக் கக்ஷை என்கின்றனர்.)

கௌதமர் :—விபவமிருக்கும்பொழுது பழைய வஸ்த்ரம் அழுக்கு வஸ்த்ர மிவைகளையுடையவனுயிருக்கக்கூடாது.

ஸ்ம்ருத்யர்த்த ஸாரத்தில் :—முழுவதும் சிவப்பாயும், கறுப்பாயுமுள்ள வஸ்த்ரத்தை ஒருகாலும் தரிக்கக்கூடாது. இதன்

ज्ञोपवीतं द्वितीयं तु सवेदिषु' इति ॥

स्मृत्यन्तरे—

'शुचीवो हव्या मरुत इत्यृचा शुचिं वासः प्रोक्ष्य देवस्य त्वेति गृहीत्वा वायुरनयेत् ॥ अवधूतं रक्ष इत्यादिनाऽवधूय सूर्याय दर्शयेत् । तरणिरुदुत्यमिति वा आवहन्तीति धारयेत्' इति ॥

बोधायनः—

'देवानृषीन् पितॄंश्च तर्पयित्वा शुचीवो हव्येति वस्त्रं प्रोक्ष्य देवस्य त्वेति वस्त्रमादाय अवधूतं रक्ष इत्यवधूय उदु त्यं जातवेदसमिति वस्त्रमादित्यं दर्शयित्वा आवहन्तीति वासः परिधाय द्विराचामेत्' इति ॥

अपूर्वेषु वस्त्रादिविषये मन्त्रमाह पारस्करः—

'वासश्छत्रोपानहश्चापूर्वाश्चेन्मन्त्रः' इति ॥

ஸ்தானத்தில் வேறு யக்ஞோபவீதமாவது இரண்டாவதாக இருக்கலாம்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில் :—'சுசீவ:' என்ற மந்த்ரத்தால் சுத்தமான வஸ்த்ரத்தைப்ரோக்ஷித்து, 'தேவஸ்யத்வா' என்ற மந்த்ரத்தால் எடுத்து, 'அவதூதம்ரக்ஷ:' என்ற மந்த்ரத்தால் உதறி, 'தரணி:' அல்லது 'உதுத்யம்' என்ற மந்த்ரத்தால் ஸூர்யனுக்குக்காண்பிவித்து, 'ஆவஹந்தீ' என்ற மந்த்ரத்தால் தரிக்க வேண்டும். அவ்விதமே,

போதாயனர் :—தேவர்கள், ருஷிகள், பித்ருக்கள் இவர்களைத் தர்ப்பித்து, 'சுசீவ:' என்பதால் வஸ்த்ரத்தை ப்ரோக்ஷித்து, 'தேவஸ்யத்வா' என்பதால் எடுத்து, 'அவதூதம்' என்பதாலுதறி, 'உதுத்யம்' என்பதால் ஸூர்யனுக்குக்காண்பிவித்து, 'ஆவஹந்தீ' என்பதால் தரித்துக்கொண்டு இருமுறை ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

முன் உபயோகிக்கப்படாத வஸ்த்ர விஷயம் மந்த்ரம் என்கிறார்,

பாரஸ்கரர் :—வஸ்த்ரம், குடை, பாதரக்ஷை இவைகள் முன் உபயோகிக்கப்படாதவைகளாகில் மந்த்ரம். (உச்சரிக்கப் படவேண்டும்.)

𑌬𑍋𑌧𑌾𑌯𑌨𑌃—

'𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌵𑌾𑌸𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍁 । 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍋𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌦𑌾𑌨𑍇𑌷𑍁 𑌭𑍋𑌜𑌨𑌾𑌚𑌮𑌨𑌯𑍋𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌉𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑍇 𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑍇𑌃 । 𑌏𑌤𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑍋𑌪𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌰𑍍𑌥𑌮𑍍 । 𑌅𑌨𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑍀𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌭𑍃𑌗𑍁𑌣𑌾 '𑌵𑌿𑌕𑌚𑍍𑌛𑍋𑌽𑌨𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑍀𑌯𑌶𑍍𑌚' 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌷𑌿𑌦𑍍𑌧𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 ॥

𑌯𑍋𑌗𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌜𑌪𑌂 𑌹𑍋𑌮𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌮𑌪𑌿 𑌤𑌰𑍍𑌪𑌣𑌮𑍍 । 𑌨𑍈𑌕𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌶𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌧𑌭𑍋𑌜𑌨𑌸𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌗𑍋𑌭𑌿𑌲𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌨𑍈𑌕𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌨𑌭𑍁𑌞𑍍𑌜𑍀𑌤 𑌨𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌰𑍍𑌚𑌨𑌮𑍍 । 𑌨𑌚𑌾𑌰𑍍𑌚𑌯𑍇𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍍𑌨𑌨𑍍𑌨 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌦𑍇𑌵𑌠𑌿𑌯𑍋 𑌨𑌰𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌪𑌰𑌾𑌶𑌰𑌃—

'𑌹𑍋𑌮𑌦𑍇𑌵𑌾𑌰𑍍𑌚𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌸𑍁 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌸𑍁 𑌪𑌠𑌨𑍇 𑌤

போதாயனர் :—அத்யயனம், மலமூத்ராதி விஸர்க்கம், தானம, போஜனம், ஆசமனம் என்ற இந்த ஐந்து கார்யங்களிலும் உத்தரீயத்தைத் தரிக்கவேண்டும். இது எல்லாக் கர்மங்களையும் சொல்வதற்காம். (ஏனெனில்) 'கச்சமில்லாதவனும், உத்தரீயமில்லாதவனும் எக்கார்யத்தையும செய்யககூடாது' என்று பருகுவினல் உத்தரீயமில்லாதவனுக்கு எல்லாக்கார்யமும் நிஷேதிக்கபபட்டிருபபதால்,

யோகயாக்ஞவல்க்யரும் :—ப்ராம்ஹணன் ஒரு வஸ்த்ரத்துடன், ஸ்நானம், தானம், ஜபம், ஹோமம், அத்யயனம், தர்ப்பணம், ச்ராத்தம், போஜனம், நற்கார்யங்கள் இவைகளைச் செய்யக்கூடாது.

கோபிலரும் :—ஒரு வஸ்த்ரத்துடனிருப்பவன், போஜனம், தேவபூஜை, ப்ராம்ஹணபூஜை, ஹோமம இவைகளைச் செய்யக் கூடாது.

பராசரர் :—ஹோமம் தேவபூஜை முதலிய கர்மங்கள்,

யா । நைகவஸ்த்ர: ப்ரவர்த்தேத த்விஜ: ஆசமநே ஜபே’ இதி ॥

ஏகவஸ்த்ரஸ்ய லக்ஷணமாஹ பராசர:—

‘ஸவ்யாதம்ஸாத்பரிப்ரஷ்டம் கடிதேசத்ருதாம்பரம் । ஏகவஸ்த்ரம் தம் வித்யாத் தைவே பித்ர்யே ச வர்ஜயேத்’ இதி ॥ ஸவ்யேம்ஸேப்ரஷ்டவஸநம் கடிதேசவஸ்த்ரதாம்பரம் வேத ஸ தமேகாக்ஷம் ॥

ஆபஸ்தம்ப:—

‘நித்யோத்தரம் வாஸ: கார்யமபி வா ஸூத்ரமேவோபவீதார்த்தே’ இதி ॥

ஜாதூகர்ண்ய:—

‘வஸ்த்ரோத்தரீயாபாவே த்வ்யங்குலம் த்ர்யங்குலம் சதுரங்குலம் வா ஸூத்ரைர்ப்ரோதம் வஸ்த்ராக்ருதி பரிணாஹம் ததுத்தரீயம் கார்யம்’ இதி ॥

ததா சந்த்ரிகாயாம்—

‘யஜ்ஞோபவீதே த்வே தார்யே ச்ரௌதே ஸ்மார்த்தே ச

வேதம் முதலியதைப்படிப்பது, ஆசமனம், ஜபம் இவைகளில், ப்ராம்ஹணன் ஒரு வஸ்த்ரத்துடன் ப்ரவர்த்திக்கக்கூடாது.

ஒருவஸ்த்ர முடையவனின் லக்ஷணத்தைச் சொல்லுகிறார்,

பராசரர் :— இடதுதோளினின்று நழுவிய வஸ்த்ரமுடையவனையும், இடுப்பில் தரிக்கப்பட்ட உத்தரீயமுடையவனையும் ஏகவஸ்த்ர னென்றறியவும். அவனைத் தேவ கார்யத்திலும், பித்ரு கார்யத்திலும் வர்ஜிக்கவேண்டும்.

ஆபஸ்தம்பர் :—நித்யமும், (எப்பொழுதும்) உத்தரீயத்தைத் தரிக்கவேண்டும், அல்லது உத்தரீயத்திற்காக நூலையாவது தரிக்கலாம்.

ஜாதுகர்ண்யர் :—வஸ்த்ரமான உத்தரீய மில்லாவிடில், இரண்டு அங்குலம் அல்லது மூன்றங்குலம், நான்கங்குலம் அகலமுடையதாய் நூல்களால் நெய்யப்பட்டு வஸ்த்ரம்போலுள்ளதும் வளைவாயுமுள்ளதை உத்தரீயமாய்ச்செய்து கொள்ளலாம்.

அவ்விதம், **சந்த்ரிகையில் :**—ச்ரௌதகர்மத்திலும் ஸ்மார்

கர்மணி । த்ருதீயமுத்தரீயம் ச வஸ்த்ராபாவே ததிஷ்யதே' இதி ॥

வ்ருத்தமனு:—

'நிஷ்பீட்ய ஸ்நானவஸ்த்ரம் து பஶ்சாத் ஸந்த்யாம் ஸமாசரேத் । அந்யதா குருதே யஸ்து ஸ்நானம் தஸ்யாபலம் பவேத் ॥ ப்ராத:ஸந்த்யாமுபாஸீத வஸ்த்ரஸம்ஶோதநாத் புரா । உபாஸ்ய மத்யமாம் ஸந்த்யாம் வஸ்த்ரஸம்ஶோதநம் பவேத் ॥ வஸ்த்ரம் சதுர்குணீக்ருத்ய நிஷ்பீட்ய ச ஜலாத்பஹி: । வாமப்ரகோஷ்டே நிக்ஷிப்ய த்விராசம்ய விஶுத்த்யதி' இதி ॥

த்யக்தவஸ்த்ரநிஷ்பீடநே விஶேஷமாஹ ஹாரீத:—

'வஸ்த்ரநிஷ்பீடநம் தோயம் ஶ்ராத்தே தூச்சிஷ்டபாகினாம் । பாகதேயம் ஶ்ருதி: ப்ராஹ தஸ்மாந்நிஷ்பீடயேத் ஸ்தலே ॥ உச்சிஷ்டபாகினோ தாஸா யே ம்ருதாஸ்த்வஸம்ஸ்க்ருதா: । தத்

த்த கர்மத்திலும் இரண்டு உபவீதங்களைத் தரிக்கவேண்டும். மூன்றாவதை உத்தரீயத்திற்காகத் தரிக்கவேண்டும். வஸ்த்ரமில்லாவிடில் அது விதிக்கப்படுகிறது

வ்ருத்தமனு :—ஸ்நானவஸ்த்ரத்தைப்பிழிந்து, பிறகு ஸந்த்யாவந்தனம் செய்யவேண்டும். எவனிதை மாறிச்செய்கிறானோ அவனது ஸ்நானம் வீணாகும். காலை ஸந்த்யாவந்தனத்தை வஸ்த்ரத்தைப்பிழிந்த பிறகு அனுஷ்டிக்கவேண்டும். மாத்யாஹ்னிக ஸந்த்யாவந்தனத்தைச்செய்து பிறகு வஸ்த்ரத்தைப் பிழியவேண்டும். ஸ்நான வஸ்த்ரத்தை நான்காய் மடித்து ஜலத்திற்கு வெளியில் பிழிந்து இடதுகையின் மணிக்கட்டுக்கு மேல் வைத்துக்கொண்டு இருமுறை ஆசமனம் செய்து சுத்தனாகிறான்.

விடுத்த வஸ்த்ரத்தைப் பிழிவதில் விசேஷத்தைச்சொல்லுகிறார்,

ஹாரீதர் :—வஸ்த்ரத்தைப்பிழிந்தஜலம், ச்ராத்தத்தில் உச்சிஷ்டத்தைப்பெறும் சிலருக்குப் பாகமென வேதம் சொல்லுகிறது. ஆகையால் ஸ்தலத்தில் பிழியவேண்டும். 'உச்சிஷ்ட +ம்ருதா:' என்ற மந்த்ரத்தால் ஸ்நானவஸ்த்ரத்தைச் சுத்த

वृक्षतां (नर)त्वं प्राप्ता ये ये मम कुले मृताः ॥
इति स्नानवस्त्रनिष्पीडनं भवेदिति भूमौ विसृजेत्'
इति ॥

भरद्वाजः—

'श्राद्धोच्छिष्टभुजो ये च वस्त्रजलार्थिनः (?)। तस्मात् सर्वप्रयत्नेन जलं वस्त्रात् भुवि निक्षिपेत्' इति ॥

इति वस्त्रधारणप्रकरणम् ॥

---

* स्नानभेदाः ॥ *

प्रातःस्नानप्रसङ्गेन स्नानान्तराण्यपि प्रोच्यन्ते ॥ तत्र

शङ्खः—

'स्नानं तु द्विविधं प्रोक्तं गौणमुख्यप्रभेदतः

மான ஸ்தலத்தில் பிழியவேண்டும். இம்மந்த்ரத்தின் அர்த்த மிதுவாம்—'ச்ராத்தத்தில், உச்சிஷ்டத்தை யடைபவர்களான தாஸர்களும், மந்த்ரமில்லாமல் எவர் இறந்தவர்களோ அவரும், பாபத்தால் மரத்தன்மையை யடைந்தவரும், என்னைச்சேர்ந்தவர் எவர் இறந்தனரோ அவர்களும் த்ருப்தியை அடையக்கடவர்' என்று.

பரத்வாஜரும் :—ச்ராத்தத்தில் உச்சிஷ்டத்தை யடைபவர்கள் வஸ்த்ர ஜலத்தை அபேக்ஷிக்கின்றனர். ஆகையால் எவ்விதத்தாலும் வஸ்த்ரஜலத்தைப் பூமியில் விடவேண்டும்.

வஸ்த்ரதாரணப்ரகரணம் முற்றும்

ஸ்நானபேதங்கள்.

ப்ராத:ஸ்நானப்ரஸங்கத்தால் மற்ற ஸ்நானங்களும் சொல்லப்படுகின்றன. அதில்,

சங்கர் :—கௌணம், முக்யம் என்ற பேதத்தால் ஸ்நானம் இருவிதமாகும். அவைகளுள் வாருணஸ்நானம் முக்யமெனப்

த: । தயோர்யதா வாருணம் ஶ்ரேஷ்டம் தத்ஸவர்ணம் ப்ரஶஸ்யதே ॥ நித்யம் நைமித்திகம் காம்யம் க்ரியாங்கம் மலகர்ஷணம் । க்ரியாஸ்நானம் ததா ஷஷ்டம் ஷோடா ஸ்நானம் ப்ரகீர்த்திதம்’ இதி ॥

தேஷாம் லக்ஷணமாஹ ஶங்க:—

‘அஸ்நாதஸ்து புமாந்நார்ஹோ ஜப்யாக்நிஹவநாதிஷு । ப்ராத:ஸ்நாநம் ததர்த்தம் து நித்யஸ்நாநம் ப்ரகீர்த்திதம் ॥ சண்டாலஶவயூபாதி ஸ்ப்ருஷ்ட்வா(அ)ஸ்நாதாம் ரஜஸ்வலாம் । ஸ்நாநார்ஹஸ்து யதா ஸ்நாதி ஸ்நாநம் நைமித்திகம் ஹி தத் ॥ புஷ்யஸ்நாநாதிகம் யத்து தைவஜ்ஞவிதிசோதிதம் । தத்தி காம்யம் ஸமுத்திஷ்டம் நாகாமஸ்தத் ப்ரயோஜயேத்’ ॥ தைவஜ்ஞ: = ஜ்யோதிஷிக: ॥ ‘ஜப்துகாம: பவித்ராணி அர்ச்சிஷ்யந் தேவதா: பித்ரூந் । ஸ்நாநம் ஸமாசரேத் யத்து க்ரியாங்கம் தத் ப்ரகீர்த்திதம் ॥ மலாபகர்ஷணார்த்தம் து ஸ்நாநமப்யங்கபூர்வகம் । மலாபகர்ஷணார்த்தாய ப்ரவ்ருத்திஸ்தஸ்ய நா

படும். அது ஆறுவிதமாகும். நித்யம், நைமித்திகம் காமயம், க்ரியாங்கம், மலகர்ஷணம், க்ரியாஸ்நானம் என்று ஆறுவிதமாய் ஸ்நானம் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

இவைகளின் லக்ஷணத்தைச் சொல்லுகிறுர்,

ஸங்கரே:—ஸ்நானம் செய்யாத மனிதன் ஜபம் அக்னி ஹோமம்முதலியவைகளில் அர்ஹனுவதில்லே. அதற்காகக் காலேயில் செய்யப்படும் ஸ்நானம் நித்யஸ்நானமெனப்பட்டது. சண்டாளன், பிணத்தின் புகை முதலியது, ஸ்நானம் செய்யாத ரஜஸ்வலே இவர்களேத் தொட்டால் ஸ்நானத்திற்குரியவனுகி எப்பொழுது ஸ்நானம் செய்கிறுனே அந்த ஸ்நானம் நைமித்திகமெனப்படுகிறது. புஷ்யஸ்நானம் முதலியதும், ஜ்யௌதிஷிகன் விதியால் விதிக்கப்பட்டதுமான ஸ்நானம் காம்யமெனப்பட்டது. காமமில்லாதவன் அதைச் செய்யவேண்டியதில்லே. சுத்தமான மந்த்ரம் முதலியவைகளே ஜபிக்கவிரும்பியவனும், தேவதைகளே, அல்லது பித்ருக்களே ஆராதிக்கப்போகிறவனும் செய்யும் ஸ்நானம் க்ரியாங்க ஸ்நானமெனச் சொல்லப்பட்டது. அப்யங்கத்தை முன்செய்து கொண்டு, அதற்காகச்

ந்யா ॥ ஸாரஸ்வதேஷு தேவகாதேஷு தீர்தேஷு ச நதீஷு ச । க்ரியாஸ்நானம் ஸமுத்திஷ்டம் ஸ்நானம் தத்ர மதா க்ரியா' இதி ॥ ஸ்நானமேவ தத்ர க்ரியா=கார்யதயா விஹிதேத்யர்த: ॥

கோபிலோऽபி —

'நித்யம் ஸததநிர்வர்த்யம் காம்யம் காமாய யச்ச்ருதம் ।
நிமித்தாஜ்ஜாதம் தத் ஸ்நானம் நைமித்திகம் ஸ்ம்ருதம்' இதி ॥

அனேன மாத்யாஹ்நிகஸ்நானஸ்யாபி நித்யத்வமுக்தம் । தஸ்யாபி ஸததநிர்வர்த்யத்வாத் ॥ ததிதானீம் ப்ரஸங்கேநாபிதீயதே ॥

மாத்யாஹ்நிகஸ்நானம் ॥

தத்ர போதாயன: —

'ததோ மாத்யாஹ்நஸமயே புன:ஸ்நானம் ஸமாசரேத் ।
ஸூர்யஸ்ய சோபஸ்தானம் ஜபஹோமாதிகம் தத:' இதி ॥

செய்யும் ஸ்நானம் மலாபகர்ஷணஸ்நான மெனப்படும். அழுக்கைப்போக்குவதற்காகவே அந்தஸ்நானம், வேறுப்ரயோஜனத்திற்காகவன்று. ஸரஸ்ஸுகளிலோ, தேவர்களால் வெட்டப்பட்ட குளங்களிலோ, தீர்த்தங்களிலோ, நதிகளிலோ செய்யும் ஸ்நானம் க்ரியாஸ்நானமெனப்படும். அதில் ஸ்நானமே க்ரியையானதால்=கார்யமாய் விஹிதமானதால்

கோபிலரும் :—ப்ரதிதினமும் செய்யவேண்டிய ஸ்நானம் நித்யமெனப்படும். இஷ்டத்தை யடைவதற்கு அனுகூலமாகியது காம்யமெனப்படும். நிமித்தத்தால் உண்டாகியது நைமித்திக ஸ்நானமெனப்படும். இதனால் மாத்யாஹ்நிக ஸ்நானமும் நித்யமெனச் சொல்லப்பட்டது. அதுவும் ப்ரதிதினமும் செய்யப்படவேண்டியதானதால். அதை இப்பொழுது ப்ரஸங்கத்தால் சொல்லுகிறோம்.

மாத்யாஹ்நிகஸ்நானம்.

அதில், **போதாயனர்** :-பிறகு மத்யாஹ்னகாலத்தில் மறுபடி ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். ஸூர்யோபஸ்தானத்தையும், ஜபம் ஹோமம் முதலியதையும் பிறகு செய்யவேண்டும்.

𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌃—

'𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌕𑌰 𑌏𑌕𑌾𑌗𑍍𑌰𑌃 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌯𑌨𑌵𑌲𑍋𑌕𑌯𑌨𑍍 । 𑌕𑌲𑍍𑌯𑍋 𑌦𑌿𑌵𑌾 𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌹𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌕𑌲𑍍𑌯𑌃 = 𑌰𑍋𑌗𑌰𑌹𑌿𑌤𑌃 ॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

'𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍𑌦𑌿𑌨𑍇 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌸𑍁𑌜𑍀𑌰𑍍𑌣𑍇𑌽𑌨𑍍𑌨𑍇 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌮𑌯𑌃 । 𑌨 𑌭𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌲𑌙𑍍𑌕𑍃𑌤𑍋 𑌰𑍋𑌗𑍀 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑌾𑌦𑌮𑍍𑌭𑌸𑌿 𑌨𑌾𑌕𑍁𑌲𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌃—

'𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌃𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌵𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍𑌦𑌿𑌨𑍇 𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 । 𑌶𑌕𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚𑍇𑌦𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌰𑍋𑌗𑍀 𑌶𑌾𑌟𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌂𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌨𑌂 𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌨𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌃𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌹𑍍𑌨𑌿𑌕𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌶𑌕𑍍𑌤𑍌 𑌕𑌾𑌪𑌿𑌲𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑌨𑍁𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯𑌤𑍇 ॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

'𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌪𑍂𑌤𑍈𑌰𑍍𑌜𑌲𑍈𑌃𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌹𑍁𑌃𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌫𑌲𑌪𑍍𑌰

வஸிஷ்டர் :—ரோகமில்லாதவன், பகலில் மத்யாஹ்னத்திற்குமுன், கையில் பவித்ரமுடையவனாய், கவனமுடையவனாய்ப் பக்கங்களைப்பாராமல் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

வ்யாஸர் :—வ்யாதியில்லாதவன், அன்னம் நன்றாய் ஜீர்ணமான பிறகு, மத்யாஹ்னத்தில் ஸ்நானம்செய்யவேண்டும். போஜனம் செய்தபிறகும், அலங்காரமுடையவனாகவும், ரோகமுள்ளவனும், வ்யாகுலனும் ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது.

விஷ்ணு :—சக்தியுள்ளவனாகில், ப்ராத:ஸ்நானம் செய்தவனும் மத்யாஹ்னத்தில் விதிப்படி ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். சக்தியில்லாவிடில் ரோகமுள்ளவன் ஈர வஸ்த்ரத்தால் துடைத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

இதனால், ப்ராத:ஸ்நானம் செய்தவனுக்கு மாத்யாஹ்னிக ஸ்நானத்தில் சக்தியில்லாவிடில் காபிலஸ்நானம் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது.

வ்யாஸர் :—மந்த்ரங்களால் சுத்தமான ஜலங்களால் செய்யப்படும் ஸ்நானத்தையே ஸ்நானபலப்ரதமென்கின்றனர்.

ष्टम् । न वृथावारिमज्जनानां यादसामिव तत्फलम्' इति ॥

यज्ञवल्क्यः—

'मत्स्यकच्छपमण्डूकास्तोये मज्जन्ति वा निशम् । न तेषां हि स्नानफलं तथैव विधिवर्जितम्' इति ॥

कौशिकः—

'विधिदृष्टं तु यत्कर्म करोत्यविधिना तु यः । फलं न किञ्चिदाप्नोति क्लेशमात्रं हि तस्य तत्' इति ॥

विवस्वान्—

'अविदित्वैव यः शास्त्रं विधानं स्नानमाचरेत् । स याति नरकं घोरमिति धर्मस्य शासनम्' इति ॥

विष्णुः—

'ब्राह्मक्षत्रविशां चैव मन्त्रवत्स्नानमिष्यते । तूष्णीमेव हि शूद्रस्य स्त्रीणां च कुरुनन्दन' इति ॥

மந்த்ரமில்லாமல் செய்யும ஸ்நானம் வீணாகும. அந்தஸ்நானம ஜலத்திலேயே முழுகியுள்ள ஜலசர ஜந்துக்களின் ஸ்நானத்திற்கு ஸமமாகும்.

யாக்ஞவல்க்யர் :-மீன், ஆமை, தவளை இவைகள் பகலிலும இரவிலும் ஜலத்தில் மூழ்கியிருக்கின்றன. அவைகளுக்கு ஸ்நானபலமில்லை. விதியில்லாது செய்த ஸ்நானமவ்விதமேயாம்.

கௌசிகர் :—விதியுடன் செய்யவேண்டிய கர்மத்தை விதியின்றி எவன் செய்கின்றானோ அவன் ஸ்வல்ப பலத்தையு மடைவதில்லை. அந்தக் கர்மம் சரமத்தைமட்டில் பலனாக உடையதாம்

விவஸ்வான் :—ஸ்ம்ருதியிற்சொல்லிய விதியை அறியாமலே எவன் ஸ்நானத்தைச் செய்கிறானோ, அவன் பயங்கரமான நரகத்தையடைவான் என்று தர்மதேவதையின் ஆக்ஞை.

விஷ்ணு :—ஓ குருநந்தன! ப்ராம்ஹணன், க்ஷத்ரியன், வைச்யன் இவர்களுக்கே மந்த்ரத்துடன் ஸ்நானம் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. சூத்ரனுக்கும், ஸ்த்ரீகளுக்கும் மந்த்ரமில்லாமலே விதிக்கப்பட்டுள்ளது.

बोधायनः—

‘सर्वेषामवगाहनं स्नानं विहितं सार्ववर्णिकम् । मन्त्रवत्प्रोक्षणं चापि द्विजातीनां विशिष्यते’ इति ॥

स्नानार्हजलानि ॥

अथ स्नानार्हजलानि ॥ तत्र मनुः—

‘नदीषु देवखातेषु तडागेषु सरस्सु च । स्नानं समाचरेन्नित्यं गर्तप्रस्रवणेषु च’ इति ॥ मनुष्यैरखातो जलाशयो देवखातः । मनुष्यैः खातः=तडागः । ऋषिसेवितं=सरः । गर्तः=कुल्या । प्रस्रवणं=निर्झरः ॥

गर्तलक्षणमुक्तं शौनककात्यायनाभ्याम्—

‘यासां न सहस्राण्यष्टौ गतिर्यासां न विद्यते ।

போதாயனர் :—ஜலத்தில் மூழ்குவதான ஸ்நானம் எல்லா வர்ணங்களுக்கும் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. மந்த்ரத்துடன் ப்ரோக்ஷணமும் மூன்று வர்ணத்தாருக்கும் விசேஷமாய் விதிக்கப்படுகிறது.

ஸ்நானத்திற்குரிய ஜலங்கள்.

இனி ஸ்நானத்திற்குரிய ஜலங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. அதில்,

மனு :—நதிகள், தேவகாதங்கள், தடாகங்கள், ஸரஸ்ஸுகள், கர்த்தங்கள், ப்ரஸ்ரவணங்கள் இவைகளிலொன்றில் ப்ரதிதினமும் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். மனுஷ்யர்களால் வெட்டப்படாத ஜலாதாரம் தேவகாதம். மனுஷ்யர்களால் வெட்டப்பட்ட ஜலாதாரம் தடாகம். ருஷிகளால் ஸேவிக்கப்பட்டது ஸரஸ். வாய்க்கால் கர்த்தமெனப்படும். ப்ரஸ்ரவண மென்பது மலையருவி.

கர்த்தத்தின் லக்ஷணம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

சௌனகராலும், காத்யாயனராலும் :—எண்ணாயிரம் விற்கிடை தூரம் எவைகளுக்கு ஓட்டமில்லையோ அவைகள் நதீசப்தத்தை அடைவதில்லை. அவை கர்த்தமெனச் சொல்லப்

ந தா நதீஶப்தவஹா கங்காத்யா꞉ பரிகீர்திதா꞉' இதி ।
அநேநார்தாத் நதீலக்ஷணமப்யுக்தம் பவதி ॥

விஷ்ணுபுராணேऽபி—

'நதீநததடாகேஷு தேவகாதஜலேஷு ச । நித்யக்ரியார்தம் ஸ்நாயீத கிரிப்ரஸ்ரவணேஷு ச ॥ கூபேஷூத்த்ருததோயேந ஸ்நாநம் குர்வீத வா புவி' இதி ॥

மார்கண்டேயோऽபி—

'பூர்வேஷாம் நரேந்த்ராணாம் மஹர்ஷீணாம் ச ஸத்தம । ஸ்நாநம் கூபதடாகேஷு தேவதாநாம் ச ஸர்வஶ꞉ ॥ பூமிஷ்டமுத்த்ருதாத் புண்யம் தத꞉ ப்ரஸ்ரவணோதகம் । ததோऽபி ஸாரஸம் புண்யம் தஸ்மாந்நாதேயமுச்யதே ॥ தீர்ததோயம் தத꞉ புண்யம் காங்கம் புண்யம் து ஸர்வத꞉' ॥ தீர்ததோயம் = ஸாதுஜநஸேவிதஜலம் ॥

விஷ்ணு꞉—

'உத்த்ருதாத்புண்யம் பூமிஷ்டோதகம் தஸ்மாந்நாதே-

பட்டுள்ளன. இதனால் பொருளால் நதிலக்ஷணமும் சொல்லப்பட்டதாயாகிறது.

விஷ்ணுபுராணத்திலும் :—நதி, நதம், தடாகம், தேவகாதம், மலையருவி இவைகளில் நித்யகர்மத்திற்காக ஸ்நானம் செய்ய வேண்டும். அல்லது கிணறுகளிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட ஜலத்தினால் கரையிலிருந்து ஸ்நானம் செய்யலாம்.

மார்க்கண்டேயரும் :—முன்னோர்களான அரசர்களுடையவும், மஹான்களான ருஷிகளுடையவும், தேவர்களுடையவும் கிணறுகளிலும், தடாகங்களிலும் ஸ்நானம செய்யலாம். எடுக்கப்பட்ட ஜலத்தைவிட பூமியிலுள்ள ஜலம் புண்யமாகும். அதைவிட மலையருவி ஜலம் புண்யம். அதைவிட ஸரோஜலம் புண்யம். அதைவிட நதிஜலம் புண்யம் அதைவிடத் தீர்த்த ஜலம் புண்யம். எல்லாவற்றிலும் கங்கா ஜலம் புண்யம். தீர்த்த ஜலம் என்பதற்கு ஸாதுக்களால் (ருஷிகளால்) ஸேவிக்கப்பட்ட ஜலம் என்று பொருள்.

விஷ்ணு :—எடுத்த ஜலத்தைவிடப் பூமியிலுள்ளது புண்யமானது. அதைவிட நதி ஜலமும், அதைவிட ஸாதுக்களால்

யம் தஸ்மாத³பி ஸாமாந்யாத் பரிக்³ருஹீதம் ஸர்வத்ரைவ கா³ங்க³ம்' இதி ॥

விவஸ்வாநபி—

'ஏகத்ர ஸர்வதீர்தா²நி ஜாஹ்நவ்யேகைவ சாந்யத꞉ । ப்³ரஹ்மலோகேஶஶிரஸ꞉ பதிதா யா மஹீதலே' இதி ॥

மரீசிரபி—

'பூ⁴மிஷ்ட²முத்³த்⁴ருதம் வாऽபி ஶீதமுஷ்ணமதா²பி வா । கா³ங்க³ம் பய꞉ புநாத்யாஶு பாபமாமரணாந்திகம்' இதி ॥

யோக³யாஜ்ஞவல்க்ய꞉—

'த்ரிராத்ரப²லதா³ நத்³யோ யா꞉ காஶ்சித³ஸமுத்³ரகா³꞉ । ஸமுத்³ரகா³ஸ்து பக்ஷஸ்ய மாஸஸ்ய ஸரிதாம் பதி꞉' இதி ॥

ப⁴ரத்³வாஜ꞉—

'மஹாநதீ³ நத³ஸ்ரோதஸ்ஸரோதே³வகா²தகா꞉ । நாலஸ்தடாக꞉ குண்ட³ம் ச தா⁴ரா கூபஶ்ச த³ஶ ॥ சாந்த்³ராயணம்

ஸேவிக்கப்பட்டதும், எல்லாவற்றிலும் கங்காஜலமும் புண்யமாம்.

விவஸ்வானும் :—ஸகல தீர்த்தங்களும் ஒரு பக்கத்தில், கங்கையொன்றே மற்றொரு பக்கத்தில். எந்தக் கங்கை ப்ரம்ஹ லோகத்தினின்றும் ஈசனின் தலையினின்றும் பூமியில் வந்துள்ளதோ.

மரீசியும் :—பூமியிலிருப்பதாயினும், எடுக்கப்பட்டதாயினும், சீதமாயினும், உஷ்ணமாயினும், கங்காஜலம் மரணம் வரையுள்ள பாபத்தை உடனே போக்குகிறது.

யோகயாக்ஞவல்க்யர் :—ஸமுத்ர ஸங்கமமில்லாத நதிகள் எல்லாம் மூன்றுநாள் (க்ருச்ரானுஷ்டானம் செய்த) பலத்தைக்கொடுக்கும். ஸமுத்ரஸங்கமமுள்ள நதிகள் ஒரு பக்ஷத்தின் பலத்தைக் கொடுப்பனவாம். ஸமுத்ரம் ஒரு மாத பலனைக் கொடுப்பதாகும்.

பரத்வாஜர் :—மஹாநதி, நதம், ஸ்ரோதஸ், ஸரஸ், தேவகாதம், நாளம், தடாகம், குண்டம், தாரை, கூபம் என்ற இவை பத்தும் ஜலாசயங்கள். சாந்த்ராயணம், மூன்று க்ருச்ரங்கள்,

𑌤𑍍𑌰𑌯𑌃 𑌕𑍃𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌾 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌅𑌯𑍁𑌤𑌤𑍍𑌰𑌯𑌮𑍍 । 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌨𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌤𑌚𑍍𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌯𑌮𑍍 ॥ [illegible] 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍𑌯𑌮𑍍𑌬𑍁𑌸𑌂𑌹𑌤𑌿𑌃 । 𑌯𑌾 𑌸𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌨𑌦𑍀 𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌪𑌪𑍍𑌰𑌣𑌾𑌶𑌿𑌨𑍀 ॥ [illegible] 𑌸𑌂𑌹𑌤𑌿𑌃 । 𑌯𑌾 [illegible] 𑌯𑌾𑌤𑌿 𑌸𑌾 𑌨𑌦𑌤𑌿 𑌕𑌥𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ [illegible] 𑌸𑌂𑌹𑌤𑌿𑌃 । 𑌨𑌦𑍀𑌂 𑌵𑌿𑌶𑌤𑌿 𑌸𑌾 𑌸𑍍𑌰𑍋𑌤𑌃 [illegible] 𑌵𑌾 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌲𑍀𑌯𑌤𑍇 ॥ 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌟𑍇 𑌵𑌾 [illegible] 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌕𑌾𑌰𑌂 [illegible] । 𑌅𑌶𑍋𑌷𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌤𑍍 𑌸𑌰𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑌾𑌲𑌂 [illegible] ॥ [illegible] 𑌅𑌶𑍋𑌷𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌜𑌲𑌾𑌶𑌯𑌮𑍍 । 𑌵𑌿𑌶𑌾𑌲𑌮𑌵𑌿𑌶𑌾𑌲𑌂 𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌖𑌾𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌃 ॥ [illegible] 𑌸𑌂𑌹𑌤𑌿𑌃 । 𑌯𑌾 [illegible] 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾 ॥ [illegible] । [illegible] 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾 ॥ [illegible] । [illegible]

முப்பதினாயிரம் காயத்ரீ ஜபம், மஹாநதியில் ஸ்நானம் என்ற இந்த நான்கும் ஸமமாகும். மலையில் உண்டாகி ஸமுத்ரத்தையடையும் ஜலப்ரவாஹமெதுவோ அது, ஸகல பாபங்களையும் அகற்றும் ‘மஹாநதீ’ என்றறியப்படவேண்டும். கிழக்கிலுள்ள மலையிலுண்டாகி மேற்கு ஸமுத்ரத்தையடையும் ஜலப்ரவாஹமெதுவோ அது ‘நதம்’ எனச் சொல்லப்படுகிறது. மலையிலாவது, பூமியிலாவது உண்டாகிய எந்த ஜலப்பெருக்கு நதியையடைந்து முடிகிறதோ, அல்லது பூமியிலேயே எங்காவது மறைகின்றதோ அது ‘ஸ்ரோதஸ்’ எனப்படும். மலையின் தாழ்வரையிலோ, உச்சியிலோ, வர்த்துலமாயும், வற்றாததாயும், விசாலமாயும், தாமரையுடையதுமான ஜலாசயம் ‘ஸரஸ்’ எனப்படும். பூமியிலாவது மலையிலாவது கரைகளுள்ளதும், வற்றாததுமான ஜலாசயம் விசாலமாயினும், சிறியதாயினும் ‘தேவகாதம்’ எனப்படும். க்ராமத்திற்காகவாவது, பயிர்களுக்காகவாவது, நதீ முதலிய ஜலாசயங்களினின்றும் மனிதர்களால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ஜலப்பெருக்கு ‘நாளம்’ எனப்படும். எந்த

ஶைலம் வா யத்ர குண்டமிதி ஸ்ம்ருதம் । கி³ரிப்ரஸ்ரவணாந்நிர்க³த்ய யா பதத்யம்பு³ஸந்ததி: । அநாதா⁴ரா ப⁴வேத்³ தா⁴ரா ஸா தா⁴ரேத்யபி⁴தீ⁴யதே ॥ பஞ்சஹஸ்தவிஶாலம் யச்ச வர்துலம் வ்ருத்தமதோ⁴ஜலம் । இஷ்டகாதி³ப³த்³த⁴ம் யத்ர கூபஃ இதி ஸ்ம்ருதஃ' இதி ॥

வ்யாஸ:—

'நமோசயேத் ஜலஸ்ரோதஸ்யம் ஸ்நாதும் ச ந நதீம் தரேத் । நாதிக்ரம்யாசம்யா விநா நாநுஷ்டாநம் நதீம் தரேத்' இதி ॥ விண்மூத்ரம் நதீம் ஸ்நாநாநுஷ்டாநயோ: ॥

மநு:—

'பரகீயநிபாநேஷு ந ஸ்நாயாத்³தி⁴ கதா³சந । நிபாநகர்துஸ் ஸ்நாத்வா து து³ஷ்க்ருதாம்ஶேந லிப்யதே ॥ யாநஶ

ஜலாசயத்தின் ஆதாரமபாதியாயுள்ளசங்க்ரான்போலுள்ளதோ, அது க்ராமத்திலோ, வனத்திலோ, மலையிலோ இருப்பின் '**தடாகம்**' எனப்படும். நான்கு மூலைகளுள்ளதும், கருங்கற்களால் கட்டப்பட்டதும, படிகளுடையதும், கீழே ஜலமுடையதும், விசாலமாகவோ, சிறியதாகவோ இருப்பதுமான ஜலாசயம் '**குண்டம்**' எனப்படும் மலையின் சந்திலிருந்து வெளியாகி ஆதாரமில்லாமல் கீழ்ப்பூமியில் விழும் ஜலப்பெருக்கு '**தாரை**' எனப்படுகிறது. ஐந்துமுழமகலமுள்ளதும், வர்த்துளமும், அடியில் ஜலமுள்ளதும், வெட்டப்பட்டதும், கட்டை செங்கல் முதலியவைகளால் கட்டப்பட்டதுமான ஜலாசயமெதுவோ அது '**கூபம்**' எனப்படும்.

வ்யாஸர் :-ஓடத்திலிருந்து மலமூத்ரவிஸர்ஜனம் செய்யக்கூடாது. ஸ்நானம் செய்வதற்காக நதியைத்தாண்டிச் செல்லக்கூடாது ஆசமனம் செய்யாமல் நதியைத்தாண்டக்கூடாது. அனுஷ்டானத்திற்காக நதியைத்தாண்டிச் செல்லக்கூடாது.

மனு :—பிறருடையதான ஜலாசயங்களில் ஒருகாலும் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. செய்தால் ஜலாசயத்தைச் செய்தவனின் பாபத்தின் கால்பாகத்தோடு ஸம்பந்தப்படுகிறான். பிறனின் வாஹனம், படுக்கை, ஆஸனம், கிணறு, பூந்தோட்டம்,

𑌯𑍍𑌯𑌾𑌸𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍂𑌪𑍋𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑌗𑍃𑌹𑌾𑌣𑌿 𑌚 । 𑌅𑌦𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑍁𑌪𑌯𑍁𑌞𑍍𑌜𑌾𑌨 𑌏𑌨𑌸𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑍁𑌰𑍀𑌯𑌭𑌾𑌕𑍍 ॥ 𑌏𑌨𑌸𑌃 = 𑌪𑌾𑌪𑌸𑍍𑌯 । 𑌤𑍁𑌰𑍀𑌯𑌭𑌾𑌕𑍍 = 𑌤𑍁𑌰𑍀𑌯𑌾𑌂𑌶𑌭𑌾𑌕𑍍 ॥

𑌨𑌦𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌭𑌾𑌵𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇 𑌮𑌨𑍁𑌃—

‘𑌅𑌲𑌾𑌭𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌖𑌾𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌰𑌸𑌾𑌂 𑌸𑌰𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌤𑌥𑌾 । 𑌉𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌚𑌤𑍁𑌰𑌃 𑌪𑌿𑌣𑍍𑌡𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌾𑌰𑌕𑍍𑌯𑍇 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌨𑍇𑌨𑍈𑌵𑌾𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑍇𑌣 𑌶𑍌𑌨𑌕𑍋𑌽𑌪𑌿— ‘𑌵𑌾𑌪𑍀𑌕𑍂𑌪𑌤𑌟𑌾𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌯𑌦𑌿 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌨 । 𑌉𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌕𑌾𑌪𑌿𑌣𑍍𑌡𑌾𑌨𑍍 𑌦𑌶 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌥𑌵𑌾 𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍇𑌤𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌜𑌾𑌬𑌾𑌲𑌿𑌃—

‘𑌨 𑌪𑌾𑌰𑌕𑍍𑌯𑍇 𑌜𑌲𑍇 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌨 𑌭𑍁𑌞𑍍𑌜𑍀𑌤 𑌮𑌹𑌾𑌨𑌿𑌶𑌿 । 𑌨𑌾𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑍈𑌕𑌂 𑌚 𑌵𑌸𑌨𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌦𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌨 ॥ 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌪𑌿𑌣𑍍𑌡𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌪𑌾𑌰𑌕𑍍𑌯𑍇 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

வீடு இவைகளை அனுமதியின்றி உபயோகித்துக்கொள்ளுகின்றவன் (சொந்தக்காரனின்) பிறனின் பாபத்தின் நாலிலொரு பாகத்தை அடைபவனாக ஆவான். (தர்மத்திற்காக விடப்பட்டிருந்தால் தோஷமில்லை.)

நதீ முதலியவை கிடைக்காத விஷயத்தில்,

மனுவே:—தேவகாதங்கள், ஸரஸ்ஸுகள், நதிகள் இவை கிடைக்காவிடில், பிறருடைய ஜலாசயத்தில், நான்கு மண் உருண்டைகளை எடுத்து வெளியில் போட்டுவிட்டு ஸ்நானம் செய்யலாம்.

இதே அபிப்ராயத்துடன்,

சௌனகரும் :—வாபீ, கூபம், தடாகம் இவைகளில் எப்பொழுதாவது ஸ்நானம் செய்தால், அதிலிருந்து, பத்து அல்லது ஐந்து மண்ணுருண்டைகளை வெளியில் போடவேண்டும்.

ஜாபாலி:— பிறருடைய ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. மஹாராத்ரியில் போஜனம் செய்யக்கூடாது. ஒருகாலும் ஈரவஸ்த்ரம் தரிக்கக்கூடாது. ஒரு வஸ்த்ரத்தைமட்டில் தரித்திருக்கக்கூடாது. பிறர் ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்தால் ஐந்து மண்ணுருண்டைகளை எடுத்து வெளியிற் போட்டுவிட்டு ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

யாஜ்ஞவல்க்ய:—

'பஞ்சபிண்டாநநுத்த்ருத்ய ந ஸ்நாயாத் பரவாரிஷு ।
ஸ்நாயாந்நதீதேவகாத ஹ்ரதப்ரஸ்ரவணேஷு ச' இதி ॥
உதகப்ரவாஹவேகவஶாத் க்ருத: கூலயோர்மத்யே வா ஸர்வதா ஜலாஶயோ ஹ்ரத: ॥ 'நதீமஹாநதீஸ்ரோத:கூலயோர்மத்யே சயோ: ! ஸர்வதா யோஜலாஶயோ ஹ்ரத: ஸ பரிகீர்த்தித:' இதி பாரத்வாஜஸ்மரணாத் ॥

யோகயாஜ்ஞவல்க்யோऽபி—

'பரகீயநிபாநேஷு யதி ஸ்நாயாத் கதாசந । ஸப்த பிண்டாந் ஸமுத்த்ருத்ய தத: ஸ்நாநம் ஸமாசரேத்' இதி ॥

ஶௌநக:—

'நிர்பாதேஷு நகுர்வீத ஸ்நாநம் ஶௌசார்த்தமேவ து ।
தஸ்மாத்பரக்ருதாந் ஸேதூந் கூபாம்ஶ்ச பரிவர்ஜயேத் ॥
உத்த்ருத்யாபி த்ரீந் பிண்டாந் குர்யாதாபத்ஸு நோ ஸதா । நிர்பாதேஷு த்ரீந் பிண்டாந் குர்யாத் த்ரீந்

யாக்ஞவல்க்யர் :— பிறர் ஜலாசயங்களில், ஐந்து மண்ணுருண்டைகளை எடுத்துப்போடாமல் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. நதீ, தேவகாதம், ஹ்ரதம், ப்ரஸ்ரவணம் இவைகளில் மண்ணெடுத்துப் போடாமலே ஸ்நானம் செய்யலாம். ஜலப்ரவாஹ வேகத்தால் செய்யப்பட்டு, நதியின்கரையிலோ, நடுவிலோ அதிக ஆழமுள்ள ஸ்தலம் ஹ்ரதமெனப்படும். 'நதீ, மஹாநதீ இவைகளின் ப்ரவாஹத்தின் கரையிலோ, நடுவிலோ எப்பொழுதும் ஜலமுள்ள ப்ரதேசம் ஹ்ரதமெனப்படுகிறது' என்று பரத்வாஜர் சொல்லியிருப்பதால்.

யோகயாக்ஞவல்க்யரும் :— பிறருடைய ஜலாசயங்களில் ஒருகாலத்தில் ஸ்நானம்செய்தால் ஏழு கை மண்ணுருண்டைகளை அதிலிருந்து எடுத்து வெளியில்போட்டுவிட்டு பிறகு அதில் ஸ்நானம் செய்யலாம்.

சௌனகர் :— 'பிறனால் தேக்கப்பட்ட ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. அணையைச்செய்தவன் ஸ்நானபலத்தில்பாகத்தையடைவான். ஆகையால் பிறரால் கட்டப்பட்ட அணைகளையும், பிறரின் கிணறுகளையும் வர்ஜிக்கவேண்டும். அல்லது மூன்று

கடாம்ஸ்த்ரயா | அனுத்த்ருத்ய து ய꞉ ஸ்நானம் பரகீயஜலாசயே | வ்ருதா பவதி தத்ஸ்நானம் கர்து꞉ பாபேன லிப்யதே || கூபதோயைரபி ஸ்நாயாத் ஸர்வத்ராபதி ஸமுத்த்ருதை꞉ || ஸ்நானம் து ந கடை꞉ கார்யம் நாஸாத்வாரவிவர்ஜிதை꞉' இதி || கூபாத்த்ரீன் கடானுத்த்ருத்ய அம்ருந்மயபாத்ராவர்ஜிதைர்ஜலை꞉ ஸ்நாயாதித்யர்த꞉ ||

தயா அகண்டாதர்சே—

'சூர்பவாதோ நகாக்ராம்பு ஸ்நானவஸ்த்ரம் கடோதகம் | மார்ஜநீரேணுகேசாம்பு ஹந்தி புண்யம் புராதனம்' இதி ||

உத்ஸ்ருஷ்டேஷு ஸர்வார்தகேஷு அனுத்தரணேऽபி ந தோஷ꞉ ||

கை மண்ணுருண்டைகளை எடுத்துப்போட்டுவிட்டு ஸ்நானம் செய்யலாம். இது ஆபத்காலத்தில்மட்டும, எபபொழுதுமல்ல. தேக்கப்பட்ட ஜலத்தில் மூன்று மண்ணுருண்டைகளையும், கிணற்றிலிருந்து 'மூன்றுகுடம் ஜலத்தையும் எடுத்துவெளியிடாமல் பிறரின் ஜலாதாரத்தில் ஸ்நானம் கூடாது. செய்தால் அந்த ஸ்நானம் வீணுகும். ஜலாசயத்திற்குடையவனின் பாபத்தோடு ஸம்பந்திப்பான. மற்ற ஜலங்கள் கிடைக்காவிடில் வெளியிலெடுக்கப்பட்ட கிணற்றின் ஜலத்தாலும ஸ்நானம செய்யலாம. மூக்கில்லாத குடங்களால் ஸ்நானம செய்யககூடாது' என்ருர். 'கிணற்றினின்றும் மூன்றுகுடம் ஜலமெடுத்து வெளியில்விட்டு மண்பாத்ரமல்லாத பாத்ரத்தால் விடப்பட்ட ஜலத்தால் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்' என்பதுபொருள். அவ்விதம்,

அகண்டாதர்சத்தில் :— முறத்தின்காற்று, நகத்தின் நுனி ஜலம், ஸ்நானவஸ்த்ரம், குடத்துஜலம், துடைப்பத்தாலெழும்பும் புழுதி, மயிர்ஜலம் இவை (ஸ்பர்சிககப்பட்டால்) பூர்வபுண்யத்தைப்போக்கும்.

எல்லோருக்குமென்று விடப்பட்ட ஜலாசயங்களில் மண்ணுருண்டைகளை எடுக்காவிடினும் தோஷமில்லை. அவை எல்லோருக்குமென்றதால்.

யதாஹ வ்யாஸ:—

'அநுத்ஸ்ருஷ்டே ந ஸ்நாயாத் ததைவாஸம்ஸ்க்ருதேஷ்வபி । ஸ்வல்பேஷ்வபி ந ஸ்நாயாத் ததைவால்பஜலேஷு ச' இதி ॥

ஸர்வபூதோத்தேசேந க்ருதம் உத்ஸ்ருஷ்டம் । அஸம்ஸ்க்ருதம் = அப்ரதிஷ்டிதம் ॥

அத்ர விஜ்ஞாநேச்வர:—

'ஸர்வபூதோத்தேசேநாத்யக்தேஷு தடாகாதிஷு பஞ்சபிண்டாநநுத்த்ருத்ய ந ஸ்நாயாத் । ஸ்வீயோத்ஸ்ருஷ்டாஸ்து ஸ்நாநார்ஹேஷு ச பிண்டோத்தரணேநாபி ஸ்நாநமப்யநுஜ்ஞாதம்' இதி ॥

அத்ர ஸ்வசக்த்யநுஸாரேண பிண்டஸங்க்யாவ்யவஸ்தா த்ரஷ்டவ்யா ॥

வ்ருத்தமநு:—

'அந்யாயோபாத்தவித்தஸ்ய பதிதஸ்ய ச வார்துஷே: ।

வ்யாஸர் :— விடப்படாததில் ஸ்நானம செய்யககூடாது. ஸம்ஸ்காரம் (ப்ரதிஷ்டை) இல்லாதவைகளிலும் ஸ்நானம் கூடாது. தன்னுடையதாயினும் ஸம்ஸ்காரமற்றதில் ஸ்நானம் கூடாது. ஸ்வல்பஜலமுள்ளவைகளிலும ஸ்நானம் கூடாது.

எல்லாப்ராணிகளையுமுத்தேசித்துச செய்யப்படாதது, அநுத்ஸ்ருஷ்டம' எனப்படும் 'அஸம்ஸ்க்ருத' மென்பதற்கு ப்ரதிஷ்டையில்லாதது என்று பொருள். இதில்,

விஜ்ஞானேச்வரரும் :— எல்லாப்ராணிகளையுமுத்தேசித்து விடப்படாத தடாகமுதலியவைகளில் ஐந்து மண்ணுருண்டைகளை எடுத்துப்போடாமல் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. தன்னுடையதும பிறருபயோகத்திற்கு விடப்பட்டு உத்தரவளிக்கப் பட்டதுமான தடாகாதிகளில் மண்ணுருண்டை எடுத்துப் போடுவதன்றியும் ஸ்நானம் செய்யலாமென்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. இதில் தனது சக்திக்குத்தகுந்தபடி மண்ணுருண்டைகளின் கணக்கில் வ்யவஸ்தையறியத்தக்கது.

வ்ருத்தமனு :— அன்யாயமார்க்கத்தால் சேர்க்கப்பட்ட பணமுடையவன், பதிதன், வார்த்துஷி (வட்டியால் ஜீவிப்ப

நத்யாதிஷ்வந்யேஷு ஸ்நாத்வா க்ருச்ச்ரம் ஸமாசரேத்' இதி ||

ஶௌநக:—

'சண்டாலை: கானிதா: கூபா: தடாகா வாப்ய ஏவ வா | தேஷு ஸ்நாத்வா ச பீத்வா ச ப்ராஜாபத்யேந ஶுத்யதி || அகாமதோ ப்ராஹ்மணஸ்ஸம்ஶுத்தி: ப்ரஹ்மகூர்சோபவாஸத:' இதி ||

யத்து ஶாதாதபவசநம்—

'சண்டாலைஶ்ச க்ருதே கூபே ஸேதௌ வாப்யாதிகே ததா | தத்ர ஸ்நாத்வா ச பீத்வா ச ப்ராயஶ்சித்தம் ந வித்யதே' இதி, தததிகாபத்விஷயம் ||

சந்த்ரிகாயாம்—

'நத்யாம் து வித்யமாநாயாம் ந ஸ்நாயாதந்யவாரிஷு | ந ஸ்நாயாதல்பதோயேஷு வித்யமாநே பஹூதகே' இதி ||

ஶௌநகோऽபி—

'ப்ரபூதே வித்யமாநே து உதகே து ஸுமநோஹரே | நாஸ்வல்போதகே த்விஜ: ஸ்நாயாந்நதீம் ஹித்வா கதாசந' இதி ||

வன்) இவரின் ஜலாசயங்களில் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. செய்தால் ப்ராஜாபத்யக்ருச்ரம் அனுஷ்டிக்கவேண்டும்

சௌனகர்:- சண்டாளர்களால் வெட்டுவிக்கப்பட்ட கிணறுகள், தடாகங்கள், வாபிகள் இவைகளில் ஸ்நானம் செய்தாலும ஜலபானம செய்தாலும ப்ராஜாபத்யக்ருச்ரத்தால் சுத்தனாகிறான். அஜ்ஞானததால் செய்தால் ப்ரம்ஹகூர்ச்ச பஞ்சகவ்யப்ராசனம, உபவாஸம இவைகளால் சுத்தனாவான்

சாதாதபர் :— 'சண்டாளர்களால் செய்யப்பட்ட கிணறு, ஸேது (தேக்கம), வாபி முதலியவைகளில் ஸ்நானபானங்கள் செய்தாலும ப்ராயசசித்தமில்லை' என்று சொல்லியுள்ளவசனமோவெனில் அதிக ஆபத்விஷயமாம்

சந்த்ரிகையில் : — நதியிருந்தால் மற்றஜலங்களில் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. அதிகஜலமிருந்தால் ஸ்வல்பஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது.

சௌனகரும் ;- மனதிற்கு இனியதாயும் அதிகமாயுமுள்ள ஜலமிருக்கும்பொழுது, ஸ்வல்பஜலத்தில் ப்ராம்ஹணன் ஸ்நா

यत्तु आपस्तम्बेनोक्तम् —

'सशिरावमज्जनमप्सु वर्जयेत्' इति, तत्तटाकादि स्थावरविषयं, स्वल्पजलविषयं, समुद्रविषयं च ॥

तथा चन्द्रिकायाम् —

'स्रवन्तीषु च स्नायात् प्रविश्याभ्यन्तरे जले ।
तटाकादिषु तोयेषु प्रत्यक्षस्नानमाचरेत्' इति ॥

शङ्खोऽपि —

'नाल्पोदके निमज्जेत समुद्रोदकमवगाहेत' इति ॥

स्मृत्यन्तरे —

'गृहस्थस्तु स्रवन्तीषु निमज्ज्य स्नानमाचरेत् ।
अन्यत्रापि च हस्ताभ्यामितरेषां तु मज्जनम् ॥
नाल्पांभसि शिरोमज्जेन्नावगाहेन्महोदधौ । क्रिया
स्नाने शिरोमज्जेदन्यत्रापि सरित्सु च' इति ॥
अन्यत्र = स्थावरोदके ॥

ணம் செய்யககூடாது. நதியிருந்தால் அதைவிட்டு, மனிதரால் செய்யப்பட்ட குளம் முதலியதில் முழுகக்கூடாது.

'ஜலத்தில் தலையுடன் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது' (தலையை முழுக்கக்கூடாது, கைகளினால் இறைத்தஜலத்தால் தலையை நனைக்கவேண்டுமென்பது பொருள்)என்ற **ஆபஸ்தம்பவசனமோ வெனில்** தடாகம முதலிய ஸ்தாவரஜலத்தின் விஷயமும், ஸ்வல்பஜலவிஷயமும, ஸமுத்ரஜலவிஷயமுமாம். அவ்விதமே,

சந்த்ரிகையில் :— ஓடும்நதிகளில் இறங்கி ஜலத்திலுள்ளிருந்து ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். தடாகம் முதலிய ஜலாசயங்களில் ப்ரத்யக்ஷஸ்நானமசெய்யவேண்டும்(முழுகக்கூடாது.)

சங்கரும் :— ஸ்வல்பஜலத்தில் முழுகக்கூடாது, ஸமுத்ரத்தில் முழுகக்கூடாது.

மற்றொருஸ்ம்ருதியில் :— க்ருஹஸ்தன் நதிகளில் தலையை முழுகி ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். மற்றவிடங்களில் கைகளால் இறைத்து ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். மற்றவர்களுக்கு முழுகுதல் விஹிதமாகும். ஸ்வல்பஜலத்தில் தலையை முழுக்கக்கூடாது. ஸமுத்ரத்தில் தலையை முழுக்கி ஸ்நானம் செய்யக்

𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍍 ॥

𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌤𑍁 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌕𑌾𑌲𑍇𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑌮𑍍. 𑌮𑌹𑌾𑌭𑌾𑌰𑌤𑍇—

'𑌅𑌶𑍍𑌵𑌤𑍍𑌥𑌸𑌾𑌗𑌰𑍌 𑌸𑍇𑌵𑍍𑌯𑍌 𑌨 𑌸𑍍𑌪𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑍌 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌨 । 𑌅𑌶𑍍𑌵𑌤𑍍𑌥𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌦𑌵𑌾𑌰𑍇 𑌤𑍁 𑌸𑌾𑌗𑌰𑌂 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌣𑌿 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌦𑌾 𑌤𑍁 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌯𑍋𑌨𑌿𑌰𑌪𑌾𑌂𑌪𑌤𑌿𑌃 । 𑌕𑍁𑌶𑌾𑌗𑍍𑌰𑍇𑌣𑌾𑌪𑌿 𑌕𑍌𑌨𑍍𑌤𑍇𑌯 𑌨 𑌸𑍍𑌪𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑍋 𑌮𑌹𑍋𑌦𑌧𑌿𑌃 ॥ 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌶𑌤𑌸𑌾𑌹𑌸𑍍𑌰𑍇 𑌯𑌤𑍍𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤𑍇 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍 । 𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌪𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑍈𑌵 𑌲𑌵𑌣𑌾𑌮𑍍𑌭𑌸𑌿 ॥ 𑌗𑌰𑍍𑌭𑌿𑌣𑍀 𑌗𑍃𑌹𑌿𑌣𑍀 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍂𑌰𑌯𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌂 𑌸 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌵𑌪𑌨𑌂 𑌸𑌾𑌗𑌰𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌶𑌵𑌵𑌾𑌹𑌂 𑌚 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌭𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑌃—

'𑌕𑍍𑌷𑍌𑌰𑌂 𑌚 𑌸𑌾𑌗𑌰𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌨 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌗𑌰𑍍𑌭𑌿𑌣𑍀𑌪𑌤𑌿𑌃 । 𑌕𑍃𑌤𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌯𑌦𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾 𑌨 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌮𑍍 ॥ 𑌸𑍌

கூடாது. கரியாஸ்நானத்தில் தலையை முழுககலாம. ஸ்தாவர ஜலாசயத்திலும், நதிகளிலும் தலையை முழுக்கலாம்.

ஸமுத்ரஸ்நானம்

ஸமுத்ரஸ்நானம் பர்வகாலத்தில் விதிக்கப்பட்டுள்ளது,

மஹாபாரதத்தில் :— அசவத்தவ்ருக்ஷம, ஸமுத்ரம் இவ்விருவரையும் ஸேவிக்கவேண்டுமேயல்லாது தொடக்கூடாது. அசவத்தத்தை சனிக்கிழமையிலும், ஸமுத்ரத்தைப் பர்வ காலத்திலும் தொடலாம் ஓ கௌந்தேய ! மற்றக்காலத்தில் ஸமுத்ரததைக குசத்தின் நுனியாலுமகூடத் தொடக்கூடாது. ஒருமுறை ஸமுத்ரத்தில் ஸ்நானம செய்வானாகில், லக்ஷம் ஜன்மங்களில் செய்த பாபம் முழுவதினின்றும் விடுபடுகிறான். எவனின் பார்யை கர்ப்பிணியோ அவன், தூரதேசப்ரயாணத்தையும், வபனத்தையும், ஸமுத்ரஸ்நானத்தையும் சவ வஹனத்தையும வர்ஜிககவேண்டும.

பரத்வாஜர் :— கர்ப்பிணியின் பதியாயுள்ளவன், க்ஷௌரம், ஸமுத்ரஸ்நானம இவைகளைச் செய்யக்கூடாது. செய்வானாகில் அவனுக்குக் குழந்தை தரித்திராது, நிச்சயம். பானுவாரம, அங்காரகவாரம் இவைகளில் பர்வங்கள் நேர்ந்தாலும்

ராபர்வபர்வயோரப்தௌ பர்வணோருபயோரபி । ஸந்தாந
காமீ ந ஸ்நாயாத் கதாசித்து க்ரஹணே தயோ:’ இதி ॥
ஶுத்தபர்வவிஷயம் । வித்தாயாம் து ஸ ஏவாஹ—

‘வித்தே பர்வணி ந ஸ்நாயாச்சதுர்தஶ்யா(ம்) மஹோததௌ । ஸா சேத்பௌமதிநே ஸ்நாயாத்தாமதிக்ரம்ய பர்வணி ॥ சதுர்தஶ்யம்ஶகம் த்யக்த்வா பர்வாம்ஶ ஏவ ச । ஸிந்து ஸ்நாநம் ப்ரகுர்வீத கங்காஸ்நாநபலம் லபேத்’ இதி ॥

ஸம்க்ரஹேऽபி—

‘பௌமாந்விதா க்ருஷ்ணசதுர்தஶீ யா தஸ்யாஸ்து பர்வாம்ஶக ஏவ யோக்ய: । ஸ்நாத்வா ஸமுத்ரே து ததைவ பாபம் ஹிநஸ்தி ஜந்மாந்தரஸஞ்சிதம் யத்’ இதி ॥

பரத்வாஜ:—

‘க்ருஷ்ணாங்காரசதுர்தஶ்யாம் யோऽப்தௌ ஸ்நாநம் ஸமாசரேத் । தஸ்ய ஜந்மஸஹஸ்ரேஷு ஸர்வம் பாபம் ப்ரணஶ்யதி’ இதி ॥

புத்ரனை விரும்பியவன் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. க்ரஹணம் நேர்ந்தால் அவைகளில் செய்யலாம். இவ்விதம் சொல்லியது சுத்தமான பர்வங்களைப்பற்றியது.

வித்தமானபர்வங்களிலோவெனில்,

பரத்வாஜரே:— சதுர்தசியால் வித்தமானபர்வத்தில் ஸமுத்ரத்தில் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. அந்தச் சதுர்தசி அங்காரகவாரத்தில் நேர்ந்தால், அந்தச் சதுர்தசியை அதிக்ரமித்து பர்வகாலத்தில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். சதுர்தசியின் காலத்தைவிட்டு, பர்வகாலத்திலேயே ஸமுத்ரஸ்நானம் செய்யவேண்டும். இவ்விதம் செய்பவன் கங்காஸ்நானத்தாலுண்டாகும் பலனையடைவான்.

ஸங்க்ரஹத்திலும்:— பௌமவாரத்துடன்கூடிய க்ருஷ்ண சதுர்தசியேதுவோ அதில் பர்வகாலமே ஸ்நானத்திற்கு யோக்யமானது. அதிலேயே ஸ்நானம் செய்தால் முன்ஜன்மங்களில் ஸம்பாதித்துள்ள பாபங்களை உடனே போக்குவான்.

பரத்வாஜர்:— க்ருஷ்ணாங்காரகசதுர்தசியில் எவன் ஸமுத்ரஸ்நானம் செய்கின்றானோ அவனது முன்ஜன்மங்கள் பலவற்றில் செய்யப்பட்ட எல்லாப்பாபங்களும் நசிக்கின்றன.

ஏதச்ச பர்வஸம்பந்தரஹிதசதுர்தசீவிஷயம் ॥

புராணே —

'ஸேதௌ காவேரகந்யாயா ஸங்கயாஸ்வபி மஜ்ஜநே ।
ந வாரதோஷமீக்ஷேத பர்வஸு ஸ்நாநமாசரேத்' இதி ॥

ஜைமிநி: —

'ஸேதுஸ்நாநே நாபேக்ஷதே காலம் நித்யம் ஸ்நாநம் ப்ரஶஸ்யதே । நிஷேத: காலபேதஸ்ய ஸேதோரந்யத்ர கீர்த்தித:' இதி ॥

பராஶர: —

'அக்நிசித் கபிலா ஸத்ரீ ராஜா பிக்ஷுர்மஹோததி: ।
த்ருஷ்டமாத்ரா: புநந்த்யேதே தஸ்மாத்பஶ்யேத நித்யஶ:' இதி ॥

ஸமுத்ரஸ்நாநே அந்யஜலேநைவாசமநம் கார்யம் । ந ஸமுத்ரோதகேந, 'அக்ஷாராம்புபிராசாமேத்' இதி ஸ்மரணாத் ॥

உக்தஞ்ச தைத்திரீயஶ்ருதௌ — 'தஸ்மாத்ஸமுத்ரஸ்ய ந பிபந்தி' இதி । 'தத்க்ஷாரிகம் தேநைவ கார்யம் । நிஷேதாபாவா'திதி வ்ருத்திகாயாம் ॥

இந்தவசனம் பர்வஸம்பந்தமில்லாத சதுர்தசியைப்பற்றியதாம்.

புராணத்தில் :- ராமஸேதுவினும், காவேரீஸங்கமத்திலும், கங்காஸங்கமத்திலும், வாரதோஷத்தைப் பார்க்கவேண்டாம். பர்வங்களில் ஸ்நானம் செய்யலாம்.

ஜைமினி :— ஸேது காலத்தை அபேக்ஷிப்பதில்லை. ப்ரதிதினமும் ஸ்நானம் புகழப்படுகிறது. காலபேதத்திற்கு நிஷேதமென்பது ஸேதுவைத்தவிர்த்த மற்றவிடங்களைப்பற்றியது.

பராசரர் :- அக்னிசயனம் செய்தவன், காராம்பசு, யாகத்தில் தீக்ஷிதன், அரசன், ஸன்யாஸீ, ஸமுத்ரம் இவர்கள் பார்ப்பதாலேயே (பார்ப்பவரை) சுத்தராக்குகின்றனர். ஆகையால் ப்ரதிதினமும் பார்க்கவேண்டும்.

ஸமுத்ரஸ்நானத்தில் வேறு ஜலத்தாலேயே ஆசமனம் செய்யவேண்டும், ஸமுத்ரஜலத்தால் ஆசமனம் கூடாது. 'உப்பில்லாதஜலத்தால் ஆசமனம் செய்யவேண்டும்' என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால். **தைத்திரீய ச்ருதியிலும் சொல்லப்பட்டுள்ளது**-

𑌯𑍋𑌗𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃—

'𑌨𑌦𑍍𑌯𑌾𑌮𑌸𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑌾 𑌬𑍁𑌧𑌃 । 𑌨𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌦𑍀𑌂 𑌨𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌂𑌸𑍇𑌤 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌵𑌿𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌶𑍌𑌨𑌕𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌨 𑌨𑌦𑍀𑌷𑍁 𑌨𑌦𑍀𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌨 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑌮𑍍 । 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌂𑌸𑍇𑌤𑍍 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑍇𑌷𑍁 𑌦𑍈𑌵𑍇𑌷𑍍𑌵𑌾𑌯𑌤𑌨𑍇𑌷𑍁 𑌚' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌦𑍇𑌵𑌲𑌃—

'𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌨𑌦𑍀𑌂 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑍇 𑌨𑌦𑍀𑌂 𑌸𑍍𑌮𑌰𑍇𑌦𑍍𑌯𑌦𑌿 𑌸𑍍𑌮𑌰𑍇𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌦𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

'𑌕𑍁𑌰𑍁𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌗𑌯𑌾𑌂 𑌗𑌙𑍍𑌗𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌸𑌂 𑌨𑍈𑌮𑌿𑌷𑌂 𑌤𑌥𑌾 । 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌸𑍍𑌮𑌰𑍇𑌦𑍍𑌬𑍁𑌧𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

—'ஆகையால் ஸமுத்ரத்தைப்பருகுவதில்லை' என்று. தர்ப்பணம் முதலியதை ஸமுத்ரஜலத்தாலேயே செய்யவேண்டும். நிஷேதமில்லாததால், என்று சந்த்ரிகையில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

யோகயாக்ஞவல்க்யர் :— அறிந்தவன், எப்பொழுதும் ஸூர்யாஸ்தமயத்திற்குப்பிறகு நதியில் ஸ்நானத்தை வர்ஜிக்க வேண்டும் தர்மமறிந்தவன் நதியில் ஸ்நானம் செய்துவிட்டு, (அங்கே) மற்றொரு நதியைப் புகழக்கூடாது.

சௌனகரும் :— ஒருநதியிலிருந்து மற்றொருநதியைச் சொல்லக்கூடாது. ஒரு மலையிலிருந்து மற்றொரு மலையைச் சொல்லக் கூடாது. ஒரு தீர்த்தத்திலிருந்து மற்றொரு தீர்த்தத்தையும், ஒரு தேவாலயத்திலிருந்து மற்றொரு தேவாலயத்தையும் புகழக்கூடாது.

தேவலர் :— ஒரு நதியையடைந்து ஸ்நானம் செய்யும் பொழுது மற்றொரு நதியை ஸ்மரிக்கக்கூடாது. ஸ்மரித்தானாகில் அப்பொழுது அவனது புண்யம் நசிக்கின்றது.

வ்யாஸர் :— குருக்ஷேத்ரம், கயை, கங்கை, ப்ரபாஸம், நைமிசம் இந்த தீர்த்தங்களெல்லாவற்றையும் அறிந்தவன் ஸ்நான காலத்தில் ஸ்மரிக்கவேண்டும்.

𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰𑌹𑍇𑌽𑌪𑌿—

'𑌗𑌙𑍍𑌗𑌾𑌗𑌯𑌾𑌕𑍁𑌰𑍁𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌗𑌸𑌾𑌗𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌮𑌾𑌨𑍍 । 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌤𑌤𑍋 𑌮𑌜𑍍𑌜𑍇𑌜𑍍𑌜𑌲𑌾𑌶𑌯𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑌰𑍍𑌜𑍍𑌯𑍋𑌦𑌕𑌾𑌨𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

'𑌨𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌯𑌚𑍍𑌚 𑌪𑌰𑌿𑌭𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌨𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌯𑌚𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌸𑍍𑌸𑍃𑌤𑌮𑍍 । 𑌗𑌤𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌤𑌂 𑌯𑌚𑍍𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍋𑌯𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌪𑌰𑌿𑌭𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌂=𑌵𑌿𑌶𑍍𑌲𑌿𑌷𑍍𑌟𑌮𑍍 ॥ 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌸𑍍𑌸𑍃𑌤𑌂=𑌅𑌵𑌿𑌶𑍍𑌲𑌿𑌷𑍍𑌟𑌮𑍍 ॥

𑌗𑌰𑍍𑌗𑌃—

'𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌨𑍀𑌯𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌤𑌿𑌭𑌿𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌬𑍋𑌧𑌾𑌯𑌨𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌅𑌧𑍋𑌵𑌰𑍍𑌣𑍋𑌦𑌕𑍇 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌨𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌤𑌿𑌭𑌿𑌃 । 𑌨𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌰𑌜𑌕𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌤𑍁 𑌦𑌶𑌹𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌰𑌜𑌕𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌤𑍁 𑌭𑍋𑌜𑌨𑌂 𑌗𑌣𑌿𑌕𑌾𑌗𑍃𑌹𑍇 । 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌿𑌮𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌶𑌾𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌶𑌕𑍍𑌰𑌾𑌦𑌪𑌿 𑌹𑌰𑍇𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

ஸங்க்ரஹத்திலும் :— *கங்கை, கயை, குருக்ஷேத்ரம், ப்ரயாகம், ஸமுத்ரஸங்கம் இந்தத் தீர்த்தங்களை ஸ்மரித்துப் பிறகு ஜலாசயத்தில் முழுகவேண்டும்.*

பரிஹரிக்கத்தகுந்த ஜலங்கள்.

வர்ஜிக்கத்தகுந்த ஜலங்களைச் சொல்லுகிறார்,

வ்யாஸர் :— *நதியினின்றும் வெளிவந்து அதன் ஸம்பந்தமில்லாததும், நதியினின்று வெளிவந்து தொடர்ந்துள்ளதும், ஓடித்திரும்பிவருவதுமான ஜலத்தை வர்ஜிக்கவேண்டும்.*

கர்கர் :— *திரும்பி வந்துகொண்டிருக்கும் ஜலத்தில் ஸ்நானத்தை த்விஜர்கள் (மூன்று வர்ணத்தார்) வர்ஜிக்க வேண்டும்.*

போதாயனரும் :— *கீழ்வர்ணத்தானின் ஜலத்தில் (துறையில்) த்விஜர்கள் ஸ்நானத்தை வர்ஜிக்கவேண்டும். நதியில் வண்ணான் துறையைப் பத்துமுழம் தூரம் வரையில் வர்ஜிக்க வேண்டும். வண்ணான் துறையில் ஸ்நானமும், வேச்யையின் க்ருஹத்தில் போஜனமும், மேற்கு வடக்கு திக்குகளில் தலையை வைத்துப்படுப்பதும், இந்த்ரனின் ஸம்பத்தையும் அபஹரிக்கும்*

ஶாண்டில்ய:—

'ப்ராஹாதிவெலிதெ ரௌத்ரே நீசாவாஸஸமீபகே ।
ஶ்மஶாநவாஸ்துநிகடே அஜ்ஞாதே ஸ்நாயாந்நாவரோதிதே ॥
ஸ்நாயாச்ச ஸஹ ஶூத்ரேண ஸ்த்ரீபிர் நாஸ்திகை: ।
பாஷண்டைஸ் பாலைஸ் ரோகாத்யஶுசிபிர் நரை:'
இதி ॥

யோகயாஜ்ஞவல்க்ய:—

'அத்யாஹாவஸ்ய ஸரவ: ஸ்யாத் ஊர்ம்யா: ப்ராயஶோ மலிநா: ।
ப்ரக்ஷோபிதாவாஸேநாபி யாஸ்து தீர்த்தவிநாக்ருதா:' இதி ॥

காத்யாயந:—

'யா: ஸ்ரோதஸ்ஸ்வைவ ஶுஷ்யந்தி க்ரீஷ்மே க்ஷுத்ரஸரிதோ மஹீ ।
தாஸு வ்ருஷ்டி ஸ்நாயாச்ச நவோதகே தஶாஹம் ॥
தஶாஹேந ஶுத்யந்தி பூமிஷ்டம் ச நவோதகம்' இதி ॥

சாண்டில்யர்:— முதலை முதலியதுகளுள்ளதும், கடுமையுள்ளதும், சண்டாளாதிகளின் வாஸத்திற்குச் சமீபத்திலிருப்பதும், ச்மசானத்திற்குச் சமீபத்திலுள்ளதும், அறியப்படாததும், தடுக்கப்பட்டதுமான ஜலத்தில் ஸ்நானம் கூடாது. சூத்ரனுடனும், ஸ்த்ரீகளுடனும், நாஸ்திகர்களுடனும், பாஷண்டர்களுடனும், பாலர்களுடனும், ரோகிகளும், அசுத்தருமான மனிதருடனும் சேர்ந்து ஸ்நானம செய்யக்கூடாது.

யோகயாக்ஞவல்க்யர்:—நதியின் பெருக்கில் முதல் வேகத்திலுள்ள ஜலம அசுத்தமானதால் அதை க்ரஹிக்கக்கூடாது. எவனாலாவது கலக்கப்பட்டதையும் க்ரஹிக்கக்கூடாது. துறையில்லாத இடத்திலிருந்தும் க்ரஹிக்கக்கூடாது.

காத்யாயனர்:— எந்தச் சிறிய நதிகள் கோடைகாலத்தில் ஜலமற்று வற்றுகின்றனவோ அவைகளில், மழைகாலத்தில் புதுஜலத்தில் பத்துநாட்கள் பூர்ணமாகாதவரையில் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. அவை பத்து நாள்களுக்குப் பிறகு சுத்தமாகின்றன. பூமியில் (குளம் முதலியதில்) உள்ள புது ஜலமும் அவ்விதமே.

𑌉𑌷𑍍𑌣𑍋𑌦𑌕𑌂 𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌯𑌤𑌿 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌃—

'𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌤𑌪𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌪𑌰𑌵𑌾𑌰𑌿𑌣𑌾 । 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌾 𑌨 𑌤𑍁 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌫𑌲𑌂 𑌲𑌭𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃—

'𑌵𑍃𑌥𑌾 𑌤𑍂𑌷𑍍𑌣𑍋𑌦𑌕𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌵𑍃𑌥𑌾 𑌜𑌪𑍍𑌯𑌮𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑌮𑍍 । 𑌵𑍃𑌥𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇 𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌵𑍃𑌥𑌾 𑌭𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌕𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑌤𑍍𑌤𑍂𑌷𑍍𑌣𑍋𑌦𑌕𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑌮𑍍—

'𑌆𑌪𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌦𑌾 𑌪𑍂𑌤𑌾𑌃 𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍋𑌧𑌕𑌃 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌾𑌲𑍇𑌷𑍁 𑌉𑌷𑍍𑌣𑌾𑌮𑍍𑌭𑌃 𑌪𑌾𑌵𑌨𑌂 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿, 𑌯𑌦𑌪𑌿 𑌷𑌟𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌨𑍍𑌮𑌤𑍇—'𑌆𑌪𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌤𑍋 𑌮𑍇𑌧𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌕𑌿𑌂 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌤𑌾𑌪𑌿𑌤𑌾𑌃 । 𑌤𑍇𑌨 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌂𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍁𑌷𑍍𑌣𑍇𑌨 𑌵𑌾𑌰𑌿𑌣𑌾' 𑌇𑌤𑌿, 𑌯𑌦𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇— '𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌕𑌿𑌰𑌣𑍈𑌃 𑌪𑍂𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍂𑌤𑌂 𑌚 𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌨𑌾 । 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌂𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍁𑌷𑍍𑌣𑍇𑌨 𑌵𑌾𑌰𑌿𑌣𑌾' 𑌇𑌤𑌿, 𑌤𑌦𑌾𑌤𑍁𑌰𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌵𑌿𑌷𑌯𑌮𑍍 ॥

உஷ்ணோதக ஸ்நானம்.

உஷ்ணோதகத்தை நிஷேதிக்கின்றார்,

சங்கர் :— உஷ்ணோதகத்தாலும், பிறருக்குச் சொந்தமான ஜலத்திலும் ஸ்நானம் செய்தவனுக்குச் சரீர சுத்தி மட்டிலுண்டு. அவன் ஸ்நானபலத்தை அடையமாட்டான்.

யாக்ஞவல்க்யர் :— உஷ்ணோதகத்தால் ஸ்நானம் செய்வது வீண். வேதஸம்பந்தமில்லாத ஜபம் வீண், வேதத்தைக் கற்காதவனிடம் கொடுக்கும் தானம் வீண், ஸாக்ஷியில்லாத போஜனமும் வீணாகும்.

'ஜலம் எப்பொழுதும் சுத்தம், அதற்கு அக்னி சோதகமாகும். ஆகையால் எக்காலத்திலும் உஷ்ணோதகம் சுத்திகரமென்று சொல்லப்பட்டுள்ளது' என்று உஷ்ணோதக விதியும், **ஷட்த்ரிம் சன்மதத்தில்** உள்ள 'ஜலம் இயற்கையிலேயே சுத்தம், அக்னியுடன் சேர்ந்தால் அதிக சுத்தம், ஆகையால் உஷ்ணோதக ஸ்நானத்தை ஸாதுக்கள் புகழ்கின்றனர்' என்ற

तथाच यमः—

'सूर्यरश्मिकरैः पूतं पुनः पूतं च वह्निना । अत आतुरस्नाने प्रशस्तं तु शृतोदकम्' इति ॥ यदा तु नद्यादिकं न लभ्यते, तदाऽनातुरस्याप्युष्णोदकस्नानमनिषिद्धमाह यमः—

'नित्यं नैमित्तिकं चैव क्रियाङ्गं मलकर्षणम् । तीर्थाभावे तु कर्तव्यमुष्णोदकपरोदकैः' इति,

यत्तु व्यासेनोक्तम्—

'मृते जन्मनि संक्रान्तौ श्राद्धे जन्मदिने तथा । अस्पृश्यस्पर्शने चैव न स्नायादुष्णवारिणा ॥ संक्रान्त्यां भानुवारे च सप्तम्यां राहुदर्शने । आरोग्यपुत्रवित्तार्थी न स्नायादुष्णवारिणा ॥ [illegible]

வசனமும, மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலுள்ள 'ஸூர்யகிரணங்களால் சுத்தமாயும, மறுபடி அகனியால் சுத்தமாயுமுள்ளது உஷ்ணோதகம, ஆகையால் ஸாதுககள் உஷ்ணோதகத்தால் ஸ்நானத்தைப் புகழ்கின்றனர், என்றவசனமும வ்யாதியுள்ளவன் விஷயமாம். அவ்விதமே,

யமன் :— ஸூர்யகிரணங்களால் சுத்தமாயும், மறுபடி அகனியால் சுத்தமாயுமுள்ளது உஷ்ணோதகம ஆகையால் அந்த உஷ்ண ஜலம வ்யாதியுள்ளவன் ஸ்நானத்தில் சலாக்யமாகியது.

எககாலத்தில் நதி முதலியது கிடைக்கவில்லையோ அப்பொழுது வ்யாதியில்லாதவனுககும உஷ்ணோதக ஸ்நானம் நிஷித்தமல்ல வென்கிறார்,

யமன் :— தீர்த்தமில்லாவிடில், நித்யம, நைமித்திகம், க்ரியாங்கம, மலாபகர்ஷணம் என்ற ஸ்நானங்களை உஷ்ணோதகத்தாலும், பிறருடைய ஜலத்தாலும் செய்யலாம்.

வ்ருத்தமனு :— "இறப்பு, பிறப்பு, ஸங்க்ரமணம், ச்ராத்தம், ஜன்மதினம், தொடககூடாதவரின் ஸ்பர்சம் இந்த நிமித்தங்களுக்கான ஸ்நானத்தை உஷ்ணோதகத்தால் செய்யக்கூடாது. ஸங்க்ரமணம், பானுவாரம், ஸப்தமீ, க்ரஹணம் இவைகளில் ஆரோக்யம், புத்ரன், தனம் இவைகளை விரும்புகிறவன் உஷ்ணோதகத்தால் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. எவன் பௌர்ணமாஸியிலும், அமையிலும், உஷ்ணோதகத்தால் ஸ்நானம்

ணேந ஸ்நாநம் ததா உபேத்ய யஃ ஸ்நாயாதுஷ்ணவாரிணா ॥ ஸ கோஹத்யாக்ருதம் பாபம் ப்ராப்நோத்யத்ர ந ஸம்ஶய:' இதி, ஏதேந உக்தேஷு மரணாதிஷு தீர்த்தாபாவேऽபி நோஷ்ணோதகேந ஸ்நாநம், கிந்து பரகீயே பாத்ரஸ்தே வா கூபாதேர்வோத்த்ருதே வா ஸ்நாயாதித்யுக்தத்வாந்ந விரோத இதி சந்த்ரிகாமாதவீயயோ: ॥

உஷ்ணோதகஸ்நாநே விஶேஷமாஹ வ்யாஸ:—

'ஶீதாஸ்வப்ஸு நிஷிச்யோஷ்ணா மந்த்ரஸம்பாரஸம்ப்ருதா: ।
கேஹேऽபி ஶஸ்யதே ஸ்நாநம் தத்தீநபலம் பஹி:' இதி ॥

ஸம்பாரா:=ம்ருதாதய: ॥ பஹி:=தடாகாதௌ ॥

விவஸ்வாந்—

'மந்த்ரஸம்பாரஸம்யுக்தம் ஸ்நாநமேவ ப்ரசக்ஷதே । ஸ்நாநாவகாஹநே சைவ ப்லவநம் விப்லவஜ்ஜலே' இதி ॥

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரே—

'ஸர்வதா நித்யகர்மார்த்தம் ஸ்நாயாதேவ கதஞ்சந ।

செய்கின்றானோ, அவன், கோவதத்தாலுண்டாகும் பாபத்தை அடைகிறான், ஸம்சயமில்லை" என்றார். 'இதனால், சொல்லிய மரணம் முதலியவைகளில் தீர்த்தமில்லாவிடினும் உஷ்ணோதகத்தால் ஸ்நானம் கூடாது. ஆனால், பிறருடைய ஜலங்களினாலாவது, கிணற்றிலிருந்து வெளியிலெடுக்கப்பட்ட ஜலங்களினாலாவது ஸ்நானம் செய்யவேண்டும் என்று சொல்லியதாகிறது என்பதால் விரோதமில்லை' என்று, சந்த்ரிகையிலும் மாதவீயத்திலும் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

உஷ்ணோதகஸ்நானத்தில் விசேஷத்தைச்சொல்லுகிறார்,

வ்யாஸர் :— குளிர்ந்தஜலத்தில் உஷ்ணஜலத்தைச்சேர்த்து மந்த்ரங்களுடனும், ம்ருத்திகைமுதலியதுடன்சேர்ந்த அந்த ஜலத்தினால் செய்யும் ஸ்நானம் வீட்டிலானாலும் புகழப்படுகிறது. மந்த்ரங்களும் ஸம்பாரங்களுமில்லாமல் வெளியில் தடாகம் முதலியதில் செய்தாலும் அது பலமற்றது.

விவஸ்வான் :— மந்த்ரங்களுடனும், ஸம்பாரதுடனும் கூடியதே ஸ்நானமெனப்படுகிறது. அவையில்லாத ஸ்நானமும் அவகாஹனமும் மிதப்பதுபோலாகும்.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில் :— "எப்பொழுதும், நித்யகர்மத்

𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌯𑌾 𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌸𑌕𑍃𑌦𑍁𑌷𑍍𑌣𑍇𑌨 𑌵𑌾𑌰𑌿𑌣𑌾' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌗𑍌𑌤𑌮𑌃—

'𑌶𑌿𑌵𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌸𑌮𑍀𑌪𑍇 𑌤𑍁 𑌯𑌤𑍍𑌤𑍋𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌤𑌃𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍍 ।
𑌶𑌿𑌵𑌗𑌙𑍍𑌗𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌶𑌿(𑌷𑌿)𑌵𑌂 𑌵𑍍𑌰𑌜𑍇𑌤𑍍 ॥
𑌜𑌲𑌂 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌮𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁𑌸𑌮𑍀𑌪𑌤𑌃 । 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌗𑌙𑍍𑌗𑌾𑌸𑌮𑌂 𑌤𑍋𑌯𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌪𑌾𑌤𑌕𑌨𑌾𑌶𑌨𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

॥ 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌜𑌲𑌾𑌨𑌿 ॥

𑌅𑌥 𑌮𑍃𑌦𑌾𑌹𑌰𑌣𑌮𑍍 ॥

𑌦𑌕𑍍𑌷𑌃—

'𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌚 𑌤𑌥𑌾 𑌭𑌾𑌗𑍇 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌮𑍃𑌦𑌮𑌾𑌹𑌰𑍇𑌤𑍍 । 𑌤𑌿𑌲𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌕𑍁𑌶𑌾𑌦𑍀𑌨𑌿 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌚𑌾𑌕𑍃𑌤𑍍𑌰𑌿𑌮𑍇 𑌜𑌲𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃—

'𑌮𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌂 𑌗𑍋𑌮𑌯𑌂 𑌦𑌰𑍍𑌭𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌾𑌣𑌿 𑌸𑍁𑌰𑌭𑍀𑌣𑌿 𑌚 ।

திற்காக எவ்விதமாயாவது ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். ம்ருத்திகையில்லாமலாவது உஷ்ணோதகத்தினாலாவது ஒருமுறை ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

கௌதமர்:— சிவலிங்கத்தின் ஸமீபத்தில் எதிரில் எந்த ஜலமிருக்கின்றதோ, அது சிவகங்கையென்று அறியத்தக்கது. அதில் ஸ்நானம் செய்தால் சிவனை அடைவான். விஷ்ணுவின் ஆலயத்திற்குச்சமீபத்திலுள்ள ஜலம் சுத்தமாயினும், அசுத்தமாயினும், அது விஷ்ணுகங்கைக்குச்சமமானதும், மஹாபாபங்களையுமகற்றுவதாயுமாகும்.

ஸ்நானர்ஹஜலப்ரகரணம் முற்றிற்று

ம்ருத்திகை முதலியதைக் கொண்டுவருதல்.

தக்ஷர்:— எட்டாய்ப் பிரிக்கப்பட்ட பகலின் நான்காவது பாகத்தில், ஸ்நானத்திற்காக ம்ருத்திகை, எள், புஷ்பம், குசம் முதலியதைக் கொண்டுவரவேண்டும். மனிதரால் செய்யப்படாத ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

யாக்ஞவல்க்யர்:— ஸ்நானத்திற்காக ம்ருத்திகை, கோம

𑌆𑌹𑌰𑍇𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌤𑍁 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑌸𑍍𑌸𑍁𑌧𑍀𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌶𑌾𑌤𑌾𑌤𑌪𑌃—

‘𑌶𑍁𑌚𑌿𑌦𑍇𑌶𑌾𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾 𑌶𑌰𑍍𑌕𑌰𑌾𑌶𑍍𑌮𑌵𑌿𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌾 । 𑌰𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌪𑍀𑌤𑌾 𑌤𑌥𑌾 𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌾 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾 ॥ 𑌵𑌲𑍍𑌮𑍀𑌕𑌾𑌖𑍂𑌤𑍍𑌕𑌰𑌾𑌲𑍇𑌪𑍍𑌯𑌾 𑌜𑌲𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌪𑌥𑌿𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌯𑍋𑌃 । 𑌕𑍃𑌤𑌶𑍌𑌚𑌾𑌵𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌨 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌸𑌪𑍍𑌤 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌃 ॥ 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌂 𑌗𑍋𑌮𑌯𑌂 𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌶𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌹𑌰𑍇𑌤𑍍 । 𑌨 𑌗𑍋𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍋𑌷𑍇 𑌤𑍁 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑍀𑌯𑌾𑌦𑍍𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨𑌰𑌃 ॥ 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌰𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌨 𑌚 𑌭𑍌𑌮𑌾𑌰𑍍𑌕𑌵𑌾𑌰𑌯𑍋𑌃 । 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍𑌦𑌿𑌨𑍇 𑌤𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌨𑌾𑌤𑌿𑌮𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍𑌦𑌿𑌨𑍇 𑌪𑌰𑍇’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

‘𑌤𑌤𑍋 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌹𑍍𑌨𑌸𑌮𑌯𑍇 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌮𑍃𑌦𑌮𑌾𑌹𑌰𑍇𑌤𑍍 । 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌾𑌕𑍍𑌷𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌕𑍁𑌶𑌤𑌿𑌲𑌾𑌨𑍍 𑌗𑍋𑌮𑌯𑌂 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌮𑍇𑌵 𑌚’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

யம், தர்ப்பங்கள், வாஸனையுள்ள புஷ்பங்கள் இவைகளை ஸ்நான காலத்தில் சுத்தனுய்க்கொண்டுவரவேண்டும்.

சாதாதபர் :— சுக்கான், கல் இவையில்லாத மண்ணை சுத்த மானப்ரதேசத்திலிருந்து க்ரஹிக்கவேண்டும. சிவப்பு, மஞ்சள், வெள்ளை என்ற மூன்றுவிதமுள்ளது ம்ருத்திகை. புற்று, எலி வளை, பூசப்பட்டஇடம, ஜலம், வழி, வ்ருக்ஷம், சௌசம்செய்து மீதியுள்ளது என்ற ஏழுஇடங்களிலிருந்து ம்ருத்திகையை க்ரஹிக்கக்கூடாது. ம்ருத்திகையையும், கோமயத்தையும ராத்ரியில் கொண்டுவரக்கூடாது. புத்தியுள்ளமனிதன் கோமூத்ரத்தை ப்ரதோஷத்தில் க்ரஹிக்கக்கூடாது. காலையில் ம்ருத்திகா ஸ்நானத்தைசசெய்யக்கூடாது. மங்களவாரம், பானுவாரம் இவைகளிலும் கூடாது. மத்யந்தினத்தில் செய்யவேண்டும மத்யந்தினத்திற்குப்பிறகும் செய்யககூடாது.

வ்யாஸர் :— பிறகு மத்யாஹ்ன காலத்தில் ஸ்நானத்திற்காக, ம்ருத்திகை, புஷ்பம், அக்ஷதை, குசம், திலம், கோமயம், கந்தம் இவைகளைக் கொண்டு வரவேண்டும்.

गृह्यपरिशिष्टे —

'शुचौ देशे खनित्रेण खात्वा गायत्र्या (खनित्रेण) खात्वा उपरि मृदं चतुरङ्गुलां त्यक्त्वा अधस्तान्मृदं तथा खात्वा गायत्र्योद्धृत्य मृदमादाय शुद्धजलतीरे निधाय गायत्र्या प्रोक्षयेत्' इति ॥

योगयाज्ञवल्क्यः —

'गत्वोदकान्तं विधिवत् स्थापयेत्तत्पृथक् क्षितौ ।
त्रिधा कुर्यान्मृदं तां तु गोमयं च विचक्षणः ॥
अधमोत्तममध्यानामङ्गानां मृदसङ्करः' इति ॥

शौनकः —

'शुचितो मृदमादाय दूर्वापामार्गगोमयम् ।
गत्वोदकान्तं विधिवत् स्थापयेत्तत् पृथक् क्षितौ' इति ॥

माधवीये —

'दशाहीनेन वस्त्रेण स्नायात् कौपीनकादृते ।
नान्यदीयेन नार्द्रेण न सन्ध्या शयितेन वा ॥

க்ருஹ்யபரிசிஷ்டத்தில் :— சுத்தமான ஸ்தலத்தில் மண்வெட்டியால், காயத்ரீமந்த்ரத்தால் பூமியைப்பறித்து, மேலுள்ள மண்ணை நாலங்குல அளவு தள்ளி, அடியிலுள்ள மண்ணை அப்படியே பறித்து, காயத்ரியால் எடுத்து, எடுத்த மண்ணைச் சுத்தமான ஜலக்கரையில் வைத்து, காயத்ரியால் ப்ரோக்ஷிக்கவும்.

யோகயாக்ஞவல்க்யர்:- ஜலத்தின் சமீபத்திற்குச் சென்று, அதைத் தனியாய்ப் பூமியில் வைக்கவும். அந்த மண்ணையும், கோமயத்தையும் மூன்றுபாகமாய்ப் பிரிக்கவேண்டும். தாழ்ந்த அங்கம், மத்யமமான அங்கம், உத்தமமான அங்கம் இவைகளுக்காக மண்ணைச் சேர்க்காமல் வைக்கவேண்டும்.

சௌனகர் :— சுத்தனாய் ம்ருத்திகை, அறுகு, நாயுருவி, கோமயம் இவைகளை எடுத்து ஜலஸமீபத்திற்சென்று, அவைகளை விதிப்படி பூமியில் வைக்கவும்.

மாதவீயத்தில் :— தலைப்பில்லாத வஸ்த்ரத்துடனும், கௌபீனமில்லாமலும், பிறரின் வஸ்த்ரத்துடனும், ஈர வஸ்த்

𑌜𑌲𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌗𑍃𑌹𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌶𑌯𑌨𑌂 𑌚 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑌃 । 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑌿𑌕𑍍𑌤𑌪𑌾𑌦𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍇𑌨𑍍𑌨𑌾𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑌿𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌕𑌥𑌂𑌚𑌨' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌃—

'𑌏𑌕𑌯𑌾 𑌶𑌿𑌰𑌸𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑍍𑌯𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌭𑍇𑌸𑍍𑌤𑌥𑍋𑌪𑌰𑌿 । 𑌅𑌧𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌿𑌸𑍃𑌭𑌿𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑍍𑌯𑌂 𑌷𑌡𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌪𑌾𑌦𑍌 𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌚 ॥
𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑍍𑌯 𑌸𑌕𑌲𑌂 𑌕𑌾𑌯𑌂 𑌤𑍁 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

'𑌷𑌡𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌪𑌾𑌦𑍌 𑌚𑌤𑌸𑍃𑌭𑌿𑌰𑍍𑌜𑌙𑍍𑌘𑍇 𑌨𑌾𑌭𑌿𑌂 𑌕𑌟𑌿𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌭𑌿𑌃 ।
𑌏𑌕𑌯𑌾 𑌶𑌿𑌰𑌸𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌤𑌃 𑌕𑌾𑌯𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥
𑌮𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾 𑌚 𑌸𑌮𑌾𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌆𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌮𑌲𑌕𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌤𑌃 । 𑌗𑍋𑌮𑌯𑌸𑍍𑌯
𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨𑌾𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌲𑍇𑌪𑌯𑍇𑌤𑍍𑌤𑌤𑌃 ॥ 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑍍𑌯𑌾𑌚𑌮𑍍𑌯
𑌵𑌿𑌧𑌿𑌵𑌤𑍍𑌤𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑌾𑌤𑍍𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌦𑌕𑍍𑌷𑌃—

'𑌮𑍃𑌦𑍍𑌗𑍋𑌮𑌯𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌲𑍇𑌪𑍋 𑌮𑌲𑌦𑌿𑌗𑍍𑌧𑍋 𑌵𑌿𑌶𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿 ।

ரத்துடனும், ஊசியால் தைக்கப்பட்ட வஸ்த்ரத்துடனும ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. ஜலம், தேவாலயம், படுக்கை, ப்ராம்ஹணகருஹம் இவைகளில் கால்களை அலம்பியே ப்ரவேசிக்க வேண்டும். எக்காரணத்தாலும், கால்களை அலம்பாமல் ப்ரவேசிக்கக்கூடாது.

வஸிஷ்டர் :— ஒரு மண்ணால் தலையையும், இரண்டு மண்களால் நாபிக்குமேலும், நான்கு மண்களால் நாபிக்குக் கீழும், ஆறு மண்களால் பாதங்களையும் அலம்பி, தேஹம் முழுவதையும் அலம்பி, விதிப்படி இருமுறை ஆசமனம செய்யவேண்டும.

வ்யாஸர் :— ஆறு மண்களால் கால்களையும், நான்கு மண்களால் முழங்கால்களையும், நாபி, இடுப்பு இவைகளை மூன்று மண்களாலும், ஒரு மண்ணினால் சிரஸ்ஸையும் அலம்பி, பிறகு ஜலத்தால் அலம்பவேண்டும். மண்ணின் அளவு ஈரநெல்லிக் கனியளவு என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. கோமயத்திற்கும் அதே ப்ரமாணம். பிறகு கோமயத்தால் தேஹத்தைப் பூச வேண்டும். பிறகு அலம்பி, ஆசமனம்செய்து, விதிப்படி கவனமுள்ளவனாய் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

தக்ஷர் :— அழுக்கால் பூசப்பட்ட தேஹம், மண் கோம

ஸ்நாநகாலே ததா விப்ர: ஸ்நிக்த(ம்)மேவம் விவர்ஜயேத் ॥
ப்ரக்ஷால்ய யஜ்ஞஸூத்ரம் து ம்ருத்³பி⁴ரத்³பி⁴ஶ்ஶநைஶ்ஶநை: ।
ஆபாத³ஶீர்ஷகம் தே³ஹம் ததை²வ க்ஷாலயேத்³பு³த⁴:’ இதி ॥

காயக்ஷாலநாநந்தரக்ருத்யமாஹ ஶௌநக:—

‘கா³யத்ர்யாऽऽதா³ய ம்ருத்ப்ரோக்ஷ்யாதோ தே³வா இதி ம்ருத³மபி⁴மந்த்ரயேத் । ததோ யத இந்த்³ர ஸ்வஸ்திதா³ விஶஸ்பதி விரக்ஷோ விம்ருத⁴ இத³ம் ஸுமே ஜநிதேதி சதஸ்ருபி⁴: ப்ரதிதி³ஶம் க்ஷிபேத் பூர்வாதி³க்ரமேண । ததஸ்ஸம்மார்ஜநம் குர்யாந்ம்ருதா³ பூர்வம் து மந்த்ரவித் ॥ அஶ்வக்ராந்தாத³யோ மந்த்ரா யஜுர்வேத³ப்ரஸித்³தா⁴: । புநஸ்ஸ கோ³மயேநைவ அக்³ராக்³ரமிதி மந்த்ரத: ॥ அக்³ராக்³ரம் சரந்தீநாம் ஓஷதீ⁴நாம் வநே வநே । தாஸாம்ருஷப⁴பத்நீநாம் ஸுரபீ⁴ணாம் ஶரீரத: ॥ உத்³பூ⁴தம் கோ³மயம் பு⁴வி பவித்ரம் காயஶோத⁴நம் । த்வம் மே ரோகா³ம்ஶ்ச ஶோகாம்ஶ்ச பாபாநி நுத³ கோ³ம

யம் முதலியவைகளால் சுத்தமாகிறது. ப்ராம்ஹணன் ஸ்நான காலத்தில் பசையுள்ள பூச்சை வர்ஜிக்கவேண்டும். யக்ஞோபவீதத்தை மண்ணாலும் ஜலத்தாலும் மிக மெதுவாய் அலம்ப வேண்டும். கால் முதல் தலை வரையிலுள்ள தேஹத்தை அவ்விதமே அலம்பவேண்டும்.

தேஹத்தை அலம்பிய பிறகு கார்யத்தைச் சொல்லுகிறார்,

சௌனகர்:— காயத்ரியால் மண்ணை எடுத்து, ப்ரோக்ஷித்து, ‘அதோ தேவா:’ என்று அபிமந்த்ரித்து, பிறகு ‘யத இந்த்ர, ஸ்வஸ்திதா:, விரக்ஷ:, இதம் ஸுமே’ என்ற நான்கு மந்த்ரங்களால் ஒவ்வொரு மந்த்ரத்தால் ஒவ்வொரு திக்கிலும் கிழக்கு முதலாகப் போடவேண்டும். மந்த்ரமறிந்துள்ளவன் முதலில் ஒரு ம்ருத்திகையால் சுத்திசெய்துகொள்ளவேண்டும். ‘அச்வக்ராந்தே’ முதலிய மந்த்ரங்கள் யஜுர்வேதத்தில் ப்ரஸித்தங்கள். மறுபடி கோமயத்தால் ‘அக்ரமக்ரம்’ என்ற மந்த்ரத்தால் சுத்தி செய்துகொள்ளவும். ‘அக்ரமக்ரம் + கோமய’ என்பது கோமயமந்த்ரம். ‘காண்டாத்காண்டாத்’

ய' இதி மந்த்ரத்³வயேந ॥ காண்டா³த்காண்டா³தி³தி த்³வாப்⁴யாம் ப்ரத்யங்க³ம் ஸ்ப்ருஶேத் । தூ³ர்வயேதி ஶேஷ: । அபாக⁴மப கில்பி³ஷமப க்ருத்யாமபோ ரப: । அபாமார்க³ த்வமஸ்மத³ப து:³ஷ்வப்ந்யம் ஸுவ இதி மந்த்ரேண அபாமார்கே³ணாங்க³ம் ஸ்ப்ருஶேத் ॥ அத² ஹிரண்யஶ்ருங்க³மாபோ தே³வீரித்யுபஸ்தா²ய ஸுமித்ரா ந இத்யப உபஸ்ப்ருஶ்ய து³ர்மித்ரா இதி ப³ஹி: க்ஷிபேத் ॥ தத இந்த்³ரஶ்ஶத்ருரித்ய்ருசா(அ)ப: ப்ரவிஶ்ய மநஸா ஜபேத் ॥ தத்ர கா³யேத ஸாமாநி அத²வா வ்யாஹ்ருதீர்ஜபேத்' இதி ॥

வஸிஷ்ட²:—

'யேதே ஶதமிதி த்³வாப்⁴யாம் தீர்தா²ந்யாவாஹயேத்³பு³த:⁴ ।
குருக்ஷேத்ரம் க³யாம் க³ங்கா³ம் ப்ரபா⁴ஸம் நைமிஶம் ததா² ॥
தே³வாம்ஶ்ச வரதா³ந் ஸர்வாந் ஸர்வாநப்ஸுஷத³ஸ்ததா²' இதி ॥

ஶங்க:²—

'ப்ரபத்³யே வருணம் தே³வமம்ப⁴ஸாம் பதிமூர்ஜிதம் ।
யாசிதாம் தே³ஹி மே தீர்த²ம் ஸர்வபாபாபநுத்தயே ॥

என்ற இரண்டு மந்த்ரங்களால் அறுகினால் ஒவ்வொரு அங்கத்தையும் தொட வேண்டும் 'அபபாபம் + ருதஸ்வாஹா' என்று நாயுருவியினால் அங்கங்களைத் தொடவேண்டும். பிறகு 'ஹிரண்யசருங்கம், ஆபோதேவீ:' இவைகளால் ஜலோபஸ்தானம்செய்து, 'ஸுமித்ரா:' என்று ஜலத்தைத் தொட்டு, 'துர்மித்ரா:' என்று வெளியில் ஜலத்தை எறியவேண்டும். பிறகு 'இந்த்ரசத்ரு:' என்ற ருக்கினால் ஜலத்திலிறங்கி மனதால் ஜபிக்கவேண்டும். அங்கு ஸாமங்களைக் கானம் செய்ய வேண்டும். அல்லது வ்யாஹ்ருதிகளை ஜபிக்கவேண்டும்.

வஸிஷ்டர் :— 'யேதேசதம்' என்ற இரண்டு மந்த்ரங்களால் தீர்த்தங்களை ஆவாஹனம் செய்யவேண்டும். குருக்ஷேத்ரம், கயை, கங்கை, ப்ரபாஸம், நைமிசம், இவைகளையும், வரத்தையளிக்கும் ஸகல தேவர்களையும், ஜலத்திலுள்ள எல்லோரையும் ஆவாஹனம் செய்யவேண்டும்.

சங்கர் :— 'ப்ரபத்யே + ஸதைவமாம்' என்பவை மந்த்ரங்கள், இவைகளின் பொருள்—'ஜலாதிபதியான வருணனைச் சர

𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌮𑌾𑌵𑌾𑌹𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌪𑌵𑌿𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤𑌯𑍇 । 𑌸𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑍍𑌯𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌸𑍍𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌮𑌦𑌨𑍁𑌗𑍍𑌰𑌹𑌾𑌤𑍍 ॥ 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇 𑌵𑌰𑌦𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑌪𑍍𑌸𑍁𑌷𑌦𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 ॥ 𑌅𑌪𑌃 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇 𑌵𑌰𑍁𑌣𑌂 𑌤𑌥𑌾 ॥ 𑌶𑌮𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌶𑍁 𑌮𑍇 𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌚 𑌸𑌦𑍈𑌵 𑌮𑌾𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌃—

'𑌆𑌪𑍋 𑌹𑌿𑌷𑍍𑌠𑍇𑌦𑌮𑌾𑌪𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍍𑌰𑍁𑌪𑌦𑌾𑌦𑌿𑌵𑌇𑌤𑍍𑌯𑌪𑌿 । 𑌤𑌥𑌾 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌪𑌾𑌵𑌮𑌾𑌨𑍀𑌭𑌿𑌰𑌨𑍍𑌤𑌤𑌃 ॥ 𑌤𑌤𑍋𑌽𑌰𑍍𑌕𑌮𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌸𑍋𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌨𑌿𑌮𑌜𑍍𑌜𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌜𑌲𑍇 𑌬𑍁𑌧𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯𑌾𑌮𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀𑌂 𑌚𑌾𑌘𑌮𑌰𑍍𑌷𑌣𑌮𑍍 ॥ 𑌪𑍍𑌰𑌦𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌨𑌿 𑌚 𑌤𑌥𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌜𑌲𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑌙𑍍𑌗𑍍𑌰𑌹𑍇—

'𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑍍𑌯 '𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌪𑌰𑌮𑌾 𑌦𑍇𑌵𑍀'𑌤𑌿 𑌦𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌶𑌿𑌰𑌸𑌿 𑌨𑌿𑌧𑌾𑌯 '𑌅𑌶𑍍𑌵𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌰𑌥𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑍃𑌦𑌂 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾 '𑌉𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑌾𑌽𑌸𑌿 𑌵𑌰𑌾𑌹𑍇𑌣𑍇'𑌤𑌿 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌥𑌾𑌂 𑌮𑍃𑌦𑌮𑌭𑌿𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯 '𑌮𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿

ணடைகிறேன். பாபங்களையெல்லாம் போக்குவதற்காகத் தீர்த்தத்தைக கொடுப்பீராக. தீர்த்தத்தை ஆவாஹனம் செய்கிறேன் இந்த ஜலத்தில் என்னை அருளவேண்டி ஸான்னித்யம் செய்யவேண்டும். ருத்ரர்கள், ஜலத்திலிருப்பவர், ஜலங்கள், வருணன் இவர்களைச் சரணடைகிறேன். அவர்கள் உடனே என்பாபத்தைத் தணிக்கவேண்டும். எப்பொழுதுமே என்னைக் காக்கவேண்டும்' என்பது.

வஸிஷ்டர் :— 'ஆபோஹிஷ்ட, இதமாப:, த்ருபதாதிவ, ஹிரண்யவர்ண:, பாவமானிகள்' இவைகளால் மார்ஜனம் செய்து, ஸூர்யனைப்பார்த்து, ஓங்காரத்துடன் ஜலத்தில் மூழ்கி, ப்ராணாயாமங்கள் செய்து, காயத்ரீ, அகமர்ஷணம் இவைகளை ஜபித்து, மஹாவ்யாஹ்ருதிகளால் தலையில் ஜலத்தை விடவேண்டும்.

ஸங்க்ரஹத்தில்:— ஸங்கல்ப்பித்து, 'ஸஹஸ்ரபரமா' என்று அறுகைத் தலையில்வைத்து, 'அச்வக்ராந்தே' என்று மண்ணை எடுத்து, 'உத்ருதாஸி' என்று கையிலுள்ள மண்ணை அபிமந்த்ரித்து, 'ம்ருத்திகேஹந + ப்ரதிஷ்டிதம்' என்று மண்ணைத்

देहमनुलिप्य 'गन्धद्वारा'मिति गोमयेन देहमनुलिप्य प्रक्षाल्य जलं प्रविश्य वारुणं तीर्थं याचेत 'हिरण्यशृङ्ग'मिति द्वाभ्याम् । ततः 'सुमित्रा न आप ओषधयः सन्त्वि'ति उदकाञ्जलिं शिरसि निधाय 'दुर्मित्रास्तस्मै' इति उदकाञ्जलिं नैरृत्यां दिशि निरस्य जलस्थ एव 'नमोऽग्नयेऽप्सुमत' इति तीर्थं नमस्कृत्य उपस्थाय 'यदपां क्रूर'मिति जलस्याशुद्धांशं दक्षिणतो निरस्य 'अत्याशना'दिति द्वाभ्यां पाणिना प्रदक्षिणमुदकमावर्त्य 'इमं मे गङ्गे' इति गङ्गादिदशनदीः स्नानजल आवाहयेत् । कर्णचक्षुर्नासिकामुखानि पिधाय जले निमज्ज्य 'ऋतं च सत्यं चे'त्यृचमघमर्षणसूक्तं च प्राणायामेन त्रिर्जपेत् ॥ अस्य सूक्तस्य माधुच्छन्दसोऽघमर்षण ऋषिः । अनुष्टुप् छन्दः । भाववृत्तः परमात्मा देवता । सत्यस्य

தேஹத்தில் பூசி, 'கந்தத்வாராம்' என்பதால் கோமயத்தால் தேஹத்தைப்பூசி, அலம்பி, ஜலத்திலிறங்கி, வருணனை 'ஹிரண்ய சருங்கம்' என்ற இரண்டு மந்த்ரங்களால் தீர்த்தத்தை யாசிக்கவேண்டும். பிறகு 'ஸுமித்ரா ந:' என்பதால் ஜலாஞ்ஜலியைச் சிரஸில் விட்டு, 'துர்மித்ரா:' என்பதால் ஜலாஞ்சலியை நிருருதி திக்கில் எறிந்து, ஜலத்திலிருந்தே 'நமோக்னயே' என்பதால் தீர்த்தத்தை நமஸ்கரித்து, உபஸ்தானம் செய்து, 'யதபாம் க்ரூரம்' என்பதால் ஜலத்தின் அசுத்தாம்சத்தைத் தெற்கில் தள்ளி, 'அத்யாசநாத' என்ற இரண்டு மந்த்ரங்களால் கையினால் ப்ரதக்ஷிணமாய் ஜலத்தைசசுற்றி, 'இமம் மேகங்கே' என்பதால் கங்கை முதலிய பத்து நதிகளைத்தன் ஸ்நான ஜலத்தில் ஆவாஹனம் செய்யவேண்டும். பிறகு காது, கண், மூக்கு, முகம் இவைகளை மூடிக்கொண்டு ஜலத்தில்மூழ்கி, 'ருதஞ்ச ஸத்யஞ்ச' என்ற ருக்கையும், அகமர்ஷண ஸூக்தத்தையும், ப்ராணாயாமத்துடன் மூன்று முறை ஜபிக்கவேண்டும். இந்த ஸூக்தத்திற்கு மாதுச்சந்தஸாகமர்ஷணர்ருஷி, அனுஷ்டுப் சந்தஸ், பாவவ்ருதத: பரமாத்மா தேவதை. ஸத்தா

𑌸𑌤𑍍𑌤𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌃 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾 । 𑌤𑌤 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌾𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑌿𑌸𑍃𑌭𑌿𑌃 ‘𑌯𑌤𑍍𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾’ 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 ‘𑌆𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌂 𑌜𑍍𑌵𑌲𑌤𑍀’𑌤𑍍𑌯𑌪 𑌆𑌚𑌮𑍍𑌯 ‘𑌅𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌵𑌕𑍀𑌰𑍍𑌣𑍀’𑌤𑌿 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌰𑌹𑌸𑍍𑌯𑌕𑍃𑌤𑌪𑌾𑌪𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾𑌯 ‘𑌰𑌜𑍋𑌭𑍂𑌮𑌿’𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 ‘𑌆𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰’ 𑌇𑌤𑌿 𑌜𑌪𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌏𑌷 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌵𑌿𑌧𑌿𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌾𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌷𑍂𑌦𑌨𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

‘𑌅𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑌿𑌭𑌿𑌶𑍍𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑌨𑌾𑌸𑌿𑌕𑌾𑌮𑍁𑌖𑌮𑍍 । 𑌪𑍀𑌡𑍍𑌯 𑌮𑌗𑍍𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌸𑍍𑌰𑍋𑌤𑌸𑌿 𑌜𑌪𑍇𑌦𑌘𑌮𑌰𑍍𑌷𑌣𑌮𑍍 ॥ 𑌦𑍍𑌰𑍁𑌪𑌦𑌾 𑌨𑌾𑌮 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌵𑍇𑌦𑍇 𑌵𑌾𑌜𑌸𑌨𑍇𑌯𑌕𑍇 । 𑌸𑌕𑍃𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌜𑌲𑍇 𑌜𑌪𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌹𑌤𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌪𑍋𑌹𑌤𑌿’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑍋𑌗𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃—

‘𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌪𑍀𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌃 𑌪𑌠𑍇𑌦𑌘𑌮𑌰𑍍𑌷𑌣𑌮𑍍 ।

மாத்ரமான ப்ரம்ஹத்தின் ஜகத்ஸ்ருஷ்டி இந்த ஸூக்தத்திற்கு ப்ரதிபாத்யமாம். பிறகு 'யத்ப்ருதிவ்யாம்' என்பது முதலான மூன்று ருக்குகளால் முழுகி, 'ஆர்த்ரம் + ஜுஹோமிஸ்வாஹா' என்று ஜலத்தைப்பருகி, 'அகார்யகார்யவ + முசயதே' என்று மறுபடி முழுகி, ரஹஸ்யக்ருதபாபக்ஷயத்திற்காக 'ரஜோபூமி + தீரா:' என்று மறுபடி முழுகி, 'ஆக்ரான் + இந்து:' என்று ஜபிக்கவேண்டும். இந்த ஸ்நானவிதி ஸகலபாபங்களையுமகற்றுவதாகுமென்று சொல்லப்பட்டுள்ளது.

வ்யாஸர் :— பெரு விரல், மற்ற விரல்கள் இவைகளால் காது, கண், மூக்கு, வாய் இவைகளை மூடிக்கொண்டு ஜலத்தில் ப்ரவாஹத்திற்கெதிராய் முழுகிக்கொண்டு, அகமர்ஷண ஸூக்தத்தை மூன்று முறை ஜபிக்கவேண்டும். வாஜஸநேயக வேதத்தில் 'த்ருபதா' என்ற காயத்ரீ உள்ளது. அதை ஜலத்தினுள் முழுகி ஒரு முறை ஜபித்தால் ப்ரம்ஹ ஹத்யையையும் போக்குகிறான்.

யோகயாக்ஞவல்க்யரும்:— மூன்று உலகங்களையும் கொன்றாலும், அதைப்போக்குவதற்கு அகமர்ஷணத்தை மூன்று

यथाऽश्वमेधावभृथस्तद्वन्मनुरब्रवीत् ॥ अघमर्षणसूक्तस्य ऋषिरेवाघमर्षणः । छन्दोऽनुष्टुप्तथा देवो भाववृत्तस्तु कीर्तितः ॥ ऋतञ्चेति तृचस्यर्षिं मनसैव विचिन्तयेत् । द्रुपदां नाम गायत्रीं यजुर्वेदप्रतिष्ठिताम् ॥ अन्तर्जले त्रिरावर्त्य मुच्यते ब्रह्महत्यया । सव्याहृतिकां गायत्रीं प्रणवं वा जले जपेत् ॥ ध्यायेन्नारायणं देवं सर्वपापप्रशान्तये । अपः पाणौ समादाय त्रिः पठेद् द्रुपदामृचम् । ततोऽयं मूर्ध्नि विन्यस्य सर्वपापैः प्रमुच्यते' इति ॥

गौतमः—

'गायत्रीं पच्छोऽर्धर्चशः सर्वामपि त्रिरन्तर्जले जपन् सर्वपापेभ्यः प्रमुच्यते । अपि वा प्रणवं त्रिरन्तर्जले जपन् सर्वपापेभ्यः प्रमुच्यते' इति ॥

முறை ஜபிக்கலாம். அது அச்வமேதத்தின அவப்ருதம் எவ்விதமோ அவ்விதம் என்று மனு சொன்னார். அகமர்ஷண ஸூக்தத்திற்கு அகமர்ஷணர் ஒருவரே ருஷி, அனுஷ்டுப் சந்தஸ், பாவவ்ருதகர் தேவதை. 'ருதம்ச' என்பது முதலான மூன்று ருக்குகளுக்கும் ருஷியை மனதிலேயே சிந்திக்கவேண்டும. யஜுர்வேதத்திலுள்ள 'த்ருபதா' என்ற காயத்ரியை ஜலத்தினுள் முழுகி மூன்று முறை ஜபித்தால், ப்ரம்ஹ ஹத்யையாலும் விடுபடுவான். வ்யாஹ்ருதிகளுடன் கூடிய காயத்ரியை, அல்லது ப்ரணவத்தை ஜலத்தினுள் இருந்து ஜபிக்கவேண்டும். தேவனை நாராயணனை ஸகல பாபங்களையும அழிக்க த்யானிக்க வேண்டும். ஜலத்தைக் கையில் எடுத்து, 'த்ருபதாத்' என்ற ருக்கை மூன்று முறை ஜபிக்க வேண்டும். அந்த ஜலத்தைத் தலையில் விட்டுக்கொண்டால் ஸகல பாபங்களாலும விடுபடுவான்.

கௌதமர்—காயத்ரியை, பாதங்களாயும், பாதி ருக்காயும், முழுவதாயும் மூன்று முறை ஜலத்தினுள் முழுகி ஜபித்தால், அல்லது ப்ரணவத்தை மூன்றுமுறை ஜபித்தால் ஸகல பாபத்தினின்றும் விடுபடுவான்.

ஸுமந்து:—

'ஹம்ஸஶ்ஶுசிஷதித்யேதாம்ருசம் த்ரிரப்ஸுமத்யே ஜபந் ஸர்வபாபை: ப்ரமுச்யதே । அபிவா வ்யாஹ்ருதீ: த்ரிரப்ஸுமத்யே ஜபந் ஸர்வபாபை: ப்ரமுச்யதே' இதி ॥

யம:—

'அந்தர்ஜலே ஜபேந்மக்ந: த்ரி:க்ருத்வோऽகமர்ஷணம் । த்ருபதாம் வாऽऽவர்தயேத்த்ரி: ஆயங்கௌரிதிவா ருசம் ॥ ஸவ்யாஹ்ருதிம் ஸப்ரணவாம் காயத்ரீம் த்ரிர்ஜபேத்ததா । ஆவர்தயேத்வா ப்ரணவம் ஸ்மரேத்வா விஷ்ணுமவ்யயம் ॥ த்யாயேந்நாராயணம் தேவம் ஸ்நானாதிஷு ச கர்மஸு । ப்ராயஶ்சித்தம் ஹி ஸர்வஸ்ய துஷ்க்ருதஸ்யேதி வை ஶ்ருதி:' இதி ॥

யாஜ்ஞவல்க்ய:—

'ஜலமத்யே ஸ்திதோ விப்ர: ஶுத்தாத்மா ஹரிம் ஸ்மரேத் । தத்விஷ்ணோரிதி மந்த்ரேண மஜ்ஜேதப்ஸு புன: புன: ॥

ஸுமந்துவும் :— 'ஹம்ஸசுசிஷத்' என்ற இந்த ருக்கை ஜலத்தினுள் முழுகி மூன்று முறை ஜபிப்பவன் ஸகல பாபத்தினின்றும் விடுபடுவான். அல்லது வ்யாஹ்ருதிகளை ஜலத்தினுள் மூன்று முறை ஜபிப்பவன் ஸகல பாபத்தினின்றும் விடுபடுவான்.

யமன் :— ஜலத்தினுள் முழுகி அகமர்ஷணத்தை, அல்லது த்ருபதையை, அல்லது 'ஆயங்கௌ:' என்ற ருக்கை, அல்லது வ்யாஹ்ருதிகளுடனும் ப்ரணவத்துடனும் கூடிய காயத்ரியை மூன்று முறை ஜபிக்கவேண்டும். அல்லது ப்ரணவத்தையாவது ஆவ்ருத்தி செய்யலாம். அல்லது விஷ்ணுவையாவது ஸ்மரிக்கவேண்டும். ஸ்நானம் முதலிய கர்மங்களில் நாராயணனை ஸ்மரிக்கவேண்டும். இது ஸகல பாபங்களுக்கும் ப்ராயச்சித்தம் என்கிறது வேதம்

யாக்ஞவல்க்யர்:— ப்ராம்ஹணன் ஜலத்தின் நடுவிலிருந்து, சுத்தசித்தனாய் ஹரியை ஸ்மரிக்கவேண்டும். 'தத்விஷ்ணோ:'

காயத்ரீ வைஷ்ணவீ ஹ்யேஷா விஷ்ணோஸ்ஸம்ஸ்மரணாய வை' இதி ||

சந்த்ரிகாயாம்—

'விஷ்ணோராயதனம் ஹ்யாபஸ்ஸ ஹ்யபாம்பதிருச்யதே |
தஸ்யைவ ஸூனவஸ்த்வாபஸ்தஸ்மாத்தாஸு ஸ்மரேத்ஸதா ||
ஆபோஹிஷ்டேதி திஸ்ருபிர்யதாவதனுபூர்வஶ: | ஹிரண்யவர்ணா இதி ச சதஸ்ருபிஸ்ததா || ஶன்னோதேவீரிதி ததா ஶன்ன ஆபஸ்ததைவ ச | இதமாப: ப்ரவஹதேத்யேவம் ச ஸம்மார்ஜயேச்ச || ஏவம் ஸம்மார்ஜனம் க்ருத்வா சந்த ஆர்ஷம் ச தைவதம் | அகமர்ஷணஸூக்தஸ்ய ஸம்ஸ்மரேச்ச ப்ரயத: ஸதா | ததோ(அ)ம்பஸி நிமக்னஸ்து த்ரி: படேதகமர்ஷணம் | ப்ரக்ஷிப்யான்மூர்த்னி ததா மஹாவ்யாஹ்ருதிபிர்ஜலம்' இதி ||

வஸிஷ்ட:—

'ஆபோஹிஷ்டேதமாபஶ்ச த்ருபதாதிவ இத்யபி |
ததா ஹிரண்யவர்ணாபி: பாவமானீபிரந்தத: || ததோ

என்ற மந்த்ரத்தால் அடிக்கடி முழுகவேண்டும். இந்த வைஷ்ணவ காயத்ரீ, விஷ்ணுவின் ஸ்மரணத்திற்காகியதாம்.

சந்த்ரிகையில் :— ஜலம் விஷ்ணுவின் இருப்பிடமாம். அவன் ஜலத்திற்கு அரசனெனப்படுகிறான். அவனுடைய குழந்தைகளாம் ஜலங்கள். ஆகையால் அவனை ஜலத்தில் ஸ்மரிக்கவேண்டும். 'ஆபோஹிஷ்டா' முதலிய மூன்று ருக்குகள், 'ஹிரண்யவர்ணா:' முதலிய நான்கு ருக்குகள், 'சன்னோதேவீ:' 'சன்னஆப:' 'இதமாப: ப்ரவஹத' என்ற மந்த்ரங்கள் இவைகளை ஜபிக்கவேண்டும். இவ்விதம் மார்ஜனம் செய்துகொண்டு, அகமர்ஷண ஸூக்தத்தின் ருஷி, சந்தஸ், தேவதை இவைகளை சுத்தனாய் ஸ்மரிக்கவேண்டும். பிறகு ஜலத்தில் முழுகியவனாய் அகமர்ஷண ஸூக்தத்தை மூன்று முறை ஜபிக்கவேண்டும். மஹாவ்யாஹ்ருதிகளால் தலையில் ஜலத்தை விடவேண்டும்.

வஸிஷ்டர் :— 'ஆபோஹிஷ்ட' 'இதமாப:' 'த்ருபதா' 'ஹிரண்யவர்ணா:' 'பாவமானிகள்' இவைகளை ஜபித்து, ஸூர்யனைப்பார்த்து, ஓங்காரத்துடன் முழுகி, ஜலத்தினுள் ப்ராணயா

𑌽𑌭𑌿𑌵𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌸𑍋𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌨𑌿𑌮𑌜𑍍𑌜𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌸𑍁 𑌜𑌪𑍇𑌚𑍍𑌚 𑌯𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯𑌾𑌮𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀𑌂 𑌚𑌾𑌘𑌮𑌰𑍍𑌷𑌣𑌮𑍍 ॥ 𑌯𑍋𑌽𑌨𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌨𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌕𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌮𑍍𑌭𑌸𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃 । 𑌸 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌫𑌲𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌤𑍁 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌗𑍁𑌣𑌂 𑌫𑌲𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑌪𑌿—

'𑌤𑌤𑍋𑌽𑌪𑍍𑌸𑍁 𑌨𑌿𑌮𑌗𑍍𑌨𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑌘𑌮𑌰𑍍𑌷𑌣𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃𑌪𑌰𑌮𑌂𑌪𑌦𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌾 𑌸𑌾𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍀𑌂 𑌵𑌾 𑌯𑍁𑌞𑍍𑌜𑌤𑍇𑌮𑌨 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑌂 𑌵𑌾 𑌪𑍌𑌰𑍁𑌷𑌸𑍂𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌽𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌵𑌾𑌸𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌰𑍍𑌷𑌿𑌪𑌿𑌤𑍃𑌤𑌰𑍍𑌪𑌣𑌮𑌮𑍍𑌭𑌃𑌸𑍍𑌥𑌏𑌵 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

'𑌮𑍃𑌦𑍍𑌗𑍋𑌮𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑌾𑌲𑌿𑌪𑍍𑌯 𑌤𑌲𑍍𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑍈𑌰𑍇𑌵 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌤𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑍍𑌯𑌾𑌚𑌮𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌵𑌤𑍍 𑌤𑌤𑌃𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌃 ॥ 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌸𑍋𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌮𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑍍𑌨𑌿𑌮𑌜𑍍𑌜𑍇𑌜𑍍𑌜𑌲𑌾𑌶𑌯𑍇 । 𑌆𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌨𑍍𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌤𑍍 ॥ 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚𑌰𑌸𑌿 𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌗𑍁𑌹𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌤𑍋𑌮𑍁𑌖𑌃 । 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌷𑌟𑍍𑌕𑌾𑌰

மங்களைசசெய்து, காயத்ரியையும, அகமர்ஷணத்தையும் ஜபிக்க வேண்டும். எந்த ப்ராமஹணன் இந்த விதியுடன் எந்த ஜலத்திலாவது ஸ்நானம் செய்கின்றானோ அவன் புண்யதீர்த்த ஸ்நான பலத்தையடைகிறான். புண்யதீர்த்தத்திலானால் இருமடங்கு பலனையடைகிறான்.

விஷ்ணுவும் :— பிறகு, ஜலத்தினுள் முழுகியவனாய் மூன்று முறை அகமர்ஷணத்தை, அல்லது 'தத்விஷ்ணோ:' என்பதை, அல்லது காயத்ரியை, அல்லது 'யுஞ்ஜதேமன:' என்ற அனுவாகத்தை, அல்லது புருஷஸூக்தத்தை ஜபித்து, ஸ்நானம் செய்து ஈரவஸ்த்ரமுடையவனாய் தேவ ருஷி பித்ரு தர்ப்பணத்தை ஜலத்திலிருப்பவனாகவே செய்யவேண்டும்.

வ்யாஸர் :— ம்ருத்திகை, கோமயம் இவைகளால், அவைகளின் மந்த்ரங்களால் தேஹத்தைப்பூசி அலம்பி, ஆசமனம் செய்து விதிப்படி ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். ஓங்காரத்துடன் ஸூர்யனைப்பார்த்து, ஜலாசயத்தில் மூன்றுமுறை முழுகவேண்டும். ஆசமனம் செய்து, 'அந்தச்சரஸி+ரஸோம்ருதம்' என்ற

ஆபோ ஜ்யோதீ ரஸோऽம்ருதம் ॥ ததஸ்ஸமார்ஜநம் குர்யாத் ஆபோஹிஷ்டா மயோபுவ: । இதமாப: ப்ரவஹத வ்யாஹ்ருதீபிஸ்ததைவ ச ॥ ததோऽபிமந்த்ர்ய தத்தீர்த்தம் ஆபோஹிஷ்டாதிமந்த்ரகை: । அந்தர்ஜலகதோ மக்நோ ஜபேத் த்ரிரகமர்ஷணம் ॥ த்ருபதாம் வா த்ரிராவ்ருத்ய வ்யாஹ்ருதிம் ப்ரணவாத்மிகாம் । ஸாவித்ரீம் வா ஜபேத்வித்வாந் தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ॥ ஆவர்த்தயேத்வா ப்ரணவம் தேவம் வா ஸம்ஸ்மரேத்தரிம் ॥ த்ருபதாஹி வரோ மந்த்ரோ யஜுர்வேதே ப்ரதிஷ்டித: । அந்தர்ஜலே த்ரிராவர்த்ய ஸர்வபாபை: ப்ரமுச்யதே ॥ யதாऽஶ்வமேத: க்ரதுராட் ஸர்வபாபப்ரணாஶந: । ததாऽகமர்ஷணம் ஸூக்தம் ஸர்வபாபப்ரணாஶநம்' இதி ॥

போதாயந:—

'அத ஹஸ்தௌ ப்ரக்ஷால்ய கமண்டலும் ம்ருத்பிண்டம் ச ஸங்க்ருஹ்ய தீர்த்தம் கத்வா த்ரி: பாதௌ ப்ரக்ஷாலயதே த்ரிராத்மாநமபி ஹைகே ப்ருவதே । ஶ்மஶாநமாபோ தேவக்ருஹம் கோ

மந்த்ரத்தால் ஜலத்தைப்பருகிப் பிறகு 'ஆபோஹிஷ்ட' 'இதமாப:' வ்யாஹ்ருதிகள் இவைகளால் மார்ஜனம் செய்துகொள்ள வேண்டும். பிறகு 'ஆபோஹிஷ்ட' முதலிய மந்த்ரங்களால் அந்தத் தீர்த்தத்தை அபிமந்த்ரித்து, ஜலத்தினுள் முழுகியவனாய் அகமர்ஷணத்தை மூன்றுமுறை ஜபிக்கவேண்டும 'த்ருபதா' மந்த்ரத்தையாவது மூன்றுமுறை ஜபிக்கலாம். ப்ரணவத்தை முதலாயுடைய வ்யாஹ்ருதியையாவது, ஸாவித்ரியையாவது, 'ததவிஷ்ணோ:' என்பதையாவது ஜபிக்கலாம். ப்ரணவத்தையாவது ஆவ்ருத்திசெய்யலாம். விஷ்ணுவையாவது ஸ்மரிக்கலாம். யஜுர்வேதத்திலுள்ள 'த்ருபதா' என்றது சிறந்த மந்த்ரம். அதை ஜலத்தினுள் மூன்றுதடவை ஜபித்தால் ஸகலபாபங்களாலும் விடுபடுவான். யாகங்களுள் சிறந்த அச்வமேதம் எப்படி ஸகலபாபநாசனமோ, அப்படி அகமர்ஷணஸூக்தம் ஸகலபாபநோதனமாம்.

போதாயனர்:-பிறகு, கைகளை அலம்பி, கமண்டலுவையும், மண்கட்டியையும் எடுத்துக்கொண்டு தீர்த்தத்திற்குச்சென்று, மூன்றுதடவை கால்களை அலம்பவேண்டும், மூன்றுமுறை தன்

ष्ठं यत्र च ब्राह्मणाः अप्रक्षाल्य तथा बहिः तान् पादौ प्रवे-
ष्टव्यमिति । अथापोऽभिप्रपद्येत 'हिरण्यशृङ्गं
वरुणं प्रपद्ये' इति द्वाभ्याम् अथाञ्जलिनाप उपह-
रति 'सुमित्रा न आप ओषधयः सन्त्विति' तां दिशं निर-
ुक्षति यस्यां दिशि द्वेष्यो भवति 'दुर्मित्रास्तस्मै भू-
यासुर्योऽस्मान्द्वेष्टि यं च वयं द्विष्मः' इत्यथाप
उपस्पृश्य 'नमोऽग्नयेऽप्सुमते' इत्युपस्थाय त्रिः
प्रदक्षिणमुदकं परिवर्तयति 'यदपां क्रूर'मिति 'इमं
मे गङ्गे' इति तीर्थमावाह्याद्भिर्मार्जयेत् 'आपो हि ष्ठा
मयोभुवः' इति तिसृभिः 'हिरण्यवर्णाः शुचयः
पावकाः' इति चतसृभिः 'पवमानः सुवर्जनः' इत्ये-
तेनानुवाकेन च मार्जयित्वाऽन्तर्जलगतोऽघमर्ष-
णेन त्रीन्प्राणायामान्धारयेदृतं च सत्यं चेत्येत-
दघमर्षणं त्रिर्जपेदेवं च सर्वस्मात्पापात्
प्रमुच्यते । 'आयं गौः पृश्निरक्रमी'दित्येतां च त्रि-

னையும் சுத்திசெய்து கொள்ளவேண்டும். இவ்விஷயத்தில் சிலர் இவ்விதம சொல்லுகின்றனர்—'ச்மசானம், ஜலம், தேவக்ருஹம், மாட்டுக்கொட்டில், ப்ராம்ஹணர் இருக்குமிடம் இவைகளில் காலை அலம்பாமல் ப்ரவேசிக்கக்கூடாது' என்று. பிறகு, 'ஹிரண்யச்ருங்கம்' என்ற இரண்டு மந்த்ரங்களால் ஜலத்திலிறங்கவும். பிறகு 'ஸுமித்ராந:' என்ற மந்த்ரத்தால் ஜலாஞ்ஜலியை தன்மேல் சேர்த்து, 'துர்மித்ரா:' என்ற மந்த்ரத்தால் சத்ருவிருக்கும் திக்கில் ஜலாஞ்ஜலியை எறிந்து, ஜலத்தைத் தொட்டு, 'நமோக்னயே' என்பதால் உபஸ்தானம் செய்து, 'யதபாம்' என்பதால் ஜலத்தை மூன்றுமுறை ப்ரதக்ஷிணமாய்ச் சுற்றி, 'இமம்மே' என்பதால் தீர்த்தத்தை ஆவாஹனம் செய்து, ஜலத்தால் மார்ஜனம் செய்யவும். 'ஆபோஹிஷ்டா' முதல் மூன்று மந்த்ரங்கள், 'ஹிரண்யவர்ணா:' முதல் நான்கு மந்த்ரங்கள், 'பவமானஸ்ஸுவர்ஜன:' என்ற அனுவாகம் இவைகளால் மார்ஜனம் செய்துகொண்டு, ஜலத்தினுள் முழுகி அகமர்ஷணத்துடன் மூன்று ப்ராணாயாமங்கள் செய்யவேண்டும். 'ருதம்ச ஸத்யம்ச' என்ற இந்த அகமர்ஷணத்தை ஜலத்தினுள்

𑌰𑍍𑌜𑌪𑍇𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌪𑌾𑌪𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । '𑌦𑍍𑌰𑍁𑌪𑌦𑌾𑌦𑌿𑌵𑍇𑌨𑍍𑌮𑍁𑌮𑍁𑌚𑌾𑌨𑌃' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑍍𑌜𑌪𑍇𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌪𑌾𑌪𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । '𑌹𑌂𑌸𑌶𑍍𑌶𑍁𑌚𑌿𑌷𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑍍𑌜𑌪𑍇𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌪𑌾𑌪𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌅𑌪𑌿 𑌵𑌾 𑌸𑌾𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍀𑌂 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀𑌂 𑌪𑌚𑍍𑌛𑍋𑌽𑌰𑍍𑌧𑌰𑍍𑌚𑌶𑌸𑍍𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑍍𑌜𑌪𑍇𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌪𑌾𑌪𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌅𑌪𑌿 𑌵𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑍀𑌰𑍍𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑍍𑌜𑌪𑍇𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌪𑌾𑌪𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌅𑌪𑌿 𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑍍𑌜𑌪𑍇𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌪𑌾𑌪𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌮𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌵𑌿𑌧𑌿𑌶𑍍𑌚𑍋𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌬𑍋𑌧𑌾𑌯𑌨𑍇𑌨—

'𑌅𑌥𑌾𑌤𑍋 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌵𑌿𑌧𑌿𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌾𑌰𑌿𑌗𑍃𑌹𑌸𑍍𑌥𑌵𑌾𑌨𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌥𑌪𑌰𑌿𑌵𑍍𑌰𑌾𑌜𑌕𑌾𑌨𑌾𑌮𑍍 𑌅𑌶𑍍𑌵𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌪𑌰𑌮𑌾 𑌦𑍇𑌵𑍀𑌤𑌿 𑌭𑍂𑌮𑌿𑌂 𑌦𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌚𑌾𑌭𑌿𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑍋𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑌾𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌨𑌦𑍀𑌤𑌟𑍇 𑌲𑍋𑌷𑍍𑌟𑌮𑌾𑌦𑌾𑌯 𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑌾𑌤𑍍𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌰𑍋

மூன்று முறை படித்தால், ஸகல பாபத்தினின்றும் விடுபடுவான். அல்லது 'ஆயங்கௌ:' என்ற ருக்கை, அல்லது 'த்ருபதாதிவ' என்ற ருக்கை, அல்லது 'ஹம்ஸச்சுசிஷத்' என்ற ருக்கை, அல்லது காயத்ரியை பாதமாயும், பாதி ருக்காயும், ஸமஸ்தமாயும், அல்லது வ்யாஹ்ருதிகளை தனியாயும், சேர்த்தும், அல்லது ப்ரணவத்தை ஜலத்தினுள் முழுகியவனாய் மூன்று தடவை படித்தால் ஸகல பாபத்தினின்றும விடுபடுவான்.

ம்ருத்திகா ஸ்நானவிதியும் போதாயனரால் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

இனி ப்ரம்ஹசாரி, க்ருஹஸ்த, வானப்ரஸ்த, ஸன்யாஸிகளுக்கு மருத்திகாஸ்நானவிதியைச் சொல்லுகிறேன். 'அசவகராந்தே' 'ஸஹஸ்ரபரமாதேவீ' என்ற மந்த்ரங்களால், பூமியையும, அறுகையும் அபிமந்த்ரித்து, 'உத்ருதாஸி' என்ற மந்த்ரத்தால் நதிககரையில் மண்கட்டியை எடுத்து, 'காண்டாத் காண்டாத்' என்ற இரண்டு மந்த்ரங்களால் அறுகை க்ரஹித்து, 'ம்ருத்திகே ஹநமேபாபம்' என்ற மந்த்ரத்தால் அருகை மண்கட்டியின்மேல் வைத்து, 'யதஇந்த்ர' 'ஸ்வஸ்திதா:' 'ஸ்வஸ்திந இந்த்ர:' 'த்ராதா

ஸமஞ்ஜீதி ஆம்னாதம் ப்ரதிவஸ்ரா லோஷ்டாய லுப்த்வா ஸந்தேவாவ
தீதி ப்ரதிவஸ்ரம் லோஷ்ட ப்ரதிஷ்டாப்ய யதஜுஷ்யா லோக
ஸ்வஸ்திதா: ஸ்வஸ்தி நஶ்சேந்த்ரவஜ்ரா ஸ்வஸ்தா தாமிதி லோகா
ந்தந்த்ரா: பரம்ப்ரேத்யா ஜந்தவரேஹீதி ஷஷ்டீ: ப்ரதிதிஶம்
ப்ரதிதிஶம் லோஷ்டம் க்ஷிப்த்வா கந்தத்வாராமிதி லோஷ்டமாதாய
உதுத்யம் ஜாதவேதஸமிதி லோஷ்டமாதித்யம் தர்ஶயித்வா ஶ்ரீ
ர்மே பஜது அலக்ஷ்மீர்மே நஶ்யத்விதி ஶிர: ப்ரதக்ஷிணீக்ருத்ய ஸ
ஹஸ்ரஶீர்ஷேதி ஶிரஸ்யாலிப்ய விஷ்ணுமுகா இதி முகம் ஓ
ஜோக்ரீவாபிரிதி க்ரீவாம் மஹாம் இந்த்ரோ வஜ்ரபாஹுரிதி
பாஹூ ஸோமானம் ஸ்வரணமிதி கக்ஷௌ ஶரீரம் யஜ்ஞஶமல
மிதி ஶரீரம் நாபிர்மே சித்தம் விஜ்ஞானமிதி நாபிம் ஆபாந்தம
ன்யுரிதி கடிம் விஷ்ணோரராடமஸீதி ப்ருஷ்டம் வருணஸ்ய
ஸ்கம்பனமஸீதி பாயும் ஆனந்தநந்தாவித்யாண்டௌ ஊருவோரோ
ஜ இத்யூரூ ஊரூ அரத்னீ இதி ஜானுனீ ஜங்காப்யாமிதி
ஜங்கே சரணம் பவித்ரமிதி சரணௌ இதம் விஷ்ணுஸ்த்ரீணிப

ரம்' 'ஆபாந்தமன்யு:' 'பரமம்ருத்யோ' என்ற ஆறு மந்த்ரங்களால் முறையே ஒவ்வொரு திக்கிலும் மண்கட்டியை எறிந்து, 'கந்தத்வாராம்' என்பதால் மண்கட்டியை எடுத்து, 'உதுத்யம்' என்பதால் மண்கட்டியை ஸூர்யனுக்கு காண்பித்து, 'ஶ்ரீர்மே' என்பதால் தலையைச்சுற்றி, 'ஸஹஸ்ரஶீர்ஷா' என்பதால் தலையில் பூசி, 'விஷ்ணுமுகா:' என்பதால் முகத்தையும், 'ஓஜோக்ரீவாபி:' என்பதால் கழுத்தையும், 'மஹாம்இந்த்ர:' என்பதால் கைகளையும், 'ஸோமாநம்' என்பதால் கக்ஷங்களையும், 'சரீரயஜ்ஞ' என்பதால் சரீரத்தையும், 'நாபிர்மே' என்பதால் நாபியையும், 'ஆபாந்தமன்யு:' என்பதால் இடுப்பையும், 'விஷ்ணோரராடம்' என்பதால் முதுகையும், 'வருணஸ்ய' என்பதால் குஹ்யத்தையும், 'ஆனந்தநந்தௌ' என்பதால் பீஜங்களையும், 'ஊருவோரோஜ:' என்பதால் துடைகளையும், 'ஊரூ அரத்னீ' என்பதால் ஜானுக்களையும், 'ஜங்காப்யாம்' என்பதால் ஜங்கைகளையும், 'சரணம்' என்பதால் சரணங்களையும், 'இதம்விஷ்ணு:' 'த்ரீணிபதா' என்பவையால் பாதங்களையும், மண்ணினால்பூசி, 'ஸஜோஷாஇந்த்ர' என்பதால் மீதி

ஷேதி ஆரப்யம் வாருண ஸஜோஷா இந்த்ரேதி ஶேஷம் தூர்வா-
ஸஹிதம் லோஷ்டம் ஶிரஸி நிதாய ஹிரண்யஶ்ருங்கமிதி
தீர்த்தம் ப்ரவிஶ்ய ஸுமித்ரா ந ஆப ஓஷதய இத்யாத்மாநமபி
ஷிச்ய உதகாஞ்ஜலிமாதாய லோஷ்டதேஶே நிதாய துர்மி-
த்ராஸ்தஸ்மை பூயாஸுரிதி ப்ரதமம் யோஸ்மாந்த்வேஷ்டீ-
தி த்விதீயம் யஞ்சவயம் த்விஷ்ம இதி த்ருதீயம் ஆபோ ஹிஷ்டா
மயோபுவ இதி திஸ்ருபி: ஹிரண்யவர்ணா: ஶுசய: பாவகா
இதி சதஸ்ருபி: பவமாந: ஸுவர்ஜந இத்யேதேநாநுவா-
கேந மார்ஜயித்வா நமோக்நயேப்ஸுமத இதி நமஸ்க்ருத்ய
யதபாம் க்ரூரமிதி த்ரிராவர்த்ய இமம் மே கங்க இத்யபோ
அபிமந்த்ர்ய ருதஞ்ச ஸத்யஞ்சேத்யகமர்ஷணஸூக்தேந அபோ
அவகாஹேத தேவாந்ருஷீந் பித்ரூம்ஶ்ச தர்ப்பயித்வா ஶுசீ
வோ ஹவ்யேதி வஸ்த்ரம் ப்ரோக்ஷ்ய தேவஸ்ய த்வேதி வஸ்த்ரமா
தாய அவதூதம் ரக்ஷ இத்யவதூய உதுத்யம் ஜாதவேதஸமிதி
வஸ்த்ரமுத்க்ஷிப்ய ஶோஷயித்வா அஹதம் வாஸ: பரிதாய த்வி
ராசம்ய ஶ்ரௌதஸ்மார்த்தகர்மார்ஹோ பவதி

மண்ணை அறுகுடன் சேர்த்து தலையில் வைத்து, 'ஹிரண்ய ச்ருங்கம்' என்பதால் ஜலத்திலிறங்கி, 'ஸுமித்ரா:' என்பதால் தனக்கு அபிஷேகம் செய்துகொண்டு, உதகாஞ்ஜலியை எடுத்து மண்கட்டி உள்ள ஸ்தலத்தில், 'துர்மித்ரா:' என்பதால், உதகாஞ்ஜலியை விட்டு, 'யோஸ்மாந்த்வேஷ்டி' என்பதால் இரண்டாவது தடவையும், 'யமசவ்யமத்விஷ்ம:' என்பதால் மூன்றாவது தடவையும் விட்டு, 'ஆபோஹிஷ்ட'முதலிய மூன்று ருக்குகள், 'ஹிரண்யவர்ண:' என்பது முதல் நான்கு ருக்குகள், 'பவமான:' என்ற அனுவாகம் இவைகளால் மார்ஜனம் செய்து, 'நமோக்னயே' என்பதால் நமஸ்கரித்து, 'யதபாம்' என்பதால் மூன்று தடவை ஜலத்தை ஒதுக்கி, 'இமம்மேகங்கே' என்பதால் ஜலத்தை அபிமந்த்ரித்து, 'ருதம்ச'என்ற ஸூக்தத்தினால் ஜலத்தில் முழுகவேண்டும். தேவ ருஷி பித்ரு தர்ப்பணத்தைச் செய்து, 'சுசீவ:' என்பதால் வஸ்த்ரதை ப்ரோக்ஷித்து, 'தேவஸ்யத்வா' என்பதால் வஸ்த்ரத்தை எடுத்து, 'அவதூதம்' என்பதால் உதறி, 'உதுத்யம்' என்பதால் வஸ்த்ரத்தை

𑌯𑍇 𑌨𑌿𑌶𑌾𑌚𑌰𑌾𑌃 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌶𑌿𑌵𑌿𑌰𑍋𑌯𑍇𑌨 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌸𑌮𑌾𑌰𑌭𑍇' 𑌇𑌤𑌿 𑌦𑌰𑍍𑌭𑌾𑌸𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌷𑍍𑌟𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌶𑌤𑌂 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀𑌂 𑌜𑌪𑍇𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌸 𑌪𑍂𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌹𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌗𑍋𑌵𑌧 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌤𑌲𑍍𑌪𑌗𑌮𑌨 𑌸𑍁𑌵𑌰𑍍𑌣𑌸𑍍𑌤𑍇𑌯 𑌸𑍁𑌰𑌾𑌪𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌪𑌪𑍍𑌰𑌣𑌾𑌶𑌨𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯𑌤𑍇 । 𑌹𑌿𑌤𑍍𑌵𑍈𑌤𑌦𑍍𑌦𑍇𑌹𑌂 𑌶𑌿𑌵𑌂 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌬𑍋𑌧𑌾𑌯𑌨𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌨𑍁𑌕𑌲𑍍𑌪𑌮𑌾𑌹 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃—

'𑌯 𑌏𑌷 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌰𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃 । 𑌅𑌸𑌾𑌮𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌚𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌰𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌜𑌲𑍇 𑌚𑍈𑌵 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌨𑌾𑌚𑌮𑌨𑍇 𑌤𑌥𑌾 । 𑌜𑌲𑌾𑌭𑌿𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌣𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑌮𑍍 ॥ 𑌅𑌘𑌮𑌰𑍍𑌷𑌣𑌸𑍂𑌕𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌶𑌃 । 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌚𑌰𑌣𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑍁𑌪𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌭𑌿𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

ஸூர்யனுக்குக் காண்பித்து, ‘ஆஹநதி’ என்று வஸ்த்ரத்தைத் தரித்து, இருமுறை ஆசமனம் செய்து, வெளி வந்து, ‘பூத + ரபே’ என்பதால் தர்ப்பாஸனத்தைப் பூமியில் வைத்து, மூன்று முறை ப்ராணாயாமம் செய்து, 108 முறை காயத்ரியை ஜபிக்கவேண்டும், ப்ராம்ஹணன் சுத்தனாகிறான். ப்ரம்ஹஹத்யை, கோவதம், குருதல்பகமனம், ஸ்வர்ணஸ்தேயம், ஸுராபானம் முதலிய ஸகல பாபங்களையும் போக்குவதாமிது என்று தெரிகின்றது. இவ்வுடலைவிட்டு நாராயணனை அடைகிறான் என்றார் பகவான் போதாயனர்.

அனுகல்பத்தைச் சொல்லுகிறார்,

யாக்ஞவல்க்யர் :— விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள சிறந்த இந்த ஸ்நானவிதியை, சரீர ஸாமர்த்யமில்லாததால் செய்ய முடியாவிடில், அப்பொழுது, மற்றொரு இந்த விதி சொல்லப்படுகிறது ஜலத்தினுள் ஸ்நானம், மார்ஜனம், ஆசமனம், ஜலாபிமந்த்ரணம், தீர்த்த பரிகல்பனம், அகமர்ஷணஸூக்தத்தை மூன்று முறை ஜபித்து நித்யமும் ஸ்நானம் செய்வது என்ற இந்த விதி மஹான்களால் உபதேசிக்கப்பட்டுள்ளது.

तीर्थपरिकल्पनमाह वसिष्ठः—

'चतुर्हस्तसमायुक्तं चतुरश्रं समन्ततः। प्रकल्प्यावाहयेद्गङ्गामेभिर्मन्त्रैर्विचक्षणः॥ विष्णोः पादप्रसूतासि वैष्णवी विष्णुदेवता। त्राहि नस्त्वेनसस्तस्मादाजन्ममरणान्तिकात्॥ तिस्रः कोट्योऽर्धकोटी च तीर्थानां वायुरब्रवीत्। दिवि भुव्यन्तरिक्षे च तानि ते सन्तु जाह्नवि' इति॥

स्मृत्यन्तरे—

'चतुरश्रं तीर्थपीठं पाणिनालिख्य वारिषु। आवाहयामि त्वां देवीत्यावाह्यात्रैव जाह्नवीम्॥ इमं मे गङ्ग इत्यृचा पुण्यतीर्थानि च संस्मरेत्। स्नानं प्लवङ्गस्येव कृतं विधिविनाकृतम्। वृथा द्विजन्मनस्तस्माद्विधिना स्नानमाचरेत्' इति॥

தீர்த்தபரிகல்பனத்தைச் சொல்லுகிறார்,

வஸிஷ்டர் :— நான்கு முழம் சுற்றளவுள்ளதாயும் நான்கு மூலைகளுள்ளதாயும் ஒரு பீடத்தை ஜலத்தில் கல்பித்து, மந்த்ரமறிந்தவன் இந்த மந்த்ரத்தால் கங்கையை ஆவாஹனம் செய்யவேண்டும். மந்த்ரம்—'விஷ்ணோ: + ஜாஹ்னவி' என்பது. இதன் பொருள்—"ஓ கங்கையே! நீ, விஷ்ணுவின் பாதத்தினின்றும் உண்டாகியவளும், விஷ்ணுவினுடையவளும், விஷ்ணுவைத் தேவதையாயுடையவளுமாய் இருக்கிறாய். ஆகையால் ஜன்மம் முதல் மரணம் வரையில் ஸம்பவிக்கும் பாபத்தினின்றும் எங்களைக் காக்கவேண்டும். ஆகாசத்திலும், பூமியிலும், அந்தரிக்ஷத்திலும், மூன்றரைக்கோடி தீர்த்தங்கள் இருக்கின்றன என்று வாயு சொன்னார். அத்தீர்த்தங்கள் எனக்காக இங்கு இருக்கவேண்டும்" என்பதாம்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:— நான்கு மூலையுள்ள தீர்த்த பீடத்தை ஜலத்தில் கையினால் எழுதி "ஓ தேவி! உன்னை ஆவாஹனம் செய்கிறேன்" என்று பீடத்தில் கங்கையை ஆவாஹனம் செய்து 'இமம்மேகங்கே' என்ற மந்த்ரத்தைப் படித்துப் புண்ய தீர்த்தங்களையும் நினைக்கவேண்டும். விதியில்லாமல் செய்யப்பட்ட ஸ்நானம் தவளையின் முழுக்குப்போல் வீணாகும். ஆகையால் விதியுடன் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரே —

'நாந்யோந்யம் ப்ருஷ்டதோ மஜ்ஜேந்நாந்யோந்யம் ச ம்ருஜேத் ப்ருஷ்டதோ மிதஃ । ஸ்நாத்வா ந தாவயேத் தந்தாந் ந ம்ருஜ்யாச்ச வாஸஸா முகம் ॥ அவகாஹ்ய ஜலே நக்நோ வஸ்த்ரம் யஃ பரிபீடயேத் । க்ரோதாத்தஸ்ய நிவர்த்தந்தே தேவதாஃ பித்ருபிஸ்ஸஹ’ இதி ॥

ரத்நாவல்யாம் —

'தர்ஶே ஸ்நாநம் ந குர்வீத மாதாபித்ரோஸ்து ஜீவதோஃ । குர்வம்ஸ்து நிபாதயேத் பித்ரோர் வ்ருத்திஜீவிதே ॥ ந ராத்ரௌ ம்ருத்திகாஸ்நாநம் நைவ பௌமார்கவாரயோஃ । ஸந்த்யயோர்நைவ கோமூத்ரம் ந ஶக்ருச்ச நிஶி ॥ திவாம்பு கோமயக்ஷ்மூத்ரைஃ ஶுத்திர்நிஶ்யம்புபஸ்மபிஃ । நாம்பு ஹந்யாந் நிந்தேந்ந தீர்த்தாத் தீர்த்தாந்தரம் வ்ரஜேத் ॥ ஸக்ருத்யேவ ததா குர்யாச்ச ஸ்நாந

ஸ்மருதயர்த்த ஸாரத்தில் :— ஒருவன்பின் ஒருவனிருந்து முழுகக்கூடாது. ஒருவர்க்கொருவர் முதுகைத் துடைக்கக் கூடாது. ஸ்நானம் செய்து பிறகு பற்களைச் சுத்தி செய்யக் கூடாது. வஸ்த்ரத்தால் முகத்தைத் துடைக்ககூடாது. ஜலத்தில் அமிழ்ந்துகொண்டு வஸ்த்ரமில்லாதவனாய் எவன் வஸ்த்ரத்தைச் சுத்தி செய்கின்றானோ அவனிடத்தில் கோப முடையவராய்த் தேவாகள் பித்ருக்களுடன் திரும்பிச் செல் கின்றனர்.

ரத்னவளியில் :— மாதாபிதாககள் ஜீவித்திருக்கும் பொழுது அமாவாஸ்யையில் ஸ்நானத்தைச் செய்யக்கூடாது. செய்பவன மாதாபிதாககளின் உயர்வு, உயிர் இவைகளை மறுக்கிறான். இரவில் ம்ருத்திகாஸ்நானம்கூடாது. பௌமவாரத்திலும், பானுவாரத்திலும் கூடாது. ஸந்த்யாகாலங்களில் கோமூத்ரத்தை உபயோகிககக்கூடாது. ராத்திரியில் சுத்திக்காகக் கோமயத்தை உபயோகிக்கக்கூடாது. பகலில் ஜலம், கோமயம், கோமூத்ரம் இவைகளாலும், இரவில் ஜலம், பஸ்மம் இவைகளாலும் சுத்தி சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஜலத்தை அடிக்கக்கூடாது. நிந்திக்கக்கூடாது. ஒரு தீர்த்தத்திலிருந்து மற்றொரு தீர்த்தத்

दानव्रतादिकम् । कुर्यात् पुण्यकर्माणि निष्फलानि भवन्ति वै' इति ॥

भारद्वाजः—

'सङ्कल्परहितं कर्म यच्छ्रुतिस्मृतिचोदितम् । यतो निष्फलं तत् स्यात् सङ्कल्प्यातस्समाचरेत् ॥ पादौ करौ च प्रक्षाल्य समाचम्य वाग्यतः । प्राङ्मुखोदङ्मुखो वाऽपि स्थित्वा दर्भासने शुचिः ॥ सदर्भहस्तौ जान्वोर्वै दक्षिणे दक्षिणोत्तरौ । कृत्वा वारादि संस्मृत्य यत्तत्कर्म करोति यत् ॥ मानसे संस्मरणं तत् सङ्कल्प इतीरितः ॥ स्नानमर्दितनेत्रस्य कर्णरोगातिसारिणः । आध्मानपीनसाजीर्णभुक्तवत्सु च गर्हितम् । अनातुरः स्नानं त्यजेद्यस्तु स विप्रश्शूद्रसमस्स्मृतः ॥ प्रायश्चित्ती भवेदेव लोके भवति निन्दितः' इति ॥

தை ஸ்மரிக்கக்கூடாது. ஸ்நானம், தானம், வ்ரதம் முதலியதை ஸங்கல்பம் செய்துகொண்டு பிறகே செய்யவேண்டும். அவ்விதமில்லாவிடில் புண்யகாமங்கள் பயனற்றவைகளாய் ஆகின்றன.

பரத்வாஜர் :— எக்காரணத்தால், ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில் சொல்லப்பட்டுள்ள கர்மம் ஸங்கல்பமில்லாவிடில் வீணாகின்றதோ ஆகையால் ஸங்கல்பித்துக் கொண்டே செய்யவேண்டும். கால்களையும், கைகளையும் அலம்பி, ஆசமனம் செய்து, மௌனியாய், கிழக்கு அல்லது வடக்கு நோக்கியவனாய்த் தர்ப்பாஸனத்தில் அமர்ந்து, சுத்தனாய், தர்ப்பங்களுடன் கூடிய கைகளை வலது முழங்காலின்மேல் வலதுகை மேலிருக்கும்படி செய்து, வாரம் முதலியதை ஸ்மரித்து, எந்தக் கர்மத்தைச் செய்கின்றானோ அதை மனதில் ஸ்மரிப்பது ஸங்கல்பமெனப் படுகிறது. கண்ரோக முள்ளவனுக்கும், காது ரோகமுள்ள வனுக்கும், அதிஸாரமுள்ளவனுக்கும், ஆத்மானம், பீனஸம், அஜீர்ணம் உள்ளவனுக்கும், புஜித்தவனுக்கும் ஸ்நானம் நிஷித்த மாகும். வ்யாதியில்லாத எந்த ப்ராம்ஹணன் ஸ்நானத்தை விடுவானோ அவன் சூத்ரனுக்குச் சமனாவான், ப்ராயச்சித்தார்ஹனாவான், உலகில் நிந்திதனாய் ஆவான்.

𑌭𑍃𑌗𑍁𑌃—

‘𑌨𑍈𑌕𑌵𑌾𑌸𑌾 𑌨𑌚 𑌦𑍍𑌵𑍀𑌪𑍇 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌲𑍇 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌨 । 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌦𑌿𑌤𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌨𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌦𑌶𑍁𑌚𑌿𑌃 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑍀𑌪𑌮𑌾𑌹 𑌸𑌏𑌵—

‘𑌵𑍃𑌷𑍈𑌕𑌶𑌤𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌗𑌵𑌾𑌂 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍍𑌯𑌸𑌂𑌶𑌯𑌮𑍍 । 𑌨 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌷𑌿𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌦𑍍𑌵𑍀𑌪 𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍋𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌮𑌨𑍁𑌃—

‘𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌶𑍁𑌚𑌿𑌃 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍 𑌦𑍇𑌵𑌰𑍍𑌷𑌿𑌪𑌿𑌤𑍃𑌤𑌰𑍍𑌪𑌣𑌮𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌜𑌾𑌬𑌾𑌲𑌿𑌃—

‘𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌰𑍍𑌷𑍀𑌂𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌤𑌰𑍍𑌪𑌯𑍇𑌦𑌕𑍍𑌷𑌤𑍋𑌦𑌕𑍈𑌃 । 𑌤𑌰𑍍𑌪𑌯𑍇𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌪𑌿𑌤𑍄𑌨𑍍 𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌤𑌿𑌲𑍋𑌦𑌕𑌚𑌨𑍍𑌦𑌨𑍈𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

ப்ருகு :— சருதியாலும், ஸ்ம்ருதியாலும் சொல்லப்பட்டுள்ள கர்மத்தை, ஒரு வஸ்த்ரமுடையவனும், தீவிலும், நடுவிலும், அசுத்தனும், ஓரிடத்திலும், ஒருகாலும் செய்யக்கூடாது.

அங்கு, க்ரஹிக்கத்தகுந்த தீவினைச் சொல்லுகிறார்,

ப்ருகுவே :— எந்தத் தீவில் ஒரு எருதுடன்கூடிய நூறு பசுக்கள் இருக்கின்றனவோ அந்தத் தீவு கர்மத்திற்கு நிஷித்தமான தீவாய் ஆகாது, ஸம்சயமில்லை. என்று வேதமுணர்ந்தவர் உரைக்கின்றனர்.

மநு :— ப்ரதிதினம் ஸ்நானம் செய்து, சுத்தனாய் தேவர், ருஷிகள், பித்ருக்கள் இவர்களுக்குத் தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும்.

ஜாபாலி :— தேவர்கள், ப்ரம்ஹருஷிகள் இவர்களுக்கு அக்ஷதங்களுடன் கூடிய ஜலங்களாலும், பித்ருக்களுக்குத் திலம், சந்தனம் இவையுடன்கூடிய திலோதகங்களாலும் தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும்.

𑌯𑌮𑌃—

'𑌤𑌿𑌲𑍈𑌰𑍍𑌦𑌰𑍍𑌭𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌯𑌦𑍍𑌦𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌧𑌯𑌾 𑌯𑌚𑍍𑌚 𑌦𑍀𑌯𑌤𑍇 । 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑌿𑌤𑍄𑌣𑌾𑌮𑍁𑌪𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌹𑍍𑌨𑌿𑌕𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍍 ॥

𑌨𑍈𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍍 ॥

𑌅𑌥 𑌨𑍈𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍍 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌸𑌾𑌰𑍇—

'𑌉𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌨𑍇𑌷𑍁 𑌅𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍍𑌯𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌨𑍇𑌷𑍁 𑌚 । 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌮𑌣𑌾𑌦𑍌 𑌚 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌨𑍈𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌂 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍 ॥ 𑌚𑌣𑍍𑌡𑌾𑌲𑌾𑌦𑌿𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌨𑍇 𑌤𑍁 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌾𑌰𑍁𑌣𑌮𑍇𑌵 𑌤𑍁 । 𑌕𑌾𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌲𑌾𑌪𑌕𑌰𑍍𑌷𑌂 𑌚 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌚 𑌵𑌾𑌰𑍁𑌣𑌮𑍍 ॥ 𑌇𑌤𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌯𑌥𑌾𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌂 𑌦𑍇𑌶𑌕𑌾𑌲𑌾𑌦𑍍𑌯𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾' 𑌇𑌤𑌿 ॥

யமன் :— திலங்கள், தர்ப்பங்கள் இவைகளுடன் கூடிய எந்த வஸ்து, 'ஸ்வதா' சப்தத்துடன் கொடுக்கப்படுகிறதோ, அது முழுவதும் அம்ருதமாய் ஆகிப் பித்ருக்களை அடைகின்றது.

மாத்யாஹ்னிக ஸ்நானம் முற்றிற்று.

நைமித்திகஸ்நானம்.

இனி நைமித்திக ஸ்நானம் சொல்லப்படுகிறது

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில் :— உச்சிஷ்டம் முதலியதின் ஸ்பர்சத்திலும், தீண்டக்கூடாதவரின் ஸ்பர்சத்திலும், க்ரஹணம், ஸங்க்ரமணம் முதலியதிலும் செய்யப்படும் ஸ்நானம் நைமித்திகம் எனப்படுகிறது. சண்டாளர் முதலியவரின் ஸ்பர்சத்தில் வாருண ஸ்நானத்தையே செய்ய வேண்டும். காம்யம், மலாபகர்ஷணம், க்ரியாஸ்நானம் என்ற இவைகளை வாருணஸ்நானமாகவே செய்யவேண்டும். மற்ற ஸ்நானங்களை, தேசகாலானுஸாரமாய் உசிதப்படி அனுஷ்டிக்கலாம்.

கார்க்ய:—

‘காம்யநைமித்திகம் ஸ்நாநம் ஶீதாத்பி: கார்யமேவ ச ।
நித்யம் யாத்ருச்சிகம் சைவ யதாருசி ஸமாசரேத்’ இதி ॥

மநு:—

‘திவாகீர்த்திமுதக்யாம் ச ஸூதிகாம் பதிதம் ததா ।
ஶவம் தத்ஸ்ப்ருஷ்டிநம் சைவ ஸ்ப்ருஷ்ட்வா ஸ்நாநேந ஶுத்த்யதி’ இதி ॥ திவாகீர்த்தி: = சண்டால: ॥ உதக்யா = ரஜஸ்வலா ॥

அங்கிரா:—

‘ஶவஸ்ப்ருஶமதோதக்யாம் ஸூதிகாம் பதிதம் ததா ।
ஸ்ப்ருஷ்ட்வா ஸ்நாத்வா ஶுத்தி: ஸ்யாத் ஸசைலேந ந ஸம்ஶய:’ இதி ॥

கௌதமோऽபி —

‘பதிதசண்டாலஸூதிகோதக்யாஶவஸ்ப்ருஷ்டிதத்ஸ்ப்ருஷ்ட்யுபஸ்பர்ஶநே ஸசைலோதகோபஸ்பர்ஶநாச்சுத்த்யேத்’ இதி ॥

கார்க்யர் — நைமித்திகம், காம்யம் என்னும் ஸ்நானங்களை சீதஜலத்தால் செய்யவேண்டும். நித்யம், யாத்ருச்சிகம் என்றவைகளை இஷ்டப்படி செய்யலாம்.

மநு :— சண்டாளன், ரஜஸ்வலை, ஸூதிகை, பதிதன், பிணம், பிணத்தைத் தொட்டவன் இவர்களை ஸ்பர்சித்தால் ஸ்நானத்தால் சுத்தனாகிறான்.

அங்கிரஸ் :— பிணத்தைத் தொட்டவன், ரஜஸ்வலை, ஸூதிகை, பதிதன் இவர்களை ஸ்பர்சித்தால், ஸசேலஸ்நானத்தால் சுத்தியுண்டாகும். ஸம்சயமில்லை. (தரித்த வஸ்த்ரத்துடன் முழுகுவது ஸசேலஸ்நானம்).

கௌதமரும் :— பதிதன், சண்டாளன், ஸூதிகை, ரஜஸ்வலை, சவத்தைத் தொட்டவன், அவனைத் தொட்டவன் இவர்களை ஸ்பர்சித்தால் ஸசேலஸ்நானத்தால் சுத்தனாகிறான்

இதனால் பதிதன் முதலியவரை ஸ்பர்சித்தவன் முதல்

अनेन पतितादिस्पृष्टिनोऽस्य तृतीयस्यापि सचेलस्नानविधिरुक्तं भवति ॥

स्मृत्यन्तरेऽपि—

'शवचण्डालपतितसूतिकोदक्यास्पृष्टतत्स्पृष्टिस्पर्शे सचेलस्नानम्' इति ॥

चन्द्रिकायाम्—

'चण्डालसूतिकोदक्याः पतितः शव एव च । एतेष्वेव संस्पर्शे तत्स्पृष्टिन्याय इष्यते' इति ॥ एवकारः शवधूमादिस्पर्शे तत्स्पृष्टिन्यायनिवृत्त्यर्थः ॥

तथा च तत्रैव—

'शवधूमं वान्तं विरिक्तं क्षौरकर्मिणम् । मैथुनाचरितारं च स्पृष्ट्वा स्नानं न विद्यते' इति ॥

यत्तु संवर्तः—

'तत्स्पृष्टिनं स्पृशेद्यस्तु स्नानं तस्य विधीय

மூன்றுமவனுக்கும் ஸசேலஸ்நானம உண்டு, என்று சொல்லிய தாய் ஆகிறது.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும் :— சவம், சண்டாளன், பதிதன், ஸூதிகா, ரஜஸ்வலை இவர்களைத் தொட்டவனையும், அவனைத் தொட்டவனையும் தொடுதல் இதில் ஸசேல ஸ்நானம.

சந்த்ரிகையில் :— சண்டாளன், ஸூதிகை, ரஜஸ்வலை, பதிதன், சவம் இவர்களின் ஸ்பாசத்திலேயே 'தத்ஸ்ப்ருஷ்டி ந்யாயம்' சொல்லப்படுகிறது. 'ஏவ' என்பது, சவப்புகை முத லியதை ஸ்பர்சித்தவனிடத்தில் தத்ஸ்ப்ருஷ்டிந்யாயம் இல்லை என்பதற்காம்.

அவ்விதமே, **சந்த்ரிகையிலேயே** :— சவப்புகையை ஸ்பர் சித்தவனையும், வாந்தி செய்தவனையும், விரேசனம் செய்தவனை யும், க்ஷௌரம் செய்து கொண்டவனையும், ஸ்த்ரீஸங்கம் செய்தவனையும் தொட்டால் ஸ்நானம் வேண்டியதில்லை.

ஸம்வர்த்தர் :— "அவர்களைத் தொட்டவனை எவன்தொடு வானே அவனுக்கு ஸ்நானம் விதிக்கப்படுகிறது. அதற்குமே

தே । ஸ்ப்ருஷ்டே சாசமநம் ப்ரோக்தம் த்ரவ்யாணாம் ப்ரோக்ஷணம் ததா’ இதி, யதபி வ்யாஸ: —

‘ஶவஸூதகிநம் ஸூதகிநம் ஸூதிகாம் வா ரஜஸ்வலாம் । ஸ்ப்ருஷ்ட்வா ஸ்நாயாத் தத்ஸ்ப்ருஷ்டம் தத்ஸ்ப்ருஷ்ட்வாऽऽசமேத் புத:’ இதி, ததபுத்திபூர்வஸ்பர்ஶவிஷயம் ॥

ததாச சந்த்ரிகாமாதவீயயோ: —

‘அபுத்திபூர்வஸம்ஸ்பர்ஶே த்வயோ: ஸ்நாநம் விதீயதே । த்ரயாணாம் புத்திபூர்வே து தத்ஸ்ப்ருஷ்டிந்யாய கல்பநா’ இதி ॥ சதுர்த்தஸ்யாசமநமேவ, ‘உபஸ்ப்ருஶேச் சதுர்த்தஸ்து தத்ஊர்த்வம் ப்ரோக்ஷணம் பவேத்’ இதி மரீசி ஸ்மரணாத் ॥

யத்து கூர்மபுராணே —

‘சண்டாலஸூதிகாஶவஶௌசஸ்ப்ருஷ்டம் ஸம்ஸ்ப்ருஶே

ளுள்ளவனுக்கு ஆசமனமும், த்ரவ்யங்களுக்கு ப்ரோக்ஷணமும் சொல்லப்பட்டுள்ளது” என்று சொல்லியதும்,

வ்யாஸர் :— “ஜனனாசௌச முள்ளவன், மரணாசௌச முள்ளவன், ஸூதிகை, ரஜஸ்வலை இவர்களைத் தொட்டால் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். தொட்டவனைத் தொட்டாலும் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். அவனைத் தொட்டால் அறிந்தவன் ஆசமனம் செய்யவேண்டும்” என்று சொல்லியதும் அறியாமல் செய்த ஸ்பர்சவிஷயமாம். அவ்விதமே சொல்லப் பட்டுள்ளது,

சந்த்ரிகா, மாதவீயங்களில் :— நினைவில்லாமல் செய்த ஸ்பர்சத்தில் இருவருக்கு ஸ்நானம் விதிக்கப்படுகின்றது. புத்தி பூர்வமாய்ச் செய்த ஸ்பர்சத்திலானால் மூன்று பேருக்கும் ஸ்நானம். இங்கு ‘தத்ஸ்ப்ருஷ்டிந்யாயம்’ ஏற்படு கிறது. நான்காமவனுக்கு ஆசமனம் மட்டில். ‘நான்கா மவன் ஆசமனம் செய்யவேண்டும். அதற்குமேல் ப்ரோக்ஷணம் விதிக்கப்பட்டுள்ளது’ என்று மரீசி ஸ்ம்ருதியால்.

கூர்மபுராணத்தில் :— “சண்டாளன், ஸூதிகை, சாவாசௌசி இவர்களால் தொடப்பட்டவனைக் கவனமில்லாமல் தொட்டால், பிறகு ஆசமனம் செய்து, கவனமுடையவனுய்

த்ருதி। ப்ராணாயாமம் க்ருத்வா ஜபம் குர்யாத் ஸமாஹித:॥ தத்ஸ்ப்ருஷ்டிஸ்ப்ருஷ்டிநம் ஸ்ப்ருஷ்ட்வா புத்திபூர்வம் த்விஜோத்தம:। ஶுத்தயே த்வாசாம்யம் ப்ராஹ தேவ: பிதாமஹ:' இதி, தத் துர்பலத்விதீயாதிவிஷயம்॥ அந்யதா கௌதமாதிவசநவிரோதாத்॥

யத்து யாஜ்ஞவல்க்யேநோக்தம்—

'உதக்யாஶுசிபி: ஸ்நாயாத் ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டஸ்தைருபஸ்ப்ருஶேத்। அப்லிங்காநி ஜபேச்சைவ காயத்ரீம் மநஸா ஸக்ருத்' இதி,

யதபி தேவலேநோக்தம்— 'ஸம்ஸ்ப்ருஶ்யாஶுசிஸம்ஸ்ப்ருஷ்டம் த்விதீயம் வாபி மாநவ:। ஹஸ்தௌ பாதௌ ச தோயேந ப்ரக்ஷால்யாசம்ய ஶுத்த்யதி' இதி,

யதபி வ்ருத்தஶாதாதபேநோக்தம்— 'அஶுசிம் ய: ஸ்ப்ரு

ஜபிக்கவேண்டும். சண்டாளாதிகளைத் தொட்டவனை ஸ்பர்சித்தவனை புத்தி பூர்வமாய்த் தொட்டால் சுத்திக்காக ஆசமனம் செய்யவேண்டும் என்று ப்ரம்ஹதேவர் சொன்னார்" என்றுள்ள வசன மெதுவோ அது, தூர்ப்பலனான இரண்டாமவன் முதலியவரைப் பற்றியது. இவ்விதமில்லையெனில், கௌதமர் முதலியவரின் வசனத்திற்கு விரோதம வருமாகையால்.

யாக்ஞவல்க்யர் :— "ரஜஸ்வலையாலும், சவம், சண்டாளன், பதிதன், ஸூதிகை முதலியவர், சாவாசௌசிகள் இவர்களாலும் தொடப்பட்டவன் ஸ்நானம செய்யவேண்டும். ரஜஸ்வலை முதலியவாகளால் தொடப்பட்டவர்களால் ஸ்பர்சிக்கப்பட்டவன் ஆசமனம் செய்யவேண்டும், 'ஆபோஹிஷ்ட' முதலிய மூன்று மந்த்ரங்களை ஜபிக்கவேண்டும், காயத்ரியையும் மனதால் ஒருமுறை ஜபிக்கவேண்டும" என்று சொல்லியதும்,

தேவலர் :— "அசுத்தர்களால் ஸ்பர்சிக்கப்பட்டவனையும், அவனால் ஸ்பர்சிக்கப்பட்டவனையும், மனிதன் தொட்டால், கைகளையும், கால்களையும் ஜலத்தால் அலம்பி, ஆசமனம் செய்தால் சுத்தனாகிறான்" என்று சொல்லியதும்,

வ்ருத்த சாதாதபர் :— "அசுத்தனாகிய மற்றவனை எவ

शोध्यं एकमेव स दुष्यति । तत्स्पृष्टोऽन्यो न दुष्येत सर्वद्रव्येष्वयं विधिः' इति, एतत्सर्वं दुष्टादिस्पर्शविषयमिति माधवीये । चण्डालादिव्यतिरिक्तास्पृश्यस्पर्शविषयमित्यन्ये । तदेवं चण्डालादिस्पर्शे तृतीयस्याचमनपरं वचनमकामविषयम् । स्नानपरं वचनं सकामविषयम् । द्वितीयस्याचमनवचनं दुष्टादिस्पर्शविषयम् । चण्डालादिव्यतिरिक्तशवधूमाद्यशुचिस्पर्शे अशुचिस्पृशः स्नानम् । द्वितीयस्याचमनमेवेति व्यवस्था ॥

अत्र पराशरः— 'दुःस्वप्नं यदि पश्येत्तु वान्ते च क्षुरकर्मणि । मैथुने प्रेतधूमे च स्नानमेव विधीयते' इति ॥

मैथुने स्नानमृतुकालविषयम् ॥ तदाह शातातपः—

ஸ்பர்சிப்பவனே அவனொருவனே அசுத்தனாவான். அவனால் தொடப்பட்ட மற்றவன் அசுத்தனாவதில்லை. எல்லா த்ரவ்யங்களிலும் இதே விதியாம்" என்று சொல்லியதும், ஆகிய இவையெலாம், கழி முதலியதால் செய்த ஸ்பர்சவிஷயம் என்று மாதவீயத்தில் உள்ளது. சண்டாளன் முதலியவரைத் தவிர்த்த மற்ற அசுத்தரின் ஸ்பர்சவிஷயம் என்று சிலர். இவ்விதமிருப்பதால், சண்டாளாதிகளின் ஸ்பர்சத்தில் மூன்றாமவனுக்கு ஆசமனத்தை விதிக்கும் வசனம் அகாமவிஷயம். ஸ்நானத்தை விதிக்கும் வசனம் ஸகாமவிஷயம். இரண்டாமவனுக்கு ஆசமனத்தை விதிக்கும் வசனம் கழி முதலியதால் ஏற்பட்ட ஸ்பர்சவிஷயம். சண்டாளன் முதலியவரைத் தவிர்த்த சவதூமம் முதலிய அசுத்த ஸ்பர்சத்தில் அசுத்த ஸ்பர்சிக்கு மட்டில் ஸ்நானம். இரண்டாமவனுக்கு ஆசமனம் மட்டில் என்பது வ்யவஸ்தை.

இங்கு, **பராசரர்** :— து:ஸ்வப்னம் கண்டாலும், வாந்தி செய்தாலும், க்ஷௌரத்திலும், மைதுனத்திலும், சவதூமஸ்பர்சத்திலும், ஸ்நானமே விதிக்கப்படுகிறது.

இங்கு மைதுனத்தில் ஸ்நானமென்றது ருதுகாலவிஷயம். அதைச் சொல்லுகிறார்,

'𑌋𑌤𑍌 𑌤𑍁 𑌗𑌰𑍍𑌭𑌶𑌙𑍍𑌕𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌮𑍈𑌥𑍁𑌨𑌿𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍 । 𑌅𑌨𑍃𑌤𑍌 𑌤𑍁 𑌯𑌦𑌾 𑌗𑌚𑍍𑌛𑍇𑌤𑍍 𑌶𑍌𑌚𑌂 𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌪𑍁𑌰𑍀𑌷𑌵𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌨𑍃𑌤𑌾𑌵𑌪𑌿 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌸𑍍𑌮𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇—

'𑌅𑌷𑍍𑌟𑌮𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌚 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌦𑌿𑌵𑌾 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌣𑌿 𑌮𑍈𑌥𑍁𑌨𑍇 । 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌚𑍇𑌲𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍁 𑌵𑌾𑌰𑍁𑌣𑍀𑌭𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌕𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑌃—

'𑌚𑌣𑍍𑌡𑌾𑌲𑌸𑍂𑌤𑌿𑌕𑍋𑌦𑌕𑍍𑌯𑌾𑌪𑌤𑌿𑌤𑌾𑌶𑍌𑌚𑌵𑌚𑍍𑌛𑌵𑌾𑌨𑍍 । 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌶𑍁𑌚𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑌮𑌨𑍁𑌗𑌮𑍍𑌯𑌾𑌨𑌲𑌂 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌏𑌤𑌦𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌵𑌿𑌷𑌯𑌮𑍍, '𑌪𑌤𑌿𑌤𑌂 𑌸𑍂𑌤𑌿𑌕𑌾𑌂 𑌚𑌣𑍍𑌡𑌂 𑌶𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌚 𑌕𑌾𑌮𑌤𑌃 । 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌚𑍇𑌲𑌂 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌂 𑌘𑍃𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌶𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌶𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥ 𑌶𑌵𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌂

சாதாதபர் :— *ருதுகாலத்தில் மைதுனம் செய்தவனுக்கு, கர்ப்பம் உண்டாகும் என்ற சங்கை இருப்பதால் ஸ்நானம் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. ருதுகாலமற்ற காலத்திலானால் மலமூத்ர விஸர்ஜனத்திற்போல் சௌசம் மட்டும்*

ருதுகாலமில்லாவிடினும் சில காலத்தில் ஸ்நானம் சொல்லப்படுகிறது: — அஷ்டமீ, சதுர்தசீ, பகல், பர்வம், இக்காலங்களில் மைதுனம் செய்தால், ஸசேல ஸ்நானம் செய்து வருணதேவதாகமான ருக்குகளால் மார்ஜனமும் செய்ய வேண்டும்.

காத்யாயனர் :— *சண்டாளன், ஸூதிகை, ரஜஸ்வலை, பதிதன், ஆசௌசி, சவம் இவர்களைத் தொட்டால், ஸ்நானம் செய்து சுத்தனாகிறான். சவானுகமனம் செய்தால், ஸ்நானம் செய்து அக்னியையும் ஸ்பர்சிக்கவேண்டும்.*

இந்த வசனம் கவனமில்லாமல் செய்த ஸ்பர்ச விஷயம்.

'பதிதன், ஸூதிகை, சண்டாளன், சவம் இவர்களை ஞானத்துடன் தொட்டால், ஸசேல ஸ்நானம் செய்து, அக்னியைத் தொட்டு, நெய்யைப்பருகினால் சுத்தனாகிறான்; சவத்தைத் தொட்டவன், சண்டாளன், சவதூமம், ரஜஸ்வலை இவர்களை

𑌦𑌿𑌵𑌾𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌚𑌿𑌤𑌿𑌯𑍂𑌪𑌂 𑌰𑌜𑌸𑍍𑌵𑌲𑌾𑌮𑍍 । 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌃 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌮𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍 ॥

𑌪𑌰𑌾𑌶𑌰𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌚𑍈𑌤𑍍𑌯𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌿𑌧𑍂𑌮𑌃 𑌚𑌣𑍍𑌡𑌾𑌲𑌃 𑌸𑍋𑌮𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌯𑍀 । 𑌏𑌤𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌵𑌾𑌸𑌾 𑌜𑌲𑌮𑌾𑌵𑌿𑌶𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌚𑌿𑌤𑍇𑌰𑍍𑌯𑍂𑌪𑌾𑌖𑍍𑌯𑌂 𑌶𑍍𑌮𑌶𑌾𑌨𑌂 𑌚𑍈𑌤𑍍𑌯𑌮𑍍 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌮𑌾𑌰𑍋𑌪𑌿𑌤𑍋 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌶𑍍𑌚𑍈𑌤𑍍𑌯𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌃 ॥

𑌸𑌂𑌵𑌰𑍍𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌚𑌣𑍍𑌡𑌾𑌲𑌂 𑌪𑌤𑌿𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌶𑌵𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌜𑌮𑍇𑌵 𑌚 । 𑌉𑌦𑌕𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑍂𑌤𑌿𑌕𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌰𑍀𑌂 𑌸𑌵𑌾𑌸𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌆𑌪𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍𑌬𑌃—

'𑌚𑌣𑍍𑌡𑌾𑌲𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌨𑍇 𑌸𑌂𑌭𑌾𑌷𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑍇 𑌚 𑌦𑍋𑌷𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑌵𑌗𑌾𑌹𑌨𑌮𑌪𑌾𑌮𑍁𑌪𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌨𑍇 𑌸𑌂𑌭𑌾𑌷𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌸𑌂𑌭𑌾𑌷𑌾 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑍇 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑌾𑌂 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌉𑌪𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌨𑍇 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌪𑌾𑌮𑌵𑌗𑌾𑌹𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥

ப்ராம்ஹணன் அறியாமல் தொட்டால், ஸ்நானம் செய்தால் சுத்தனாகிறான்' என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்.

பராசரரும் :—சைத்யவ்ருக்ஷம், சவதூமம், சண்டாளன், ஸோமவிக்ரயீ இவர்களை ப்ராம்ஹணன் தொட்டால் ஸசேல ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். சைத்யவ்ருக்ஷம்=ச்மசானத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள வ்ருக்ஷம்.

ஸம்வர்த்தரும் :— சண்டாளன், பதிதன், சவம், அந்த்யஜன், ரஜஸ்வலை, ஸூதிகை இவர்களைத் தொட்டால் ஸசேல ஸ்நானம செய்யவேண்டும்.

ஆபஸ்தம்பர் :— சண்டாளனைத் தொட்டாலும், அவனுடன் பேசினாலும், அவனைப்பார்த்தாலும் தோஷமுண்டு. அவைகளுள், தொடுவதில் ஸ்நானம் ப்ராயச்சித்தம். பேசுவதில் ப்ராம்ஹணனுடன் பேசுவது ப்ராயச்சித்தம். பார்ப்பதில் ஸூர்யன் முதலிய ஜ்யோதிஸ்ஸுகளைப் பார்ப்பது ப்ராயச்சித்தம்.

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

'𑌚𑌾𑌣𑍍𑌡𑌾𑌲𑌂 𑌪𑌤𑌿𑌤𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌰𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌭𑌾𑌸𑍍𑌕𑌰𑌮𑍍 । 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑍈𑌤𑍌 𑌸𑌮𑌾𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌨𑌃𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌶𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌚𑌾𑌣𑍍𑌡𑌾𑌲𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌧𑌾𑌨𑍇 𑌦𑍇𑌶𑌪𑌰𑌿𑌮𑌾𑌣𑌮𑌾𑌹

𑌪𑌰𑌾𑌶𑌰𑌃—

'𑌯𑍁𑌗𑌂 𑌯𑍁𑌗𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑍁𑌗𑌂 𑌚 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌯𑍁𑌗𑌮𑍍 । 𑌚𑌾𑌣𑍍𑌡𑌾𑌲𑌸𑍂𑌤𑌿𑌕𑍋𑌦𑌕𑍍𑌯𑌾𑌪𑌤𑌿𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮𑌧𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍 ॥ 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌮𑍀𑌪𑍇 𑌤𑍁 𑌸𑌚𑍇𑌲𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 । 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌵𑌲𑍋𑌕𑌯𑍇𑌤𑍍𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌤𑍇 𑌯𑌦𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌅𑌧𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍 = 𑌵𑌿𑌪𑌰𑍀𑌤𑌕𑍍𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍 ॥

𑌯𑍁𑌗𑌪𑌰𑌿𑌮𑌾𑌣𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌾𑌦𑌵𑌗𑌨𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌧𑌵𑍀𑌯𑍇 । 𑌨𑌵𑌪𑌦𑌂 𑌰𑌥𑌯𑍁𑌗𑌮𑌷𑍍𑌟𑌪𑌦𑌂 𑌶𑌕𑌟𑌯𑍁𑌗𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌲𑍌𑌕𑌿𑌕𑌾𑌃 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥ 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌵𑌧𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌂𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑍇 𑌸𑌚𑍇𑌲

வ்யாஸர் :—சண்டாளன், பதிதன் இவர்களைப் பார்த்தால் மனிதன் ஸூர்யனைப்பார்க்கவேண்டும். ஸ்நானம் செய்தவுடன் இவ்விருவரையும் பார்த்தால் மறுபடி ஸ்நானம் செய்வதால் சுத்தனாகிறான்.

சண்டாளர் முதலியவர்களை விலக்குவதற்கு தேசத்தின் அளவைச் சொல்லுகிறார்,

பராசரர் :— சண்டாளன், ஸூதிகை, ரஜஸ்வலை, பதிதன் இவர்கள் விஷயத்தில் முறையே, நான்கு யுகம், மூன்று யுகம், இரண்டு யுகம், ஒரு யுகம் என்ற அளவுள்ள ப்ரதேசம் விலகுவதற்கு அளவானதாம். அந்த அளவுக்குள் ஸமீபத்தில் சென்றால் ஸசேல ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். அறியாமையால் தொட்டுவிட்டால், ஸ்நானம் செய்து ஸூர்யனையும் பார்க்க வேண்டும்.

இங்கு 'யுகம்' என்றதின் அளவு லோகவ்யவஹாரத்தால் அறியப்பட வேண்டும் என்று மாதவீயத்திலுள்ளது. யுகமென்பதற்கு நுகத்தடி என்று பொருள். தேரின் நுகத்தடி ஒன்பது அடியுள்ளது, வண்டியின் நுகத்தடி எட்டு அடியுள்ளது என்கின்றனர் லௌகிகர்கள். சொல்லிய அளவுக்கு

𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍍, 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑍇 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌾𑌵𑌲𑍋𑌕𑌨𑌮𑍍 𑌅𑌧𑌿𑌕𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌙𑍍𑌗𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑍇 𑌤𑍁 𑌸𑌚𑍇𑌲𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌨𑌂 𑌘𑍃𑌤𑌪𑍍𑌰𑌾𑌶𑌨𑌂 𑌚 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍 ॥

𑌅𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑍇 𑌮𑌜𑍍𑌜𑌨𑌸𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌮𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇 — '𑌵𑍃𑌷𑌲𑌂 𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌜𑌾𑌤𑌿𑌂 𑌚 𑌚𑌣𑍍𑌡𑌾𑌲𑌂 𑌪𑌤𑌿𑌤𑌂 𑌤𑌥𑌾 । 𑌉𑌦𑌕𑍍𑌯𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌸𑍂𑌤𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌰𑍀𑌂 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌏𑌕𑌂 𑌚 𑌦𑌶𑌕𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌵𑌿𑌂𑌶𑌤𑍍 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌕𑌂 𑌤𑌥𑌾 । 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌚𑍍𑌚 𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇𑌣𑍈𑌵 𑌮𑌜𑍍𑌜𑌨𑌂 𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇 —

'𑌚𑌣𑍍𑌡𑌾𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌷𑌷𑍍𑌟𑌿𑌪𑌦𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌣𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌶𑌤𑌦𑍍𑌵𑌯𑌮𑍍 । 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌦𑌥𑌵𑌾 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌨𑌶𑍍𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌵𑌦𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌅𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍇 𑌰𑌜𑌃𑌸𑍍𑌰𑌾𑌵𑍇 𑌦𑍋𑌷𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌗𑍃𑌹𑍇 । 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍁𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌨𑌦𑍁𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌕𑌰𑍍𑌷𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

ஸமீபத்திற் சென்றால் ஸசேல ஸ்நானம். அறியாமல் சரீரத்தைத் தொட்டால் ஸூர்யதர்சனமும் அதிகம் என்பது பொருள். புத்தி பூர்வமாய் அங்க ஸ்பர்சம் செய்தால், ஸசேலஸ்நானம், அக்னி ஸ்பர்சம், ஆஜ்யப்ராசனமும் என்று முன் சொல்லியதை அறிந்துகொள்ளவும்.

ஸசேல ஸ்நானத்தில் முழுக்கின் கணக்கும் சொல்லப்படுகிறது—"சூத்ரன், அந்த்யஜன், சண்டாளன், பதிதன், ரஜஸ்வலை இவர்களை ஸ்பர்சித்தால், முறையே, ஒன்று, பத்து, இருபத்திரண்டு, முப்பது, முப்பத்திரண்டு என்ற கணக்குடன் முழுக்கைச் செய்யவேண்டும்" என்று.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில் :— சண்டாளனுக்கு அறுபத்து நான்கு அடியும், ச்ரேணிக்கு இருநூறு அடியும் விலகவேண்டும். அல்லது அவனுக்கு முப்பத்திரண்டு அடியாவது மனச் சுத்திக்குத் தகுந்தபடி விலகவேண்டும். ரஜோநிர்கமம் தெரியாமல் ஸ்த்ரீ வீட்டில் தொட்டவஸ்து எதுவோ அது மட்டில் தோஷமுள்ளதாகும். அவளுடைய ஸாமீப்யத்தால் மற்ற வஸ்துக்கள் துஷ்டமாவதில்லை.

'அஸ்ப்ருஶ்யஸ்பர்ஶநே சைவ த்ரயோதஶ நிமஜ்ஜ்ய ச ।
ஆசம்ய ப்ரயத: பஶ்சாத் ஸ்நாநம் விதிவதாசரேத்' இதி பார
த்வாஜவசநமஸ்பர்ஶவிஷயம் । சண்டாலாதிவ்யதிரிக்தா
ஸ்ப்ருஶ்யஸ்பர்ஶவிஷயம் ச ॥

வ்யாஸ:—

'ஸூதிகாபதிதோதக்யா: சண்டாலஸ்ய யதாக்ரமம் ।
யதாக்ரமம் பரிஹரேத் ஏகத்வித்ரிசதுர்யுகம்' இதி ॥

அத்ர வ்யாஸபராஶரவசநயோர்விரோதே விகல்போ த்ரஷ்டவ்ய: ॥

யத்து— 'சண்டாலம் பதிதம் சைவ தூரத: பரிவர்ஜயேத் । கோவாலவ்யஜநாதர்வாக் ஸவாஸா ஜலமாவி ஶேத்' இதி வையாக்ரபாதவசநம், தத்ஸங்கடாதிவிஷயம் ।

யதாஹ ஸம்வர்த:—

'ஸங்கடே விஷமே சைவ துர்கே சைவ விஶேஷ

"தொடக்கூடாதவர்களைத் தொட்டால் பதிமூன்று தடவை முழுகி, ஆசமனம் செய்து, சுத்தனாய், பிறகு விதிப்படி ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்" என்றுள்ள **பரத்வாஜ** வசனம், அங்கஸ்பர்சமில்லாத விஷயத்தைப் பற்றியதும், சண்டாளன் முதலியவரைத் தவிர்த்த அஸ்ப்ருச்யர்களின் ஸ்பர்சவிஷயமுமாம்.

வ்யாஸர் :— ஸூதிகை, பதிதன், ரஜஸ்வலை, சண்டாளன் இவர்களுக்கு, முறையே, ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, நான்கு நுகத்தடி தூரம் விலகவேண்டும்.

இங்கு வ்யாஸ வசனத்திற்கும், பராசர வசனத்திற்கும் விரோதத்தில் விகல்பம் அறியத்தக்கது.

"சண்டாளன், பதிதன் இவர்களை தூரத்தில் பரிஹரிக்க வேண்டும். கோவாலவ்யஜனத்திற்கு ஸமீபத்தில் நெருங்கினால் ஸசேலஸ்நானம் செய்ய வேண்டும்" என்றுள்ள வையாக்ரபாதவசனம் எதுவோ அது ஸங்கடமான ஸ்தலம் முதலியதின் விஷயமாம். (ஏனெனில்)

ஸம்வர்த்தர் :— நெருக்கமான இடத்திலும், மேடுபள்ளமுள்ள இடத்திலும், அதிகமாய்ச் செல்லமுடியாத இடத்தி

𑌤𑌃 । 𑌹𑌟𑍍𑌟𑌪𑌤𑍍𑌤𑌨𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑍇𑌷𑍁 𑌯𑌥𑌾𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ 𑌤𑍃𑌣𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌦𑍇𑌹𑍇 𑌕𑍁𑌡𑍍𑌯𑍇𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿𑌤𑍇 𑌤𑌥𑌾 । 𑌗𑍋𑌵𑌾𑌲𑌵𑍍𑌯 (𑌵𑍀) 𑌜𑌨𑍇𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌨𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌪𑍍𑌰𑌚𑍇𑌤𑌾𑌃—

'𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌤𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌃 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑍋 𑌵𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 । 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑍇 𑌤𑍁 𑌯𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌤𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌚' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑌾𑌃—

'𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌛𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌶𑍍𑌵𑌪𑌾𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌧𑌿𑌰𑍋𑌹𑌤𑌿 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤 𑌘𑍃𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌶𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌶𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥ 𑌚𑌣𑍍𑌡𑌾𑌲𑌪𑌤𑌿𑌤𑌚𑍍𑌛𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌰𑌤𑍍𑌨𑍇—

'𑌛𑌾𑌯𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌶𑍍𑌵𑌪𑌾𑌕𑌾𑌦𑍇𑌃 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌚

ளும், ஹட்டம் (கடைத்தெரு), பட்டணம் இவைகளின் மார்க்கத்திலும் கூடியவரையில் ஒதுங்கவேண்டும். புல்களாலாவது, கட்டை முதலியவைகளாலாவது, சுவரினுலாவது மறைவுள்ள இடத்தில், கோவால வீஜனத்திற்குட்பட்டிருந்தாலும ஸ்நானம் வேண்டுவதில்லை. (ஒரு பசு நின்று வாலை வீசினுல், அந்த அளவுள்ள தூரம் கோவாலவீஜனமெனப்படும்.

ப்ரசேதஸ் :— வஸ்த்ரத்தால் மறைத்துத் தொடுவதும், நேராகத் தொடுவதாகவே கருதப்படுகிறது. நேராகத்தொடுவதில் எந்தவிதி சொல்லப்பட்டுள்ளதோ, அதுவே வஸ்த்ரத்தால் மறைத்துத் தொடுவதிலும் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

அங்கிரஸ் :— எந்த ப்ராம்ஹணன் ச்வபாகனின் (நாய் மாம்ஸத்தைப் புஜிப்பவனின்) நிழலை மிதித்தானே அவன் ஸ்நானம் செய்து, நெய்யைப்புஜித்தால் சுத்தனுவான். சண்டாளன், பதிதன் இவரின் நிழலைத் தொட்டால் ஸ்நானம செய்ய வேண்டும்.

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில் :— அந்த்யஜன், ச்வபாகன் முதலியவ

ரேத் । சத்வாரிம்சத்பதாதூர்த்வம் ச்சாயாதோஷோ ந வித்யதே' இதி ॥

ஆபஸ்தம்ப: —

'ஏகஶாகாம் ஸமாரூடஶ்சண்டாலாதிர் யதா பவேத் । ப்ராஹ்மணஸ்தத்ர நிவஸந் ஸ்நாநேந ஶுத்ததாமியாத்' இதி ॥

ஶாகாக்ரஹணமேவம்ஜாதீயத்ரவ்யோபலக்ஷணார்த்தம் ॥

சந்த்ரிகாயாம் —

'தார்ணே ஸம்ஸ்தர ஏகஸ்மிந் கடேऽஸ்ப்ருஶ்யேந திஷ்டதி । அஸ்ப்ருஷ்டோऽஹம் ததோऽதோஷீத்யேவம் மூடஸ்ஸ மந்யதே' இதி ॥ தார்ணே = த்ருணநிர்மிதே ।

ஆபஸ்தம்பஸ்து —

'மூடஸ்வஸ்தரே பாபஸம்ஸ்ப்ருஶ்யோந்யா ந ஸ்ப்ருஶ்யதாம் ஸ்ப்ருஶேதந்யத்ர தயா த்ருணகாஷ்டேஷு நிகாதேஷு' இதி ॥

ஹரதத்த: —

'பதிதசண்டாலஸூதிகோதக்யாஶவஸ்ப்ருஷ்டதத்ஸ்ப்ரு

ரின் நிழலைத்தொட்டால் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். 40 அடிக்குமேல் நிழலின் தோஷமில்லை.

ஆபஸ்தம்பர் :— ஒரு கிளையில் சண்டாளன் முதலியவன் ஏறியிருந்தால், ப்ராமஹ்மணனும் அங்கிருந்தால், (தூரத்திலிருந்தாலும்) அந்தப்ராம்ஹணன் ஸ்நானத்தால் சுத்தனாவான். கிளை என்றது இம்மாதிரியான த்ரவ்யங்களைச் சொல்வதற்காக. ஆகையாற்றான்,

சந்த்ரிகையில் :— புற்களால் செய்யப்பட்ட ஒரே பாய் முதலியதில், தொடக் கூடாதவருடன் சேர்ந்திருந்தால், அவரால் நான் தொடப்படாததால் தோஷமில்லாதவனா யிருக்கின்றேன், என்று நினைக்கின்றான் மூடன். (அவ்விதம் நினைப்பது தவறு. அவன் துஷ்டனேயாம்.)

ஆபஸ்தம்பரோவெனில்:- 'மூடஸ்வஸ்தரே + நிகாதேஷு' என்கிறார். இதற்கு **ஹரதத்தரின்** வ்யாக்யானம — "பதிதன், சண்டாளன், ஸூதிகை, ரஜஸ்வலை, சவத்தைத் தொட்டவன்,

ஷ்ட்ரவ்யவஸ்தாநே ஸம்வேஶநாவ்யவஸ்தாநாத்ஸ்ப்ருஶ்ய இதி கௌதம: | தஸ்மிந்விஷயே இதமுச்யதே | ஶயநதயாஸந தயா வா ஸம்யக் ஶீர்ண: பலாலாதிஸஞ்சய: ஸ்வஸ்தர: | ம்ருதுத்வாதக்ராதிவிபாகாபாவாத் | யத்ராக்ரமூலதயா ப்ராக்ப்ரத்யக்விபாகோ ந ஜ்ஞாயதே, ஸ மூட: | மூடஶ்சாஸௌ ஸ்வஸ்தரஶ்சேதி மூடஸ்வஸ்தர: | தஸ்மிந் பதிதாதிஷ்வஶுசிஷ்வாஸீநேஷு யதா கஶ்சிச் ஶுத்த உபவிஶேத், ந ச தாந் ஸ்ப்ருஶேத் ததா ஸ ஶுசிதோ மந்யேத | யதா ஶுசித ஆத்மாநம் மந்யதே ஶுசிதோऽஸ்மீதி, ததைவ மந்யேத | நைவம்விதே விஷயே தத்ஸ்ப்ருஷ்டிந்யாய: ப்ரவர்த்ததே | ததா த்ருணகாஷ்டேஷு ச பூமௌ நிகாதேஷு தத்ஸ்ப்ருஷ்டிந்யாயோ ந பவதி' இதி ||

ஸ்நாநஸ்ய நிமித்தாந்தரமப்யுக்தம் சதுர்விம்ஶதிமதே—

பௌத்தாந் பாஶுபதாந் ஜைநாந் லோகாயதிக

அவனைதொட்டவன் என்ற இவர்களை ஸ்பர்சித்தால் ஸசேல ஸ்நானத்தால் சுத்தனுவான் என்ருர் கௌதமர். அந்த விஷயத்தில் இது சொல்லப்படுகிறது. படுக்கையாகவோ, ஆஸனமாகவோ நன்ருய் விரிக்கப்பட்ட வைக்கோல் முதலியதின் குவியல் 'ஸ்வஸ்தரம' எனப்படுகிறது. ரொம்ப ம்ருதுவாய் இருப்பதால் எதில் அடி நுனி என்ற விபாகம் தெரியவில்லையோ அது மூடம. அவ்விதமான ஸ்வஸ்தரம் மூடஸ்வஸ்தரம் எனப்படுகிறது. அதில் பதிதன் முதலிய அசுத்தர்கள் உட்கார்ந்திருக்கும் பொழுது, சுத்தனை ஒருவன் உட்கார்ந்தால், அவர்களைத் தொடாமலிருந்தால், அப்பொழுது அவன் சுத்தனென்று நினைக்கவேண்டும். சுத்தனுயிருப்பவன் எப்படித் தன்னை சுத்தனுயிருக்கிறேனென்று நினைக்கிருனே அவ்விதமே நினைக்க வேண்டும். இவ்விதமான விஷயத்தில் தத்ஸ்ப்ருஷ்டி ந்யாயம் ப்ரவர்த்திப்பதில்லை அவ்விதமே, பூமியில் புதைக்கப்பட்டுள்ள புல், கட்டை இவைகளின் விஷயத்திலும் தத்ஸ்ப்ருஷ்டி ந்யாயம் ப்ரவர்த்திப்பதில்லை" என்று.

ஸ்நானத்திற்கு வேறு காரணமும் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

சதுர்விம்சதிமதத்தில் :— பௌத்தர், பாசுபதர், ஜைனர்,

𑌕𑌾𑌪𑌿𑌲𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 । 𑌵𑌿𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌥𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌚𑍇𑌲𑍋 𑌜𑌲𑌮𑌾𑌵𑌿𑌶𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌕𑌾𑌪𑌾𑌲𑌿𑌕𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯𑌾𑌮𑍋𑌽𑌧𑌿𑌕𑍋 𑌮𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍—

'𑌜𑍈𑌨𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌾𑌶𑍁𑌪𑌤𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌯𑌤𑌿𑌕𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 । 𑌵𑌿𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌥𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌵𑌾𑌸𑌾 𑌜𑌲𑌮𑌾𑌵𑌿𑌶𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌅𑌵𑌕𑍀𑌰𑍍𑌣𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌜𑌂 𑌚 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌶𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿 । 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌲𑌕𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌸𑌵𑌾𑌸𑌾 𑌜𑌲𑌮𑌾𑌵𑌿𑌶𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌰𑍍𑌚𑌨𑌪𑌰𑍋 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑍀 𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌤𑍍𑌰𑌯𑌮𑍍 । 𑌸 𑌵𑍈 𑌦𑍇𑌵𑌲𑌕𑍋 𑌨𑌾𑌮 𑌹𑌵𑍍𑌯𑌕𑌵𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌗𑌰𑍍𑌹𑌿𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑌮𑌃—

'𑌶𑍁𑌨𑌾 𑌚𑍈𑌵 𑌶𑍍𑌵𑌪𑌾𑌕𑍇𑌨 𑌶𑌵𑌨𑌿𑌰𑍍𑌹𑌾𑌰𑌕𑍇𑌣 𑌵𑌾 । 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤 𑌸𑌚𑍇𑌲𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃 ॥ 𑌦𑍁𑌃𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌜𑌨𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑍇𑌽𑌭𑍍𑌯𑍁𑌦𑌿𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌅𑌭𑍍𑌯𑍁𑌦𑌿𑌤𑍇 = 𑌶𑌯𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍋𑌦𑌯𑍇 ॥

லோகாயதிகர், காபிலர், நிஷித்த கர்மங்களைச் செய்யும் ப்ராம்ஹணர்கள் இவர்களைத் தொட்டால் ஸசேல ஸ்நானம் செய்ய வேண்டும். காபாலிகர்களைத் தொட்டால் ப்ராணாயாமமும் செய்யவேண்டும்

சந்த்ரிகையில் :— ஜைனர், பாசுபதர், லோகாயதிகர், நாஸ்திகர், நிஷித்த கர்மங்களைச் செய்யும் ப்ராம்ஹணர், சூத்ரர் இவர்களைத்தொட்டால் ஸசேல ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். அவகீர்ணீ, அந்த்யஜன் இவர்களைத் தொட்டால் ஸ்நானத்தால் சுத்தனாகிறான். தேவலகனைத் தொட்டாலும் ஸசேல ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். எவன் பணத்தை வேண்டியவனாய், மூன்று வருஷம் தேவபூஜை செய்கின்றானோ, அவன் தேவலகன் எனப்படுவான். அவன் ஹவ்யங்களிலும், கவ்யங்களிலும் நிந்திக்கப்பட்டவன்.

யமன் :— நாய், ச்வபாகன், சவத்தைச் சுமப்பவன் இவர்களால் ஸ்பர்சிக்கப்பட்டால் உடனே ஸசேல ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். துஷ்டஸ்வப்னம் கண்டாலும், துர்ஜனனைத் தொட்டாலும், படுத்திருக்கும்பொழுது ஸூர்யோதயமானாலும், ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇 —

'𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌾𑌲𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌵𑌾𑌸𑌾 𑌆𑌪𑍍𑌲𑍁𑌤 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑌂𑌵𑌰𑍍𑌤𑌃 —

'𑌶𑍍𑌵𑌵𑌰𑌾𑌹𑌖𑌰𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌵𑍃𑌕𑌗𑍋𑌮𑌾𑌯𑍁𑌵𑌾𑌨𑌰𑌾𑌨𑍍 ।
𑌕𑌾𑌕𑌕𑍁𑌕𑍍𑌕𑍁𑌟𑌗𑍃𑌧𑍍𑌰𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌹𑌾𑌰𑍀𑌤𑌃 —

'𑌚𑌾𑌟𑌕𑌂 𑌕𑍁𑌕𑍍𑌕𑍁𑌟𑌂 𑌕𑌾𑌕𑌂 𑌶𑍍𑌵𑌸𑍃𑌗𑌾𑌲𑌶𑌿𑌵𑌾𑌵𑍃𑌕𑌾𑌨𑍍 ।
𑌚𑌿𑌤𑌿𑌧𑍂𑌮𑌶𑍍𑌮𑌶𑌾𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌰𑌾𑌹𑌖𑌰𑌾𑌶𑍁𑌚𑍀𑌨𑍍 ॥ 𑌅𑌵𑌕𑍀𑌰𑍍𑌣𑌿𑌨𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌪𑍈𑌠𑍀𑌨𑌸𑌿𑌃 —

'𑌕𑌾𑌕𑍋𑌲𑍂𑌕𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌨𑍇 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍁𑌦𑌕𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌪𑍁𑌰𑍀𑌷𑌕𑌰𑌣𑍇 𑌸𑌚𑍈𑌲𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑌿𑌹𑍋𑌮𑌶𑍍𑌚' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑌾𑌃 —

'𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍀𑌷𑌂 𑌵𑌾 𑌯𑌦𑌾 𑌨𑍈𑌵𑍋𑌦𑌕𑌂

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில் :- சிவநிர்மால்யத்தைத் தொட்டால் ஸசேல ஸ்நானத்தால் சுத்தனாவான்.

ஸம்வர்த்தர் :— நாய், பன்றி, கழுதை, ஒட்டகம், செந்நாய், நரி, குரங்கு, காக்கை, கோழி, கழுகு இவைகளைத் தொட்டால் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

ஹாரீதர் :— சாடகம், கோழி, காக்கை, நாய், நரி, பெண் நரி, செந்நாய், சவப்புகை, ச்மசானம், பன்றி, கழுதை, அசுத்தன், அவகீர்ணீ, அந்த்யஜன் இவர்களைத் தொட்டால் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

பைடீநஸி :— காக்கை, கோட்டான் இவைகளின் ஸ்பர்சத்தில் ஸ்நானம். ஜலமில்லாமல், மூத்ர மல விஸர்ஜனம் செய்தால் ஸசேல ஸ்நானமும், மஹாவ்யாஹ்ருதிகளால் ஹோமமும் விதிக்கப்படுகின்றன.

அங்கிரஸ் :— மல மூத்ர விஸர்ஜனம் செய்தவன் ஜலமே

भवेत् । स्नात्वा शेषादिकः स्पृष्ट्वा सचेलस्तु विशुध्यति' इति ॥

सङ्ग्रहे—

'गौलिक्यस्य स्पर्शने तु सरटाख्यककासयोः । शुभे वाऽप्यशुभे वाऽपि सचेलस्नानमाचरेत्' इति ॥

मनुः—

'नारं स्पृष्ट्वाऽस्थि सस्नेहं स्नात्वा विप्रो विशुध्यति । आचम्यैव तु निःस्नेहं गामालभ्यार्कमीक्ष्य वा' इति ॥

विष्णुः—

'भक्ष्यवर्ज्यं पञ्चनखं तदस्थि सस्नेहं च स्पृष्ट्वा स्नायात्' इति ॥

श्वस्पर्शे विशेषमाहापस्तम्बः—

'शुनोपहतः सचेलोऽवगाहेत प्रक्षाल्य

கிடைக்காவிடில், பிறகு கிடைத்தபொழுது சௌசத்துடன் ஸசேல ஸ்நானம செய்தால் சுத்தனாகிறான்.

ஸங்க்ரஹத்தில் :— பல்லி, அரணை, ஓணான் இவைகளின் ஸ்பர்சம் சுபத்திலானாலும், அசுபத்திலானாலும், ஸசேல ஸ்நானம செய்யவேண்டும்.

மனு :— ப்ராம்ஹணன், மனிதனின் பசையுள்ள எலும்பைத் தொட்டால் ஸ்நானத்தால் சுத்தனாகிறான். ஈரமில்லாத எலும்பைத் தொட்டால் ஆசமனம் செய்து, பசுவை ஸ்பர்சித்து, அல்லது ஸூர்யனைத் தர்சித்துச் சுத்தனாகிறான்.

விஷ்ணு :— பக்ஷணத்திற்கு அர்ஹமல்லாத பஞ்சநக ப்ராணியை ஸ்பர்சித்தாலும், பஞ்ச நகத்தின் (ஐந்துநகமுள்ள ப்ராணியின்) ஈரமுள்ள எலும்பை ஸ்பர்சித்தாலும் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

நாயின் ஸ்பர்சத்தில் விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

ஆபஸ்தம்பர் :— நாயால் தீண்டப்பட்டவன் ஸசேல ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். அல்லது அந்த ப்ரதேசத்தை

வா தம்ஶே து ஸ்நாத்வா ஸம்ஸ்ப்ருஶ்ய வஹ்நி꞉ ப்ரக்ஷால்ய வா ஆசம்ய ப்ரயதோ பவதி' இதி ॥

வ்யவஸ்திதவிகல்போ(அ)யம் ॥ ததா ச மனு꞉—

'ஊர்த்வம் நாபே꞉ கரௌ முக்த்வா யதங்கமுபஹன்யதே । தத்ர ஸ்நாநவிதி꞉ ப்ரோக்தோ ஹ்யத꞉ ப்ரக்ஷாலநம் ஸ்ம்ருதம்' இதி ॥

விஷ்ணுரபி—

'நாபேரத꞉ கராங்கம் வா ஶுநா யத்யுபஹன்யதே । ப்ரக்ஷால்ய தத்விஜ்ஞாய வஹ்நிநாசம்ய ஶுத்யதி ॥ நாபேரூர்த்வம் ஶுநா ஸ்ப்ருஷ்டோ ஹ்யமேத்யேந வா ஹத꞉ । ப்ரக்ஷால்ய ம்ருத்பிரங்காநி ஸசைலம் ஸ்நாநமாசரேத்' இதி ॥

ஶாதாதப꞉—

'ரஜகஶ்சர்மகாரஶ்ச வ்யாதஜாலோபஜீவிநௌ । நிர்ணேஜகஸௌநிகஶ்ச நடஶ்ஶைலூஷகஸ்ததா ॥ முகேபகஸ்ததா ஶ்வா ச க்ராமகுக்குடஸூகரௌ । ஏதைர்யதங்கம்

அலமபி, அக்னியினால் தொட்டு, மறுபடி அலமபி, கால்களையும அலம்பி, ஆசமனம செய்தால் சுத்தனாகிறான்.

இது வ்யவஸ்திதவிகல்பம். அவ்விதமே,

மனு :— நாபிக்குமேல், கைகள தவிர எந்த அங்கமாவது நாயால் தீண்டப்பட்டால் அதில் ஸ்நானம் விதிக்கப்படுகிறது. நாபிக்குக் கீழான அங்கமானால் அலம்புதல் விதிக்கப்பட்டுள்ளது.

விஷ்ணுவும் :— நாபிக்குக்கீழுள்ள அங்கமாவது, கையாவது நாயால் தொடப்பட்டால், அதை அலம்பி, அக்னியால் ஸ்பர்சித்து, இருமுறை ஆசமனம் செய்தால் சுத்தனாகிறான். நாபிக்கு மேல் நாயால் தீண்டப்பட்டால், அல்லது மலத்தால் ஸம்பந்தப்பட்டால், மண்ணால் அங்கங்களை அலம்பி, ஸசேல ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

சாதாதபர் :— வண்ணான், சக்கிலி, வேடன், வலையன், நிர்ணேஜகன், மாம்ஸவிக்ரயீ, நடன், சைலூஷகன், முகேபகன், நாய், ஊர்க்கோழி, பன்றி இவர்களால், தலையைத்தவிர எந்த

ஸ்ப்ருஷ்டம் ஸ்யாச்சிரோவர்ஜம் த்விஜாதிபி: ॥ தோயேந க்ஷாலநம் க்ருத்வா ஆசாந்த: ஶுத்யதே த்விஜ:' இதி ॥

அத்ராபி நாப்யா ஸஹைகவாக்யத்வாச்சிரோக்ரஹணம் நாபேரூர்த்வாவயவோபலக்ஷணார்த்தம் ॥

ஜாதூகர்ண்யோऽபி—

'ஊர்த்வம் நாபே: கரௌ முக்த்வா யதங்கம் ஸ்ப்ருஶதே வய: । ஸ்நாநம் தத்ர ப்ரகுர்வீத ஶேஷம் ப்ரக்ஷால்ய ஶுத்யதி' இதி ॥ வய: = பக்ஷீ ॥

ஶங்க:—

'ரத்யாகர்த்தமதோயேந ஷ்டீவநாத்யேந வா ததா । நாபேரூர்த்வம் நர: ஸ்ப்ருஷ்ட: ஸத்ய: ஸ்நாநேந ஶுத்யதி' இதி ॥

வ்யாஸ:—

'ஶ்யேநவாநரமார்ஜாரகரோஷ்ட்ராணாம் ஶுநாம் ததா । ஸூகராணாமமேத்யம் ச ஸ்ப்ருஷ்ட்வா ஸ்நாயாத் ஸசேலகம்' இதி ॥

அங்கம் தொடப்பட்டதோ அதை ஜலத்தால் அலம்பி ஆசமனம் செய்தால் ப்ராமஹணன் சுத்தனாகிறான். இங்கும், நாபியுடன் சேர்ந்திருப்பதால், தலையென்றது நாபிக்கு மேற்பட்ட அங்கங்களையும் சொல்வதற்காம்.

ஜாதுகர்ணரும் :— நாபிக்குமேல் கைகள் தவிர எந்த அங்கத்தையாவது பக்ஷி ஸ்பர்சித்தால், அப்பொழுது ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். மற்ற அங்கத்தையானால் அலம்பியதால் சுத்தனாகிறான்.

சங்கர் :— வீதியிலுள்ள சேற்றினாலாவது தண்ணீரினாலாவது, எச்சில் (கோழை) முதலியதாலாவது நாபிக்குமேல் மனிதன் தொடப்பட்டால் உடனே ஸ்நானத்தால் சுத்தனாகிறான்.

வ்யாஸர் :— பருந்து, குரங்கு, பூனை, கழுதை, ஒட்டகை, நாய், பன்றி இவைகளின் மலத்தை ஸ்பர்சித்தால் ஸசேல ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

விஷ்ணு:—

‘ஆஜாநுப்⁴யாம் ப⁴வேத் ஸ்நாநம் ஜாநுநாப்⁴யாமுபோஷணம் । ஊர்த்⁴வம் நாபே⁴ஸ்த்ரிராத்ரம் ஸ்யாத் அமேத்⁴யஸ்பர்ஶநே விதி⁴:’ இதி ॥

மநு:—

‘வக்த்ரே பி³டா³லகம் ஸ்ப்ருஷ்ட்வா ஸ்நாத்வா விப்ரோ விஶுத்⁴யதி । போ⁴ஜநே கர்மகாலே ச விதி⁴ரேஷ உதா³ஹ்ருத:’ இதி ॥ இதராங்க³ஸ்பர்ஶே த்வாசமநமேவ, ‘மார்ஜாரமூஷிகஸ்பர்ஶே கர்ம குர்வந்நப: ஸ்ப்ருஶேத்’ இதி ப்³ருஹஸ்பதிஸ்மரணாத் ॥

அந்யகாலே மார்ஜாரஸ்பர்ஶே நாஶுத்³தி⁴: । ததா² ச மநு:—

‘மார்ஜாரஶ்சைவ த³ர்வீ ச மாருதஶ்ச ஸதா³ ஶுசி:’ இதி ॥

விஷ்ணு:— பாதம் முதல் முழங்காலுக்குள் மலத்தால் ஸ்பர்சம் ஏற்பட்டால் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். அதற்கு மேல் நாபிவரையிலானால் பகல் முழுவதும் உபவாஸமிருக்க வேண்டும். நாபிக்குமேல் ஸ்பர்சிக்கப்பட்டால் மூன்று நாள் உபவாஸமிருக்கவேண்டும். அமேத்ய ஸ்பர்சத்தில் இவ்விதம் விதியாம்.

மனு:— ப்ராம்ஹணன் பூனையை வாயில் தொட்டால் ஸ்நானம் செய்தால் சுத்தனாகிறான். போஜன காலத்திலும், கர்மானுஷ்டான காலத்திலும் இந்தவிதி சொல்லப்பட்டுள்ளது. மற்ற அங்கங்களின் ஸ்பர்சத்தில் ஆசமனம் மட்டில். ‘கர்மானுஷ்டானம் செய்பவன் பூனை, எலி இவைகளை ஸ்பர்சித்தால் ஆசமனம் செய்யவேண்டும்’ என்று ப்ருஹஸ்பதி சொல்லியிருப்பதால்.

மற்றக் காலத்தில் பூனையைத் தொடுவதால் அசுத்தியில்லை. அவ்விதமே,

மனு:— பூனையும், பரிமாறுகிற கரண்டியும், காற்றும் எப்பொழுதும் சுத்தமாம்.

पराशरोऽपि—

'मार्जारमक्षिकाकीटपतङ्गकृमिदर्दुराः । मेध्यामेध्यं स्पृशन्तोऽपि नोच्छिष्टं मनुरब्रवीत्' इति ॥

यदा स्वयमशुचिस्सन् स्पृशति, तदा विशेषो देवलेन दर्शितः—

'श्वपाकं पतितं चान्त्यमुन्मत्तं शवहारकम् । सूतिकां स्राविकां नारीं रजसा च परिप्लुताम् ॥ श्वकुक्कुटवराहांश्च ग्राम्यान् संस्पृश्य मानवः । सचैलस्सशिराः स्नात्वा तदानीमेव शुद्ध्यति ॥ अशुचिस्तु स्पृशेदेतानशुचिर्यदि स्पृशेत् । विशुद्ध्युपवासेन तथा कृच्छ्रेण वा पुनः' इति ॥

स्राविका = प्रसवस्य कारयित्री ॥

इदं बुद्धिपूर्वस्पर्शविषयम् ॥ तथा च कूर्मपुराणम्—

'उच्छिष्टोच्छिष्टसंस्पृष्टः श्वानादीन् स्पृशेद्द्विजः ।

பராசரரும்:— பூனை, ஈ, பூச்சி, விட்டில், புழு, தவளை இவைகள் சுத்த வஸ்துக்களையும் அசுத்த வஸ்துக்களையும் தொடுகின்றனவாயினும், அவைகளின் ஸ்பர்சத்தால் அசுத்தியில்லை, என்று மனு சொல்லியுள்ளார்.

எப்பொழுது தான் அசுத்தனாயிருந்து நாய் முதலியதைத் தொடுகின்றானோ, அப்பொழுது விசேஷம் **தேவலரால்** காண்பிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

ச்வபாகன், பதிதன், அந்த்யஜன், உன்மத்தன், சவத்தைத் தூக்குபவன், ஸூதிகை, ஸ்ராவிகை, ரஜஸ்வலை, க்ராமத்திலுள்ள நாய், கோழி, பன்றி இவர்களை மனிதன் ஸ்பர்சித்தால் வஸ்த்ரத்துடன் தலைமுழுகினால் அப்பொழுதே சுத்தனாகிறான். அசுத்தர்களான இவர்களை ஸ்வயம் அசுத்தனாயிருப்பவன் ஸ்பர்சித்தால் உபவாஸத்தால், அல்லது க்ருச்ரத்தால், சுத்தனாகிறான். (ஸ்ராவிகை—ப்ரஸவம் செய்விப்பவள்)

இது புத்தி பூர்வமாய் ஸ்பர்சித்த விஷயம். அவ்விதமே,

கூர்மபுராணம்:— அசுத்தனாயிருக்கும் ப்ராம்ஹணன் ஆச

ஶூத்³ராதீ³ம்ஶ்சைவ ஜபேச்ச ஸ்நாத்வா கா³யத்ர்யஷ்டஸஹஸ்ரகம் ||
சண்டா³லபதிதாதீ³ம்ஸ்து காமாத்³ய: ஸம்ஸ்ப்ருஶேத்³த்³விஜ: | உச்சி²ஷ்டஸ்தத்ர குர்வீத ப்ராஜாபத்யம் விஶுத்³த⁴யே' இதி ||

அநேநைவாபி⁴ப்ராயேண விஷ்ணுரபி—

'அநுச்சி²ஷ்டேந ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டே ஸ்நாநம் யேந விதீ⁴யதே | தேநைவோச்சி²ஷ்டஸம்ஸ்ப்ருஷ்ட: ப்ராஜாபத்யேந ஶுத்⁴யதி' இதி ||

பராஶர:—

'அநுச்சி²ஷ்டேந ஶூத்³ரேண ஸ்பர்ஶே ஸ்நாநம் விதீ⁴யதே | தேநோச்சி²ஷ்டேந ஸம்ஸ்ப்ருஷ்ட: ப்ராஜாபத்யம் ஸமாசரேத் || உச்சி²ஷ்டோச்சி²ஷ்டஸம்ஸ்ப்ருஷ்ட: ஶுநா ஶூத்³ரேண வா த்³விஜ: | உபோஷ்ய ரஜநீமேகாம் பஞ்சக³வ்யேந ஶுத்⁴யதி' இதி | அநுச்சி²ஷ்டஸ்ய விப்ரஸ்ய அநுச்சி²ஷ்டஶூத்³ரஸ்பர்ஶே

மனம் செய்யாமல் சண்டாளன் முதலியவரைக் கவனிக்காமல் ஸ்பர்சித்தால், ஸ்நானம் செய்து, 1008-முறை காயத்ரியை ஜபிக்கவேண்டும். எந்த ப்ராம்ஹணன் தான் அசுத்தனயிருந்து, சண்டாளன், பதிதன் முதலியவரை புத்தி பூர்வமாய் ஸ்பர்சித்தானே அவன் சுத்திக்காக ப்ராஜாபத்ய க்ருச்ரத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும்.

இதே அபிப்ராயத்தினல்,

விஷ்ணுவும் :— உச்சிஷ்டனல்லாத எவனல் ஸ்பர்சிக்கப் பட்டதில் ஸ்நானம் விதிக்கப்படுகின்றதோ, அவனல் உச்சிஷ்டனனவன் ஸ்பர்சிக்கப்பட்டால் ப்ராஜாபத்ய க்ருச்ரத்தால் சுத்தனகிறான்.

பராசரர் :— உச்சிஷ்டனல்லாத சூத்ரனல் ஸ்பர்சமானல் ஸ்நானம் விதிக்கப்படுகின்றது. உச்சிஷ்டனை சூத்ரனல் ஸ்பர்சமானல் ப்ராஜாபத்ய க்ருச்ரத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும். உச்சிஷ்டனல்லாத ப்ராம்ஹணனுக்கு, உச்சிஷ்டனல்லாத சூத்ரனின் ஸ்பர்சத்தில் ஸ்நானம்மட்டில். உச்சிஷ்டனை சூத்ரனல் ஸ்பர்சத்தில் க்ருச்ரம். உச்சிஷ்டனை ப்ராம்ஹணனுக்கு, உச்சிஷ்டனை ப்ராம்ஹணனல், அல்லது நாயினல், அல்லது

ஸ்நாநமாத்ரம், உச்சிஷ்டஶூத்ரஸ்பர்ஶே க்ருச்ச்ரம் । உச்சிஷ்டஸ்ய த்விஜஸ்யாப்யநுச்சிஷ்டேந த்விஜேந ஶூத்ரேண வாऽநுச்சிஷ்டஶூத்ரேண வா ஸ்பர்ஶே ஏகதிநோபவாஸ:, பஞ்சகவ்யப்ராஶநம் சேத்யர்த: ॥

ஸ்ம்ருத்யந்தரே —

'சண்டாலம் பதிதம் ஶ்வாநமுதக்யாம் ஸூதிகாம் ததா ।
த்ருஷ்ட்வா போஜநமத்யே து ஸ்நாத்வா மாநஸ்தோகே த்ய்ருசம் ஜபேத் ॥
உச்சிஷ்டவதநோ விப்ர: ஶூத்ராதீந்நாவலோகயேத் । அவலோகயேத் ப்ரமாதாச்சேத் ஸஹ தேந ஸம்புக்தவாந்பவேத்' இதி ॥

பரத்வாஜ: —

'ஶாவே ஶவக்ருஹம் கத்வா ஶ்மஶாநே ப்ராந்தரேऽபி வா । ஆர்தவ்யஞ்ஜநம் க்ருத்வா தூரஸ்தோऽப்யஶுசிர்பவேத்' இதி ॥ ஆர்தவ்யஞ்ஜநம் = ம்ருதவிஷயவிலாபாதி ॥

பராஶர: —

'அஸ்திஸஞ்சயநாதூர்த்வம் ருதித்வா ஸ்நாநமாசரேத் ।
அந்தர்தஶாஹே விப்ரஸ்ய ஹ்யூர்த்வமாசமநம் பவேத் ॥

உச்சிஷ்டனல்லாத சூத்ரனால் ஸ்பர்சத்தில் ஒரு நாள் உபவாஸமும், பஞ்சகவ்ய ப்ராசனமும் என்பது பொருள்.

மற்ருெரு ஸ்ம்ருதியில் :— சண்டாளன், பதிதன், நாய், ரஜஸ்வலை, ஸூதிகை இவர்களைப் போஜன மத்யத்தில் பார்த்தால், ஸ்நானம் செய்து, 'மானஸ்தோகே' என்ற ருக்கை ஜபிக்கவேண்டும். உச்சிஷ்டமான வாயையுடைய ப்ராம்ஹணன் சூத்ரன் முதலியவரைப் பார்க்கக்கூடாது. கவனமில்லாமல் பார்த்தால், அவருடன் புஜித்தவனாய் ஆவான்.

பரத்வாஜர் :— சாவத்தில் சவக்ருஹம் சென்றாலும், ச்மசானத்திலோ நடுவிலோ ஆதுரவ்யஞ்ஜனம் செய்தாலும், தூரத்திலிருப்பவனானாலும் அசுத்தனாவான். (ஆதுரவ்யஞ்ஜனம் = இறந்தவனைக்குறித்து அழுவது முதலியது.)

பராசரர் :— அஸ்தி ஸஞ்சயனத்திற்குப்பிறகு பத்துநாட்களுள் அழுதால் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். அதற்குப்பிறகு

𑌶𑌿𑌶𑍋𑌰𑌭𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌬𑌾𑌲𑌸𑍍𑌯𑌾𑌚𑌮𑌨𑌂 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍 । 𑌰𑌜𑌸𑍍𑌵𑌲𑌾(𑌦𑌿)𑌦𑌿𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑍇 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵 𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑌕𑍇 ॥ 𑌶𑌿𑌶𑍁𑌰𑌾𑌦𑌨𑍍𑌤𑌜𑌨𑌨𑌾𑌦𑍍𑌬𑌾𑌲𑌶𑍍𑌚𑍌𑌲𑌾𑌦𑍍𑌬𑌾𑌲𑌕𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌃 । 𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑍋 𑌯𑌾𑌵𑌨𑍍𑌮𑍌𑌞𑍍𑌜𑍀𑌬𑌨𑍍𑌧𑌨𑌾𑌤𑍍 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌮𑌾𑌹 𑌸 𑌏𑌵—

𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌚𑌮𑌨𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌭𑍁𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑍇 𑌚 𑌭𑌾𑌜𑌨𑍇 । 𑌯𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍍𑌯𑌨𑌾𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌭𑌾𑌜𑌨𑌾𑌸𑌨𑌾𑌤𑍍𑌤𑌤𑌃 ॥ 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌦𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤 𑌸𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾𑌽𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍋 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸 𑌏𑌵— 𑌵𑍃𑌕𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑌸𑍃𑌗𑌾𑌲𑌾𑌦𑍍𑌯𑍈𑌃 𑌦𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃 । 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌜𑌪𑍇𑌤𑍍 𑌸 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀𑌂 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌮𑌾𑌤𑌰𑌮𑍍 ॥ 𑌗𑌵𑌾𑌂 𑌶𑍃𑌙𑍍𑌗𑍋𑌦𑌕𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌨𑌦𑍍𑌯𑍋𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑌙𑍍𑌗𑌮𑍇 । 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌶𑍁𑌨𑌾 𑌦𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌶𑍁𑌚𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 ॥

ப்ராம்ஹணனுக்கு ஆசமனம் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. சிசுவுக்கு ப்ரோக்ஷணம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. பாலனுக்கு ஆசமனம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ரஜஸ்வலாதிஸ்பர்சத்தில் குமாரனுக்கு ஸ்நானமே விதிக்கப்பட்டுள்ளது. பற்கள் முளைக்கும் வரை சிசுவாம். சௌளம் வரையில் பாலன் எனப்படுகிறான். உபநயனம் வரையில் குமாரன் என்று வித்வான்கள் சொல்லுகின்றனர்.

வேறு நிமித்தமும் சொல்லுகிறார்,

பராசரர்:—எந்தப் பாத்ரத்தில் புஜித்தாரோ அதிலேயே ஆசமனம் செய்யவேண்டும் ஆசமனம் செய்யாமல் அந்த ஆஸனத்திலிருந்து எழுந்தால் உடனே ஸ்நானம் செய்ய வேண்டும். இல்லாவிடில் அவன் அசுத்தனாவான்.

பராசரர்:—செந்நாய், நாய், நரி முதலியவைகளால் கடிக்கப்பட்ட ப்ராம்ஹணன் ஸ்நானம் செய்து சுத்தமாகியதும், வேதமாதாவாகியதுமான காயத்ரியை ஜபிக்கவேண்டும். பசுவின் கொம்பிலுள்ள ஜலத்தால் ஸ்நானம், மஹாநதிகளின் ஸங்கமத்தில் ஸ்நானம், ஸமுத்ர தர்சனம் இவைகளிலொன்றினால் நாயால் கடிக்கப்பட்டவன் சுத்தனாவான். வேதாத்யயனம் செய்து வித்யாவ்ரதஸ்நாதனான ப்ராம்ஹணன் நாயால் கடிக்-

𑌵𑍇𑌦𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑍍𑌰𑌤𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑌃 𑌶𑍁𑌨𑌾 𑌦𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍋 𑌯𑌦𑌿 । 𑌸𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑍋𑌦𑌕𑍇 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌘𑍃𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌶𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥ 𑌸𑌵𑍍𑌰𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌶𑍁𑌨𑌾 𑌦𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌮𑍁𑌪𑌾𑌵𑌸𑍇𑌤𑍍 । 𑌘𑍃𑌤𑌂 𑌕𑍁𑌶𑍋𑌦𑌕𑌂 𑌪𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑍍𑌰𑌤𑌶𑍇𑌷𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌪𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌅𑌵𑍍𑌰𑌤𑌸𑍍𑌸𑌵𑍍𑌰𑌤𑍋 𑌵𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌶𑍁𑌨𑌾 𑌦𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌭𑌵𑍇𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌿𑌪𑌾𑌤𑍍𑌯 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍𑌪𑍂𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑍈𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌨𑌿𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌃 ॥ 𑌶𑍁𑌨𑌾𑌽𑌽𑌘𑍍𑌰𑌾𑌤𑌾𑌵𑌲𑍀𑌢𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌖𑍈𑌰𑍍𑌵𑌿𑌲𑌿𑌖𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌚 । 𑌅𑌦𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌮𑌗𑍍𑌨𑌿𑌨𑌾(𑌚𑍋𑌪)𑌚𑍂𑌲𑌨𑌂 ॥ 𑌶𑍁𑌨𑌾 𑌤𑍁 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍀 𑌦𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌜𑌂𑌬𑍁𑌕𑍇𑌨 𑌵𑍃𑌕𑍇𑌣 𑌵𑌾 । 𑌉𑌦𑌿𑌤𑌂 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌦𑍍𑌯𑌶𑍍𑌶𑍁𑌚𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌪𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌯𑌦𑌾 𑌸𑍋𑌮𑍋 𑌨 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑍇𑌤 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌨 । 𑌯𑌾𑌂 𑌦𑌿𑌶𑌂 𑌵𑍍𑌰𑌜𑌤𑍇 𑌸𑍋𑌮𑌸𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌦𑌿𑌶𑌂 𑌚𑌾𑌵𑌲𑍋𑌕𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌅𑌸𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌕𑍇 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑍇 𑌶𑍁𑌨𑌾 𑌦𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃 । 𑌵𑍃𑌷𑌂 𑌪𑍍𑌰

கப்பட்டால் ஸ்வர்ணத்துடன் கூடிய ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்து, நெய்யை ப்ராசனம் செய்தால் சுத்தனாகிறான். வ்ரதானுஷ்டானத்திலிருக்கும் ப்ராம்ஹணன் நாயால் கடிக்கப்பட்டால் மூன்று நாள் உபவாஸமிருக்கவேண்டும் நெய், குசோதகம் இவைகளை பாராசனம் செய்து, வ்ரதத்தின் சேஷத்தை முடிககவேண்டியது. வ்ரதமனுஷ்டிப்பவனானாலும், அனுஷ்டிக்காதவனானாலும், நாயினால் கடிக்கப்பட்ட ப்ராம்ஹணன், ப்ராம்ஹணர்களை நமஸ்கரித்து, அவர்களின் கண்களால் பார்க்கப்பட்டால் சுத்தனாகிறான். நாயால் மோக்கப்பட்டதும், நாக்கினால் நக்கப்பட்டதும், நகங்களால் கிறப்பட்டதுமான அங்கத்திற்கு ஜலத்தால் அலம்புதலும், அக்னியால் ஸ்பர்சமும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. நாய் அல்லது நரி, அல்லது செந்நாய் இவையால் கடிக்கப்பட்ட ப்ராம்ஹண ஸ்த்ரீ, உதயமான க்ரஹம், நக்ஷத்ரம் இவைகளைப் பார்த்தால் அப்பொழுதே சுத்தையாகிறாள். க்ருஷ்ண பக்ஷத்தில் எப்பொழுதாவது சந்த்ரன் காணப்படாவிடில், எந்தத் திக்கில் சந்த்ரன் செல்கிறானோ அந்தத் திக்கைப் பார்க்கவேண்டும். ப்ராம்ஹணர் இல்லாத க்ராமத்தில், நாயால் கடிக்கப்பட்ட ப்ராம்ஹணன், உடனே ஸ்நானம் செய்து வ்ருஷபத்தை ப்ரதக்ஷிணம் செய்

𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍀𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌸𑌦𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌶𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌘𑍍𑌰𑌃 = 𑌆𑌰𑌣𑍍𑌯𑌕𑌶𑍍𑌵𑌾 । 𑌆𑌦𑌿𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨 𑌵𑌰𑌾𑌹𑌾𑌦𑌯𑍋 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 । 𑌤𑍈𑌰𑍍𑌦𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌶𑌤𑌂 𑌜𑌪𑍇𑌤𑍍 । 𑌇𑌦𑌨𑍍𑌤𑍍𑌵𑌸𑌮𑌰𑍍𑌥𑌵𑌿𑌷𑌯𑌮𑍍 । 𑌸𑌮𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌗𑍋𑌶𑍃𑌙𑍍𑌗𑍋𑌦𑌕𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌕𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌶𑍃𑌙𑍍𑌗𑍋𑌦𑌕𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌨𑌾𑌮 𑌶𑍃𑌙𑍍𑌗𑌪𑍂𑌰𑌿𑌤𑍇𑌨𑍋𑌦𑌕𑍇𑌨 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌶𑌤𑌵𑌾𑌰𑌾𑌭𑌿𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌤𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍍 । 𑌶𑍃𑌙𑍍𑌗𑍋𑌦𑌕𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨 𑌸𑌙𑍍𑌗𑌮𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑌾𑌧𑌮𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌭𑍇𑌦𑍇𑌨 𑌵𑌾 𑌦𑌂𑌶𑌤𑌾𑌰𑌤𑌮𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌵𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾 । 𑌸𑌵𑍍𑌰𑌤𑌾𑌵𑍍𑌰𑌤𑌾𑌵𑍁𑌭𑌾𑌵𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌿𑌪𑌤𑍍𑌯 𑌤𑍈𑌰𑍍𑌨𑌿𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍌 𑌯𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌚𑌰𑌣𑍇𑌨 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍌 𑌭𑌵𑌤𑌃 । 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌨 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿, 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌪𑍍𑌰𑌣𑌿𑌪𑌾𑌤𑌨𑌿𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑌣𑌯𑍋𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍇 𑌵𑍃𑌷𑌭𑌪𑍍𑌰𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑍇 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑍇 । 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌶𑍁𑌨𑌾 𑌨 𑌦𑌷𑍍𑌟𑌃, 𑌕𑌿𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌨𑌾𑌸𑌿𑌕𑌯𑌾𑌽𑌽𑌘𑍍𑌰𑌾𑌤𑌃, 𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌯𑌾𑌽𑌵𑌲𑍀𑌢𑌃, 𑌨𑌖𑍈𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌲𑌿𑌖𑌿𑌤𑌃, 𑌸𑌤𑍇

தால் சுத்தனாகிறான். இங்கு ஆதிசப்தத்தால் பன்றி முதலியவை சொல்லப்படுகின்றன. அவைகளால் கடிக்கப்பட்டவன், ஸ்நானம் செய்து 108 – முறை காயத்ரியை ஜபிக்கவேண்டும். இது அசக்தவிஷயம். சக்தனுக்கு கோச்ருங்கோதக ஸ்நானம் முதலியதைச் செய்யவேண்டும். அதில் கோச்ருங்கோதக ஸ்நானம் என்பது, பசுவின் கொம்பில் ஜலத்தை நிரப்பி, காயத்ரியால் நூறுமுறை அபிமந்த்ரித்து அதனால் ஸ்நானம் செய்வதாம். ச்ருங்கோதக ஸ்நானம், ஸங்கம ஸ்நானம், ஸமுத்ரதர்சனம் இவைகளுக்கு உத்தம மத்யம அதம தாரதம்யத்தாலாவது, கடியின் தாரதம்யத்தாலாவது வ்யவஸ்தையை அறியவும். வ்ரதமுடையவன் வ்ரதமில்லாதவன் இருவரும், ப்ராம்ஹணர்களை நமஸ்கரித்து அவர்களால் பார்க்கப்பட்டால் யதாவிதி ப்ராயச்சித்தத்தால் சுத்தராகின்றனர். எந்த க்ராமத்தில் ப்ராம்ஹணர் இல்லையோ அங்கு, ப்ராம்ஹண நமஸ்கார தர்சனங்களின் ஸ்தானத்தில், வ்ருஷப ப்ரதக்ஷிணமும் ஸ்நானமும் என்றறியவும். எவன் நாயால் கடிக்கப்படாமல், மூக்கினால் மோக்கப்பட்டானோ அவனும், எவன் நாக்கினால் நக்கப் பட்டானோ அவனும், எவன் நகங்களால் கீறப்பட்டானோ

𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍇𑌶𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑍍𑌯 𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌨𑌾 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌧𑌵𑍀𑌯𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌮𑍍 ॥

𑌶𑌾𑌤𑌾𑌤𑌪𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌗𑌵𑌾𑌂 𑌶𑍃𑌙𑍍𑌗𑍋𑌦𑌕𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌨𑍍 𑌮𑌹𑌾𑌨𑌦𑍍𑌯𑍋𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌙𑍍𑌗𑌮𑌾𑌤𑍍 । 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌶𑍁𑌨𑌾 𑌦𑌷𑍍𑌟𑌶𑍍𑌶𑍁𑌚𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌅𑌵𑍍𑌰𑌤𑌸𑍍𑌸𑌵𑍍𑌰𑌤𑍋 𑌵𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌶𑍁𑌨𑌾 𑌦𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌯𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃 । 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑍋𑌦𑌕𑌮𑌿𑌶𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍁 𑌘𑍃𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌶𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌃—

'𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌶𑍁𑌨𑌾 𑌦𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌨𑌦𑍀𑌂 𑌗𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌗𑌾𑌮𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯𑌾𑌮𑌶𑌤𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌘𑍃𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌶𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑌾𑌃—

'𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌾𑌰𑍀 𑌶𑍁𑌨𑌾 𑌦𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣𑍈𑌵 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿 । 𑌗𑍃𑌹𑌸𑍍𑌥𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌏𑌕𑌾𑌹𑍇𑌨𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌹𑍋𑌤𑍍𑌰𑌵𑌾𑌨𑍍 ॥ 𑌨𑌾𑌭𑍇𑌰𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌤𑍁 𑌦𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌗𑍁𑌣𑌂

அவனும், இம்மூவரும், அந்த இடத்தை அலம்பி, அக்னியால் சுடச் செய்தால் சுத்தராகின்றனர், என்று மாதவீயத்தில் வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டுள்ளது.

சாதாதபரும் :— கோச்ருங்கோதக ஸ்நானத்தாலும், மஹாநதீ ஸங்கம ஸ்நானத்தாலும், ஸமுத்ர தர்சனத்தாலும், நாயால் கடிக்கப்பட்டவன் சுத்தனாவான். வ்ரத மனுஷ்டிப்பவனாயினும், அனுஷ்டிக்காதவனாயினும், நாயால் கடிக்கப்பட்ட ப்ராம்ஹணன், ஸ்வர்ணத்துடனும், ஜலத்துடனும் கூடிய நெய்யைப் பருகினால் சுத்தனாகிறான்.

வஸிஷ்டர் :— நாயால் கடிக்கப்பட்ட ப்ராம்ஹணன், ஸமுத்ரகையான நதியை அடைந்து ஸ்நானம் செய்து, 100 முறை ப்ராணாயாமம் செய்து, நெய்யைப் பருகினால் சுத்தனாகிறான்.

அங்கிரஸ் :— ப்ரம்ஹசாரீ, நாயால் கடிக்கப்பட்டால் மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு சுத்தனாகிறான். க்ருஹஸ்தனாகில் இரண்டு நாட்களால் சுத்தனாகிறான். அக்னிஹோத்ரியா

भवेत् । तदेव त्रिगुणं वक्त्रे मूर्ध्नि चेत् स्याच्चतु-र्गुणम् ॥ क्षत्रविट्शूद्रयोनिस्तु स्नानेनैव शु-द्धिर्भवेत् । द्विगुणं तु वनस्थस्य तथा प्रव्रजित-स्य च ॥ ब्राह्मणी तु शुना दष्टा सोमे दृष्टिं निपातयेत् । यदा न दृश्यते सोमः प्रायश्चित्तं तदा कथम् ॥ यां दिशं तु गतस्सोमः तां दिशं त्ववलोकयेत् । सोममार्गेण सा पूता पञ्चगव्येन शुध्यति' इति ॥

अरुणोदयात् पूर्वमपि स्नानं निषेधयति पराशरः—

सूर्यस्य किरणैः पूतं दिवा स्नानं प्रशस्यते । अप्रशस्तं निशि स्नानं राहोरन्यत्र दर्शनात् ॥ स्नानं दानं जपो होमः कर्तव्यो राहुदर्श-

---

ளுல் ஒரு நாளால் சுத்தனுகிறுன். நாபிக்குமேல் கடிக்கப் பட்டால், அதுவே இரு மடங்காகும். முகத்தில் கடிக்கப் பட்டால் அதுவே மூன்று மடங்காகும். தலையில் கடிக்கப்பட் டால் அதுவே நான்கு மடங்காகும். க்ஷத்ரியன், வைச்யன், சூத்ரன் இவர்கள் நாயால் கடிக்கப்பட்டால் ஸ்நானத்தா லேயே சுத்தராகின்றனர். வானப்ரஸ்தனுக்கு இரண்டு மடங்கு, ஸன்யாஸிக்குமப்படியே. நாயால் கடிக்கப்பட்டால், ப்ராம்ஹண ஸ்த்ரீ சந்த்ரனிடத்தில் கண்ணைச் செலுத்த வேண்டும். சந்த்ரன் காணப்படாமலிருக்கும்போது ப்ராயச் சித்தம் எப்படி? எனில், சந்த்ரன் எந்தத்திக்கில் சென்றிருக் கின்றுனோ அந்தத் திக்கைப் பார்க்கவேண்டும். அதனுல் அவள் சுத்தையாகி, பஞ்சகவ்யத்தால் சுத்தையாகிறுள்.

அருணோதயத்திற்கு முன் ஸ்நானத்தை நிஷேதிக்கின்றுர்,

பராசரர் :— ஸூர்ய கிரணங்களால் சுத்தமாவதால் பக லில் ஸ்நானம் புகழப்படுகிறது. ராத்ரியில் ஸ்நானம் ப்ரசஸ்த மல்ல. ராஹு தர்சனம் (க்ரஹணம்) தவிர்த்து. ராஹு தர்சனத்தில், ராத்ரியானுலும் ஸ்நானம், தானம், ஜபம், ஹோமம் இவைகளைச் செய்யவேண்டும். மற்றக்காலத்தில்

ते । अतस्तां महानिशां रात्रौ स्नानादौ परिवर्जयेत्' इति ॥

मनुः—

'न स्नानमाचरेद्भुक्त्वा नातुरो न महानिशि । न वासोभिस्सहाजस्रं नाविज्ञाते जलाशये' इति ॥ न स्नानमाचरेद्भुक्त्वेति दृष्टार्थस्य स्नानस्य निषेधः । नातुर इत्यदृष्टार्थस्यापि । न वासोभिरिति, 'सवासा जलमाविशे'दिति उक्तविषये, प्रातर्मध्याह्नस्नानयोश्चोत्तरीयस्नानं, अन्येषु याद‍ृच्छिकादिषु कटिवस्त्रेणैव स्नानमित्यर्थः ॥

पराशरः—

'महानिशा तु विज्ञेया मध्यस्थं प्रहरद्वयम् । प्रदोषपश्चिमौ यामौ दिनवत्स्नानमाचरेत्' इति ॥ इदं च आपद्विषयम् । अन्यथा 'भास्करस्य करैः पूत'मित्यनेन विरुध्यते ॥

ராத்ரி அசுத்தம். ஆகையால் அதை (ஸ்நாநாதிகளில்) வர்ஜிக்க வேண்டும்.

மனு :— போஜனம் செய்தபிறகும், வ்யாதியுள்ளவனு யும், மஹாராத்ரியிலும், எப்பொழுதும் வஸ்த்ரங்களுடனும், அறியப்படாத ஜலாசயத்திலும ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. இங்கு, போஜனம் செய்தபிறகு கூடாதென்றது த்ருஷ்டார்த்த மான ஸ்நானத்தை நிஷேதித்தது. வ்யாதிஸ்தனாய் இருப்பவன் கூடாதென்றது, அத்ருஷ்டார்த்தத்தையும் நிஷேதிப்பதாம். வஸ்த்ரங்களுடன் கூடாதென்றது, 'வஸ்த்ரத்துடன் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும' என்று சொல்லிய விஷயத்திலும், காலையி லும், மத்யாஹ்னத்திலும் செய்யும் ஸ்நானத்திலும் உத்தரீ யத்துடன் ஸ்நானம். மற்ற யாத்ருச்சிகம் முதலியதில் இடுப்பு வஸ்த்ரத்துடன் மட்டுமே ஸ்நானம் என்பதற்காம்.

பராசரர் :— 'ராத்ரியின் நடுவிலுள்ள இரண்டு யாமம் மஹா நிசை எனப்படும். ப்ரதோஷ காலத்திலும். கடைசியாமத்தி லும், பகலில்போல் 'ஸ்நானம் செய்யலாம்' என்றார். இது ஆபத் விஷயம். இல்விதமில்லையென்றால் 'பாஸ்காரஸ்யகரை: பூதம்' என்பதுடன் விரோதிக்கும்.

ஷட்த்ரிம்சந்மதே—

'அபேயம் ஹி ஸதா தோயம் ராத்ரௌ மத்யமயாமயோ: । ஸ்நாநம் தத்ர ந குர்வீத ததைவாசமநக்ரியாம் ॥ மூத்ரோச்சாரே மஹாராத்ரௌ நாசாமதி து யோ த்விஜ: । ப்ராயச்சித்தீயதே விப்ர: ப்ராஜாபத்யார்த்தமர்ஹதி' இதி ॥

வ்ருத்தமநு:—

'பூஜ்யம் சைவ ஸம்பூஜ்ய பந்தூநநுவ்ரஜ்ய ச । புக்த்வா வ்யாதௌ ச ந ஸ்நாயாத் தைலேநாபி நிசாஸ்வபி' இதி ॥

மேதாதிதி:—

'உத்ஸவாந்தே மங்கல்யம் விநிவர்த்ய ச । அநுவ்ரஜ்ய ஸுஹ்ருத்பந்தூநர்ச்சயித்வேஷ்டதேவதா: ॥ ந ஸ்நாயாத் போஜநோத்தரே நாதுரோ ந மஹாநிசி' இதி ॥

காலாதர்சே—

'அநுவ்ரஜ்யேஷ்டபந்தூம்ச்ச வ்யாதௌ புக்த்வா ஸ்நாநம்

ஷட்த்ரிசன்மதத்தில் :— ராத்ரியில், நடுவான இரண்டு யாமங்களில், ஜலம் பருகத்தகாதது அப்பொழுது ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. ஆசமனமும் செய்யக்கூடாது. மூத்ர விஸர்ஜனம் மலவிஸர்ஜனம் செய்தால், மஹாராத்ரியில் எவன் ஆசமனம் செய்யவில்லையோ, அந்த ப்ராம்ஹணன் ப்ராயச்சித்தார்ஹனுகிருன். ப்ராஜாபத்யக்ருசரத்தின் பாதியை அனுஷ்டிக்க அர்ஹனுகிருன்.

வ்ருத்தமனு :— பூஜிக்கத்தகுந்த தேவதையைப் பூஜித்த பிறகும், பந்துக்களைப் பின் சென்று அனுப்பிய பிறகும், புஜித்த பிறகும, வ்யாதியிலும், தைலத்துடனும்கூட ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது ராத்திரியிலும் ஸ்நானம் கூடாது.

மேதாதிதியும் ;— உத்ஸவம் முடிந்த பிறகும், மங்கள கார்யத்தை முடித்தபிறகும், மித்ரர், பந்துக்கள் இவர்களைப் பின் சென்று அனுப்பிய பிறகும், இஷ்டதேவதைகளைப் பூஜித்த பிறகும், போஜனம் செய்த பிறகும், வ்யாதியுள்ள காலத்திலும், மஹாராத்ரியிலும் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது.

காலாதர்சத்திலும் :— இஷ்டரையும், பந்துக்களையும் பின்

𑌨𑌿𑌶𑌿 । 𑌇𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌮𑌭𑍍𑌯𑌰𑍍𑌚𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌵𑌾𑌹𑍇 𑌚 𑌮𑌹𑍋𑌤𑍍𑌸𑌵𑍇 ॥ 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌨𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇𑌽𑌪𑌿 (𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍌) 𑌚 𑌨𑌾𑌤𑍁𑌰𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌕𑌾𑌮𑍍𑌯𑌨𑍈𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑍇 𑌤𑍁 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑍇 𑌮𑌹𑌾𑌨𑌿𑌶𑍍𑌯𑌪𑍍𑌯𑌨𑌿𑌷𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇 । 𑌤𑌥𑌾𑌚 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌸𑌾𑌰𑍇 —

'𑌨 𑌮𑌹𑌾𑌨𑌿𑌶𑌿 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌾𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌨𑍈𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌂 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 । 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌮𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍋 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌯𑍁𑌷𑍍𑌣𑍇𑌨 𑌜𑌲𑍇𑌨 𑌚 ॥ 𑌅𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍍𑌯𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌨𑍇 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌯𑍁𑌷𑍍𑌣𑍇𑌨 𑌜𑌲𑍇𑌨 𑌚 । 𑌨𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌨𑍍𑌮𑌧𑍍𑌯𑌯𑌾𑌮𑌯𑍋𑌃 ॥ 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌵𑌾𑌲𑍍𑌯 𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌵𑌾𑌪𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌮𑌹𑌾𑌜𑌲𑍇 । 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌗𑌵𑌾𑌮𑌗𑍍𑌰𑍇 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 । 𑌨𑌿𑌶𑌿 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌚 𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌚 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑌗𑍍𑌨𑌿𑌂 𑌸𑌮𑌿𑌧𑍍𑌯 𑌹𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

சென்றனுப்பியபிறகும், வ்யாதியிலும், புஜிக்கபிறகும், ராத்ரியிலும், இஷ்டதேவதையைப் பூஜித்தபிறகும், மஹோத்ஸவத்தை முடித்த பிறகும், காரண மில்லாமலும் ஸ்நானம் செய்யக் கூடாது. காரணமிருந்தாலும் வ்யாதியுள்ளவன் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது.

காம்யஸ்நானமும், நைமித்திக ஸ்நானமும், மஹாராத்ரியிலும் நிஷேதிக்கப்படவில்லை. அவ்விதமே,

ஸம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில் :— நித்யஸ்நானத்தை மஹாநிசியில் செய்யக்கூடாது. காம்யஸ்நானமும், நைமித்திகஸ்நானமும் செய்யப்படலாம். முன் ஸ்நானம் செய்யாதவன், நிசியில் உஷ்ணோதகத்தால் ஸ்நானம் செய்யலாம். அஸ்ப்ருச்யரை ஸ்பர்சித்தால் நிசியில் உஷ்ணோதகத்தால் ஸ்நானம் செய்யலாம். அஸ்தமயத்திற்குப் பிறகு நதியில் ஸ்நானம் செய்யக் கூடாது. ராத்ரியின் நடுயாமங்களில் ஸ்நானம் கூடவே கூடாது. வாபீ முதலிய பெரிய ஜலாசயத்தில் அக்னியை ஜ்வலிக்கச்செய்து, ப்ராம்ஹணர், அக்னி, பசு இவர் முன்னிலையில், ஸ்நானத்தை அறிவித்துச் செய்யலாம். நிசியில், ஸ்நானம், தானம் இவைகளை, அக்னியை ஜ்வலிக்கச்செய்து அதன் முன்னில் செய்யவேண்டும்.

மநு: —

'ராஹுதர்சநஸங்க்ராந்திவிவாஹாத்யயவ்ருத்திஷு | ஸ்நாநதாநாதிகம் குர்யுர்நிசி காம்யவ்ரதேஷு ச' இதி || அத்யய: = மரணம் || வ்ருத்தி: = ஜநநம் ||

யோகயாஜ்ஞவல்க்யோऽபி —

'க்ரஹணோத்வாஹஸங்க்ராந்தியாத்ரார்த்திப்ரஸவேஷு ச | ஸ்நாநம் நைமித்திகம் ஜ்ஞேயம் ராத்ராவபி ததிஷ்யதே' இதி || ஆர்த்தி: = மரணம் ||

பராசரோऽபி —

'புத்ரஜந்மநி யஜ்ஞே ச ததா ஸங்க்ரமணே ரவே: | ராஹோச்ச தர்சநே ஸ்நாநம் ப்ரசஸ்தம் நாந்யதா நிசி' இதி || யஜ்ஞ: = அவப்ருத: ||

அத ராத்ரௌ சண்டாளாதிஸ்பர்சே சுத்திமாஹ —

'அஸ்தம் கதே யதா ஸூர்யே சண்டாலம் பதிதம் ஸ்த்ரியம் | ஸூதிகாம் ஸ்ப்ருசதச்சைவ கதம் சுத்திர்விதீயதே || ஜாதவேதஸ்ஸுவர்ணம் ச ஸோமமார்கம் விலோக்ய ச | ப்ராஹ்ம

மநு:— க்ரஹணம், ஸங்க்ரமணம், விவாஹம், மரணம், ஜனனம், காம்ய வ்ரதங்கள் இவைகளில் ராத்ரியிலும் ஸ்நானம், தானம் முதலியதைச் செய்யலாம்.

யோகயாக்ஞவல்க்யரும் :— க்ரஹணம், விவாஹம், ஸங்க்ரமணம், யாத்ரை, மரணம், ஜனனம் இவைகளில் செய்யும் ஸ்நானம் நைமித்திகமாம் அதை ராத்ரியிலும் செய்யலாம்.

பராசரரும் :— புத்ரஜன்மத்திலும், யாகத்திலும், (அவப்ருதம்) ஸூர்ய ஸங்க்ரமணத்திலும், ராஹுதர்சனத்திலும் ராத்ரியில் ஸ்நானம் ப்ரசஸ்தமாகும். மற்றக் காரணத்தால் செய்யக்கூடாது.

ராத்ரியில் சண்டாளாதி ஸ்பர்சத்தில் சுத்தியைச் சொல்லுகிறார்,

பராசரரே :— ஸூர்யன் அஸ்தமித்த பிறகு, சண்டாளன், பதிதன், ஸூதிகையான ஸ்திரீ இவர்களை ஸ்பர்சித்தவனுக்கு எவ்விதம் சுத்தி விதிக்கப்படுகிறது.? (எனில்) அக்னி,

மார்கம் த்ருஷ்ட்வைவ ஸ்நானம் க்ருத்வா விசுத்யதி' இதி ॥ சுக்லபக்ஷே ஸோமமேவாலோகநீய: । ததபாவே வஹ்நி:, ததபாவே ஸுவர்ணம், தஸ்யாப்யபாவே ஸோமமார்க: । ஏதேஷாமந்யதமம் விலோக்ய விப்ராநுஜ்ஞாத: ஸ்நாயாதித்யர்த: ॥

ராத்ரிஸ்நாநே து விசேஷமாஹ யம:—

'விப்ர: ஸ்ப்ருஷ்டோ நிசாயாம் தூதக்யயா பதிதேந வா । திவாऽऽநீதேந தோயேந ஸ்நாயாதக்நிஸந்நிதௌ' இதி ॥ தோயேந ஸுவர்ணஸஹிதேநேதி சேஷ: ॥

ததா ச பராசர:—

'திவாऽऽஹ்ருதம் து யத்தோயம் க்ருத்வா ஸுவர்ணயுதம் து தத் । ராத்ரௌ ஸ்நாநே து ஸம்ப்ராப்தே ஸ்நாயாதநலஸந்நிதௌ' இதி ॥

ஸுவர்ணம், சந்த்ரனின் மார்க்கம் இவைகளைப் பார்த்து, ப்ராம்ஹணர்களால் அனுமதிக்கப்பட்டவனாய் ஸ்நானம் செய்தால் சுத்தனாகிறான், சுக்லபக்ஷத்தில் சந்த்ரனைப் பார்க்கவேண்டும். அவனில்லாவிட்டால் அக்னியைப் பார்க்கவேண்டும். அக்னியில்லாவிடில் ஸுவர்ணம், அதுவுமில்லாவிடில் சந்த்ரனின் மார்க்கம், இவைகளுள் ஒன்றைப்பார்த்து, ப்ராம்ஹணர்களால் அனுமதிக்கப்பட்டவனாய் ஸ்நானம் செய்யவேண்டு மென்பது பொருள்.

ராத்ரி ஸ்நானத்தில் விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

யமன் :— ப்ராம்ஹணன், ராத்ரியில், ரஜஸ்வலையினாலாவது, பதிதனாலாவது ஸ்பரிசிக்கப்பட்டால், பகலில் கொண்டு வந்த ஜலத்தினால், அக்னி ஸன்னிதியில் ஸ்நானம் செய்ய வேண்டும். ஸ்வர்ணத்துடன்கூடிய ஜலத்தினால் என்று சேர்க்க வேண்டும். அவ்விதமே,

பராசரர் :— ராத்ரியில் ஸ்நானம் நேர்ந்தால் பகலில் கொண்டுவந்த ஜலத்தை ஸ்வர்ணத்துடன் கூடியதாய்ச் செய்து, அதனால் அக்னி ஸன்னிதியில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

𑌦𑍇𑌵𑌲𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌦𑌿𑌵𑌾𑌽𑌽𑌹𑍃𑌤𑌜𑌲𑍈𑌃 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌨𑌿𑌶𑌿 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃 । 𑌨𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌯 𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌚 𑌪𑌾𑌵𑌕𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌕𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑌃—

'𑌪𑍍𑌰𑌵𑍇𑌶𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑍁𑌣𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌸𑍁 𑌨 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍌 𑌜𑌲𑌮𑌾𑌹𑌰𑍇𑌤𑍍 । 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌧𑌾𑌮𑍍𑌨 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌧𑌾𑌮𑍍𑌨𑍋 𑌧𑌾𑌮𑍍𑌨 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌤𑍇𑌨𑍋𑌦𑍍𑌧𑌰𑌣𑌾𑌦𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍌 𑌜𑌲𑌂 𑌨𑌾𑌹𑌰𑍇𑌤𑍍 । 𑌤𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵 𑌜𑌲𑍇 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥

𑌅𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌮𑌾𑌹 𑌪𑌰𑌾𑌶𑌰𑌃—'𑌯𑌦𑌿 𑌗𑍇𑌹𑍇 𑌨 𑌤𑍋𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌦𑌾 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 𑌕𑌥𑌂 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 । 𑌧𑌾𑌮𑍍𑌨𑍋 𑌧𑌾𑌮𑍍𑌨𑍇𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑍀𑌯𑌾𑌦𑍍𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑍌 ॥ 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍌 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌾𑌂𑌶𑍁𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍂𑌤𑌂 𑌦𑌿𑌵𑌾 𑌪𑍂𑌤𑌂 𑌤𑍁 𑌭𑌾𑌨𑍁𑌨𑌾 । 𑌅𑌨𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣 𑌤𑌥𑌾 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍌 𑌯𑌥𑌾 𑌦𑌿𑌵𑌾' 𑌇𑌤𑌿 ॥

தேவலரும் :— ராத்ரியில் நைமித்திக ஸ்நானம் நேர்ந்தால், பகலில் கொண்டுவந்த ஜலத்தில் ஸ்வர்ணத்தைச்சேர்த்து அதனால், அக்னி ஸன்னிதியில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

காத்யாயனர் :— ராத்ரியில், ஜலத்தில் வருணன் ப்ரவேசித்திருப்பதால் ஜலத்தை எடுக்கக்கூடாது, 'தாம்ந:' என்ற மந்த்ரத்தைச் சொல்லாவிடில். அங்கிருக்கும் ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். 'தாம்ஞோதாம்ந:' என்ற மந்த்ரத்தைச் சொல்லாமல் ராத்ரியில் ஜலத்தை எடுக்கக்கூடாது. அங்கிருக்கும் ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும் என்பது பொருள்.

இதிலும் விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

பராசரர் :— வீட்டில் ஜலமில்லாவிடில், அப்பொழுது எப்படி சுத்தி ஏற்படும்.? 'தாம்ஞோதாம்ந:' என்ற மந்த்ரத்தால் அக்னி ஸன்னிதியில் ஜலத்தை க்ரஹிக்கவேண்டும். ராத்ரியில் க்ரஹங்களின் கிரணங்களால் ஜலம் சுத்தமாகின்றது. பகலில் ஸூர்யனால் சுத்தமாகின்றது. இந்த மந்த்ரத்தால் க்ரஹித்தால் பகலில்போல் ராத்ரியிலும் சுத்தமாகின்றது.

ஸம்வர்த்த:—

'ஆபோ ராத்ரௌ ந க்ருஹ்ணீயாத் க்ருஹ்ணந்நபி கதாசந । உத்த்ருத்யாக்நிமுபாதாய யாம்நோயாம்ந இதீரயேத்' இதி ॥

மரீசி:—

'திவாऽऽஹ்ருதம் ச யத்தோயம் க்ருஹே யஸ்ய ந வித்யதே । ப்ரஜ்வால்யாக்நிம் தத: ஸ்நாயாத் நதீபுஷ்கரிணீஷு ச' இதி ॥

காலாதர்சே—

'நிமித்தேऽபி ந ஸ்நாயாத் ராத்ரௌ நத்யாம் திவாऽऽஹ்ருதை: । ஜலைரேவாதவா ஸ்வர்ணம் க்ஷிப்த்வா தத்ர ஸமீபத: ॥ ப்ரஜ்வால்ய வஹ்நிம் மந்த்ரேண ததாபி வா ஸமந்த்ரக: । நிசாஹ்ருதைர்ஜலைர்வா ஸ்நாயாதிதி சாஸ்த்ரநிஶ்சய:' இதி ॥

இதி நைமித்திகஸ்நாநம் ॥

ஸம்வர்த்தர் :— ஜலத்தை ராத்ரியில் க்ரஹிக்கக்கூடாது. ஒருகால் க்ரஹிக்கும்படி நேர்ந்தால், அக்னியை எடுத்து ஜலத்தின்மேல் பிடித்து 'தாம்ஞோதாம்ன:' என்ற மந்த்ரத்தை உச்சரிக்கவேண்டும்.

மரீசி :— எவனது க்ருஹத்தில் பகலில் கொண்டு வந்த ஜலம் இல்லையோ, அவன் அக்னியை ஜ்வலிக்கச் செய்து அதன் ஸன்னிதியில் நதீ, புஷ்கரிணீ இவைகளில் ஸ்நானம் செய்யலாம்.

காலாதர்சத்தில் :— நிமித்தம் நேர்ந்தாலும் இரவில் நதியில் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. பகலில் கொண்டு வந்த நதீ ஜலத்தால் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். அதில்லாவிடில், நதியின் ஜலத்தில் ஸுவர்ணத்தைப் போட்டு, அதன் ஸமீபத்தில் அக்னியை ஜ்வலிக்கச் செய்து ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். அதுவுமில்லாவிடில் மந்த்ரத்துடன் ராத்ரியில் கொண்டுவரப்பட்ட ஜலத்தினால் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும் என்பது சாஸ்த்ரத்தின் நிச்சயமாம்.

நைமித்திகஸ்நானம் முற்றிற்று.

𑌅𑌥 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍍 ॥

𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌭𑌾𑌰𑌤𑍇 —

'𑌗𑌙𑍍𑌗𑌾𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌯𑍋𑌃 । 𑌮𑌹𑌾𑌨𑌦𑍀𑌷𑍁(𑌵)𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑍁 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌶𑌙𑍍𑌖𑌃 —

'𑌵𑌾𑌪𑍀𑌕𑍂𑌪𑌤𑌡𑌾𑌗𑍇𑌷𑍁 𑌗𑌿𑌰𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌰𑌵𑌣𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌾 । 𑌨𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌨𑌦𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌖𑌾𑌤𑍇 𑌸𑌰𑌸𑍀𑌷𑍂𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌨𑌿 ॥ 𑌉𑌷𑍍𑌣𑍋𑌦𑌕𑍇𑌨 𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌯𑍋𑌃' 𑌇𑌤𑌿 । 𑌉𑌷𑍍𑌣𑍋𑌦𑌕𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑌾𑌤𑍁𑌰𑌵𑌿𑌷𑌯𑌮𑍍 ॥ '𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌕𑌿𑌰𑌣𑍈𑌃 𑌪𑍂𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌨𑌃𑌪𑍂𑌤𑌂 𑌚 𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌨𑌾 । 𑌅𑌤𑍋 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍁𑌰𑌃 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑌾𑌦𑍍𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇𑌽𑌪𑍍𑌯𑍁𑌷𑍍𑌣𑌵𑌾𑌰𑌿𑌣𑌾' 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌘𑍍𑌰𑌸𑍍𑌮𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍 ॥

𑌪𑌰𑌾𑌶𑌰𑌃 —

'𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌗𑌙𑍍𑌗𑌾𑌸𑌮𑌂 𑌤𑍋𑌯𑌂 𑌰𑌾𑌹𑍁𑌗𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌦𑌿𑌵𑌾𑌕𑌰𑍇 ।

க்ரஹண ஸ்நானம்.

க்ரஹண ஸ்நானம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

மஹாபாரதத்தில் :— சந்த்ரக்ரஹணம், ஸூர்யக்ரஹணம் இவைகளில், கங்கையில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். அல்லது வேறு மஹாநதிகளில் விதிப்படி ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

சங்கர் :— வாபீ, கூபம், தடாகம், மலையருவி, நதீ, நதம், தேவகாதம், ஓடைகள், எடுத்துவைத்த ஜலம், உஷ்ணோதகம் என்ற இவைகளிலொன்றில் சந்த்ரஸூர்ய க்ரஹணங்களில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். உஷ்ணோதக ஸ்நானம் வ்யாதியுள்ளவனைப்பற்றியது. "பகலில் ஸூர்ய கிரணங்களால் சுத்தமாகியதும், மறுபடி அக்னியால் சுத்தமாகியதுமாயுள்ளது உஷ்ணோதகம். ஆகையால் பிணியாளன் க்ரஹண காலத்திலும் உஷ்ணோதகத்தால் ஸ்நானம் செய்யலாம்" என்று **வ்யாக்ர** வசனமிருப்பதால்.

பராசரர் :- ஸூர்ய க்ரஹணத்திலும், சந்த்ர க்ரஹணத்தி

सोमग्रहे तथैवोक्तं स्नानदानादिकर्मसु' इति ॥

व्यासोऽपि—

'सर्वं गङ्गासमं तोयं सर्वे ब्रह्मसमा द्विजाः । सर्वं भूमिसमं दानं ग्रहणे चन्द्रसूर्ययोः' इति ॥

शौनकः—

'भूस्थानि तु समानि स्युः सर्वाण्यम्भांसि भूतले । कूपस्थान्यपि सोमार्कग्रहणे नात्र संशयः' इति ॥

मार्कण्डेयः—

'शीतमुष्णोदकात् पुण्यं पारक्यमवरोदकात् । भूमिष्ठमुद्धृतात् पुण्यं ततः प्रस्रवणोदकम् ॥ ततोऽपि सारसं पुण्यं ततः पुण्यं नदीजलम् । तीर्थतोयं ततः पुण्यं महानद्यम्बु पावनम् ॥ ततस्ततोऽपि गाङ्गाम्बु पुण्यं पुण्यस्ततोऽम्बुधिः' इति ॥

லும் ஸ்நானம் தானம் முதலிய கர்மங்களில் எல்லா ஜலமும், கங்கைக்கு ஸமமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

வ்யாஸரும் :— சந்த்ரஸூர்ய க்ரஹண காலத்தில், எல்லா ஜலமும கங்கைக்குச் சமமாகவும், எல்லா வேதியரும் ப்ரம்ஹாவுக்குச் சமமானவர்களாகவும், எல்லாதானமும பூமி தானத்திற்குச் சமமாகவும சொல்லப்பட்டுள்ளது.

சௌனகர் :— சந்த்ரஸூர்ய க்ரஹண காலத்தில் பூமியில் கிணற்றிலுள்ள ஜலம் முதல் ஸகல ஜலங்களும், கங்கைக்குச் சமங்களாகின்றன. இவ்விஷயத்தில் ஸந்தேஹமில்லை.

மார்க்கண்டேயர் :— சீதஜலம் உஷ்ணோதகத்தைவிடப் புண்யம். தாழ்ந்த ஜாதியனின் ஜலத்தைவிடப் பிறனின் ஜலம் புண்யம். பூமியிலுள்ள ஜலம் எடுக்கப்பட்டதைவிடப் புண்யம். அதைவிட மலையருவியின் ஜலம் புண்யம். அதைவிட ஸரோஜலம் புண்யம். அதைவிட நதீ ஜலம் புண்யம். அதைவிடத் தீர்த்த ஜலம் புண்யம். அதைவிட மஹாநதீ ஜலம் புண்யம். அதைவிடக் கங்கா ஜலம் புண்யம். அதைவிட ஸமுத்ரம் புண்யமாம்.

வ்ருத்தவஸிஷ்ட:—

'கவாம் கோடிப்ரதாநேந ஸம்யக்தத்தேந யத்பலம் ।
கங்காஸ்நாநேந தத்பலம் ஸ்யாத் ராஹுக்ரஸ்தே நிஶாகரே ॥
திவாகரே ச தஸ்மாத்து தஶவ்ருத்திருதாஹ்ருதா ॥ சந்த்ரஸூர்யக்ரஹே சைவ யோऽவகாஹேத ஜாஹ்நவீம் । ஸ ஸ்நாத: ஸர்வதீர்தேஷு கிமர்தமடதே மஹீம்' இதி ॥

யத்ர க்வாபி ஜலே ஸ்நாநாகரணே ப்ரத்யவாயமாஹ வஸிஷ்ட:—

'க்ரஹணே ஸங்க்ரமே வாऽபி ந ஸ்நாயாத்யதி மாநவ: ।
ஸப்தஜந்மநி குஷ்டீ ஸ்யாத் து:கபாகீ ச ஜாயதே' இதி ॥

ஶாதாதப:—

'ஸ்நாநம் தாநம் ததா ஶ்ராத்தம் அநந்தம் ராஹுதர்ஶநே' இதி ॥

வ்ருத்தவஸிஷ்டர்:— சந்த்ர க்ரஹணத்தில் கங்காஸ்நானம் செய்தால், கோடி பசுக்களை விதிப்படி தானம் செய்தால் எந்தப் பலனோ அந்தப் பலனுண்டாகும். ஸூர்ய க்ரஹணத்தில் கங்கா ஸ்நானம் செய்தால் முன் சொல்லிய பலனே பத்து மடங்கு அதிகமாகும். சந்த்ர ஸூர்ய க்ரஹண காலத்தில் எவன் கங்கையில் ஸ்நானம் செய்கின்றானோ அவன் ஸகல தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானம் செய்தவனாகிறான். அவன் பூமி முழுவதும் ஏன் சுற்றவேண்டும்.

எந்த ஜலத்திலாவது ஸ்நானம் செய்யாவிடில் ப்ரத்யவாயத்தைச் சொல்லுகிறார்,

வஸிஷ்டர்:— க்ரஹணத்திலும், ஸங்க்ரமணத்திலும், மனிதன் ஸ்நானம் செய்யாவிடில் ஏழு ஜன்மங்களில் குஷ்டரோக முடையவனாகவும், துக்கத்தை யடைபவனாகவும் ஆவான்.

சாதாதபர்:— க்ரஹணகாலத்தில் செய்யும் ஸ்நானம், தானம், ச்ராத்தம் இவை அனந்தமாய் ஆகும்.

𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑍇𑌨𑌾𑌮𑍇𑌨 𑌵𑌾 𑌶𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑍍 ॥ 𑌤𑌥𑌾𑌹 𑌬𑍋𑌧𑌾𑌯𑌨𑌃—

'𑌅𑌨𑍍𑌨𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌾𑌸𑍇 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌜𑌨𑍍𑌮𑌨𑌿 । 𑌹𑍇𑌮𑌶𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰𑌹𑍇 𑌚 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌸𑌦𑍈𑌵 𑌹𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

'𑌆𑌪𑌦𑍍𑌯𑌨𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌚 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌯𑍋𑌃 । 𑌆𑌮𑌶𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍋 𑌦𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌦𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌦𑍈𑌵 𑌹𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌦𑍇𑌵𑌲𑌃—

'𑌯𑌥𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌚 𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌚 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇 𑌦𑌿𑌵𑌾 । 𑌸𑍋𑌮𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌤𑌥𑌾 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍌 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑌚𑍍𑌚 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌶𑍌𑌚𑌮𑍍, 𑌤𑌚𑍍𑌚 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 ॥ 𑌤𑌦𑌾𑌹 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇—

'𑌆𑌶𑍌𑌚𑌂 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌨𑍃𑌣𑌾𑌂 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯

இக்காலத்தில் ஹிரண்யத்தாலாவது ஆமத்தாலாவது ச்ராத்தம் செய்யவேண்டும். அதைச சொல்லுகிறார்,

போதாயனர் :— அன்னமில்லாவிடினும், ப்ராம்ஹணர் இல்லாவிடினும், ப்ரவாஸத்திலும், புத்ரஜனனத்திலும், க்ரஹணகாலத்திலும், ப்ராம்ஹணன் ஹிரண்ய ச்ராத்தம் செய்யவேண்டும். சூத்ரன் எப்பொழுதுமே ஹிரண்ய ச்ராத்தம் செய்யவேண்டும்

வ்யாஸர் :— ஆபத்காலத்திலும், அக்னியில்லாவிடினும், தீர்த்தத்திலும், சந்த்ரஸூர்ய க்ரஹணங்களிலும் ப்ராம்ஹணன் ஆமச்ராத்தம் செய்யவேண்டும். சூத்ரன் எப்பொழுதுமே ஆமச்ராத்தம் செய்யவேண்டும்.

தேவலர் :— ஸூர்ய க்ரஹணத்தில், பகலில் ஸ்நானமும், தானமும் எப்படி விதிக்கப்பட்டுள்ளவோ, அப்படி சந்த்ர க்ரஹணத்தில் ராத்ரியிலும் ஸ்நானமும், தானமும் விதிக்கப் பட்டுள்ளன.

க்ரஹண நிமித்தமான ஆசௌசமெதுவோ, அது ஸ்நானத்தால் நிவர்த்திக்கத் தகுந்தது. அது சொல்லப்பட்டுள்ளது,

ப்ரம்ஹாண்ட புராணத்தில் :— சந்த்ர ஸூர்யர்களுக்கு

ர்யயோ: | ராஹுஸ்பர்ஶே தயோ: ஸ்நாத்வா தா³நாதீ³நி குர்வதே நர: || ஸர்வேஷாமேவ வர்ணாநாம் ஸூதகம் ராஹுத³ர்ஶநே | ஸ்நாத்வா கர்மாணி குர்வீத பக்வமந்நம் விவர்ஜயேத்' இதி || க்³ரஹணகாலே யத் பக்வமந்நம், தத்பூர்வம் வா, தத் ஸூதகாந்நம் | தத்து ஊர்த்⁴வாத³பி ந போ⁴க்தவ்யம் ||

வ்ருத்³த⁴வஸிஷ்ட:—

'ஸர்வேஷாமபி வர்ணாநாம் ஸூதகம் ராஹுத³ர்ஶநே | ஸசேலந்து ப⁴வேத் ஸ்நாநம் ஸூதகாந்நஞ்ச வர்ஜயேத்' இதி ||

வ்யாக்⁴ரபாத³:—

'ஸ்மார்தகர்மபரித்யாகோ³ ராஹோரந்யத்ர ஸூதகே | ச்ரௌதே கர்மணி தத்காலம் ஸ்நாதஶ்ஶுத்³தி⁴மவாப்நுயாத்' இதி ||

ராஹு ஸ்பர்சமான க்ரஹணத்தில், மனிதர்களுக்கு ஆசௌசம் உண்டாகின்றது. அக்காலத்தில் ஸ்நானம் செய்தால் மனிதன் தானம் முதலியதில் அர்ஹனாகிறான். எல்லா வர்ணத்தினருக்கும் க்ரஹணத்தில் ஆசௌசம் உண்டாகிறது. ஆகையால் ஸ்நானம் செய்து கர்மங்களைச் செய்யவேண்டும். பக்வமான அன்னத்தை வர்ஜிக்கவேண்டும். 'க்ரஹண காலத்திலோ, அதற்கு முன்போ பக்வமாகிய அன்னமெதுவோ அது ஸூதகான்னம் அதை க்ரஹணத்திற்குப்பிறகும் புஜிக்கக்கூடாது' என்பது பொருள்.

வ்ருத்தவஸிஷ்டர் :— எல்லா வர்ணத்தினருக்கும் க்ரஹணத்தில் ஆசௌசம். ஸசேல ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். ஸூதகான்னத்தையும் வர்ஜிக்கவேண்டும்.

வ்யாக்ரபாதர் :— க்ரஹண நிமித்த ஸூதகம் தவிர மற்ற ஸூதகத்தில் ஸ்மார்த்த கர்மங்களை வர்ஜிக்க வேண்டும். ச்ரௌத கர்மத்தில் அக்காலம்மட்டில் ஸ்நானத்தால் சுத்தியையடைவான்.

ஜநநமரணநிமித்தாஶௌசவதோऽபி ஸ்நாநம் கர்தவ்யமித்யாஹ வஸிஷ்ட:—

'சந்த்ரஸூர்யக்ரஹே ஸ்நாயாத் ஸூதகே ம்ருதகேऽபி வா। அஸ்நாயீ ம்ருத்யுமாப்நோதி ஸ்நாயீ ம்ருத்யும் ந விந்ததி' இதி॥ அத்ர ஸ்நாநம் ஶ்ராத்ததாநாதேருபலக்ஷணம்॥

அதஏவாங்கிரா:—

'ஸர்வேஷாம் வர்ணாநாம் ஸூதகே ம்ருதகே ததா। ஸ்நாத்வா ஶ்ராத்தம் ப்ரகுர்வீத தாநம் ஶாட்யவிவர்ஜிதம்॥ ஸூர்யேந்த்வோர்க்ரஹணம் யாவத் தாவத் குர்யாஜ்ஜபாதிகம்। ந ஸ்வபேச்ச ந புஞ்ஜீத ஸ்நாத்வா புஞ்ஜீத முக்தயோ:' இதி॥

காலநிர்ணயே—

'நைமித்திகம் து கர்தவ்யம் க்ரஹணே சந்த்ரஸூர்யயோ:। அஶ்ராத்தம் பாந்தவாநாந்து நாரகீ ஸ்யாத்ததோ

ஜனனமரண நிமித்தமான ஆசௌசமுடையவனும், ஸ்நானம் செய்யவேண்டுமென்கிறார்,

வஸிஷ்டர்:— மரணாசௌசமிருந்தாலும், ஜனனாசௌசமிருந்தாலும், சந்த்ரஸூர்ய க்ரஹணத்தில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். ஸ்நானம் செய்யாதவன் ம்ருத்யுவை அடைவான். ஸ்நானம் செய்தவன் ம்ருத்யுவை அடையமாட்டான். இங்கு ஸ்நானம் என்றது ச்ராத்தம் தானம் முதலியதற்கும் உபலக்ஷணமாம், ஆகையால்தான்,

அங்கிரஸ்:—'எல்லா வர்ணத்தினரும், ஜனனாசௌசம் மரணாசௌசம் இருந்தாலும், க்ரஹணகாலத்தில் ஸ்நானம்செய்து ச்ராத்தம் தானம் இவைகளைக் கபடமின்றிச் செய்யவேண்டும். ஸூர்யசந்த்ர க்ரஹணம் உள்ள வரையில் ஜபம முதலியவற்றைச் செய்யவேண்டும் தூங்கக்கூடாது. புஜிக்கவும கூடாது. சந்த்ர ஸூர்யர்கள் முக்தர்களான பிறகு ஸ்நானம் செய்து புஜிக்கவேண்டும்' என்றார்,

காலநிர்ணயத்தில்:— சந்த்ரஸூர்ய க்ரஹணத்தில் பந்துக்களை உத்தேசித்து நைமித்திக ச்ராத்தத்தைச் செய்யவேண்

ந்யஜா || காம்யாநி சைவ ச்ராத்தாநி ஶஸ்யந்தே க்ரஹணாதிஷு' இதி ||

ப்ரஹ்மஸித்தாந்தே —

'யாவாந் காலஃ பர்வணோऽந்தே யாவாந் ப்ரதிபதாதிகஃ | ஶஸ்தூர்க்ரஹணாநேஹா ஸ ஸம்மேள்ய திஷ்ணாத்மவேத்' இதி || க்ரஹணாநேஹா = க்ரஹணகாலஃ ||

ஆத்யந்தயோஃ ஸ்நாநம் விஹிதம், காலநிர்ணயே —

'க்ரஸ்யமாநே பவேத் ஸ்நாநம் க்ரஸ்தே ஹோமோ விதீயதே | முச்யமாநே பவேத்தாநம் முக்தே ஸ்நாநம் விதீயதே' இதி ||

ஸ்ம்ருத்யந்தரே —

'க்ரஸ்யமாநே ரவௌ ஸ்நாயாந்முச்யமாநே நிஶாகரே' இதி ||

ப்ரஹ்மவைவர்த்தே —

'ஸ்நாநம் ஸ்யாதுபராகாதௌ மத்யே ஹோமஸுரார்ச்சா

டும். செய்யாவிடில் நரகத்தை அடைவான். க்ரஹணம் முத லியவைகளில் காம்யச்ராத்தங்களும் ப்ரசஸ்தங்களாகின்றன.

ப்ரம்ஹஸித்தாந்தத்தில் :— பர்வத்தின் முடிவில் எவ்வ ளவு காலமும், ப்ரதமையின் ஆதியில் எவ்வளவுகாலமும் க்ரஸ்த காலமாயுள்ளதோ அவ்வளவு காலம் சேர்ந்து புண்ய காலமாய் ஆகும்.

க்ரஹணத்தின் ஆதியிலும் அந்தத்திலும் ஸ்நானம் விதிக் கப்பட்டுள்ளது,

காலநிர்ணயத்தில் :— ஸூர்யன், அல்லது சந்த்ரன் ராஹுவினால் விழுங்கப்படும்போது ஸ்நானம் செய்யவேண் டும். விழுங்கப்பட்டபோது ஹோமம் விதிக்கப்படுகிறது. விடப்படும்போது தானம் செய்யவேண்டும். விடப்பட்ட பிறகு ஸ்நானம் விதிக்கப்படுகிறது.

மற்றொருஸ்ம்ருதியில் :— ஸூர்யன் விழுங்கப்படும் போ தும், சந்த்ரன் விடப்படும்போதும் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

ப்ரம்ஹவைவர்த்தத்தில் :— க்ரஹணத்தின் ஆதியில் ஸ்நான

मध्ये । दानं जपश्च मोक्षे तु पुनः स्नानं विधीयते' इति ॥

आदिमध्यावसानेषु यद्विहितं, तस्य तस्य फलातिशय उक्तः ब्रह्मपुराणे—

'उपरागे लक्षगुणं ग्रहणे चन्द्रसूर्ययोः । पुण्यं कोटिगुणं मध्ये मुक्तिकाले त्वनन्तकम्' इति ॥

स्मृत्यन्तरे—

'नाड्यः षोडश पूर्वेण संक्रान्तेश्च परेण च । राहोस्तु दर्शनं यावत् पुण्यकाल उदाहृतः' इति ॥

व्यासः—

'प्राक्पश्चात्संक्रमेषूक्तः पुण्यकालो विभागशः । चन्द्रसूर्योपरागे तु यावद्दर्शनगोचरः' इति ॥

மும, நடுவில் ஹோமமும், தேவபூஜையும், தானமும், ஜபமும், முடிவில் மறுபடி ஸ்நானமும் விதிக்கப்படுகின்றன.

ஆதியிலும், மத்யத்திலும், முடிவிலும், எதெது விதிக்கப் பட்டுள்ளதோ அதற்கு அதிக பலம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

ப்ரம்ஹபுராணத்தில் :— *சந்த்ரஸூர்ய க்ரஹணத்தில, ஆரம்பத்தில் லக்ஷம் மடங்கு புண்யமும், நடுவில் கோடிமடங்கு புண்யமும், மோக்ஷ காலத்தில் அளவற்ற புண்யமும் சொல்லப்பட்டுள்ளது.*

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில் :— *ஸங்க்ரமணத்திற்கு முன்னும், பின்னும், பதினாறு நாழிகைகள் புண்யங்களென்று சொல்லப் பட்டுள்ளது. க்ரஹணத்தில் ராஹுதர்சனம் உள்ளவரையில் புண்யகாலம் சொல்லப்பட்டுள்ளது.*

வ்யாஸர் :— *ஸங்க்ரமணங்களில், முன்னும் பின்னும், பிரித்துப் புண்யகாலம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. சந்த்ரஸூர்ய க்ரஹணத்திலோவெனில் உபராகம் கண்ணுக்குப் புலப்படும் வரையில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.*

यत्तु स्मर्यते — 'त्रिदशाः स्पर्शकाले तु तृप्तिं यान्ति पितामहाः । मनुष्या मध्यकाले तु मोक्षकाले तु राक्षसाः' इति, तत् ग्रहणे स्नानादिना सर्वेषां तृप्तिरित्येवंपरम्, न तु मोक्षकालनिषेधपरम्, 'मुक्तिकाले त्वनन्तकम्' इति स्मरणात् ॥

वारविशेषयोगे फलातिशयमाह व्यासः —

'रविग्रहे सूर्यवारे सोमे सोमग्रहे तथा । चूडामणिरिति ख्यातः तत्रानन्तफलं भवेत् ॥ वारेष्वन्येषु यत्पुण्यं ग्रहणे चन्द्रसूर्ययोः । तत्पुण्यं कोटिगुणितं ग्रासे चूडामणौ स्मृतम्' इति ॥

जाबालिरपि —

'सङ्क्रान्तौ पुण्यकालस्तु षोडशोभयतः

ஆனால் "க்ரஹணத்தின் ஆரம்பத்தில் தேவர்களும், பித்ருக்களும, மத்யகாலத்தில் மனுஷ்யர்களும, மோக்ஷகாலத்தில் ராக்ஷஸர்களும் த்ருப்தராய் ஆகின்றனர்" என்ற ஸ்ம்ருதி வசனம் உள்ளதே எனில், அது, க்ரஹணத்தில் ஸ்நானம் முதலியதைச் செய்வதால் எல்லோருக்கும த்ருப்தி உண்டாகின்றதென்பதில் தாத்பர்யமுள்ளதே யன்றி, மோக்ஷ காலத்தை நிஷேதிப்பதில் தாத்பர்யமுள்ளதல்ல 'முக்தி காலத்தில் அனந்தபுண்யம்' என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்.

வார விசேஷம் சேர்ந்தால் பல மதிக முண்டென்கிறார்,

வ்யாஸர் :— பானுவாரத்தில் ஸூர்ய க்ரஹணமும், ஸோமவாரத்தில் சந்த்ர க்ரஹணமும் நேர்ந்தால் அது 'சூடாமணி' எனப்படும். அதில் அளவற்ற பலனுண்டாகும். மற்ற வாரங்களில் சந்த்ரஸூர்ய க்ரஹணங்களில் எவ்வளவு புண்யமோ, அது, சூடாமணி க்ரஹணத்தில் கோடி மடங்குள்ளதாகும் எனச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

ஜாபாலியும் :— ஸங்க்ரமணத்தில் முன்னும் பின்னும் பதினாறு நாழிகைகள் புண்ய காலங்கள். சந்த்ர ஸூர்ய

कालः । चन्द्रसूर्योपरागे तु यावद्दर्शनगोचरम्' इति ॥

ग्रस्तास्तमये चास्तमयपर्यन्तं दर्शनगोचरत्वात् तावत्पुण्यकालो भवति ॥ तत्र मोक्षस्नानकालमाह गार्ग्यः—

'ग्रस्तावेवास्तमानं तु रवीन्दू प्राप्नुतो यदि । तयोः परेद्युरुदये स्नात्वाऽभ्यवहरेन्नरः' इति ॥

अह्नि सूर्यग्रहणं रात्रौ चन्द्रग्रहणं चेत्येवं प्रसिद्धिस्सार्वजनीना । तादृशे ग्रहणे स्नानादिकमुक्तम् । यत्तु कालविपर्ययेण प्राप्यमाणं ज्योतिश्शास्त्रैकप्रसिद्धं ग्रहणम्, तत्र स्नानादिकं न कर्तव्यम् । तदुक्तं कालनिर्णये—

'सूर्यग्रहो यदा रात्रौ दिवा चन्द्रग्रहस्त

க்ரஹணத்திலோவெனில் தர்சனமுதல் விடுகிறவரையில் புண்யகாலம்.

க்ரஸ்தாஸ்தமயத்திலோவெனில், அஸ்தமயம் வரையில் தர்சன விஷயமாயிருப்பதால் அதுவரையில் புண்யகால மிருக்கின்றது. அதில் மோசன ஸ்நானத்திற்குக் காலத்தைச் சொல்லுகிறார்,

ப்ருகு :— ஸூர்யனும், சந்த்ரனும், ராஹுவினால் பிடிக்கப்பட்டவராகவே அஸ்தமயத்தை அடைந்தால், மறுநாள் உதயத்தில் ஸ்நானம் செய்து மனிதன் புஜிக்கவேண்டும்.

பகலில் ஸூர்ய க்ரஹணமும், இரவில் சந்த்ர க்ரஹணமும் என்று இவ்விதம் ப்ரஸித்தி ஸர்வஜனங்களுமறிந்ததே. அவ்விதமான க்ரஹணத்தில் ஸ்நானம் முதலியது சொல்லப்பட்டது. ஆனால் காலம் மாறி வருவதும், ஜ்யோதிச் சாஸ்த்ரத்தால் மட்டும் ப்ரஸித்தமுமான க்ரஹணம் எதுவோ, அதில் ஸ்நானம் முதலியதை அனுஷ்டிக்க வேண்டியதில்லை. அது சொல்லப்பட்டுள்ளது,

காலநிர்ணயத்தில் :— ராத்ரியில் ஸூர்ய க்ரஹணமும்,

𑌯𑌾 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌨𑌚 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌨' 𑌇𑌤𑌿 ॥
𑌇𑌤𑌿 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍍 ॥

𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍍 ॥

𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌕𑌰𑌣𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌵𑌾𑌯𑌮𑌾𑌹 𑌶𑌾𑌤𑌾𑌤𑌪𑌃—

'𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌮𑌣𑍇 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑍇 𑌨 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌦𑌿 𑌮𑌾𑌨𑌵𑌃 । 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌜𑌨𑍍𑌮𑌸𑍁 𑌰𑍋𑌗𑍀 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌭𑌾𑌗𑍀𑌵 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸 𑌏𑌵—

'𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌦𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌹𑌵𑍍𑌯𑌕𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌾𑌨𑌵𑍈𑌃 । 𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌦𑌾𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌕𑌃 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌜𑌨𑍍𑌮𑌸𑍁 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌮𑍇𑌷𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌰𑌾𑌶𑌿𑌷𑍁 𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇𑌣 𑌸𑌞𑍍𑌚𑌰𑌤

பகலில சந்த்ர க்ரஹணமும் எப்பொழுதாவது உண்டானால், அப்பொழுது ஸ்நானம் ஒருகாலும் செய்யவேண்டியதில்லை, தானமும் செய்யவேண்டியதில்லை.

க்ரஹண ஸ்நானம் முற்றிற்று.

ஸங்க்ராந்தி ஸ்நானம்.

ஸங்கராந்தி ஸ்நானம் செய்யாவிடில் தோஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

சாதாதபர் :— புண்யமான ஸூர்ய ஸங்க்ரமணத்தில் மனிதன் ஸ்நானம் செய்யாவிடில், ஏழு ஜன்மங்களில் ரோகமுடையவனாகவும், துக்கமுடையவனாகவும், ஆகிறான்.

சாதாதபரே:- ஸங்க்ராந்தி காலத்தில், மனிதர்களால், எந்த ஹவ்யங்களும், கவ்யங்களும் கொடுக்கப்பட்டனவோ அவைகளை அவர்களுக்கும், ஸூர்யன் ஏழுஜன்மங்களில் நிச்சயமாய்க் கொடுக்கின்றான்.

மேஷம் முதலிய பன்னிரண்டு ராசிகளில் க்ரமமாய் ஸஞ்

𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌰𑌾𑌶𑍇𑌰𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑌰𑌾𑌶𑍌 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍇𑌶𑌸𑍍𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌮𑌣𑌮𑍍 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑌭𑍂𑌤𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿𑌨𑍌 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌕𑌾𑌲𑍌 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌵𑍍𑌯𑍌 ॥

𑌤𑌥𑌾𑌹 𑌦𑍇𑌵𑌲𑌃—

‘𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌸𑌮𑌯𑌃 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍋 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌃 𑌪𑌿𑌶𑌿𑌤𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑍈𑌃 । 𑌤𑌦𑍍𑌯𑍋𑌗𑌾𑌦𑌪𑍍𑌯𑌧𑌶𑍍𑌚𑍋𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌨𑍍𑌨𑌾𑌡𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌕𑌾𑌲𑌯𑍋𑌰𑍇𑌕𑍈𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌦𑍍𑌘𑌟𑌿𑌕𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑍇𑌨𑍋𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌂 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯𑌤𑌿 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌃—

‘𑌅𑌯𑌨𑍇 𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌵𑌿𑌷𑍁𑌵𑍇 𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌚𑌤𑌸𑍍𑌰𑌃 𑌷𑌡𑌶𑍀𑌤𑌯𑌃 । 𑌚𑌤𑌸𑍍𑌰𑍋 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌪𑌦𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾𑌃 ॥ 𑌮𑌕𑌰𑌕𑌰𑍍𑌕𑌟𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍀 𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌉𑌦𑌗𑍍𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌯𑌨𑍇 । 𑌵𑌿𑌷𑍁𑌵𑍇 𑌤𑍁 𑌤𑍁𑌲𑌾𑌮𑍇𑌷𑍌 𑌗𑍋𑌲𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌰𑌾𑌃 ॥ 𑌕𑌨𑍍𑌯𑌾

சரிக்கும் ஸூர்யனின், முன்ராசியிலிருந்து பின்ராசியில் ப்ரவேசமானது ஸங்கரமணமெனப்படும். அதில் ஸ்நானதானாதிகளுக்கு அங்கமாகிய முக்யகாலம் ஸம்பவிக்காததாகையால் அதைச்சேர்ந்துள்ள முன்பின் காலங்கள் க்ரஹிக்கத்தக்கவையாகும். அதைச் சொல்லுகிறார்,

தேவலர் :— ஸங்க்ரமண ஸமயம் ஸூக்ஷ்மமாகியதால் மாம்ஸக் கண்ணுள்ளவர்களால் அறியமுடியாததாகும், ஆகையால், அந்த ஸங்க்ரமண ஸமயத்துடன் சேர்க்கையால், முன்னும் பின்னும் முப்பது நாழிகைகள் புண்யங்களானதாம்.

ஸங்க்ரமணத்தின் முன் பின் காலங்களில் ஒவ்வொன்றிலும் முப்பது நாழிகைகள் புண்யங்கள் என்று ஸாதாரணமாய்ச் சொல்லப்பட்டது. அதில் விசேஷத்தைத் தெரிவிக்கின்றார்,

வ்ருத்தவஸிஷ்டர் :— அயனங்கள் இரண்டு, விஷுவங்கள் இரண்டு, ஷடசீதிகள் நான்கு, விஷ்ணுபதிகள் நான்கு, இவ்விதம் பன்னிரண்டு ஸங்க்ரமணங்கள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. மகர ஸங்க்ராந்தி உத்தராயணம், கடக ஸங்க்ராந்தி தக்ஷிணாய

யாம் மிதுநே மீநே ச தநுஷ்யபி ரவேர்கதி: | ஷடஶீதிமுகா: ப்ரோக்தா ஷடஶீதிகுணை: ஸமை: || வ்ருஷ வ்ருஶ்சிக கும்பேஷு ஸிம்ஹே சைவ ரவேர்கதி: | ஸாத த்விஷ்ணுபதம் நாம விஷுவாதிகம் ஸமை: ||

அதீதாநாகதே புண்யே த்வே உதக்தக்ஷிணாயநே | த்ரிம்ஶத் கர்கடகே நாட்யோ மகரே விம்ஶதி: ஸ்ம்ருதா: || வர்த்தமாநே துலாமேஷே நாட்யஸ்தூபயதோ தஶ | ஷடஶீத்யா த்வதீதாயாம் ஷஷ்டிருக்தாஸ்து நாடிகா: || புண்யாயாம் விஷ்ணுபத்யாம் ச ப்ராக் பஶ்சாதபி ஷோடஶ' இதி || த்ருத: = தகார: || மேஷதுலே = அயநவிஷுவமேஷதுலே || மேஷம் = வஸநு | அதீதாநாகதஇதி = உதயநே அதீதம் ஸத் புண்யம் பவதி | தக்ஷிணாயநே அநாகதம் புண்யம் | த்ரிம்ஶதித்யாதிநா தத்ரைவ ஸ்பஷ்டீக்ரியதே || கர்கட ஸங்க்ரமணே: ப்ராசீநா: த்ரிம்ஶந்நாடிகா: புண்யா: | மகர ஸங்க்ரமணே பஶ்சாத்காலீநா விம்ஶதிநாடிகா: புண்யா இத்யர்த்த: ||

னம். துலா ஸங்க்ரமணமும், மேஷ ஸங்கரமணமும் விஷுவங்கள். அயன விஷுவ கோளமத்யத்தில் மற்றவைகள் உள்ளன. கன்யா, மிதுனம், மீனம், தனுஸ் இந்த ராசிகளில் ஸூர்யன் செல்வது ஷடசீதி எனப்படும், 86 மடங்கு பலனிருப்பதால். வ்ருஷபம், வ்ருச்சிகம், கும்பம், ஸிம்ஹம் இவைகளில் ஸூர்யன் செல்வது விஷ்ணுபத மெனப்படும், விஷுவத்தைவிட அதிக பல முள்ளது.

உத்தராயணம் ஸங்க்ரமணத்திற்குப் பிறகும், தக்ஷிணாயனம் ஸங்க்ரமணத்திற்கு முன்பும் புண்யமாம். கடகத்தில் (தக்ஷிணாயனத்தில்) முன்பு முப்பது நாழிகைகள் புண்யங்களாம். மகரத்தில் (உத்தராயணத்தில்) பின்பு இருபது நாழிகைகள் புண்யங்களாம். துலா, மேஷம் இந்த ஸங்க்ரமணங்களில் இரு புறத்திலும் 10-நாழிகைகள் புண்யங்களாம். ஷடசீதி பிறந்த பிறகு அறுபது நாழிகைகள் புண்யங்களாம். விஷ்ணுபதியில் முன்னும் பின்னும் பதினாறு நாழிகைகள் புண்யங்களாம்.

காலாதர்சே —

'ஸ்திரபே விஷ்ணுபதம் ஷடசீதிமுகம் த்விதநுபே துலாமேஷே விஷுவம் தத் கர்கடே தக்ஷிணாயநம் ம்ருகே ஸௌம்யகம் ஸூர்யே' இதி ॥ ஸம்பூர்வார்தஸ்து ராசி: । ஸூர்யே ஸ்திரராசௌ ஸ்திதே ஸதி விஷ்ணுபதம் பவதி । த்விஸ்வபாவராசௌ ஸூர்யே ஸ்திதே ஸதி ஷடசீதிமுகம் பவதி । துலாமேஷயோ: ஸ்திதே விஷுவம் பவதி । ஸூர்யே கர்கடஸ்தே தக்ஷிணாயநம் । ம்ருகே = மகரே ஸௌம்யகம் = ஸௌம்யநாமகமுத்தராயணம் । ஏதைரேதைஸ்ஸம்ஜ்ஞாபேதை: ராசயோ வ்யவஹ்ரியந்த இத்யர்த: ॥

ப்ருஹஸ்பதி: —

'அயநே விம்சதி: பூர்வா மகரே விம்சதி: பரா: । வர்தமாநே துலாமேஷே நாட்யஸ்தூபயதோ தச' இதி ॥ நாத்ர த்ரிம்சந்நாடிகாவாதிநா வசநேந விரோதச்சங்கநீய: ॥ ஸாமாந்யவசநஸ்யாப்யநுஜ்ஞாபரத்வாத் விசேஷவசநோக்தநாடிகாஸங்கோசஸ்யைவ ப்ராசஸ்த்யம் ॥ 'யாயாஸ்ஸந்நிஹிதா

காலவரும் :— ஸூர்யன் ஸ்திரராசியிலிருக்கும் பொழுது விஷ்ணுபதம் என்றாகிறது. உபயராசியிலிருக்கும் பொழுது ஷடசீதி என்றாகிறது. துலாத்திலும், மேஷத்திலுமிருக்கும் பொழுது விஷுவம் என்றாகிறது. கடகத்திலிருக்கும் பொழுது தக்ஷிணாயனமும், மகரத்திலிருக்கும் பொழுது உத்தராயணமுமாம். இந்தப் பெயர்களால் ராசிகள் வ்யவஹரிக்கப் படுகின்றன என்பது பொருள்.

ப்ருஹஸ்பதி :— தக்ஷிணாயனத்தில் முந்திய இருபது நாழிகைகள் புண்யங்களாம். உத்தராயணத்தில் பிந்திய இருபது நாழிகைகள் புண்யங்களாம். துலா, மேஷம் இவைகளில் இருபுறத்திலும் பத்து நாழிகைகள் புண்யங்களாம். இங்கு முப்பது நாழிகை புண்யகாலமென்று சொல்லும் வசனத்துடன் விரோதம் வருகிறதென்று சங்கிக்கக் கூடாது. ஸாமான்ய வசனம் அப்யனுக்ஞையைச் சொல்வதால், விசேஷ வசனத்தால் சொல்லப்பட்ட நாழிகையின் ஸங்கோசமே ப்ரசஸ்தமாகும். 'எந்தெந்த நாழிகைகள் ஸங்க்ரமணத்திற்குச்

நாட்யஸ்தாஸ்தா: புண்யதமா: ஸ்ம்ருதா:' இதி தேவலஸ்மரணாச் | தேநாபி நிமித்தேந ஸந்நிஹிதகடிகாஸ்வநுஷ்டாநாஸம்பவே த்ரிம்சத்கடிகா: பரமாவதித்வேநாப்யநுஜ்ஞாயதே | ஷடசீதிஷு ததோ(அ)பி தீர்க்கோ(அ)வதிரப்யநுஜ்ஞாயதே ||

பவிஷ்யோத்தரே(அ)பி —

'தசபூர்வா நாடிகா: புண்யா: பச்சாதபி விஷுவதி |
ஷஷ்டிநாட்யோ வ்யதீதாஸ்து ஷடசீதிஷு புண்யதா: ||
விஷ்ணுபத்யாம் பூர்வஸ்யாம் பூர்வாச்சாதபி ஷோடச' இதி ||

ஸங்க்ராந்தீநாம் பூர்வோத்தரா: புண்யகாலா: நிர்ணீதா: | தாச்ச ஸங்க்ராந்தய: கதாசித் திவா பவந்தி, கதாசித்ராத்ரௌ | தத்பேதேநாநுஷ்டாநபேதமாஹ,

வ்ருத்த வஸிஷ்ட: —

'அஹ்நி ஸங்க்ரமணே புண்யமஹ: க்ருத்ஸ்நம் ப்ரகீர்த்தி

சமீபமாயிருக்கின்றனவோ அவையவை அதிக புண்யங்களாம்' என்று தேவலர் சொல்லியிருப்பதால். எக்காரணத்தாலாவது ஸங்கரமணத்திற்கு ஸமீபத்திலுள்ள நாழிகைகளில் அனுஷ்டானம் ஸம்பவிக்காவிடில் முப்பது நாழிகைகள் பரமாவதியாய் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்றன. ஷடசீதிகளில் அதைவிட தீர்க்கமான அளவு ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது.

பவிஷ்யோத்தரத்திலும் :— *விஷுவத்தில் முந்திப் பத்து நாழிகைகளும் பிந்திப் பத்து நாழிகைகளும் புண்யகாலங்களாம். ஷடசீதிகளுக்குப் பிறகு அறுபது நாழிகைகள் புண்யங்களாம். சிறந்ததான விஷ்ணுபதியில் முந்தியும், பிந்தியும், பதினாறு நாழிகைகள் புண்யங்களாம்.*

ஸங்க்ராந்திகளுக்கு முந்தியுள்ளதும், பிந்தியுள்ளதுமான புண்யகாலங்கள் நிச்சயிக்கப்பட்டன. அந்த ஸங்க்ராந்திகள் சிலஸமயத்தில் பகலில் ஸம்பவிக்கின்றன. சில ஸமயத்தில் இரவில் ஸம்பவிக்கின்றன. அந்தப் பேதத்தால் அனுஷ்டான பேதத்தைச் சொல்லுகிறார்,

வ்ருத்த வஸிஷ்டர் :— *பகலில் ஸூர்ய ஸங்க்ரமணமானால்*

𑌦𑌿𑌨𑌮𑍍 । 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍌 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌮𑌣𑍇 𑌭𑌾𑌨𑍋𑌰𑍍𑌦𑌿𑌨𑌾𑌰𑍍𑌧𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌦𑌾𑌨𑌯𑍋𑌃 ॥ 𑌅𑌰𑍍𑌧𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌧𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌹𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯𑍋𑌪𑌰𑌿 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 । 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌮𑌣𑍇 𑌚𑍋𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌮𑍍 𑌉𑌦𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌹𑌰𑌦𑍍𑌵𑌯𑌮𑍍 ॥ 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑍇 𑌚𑍇𑌦𑌰𑍍𑌧𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌤𑍁 𑌯𑌦𑌾 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌮𑌤𑍇 𑌰𑌵𑌿𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌹𑍁𑌰𑍍𑌦𑌿𑌨𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌕𑌰𑌕𑌰𑍍𑌕𑌟𑍌' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌯𑌦𑌾 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌭𑌵𑌤𑌿, 𑌤𑌦𑌾 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌮𑌹𑌃 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌚𑌨𑌾𑌦𑌰𑍍𑌥𑌾𑌦𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍌 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑌿𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌏𑌵𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑍁𑌦𑌯𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌕𑌾𑌲𑌭𑌾𑌵𑌿𑌨𑌿 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌯𑌨𑍇 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌭𑌾𑌗𑌪𑍍𑌰𑌾𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑌾𑌧𑌿𑌤𑍍𑌵𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌭𑌾𑌗𑍇𑌽𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌅𑌸𑍍𑌤𑌮𑌯𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌕𑍍𑌷𑌣𑌭𑌾𑌵𑌿𑌨𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑌾𑌯𑌣𑍇 𑌚 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌭𑌾𑌗𑌪𑍍𑌰𑌾𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌯 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌭𑌾𑌗𑍇𑌽𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍 । 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌭𑌾𑌗𑌪𑍍𑌰𑌾𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌵𑌚𑌨𑌂 𑌤𑍁 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌹𑍍𑌨𑌾𑌦𑌿𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌮𑌣𑌵𑌿𑌷𑌯𑌮𑍍 । 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌹 [illegible]

பகல் முழுவதும் புண்யம். ராத்ரியில ஸூர்ய ஸங்க்ரமண மானுல், பகலின் பாதி புண்யம், ஸ்நானதானங்களின் விஷயத்தில். அந்த ஸங்க்ரமணம் அர்த்தராத்ரத்திற்குக்கீழ் இருந்தால் பகலின் மத்யாஹ்னத்திற்குமேல் ஸ்நானதானுதிகளின் அனுஷ்டானம். அர்த்தராத்ரத்திற்கு மேலானுல், உதயத்திற்குப்பிறகு இரண்டு யாமங்கள் புண்யங்களாகும். பூர்ணமான அர்த்தராத்ரத்திலானுல் இரண்டு தினங்களும் புண்யம் என்கிறர்கள், மகர கர்க்கட ஸங்க்ரமணங்களைத் தவிர்த்து.

பகலில் எப்பொழுது ஸங்க்ராந்தி வருகிறதோ, அப்பொழுது பகல் முழுவதும் புண்யம் என்று சொல்லும் வசனத்தால், அர்த்தத்தால் ராத்ரியில் ஸ்நானம் முதலியது ப்ரதிஷேதிக்கப் படுகின்றது. இவ்விதமிருப்பதால், உதயோத்தர காலத்தில் ஸம்பவிக்கும் தக்ஷிணயனத்தில் பூர்வபாகத்தின் ப்ரசஸ்தியைப் பாதித்து உத்தர பாகத்தில் அனுஷ்டானம் ஏற்படுகிறது. அஸ்தமயத்திற்கு முன்னுள்ள க்ஷணத்தில் ஸம்பவிக்கும் உத்தராயணத்திலும் உத்தர பாகத்தின் ப்ரசஸ்தியை விட்டுப் பூர்வபாகத்தில் அனுஷ்டானம் செய்ய வேண்டும். பூர்வோத்தர பாகங்களுக்கு ப்ராசஸ்த்யம்

ஷட்யாமாத்மகயோஸ்ஸம்பவாத் । ஸ்ம்ருதௌ — ‘அஹ்நி ஸங்க்ரமணே ராத்ராவநுஷ்டாநநிஷேதத: । உக்தகாலேந வ்யவஸ்தாப்ய த்யாஸ் பூர்வபச்சிமே’ இதி ॥ மகரந்யாயேநைவ அஸ்தமயாத்ப்ராக்ஸம்பவத்ஸு ஷடசீதிஷ்வபி பூர்வபாகப்ராசஸ்த்யம் த்ரஷ்டவ்யம் । உபயபாகப்ராசஸ்த்யோபேதயோர் விஷுவவிஷ்ணுபதயோர் மத்யாஹ்நஸம்பவே பூர்வ: பரோ வா யதேஷ்டமநுஷ்டாதவ்ய: । உதயாநந்தரஸம்பவிநோ: தயோ: பூர்வபாகப்ராசஸ்த்யபாத: । அஸ்தமயாத்பூர்வம் தயோ: உத்தரபாகப்ராசஸ்த்யபாத இதி விவேக: ॥ யதா ராத்ரௌ ஸங்க்ரமணம் பவதி ததா ராத்ரே: பூர்வஸ்ய திநஸ்ய உத்தரஸ்யார்தம் ப்ரஹரத்வயம் ஸ்நாநாதௌ புண்யம் । க்வசித் பூர்வதிநம் க்வசிதுத்தரதிநமிதி விவக்ஷாயாம் தத்ஸமயம் ‘அர்தராத்ரா’தித்யேந வச

சொல்லும் வசனமோவெனில் மத்யாஹ்நாதி காலங்களிலுள்ள ஸங்க்ரமண விஷயம். அந்தப்பாகங்களிலே தான் விடக்கூடியதும் க்ரஹிக்கக்கூடியதுமான இரண்டு பாகங்கள் ஸம்பவிக்குமாகையால். ஸ்ம்ருதியுமுள்ளது—‘பகலில் ஸங்க்ரமணமானால், ராத்ரியில் ஸ்நானதானாநுஷ்டானம் நிஷேதிக்கப்படுகிறதால், அந்த ஸங்க்ரமணங்களுக்குச் சொல்லப்பட்ட புண்யகாலங்களை, இரண்டு ஸங்க்ரமணங்களுக்கும் முந்தியதும் பிந்தியதுமாய் வ்யவஸ்தை செய்துகொள்ள வேண்டும்’ என்று. மகர ஸங்க்ரமணத்தின் ந்யாயத்தினாலேயே, அஸ்தமயத்திற்குமுன் ஸம்பவிக்கும் ஷடசீதிகளிலும் பூர்வபாகத்திற்கு ப்ராசஸ்த்யம் அறியத்தக்கது. இரு பாகங்களிலும் ப்ராசஸ்த்யத்துடன் கூடிய விஷுவ விஷ்ணுபதங்கள் மத்யாஹ்னத்தில் ஸம்பவித்தால், முந்தியாவது பிந்தியாவது இஷ்டப்படி அனுஷ்டிக்கலாம். உதயத்திற்குப் பிறகு ஸம்பவிக்கும் விஷுவ விஷ்ணுபதங்களில் பூர்வபாகத்திற்கு ப்ராசஸ்த்யம் பாதிக்கப்படுகிறது. அஸ்தமயத்திற்கு முன் ஸம்பவிக்கும் அவைகளில் உத்தரபாகத்திற்கு ப்ராசஸ்த்யம் பாதிக்கப்படுகின்றது என்பது விளக்கம். எப்பொழுது ராத்ரியில் ஸங்க்ரமணம் ஸம்பவிக்கின்றதோ அப்பொழுது ராத்ரியின் முன் பகலின், அல்லது

ஏகைக வ்யவஸ்தோச்யதே | த்விதீயப்ரஹரஸ்ய சரமகடிகா, த்ருதீயப்ரஹரஸ்ய ப்ரதமகடிகேத்யேதத்கடிகாத்வயாத்மக: காலோऽர்த்தராத்ர: | தஸ்மாதர்த்தராத்ராதர்வாக் ஸங்க்ரமணே ஸதி பூர்வேத்யுர்மத்யாஹ்நாதுபரி ப்ரஹரத்வயே க்ரியா கார்யா | அர்த்தராத்ராதூர்த்வம் ஸங்க்ரமணே ஸதி பரத்ர காலீநா உதயாதூர்த்வம் ப்ரஹரத்வயம் புண்யம் | 'பூர்ணே சேதர்த்தராத்ரே' இதி, யதோக்தகடிகாத்வயே ஸங்க்ராந்தௌ பூர்வோத்தரதிநத்வயம் க்ருத்ஸ்நம் புண்யம் || ததுக்தம் பவிஷ்யோத்தரே —

'ஸங்க்ராந்தௌ து நிசீதே ஸ்யாச் ஷட்யாமா: பூர்வபச்சிமா: | ஸங்க்ராந்திகாலோ விஜ்ஞேய: தத்ர ஸ்நாநாதிகம் சரேத்' இதி ||

அத்ரேயம் வ்யவஸ்தா —

அர்த்தராத்ரே யதா நிசீதி: ஸ்யாச், ததேதத்வ

மறுபகலின் பாதியாகிய இரண்டு யாமம் ஸ்நானுதிகளில் புண்யமாகும். எதில் பூர்வதினம், எதில் உக்தரதினம் என்ற விவக்ஷையில், அவ்விரண்டும் 'அர்த்தராத்ர' என்கிற இந்த வசனத்திஞல் வ்யவஸ்தை செய்யப்படுகிறது இரண்டாவது யாமத்தின் கடைசி நாழிகை, மூன்ருவது யாமத்தின் முதல் நாழிகை என்ற இவ்விரண்டு நாழிகைகளைக் கொண்ட காலம் அர்த்தராத்ரம் எனப்படும். அந்த அர்த்தராத்ரத்திற்குக் கீழ் ஸங்க்ரமணமாகில் முன் பகலில் மத்யாஹ்னத்திற்கு மேல் இரண்டு யாமங்களில் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டும். அர்த்தராத்ரத்திற்குமேல் ஸங்க்ரமணமாகில் மறுநாள் உதயத்திற்கு மேல் இரண்டு யாமங்கள் புண்யங்கள். 'பூர்ணே சேதர்த்தராத்ரே' என்பதின் பொருள்- முன் சொல்லிய இரண்டு நாழிகைகளில் ஸங்க்ரமணமாஞல் முன் பின உள்ள இரண்டு பகலும் முழுவதும் புண்யமாகும். ' அது சொல்லப்பட்டுள்ளது,

பவிஷ்யோத்தரத்தில்—*நிசீதத்தில் (இரவின் 15, 16-ஆவது நாழிகைகளில்) ஸங்க்ரமணமாஞல் முன்னும் பின்னும் உள்ள ஆறு யாமங்கள் ஸங்க்ராந்தி புண்யகாலமாம். அதில் ஸ்நானம் முதலியதைச் செய்யவேண்டும்.*

இங்கு இது நிர்ணயம் :— *அர்த்தராத்ரத்தில் எப்பொ*

நுஸாரேண பூர்வோத்தரதிநத்வயஸ்ய புண்யத்வாத் ஸாமாந்யவிகல்ப: ப்ராப்நோதி, ததாऽப்யுத்தரதிநே ஷஷ்டிகடிகாப்ராசஸ்த்யப்ரதிபாதக ப்ராதிஸ்விகவசநாநுக்ரஹபலாத் தத்ரைவாநுஷ்டாதவ்யம் | விஷுவயோர்விஷ்ணுபதயோச்ச ப்ராதிஸ்விகவசநஸ்ய பூர்வோத்தரபாகயோ: ஸாம்யேந ப்ராசஸ்த்யப்ரதிபாதகத்வாத் பூர்வஸ்மிந்நுத்தரஸ்மிந்வா ஸ்வேச்சயாऽநுஷ்டாநமிதி விகல்ப்யதே | அயநயோஸ்து ப்ரகாராந்தரம் வக்ஷ்யதே || அயநவ்யதிரிக்தாநாம் தசாநாம் ஸங்க்ராந்தீநாம் அர்த்தராத்ராதூர்த்வம் ப்ரவ்ருத்தாநாம் பரேத்யுரநுஷ்டாநமிதி க்ருத்வா நாத்ராபி ஸம்சய: | அர்த்தராத்ராத் பூர்வம் ப்ரவ்ருத்தாநாம் தாஸாம் தசாநாம் மத்யே ஷடசீதிவ்யதிரிக்தாநாம் ஷண்ணாம் பூர்வேத்யுரநுஷ்டாநமித்யத்ராபி நாஸ்தி ஸந்தேஹ: | ஷடசீத்யாம் து ஸாமாந்யவசநேந பூர்வேத்யுரநுஷ்டாநம்

முது ஷடசீதி ஏற்படுகிறதோ, அப்பொழுது இந்த வசனத்தின்படி முன்பின் உள்ள இரண்டு பகல்களும் புண்யமானதால் ஸாமான்யமான விகல்பம் வருகிறதுதான், ஆனாலும் பின் தினத்தில் அறுபது நாழிகைகளுக்கு ப்ராசஸ்த்யம் சொல்லும் வசனத்தின் அநுக்ரஹ பலத்தால் மறுநாளிலேயே அனுஷ்டிக்க வேண்டும். விஷுவங்களிலும், விஷ்ணுபதங்களிலும் ஸாமான்ய வசனமானது பூர்வோத்தர பாகங்களுக்கு ஸமமாய் ப்ராசஸ்த்யம் சொல்லுவதால், முன் பகலிலோ, பின் பகலிலோ இஷ்டப்படி அனுஷ்டானம் செய்யலாம் என்று விகல்பிக்கப்படுகிறது. அயனங்கள் விஷயத்தில் வேறு ப்ரகாரம் சொல்லப்படப்போகிறது. அயனங்கள் தவிர்த்த மற்ற பத்து ஸங்க்ராந்திகள் மத்யராத்ரத்திற்குப் பிறகு ப்ரவர்த்தித்தால் மறுநாளில் அனுஷ்டானம் என்ற இந்த விஷயத்தில் எந்த ஸம்சயமுமில்லை. அர்த்தராத்ரத்திற்கு முன் ப்ரவர்த்தித்துள்ள அந்தப்பத்து ஸங்க்ராந்திகளுள் ஷடசீதி தவிற ஆறு ஸங்க்ரமணங்களுக்கும் முன்பகலில் அனுஷ்டானம் என்ற இந்த விஷயத்திலும் ஸந்தேஹமில்லை. ஷடசீதியிலோவெனில் ஸாமான்ய வசனத்தால் ப்ராப்தமான, முதல்நாளில் அனுஷ்

प्राप्तं षष्टिघटिकाप्राशस्त्यप्रतिपादकप्रातिस्विक
वचनेन परेद्युः प्राप्नोति । अत्र पूर्वेद्यु-
रनुष्ठानमिति निर्णयः ॥ विष्णुपद्यां धनुर्मीन-
मिथुनकन्यासु चैव यथा । पूर्वापरार्धयो रात्रौ सा-
नोः संक्रमणं भवेत् । पूर्वाह्णे पञ्च नाड्यस्तु
पुण्याः श्रौतस्मार्तक्रियासु च । अपराह्णे तु पूर्वस्मि-
न्पूर्वेद्युश्च घटिकाः इति स्मृतेः ॥ धनुर्मीन
मिथुनकन्या = षडशीतिषु ॥ मिथुनं = विष्णुपदी ॥ यदा
रात्रौ पूर्वभागे विष्णुपदीषडशीतिसंक्र-
मणं, तदा पूर्वेद्युरपराह्णे पञ्चनाड्यः पु-
ण्याः । उत्तरभागे संक्रमणे परेद्युः पूर्वा-
ह्णे पञ्चनाड्यः पुण्याः । न चैवं सति प्रहर
द्वयपुण्यत्वविरोध इति वाच्यम् । पञ्चनाडिकावचने

டானமானது, அறுபது நாழிகைகளுக்கு ப்ராசஸ்த்யம் சொல்லும் விசேஷ வசனத்தால் மறுநாளில் ப்ராப்தமாகிறது. இதில் முதல் நாளில் அனுஷ்டானம் என்பது ஸித்தாந்தம். (ஏனெனில்) 'விஷ்ணுபதியிலும், தனுஸ், மீனம், மிதுனம், கன்யா இவைகளிலும (ஷடசீதிகளிலும்) ஸூர்ய ஸங்க்ரமணமானது இரவின் முன்பாகத்திலோ பின்பாகத்திலோ ஸம்பவித்தால் முதல்நாள் பகலில் ஐந்து நாழிகைகளும், மறுநாள் பகலில் ஐந்து நாழிகைகளும் ச்ரௌதஸ்மார்த்த கர்மங்களில் புண்யங்கள் எனச் சொல்லப்பட்டுள்ளன' என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால், எப்பொழுது இரவில் முன்பாகத்தில் விஷ்ணுபதி ஷடசீதி ஸங்க்ரமணங்கள் வருகின்றனவோ அப்பொழுது முதல் பகலில் அபராஹ்ணத்தில் ஐந்து நாழிகைகள் புண்யங்கள். அந்த ஸங்க்ரமணங்கள் ராத்ரியின் பின் பாகத்தில் ஸம்பவித்தால் மறுநாள் முன் பகலில் ஐந்து நாழிகைகள் புணயங்களாம். இவ்விதமாயின், இரண்டு யாமங்கள் புண்யங்கள் என்றதற்கு விரோதம் வரக்கூடுமே என்று சங்கிக்கவேண்டாம். ஐந்து நாழிகை புண்யமென்ற வசனத்திற்குப் புண்யாதிக்யம் சொல்வதில் தாத்பர்யமானதால், இரண்டுயாமம்

पुण्यातिशयस्य वाच्यत्वात् । पूर्वापरवाक्यं तु पुण्यशब्दाभिप्रायमिति ॥

देवीपुराणे —

'अर्धरात्रात् पूर्वसंक्रमणे दिवा पुण्यमनागतम् । संपूर्णे उभयोर्ज्ञेयमतीते चापरेऽहनि' इति ॥

देवलोऽपि —

'आसन्नसंक्रमं पुण्यं दिनार्धं स्नानदानयोः । रात्रौ संक्रमणे भानोर्विषुवत्ययने दिने' इति ॥ रात्रौ भानोस्संक्रमणे विषुवदाख्ये जाते सति संक्रमणप्रत्यासन्नदिनार्धं पुण्यम् । अयनाख्यसंक्रमणे दिवा जाते सति यथायोगं कर्कटके पूर्वदिनार्धं मकरे उत्तरार्धं पुण्यम् । एतत्तु मध्यन्दिनायनविषयम् । उदयास्तमयप्रत्यासन्ने अयने कृत्स्नदिवसपुण्यत्वं पूर्वमेव दर्शितम् ॥

புண்யமென்ற வசனம் புண்ய மென்றதைமட்டில் அபிப்ராய முள்ளது என்பதால்.

தேவீபுராணத்தில் :— அர்த்தராத்ரத்திற்கு முன் ஸங்க்ர மணமானால் முதல் நாள் பகல் புண்யம். அர்த்தராத்ரத்திலா னால் இரண்டு நாளிலும் புண்யம். அர்த்தராத்ரத்திற்குப் பிற கானால் மறுநாளில் புண்யம்.

தேவலரும் :— 'ஆஸன்ன + திநே' என்பது மூலம். இதன் பொருள்—"ராத்ரியில் விஷுவம் என்கிற ஸூர்ய ஸங்க்ரமணமானால் ஸங்க்ரமணத்திற்குச் சமீபத்திலுள்ள பக லின் பாதி புண்யம், அயனம் என்கிற ஸங்க்ரமணம் பகலி லானால் கடகத்தில் பகலின் முன்பாதியும், மகரத்தில் பின்பாதி யும் புண்யம்" என்பது. இந்த வசனம் நடுப்பகலில் ஸம்பவிக்கும் அயனத்தைப்பற்றியது. உதயத்திற்கும் அஸ்தமயத்திற்கும் ஸமீபத்தில் ஸம்பவிக்கும் அயனத்தில், தினம் முழுவதும் புண்ய மென்கிற நிர்ணயம் முன்பே சொல்லப்பட்டுள்ளது.

अयनव्यतिरिक्तेषु दशसु संक्रमणेषु रात्रिभागेषु यो निर्णयः, तं सर्वमपि व्युदस्यति वृद्धवसिष्ठः — 'मुक्त्वा मकरकर्कटौ' इति ॥ 'यायास्संनिहिता नाड्यः तास्ताः पुण्यतमाः स्मृताः' इति सामान्यवचनेन सर्वेषु रात्रिसंक्रमणेषु रात्रावेवानुष्ठानं प्रसक्तम् । तदपोद्य दशसंक्रान्तिषु दिवाऽनुष्ठानं विधाय मकरकर्कटयोस्तत्पर्युदासे सति प्राक्प्रसक्तं रात्र्यनुष्ठानमेव पर्यवस्यति । एवं सति रात्रौ संक्रान्तिस्नानमभ्यनुजानतो मनुवचनस्यापि कश्चिद्विषयविशेषस्संपद्यते ॥

तथा च मनुः —

'राहुदर्शनसंक्रान्तिविवाहात्ययवृद्धिषु ।
स्नानदानादिकं कार्यं निशि काम्यव्रतेषु च' इति ॥

அயனங்களைத்தவிர்த்த பத்து ஸங்க்ரமணங்களில் ராத்ரி பாகங்களில் எந்த நிர்ணயம் சொல்லப்பட்டதோ அது முழுவதையும் தள்ளுகிறார் **வ்ருத்த வஸிஷ்டர்** 'முக்த்வா மகர கர்க்கடௌ' என்பதால். 'எந்தெந்த நாழிகைகள் ஸமீபத்திலுள்ளவையோ அவை புண்யதமங்கள்' என்ற ஸாமான்ய வசனத்தினால், ராத்ரியில் ஸம்பவிக்கும் எல்லா ஸங்க்ரமணங்களிலும் ராத்ரியிலேயே ஸ்நானாத்யனுஷ்டானம் ப்ரஸக்தமாகிறது. அதை அபவதித்து, பத்து ஸங்க்ரமணங்களில் பகலில் அனுஷ்டானத்தை விதித்து, மகர கர்க்கடங்களில் அதைப் பர்யுதாஸம் செய்திருக்கும் பொழுது முன் ப்ரஸக்தமான ராத்ர்யனுஷ்டானமே நிச்சிதமாகிறது. இவ்விதமிருக்கையில், ராத்ரியில் ஸங்க்ராந்தி ஸ்நானத்தை ஒப்புக்கொள்ளும் மனுவசனத்திற்கும் ஒரு விஷயவிசேஷம் உபபன்னமாகிறது. அவ்விதமே,

மனு :— ராஹுதர்சனம், ஸங்க்ரமணம், விவாஹம், மரணம், ஜனனம், காம்யவ்ரதங்கள் இவைகளில், ராத்ரியிலும் ஸ்நானதானம் முதலியதைச் செய்யலாம்.

ஸம்வர்த்த:—

"ராத்ரௌ ஸ்நாநம் ந குர்வீத தாநம் சைவ விசேஷத: । நைமித்திகம் து குர்வீத ஸ்நாநம் தாநம் ச ராத்ரிஷு ॥ யஜ்ஞே விவாஹே யாத்ராயாம் ததா புஸ்தகவாசநே । ச்ரவணே சேதிஹாஸஸ்ய ராத்ரௌ தாநம் ப்ரசஸ்யதே" இதி ॥

நநு யதோக்தபர்யுதாஸாநுக்ருஹீதைர்மந்வாதிவசநை: மகரகர்கடயோ: ராத்ராவநுஷ்டாநவிதாநம் சாஸ்த்ராந்தரவிருத்தம் ॥

ததா பவிஷ்யோத்தரே—

"மிதுநாத்கர்கிஸங்க்ராந்திர்யதா ஸ்யாதம்சுமாலிந: । ப்ரபாதே வா நிசீதே வா குர்யாதஹநி பூர்வத: ॥ கார்முகம் து பரித்யஜ்ய மகரம் க்ரமதே ரவி: । ப்ரதோஷே வார்த்தராத்ரே வா ஸ்நாநம் தாநம் பரேऽஹநி" இதி ॥

வ்ருத்தகார்க்ய:—

"யத்யஸ்தமயவேலாயாம் மகரம் யாதி பாஸ்கர: । ப்ர

ஸுமந்துவும் :— ராத்ரியில் ஸ்நானம் தானம் இவைகளைச் செய்யக்கூடாது. நைமித்திகமானால், ஸ்நானம் தானம் இவைகளை ராத்ரியில் செய்யலாம். யாகம், விவாஹம், யாத்ரை, புஸ்தகம் படித்தல், இதிஹாஸ சரவணம் இவைகளில் ராத்ரியிலும் தானம் புகழப்படுகிறது.

ஓய்! சொல்லியபடி பர்யுதாஸத்தால் அனுக்ரஹிக்கப்பட்ட மன்வாதி வசனங்களால், மகர கர்க்கடங்களில் ராத்ரியில் அனுஷ்டானத்தை விதிப்பது மற்ற சாஸ்த்ரங்களுக்கு விருத்தமாயுள்ளது. அவ்விதமே,

பவிஷ்யோத்தரத்தில் :— மிதுனத்திலிருந்து கடகத்தில் ஸூர்யனின் ஸங்க்ரமணம் ப்ரபாதத்திலானாலும் அர்த்தராத்ரத்திலானாலும் ஸ்நானதானங்களை மறுநாளில் அனுஷ்டிக்க வேண்டும்.

வ்ருத்தகார்க்யரும் :— ஸூர்யன் அஸ்தமயவேளையிலோ, ப்ரதோஷத்திலோ, அர்த்தராத்ரத்திலோ மகரத்தில் சென்

ப்ரதோஷே வார்தராத்ரே வா ஸ்நாநம் தாநம் ப்ரசஸ்யதே ||
அர்தராத்ரே ததூர்த்வம் வா ஸங்க்ராந்தௌ தக்ஷிணாயநே |
பூர்வமேவ திநம் க்ராஹ்யம் யாவந்நோதயதே ரவி: || உ-
ஷஸி கர்கடம் பாநு: ப்ரதோஷே மகரம் யதி |
ஸங்க்ரமேச் சஷ்டிநாட்யஸ்து பூர்வா: பஶ்சாத்தநா:
ஸ்ம்ருதா:' இதி ||

ஏதந்ந— உக்தேஷு வசநேஷு ராத்ர்யநுஷ்டாநப்ரதிஷேதஸ்யாப்ரதீதே: | திவாநுஷ்டாநவிதாநே நைவார்தாத் ராத்ர்யநுஷ்டாநப்ரதிஷேதகல்பநே பர்யுதாஸாநுக்ருஹீதராத்ரிஸ்நாநவிதாயகவசநாநாம் ஆநர்த்தக்யம் ப்ராப்நோதி | தஸ்மாச்சாஸ்த்ரத்வயேந விகல்பப்ராப்தௌ தத்தத்தேசப்ரஸித்தசிஷ்டாசாரேண வ்யவஸ்தேதி காலநிர்ணயே நிர்ணீதம் ||

கேசித்து— 'ராத்ரௌ ஸங்க்ரமணே புண்யம் திநா

றால், ஸ்நானதானங்களை மறுநாளில் செய்யவேண்டும். அர்த்தராத்ரத்திலோ, அதற்குப்பிறகோ, உதயமாவதற்குள் தக்ஷிணாயன ஸங்க்ரமணமானால் முதல் தினமே புண்யகாலமாக க்ரஹிக்கத்தக்கது. ஸூர்யன், உஷ:காலத்தில் கடகத்திலும், ப்ரதோஷகாலத்தில் மகரத்திலும் ஸங்க்ரமித்தால், முறையே முந்தியதும், பிந்தியதுமான அறுபது நாழிகைகள் புண்யங்களாகும். என்ற வசனங்கள் இருக்கின்றனவே எனில்,

இவ்விதம் சொல்லக்கூடாது. சொல்லிய இந்த வசனங்களில் ராத்ரியில் அனுஷ்டிப்பதின் ப்ரதிஷேதம் தோன்றாததால். பகலில் அனுஷ்டானத்தை விதித்திருப்பதாலேயே அர்த்தாத், ராத்ரியில் அனுஷ்டான ப்ரதிஷேதத்தைக் கல்பிக்கலாமெனில், பர்யுதாஸத்தால் அனுக்ரஹிக்கப்பட்ட ராத்ரி ஸ்நான விதாயக வசனங்களுக்கு ப்ரயோஜனமின்மை ப்ராப்தமாகின்றது. ஆகையால் இரண்டு சாஸ்த்ரங்களால் விகல்பம் ப்ராப்தமாகும்பொழுது, அந்தந்த தேசத்தில் ப்ரஸித்தரான சிஷ்டரின் ஆசாரத்தினால் வ்யவஸ்தை சொல்லப்படவேண்டும் என்று கால நிர்ணயத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது.

சிலரோவெனில்:—'ராத்ரௌ ஸங்க்ரமணே + தினத்வயம்'

ஶஸ்தம் ஸ்நானதானயோ: ॥ இத்யேவம் மகரகர்கடயோரபி ப்ராப்தௌ 'முக்த்வா மகரகர்கடௌ' இதி பர்யுதாஸாத் ராத்ரௌ மகரகர்கடஸங்க்ரமே 'ஸ்நானம் தானம் பரேஹனி' 'பூர்வமேவ தினம் க்ராஹ்யம்' இதி தயோர்விசேஷதோ நிர்ணீதத்வாத் ராத்ரௌ ஸ்நானாதிகம் ந கார்யம் । 'ராத்ரௌ ஸங்க்ரமணம் புண்யம்' 'ராஹுதர்சனஸங்க்ராந்தி' இத்யாதீனி ராத்ரிஸ்நானவிதாயீனி வசனானி மகரகர்கடாந்யஸங்க்ரமவிஷயாணி । அதஸ்தயோ: பூர்வாபரதினயோரேவ ஸ்நானம் । இதரஸங்க்ரமேஷு து 'ராத்ரௌ ஸங்க்ரமணே புண்யம் தினார்தம் ஸ்நானதானயோ:' இதி விகல்ப இதி காலாதர்சானுஸாரிண: ஆஹு: ॥

உக்தஸ்ய ஸ்நானதானாதே: உக்தேஷ்வபி காலேஷு விசேஷமாஹ சாதாதப:—

'அயனாஶ் ஸதாஸ்யேன தத்ய விஷுவத்யாம் விஷு

புண்யம்' என்றிவ்விதம் மகர கர்க்கடங்களுக்கும் ப்ரஸக்தி வரும்பொழுது 'முக்த்வா மகர கர்க்கடௌ' என்று பர்யுதாஸத்தால், ராத்ரியில் மகர கர்க்கட ஸங்க்ரமணமானால், 'ஸ்நானம் தானம் பரேஹனி, பூர்வமேவ தினம் க்ராஹ்யம்' என்று அவைகளுக்கு விசேஷத: நிச்சயம் செய்திருப்பதால், ராத்ரியில் ஸ்நானம் முதலியது செய்யத்தகாதது, 'ராத்ரௌ ஸங்க்ரமணம் புண்யம், ராஹுதர்சன ஸங்க்ராந்தி' என்பது முதலான, ராத்ரி ஸ்நான விதாயக வசனங்கள், மகர கடகங்கள் தவிர மற்ற ஸங்க்ரமண விஷயங்கள். ஆகையால் அவை களுக்கு முன் பின் தினங்களிலேயே ஸ்நானம், மற்ற ஸங்க்ர மணங்களிலானால் 'ராத்ரௌ ஸங்க்ரமணே + ஸ்நானதானயோ:' என்ற விதியால் விகல்பம் என்று காலாதர்சத்தை அனுஸரிப்ப வர்கள் சொல்லுகின்றனர்.

சொல்லப்பட்ட ஸ்நானதானம் முதலியதற்குச் சொல்லப் பட்டுள்ள காலங்களிலும் விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

சாதாதபர் :— அயனங்களில், புண்யகாலத்தில் எப்பொழு

𑌵𑌤𑌿 । 𑌷𑌡𑌶𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑍀𑌤𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌷𑌷𑍍𑌟𑌿𑌨𑌾𑌡𑌿𑌕𑌾𑌃 𑌪𑌰𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌅𑌯𑌨𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌯𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌕𑌾𑌲 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌃, 𑌤𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌕𑌾𑌲𑌂 𑌤𑍍𑌰𑍇𑌧𑌾 𑌵𑌿𑌭𑌜𑍍𑌯 '𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌪𑌦𑍍𑌯𑌾' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌵𑌗𑌨𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍 । 𑌅𑌯𑌨𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾=𑌯𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌕𑌾𑌲 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌪𑌿 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌭𑌾𑌗𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌨𑌾𑌡𑍍𑌯𑌃, 𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍋𑌦𑌾𑌹𑍃𑌤𑌵𑌚𑌨𑍇𑌨 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌤𑌮𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍 ॥

𑌗𑌾𑌲𑌵𑌃—

'𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌵𑌿𑌷𑍁𑌵𑌤𑌿 𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌪𑌦𑍇 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌯𑌨𑍇
𑌆𑌦𑍌 । 𑌷𑌡𑌶𑍀𑌤𑌿𑌮𑍁𑌖𑍇𑌽𑌤𑍀𑌤𑍇 𑌤𑌥𑍈𑌵𑍋𑌦𑌗𑌯𑌨𑍇 𑌚 𑌸𑌂
[illegible]' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌷𑍁 𑌫𑌲𑌮𑌾𑌹 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌃—

'𑌅𑌯𑌨𑍇 𑌕𑍋𑌟𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌷𑍁𑌵𑍇 𑌫𑌲𑌮𑍍।

தும் ஸ்நாநாதிகளைச் செய்யலாம். விஷ்ணுபதீ, விஷுவம் இவைகளில் நடுவில் செய்யவேண்டும். ஷடசீதியில் கடைசிப் பாகத்தில் செய்யவேண்டும். அயனம் முதலியவைகளில் எவ்வளவுகாலம புண்யமாய்ச் சொல்லப்பட்டுள்ளதோ அவ்வளவு காலத்தை மூன்று பாகமாகப்பிரித்து, நடுப்பாகத்தில் விஷ்ணுபதியில் என்பது முதலியதை அறியவும். அயனத்தில் எவ்வளவு புண்ய காலம் சொல்லப்பட்டுள்ளதோ அதில் முழுவதிலும் செய்யலாம். அதிலும் மத்யாதி பாகங்களில் ஸங்க்ரமணத்திற்குச் சமீபத்திலுள்ள நாழிகைகளுக்கு முன் சொல்லிய வசனத்தால் புண்யதமத்வம் அறியத்தக்கது.

காலவரோவெனில் :— விஷுவத்தில் மத்ய பாகத்தில் தானம். விஷ்ணு பதத்திலும், தக்ஷிணாயனத்திலும் ஆதியில் தானம். ஷடசீதியிலும் உத்தராயணத்திலும் கடைசியில் தானம். இது அதிக பலனையளிப்பதாகும்.

ஸங்க்ரமணங்களில் பலத்தைச் சொல்லுகிறார்,

வ்ருத்தவஸிஷ்டர் :— அயனத்தில் கோடி புண்யம். விஷு

𑌷𑌡𑌶𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍁 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌪𑌦𑍇𑌷𑍍𑌵𑌪𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍍 ॥

𑌰𑌜𑌸𑍍𑌵𑌲𑌾𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍍 ॥

𑌰𑌜𑌸𑍍𑌵𑌲𑌾𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑌾𑌹𑌾𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑌾𑌃—

'𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌰𑌜𑌸𑍍𑌵𑌲𑌾𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑍇𑌽𑌹𑌨𑌿 𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌰𑌜𑌸𑌿 𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍇 𑌶𑍌𑌚𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌤𑍁 𑌤𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑍋𑌗𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃—

'𑌹𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌶𑍍𑌨𑍀𑌯𑌾𑌨𑍍𑌮𑍃𑌨𑍍𑌮𑌯𑍇 𑌵𑌾 𑌹𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌶𑍀 𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌿𑌶𑌾𑌯𑌿𑌨𑍀 । 𑌰𑌜𑌸𑍍𑌵𑌲𑌾 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑍇𑌽𑌹𑍍𑌨𑌿 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑌵𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌯𑌾𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌪𑌦𑍍𑌧𑌤𑍌—

'𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌵𑍍𑌰𑌤𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌸𑌮𑍀𑌰𑌿𑌤𑌮𑍍 ।

வத்தில் ஆயிரம் மடங்கு பலம், ஷடசீதியிலும், விஷ்ணு பதத்திலும ஆயிரம் மடங்கு பலனும்.

ஸங்க்ராந்தி ஸ்நானம் முற்றிற்று.

ரஜஸ்வலா ஸ்நானம்.

ரஜஸ்வலா ஸ்நானத்தைச் சொல்லுகிறார்,

அங்கிரஸ் :— ரஜஸ்வலைக்கு ஸ்நானத்தை நான்காவது நாளில் விதிக்கவேண்டும். ரஜஸ் நிவ்ருத்தித்த பிறகு சுத்திக்காக மறுபடியும் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

யோகயாக்ஞவல்க்யர் :— ரஜஸ்வலை, கையிலாவது மட்பாத்ரத்திலாவது புஜிக்கவேண்டும். அவள் ஹவிஸ்ஸை (உப்பு உறைப்பு இல்லாமல்) புஜிப்பவளாயும், பூமியில் படுப்பவளாயும் இருக்கவேண்டும் நான்காவது நாளில் ஸ்நானம் செய்தால் சுத்தியை அடைவாள்.

பத்ததியில் :— ரஜஸ்வலையானவள், மூன்று நாள், ச்ருதியிலும், ஸ்ம்ருதியிலும் சொல்லப்பட்ட வ்ரதத்தை அனுஷ்டித்து,

சதுர்த்தே(அ)ஹ்நி ஸங்கவே ஸ்நாத்வா ஸ்த்ரீதர்மம் து ஸமாசரேத்' இதி ।

ஸங்க்ரஹே—

'ம்ருதே ச ஸூதகே சாந்தே ஸங்கவே ஸ்நாநமாசரேத் । ஸங்கவாத்பரத: ஸ்நாநம் ரஜஸ்யாஸ்து விதீயதே' இதி ॥

காத்யாயந:—

'ரஜஸ்வலா சதுர்த்தே(அ)ஹ்நி ஸ்நாத்வா சுத்திமவாப்நுயாத்' இதி ॥

மநுரபி—

'ரஜஸ்யுபரதே ஸாத்வீ ஸ்நாநேந ஸ்த்ரீ ரஜஸ்வலா' இதி॥ ரஜோநிவ்ருத்த்யநந்தரம் புந:ஸ்நாநேந ஸாத்வீ—தைவாதி கர்மார்ஹா ஸ்யாதித்யர்த்த: ॥

யத்வாங்கிரஸவசநம்— 'சுத்தா பர்த்துஶ்சதுர்த்தே(அ)ஹ்நி ஸ்நாதா நாரீ ரஜஸ்வலா । தைவே கர்மணி பித்ர்யே ச பஞ்சமே(அ)ஹநி சுத்த்யதி' இதி, தத்ரஜோநி

நான்காவது தினத்தில் ஸங்கவகாலத்தில் (ஆறு நாழிகைக்கு மேல்) ஸ்நானம் செய்து தன் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டும்.

ஸங்க்ரஹத்தில்:- ம்ருதாசௌசத்திலும், ஜாதாசௌசத்திலும் முடிவில் ஸங்கவகாலத்தில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். ரஜஸ்ஸிலானால், ஸங்கவத்திற்குப் பிறகு (12-நாழிகைக்குப் பிறகு) ஸ்நானம் விதிக்கப்படுகிறது.

காத்யாயனர் :— ரஜஸ்வலை, நான்காவது நாளில் ஸ்நானம் செய்து சுத்தியை யடைகிறாள்.

மனுவும் :— பதிவ்ரதையான ரஜஸ்வலா ஸ்த்ரீ, ரஜஸ் நிவ்ருத்தியான பிறகு மறுபடி ஸ்நானத்தால் தைவாதி கர்மங்களில் அர்ஹையாய் ஆகிறாள்.

ஆனால், **அங்கிரஸ்** :— "ரஜஸ்வலையான ஸ்த்ரீ, நான்காவது நாளில் ஸ்நானம் செய்தால் பர்த்தாவுக்குச் சுத்தையாகிறாள். தைவகர்மத்திலும், பித்ர்ய கர்மத்திலும், ஐந்தாவது நாளில்

வ்ருத்திகாலேऽவகந்தவ்யா । யதாஹ — ஸாத்வா சாரா ந தாவத் ஸா ஸ்நாதாऽபி ஸ்த்ரீ ரஜஸ்வலா । யாவத் ப்ரவர்தமாநம் ஹி ரஜோऽஸ்யா ந நிவர்ததே ॥ இதி ॥ ஸாத்வாசாரா = தைவாதிகர்மயோக்யா ॥ ஸ்பர்ஶயோக்யா ஸ்நாநாதநந்தரம் பவத்யேவ ॥ ஸ்நாதா ரஜஸ்வலா யா து சதுர்தேऽஹநி ஶுத்யதி । குர்யாத்ரஜோநிவ்ருத்தௌ து தைவபித்ர்யாதி கர்ம ச இதி பராஶரஸ்மரணாத் ॥

ரோகஜந்யரஜோநுவ்ருத்தௌ து நாஶுத்தி: । யதாஹாங்கிரா: —

'ரஜஸ்து த்விவிதம் ஜ்ஞேயம் ரோகஜம் ராகஜம் ததா । தாதுஜம் காலஜம் சேதி யோஷிதாம் து பவ்யோதயே ॥ ஏகாதஶாத் த்வாதஶாத்வா வர்ஷாதூர்த்வம் பவேத்ரஜ: । பஞ்சாஶத்வர்ஷாதூர்த்வம் ஸ்த்ரீணாம் தத்து நிவர்ததே ॥ ரோ

ஸ்நானம செய்தால் சுத்தையாகிருள்'' என்று சொல்லி யுள்ளாரே எனில், அது ரஜோ நிவ்ருத்தி காலத்தைக் குறிப்பதற்காம். ஏனெனில், அவரே சொல்லுகிருர்— "ரஜஸ்வலேயான ஸ்த்ரீ, நான்காவது நாளில் ஸ்நானம் செய்தவளாயினும், இவளின் ரஜஸ் எதுவரையில் நிவ்ருத்திக்கவில்லேயோ அதுவரையில் அவள் தைவபித்ர்யகர்மங்களுக்கு யோக்யையாக ஆவதில்லே'' என்று. ஸ்நானத்திற்குப் பிறகு ஸ்பர்சத்திற்குமட்டும் யோக்யாய் ஆகிருள். "ரஜஸ்வலேயான ஸ்த்ரீ நான்காவது நாளில் ஸ்நானம் செய்து சுத்தையாகிருள். ரஜஸ் நிவ்ருத்தியான பிறகே தைவம் பித்ர்யம் முதலிய கர்மத்தைச் செய்யலாம்'' என்று பராசரர் சொல்லியிருப்பதால்.

ரோகத்தாலுண்டாகும் ரஜஸ்ஸின் அனுவ்ருத்தியானுல் அசுத்தி இல்லே. அவ்விதம் சொல்லுகிருர்,

அங்கிரஸ் :— ஸ்த்ரீகளுக்கு ரஜஸ் நான்கு விதம். ரோகஜம், ராகஜம், தாதுஜம், காலஜம் என்று. இவ்விதம் சிறந்த அறிவாளர் சொல்லி யுள்ளனர். ஸ்த்ரீகளுக்கு, பதினென்று, அல்லது பன்னிரண்டாவது வயதுக்குமேல் ரஜஸ் உண்டாகும். ஐம்பது வர்ஷத்திற்குமேல் அது நிவ்ருத்திக்கும். ஸ்த்ரீகளுக்கு

𑌰𑍇𑌣 𑌯𑌦𑍍𑌰𑌜𑌃 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌣𑌾 𑌮𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌤𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 । 𑌅𑌶𑍁𑌚𑍍𑌯𑌾 𑌨𑍈𑌵 𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑍈𑌕𑌾𑌰𑌿𑌕𑌂 𑌹𑌿 𑌤𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌏𑌵𑌮𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌰𑌾𑌗𑌾𑌦𑌿𑌜𑌨𑌿𑌤𑌰𑌜𑍋𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑍇 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍 ॥

𑌤𑌥𑌾 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍— '𑌅𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌯𑌦𑍍𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌣𑌾𑌂 𑌰𑌕𑍍𑌤𑌮𑌾𑌹𑍁𑌰𑍍𑌮𑌨𑍀𑌷𑌿𑌣𑌃 । 𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌤𑍁 𑌯𑌦𑍍𑌰𑌜𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵 𑌸𑌾𑌽𑌶𑍁𑌚𑌿𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑌾𑌃— '𑌆𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌾𑌹𑌾𑌤𑍍𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌣𑌾𑌂 𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌵𑌚𑍍𑌛𑍌𑌚𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌆𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑌶𑌾𑌹𑌾𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑌰𑌤𑍋𑌽𑌶𑍁𑌚𑌿𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃—

'𑌯𑌦𑌾 𑌰𑌜𑍋𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌦𑌾𑌰𑌭𑍍𑌯 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌦𑌶𑌦𑌿𑌨𑌾𑌭𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇 𑌰𑌜𑍋𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌮𑍍, 𑌤𑌦𑌾𑌽𑌶𑍁𑌚𑌿𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 । 𑌅𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑌶𑍇 𑌏𑌕𑌾𑌹𑌮𑌶𑍁𑌚𑌿𑌃 । 𑌏𑌕𑍋𑌨𑌵𑌿𑌂𑌶𑍇 𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌹𑌾𑌤𑍍 । 𑌤𑌤 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌹𑌮𑌶𑍁𑌚𑌿𑌃 । 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌂𑌶𑌤𑌿𑌦𑌿𑌨𑌾𑌤𑍍

ரோகத்தினுல் எந்த ரஜஸ் அதிகமாய்ப் ப்ரவர்த்திக்கின்றதோ அதனுல் அவர்கள் அசுத்தராவதில்லை ஏனெனில், அது விகாரத்தாலேற்பட்டதல்லவா. இவ்விதம் ராகாதிகளால் உண்டாக்கப்படும் ரஜஸ்ஸின் தர்சனத்திலும் அறிந்துகொள்ளவும். அவ்விதம்,

சந்த்ரிகையில் :— "அகாலத்தில் எது உண்டாகுமோ அதை, புத்திமான்கள் ரக்தம் என்கின்றனர். காலத்தில் உண்டாவதுதான் ரஜஸ் எனப்படுகிறது. ஆகையால் அதில் தான் அவள் அசுத்தையாவாள்" என்பட்டிருக்கிறது.

அங்கிரஸ் ;— ஸ்த்ரீகளுக்குப் பன்னிரண்டுநாள் வரையில் மூத்ரத்திற்போல் சௌசம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. 18–நாள் வரையில் ஸ்நானம் விதிக்கப்படுகிறது. பிறகு மூன்று நாள் அசுத்தையாவாள்.

விக்ஞாநேச்வரர் :— எப்பொழுது, ரஜோதர்சனம் முதல், மறுபடி 17–நாட்களுள் ரஜோதர்சன முண்டாகிறதோ அப்பொழுது அசுத்தி இல்லவேயில்லை. 18-ஆவது நாளிலானுல் ஒரு நாள் அசுத்தி. 19–ஆவது நாளிலானுல் இரண்டு நாள்

𑌸𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌶𑍋 𑌰𑌜𑍋𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌮𑍍, 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌂𑌶𑌤𑌿𑌦𑌿𑌨𑌪𑍍𑌰𑌭𑍃𑌤𑌿 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌮𑍍 । 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑍇𑌵𑌾𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑌶𑌦𑌿𑌨𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍁𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌰𑌜𑍋𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑌮𑌃, 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌤𑍍𑌰𑌿𑌃—

'𑌰𑌜𑌸𑍍𑌵𑌲𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍇𑌵 𑌰𑌜𑌸𑍍𑌵𑌲𑌾 । 𑌅𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑌶𑌦𑌿𑌨𑌾𑌦𑌰𑍍𑌵𑌾𑌕𑍍 𑌅𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ 𑌊𑌨𑌵𑌿𑌂𑌶𑌦𑌿𑌨𑌾𑌦𑌰𑍍𑌵𑌾𑌗𑍇𑌕𑌾𑌹𑌮𑌶𑍁𑌚𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌸𑌾𑌰𑍇—

'𑌰𑌜𑌸𑍍𑌵𑌲𑌾 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑍇𑌽𑌹𑍍𑌨𑌿 𑌷𑌷𑍍𑌟𑌿𑌮𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌭𑌿𑌶𑍍𑌶𑍌𑌚𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌧𑌵𑌾 𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌗𑍁𑌣𑌮𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌭𑌿𑌶𑍍𑌶𑍌𑌚𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌧𑌾𑌵𑌨𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌂 𑌸𑌙𑍍𑌗𑌵𑍇 𑌸𑌚𑍇𑌲𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌪𑌿 𑌰𑌜𑍋𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍌 𑌅𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑌶𑌦𑌿𑌨𑌾𑌦𑌰𑍍𑌵𑌾𑌕𑍍 𑌅𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 । 𑌅𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑌶𑌦𑌿𑌨𑍇 𑌰𑌜𑍋𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌵𑍇𑌕𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌮𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 । 𑌏𑌕𑍋𑌨𑌵𑌿𑌂𑌶𑍇 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌮𑍍 । 𑌵𑌿𑌂𑌶𑍇 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰

அசுத்தி. அதற்குமேலுள்ள தினங்களிலானால் மூன்று நாள் அசுத்தி. எவளுக்கு, இருபது தினங்களுக்குப் பிறகே அநேகமாய் ரஜோதர்சனமோ அவளுக்கு இருபதாவது தினம் முதல் மூன்று நாள் அசுத்தி. எவளுக்கு, 18-நாட்களுக்கு முந்தியே அநேகமாய் ரஜோநிர்கமமோ அவளுக்கு மூன்று நாள் அசுத்தி. அவ்விதமே,

அத்ரி :— ரஜஸ்வலை, ஸ்நானம் செய்த பிறகு, 18-ஆவது நாளுக்குள் மறுபடி ரஜஸ்வலையானால் அவளுக்கு அசுத்தியில்லை. 19-ஆவது நாளுக்குள் ஆனால் ஒருநாள் அசுத்தையாவாள்.

ஸ்ம்ருத்யர்த்த ஸாரத்தில் :— ரஜஸ்வலையானவள், நான்காவது நாளில் 60-மண்களால் செளசம் செய்துகொண்டு, விதவையானால் இருமடங்கு மண்களால் செளசம் செய்துகொண்டு, தந்ததாவனம் செய்துகொண்டு, ஸங்கவ காலத்தில் ஸசேல ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். ஸ்நானம் செய்தவளுக்கு 18-ஆவது நாளுக்குள் மறுபடி ரஜோதர்சனமானால் அசுத்தியில்லை. 18-ஆவது நாளில் ரஜோதர்சனமானால், ஒரு நாள் அசுத்தி.

शेष । पूर्वोक्तविंशतिदिनादूर्ध्वं रजःस्राविणीनाशौचवती इति ।

प्रसूतिकाविषये प्रजापतिः—

'प्रसूतिका तु या नारी स्नानतो विंशतेः परम् । पश्येद्यदि रजः सा स्याद्रजस्वला ततः प्राक्तु नैमित्तिकं रजः ॥ रजःस्रावविरते तत्र स्नानेनैव शुद्ध्यति' इति ।

सङ्ग्रहे—

'प्रथमेऽहनि चण्डाली द्वितीये सूतिका भवेत् । तृतीयेऽह्नि स्वधर्मस्था चतुर्थे पतिता यथा ॥ सङ्गवान्ते चतुर्थेऽह्नि स्नानाच्छुद्धिमवाप्नुयात् । एकविंशतिवारैस्तु मृदा सर्वाङ्गशोधिता ॥ शतवारं स्नानमात्रं शुद्धिर्भवति नान्यथा ॥ स्नाना

19-ஆவது நாளிலானால் இரண்டு நாள் அசுத்தி. 20-ஆவது நாளிலானால் மூன்று நாளும் அசுத்தி. அநேகமாய் 20-நாளுக்கு மேல் ரஜஸ் ஸ்ராவமுண்டாகும் ஸ்த்ரீகளுக்கு இவ்விதம்.

ப்ரஸவித்தவள் விஷயத்தில்,

ப்ரஜாபதி:— ப்ரஸவித்த ஸ்த்ரீ, ஸ்நானத்திற்குப் பிறகு 20-நாளுக்குப் பிறகு, ரஜோதர்சனத்தை அடைந்தால் ரஜஸ்வலை எனப்படுவாள். அதற்கு முன் ஆனால் அது நைமித்திகமான ரஜஸ் எனப்படும். அந்த ரஜஸ் நிவ்ருத்தியானவுடன் ஸ்நானம் செய்வதாலேயே அவள் சுத்தையாய் ஆகிறாள்.

ஸங்க்ரஹத்தில்,— ரஜஸ்வலை, முதல் நாளில் சண்டாளி போலும். 2-ஆவது நாளில் ஸூதிகைபோலும். மூன்றுவது நாளில் தன் தர்மத்தில் இருப்பவளாம் நான்காவது நாளில் பதிதன் போலுமாம். நான்காவது நாளில், ஸங்கவகாலத்தின் முடிவில், ஸ்நானத்தால் சுத்தியை அடைவாள். சுத்தமான மண்ணினால் 21-தடவை தேஹம் முழுவதும் பூசிக்கொண்டு, 100-தடவை முழுகிப்பிறகு சுத்தையாவாள். வேறுவிதமாய்ச் செய்தால் சுத்தையாவதில்லை. ஸுமங்கலியானவள், ஸ்நானம் செய்த பிறகு, ஸூர்யனைப் பார்த்துப் புத்ரனை வேண்டி,

ஜை: ஸாஸ்ரம் ஸ்ப்ருஷ்டா சாந்த்ரம் ப்ராயச்ச்ய ஸா ரஜஸ்வலீ । த்ரிவாரம் ப்ராசயேதந்நமந்யதா தோஷவதீ பவேத்' இதி ॥

போதாயந: —

'ரஜஸ்வலா து ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டா சண்டாலாந்த்யச்வவாயஸை: । தாவத்திஷ்டேந்நிராஹாரா யாவத்காலேந சுத்யதி' இதி ॥

போஜநகாலஸ்பர்சே ஸ ஏவ —

'ரஜஸ்வலா து புஞ்ஜாநா ச்வாந்த்யஜாதீந் ஸ்ப்ருசேத்யதி । கோமூத்ரயாவகாஹாரா ஷட்ராத்ரேண விசுத்யதி ॥ அசக்தௌ காஞ்சநம் தத்யாத் விப்ரேப்யோ வாபி போஜநம்' இதி ॥

ப்ருஹஸ்பதி: —

'பதிதாந்த்யச்வபாகைச்ச ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டா சேத்ரஜஸ்வலா । தாந்யஹாநி வ்யதிக்ரம்ய ப்ராயச்சித்தம் ஸமாசரேத் ॥ ப்ரதமேऽஹ்நி த்ரிராத்ரம் ஸ்யாத் த்விதீயே த்ர்யஹமேவ ச । அஹோ

அன்னத்தை மூன்று தடவை ப்ராசிக்க வேண்டும். இல்லாவிடில் தோஷமுள்ளவளாவாள்.

போதாயனர் :— ரஜஸ்வலையானவள், சண்டாளன், அந்த்யஜன், நாய், காக்கை இவைகளால் தொடப்பட்டால், அவள் காலத்தால் சுத்தையாகும் வரை ஆஹாரமில்லாமல் இருக்கவேண்டும்.

போஜன காலத்தில் ஸ்பர்சிக்கப்பட்டால்,

போதாயனரே :— ரஜஸ்வலை, புஜித்துக்கொண்டிருக்கும் போது நாய், அந்த்யஜன் முதலியவரை ஸ்பர்சித்தால், கோமூத்ரத்தில் பக்வமான யவான்னத்தை மட்டில் புஜிப்பவளாய் ஆறுநாள் வ்ரதமிருந்தால் சுத்தை யாவாள். சக்தியில்லாவிடில் ஸ்வர்ணத்தையாவது தானம் செய்யவேண்டும், ப்ராம்ஹணர்களுக்குப் போஜனத்தையாவது கொடுக்கவேண்டும்.

ப்ருஹஸ்பதி :— ரஜஸ்வலை, பதிதன், அந்த்யஜன், ச்வபாகன் இவர்களால் தொடப்பட்டால், அந்த நாள்கள் தாண்டிய பிறகு, ப்ராயச்சித்தம் செய்துகொள்ளவேண்டும். முதல் நாளில் ஸ்பர்சிக்கப்பட்டால் மூன்று நாள் வ்ரதமிருக்கவேண்டும்.

रात्रं तृतीयेऽह्नि चतुर्थे नक्तमेव च ॥ रजस्वला भुञ्जते नाद्यैः शवाद्यैः स्पृष्टाप्यबुद्धिभिः । त्र्यहे तु व्यतीते तु कृच्छ्रं चान्द्रायणं चरेत्' इति ॥

अखण्डादर्शे —

'उच्छिष्टा तु संस्पृष्टा चण्डालादीन् यदि स्पृशेत् । कृच्छ्रं सान्तपनं कार्यं चान्द्रायणमथापि वा' इति ॥ विण्मूत्रोत्सर्गे भोजने वा अकृतशौचाया रजस्वलायाश्चण्डालादिस्पर्शे अज्ञानाच्चान्द्रायणं, ज्ञानात्सान्तपनम् इति व्यवस्था ॥

सङ्ग्रहे —

'अज्ञात्वा हि स्पृष्टा नारी शवं स्पृष्ट्वा विमोहिता । स्नानकालावधि स्थेया ह्यासीना वाग्यता बहिः' इति ॥

இரண்டாவது நாளில் தொடப்பட்டால் இரண்டு நாள் வ்ரதம். மூன்றாவது நாளிலானால் ஒரு நாள் வ்ரதம். நான்காவது நாளிலானால் ஒரு இரவு வ்ரதம. ரஜஸ்வலைகள் சவம் முதலியதால் ஸ்பர்சிக்கப்பட்டுப் பிறகு அறியாமையால் போஜனம் செய்தால், மூன்று நாள் சென்ற பிறகு சாந்த்ராயணத்தை அநுஷ்டிக்கவேண்டும்

அகண்டாதர்சத்தில் :— உச்சிஷ்டையான ரஜஸ்வலை சண்டாளன் முதலியவரை ஸ்பர்சித்தால், ஸாந்தபனம் அல்லது சாந்த்ராயணத்தை அநுஷ்டிக்க வேண்டும். மலமூத்ரோத்ஸர்ஜனம் செய்த பிறகோ, போஜனம செய்த பிறகோ சுத்தி செய்துகொள்வதற்கு முன் சண்டாளாதிகளை ஸ்பர்சித்தால், அக்ஞானத்தாலானால் சாந்த்ராயணம், க்ஞானத்தாலானால் ஸாந்தபனம் என்று வ்யவஸ்தை.

ஸங்க்ரஹத்தில் :— ரஜஸ்வலையான ஸ்த்ரீ அக்ஞானத்தால் சவத்தை ஸ்பர்சித்தால் ஸ்நானகாலம் வரையில் வெளியில் மௌனமாய் உட்கார்ந்திருந்து உபவாஸத்துடன் இருக்க வேண்டும்.

ப்ருகு:—

“ஸூதகம் ப்ரேதகம் ஸ்ப்ருஷ்ட்வா ச்ருத்வா பந்துஷு மரணம் | அஸ்நாநகாலாத் நாச்நீயாத் பஞ்சகவ்யம் தத: பிபேத் || ஆர்த்தவாபிப்லுதாயாஸ்து சாவாசௌசம் பவேத் யதி | ஸூதகம் வா பவேத்தஸ்யா: ஸ்நாத்வா போஜநமிஷ்யதே” இதி || ஸ்நாத்வா = வேத்ராதிநிர்மிதபாத்ரோத்த்ருததோயைரிதி சேஷ: ||

பராசர:—

“ஸ்நாநே நைமித்திகே ப்ராப்தே நாரீ யதி ரஜஸ்வலா | பாத்ராந்தரிததோயேந ஸ்நாநம் க்ருத்வா வ்ரதம் சரேத் || ஸிக்தகாத்ரா பவேதத்பி: ஸாங்கோபாங்கம் கதஞ்சந | ந வஸ்த்ரபீடநம் குர்யாத் நாந்யத்வாஸச்ச தாரயேத் || சாவே ச ஸூதகே சைவ மத்யே ரஜோ த்ருச்யதே யதி | நாஸ்நாத்வா போஜநம் குர்யாத் புக்த்வா சோபவஸேதஹ:” ||

ப்ருகு :— ரஜஸ்வலை, ஜாதாசௌசியையாவது, ம்ருதாசௌசியையாவது தொட்டாலும், பந்துக்களில் மரணத்தைக் கேட்டாலும், ஸ்நானகாலம் வரையில் போஜனம் செய்யக் கூடாது. பிறகு பஞ்சகவ்யத்தைப் பருகவேண்டும். ரஜஸ்வலைக்கு, ஸ்நானகாலத்திற்குள், சாவாசௌசமாவது ஜாதாசௌசமாவது ஏற்பட்டால், ஸ்நானம் செய்து பிறகு போஜனம் விதிக்கப்படுகிறது. இங்கு, ஸ்நானம் செய்து என்ற விடத்தில், ‘பிரம்பு முதலியவையால் செய்யப்பட்ட பாத்ரத்தினால் எடுக்கப்பட்ட ஜலங்களால்’ என்று சேர்த்துக் கொள்ளவும்.

பராசரர் :— ரஜஸ்வலையான ஸ்த்ரீ, நைமித்திகமான ஸ்நானம் ப்ராப்தமானால் அப்பொழுது, பாத்ரத்தால் மறைக்கப்பட்ட ஜலத்தால் ஸ்நானம் செய்து தன் நியமத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டும். எவ்விதமாகவாவது ஜலத்தினால் தேஹம் முழுவதையும் நனைத்துகொள்ள வேண்டும். வஸ்த்ரத்தைப் பிழியக் கூடாது. வேறு வஸ்த்ரத்தையும் தரிக்கக்கூடாது. சாவிலும், ஸூதகத்திலும் நடுவில் ரஜோதர்சனமானால், ஸ்நானம் செய்யாமல் போஜனம் செய்யக்கூடாது. புஜித்தால் ஒரு நாள் உபவாஸமிருக்கவேண்டும்.

[illegible]

இதில் ஸ்நான ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறார்,

பராசரர் :— ம்ருதாசௌசம், ஜாதாசௌசம் இவைகளின் நடுவில் ரஜோதர்சனமானால் என்ன செய்வது? ப்ராம்ஹணர்களின் கைகளால் விடப்பட்ட ஜலத்தை சிரஸ்ஸில் தரிக்கவேண்டும். ப்ராம்ஹணர் கையிலிருந்து விழுந்த தீர்த்தம், ஸகல தீர்த்த ஜலங்களைவிடச் சிறந்ததாகும். பிறகு யதாசக்தி தானம் செய்யவேண்டும். பிறகு புண்யாஹவாசனத்தால் சுத்தையாகிறாள்.

ரஜஸ்வலைகள் ஒருவர்க்கொருவர் ஸ்பர்சித்தால், வர்ணக்ரமமாய்ச் சுத்தியைச் சொல்லுகிறார்,

பராசரர் :— ரஜஸ்வலைகளான ப்ராம்ஹணிகள் ஒருவர்க்கொருவர் தொட்டுக்கொண்டால், ஸ்நானம் வரையில் உபவாஸமிருக்கவேண்டும். பிறகு த்ரிராத்ரவ்ரதத்தால் சுத்தையாவாள். ரஜஸ்வலைகளான ப்ராம்ஹணியும், க்ஷத்ரியஸ்த்ரீயும் பரஸ்பரம் ஸ்பர்சித்தால், ப்ராம்ஹணீ அர்த்த க்ருச்ரமும், க்ஷத்ரியை பாதக்ருச்ரமும் அனுஷ்டிக்கவேண்டும். ரஜஸ்வலைகளான ப்ராம்ஹணியும், வைச்யஸ்த்ரீயும் பரஸ்பரம் ஸ்பர்சித்தால், ப்ராம்ஹணீ முக்கால் க்ருச்ரமும், வைச்ய ஸ்த்ரீ கால் க்ருச்ரமும் அனுஷ்டிக்கவேண்டும். ரஜஸ்வலைகளான

ஶ்யஜா ததா । பாத³ஹீநம் சரேத் பூர்வா பாத³மேகமந
ந்தரா ॥ ஸ்ப்ருஷ்டா ரஜஸ்வலாऽந்யோந்யம் ப்³ராஹ்மணீ ஶூத்³ர
ஜா ததா । க்ருச்ச்²ரேண ஶுத்⁴யதே பூர்வா ஶூத்³ரா தா³
நேந ஶுத்⁴யதி' இதி ॥ ப்³ராஹ்மண்யோ: ஸ்பர்ஶே து தத்ரா
ஸ்ய ஸ்நாநபர்யந்தம் உப⁴யோரநாஹாரஸ்த்ர்யஹம், த்ரிராத்ரக்ருச்
ச்²ரஞ்ச । ஏதச்ச ஸஹஶயநாதி³சிரஸ்பர்ஶவிஷயம் । ஸக்ருத்
ஸ்பர்ஶே த்வேகராத்ரோபவாஸேந பஞ்சக³வ்யேந ச
ஶுத்³தி⁴: । ஸ்நாநபர்யந்தம் அநாஹாரஶ்ச । 'ஆர்தவாபி⁴
ப்லுதா நாரீ ஆர்தவாபி⁴ப்லுதாம் ஸ்ப்ருஶேத் । ஸ்நாத்வோ
பவாஸம் குர்யாதாம் பஞ்சக³வ்யேந ஶுத்⁴யத: ॥ ஆஸ்நாந
காலாந்நாஶ்நீயாத் பு⁴க்த்வா சாந்த்³ராயணம் சரேத்' இதி ஸ்மர
ணாத் ॥

ஸ்ம்ருத்யர்த²ஸாரே —

'க்ருச்ச்²ரம் தஸ்யா யயா ஸ்ப்ருஷ்டா அந்யஸ்யாஸ்தத³ர்த⁴

ப்ராம்ஹணியும், சூத்ரஸ்த்ரீயும் பரஸ்பரம் ஸ்பர்சித்தால், ப்ராம்ஹணீ ஒரு க்ருச்ரத்தாலும், சூத்ரஸ்த்ரீ தானத்தாலும் சுத்தைகளாகின்றனர். ப்ராம்ஹணிகள் பரஸ்பரம் ஸ்பர்சித்தால் ஸ்நானம் வரையில் இருவருக்கும் உபவாஸமும், த்ரிராத்ரக்ருச்ரமும். இது, சேர்ந்து படுப்பது முதலான சிரகால ஸ்பர்ச விஷயம். ஒரு முறை மட்டில் ஸ்பர்சத்தில் ஒரு நாள் உபவாஸத்தாலும், பஞ்சகவ்யத்தாலும் சுத்தி, ஸ்நானம் வரையில் உபவாஸமும். 'ரஜஸ்வலையானவள் ரஜஸ்வலையான மற்றொருவளை ஸ்பர்சித்தால், இருவரும் ஸ்நானம் செய்து உபவாஸம் செய்யவேண்டும், பஞ்சகவ்யத்தால் சுத்தராகின்றனர். ஸ்நானகாலம் வரையில் புஜிக்கக் கூடாது. புஜித்தால் சாந்த்ராயணத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும்' என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்.

ஸ்ம்ருத்யர்த்த ஸாரத்தில் :— எவள் தொட்டவளோ அவளுக்கு க்ருச்ரம். மற்றவளுக்கு அதில்பாதி. இது தண்டாதிகளால் ஸ்பர்சத்தில். மற்ற ஸ்பர்சத்திலானால் மற்றவளுக்கும்

கல்பம் । ஜ்ஞாத்யாஜ்ஞேஷு சைதே ஸோமே த்வந்யாஸு சாபி க்ருச்ச்ர கல்பம்' இதி ॥ க்ருச்ச்ரம் த்ரிராத்ராதி ॥

தத்ரைவ—

'ஸ்ப்ருஷ்டே ரஜஸ்வலே(அ)ந்யோந்யம் ஸகோத்ரே ஏக பர்த்ருகே । காமாதகாமதோ வா(அ)பி த்ரிராத்ரேணைவ சுத்யத:' இதி ॥ த்ரிராத்ரேண=த்ரிராத்ரோபவாஸேந ॥

'சுநா வா ரஜஸ்வதீ ஸ்ப்ருஷ்டா ரஜஸ்வத்யா(அ)ந்யயா ததா । சேஷாண்யஹாந்யுபவஸேத் ஸ்நாத்வா சுத்யேத் க்ருதாசநாத்' இதி ஸம்வர்த்தவசநம் அகாமக்ருதஸ்பர்ச விஷயம் ॥

வ்ருத்தவிஷ்ணு:—

'ரஜஸ்வலா ஹீநவர்ணாம் ரஜஸ்வலாம் ஸ்ப்ருஷ்ட்வா ந தாவதச்நீயாத் யாவச்சுத்தா ஸ்யாத் । ஸவர்ணாமுத்க்ருஷ்டவர்ணாம் (வா) ஸ்ப்ருஷ்ட்வா ஸத்ய: ஸ்நாத்வா சுத்யதி' இதி ॥

க்ருச்ரமே. இங்கு க்ருச்ரமென்றது த்ரிராத்ர க்ருச்ரம் முதலியதாம.

ஸம்ருத்யர்த்த ஸாரத்திலேயே :— ஸகோத்ரைகளாயும், ஒரே பர்த்தாவையுடையவர்களுமான இரு ரஜஸ்வலா ஸ்த்ரீகள் பரஸ்பரம் ஸ்பர்சித்தால இச்சையாலாகிலும், அநிச்சையாலாகிலும் த்ரிராத்ரத்தாலேயே சுத்தாகின்றனர். இங்கு த்ரிராத்ரத்தால் என்பதற்கு த்ரிராத்ரோபவாஸத்தால் என்று பொருள். "ரஜஸ்வலே, நாயால், அல்லது மற்றொரு ரஜஸ்வலேயால் ஸ்பர்சிக்கப்பட்டால் மீதியுள்ள நாள்கள் முழுவதும் உபவாஸமிருக்கவேண்டும். ஸ்நானம் செய்தபிறகு நெய்யைப் பருகுவதால் சுத்தையாவாள்" என்ற **ஸம்வர்த்தரின்** வசனம், அநிசசையால் ஏற்பட்ட ஸ்பர்ச விஷயம்.

வ்ருத்த விஷ்ணுவும் :— ரஜஸ்வலே, கீழ்வர்ணத்திய ரஜஸ்வலேயை ஸ்பர்சித்தால், சுத்தையாகும் வரையில் புஜிக்கக் கூடாது. ஸமான வர்ண ஸ்த்ரீயையாவது, மேல்வர்ண ஸ்த்ரீயையாவது ஸ்பர்சித்தால், உடனே ஸ்நானம் செய்தால் சுத்தையாகிறாள்.

விஷ்ணு꞉—

'ரஜஸ்வலா ஹீநவர்ணா யா ஸா தத்வர்ணோத்தமாம் யதி । ஸ்ப்ருசேத் ஸ்ப்ருஷ்டா நாஶ்நீத ஸ்நாநாதூர்த்வம் து போஜநம் ॥ உபவாஸம் தத꞉ குர்யாத் ப்ராஹ்மணாந் போஜயேத்தத꞉' இதி ॥ ஸ்பர்ஶே தூத்த்ருதை꞉ ஸ்நாத்வா உபோஷ்ய சதுர்தாஹே ஸ்நாநாதூர்த்வம் ப்ராஹ்மணாந் போஜயித்வா ஸாஶ்நீதேத்யர்த꞉ ॥

ஸம்வர்த—

'ரஜஸ்வலாஸம்ஸ்ப்ருஷ்ட்வாऽஸ்நாத்வா புங்க்த உபவாஸத்ரயம் சரேத் । தச்சாயாம் ஸம்ஸ்ப்ருஶ்ய பாத்ரம் வா ஸ்ப்ருஷ்ட்வா அஸ்நாத்வா புங்க்த உபவாஸேந ஶுத்யதி । மலிநம் தஸ்யா வஸ்த்ரம் அந்நம் ஸ்ப்ருஷ்ட்வாऽஸ்நாத்வா புங்க்த உபவாஸத்ரயம் சரேத் । உதக்யாபாத்ரே அஜ்ஞாநாத் புங்க்தே ப்ராஜாபத்யம் ஸமாசரேத் । உதக்யோச்சிஷ்டம் புங்க்தே க்ருச்ச்ரம் ஸாந்தபநம் சரேத் ।

விஷ்ணு :— கீழ்வர்ணத்திய ரஜஸ்வலை, மேல்வர்ணத்திய ரஜஸ்வலையை ஸ்பர்சித்தால், ஸ்பர்சிக்கப்பட்ட மேல்வர்ண ஸ்த்ரீ ஸ்நானம் வரையில் புஜிக்கக்கூடாது. பிறகு ப்ராம்ஹணர்களைப் புஜிப்பிக்க வேண்டும். 'ஸ்பர்சமானால், வெளியிலெடுக்கப்பட்ட ஜலத்தால் ஸ்நானம் செய்து, உபவாஸமிருந்து, நான்காவது தினத்தில் ஸ்நானத்திற்குப் பிறகு ப்ராம்ஹணர்களைப் புஜிப்பித்துப் பிறகு தான் புஜிக்கவேண்டும்' என்பது பொருள்.

விஷ்ணுவே :-ரஜஸ்வலையால் ஸ்பர்சிக்கப்பட்டவன் ஸ்நானம் செய்யாமல் புஜித்தால் மூன்றுநாள் உபவாஸம்செய்யவேண்டும். ரஜஸ்வலையின் நிழலையாவது, போஜன பாத்ரத்தையாவது ஸ்பர்சித்தவன், ஸ்நானம் செய்யாமல் புஜித்தால் ஒரு நாள் உபவாஸம் அனுஷ்டிக்கவேண்டும். அழுக்குள்ள அவள் வஸ்த்ரத்தையாவது, அவள் அன்னத்தையாவது ஸ்பர்சித்தவன், ஸ்நானம் செய்யாமல் புஜித்தால் மூன்று நாள் உபவாஸமிருக்கவேண்டும். ரஜஸ்வலையின் பாத்ரத்தில் அறியாமையால் புஜித்தவன் ப்ராஜாபத்ய க்ருச்ரத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டும். ரஜஸ்வலையின் உச்சிஷ்டத்தைப் புஜித்தவன் ஸாந்த

போஜநகாலே ரஜஸ்வலாந்யாதர்ஶநே ஸ்நாநகாலம் நாஶ்நீயாத் । ப்ரஹ்மகூர்சம் ததஃ பிபேத் । சண்டாலதர்ஶநே உபவாஸத்ரயம் । காமதஸ்து ப்ராஜாபத்யம் । ரஜஸ்வலா ஶ்வாதிபிர்த(ஷ்)ஷ்டா யதி பஞ்சராத்ரம் நிராஹாரா பஞ்சகவ்யேந ஶுத்த்யதி' இதி ॥

அகண்டாதர்ஶே—

'ரஜஸ்வலாயா போஜநே பாநே வா ப்ரதிலோமஜாதிஸந்தர்ஶநே ஸ்நாநகாலபர்யந்தம் உபவாஸஃ அஶக்தௌ ப்ரதிதிநம் பஞ்ச த்ரீந் வா விப்ராந் போஜயேத்' இதி ॥

அத்ரிஃ—

'புக்த்வா யதி சண்டாலம் உச்சிஷ்டா ஸம்ப்ரபஶ்யதி । ஸ்நாநகாலமநஶ்நீயா தாஸீநா வாக்யதா பஹிஃ ॥ பாதக்ருச்ச்ரம் ததஃ குர்யாத் ப்ரஹ்மகூர்சம் பிபேத் பாநஃ ।

பன க்ருச்ரத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும். ரஜஸ்வலை, போஜன காலத்தில் மற்றொரு ரஜஸ்வலையைப் பார்த்தால் ஸ்நானகாலம் வரையில் புஜிக்கக்கூடாது. பிறகு ப்ரம்ஹகூர்சச பஞ்சகவ்யத்தைப் பருகவேண்டும் சண்டாளனைப் பார்த்தால் மூன்று நாள் உபவாஸம் செய்யவேண்டும். இச்சையுடனானால், ப்ராஜாபத்ய மனுஷ்டிக்கவேண்டும். ரஜஸ்வலை, நாய் முதலியவையால் கடிக்கப்பட்டால், ஐந்துநாள் ஆஹாரமில்லாமலிருந்து பஞ்சகவ்யத்தால் சுத்தையாகிறாள்.

அகண்டாதர்சத்தில் :— ரஜஸ்வலை, போஜனம் செய்யும் போது, அல்லது ஜலம் பருகும்போது, ப்ரதிலோமஜாதியருள் ஒருவனைப்பார்த்தால், ஸ்நானம் வரையில் உபவாஸம் செய்ய வேண்டும். சக்தியில்லாவிடில், ஒரு தினத்திற்கு ஐந்து, அல்லது மூன்று ப்ராம்ஹணர்களைப் புஜிப்பிக்க வேண்டும்.

அத்ரி :— ரஜஸ்வலை உச்சிஷ்டையாயிருந்து சண்டாளனைப் பார்த்தால் ஸ்நானகாலம் வரையில் வெளியிலிருந்து மௌனத்துடன் உபவாஸ மிருக்கவேண்டும். பிறகு பாதக்ருச்ரமனுஷ்டிக்கவேண்டும். ப்ரம்ஹகூர்ச்ச பஞ்சகவ்ய ப்ராசனமும்

𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌨𑍍 𑌭𑍋𑌜𑌯𑍇 𑌦𑍍𑌦𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑌨𑍁𑌶𑌾𑌸𑌨𑌾𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌰𑌜𑌸𑍍𑌵𑌲𑌾𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍍 ॥

𑌆𑌤𑍁𑌰𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌵𑌿𑌧𑌿𑌃 ॥

𑌅𑌥 𑌆𑌤𑍁𑌰𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌵𑌿𑌧𑌿𑌃 ॥

𑌜𑍍𑌵𑌰𑌾𑌭𑌿𑌭𑍂𑌤𑌾𑌤𑍁𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑌾𑌹 𑌪𑌰𑌾𑌶𑌰𑌃—

'𑌆𑌤𑍁𑌰𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨 𑌉𑌤𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑍇 𑌦𑌶𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌨𑌾𑌤𑍁𑌰𑌃 ।
𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌦𑍇𑌨𑌂 𑌤𑌤𑌶𑍍𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌸 𑌆𑌤𑍁𑌰𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑌾𑌤𑍁𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌸𑍋 𑌪𑌰𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍀𑌯𑌮𑍍 ॥

𑌉𑌶𑌨𑌾—

'𑌜𑍍𑌵𑌰𑌾𑌭𑌿𑌭𑍂𑌤𑌾 𑌯𑌾 𑌨𑌾𑌰𑍀 𑌰𑌜𑌸𑌾 𑌚 𑌪𑌰𑌿𑌪𑍍𑌲𑍁𑌤𑌾 ।

செய்யவேண்டும். ப்ராம்ஹணர்களைப் புஜிப்பிக்க வேண்டும். அவர்களின் அனுக்ஞையால் தான் புஜிக்கவேண்டும்.

ரஜஸ்வலா ஸ்நானம் முற்றிற்று.

பிணியாளர் ஸ்நானவிதி.

இனி ஆதுரனின் (பிணியாளனின்) ஸ்நானவிதி சொல்லப் படுகிறது

ஜ்வரம் முதலியவைகளால் வருத்தப்பட்டவனுக்கு ஸ்நான நிமித்தம் நேர்ந்தால், செய்யவேண்டியதைச் சொல்லுகிறார்,

பராசரர்:—ஆதுராஅனுக்கு ஸ்நான நிமித்தம் ப்ராப்தமானால், வ்யாதியில்லாத மற்றவன், பத்துத் தடவை, மூழ்கி மூழ்கி வ்யாதிஸ்தனைத் தொடவேண்டும். பிறகு அந்த வ்யாதிஸ்தன் சுத்தனாவான். இங்கு ஒவ்வொரு ஸ்நானத்திலும், ஆதுரனுடைய வஸ்த்ரம் மாற்றப்படவேண்டும்.

உசநஸ்:—எந்த ஸ்த்ரீ ஜ்வரத்தால் பீடிக்கப்பட்டவளாய் ரஜஸ்வலையாயு முள்ளாளோ, அவளுக்குச்சுத்தி எப்படி ஆகும்?

𑌕𑌥𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌭𑌵𑍇𑌚𑍍𑌛𑍌𑌚𑌂 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌕𑍇𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾 ॥ 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑍇𑌽𑌹𑌨𑌿 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌦𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌤𑍁 𑌤𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑍍 । 𑌸𑌾 𑌸𑌚𑍈𑌲𑌾𑌵𑌗𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌪𑌃 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌦𑌶 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑍋 𑌵𑌾 𑌹𑍍𑌯𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌚𑍍𑌚 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌃 । 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌚 𑌵𑌾𑌸𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌤𑌤𑌶𑍍𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌸𑌾 । 𑌦𑌦𑍍𑌯𑌾𑌚𑍍𑌛𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌤𑌤𑍋 𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌾𑌹𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑍋𑌗𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃—

'𑌤𑍂𑌷𑍍𑌣𑍀𑌮𑍇𑌵𑌾𑌵𑌗𑌾𑌹𑍇𑌤 𑌯𑌦𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌶𑍁𑌚𑌿𑌰𑍍𑌨𑌰𑌃 । 𑌆𑌚𑌮𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌵𑌦𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌃—

'𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌰𑍍𑌹𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍋𑌯𑌾𑌵𑌗𑌾𑌹𑌨𑌮𑍍 । 𑌆𑌚𑌮𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑌃𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌵𑌦𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

எக்கர்மத்தால் சுத்தி யேற்படும்? (எனில்) நான்காவது நாள் வந்ததும், மற்றொரு ஸ்த்ரீ, அந்த ஸ்த்ரீயைத் தொட்டுவிட்டு, ஸசேலஸ்நானம் செய்து, அவளைத் தொட்டு மறுபடி ஸசேல ஸ்நானம் செய்து மறுபடி அவளைத் தொடவேண்டும். இவ விதம் பத்து அல்லது பன்னிரண்டு தடவை செய்யவேண்டும். ஆதுரையானவள் அடிக்கடி ஆசமனம் செய்யவேண்டும. ஒவ் வொரு தடவையிலும் வெவ்வேறு வஸ்த்ரம தரிககவேண்டும. இவ்விதம் செய்தால் பிறகு அவள் சுத்தையாவாள். பிறகு யதாசக்தி தானம் செய்யவேண்டும. புண்யாஹவாசனத்தால் சுத்தையாகிறாள்.

யோகயாக்ஞவல்க்யர் :— *மனிதன் எப்பொழுது அசுத் தனாகின்றானோ அப்பொழுது விதியில்லாமலே முழுகவேண்டும். பிறகு ஆசமனம் செய்து சுத்தனாய், விதிப்படி ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.*

விஷ்ணுவும்:— *நிமித்தத்தால் ஸ்நானம் செய்யவேண்டிய வன், ஜலத்தில் முழுகி ஆசமனம் செய்து, சுத்தனாய்ப் பிறகு விதிப்படி ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.*

𑌶𑌾𑌤𑌾𑌤𑌪𑌃—

'𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑍇 𑌤𑍁 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌃 𑌯𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌕𑌲𑌹𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 । 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌸𑌂𑌘𑌟𑍍𑌟𑌨𑍇 𑌚𑍈𑌵 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌦𑍋𑌷𑍋 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌷𑌟𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌨𑍍𑌮𑌤𑍇—

'𑌦𑍇𑌵𑌯𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌵𑌾𑌹𑍇𑌷𑍁 𑌯𑌜𑍍𑌞𑍇𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌚 । 𑌉𑌤𑍍𑌸𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑍍𑌨 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌬𑍃𑌹𑌸𑍍𑌪𑌤𑌿𑌃—

'𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌵𑌿𑌵𑌾𑌹𑍇 𑌯𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑍇 𑌦𑍇𑌶𑌵𑌿𑌪𑍍𑌲𑌵𑍇 । 𑌨𑌗𑌰𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌦𑌾𑌹𑍇 𑌚 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑍍𑌨 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑌾𑌰𑌾𑌹𑍇—

'𑌦𑍇𑌵𑌾𑌲𑌯𑌸𑌮𑍀𑌪𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍍 𑌦𑍇𑌵𑌸𑍇𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌮𑌾𑌗𑌤𑌾𑌨𑍍 । 𑌚𑌣𑍍𑌡𑌾𑌲𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌤𑌿𑌤𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌨 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

சாதாதபர் :— *வழியிலும், யாத்ரையிலும், கலஹம் முதலியதிலும், க்ராமத்தின் தொந்தரையிலும் ஸ்பர்சதோஷமில்லை.*

ஷட்த்ரிம்சன் மதத்திலும்:— *தேவதர்சனத்திலும், யாத்ரையிலும், விவாஹத்திலும, யாகங்கள் நடக்கும்போதும், எல்லா உத்ஸவங்களிலும, அஸ்ப்ருசயரின் ஸ்பர்சம் தோஷாவஹமாகாது.*

ப்ருஹஸ்பதியும் :— *தீர்த்தத்திலும், விவாஹத்திலும், யாத்ரையிலும், யுத்தத்திலும், தேசத்தின் தொந்தரையிலும், நகரத்திலும், க்ராமதாஹத்திலும், அஸ்ப்ருச்யரின் ஸ்பர்சம் தோஷாவஹமாகாது.*

பாத்மத்தில் :— *தேவாலயத்தின் ஸமீபத்திலிருப்பவரும், தேவஸேவைக்கு வந்தவருமான, சண்டாளர், பதிதர் இவர்களை ஸ்பர்சித்தாலும் ஸ்நானம் செய்யவேண்டியதில்லை.*

𑌶𑌙𑍍𑌖𑌃—

'𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇 𑌨 𑌮𑍁𑌹𑍂𑌰𑍍𑌤𑌮𑌪𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌨𑍈𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌨𑌿 ॥

𑌕𑌾𑌮𑍍𑌯𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌨𑌿 ॥

𑌅𑌥 𑌕𑌾𑌮𑍍𑌯𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌨𑌿 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍁𑌲𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌃—

'𑌪𑍁𑌷𑍍𑌯𑍇 𑌚 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌤𑍀𑌪𑌾𑌤𑍇 𑌚 𑌵𑍈𑌧𑍃𑌤𑍇 । 𑌅𑌮𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌚 𑌨𑌦𑍀𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍁𑌨𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑌂 𑌕𑍁𑌲𑌮𑍍 ॥ 𑌰𑌵𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑌾𑌰𑌶𑌨𑍈𑌶𑍍𑌚𑌾𑌰𑍇 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌯𑍇 𑌨𑌰𑌾𑌃 । 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌧𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌨 𑌪𑍀𑌡𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌮𑍃𑌗𑍈𑌃 𑌕𑍇𑌸𑌰𑌿𑌣𑍋 𑌯𑌥𑌾 ॥ 𑌚𑍈𑌤𑍍𑌰𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑌾𑌚𑍍𑌛𑌿𑌵𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑍌 । 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑌤𑍍𑌵𑌮𑌵𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌗𑌙𑍍𑌗𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌚 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑌮𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌕𑌾𑌰𑍍𑌤𑌿𑌕𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌕𑌰𑍇 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌪𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰

ஆபஸ்தம்பர் :— சக்தியுள்ளவனுகில், முஹூர்த்த காலங்கூட அசுத்தனுயிருக்கக்கூடாது.

நைமித்திக ஸ்நானவிதி முற்றிற்று.

காம்ய ஸ்நானங்கள்.

இனி காம்ய ஸ்நானங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. அதில்,

புலஸ்த்யர் :— புஷ்யம், ஜன்ம நக்ஷத்ரம், வ்யதீபாதம், வைத்ருதி, அமாவாஸ்யை இக்காலங்களில் செய்யும் நதீ ஸ்நானம் ஏழு குலங்களைச் சுத்தமாக்கும். பானுவாரம், அங்காரகவாரம், சனிவாரம் இவைகளில் எவர் ஸ்நானம் செய்கின்றனரோ அவர், வ்யாதிகளால் பீடிக்கப்படுவதில்லை, மான்களால் சிங்கங்கள்போல். சைத்ரக்ருஷ்ணசதுர்தசியில், சிவஸன்னிதியில் அல்லது கங்கையில் எவன் ஸ்நானம் செய்கின்றானே அவன் ப்ரேதத் தன்மையை அடைவதே இல்லை.

யமனும் :— கார்த்திகபூர்ணிமையில் புஷ்கர க்ஷேத்

𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌮𑌾𑌘𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌗𑍇 𑌤𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌿𑌲𑍍𑌬𑌿𑌷𑍈𑌃 ॥ 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌾 𑌤𑍁 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌾 𑌮𑌾𑌘𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑍀 । 𑌅𑌰𑍁𑌣𑍋𑌦𑌯𑌵𑍇𑌲𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌫𑌲𑌮𑍍 ॥ 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌵𑌸𑍁𑌬𑍁𑌧𑍋𑌪𑍇𑌤𑌾 𑌚𑍈𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌮𑌾𑌸𑌿 𑌸𑌿𑌤𑌾𑌷𑍍𑌟𑌮𑍀 । 𑌸𑍍𑌰𑍋𑌤𑌸𑍍𑌸𑍁 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌵𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌾𑌜𑌪𑍇𑌯𑌫𑌲𑌂 𑌲𑌭𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌶𑌾𑌤𑌾𑌤𑌪𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌅𑌮𑌾𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌭𑌵𑍇𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑍇 𑌯𑌦𑌾 𑌭𑍂𑌮𑌿𑌸𑍁𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍈 । 𑌜𑌾𑌹𑍍𑌨𑌵𑍀𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌗𑍋𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌫𑌲𑌂 𑌲𑌭𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌤𑌿𑌕𑌂 𑌸𑌕𑌲𑌂 𑌮𑌾𑌸𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑍀 𑌜𑌿𑌤𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 । 𑌜𑌪𑌨𑍍 𑌹𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌭𑍁𑌕𑍍 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌪𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ 𑌤𑍁𑌲𑌾𑌮𑌕𑌰𑌮𑍇𑌷𑍇𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌃𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑍀 𑌸𑌦𑌾 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 । 𑌹𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌮𑌹𑌾𑌪𑌾𑌤𑌕𑌨𑌾𑌶𑌨𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

ரத்தில் ஸ்நானம் செய்தவன் எல்லாப் பாபங்களாலும் விடுபடுவான். மாகபூர்ணிமையில் ப்ரயாகத்தில் ஸ்நானம் செய்தவன் ஸகல துரிதங்களாலும் விடுபடுவான். மாக சுக்ல ஸப்தமீ, ஸூர்ய க்ரஹணத்திற்குச் சமமாகும் அதில் அருணோதய காலத்தில் ஸ்நானம் செய்வது மஹா பலத்தை அளிப்பதாகும். சைத்ர மாஸத்தில் சுக்லாஷ்டமீ, புனர்வஸுவுடன் புதவாரத்துடன் கூடியிருந்தால், அதில் நதிகளில் விதிப்படி ஸ்நானம் செய்தால் வாஜபேய யாகபலத்தை அடைவான்.

சாதாதபரும் :— *அங்காரக வாரத்தில் அமாவாஸ்யை சேர்ந்தால், அப்பொழுது கங்கையில் ஸ்நானமாத்ரத்தால், ஆயிரம் பசுக்களைத் தானம் செய்த பலன் உண்டாகும். கார்த்திக மாஸம் முழுவதும் நித்யமும் ஸ்நானம் செய்பவனும், இந்த்ரியங்களைஜயித்தவனும், ஜபிப்பவனும், ஹவிஸ்ஸைப் புஜிப்பவனும் இருப்பவன் ஸகல பாபங்களாலும் விடப்படுவான். துலாமாஸம், மகரமாஸம், மேஷமாஸம் இவைகளில் நித்யமும் ப்ராத:ஸ்நானம் செய்பவனு யிருக்கவேண்டும் அத்துடன் ஹவிஸ்ஸைப் புஜிப்பதும், ப்ரம்ஹசர்யத்துடனிருப்பதும், மஹாபாபங்களையும் அகற்றுவதாகும்.*

சந்த்ரிகாயாம் —

'ஆஷாடாதிசதுர்மாஸம் ப்ராதஃஸ்நாயீ பவேந்நரஃ । விப்ரேப்யோ போஜநம் தத்வா கார்த்திக்யாம் கோப்ரதோ பவேத் ॥ ஸ வைஷ்ணவம் பதம் யாதி விஷ்ணோர்வ்ரதமிதம் ஸ்ம்ருதம்' இதி ॥

மார்க்கண்டேயஃ —

'ஸர்வகாலம் திலைஃ ஸ்நாநம் புண்யம் வ்யாஸோऽப்ரவீந்முநிஃ । தோஷ்யத்யாமலகைர்விஷ்ணுரேகாதஶ்யாம் விஶேஷதஃ ॥ ஶ்ரீகாமஸ்ஸர்வதா ஸ்நாநம் குர்வீதாமலகைர்நரஃ । ஸப்தமீம் நவமீம் சைவ பர்வகாலம் ச வர்ஜயேத்' இதி ॥

யோகயாஜ்ஞவல்க்யஃ —

'தாத்ரீபலைரமாவாஸ்யாஸப்தமீநவமீஷு ச । ந ஸ்நாயாத்தஸ்ய க்ஷீயந்தே தேஜ ஆயுர்தநம் ஸுதாஃ' இதி ॥ தாத்ரீ = ஆமலகீ ॥

சந்த்ரிகையில் :— ஆஷாடம் முதல் நான்கு மாஸங்களில், மனிதன் ப்ராத:ஸ்நானம் செய்பவனுயிருக்க வேண்டும். ப்ராம் ஹணர்களுக்குப் போஜன மளித்து, கார்த்திக பூர்ணிமையில் கோதானம் செய்யவேண்டும். இது விஷ்ணுவ்ரத மெனப்படு கிறது. இதை அனுஷ்டிப்பவன் விஷ்ணு லோகத்தை அடை கிறுன்.

மார்க்கண்டேயர் :— எப்பொழுதும் எள்ளுடன் ஸ்நானம் செய்வது புண்யமென்று வ்யாஸமுனிவர் சொன்னுர். ஏகாதசி யில் நெல்லிககனியுடன் ஸ்நானம் செய்தால் விஷ்ணு ஸந்தோ ஷிக்கின்றுர் விசேஷமாய். ஸம்பத்தை விரும்புவோன் எப் பொழுதும் நெல்லிக்கனியுடன் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். ஸப்தமீ, நவமீ, பர்வகாலம் இவைகளை வர்ஜிக்கவேண்டும்.

யோகயாக்ஞவல்க்யரும் :— அமாவாஸ்யை, ஸப்தமீ, நவமீ இவைகளில், நெல்லிக்கனியுடன் ஸ்நானம் செய்யக் கூடாது. செய்பவனின் தேஜஸ், ஆயுள், தனம், பிள்ளைகள் இவை குறைகின்றன

சந்த்ரிகாயாம்—

'ஷஷ்டீ ச ஸப்தமீ சைவ நவமீ ச த்ரயோதசீ | ஸங்க்ராந்தௌ ரவிவாரே ச ஸ்நாநமாமலகைஸ்த்யஜேத்' இதி ||

ஶௌநகோऽபி—

'க[illegible]நாமலகேநாஸ்து ந விப்ர: ஸ்நாநமாசரேத் | ஸம்பத்காமஸ்து ஸப்தம்யாம் நவம்யாம் நஷ்டசீதகௌ || அர்த்தகாமீ த்ரயோதச்யாம் தசம்யாம் புத்ரவத்ஸல: | புத்ரார்த்தகாமோ விப்ரஸ்து த்விதீயாயாம் கதாசந' இதி ||

மாதவீயே—

'குருவாரேऽப்யமாயாம் ச அஶ்வத்தச்சாயவாரிணா | ஸ்நாநம் ப்ரயாகஸ்நாநேந ஸமம் பாதகநாசநம் || ஶால்மலீ திந்த்ரிணீ நிம்பகரஞ்ஜௌ ச ஹரீதகீ | கோவிதாரகபித்தார்க்க பதரீ ச விபீதக: || ஶ்லேஷ்மாதகாதிரயோஶ்சைஷாம் ஸ்நாநம் சாயாஸு வர்ஜயேத்' இதி ||

இதி காம்யஸ்நாநாநி ||

சந்த்ரிகையில் :— ஷஷ்டீ, ஸப்தமீ, நவமீ, த்ரயோதசீ, ஸங்க்ரமணம், பானுவாரம் இவைகளில் நெல்லிக்கனிகளால் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது

சௌனகரும் :— ஸம்பத்தை விரும்புகின்றவன், ஸப்தமீ, நவமீ, அமை இவைகளிலும், பணத்தை விரும்புகின்றவன் த்ரயோதசியிலும், புத்ரனை விரும்புகின்றவன் தசமியிலும், புத்ரனையும் அர்த்தத்தையும் விரும்புகின்றவன் த்விதீயையிலும் ஒருகாலும் நெல்லிக்கனியால் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது.

மாதவீயத்தில் :— குருவாரத்திலும், அமையிலும், அச்வத்த வ்ருக்ஷத்தின் நிழலிலுள்ள ஜலத்தினால் ஸ்நானம் செய்வது, ப்ரயாக ஸ்நானத்திற்குச் சமமாகியதும், பாபத்தை அகற்றுவதாயுமாகும். இலவு, புளி, வேம்பு, புங்கு, கடுக்காய், மலையகத்தி, விளா, எருக்கு, இலந்தை, தானி, நறுவிளி, கருங்காலி இவைகளின் நிழலில் ஸ்நானத்தை வர்ஜிக்க வேண்டும்.

காம்ய ஸ்நானங்கள் முற்றிற்று.

மாகஸ்நாநம் ॥

அத மாகஸ்நாநம் ॥ தத்ர விஷ்ணு:—

'பாலாஶ்ச தருணா வ்ருத்தா நரநாரீநபும்ஸகா: । ஸ்நாத்வா மாகே ஶுபே தீர்தே ப்ராப்நுவந்தீப்ஸிதம் பலம் ॥ மாகமாஸ்யுஷஸி ஸ்நாத்வா விஷ்ணுலோகம் ஸ கச்சதி ॥ மகரஸ்தே ரவௌ யோ ஹி ந ஸ்நாத்யநுதிதே ரவௌ । கதம் பாபை: ப்ரமுச்யேத கதம் ஸ த்ரிதிவம் வ்ரஜேத்' இதி ॥ அநேந மாகஸ்நாநமுதயாத்பூர்வமேவ கர்தவ்யமிதி ஸித்தம் ॥

யத்து மஹாபாரதே— 'மாகே மாஸ்யர்தோதிதே ஸூர்யே ஸ்நாநம் விதிவதாசரேத் । நியதோ நியதாஹார: ஸர்வபாபை: ப்ரமுச்யதே ॥ கிஞ்சிதப்யுதிதே ஸூர்யே மாகே ஸ்நாநம் ஸமாசரேத் । யஸ்தஸ்ய ஸர்வபாபாநி விந

மாக ஸ்நானம்.

இனி மாக ஸ்நானம் சொல்லப்படுகிறது. அதில்,

விஷ்ணு :— பாலர், தருணர், வ்ருத்தர், புருஷன், பெண், நபும்ஸகன், யாராயினும், மாகமாஸத்தில் நல்லதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்தால் விரும்பிய பலனை அடைகின்றனர். மாக மாஸத்தில் உஷ:காலத்தில் ஸ்நானம் செய்தால் விஷ்ணு வினுலகத்தை அடைகிறான். ஸூர்யன் மகரத்திலிருக்கையில் ஸூர்யோதயத்திற்குமுன் எவன் ஸ்நானம் செய்யவில்லை யோ அவன் எப்படிப் பாபங்களால் விடப்படுவான், எப்படி ஸ்வர்க்கத்தை அடைவான்? இதனால், மாக ஸ்நானம் உதயத் திற்கு முன்பே செய்யப்படவேண்டுமென்பது ஸித்தமாயிற்று. ஆனால்,

மஹாபாரதத்தில் :— "மாக மாஸத்தில் ஸூர்யன் பாதி உதித்திருக்கும்போது விதிப்படி ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். நியமமுடையவனும், ஆஹாரநியம முடையவனுமாயின் ஸகல பாபங்களாலும் விடப்படுவான். மாக மாஸத்தில் ஸூர்யன் கொஞ்சம் உதித்திருக்கும்பொழுது எவன் ஸ்நானம் செய்

𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌰𑍍𑌨𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃 ॥ 𑌮𑌾𑌘𑌮𑌾𑌸𑍇 𑌰𑌟𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌪𑌃 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑌭𑍍𑌯𑍁𑌦𑌿𑌤𑍇 𑌰𑌵𑍌 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌘𑍍𑌨𑌂 𑌵𑌾 𑌸𑍁𑌰𑌾𑌪𑌂 𑌵𑌾 𑌕𑌂 𑌪𑌤𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌨𑍀𑌮𑌹𑍇’ 𑌇𑌤𑌿, 𑌤𑌤𑍍 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑍋𑌪𑌾𑌸𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑌧𑌿𑌕𑍃𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌷𑌯𑌮𑍍 । ‘𑌉𑌷𑌸𑍍𑌯𑍁𑌪𑍋𑌦𑌯𑍇 𑌮𑌾𑌘𑍇 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑌾𑌹𑍁𑌰𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌨𑍍𑌮𑌨𑌾𑌮𑍍 । 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌤𑌥𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌷𑌾𑌮𑌰𑍍𑌧𑌾𑌰𑍍𑌕𑍋𑌦𑌯 𑌉𑌪𑍋𑌦𑌯𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌮𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍 । 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑌦𑍋𑌷𑌪𑌰𑌿𑌹𑌾𑌰𑌾𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌵𑌨𑍍𑌦𑌨𑌾𑌦𑍇𑌃 ॥ 𑌨𑌚𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌦𑌯𑌾𑌤𑍍𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑌭𑍍𑌯𑍁𑌦𑌯𑍇 𑌚 𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 । 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑍁𑌪𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌕𑌕𑌰𑍍𑌮𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌨𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌉𑌦𑌯𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌉𑌪𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑌾𑌚𑍍𑌚 ।

கின்றோமே, அவனது பாபங்களெல்லாம் நசிக்கின்றன, ஸம்சயமில்லை. மாக மாஸத்தில் ஜலங்களெல்லாம், ஸூர்யன் கொஞ்சம் உதித்திருக்கும்போது ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்பவன், ப்ரம்ஹஹத்யை செய்தவனாயினும், ஸுராபானம் செய்தவனாயினும், அவனைச் சுத்தனாக்குகின்றோம் என்று கூவுகின்றன'' என்ற வசனமுள்ளதே எனில், அது, ஸந்த்யோபாஸனம் முதலியதில் அதிகாரமில்லாத ஸ்த்ரீ, சூத்ரன் முதலியவரைப் பற்றியதாம். 'மாக மாஸத்தில் விடியற்காலத்தில் உபோதயத்தில் ப்ராம்ஹணர்களுக்கு ஸ்நானத்தை விதிக்கின்றனர், ஸ்த்ரீகளுக்கும், சூத்ராருக்கும், மற்றவருக்கும் ஸூர்யன் பாதி உதித்திருக்கும் காலம் உபோதயமாகும்' என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால். ப்ராம்ஹணர் முதலியவரைப் பற்றியதெனில் ஸந்த்யாவந்தனத்தை அதிக்ரமித்த தோஷம் அகற்ற முடியாததாகும். ஸந்த்யாவந்தனம் முதலியது ஸ்நானத்தையே முன்னிட்டதாகையால், உதயத்திற்கு முந்தியும், கொஞ்ச முதித்த காலத்திலும் ஸ்நானமென்பது யுக்தமாகாதல்லவா? மார்ஜனம் முதல் உபஸ்தானம் வரையிலுள்ளவை ஒரே கர்மமாகையால், வேறு கர்மத்தைச் செய்யமுடியாதாகையாலும், உதய காலத்தில் உபஸ்தானம் விதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும். மாக மாஸத்தில் கொஞ்சம் உதயமான பிறகு ஸ்நானம் செய்து பிறகு ஸந்த்யாவந்தனுஷ்டானம் செய்யலாம் என்றும் சொல்லக்கூடாது. 'ஸந்தியில் ஸந்த்

ந ச ரவௌ ஸ்திதேऽப்யுதயஸ்நாநாநந்தரமநுஷ்டாநம் । 'ஸந்த்யாமுபாஸீத நாஸ்தமிதே நோதிதே ரவௌ' இதி யோகயாஜ்ஞவல்க்யேந ஸந்த்யோத்கர்ஷஸ்ய நிஷேதாத், ஸந்த்யாதிக்ரமே ஶூத்ரத்வஸ்மரணாச்ச । யதா— 'உஷஸ்யுஷஸி யத்ஸ்நாநம் ஸந்த்யாயாமுதிதேऽபி வா' இதிவத் ஸ்நாநப்ரஶம்ஸாபரம், கைமுதிகந்யாயப்ரதர்ஶநபரம் வேத்யாஹு꞉ ॥

கேசித்து—

'த்ருஶ்யதாரகே காலே நித்யஸ்நாநம் விதாய ச । ஸூர்யோதிதே ஸூர்யே மாகஸ்நாநம் ஸமாசரேத் ॥ ஸார்த்தநாடீத்வயம் பூர்வம் ஸூர்யோதயாத்ததா । பஶ்சாத்யோதிதோ நாம தர்மஶாஸ்த்ரே ப்ரகீர்த்தித꞉' இதி வசந

யோபாஸனம் செய்யவேண்டும், ஸூர்யன் அஸ்தமயமான பிறகும் கூடாது, ஸூர்யன் உதித்த பிறகும் கூடாது' என்று யோகயாக்ஞவல்க்யரால் ஸந்த்யோத்கர்ஷம் நிஷேதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், ஸந்த்யையை அதிக்ரமித்தால், சூத்ரத்தன்மையை அடைவான் என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதாலும். அல்லது, ஸ்நானப்ரகரணத்தில் 'விடியற்காலத்திலோ, ஸந்த்யா காலத்திலோ, உதயத்திற்குப் பிறகோ செய்யும் ஸ்நானம் ப்ராஜாபத்யத்திற்குச் சமமாகும்' என்று சொல்லியதுபோல், இங்குள்ள வசனமும் ஸ்நானத்தைப் புகழ்வதில் தாத்பர்யமுள்ளது, அல்லது 'கைமுதிகன்யாயத்தை'க் காண்பிப்பதில் தாத்பர்யமுள்ளது என்கின்றனர் சிலர்.

சிலரோவெனில் :— "தேடக்கூடிய நக்ஷத்ரங்களையுடைய காலத்தில் நித்ய ஸ்நானத்தைச் செய்துவிட்டு, ஸூர்யோதயமான பிறகு மாகஸ்நானத்தைச் செய்யவேண்டும், ஸூர்யோதயத்திற்கு முன் 1½ நாழிகையும், ஸூர்யோதயத்திற்குப் பின் 1½ நாழிகையும் உள்ளகாலம் எதுவோ அது 'அப்யுதிதம்' என்று தர்மசாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது" என்ற வசனத்தைச் சொல்லுகின்றவராய், உதயத்திற்குப் பிறகு 1½ நாழி

𑌮𑌾𑌘𑌶𑍍𑌰𑌮𑌣𑌾𑌃 𑌉𑌦𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌵𑌿𑌧𑌿𑌕𑌾𑌲𑌮𑍇𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥

𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌃— 𑌪𑍌𑌷𑌫𑌾𑌲𑍍𑌗𑍁𑌨𑌯𑍋𑌰𑍍𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌃𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑍀 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍𑌸𑌦𑌾 । 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌂 𑌵𑌾 𑌪𑍌𑌰𑍍𑌣𑌮𑌾𑌸𑍀𑌂 𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌭𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑌹𑌾𑌨𑌿 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌮𑌕𑌰𑌸𑍍𑌥𑍇 𑌦𑌿𑌵𑌾𑌕𑌰𑍇 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌃 𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌨𑌿𑌯𑌮𑌂 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑍀𑌯𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌧𑌿𑌵𑌦𑍍𑌬𑍁𑌧𑌃 ॥ 𑌮𑌾𑌘𑌮𑌾𑌸𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌸𑍍𑌯𑍇𑌽𑌹𑌂 𑌦𑍇𑌵 𑌮𑌾𑌧𑌵 । 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌲𑍇 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑍍𑌯 𑌚𑍇𑌤𑌸𑌿 ॥ 𑌤𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌶𑍁𑌭𑍇 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌦𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑍃𑌦𑌂 𑌤𑍁 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌨𑌿 । 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑌿𑌤𑍄𑌨𑍍𑌸𑌂𑌤𑌰𑍍𑌪𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌉𑌤𑍍𑌤𑍀𑌰𑍍𑌯 𑌤𑍁 𑌤𑌤𑍋 𑌜𑌲𑌾𑌤𑍍 ॥ 𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌮𑍌𑌨𑍀 𑌨𑌮𑌸𑍍𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌪𑍂𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍 । 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌚𑌕𑍍𑌰𑌧𑌰𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌮𑌾𑌧𑌵𑌂 𑌪𑍂𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍𑌤𑌤𑌃 ॥ 𑌵𑌹𑍍𑌨𑍌 𑌹𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌯𑌥𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌂 𑌤𑌤𑌃 𑌸𑌕𑍃𑌦𑍍𑌭𑍋𑌜𑌨𑍋 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 । 𑌭𑍂𑌮𑌿𑌶𑌯𑍍𑌯𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌶𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌅𑌶𑌕𑍍𑌤

கையின் நடுவில் இரண்டாவது ஸ்நானம் செய்யப்படவேண்டும் என்று சொல்லுகின்றனர்.

விஷ்ணு:— பௌஷ மாஸம், பால்குன மாஸம் இவைகளின் நடுவில், எப்பொழுதும் ப்ராத:ஸ்நானம் செய்பவனுயிருக்க வேண்டும். அமாவாஸ்யையாவது, பூர்ணிமையையாவது முதற்கொண்டு ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். ஸூர்யன் மகரத்திலிருக்கும்பொழுது, முப்பது தினங்களும் புண்யங்களேயாம. அதில், காலையில் எழுந்து விதியுடன் நியமத்தை க்ரஹிக்கவேண்டும். 'ஓதேவ! மாதவ! புண்யமான இந்த மாகமாஸம முழுவதிலும் இந்தப் புண்ய தீர்த்தத்தின் ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்யப்போகிறேன்' என்று மனதில் ஸங்கல்பம்செய்துகொண்டு, பிறகு சுபமான தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்து, தலையில் ம்ருத்திகையைச் சேர்த்து ஸ்நானம் செய்து, பித்ருதர்ப்பணம் செய்து, ஜலத்தினின்றும் வெளியேறி, காஷ்டமௌனமுடையவனுய், புருஷோத்தமனை நமஸ்கரித்துப் பூஜிக்க வேண்டும். அப்பொழுது சங்கசக்ரதரனும், தேவனுமான மாதவனைப் பூஜிக்கவேண்டும். அக்னியில் விதிப்படி ஹோமம் செய்து, ஒரு முறை போஜனம் செய்பவனுயிருக்கவேண்டும். பூமியிற்

𑌸𑍍𑌯𑌾𑌧𑌨𑌾𑌢𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌥𑍇𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌥𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌅𑌵𑌶𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌾𑌘𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌃 ॥ 𑌤𑌿𑌲𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑍀 𑌤𑌿𑌲𑍋𑌦𑍍𑌵𑌰𑍍𑌤𑍀 𑌤𑌿𑌲𑌹𑍋𑌮𑍀 𑌤𑌿𑌲𑍋𑌦𑌕𑍀 । 𑌤𑌿𑌲𑌦𑌸𑍍𑌤𑌿𑌲𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌚 𑌷𑌡𑍍𑌤𑍇 𑌨𑌾𑌵𑌸𑍀𑌦𑌤𑌿 ॥ 𑌤𑌿𑌲𑌾 𑌆𑌮𑌲𑌕𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌦𑍇𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌶𑌃 । 𑌤𑌥𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌵𑌾𑌲𑌯𑍇𑌦𑍍𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌸𑌮𑌿𑌨𑍍𑌧𑌨𑍈𑌃 ॥ 𑌏𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌪𑍂𑌜𑌯𑍇𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌦𑌮𑍍𑌪𑌤𑍀 । 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑌿 𑌚 𑌦𑍇𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌰𑌣𑌾𑌂𑌶𑍁𑌕𑌾𑌨𑍍𑌯𑌪𑌿 ॥ 𑌅𑌨𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌨𑌾 𑌦𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌮𑌾𑌧𑌵𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌯𑌤𑌾𑌮𑌿𑌤𑌿 । 𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌃 ॥ 𑌮𑌾𑌤𑌾 𑌮𑌾𑌤𑌾𑌮𑌹𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌮𑌾𑌤𑌾𑌮𑌹𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 । 𑌏𑌕𑌵𑌿𑌂𑌶𑌕𑍁𑌲𑍈𑌃 𑌸𑌾𑌰𑍍𑌧𑌂 𑌭𑍋𑌗𑌾𑌨𑍍 𑌭𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌯𑌥𑍇𑌪𑍍𑌸𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍 ॥ 𑌮𑌾𑌘𑌮𑌾𑌸𑍍𑌯𑍁𑌷𑌸𑌿 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌸 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

படுக்கவேண்டும். ப்ரம்ஹசர்யத்துடனிருக்க வேண்டும். சக்தியுள்ளவன் இவ்விதம ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். சக்தியில்லாதவனுக்கும், தனமில்லாதவனுக்கும் இஷ்டப்படி செய்யலாமென்று எல்லாவற்றிலும் சொல்லப்படுகிறது. எப்படியாவது, மாகஸ்நானம் செய்யவேண்டுமென்கிறது வேதம். எள்ளினுல் ஸ்நானம் செய்பவன், திலங்களைத்தேய்த்துக் கொள்பவன், திலங்களை ஹோமம் செய்பவன், திலோதகத்தால் தர்ப்பணம் செய்பவன், திலங்களைத் தானம் செய்பவன், திலங்களைப் பக்ஷிப்பவன் என்று ஆறு பேர்களும் கஷ்டத்தையடைய மாட்டார்கள். தீர்த்தத்தில், திலங்களையும், நெல்லிக்கனிகளையும் நித்யமும் கொடுக்கவேண்டும். ப்ராம்ஹணர்களின் அக்னியை, விறகுகளால் ஜ்வலிக்கச் செய்யவேண்டும். இவ்விதம் ஸ்நானம் செய்த பிறகு ப்ராம்ஹண தம்பதிகளைப் புஜிப்பிக்கவேண்டும். பலவிதமான வஸ்துக்களைத் தானம் செய்யவேண்டும். போர்த்துவதற்கான வஸ்த்ரங்களையும் கொடுக்கவேண்டும். இந்த விதியுடனிருந்து 'மாதவ:ப்ரீயதாம்' என்று கொடுக்கவேண்டும். பிதா, பிதாமஹர், ப்ரபிதாமஹர், மாதா, மாதாமஹர், வ்ருத்த மாதாமஹர், இவர்களுடனும் இருபத்தொரு குலங்களுடனும், இஷ்டமான போகங்களைப்புஜித்து, விஷ்ணு லோகத்தையடைவான், மாகமாஸத்தில் உஷ: காலத்தில் ஸ்நானம் செய்தால்.

நாரதீயே—

'ஸம்ப்ராப்தே மாகமாஸே து தபஸ்விஜநவல்லபே । க்ரோஶந்தி ஸர்வதீர்த்தாநி ஸமுத்யதி கபஸ்திநி ॥ ப்ரஹந்மோ ஸர்வபாபாநி த்ரிவிதாநி ந ஸம்ஶய:' இதி ॥

பாத்மே—

'ஆபோ நாராயணோ தேவ: ஸர்வவேதேஷு பட்யதே । மகரஸ்தே ரவௌ மாகே கோவிந்தாச்யுத மாதவ । ஸ்நாநேநாநேந மே தேவ யதோக்தபலதோ பவ ॥ இதி மந்த்ரம் ஸமுச்சார்ய ஸ்நாயாந் மௌநம் ஸமாஹித: ॥ வஹி:ஸ்நாநாத்து வாப்யாதௌ த்வாதஶாப்தபலம் லபேத் । தடாகே த்விகுணம் ராஜந் நத்யாதௌ து சதுர்குணம் ॥ தஶதா தேவகாதேஷு ஶததா ச மஹாநதீ । ஶதம் சதுர்குணம் ராஜந் மஹாநத்யோஸ்து ஸங்கமே ॥ ஸஹஸ்ரகுணிதம் ஸர்வம்

நாரதீயத்தில்:— 'ருஷிகளுக்கு ப்ரியமான மாகமாஸம் வந்தவுடன், ஸூர்யன் உதிக்கும்பொழுது, மனம், வாக்கு, காயம் இவைகளால் செய்யப்படும் மூன்று விதமான ஸகல பாபங்களையும் அகற்றுகின்றோம்' என்று ஸகல ஜலங்களும் கூவுகின்றன.

பாத்மத்தில்:— ஜலமே நாராயணதேவன் என்று எல்லா வேதங்களிலும் சொல்லப்படுகிறது. ஸூர்யன் மகரத்திலிருக்கும் பொழுது, மாகமாஸத்தில் 'ஹே கோவிந்த, அச்யுத, மாதவ, தேவ இந்த ஸ்நானத்தால், சொல்லப்பட்டுள்ள பலத்தைக் கொடுப்பவராய் ஆகக்கடவீர்'. இவ்விதம் மந்த்ரத்தை உச்சரித்து, மௌனமாய் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். வெளியிலுள்ள வாபீ முதலியதில் ஸ்நானம் செய்தால் பன்னிரண்டு அப்தக்ருச்ர பலத்தை அடைவான். ஓ அரசனே! தடாகத்தில் ஸ்நானம் செய்தால் இரு மடங்கு பலனையும், நதீ முதலியதில் நான்கு மடங்கு பலனையும், தேவகாதங்களில் பத்து மடங்கு பலனையும், மஹாநதியிலானால் நூறு மடங்கு பலனையும், மஹாநதிகளின் ஸங்கமத்திலானால் நானூறு மடங்கு பலனையும், கங்கையிலானால் ஆயிரம் மடங்கு பலனையும் மனிதன் அடைவான். அரசனே! ப்ரம்ஹதேவன், மனிதரின் ஹிதத்தில் கருத்

तस्मिंश्च मकरे रवौ । गङ्गायां स्नानमात्रेण मुच्यते मानवो नृप ॥ पापानां भूरिभारस्य दाहदेशं प्रजापतिः । प्रयागं विदधे भूप प्रजानां च हिते रतः ॥ दुर्जया वैष्णवी माया देवैरपि सुदुस्त्यजा । प्रयागे दह्यते साऽपि माघमासे नराधिप ॥ मकरस्थे रवौ माघे यत्र क्वापि बहिर्जले । निष्कामैर्वा सकामैर्वा स्नातव्यं हरितुष्टये' इति ॥

प्रकरणपर्यालोचनया माघस्नानं नित्यं काम्यं चेत्याहुः ॥

चन्द्रिकायाम्—

'नित्यं नैमित्तिकं काम्यं त्रिविधं स्नानमुच्यते ।
तर्पणं तु भवेत्तस्य ह्यङ्गत्वेन प्रकीर्तितम्' इति ॥

इति काम्यस्नानम् ॥

துள்ளவராய், பாபங்களின் பெரும் சுமையை எரிக்கும் ப்ரதேசமாக ப்ரயாகக்ஷேத்ரத்தைக் கற்பித்தார். விஷ்ணுவினுடையதாகிய மாயை, அழிக்க முடியாததும் தேவர்களாலும் தள்ளமுடியாததாயுமாகும் அந்த மாயையும், மாகமாஸத்தில் ப்ரயாக க்ஷேத்ரத்தில் தஹிக்கப்படுகின்றது. ஸூர்யன் மகரத்திலிருக்கும் பொழுது, மாகமாஸத்தில், வெளியிலுள்ள எந்த ஜலத்திலாவது, ஸகாமர்களும், நிஷ்காமர்களும், விஷ்ணுவின் ப்ரீதிக்காக ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

இந்த ப்ரகரணத்தை ஆலோசித்ததால், மாகஸ்நானம், நித்யமும், காம்யமும் என்று சொல்கின்றனர்.

சந்த்ரிகையில்:— நித்யம், நைமித்திகம், காம்யம் என்று மூன்று விதமாய்ச் சொல்லப்பட்ட ஸ்நானம் எதுவோ, அதற்கு அங்கமாகத் தர்ப்பணம் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

காம்யஸ்நானம் முற்றிற்று.

மலாபகர்ஷணஸ்நாநம் ||

அத² மலாபகர்ஷணஸ்நாநம் || தத்ர ப⁴ரத்³வாஜ꞉—

அப்⁴யங்க³ஸ்நாநே யோக்³யா வாரா யே திதி²ஸம்ஜ்ஞகா꞉ |
வ்யக்தமேதே யதா²ஶாஸ்த்ரம் புஷ்டயே ப³லவ்ருத்³த⁴யே ||
சந்த்³ரபௌ³த⁴ஸௌரேஷு வாரேஷ்வப்⁴யங்க³꞉ ப்ரஶஸ்யதே |
காந்திம் ஶ்ரியம் ததா² த³த்³யு꞉ போ⁴கா³ந் வாராதி⁴பா꞉ க்ரமாத் |
த்³விதீயாத்³யாஶ்சதஸ்ரஶ்ச ப்ரஶஸ்தா ஸப்தமீ ததா² | நவமீ த³ஶமீ சைவ த்ரயோத³ஶ்யபி ச ஸ்ம்ருதா꞉ || பா⁴நுபௌ⁴மகு³ருஶுக்ரவாரேஷு ஸங்க்ரமே | வ்யதீபாதே ச ஜந்மர்க்ஷே நாப்⁴யங்க³ஸ்நாநமாசரேத் || ஏகாத³ஶ்யாம் சதுர்த³ஶ்யாம் அஷ்டம்யாம் ப்ரதிபத்³யபி | ஷஷ்ட்²யாம் பர்வணி சாப்⁴யங்க³ஸ்நாநம் நைவ ஸமாசரேத் || உத்தராப²ல்கு³நீ ஜ்யேஷ்டா² ஶ்ரவணார்த்³ராஸு ராத்ரிஷு | அப்⁴யங்க³ஸ்நாநம் யஸ்து ஸர்வா

மலாபகர்ஷணஸ்நானம்.

இனி மலாபகர்ஷண ஸ்நானம் (எண்ணெய் தேய்த்து முழுகுதல்) சொல்லப்படுகிறது அதில்,

பரத்வாஜர்:— அப்யங்கஸ்நானத்தில் யோக்யமான திதிகளும வாரங்களும் எவையோ, அவையை, இப்பொழுது வ்யக்தமாய், புஷ்டிக்கும், பலவ்ருத்திக்கும் சொல்லுகிறேன்.

சந்த்ரன், புதன், சனி இவர்களின் வாரத்தில் அப்யங்கம் புகழப்படுகிறது. அந்த வாரங்களின் அதிபதிகள், முறையே காந்தி, லக்ஷ்மி, போகங்கள் இவைகளைக் கொடுப்பார்கள். த்விதியை முதல் நான்கு திதிகளும், ஸப்தமியும், நவமியும், தசமியும், த்ரயோதசியும, ப்ரசஸ்தங்களாம். பானுவாரம், பௌமவாரம், குருவாரம், சுக்ரவாரம், ஸங்க்ரமணம், வ்யதீபாதம், ஜன்ம நக்ஷத்ரம் இவைகளில் அப்யங்க ஸ்நானத்தைச் செய்யக்கூடாது. ஏகாதசி, சதுர்தசி, அஷ்டமீ, ப்ரதமை, ஷஷ்டீ, பர்வம் இவைகளிலும் அப்யங்க ஸ்நானத்தைச் செய்யக்கூடாது. உத்தர பல்குனீ, ஜ்யேஷ்டா, ச்ரவணம், ஆர்த்ரா இவைகளிலும், ராத்ரியிலும், ஸுகத்தை விரும்புகிற

𑌬𑍁𑌧𑌃 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍𑌤𑌥𑌾 । 𑌶𑌿𑌶𑍁𑌰𑍋𑌗𑌾𑌰𑍍𑌤𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌲𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌿𑌣𑌾𑌮𑍍 । 𑌅𑌭𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑍋𑌷𑍍𑌣𑍋𑌦𑌕𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌨𑍈𑌵 𑌦𑍋𑌷𑌾𑌵𑌹𑌂 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

'𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑍀𑌂 𑌦𑌶𑌮𑍀𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌾𑌂 𑌚 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌦𑌶𑍀𑌮𑍍 । 𑌅𑌭𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍈𑌲𑌂 𑌨𑌿𑌷𑍇𑌵𑌤𑍇 ॥ 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌣𑌾𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌿𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌧𑌨𑌾𑌪𑌤𑍍𑌯𑌬𑌲𑌾𑌯𑍁𑌷𑌾𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ।

𑌯𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌗𑌰𑍍𑌗𑌸𑍍𑌮𑌰𑌣𑌮𑍍—

'𑌨𑍈𑌵 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌦𑌶𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌤𑌿𑌥𑍌 𑌤𑌥𑌾 । 𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑍀𑌂 𑌸𑌮𑍍𑌪𑌦𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌦𑌶𑌮𑍍𑌯𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌪𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿, 𑌯𑌦𑌪𑌿 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑌰𑌣𑌮𑍍—'𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌦𑌶𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌦𑍍𑌦𑌶𑌮𑍀𑌷𑍁 𑌚 । 𑌤𑍈𑌲𑌾𑌭𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌨 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤 𑌪𑌿𑌬𑍇𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑍀𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾' 𑌇𑌤𑌿, 𑌯𑌦𑌪𑌿 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑌵𑌚𑌨𑌮𑍍—'𑌦𑌶𑌮𑍀 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌨𑌾𑌶𑌾𑌯 𑌧𑌨𑌧𑍍𑌵𑌂𑌸𑍀 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌦𑌶𑍀 ! 𑌤𑍃

வன் அப்யங்க ஸ்நானத்தை வர்ஜிக்கவேண்டும். பாலர், பிணியாளர், வ்ருத்தர் இவர்களுக்கும், ஸமயத்திற்குத் தக்கபடி, அப்யங்கமும் உஷ்ணோதக ஸ்நானமும் தோஷத்தைச் செய்யாதென்று சொல்லப்பட்டுள்ளது.

வ்யாஸர் :— பஞ்சமீ, தசமீ, த்ருதீயை, த்ரயோதசீ இவைகளில் எவன், அப்யங்கத்தாலாவது, ஸ்பர்சத்தாலாவது, பானத்தாலாவது தைலத்தை உபயோகிக்கின்றானோ, அவனுக்கு தனம், குழந்தை, பலம், ஆயுஸ் என்ற நான்கும் வ்ருத்தியை அடையும். ஆனால்,

கர்க்கர் :— "த்ரயோதசியிலும், த்ருதீயையிலும், தசமியிலும், சாச்வதமான ஸம்பத்தை விரும்பும் பண்டிதன் தைலத்தைத் தொடக்கூடாது" என்று சொல்லிய வசனமும்,

கார்க்யர் :— "த்ரயோதசீ, த்ருதீயை, ப்ரதமை, தசமீ இவைகளில் தைலாப்யங்கம் செய்துகொள்ளக் கூடாது, உட்கொள்ளலாம், த்வாதசியைத் தவிர்த்து" என்று சொல்லிய வசனமும்,

வ்ருத்தகார்க்யர் :— தசமீ புத்ரனைக் கொல்லும், த்ரயோ

த்ருதீயோபயநாஶாய ஸ்நாநே தா வர்ஜயேத்' இதி, ஏதாநி வசநாநி க்ஷத்ரியாதிவிஷயாணி ॥ 'த்ரயோதஶ்யாம் த்ருதீயாயாம் தஶம்யாம் சைவ ஸர்வதா । ஶூத்ரவிட்க்ஷத்ரியாணாம் ஸ்நாநம் நகார்யம் தைலஸம்யுதம்' இதி ஜாபாலி ஸ்மரணாதிதி கேசித் ॥

அபரே து — 'ஸர்வேஷாமேவ த்விஜாநாம் தஶம்யாதி ஸம்யக்ஸ்நாநநிஷேதபராண்யேவ கார்க்யாதிவசநாநி । ஜாபாலிவசநந்து க்ஷத்ரியாதீநாம் தோஷாதிக்யப்ரதிபாதநாய । ஸாமாந்யேந நிஷேதேऽபி தோஷாதிக்யாந்நிஷேதநம் । தத்தோஷபேதஹேதுத்வாதிதி ஶாஸ்த்ரவிதோ விது:' இதி மரீசிஸ்மரணா'திதாஹு: ॥

ததா ச ஆபஸ்தம்ப: —

'யாத்ருச்சிகம் து யத் ஸ்நாநம் ஸௌகார்த்தம் க்ரியதே

தசி தனத்திற்கு ஹானியைச் செய்யும், த்ருதீயை இவ்விரண்டையும் நாசமாக்கும், ஆகையால் அப்யங்க ஸ்நானத்தில் அந்தத் திதிகளை வர்ஜிக்கவேண்டும்'' என்று சொல்லிய வசனமும், க்ஷத்ரியன் முதலியவரைப் பற்றியது. (ஏனெனில்) 'த்ரயோதசி, த்ருதீயை, தசமீ இவைகளில், சூத்ரன், வைச்யன், க்ஷத்ரியன் இவர்கள் தைலத்துடன் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது' என்று ஜாபாலி ஸ்ம்ருதி யிருப்பதால் என்கின்றனர் சிலர்.

மற்றவரோவெனில், 'கார்க்கர் முதலியவரின் வசனங்களெல்லாம் மூன்று வர்ணத்தாருக்கும் தசமீ முதலிய காலங்களில் அப்யங்க ஸ்நானத்தை நிஷேதிப்பதில் தாத்பர்யமுள்ளவைகளே, ஜாபாலிவசனமோவெனில், க்ஷத்ரியர் முதலியவர்க்கு, தோஷமதிக மென்று சொல்வதில் தாத்பர்யமுள்ளது, (ஏனெனில்) 'ஸாமான்யமாய் நிஷேதத்திலும், தோஷாதிக்யத்தால் நிஷேதிப்பது, அந்தத் தோஷத்தின் பேத காரணத்தால் என்று சாஸ்த்ர மறிந்தவர் சொல்லுகின்றனர்' என்று மரீசி ஸ்ம்ருதி யிருப்பதால்' என்கின்றனர். அவ்விதமே,

ஆபஸ்தம்பர்:— த்விஜர்கள், ஸுகத்திற்காக, யாத்ருச்சிகமான எந்த ஸ்நானத்தைச் செய்கின்றனரோ அதுதான் தசமீ

𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌃 । 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌂 𑌦𑌶𑌮𑍍𑌯𑌾𑌦𑍌 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌨𑍈𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌂 𑌨 𑌤𑍁' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌜𑌾𑌬𑌾𑌲𑌿𑌰𑌪𑌿 —

'𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌨 𑌹𑌾𑌪𑌯𑍇𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌕𑌾𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌨𑍈𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌂 𑌚 𑌯𑌤𑍍 । 𑌦𑌶𑌮𑍍𑌯𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌨 𑌤𑍁 𑌯𑌾𑌦𑍃𑌚𑍍𑌛𑌿𑌕𑌂 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌯𑌾𑌦𑍃𑌚𑍍𑌛𑌿𑌕𑌂 = 𑌮𑌲𑌾𑌪𑌕𑌰𑍍𑌷𑌣𑌾𑌰𑍍𑌥𑌮𑍍, '𑌮𑌲𑌵𑍍𑌯𑌪𑍋𑌹𑌨𑌫𑌲𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌯𑌾𑌦𑍃𑌚𑍍𑌛𑌿𑌕𑌂 𑌤𑍁 𑌤𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍 ॥

𑌏𑌵𑌞𑍍𑌚 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑍈𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌕𑌾𑌮𑍍𑌯𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌦𑌶𑌮𑍍𑌯𑌾𑌦𑌾𑌵𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍇𑌧𑌃 । 𑌯𑌾𑌦𑍃𑌚𑍍𑌛𑌿𑌕𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌃 ॥ 𑌯𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌆𑌪𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍𑌬𑍇𑌨 — '𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌤𑍁 𑌸𑌤𑌤𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌨 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑌾𑌦𑍍𑌦𑌶𑌮𑍀𑌷𑍁 𑌚' 𑌇𑌤𑌿, 𑌯𑌦𑌪𑌿 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑍇𑌣𑍋𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍, '𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌜𑌨𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌸𑌙𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍌 𑌶𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌦𑌿𑌨𑍇 𑌤𑌥𑌾 । 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑍇 𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑍇 𑌤𑌿𑌥𑌿𑌦𑍋𑌷𑍋 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿, 𑌤𑌤𑍍𑌕𑌾𑌮𑍍𑌯𑌨𑍈𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌯𑍋𑌰𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍 ॥

முதலியவைகளில் நிஷேதிக்கப்படுகிறது. நித்யமும், நைமித்திகமுமான ஸ்நானம் நிஷேதிக்கப்படவில்லை.

ஜாபாலியும் :— நித்யம், காம்யம், நைமித்திகம் என்ற ஸ்நானங்களை விடக்கூடாது. அவைகளைத் தசமியிலும் செய்ய வேண்டும். யாத்ருச்சிக ஸ்நானத்தை மட்டில் செய்யவே கூடாது. யாத்ருச்சிகம் = அழுக்கைப் போக்குவதற்கான ஸ்நானம். 'அழுக்கைப் போக்குவதைப் பலமாக உள்ள ஸ்நானம் எதுவோ அது 'யாத்ருச்சிகம்' என்று கார்க்க ஸ்ம்ருதி இருப்பதால்.

இவ்விதமிருப்பதால், நித்யம் நைமித்திகம், காம்யம் என்ற ஸ்நானங்களுக்குத் தசமீ முதலியவைகளில் ப்ரதிஷேதமில்லை. யாத்ருச்சிக ஸ்நானத்திற்கு மட்டில் நிஷேதம். ஆனால்,

ஆபஸ்தம்பர் :—நித்யஸ்நானம் தவிர மற்ற ஸ்நானத்தைத் தசமியில் செய்யக்கூடாது' என்று சொல்லியதும்,

கார்க்கர் :— 'புத்ரஜன்மம், ஸங்க்ரமணம், ச்ராத்ததினம், பிறந்தநாள் இவைகளில் செய்யும் ஸ்நானத்திலும், நித்ய ஸ்நானத்திலும் திதிதோஷமில்லை' என்று சொல்லியதும், காம்ய நைமித்திக ஸ்நானங்களையும் சொல்வதற்காம்' என்று ஸ்ம்ருதி சந்த்ரிகையில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

‘𑌷𑌷𑍍𑌠𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌮𑍀 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌦𑌶𑍀 𑌪𑌕𑍍𑌷𑌯𑍋𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑍀 । 𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌤𑍈𑌲𑍇 𑌮𑌾𑌂𑌸𑍇 𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍇 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌮𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌮𑌨𑍁𑌰𑌪𑌿—

‘𑌪𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑍌 𑌚 𑌰𑌵𑍌 𑌷𑌷𑍍𑌠𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌚 𑌤𑌿𑌥𑍌 𑌤𑌥𑌾 । 𑌤𑍈𑌲𑍇𑌨𑌾𑌭𑍍𑌯𑌜𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌧𑌨𑌾𑌯𑍁𑌰𑍍𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌹𑍀𑌯𑌤𑍇’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌗𑌰𑍍𑌗𑌃—

‘𑌪𑌞𑍍𑌚𑌦𑌶𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌷𑍍𑌟𑌮𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌰𑌵𑌿𑌸𑌙𑍍𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇 । 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑍀𑌷𑌷𑍍𑌠𑍍𑌯𑍋𑌃 𑌤𑍈𑌲𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌂 𑌵𑌿𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍—

‘𑌅𑌮𑌾 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌾 𑌚 𑌸𑌙𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌮𑍀 𑌚 । 𑌨𑌰𑌶𑍍𑌚𑌣𑍍𑌡𑌾𑌲𑌯𑍋𑌨𑌿𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌤𑍈𑌲𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌂𑌸𑌸𑍇𑌵𑌨𑌾𑌤𑍍 ॥ 𑌉𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑍌 𑌚 𑌵𑌿𑌪𑌤𑍍𑌤𑍌 𑌚 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑍇 𑌚 𑌮𑍈𑌥𑍁𑌨𑍇 । 𑌅𑌭𑍍𑌯𑌞𑍍𑌜𑌨𑌾𑌭𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑍇 𑌤𑌿𑌥𑌿𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌕𑌾𑌲𑌿𑌕𑍀 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

வ்யாஸர்:— ஷஷ்டீ, அஷ்டமீ, பர்வங்கள், சதுர்தசீ இவைகளில் தைலத்திலும், மாம்ஸத்திலும், க்ஷௌரத்திலும், ஸ்த்ரீயினிடத்திலும் பாபம் நெருங்கியுள்ளது. அக்காலங்களில் அவைகளை ஸேவிக்கக் கூடாதென்பதாம்.

மனுவும் :— ப்ரதமையிலும், பானுவாரத்திலும், ஷஷ்டியிலும், ரிக்ததிதியிலும் (சதுர்த்தீ, நவமீ, சதுர்தசிகளிலும்), தைலாப்யங்கம் செய்துகொள்பவன், தனத்தாலும், ஆயுளாலும் விடப்படுவான்.

கர்க்கர் :— பர்வங்கள், சதுர்தசீ, அஷ்டமீ, ஸூர்ய ஸங்க்ரமணம், த்வாதசீ, ஸப்தமீ, ஷஷ்டீ இக்காலங்களில் தைல ஸ்பர்சத்தை வர்ஜிக்கவேண்டும்.

சந்த்ரிகையில் :— அமா, பூர்ணிமா, ஸங்க்ரமணம், சதுர்தசீ, அஷ்டமீ இக்காலங்களில், மனிதன், தைலம், ஸ்த்ரீ, மாம்ஸம் இவைகளை ஸேவிப்பானாகில் சண்டாளனாய்ப் பிறப்பான். ஜனனம், மரணம், தந்தகாஷ்டம், ஸ்த்ரீஸங்கம் இவைகளில் திதி அக்காலத்திலுள்ளது (நிஷேத விஷயமாகியது) என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது.

𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇𑌽𑌪𑌿 —

'𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌮𑍀 𑌷𑌷𑍍𑌠𑍀 𑌅𑌮𑌾𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌚 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌿𑌮𑌾 ।
𑌪𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌰𑌾𑌜𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰 𑌰𑌵𑌿𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌚 ॥ 𑌤𑍈𑌲𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌂𑌸𑌸𑌂𑌭𑍋𑌗𑍀 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌮𑌾𑌨𑍍 ।
𑌵𑌿𑌣𑍍𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌭𑍋𑌜𑌨𑌂 𑌨𑌾𑌮 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌤𑌿 𑌨𑌰𑌕𑌂 𑌨𑌰𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌬𑍋𑌧𑌾𑌯𑌨𑌃 —

'𑌅𑌷𑍍𑌟𑌮𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌚 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌦𑌶𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑌃 ।
𑌶𑌿𑌰𑍋𑌽𑌭𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌸𑌨𑍍𑌧𑍌 𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌚' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑍋𑌽𑌪𑌿 —

'𑌏𑌕𑌾𑌦𑌶𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌦𑌶𑌮𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌚 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌪𑌰𑍍𑌵𑌸𑍁 ।
𑌶𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌧𑌾𑌹𑍇 𑌚 𑌵𑌿𑌵𑌾𑌹𑍇 𑌚 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌤𑍈𑌲𑌂 𑌚 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌮𑌰𑍀𑌚𑌿𑌰𑌪𑌿 —

'𑌪𑌞𑍍𑌚𑌪𑌰𑍍𑌵𑌸𑍁 𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌸𑍁 𑌵𑍍𑌯𑌤𑍀𑌪𑌾𑌤𑍇 𑌚 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇 ।
𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌤𑍈𑌲𑌂 𑌚 𑌮𑌾𑌂𑌸𑌂 𑌚 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌚 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑌃 —

'𑌤𑍈𑌲𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌦𑌾 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑌾𑌮𑌲𑌕𑍈𑌃

புராணத்திலும் :— சதுர்தசீ, அஷ்டமீ, ஷஷ்டீ, அமா, பூர்ணிமா, ஸூர்ய ஸங்க்ரமணம் இவை பர்வங்களெனப் படும். இந்தப் பர்வங்களில் எந்த மனிதன் தைலம், ஸ்த்ரீ, மாமஸம் இவைகளை ஸேவிக்கின்றானோ அவன், மலமூத்ர பாஜனம் என்னும் நரகத்தை அடைகின்றான்.

போதாயனர் :— அஷ்டமீ, சதுர்தசீ, பர்வங்கள், பர்வ ஸந்தி இவைகளில் தலையில் அப்யஞ்ஜனத்தை வர்ஜிக்கவேண்டும்.

வ்ருத்தகார்க்யரும் :— ஏகாதசீ, தசமீ, த்வாதசீ, பஞ்ச பர்வங்கள், ச்ராத்ததினம், விவாஹதினம் இவைகளில், ஸ்த்ரீ ஸங்கம், தைலாப்யங்கம் இவைகளை வர்ஜிக்கவேண்டும்.

மரீசியும்:— பஞ்சபர்வங்களிலும், நந்தைகளிலும், வ்யதீ பாதத்திலும், ஸங்க்ரமணத்திலும், ஸ்த்ரீ, தைலம், மாம்ஸம், பற்குச்சி இவைகளை வர்ஜிக்கவேண்டும்.

கார்க்யர் :— எப்பொழுதும், புண்யமான தைல ஸ்நானத்தையும், ஸ்ரீகரமான ஆமலக ஸ்நானத்தையும் செய்யலாம்,

स्त्रियै । सप्तमी नवमी दर्श रविसंक्रमणादिषु ते' इति ॥

शातातपोऽपि—

'अमायां च नवम्यां च सप्तम्यां च विशेषतः । धात्रीफलेन यः स्नानं तत्स्नानं च विवर्जयेत्' इति ॥

कालादर्शे—

'नवमीसप्तमीदर्शसंक्रान्तिग्रहणेषु च । धात्र्यामलस्य फलेन तैलस्नानं च नाचरेत्' इति ॥

वृद्धवसिष्ठः—

'दन्तकाष्ठममावास्या मैथुनेन चतुर्दशी । हन्ति सप्तकुलं पुंसां तैलाभ्यङ्गस्तथाष्टमी ॥ दिवा कपित्थच्छायायां रात्रौ दधिषु सक्तुषु । धात्रीफलेषु सप्तम्यामलक्ष्मीर्वसते सदा' इति ॥

एवं वारनिषेधोऽपि ज्योतिःशास्त्रे व्यवस्थितः— 'सन्तापः कान्तिरल्पायुर्धनं निर्धनता तथा । अनारोग्यं सर्वकामा अभ्यङ्गाद्भास्करादिषु' इति ॥

ஸப்தமீ, நவமீ, தர்சம், ஸங்க்ரமணம் இககாலங்களைத் தவிர்த்து.

சாதாதபரும் :— அமா, நவமீ, ஸப்தமீ இவைகளில் நெல்லிககனிகளால் ஸ்நானத்தையும் வர்ஜிக்கவேண்டும்.

காலாதர்சத்தில் :— நவமீ, ஸப்தமீ, அமா, ஸங்க்ரமணம், க்ரஹணம் இககாலங்களில் நெல்லிக்கனியாலும், தைலத்தாலும் ஸ்நானத்தைச் செய்யக்கூடாது.

வ்ருத்தவஸிஷ்டர் :— அமாவாஸ்யையில் தந்தகாஷ்டமும், சதுர்தசியில் மைதுனமும், அஷ்டமியில் தைலாப்யங்கமும், செய்யபபட்டால் மனிதரின் ஏழுகுலங்களைக் கொல்லும். பகலில் விளாமரத்தின் நிழலிலும், இரவில் தயிரிலும், மாவிலும், ஸப்தமியில் நெல்லிக்கனியிலும், எப்பொழுதும் மூதேவி வஸிக்கின்றாள்.

இவ்விதம், வாரங்களின் நிஷேதமும் ஜ்யோதிச் சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. பானுவாரம் முதல் ஏழு வாரங்களிலும் அப்யங்கம் செய்துகொள்வதால், முறையே, ஸந்தாபம், காந்தி, ஆயுளின் குறைவு, தனம், தாரித்ர்யம், ஆரோக்யமின்மை, ஸகல காமங்கள் என்ற இவை உண்டாகும்.

𑌵𑌾𑌮𑌨𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇 —

'𑌨𑌾𑌭𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑌮𑌰𑍍𑌕𑍇 𑌨 𑌚 𑌭𑍂𑌮𑌿𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌕𑍍𑌷𑍌𑌰𑌂 𑌚 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌰𑍇 𑌚 𑌕𑍁𑌜𑍇 𑌚 𑌮𑌾𑌂𑌸𑌮𑍍 । 𑌬𑍁𑌧𑍇 𑌚 𑌯𑍋𑌷𑌿𑌤𑍍𑌪𑌰𑌿𑌵𑌰𑍍𑌜𑌨𑍀𑌯𑌾 𑌶𑍇𑌷𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌦𑍈𑌵 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ।

𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍 —

'𑌤𑍈𑌲𑌾𑌭𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑍋 𑌨𑌾𑌰𑍍𑌕𑌵𑌾𑌰𑍇 𑌨 𑌭𑍌𑌮𑍇 𑌨𑍋 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍌 𑌵𑍈𑌧𑍃𑌤𑍌 𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌷𑌷𑍍𑌠𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍 । 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌣𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌮𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌚 𑌨𑍇𑌷𑍍𑌟𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌾𑌸𑌰𑌂 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌸𑍂𑌨𑍋𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌸𑍂𑌨𑍁𑌃 = 𑌶𑌨𑌿𑌃 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇 —

'𑌵𑍍𑌯𑌤𑍀𑌪𑌾𑌤𑍇 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌣𑌿 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍌 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌯𑍋𑌃 । 𑌤𑍈𑌲𑌾𑌭𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑍋 𑌨 𑌦𑍋𑌷𑌾𑌯 𑌯𑌦𑌿 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌨𑌨𑍍𑌦𑌨𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌕𑌾𑌲𑌾𑌦𑌰𑍍𑌶𑍇 —

'𑌭𑍌𑌮𑌾𑌰𑍍𑌕𑌶𑍁𑌕𑍍𑌰𑌵𑌾𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌨𑌾𑌭𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍' ॥

வாமன புராணத்தில்:—பானுவாரத்தில் அப்யங்க ஸ்நானம் கூடாது. செவ்வாய்க்கிழமையில் க்ஷௌரம் கூடாது. வெள்ளிக் கிழமையிலும், செவ்வாய்க் கிழமையிலும் மாம்ஸம் கூடாது. புதவாரத்தில் ஸ்த்ரீ ஸங்கத்தை வர்ஜிக்கவேண்டும். மற்றக் காலங்களில் எல்லாவற்றையும் எப்பொழுதும் செய்யலாம்.

சந்த்ரிகையில் :— பானுவாரம், பௌமவாரம் ஸங்க்ரமணம், வைத்ருதி, ஷஷ்டீ, பர்வம், அஷ்டமீ, சதுர்த்தீ இவைகளில் சனிக்கிழமை இல்லாவிடில், தைலாப்யங்கம் கூடாது.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில் :— வ்யதீபாதம், பர்வம், ஸங்க்ரமணம், சந்த்ர ஸூர்ய க்ரஹணம் இவைகளில் தைலாப்யங்கம் தோஷாவஹமாகாது, சனிவாரம் சேர்ந்திருந்தால்.

காலாதர்சத்தில் :—பௌமவாரம், பானுவாரம், சுக்ரவாரம் இவைகளில் அப்யங்க ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. பானுவாரம் முதல் ஏழு வாரங்களிலும் தைலாப்யங்கம் செய்துகொள்பவனுக்கு, முறையே, ஸந்தாபம், காந்தி, மரணம், த்ரவ்யம்,

தாபகாந்திம்ருதித்ரவ்யாரோக்யாலக்ஷ்ம்யபீஷ்டதம் । க்ரமா-
த்ரவ்யாதிவாரேஷு தைலேந ஸ்நாஸ்யத: ஃபலம்' இதி ॥

ஷட்த்ரிம்ஶந்மதேऽபி—

'ஸந்தாபகாந்தீ மரணம் தநமாரோக்யமேவ ச । தாரித்ர்யம் ஸர்வகாமாப்திரப்யங்கே பாஸ்கராதிஷு' இதி ॥

வ்ருத்தவஸிஷ்ட:—

'ஸூர்யாதிஶந்யந்தே நராணாம் தைலஸேவநாத் க்ரமஶ: ஃபலாநி । ஸந்தாபகாந்தீ மரணம் தநமாரோக்யஹாநம் விபந்நமிஷ்டம்' இதி ॥

சந்த்ரிகாயாம்—

'சித்ராஸு ஹஸ்தே ஶ்ரவணே ச தைலம் க்ஷௌரம் விஶாகாஸு ஶதபிஷக்ஷு வர்ஜ்யம் । மூலே ம்ருகே பாத்ரத்வயே து மாம்ஸம் யோஷிந்மகாஸூத்தரக்ருத்திகாஸு' இதி ॥

காலாதர்ஶே—

'திதிவாரஸமாயோகே பலீயாந்வார இஷ்யதே' இதி ॥

ஆரோக்யம், அலக்ஷ்மீ (தாரித்ர்யம்), ஸகல காமப்ராப்தி என்ற பலன் உண்டாகும்.

ஷட்த்ரிசன்மதத்திலும் :— மனஸ்தாபம், காந்தி, மரணம், தனம், ஆரோக்யம், தாரித்ர்யம், ஸகல காமப்ராப்தி இவைகள், முறையே, பானுவாரம் முதலிய வாரங்களில் அப்யங்கம் செய்துகொள்வதால் உண்டாகும் பலன்களாம்.

வ்ருத்தவஸிஷ்டர் :— பானுவாரம் முதல் சனிவாரம் வரையுள்ள தினங்களில் தைலாப்யங்கம் செய்துகொள்ளும் மனிதர்களுக்கு, முறையே, மனஸ்தாபம், காந்தி, மரணம், தனம், ஆரோக்யம், தாரித்ர்யம், இஷ்டப்ராப்தி என்ற இவை பலன்களாம்.

சந்த்ரிகையில் :— சித்ரை, ஹஸ்தம், ச்ரவணம் இவைகளில் தைலத்தையும், விசாகம், சதயம் இவைகளில் க்ஷௌரத்தையும், மூலம், ம்ருகசீர்ஷம், பூரட்டாதி, உத்திரட்டாதி இவைகளில் மாம்ஸத்தையும், மகம், உத்திரங்கள், க்ருத்திகை இவைகளில் ஸ்த்ரீ ஸங்கத்தையும் வர்ஜிக்கவேண்டும்.

காலாதர்சத்தில் :— திதியும் வாரமும் சேர்ந்தால் வாரம் அதிக பலமுள்ளதென்று சொல்லப்படுகிறது.

ब्रह्मसिद्धान्ते—

'तिथिरेकगुणा प्रोक्ता नक्षत्रं तु चतुर्गुणम् । करणं षड्गुणं चैव वारश्चाष्टगुणः स्मृतः' इति ॥

स्मृत्यर्थसारे—

'तैलाभ्यङ्गनिषेधेषु तिलतैलं निषिध्यते । अभ्यङ्गस्य निषेधे तु सार्षपादिरपीष्यते ॥ स्नेहेनाभ्यङ्गो भवति स च स्नेहस्सार्षपादिकः । न भोजनादौ तैलस्य निषेधोऽभ्यङ्ग एव सः ॥ तैलशब्दस्तिलस्नेहे रूढो न यौगिकः । अतस्तिलविकारेषु पिण्याकतिलमोदके ॥ शष्कुलीकृसरादौ च निषेधो नैव जायते । सार्षपादौ तैलशब्दस्तत्कार्यसादृश्यतः' इति ।

संग्रहे—

'श्राद्धे जन्मदिने विवाहे संवत्सरे

ப்ரம்ஹஸித்தாந்தத்தில் :— *திதி ஒரு மடங்கும, நக்ஷத்ரம நான்கு மடங்கும், கரணம் ஆறு மடங்கும், வாரம் எட்டு மடங்கும் பலமுள்ளது என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது.*

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில் :— *தைல சப்தத்துடன் அப்யங்கத்தை நிஷேதிக்குமிடங்களில் எள்ளின் எண்ணெய் நிஷேதிக்கப்படுகிறது. அப்யங்கத்தை நிஷேதிககுமிடத்தில் கடுகின் நெய் முதலியவைக்கும் நிஷேதம் சொல்லப்படுகிறது அப்யங்கமானது ஸ்நேஹத்தால் (நெய்யால்) ஏற்படுகிறது. அந்த ஸ்நேஹம் கடுகின் ஸ்நேஹம் முதலியதுமாகும். எள்ளின் எண்ணெய்க்குப் போஜனாதிகளில் நிஷேதமில்லை. அப்யங்கத்தில்மட்டிலேயே நிஷேதம். 'தைலம்' என்னும் சப்தமானது எள்ளின் எண்ணெயில் ரூடமானது. அது யௌகிகமல்ல. ஆகையால் எள்ளின் விகாரங்களான பிண்ணாக்கு, எள் கொழுக்கட்டை, சஷ்குலீ, க்ருஸரம் முதலியவைகளில் நிஷேதமுண்டாவதில்லை. கடுகின் ஸ்நேஹம் முதலியதில் தைல சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்படுவது, தைலத்தின் கார்யத்தால் அதற்கு ஸமமாயிருப்பதால்.*

ஸங்க்ரஹத்தில் :— *ச்ராத்ததினம், பிறந்தநாள், விவா*

யோ: । வ்ரதே சைவோபவாஸே ச தைலாப்யஞ்ஜம் விவ
ர்ஜயேத் ॥ உபோஷிதஸ்ய வ்ரதின: க்ருதக்ஷௌரஸ்ய பார்வ
தே: । தாவத்திஷ்டதி வை லக்ஷ்மீ: யாவத்தைலம் நஸம்ஸ்ப்ரு
சேத்’ இதி ॥

ரத்நாவள்யாம்—

‘ஸுரயா லிப்ததேஹஸ்ய ப்ராயச்சித்தம் விதீயதே ।
ப்ராதரப்யக்ததேஹஸ்ய நிஷ்க்ருதிர்ந விதீயதே’ இதி ॥

அயம் நிஷேதோ நரகசதுர்தசீவ்யதிரிக்தவிஷய: ॥
‘ப்ரத்யூஷே ஆச்வயுக்க்ருஷ்ணசதுர்தச்யாம் இனோதயே ।
ஸ்நானமவச்யம் கர்தவ்யம் நரைர் நரகபீருபி:’ இதி
ஸ்மரணாத் ॥

(நரகசதுர்தசீஸ்நாநம் ॥)

ஸ்ம்ருதிரத்நே—

‘ஆச்வயுக்க்ருஷ்ணபக்ஷே து சதுர்தச்யாம் இனோதயே ।
தைலாப்யங்கேன கர்தவ்யம் ஸ்நானம் உஷ்ணேன வாரிணா’ இதி ॥

ஹம், ஸௌகம், துக்கம், வ்ரதம, உபவாஸம் இவைகளில் தைலாப்யங்கத்தை வர்ஜிக்கவேண்டும். உபவாஸம் செய்பவனுடையவும், வ்ரதானுஷ்டாதாவினுடையவும், க்ஷௌரம் செய்துகொண்டவனுடையவும் லக்ஷ்மியானவள், அவன் தைலத்தைத் தொடாதவரையில் அவனிடம் இருப்பாள்.

ரத்னவளியில் :— ஸுரையினால் பூசப்பட்ட தேஹமுடையவனுக்கு ப்ராயச்சித்தம் விதிக்கப்படுகிறது. ப்ராத: காலத்தில் அப்யங்கம் செய்து கொண்டவனுக்கு ப்ராயச்சித்தம் விதிக்கப்படுவதில்லை.

இந்த நிஷேதம், நரகசதுர்தசியைத் தவிர்த்து மற்றக் காலத்தைப் பற்றியது. (ஏனெனில்) “ஆச்வயுஜ க்ருஷ்ண சதுர்தசியில் உஷ:காலத்தில் ஸூர்யோதயத்தில், நரகத்தினின்றும் பயந்த மனிதர்கள் அப்யங்கம் செய்து கொண்டு ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்” என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்.

(நரகசதுர்தசீ ஸ்நானம்.)

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில் :— ஆச்வயுஜ க்ருஷ்ணபக்ஷத்தில் சதுர்தசியில் ஸூர்யோதயத்தில், தைலாப்யங்கத்துடன், உஷ்ணோதகத்தால் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும.

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌸𑌾𑌰𑍇 —

'𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌨𑌰𑌕𑍋 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌨𑌾 𑌹𑌤𑌃 । 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌭𑍍𑌯𑌞𑍍𑌜𑌨𑌂 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌨𑌰𑍈𑌰𑍍𑌨𑌰𑌕𑌭𑍀𑌰𑍁𑌭𑌿𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌕𑌾𑌲𑌾𑌦𑌰𑍍𑌶𑍇 —

'𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍂𑌷 𑌆𑌶𑍍𑌵𑌯𑍁𑌗𑍍𑌦𑌰𑍍𑌶𑍇 𑌕𑍃𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑌾𑌦𑌿𑌮𑌙𑍍𑌗𑌲𑌃 । 𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌂𑌪𑍂𑌜𑌯𑍇𑌲𑍍𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌮𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌵𑌿𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌯𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇 —

'𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍀𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇 𑌰𑌵𑌾𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑍁𑌰𑍍𑌯𑌦𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍀𑌗𑌤𑍋 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 । 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌤𑍍𑌵𑌗𑍍𑌜𑌲𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑍀 𑌕𑍃𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑌵𑌿𑌧𑌿𑌰𑍍𑌨𑌰𑌃 ॥ 𑌨𑍀𑌰𑌾𑌜𑌿𑌤𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌮𑌰𑍍𑌚𑌯𑌨𑍍 𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌶𑍍𑌨𑍁𑌤𑍇 । 𑌦𑍀𑌪𑍈𑌰𑍍𑌨𑍀𑌰𑌾𑌜𑌨𑌾𑌦𑌤𑍍𑌰 𑌦𑍀𑌪𑌾𑌵𑌲𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑌾𑌰𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰𑌹𑍇 —

'𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑍀 𑌯𑌾𑌽𑌽𑌶𑍍𑌵𑌯𑍁𑌜𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌕𑌯𑍁

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில் :— *எந்தச் சதுர்தசியில் ராத்ரியில், நரகாஸுரன் விஷ்ணுவினால் கொல்லபபட்டானோ அந்த ராத்ரியில், நரகத்தினின்றும் பயந்த மனிதர்கள் அப்யங்கம் செய்து கொண்டு ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.*

காலாதர்சத்திலும் :— *ஆச்வயுஜமாஸத்தின் அமையில் விடியற்காலத்தில் அப்யங்கம் முதலிய மங்களங்களைச் செய்து கொண்டு, பக்தியுடன், லக்ஷ்மியைப் பூஜிககவேண்டும், மூதேவியின் நிவ்ருத்திக்காக.*

விஷ்ணுபுராணத்தில் :— *ஸூர்யன் ஸ்வாதியிலிருக்கும் பொழுது, சந்திரனும் ஸ்வாதிக்கு வரும்பொழுது, மனிதன் அப்யங்கம் செய்துகொண்டு, ஐந்து பட்டைகள் சேர்ந்த ஜலத்தால் ஸ்நானம் செய்து, நீராஜனம் செய்யப்பட்டவனாய், மஹாலக்ஷ்மியைப் பூஜித்தால், ஸம்பத்தை அடைகிறான். இக்காலத்தில் தீபங்களால் நீராஜனம் செய்வதால் இது 'தீபாவளி' எனச் சொல்லப்பட்டது.*

ஸாரஸங்க்ரஹத்தில் :— *ஸ்வாதியில் உள்ள ஸூர்யனுடன் கூடிய ஆச்வயுஜ க்ருஷ்ணசதுர்தசியில் உஷ:காலத்தில், ஸம்*

ஜ்ஞா ச ஸவேஶ ப்ரபாதே । ஸ்நாநம் ஸமப்யஜ்ய நரைர்ஸு-
கார்யம் ஸுவாஸிததைலேந விபூதிகாங்க்ஷிபி: ॥ தைலே
லக்ஷ்மீர் ஜலே கங்கா தீபாவலிதிநே வஸேத் । அலக்ஷ்மீபரிஹா-
ரார்தம் அப்யங்கஸ்நாநம் ஆசரேத் ॥ தத ஆபரணம் வஸ்த்ரம்
தாரயேத் ஸர்வஸம்பதே' இதி ॥

ஸ்ம்ருத்யர்தஸாரே—

'தைலாப்யங்கே நிஷித்தாஸ்ஸர்வாஸ்து திதயஸ்ஸதா । த்விதீயாம் வர்ஜயித்வைவ த்ருஷ்டாத்ருஷ்டவிரோதத:' இதி ॥

ப்ராயஶ்ஸர்வாஸு திதிஷு அப்யங்கஸ்ய நிஷேதே ப்ராப்தே விஶேஷமப்யநுஜாநாதி ப்ரசேதா:—

'ஸார்ஷபம் கந்ததைலம் ச யத்தைலம் புஷ்பவாஸிதம் । அந்யத்ரவ்யயுதம் தைலம் ந துஷ்யதி கதாசந' இதி ॥

பத்தை விரும்பும் மனிதர்கள் வாஸனையுள்ள தைலத்தினால் அப்யங்கம் செய்துகொண்டு, ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். தீபாவளி தினத்தில், தைலத்தில் லக்ஷ்மியும், ஜலத்தில் கங்கையும் வஸிப்பாள். ஆகையால் அலக்ஷ்மியை விலக்குவதற்காக அப்யங்க ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். பிறகு, ஸகல ஸம்பத்து முண்டாவதற்காக, ஆபரணம், வஸ்த்ரம் இவைகளைத் தரிக்க வேண்டும்.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில் :— தைலாப்யங்க விஷயத்தில், த்விதீயையைத் தவிர்த்து மற்ற எல்லாத் திதிகளும், த்ருஷ்டமும் அத்ருஷ்டமுமான இரண்டுவித தோஷத்தாலும் நிஷித்தங்களாகவே ஆகும்.

அநேகமாய் எல்லாத் திதிகளிலும் அப்யங்கத்திற்கு நிஷேதம் ப்ராப்தமாயிருக்கும் பொழுது விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

ப்ரசேதஸ் :— கடுகின் எண்ணெயும், வாஸனைத் தைலமும், புஷ்பத்தினால் வாஸனையுள்ள தைலமும், வேறு த்ரவ்யத்துடன் கூடிய தைலமும் ஒருகாலும் துஷ்டமாகாது.

யமோऽபி—

'க்ருதஞ்ச ஸார்ஷபம் தைலம் யத்தைலம் புஷ்பவாஸிதம் । அதோஷம் பக்வதைலஞ்ச ஸ்நாநாப்யங்கேஷு நித்யஶ:' இதி ॥

ஸங்க்ரஹே—

'பக்வதைலம் கந்ததைலம் ஸார்ஷபம் புஷ்பவாஸிதம் । வர்ஜ்யாஹேஷ்வப்யதுஷ்டம் ஸ்யாத் த்ரவ்யாந்தரயுதம் ததா' இதி ॥

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரே—

'நிஷித்தேஷு ச வாரேஷு ராத்ரௌ ச வ்யாதிதஸ்ய ச । த்ரவ்யாந்தரயுதம் தைலம் நதுஷ்யதி கதாசந ॥ ஶவாநுகமநம் க்ஷௌரம் க்ருத்வா நாப்யங்கமாசரேத் । ஸ்நாநீயம் ச ததா சூர்ணம் ந ஶுத்யதி கதாசந' இதி ॥

ஸத்யவ்ரத:—

'பிஷ்டபக்வாந்நகேநைவ க்ருதேநாபி ஜலேந வா ।

யமனும் :— நெய், கடுகெண்ணெய், புஷ்பத்தால் வாஸனை யேற்றப்பட்ட தைலமும், காய்ச்சப்பட்ட தைலங்களும் அப்யங்க ஸ்நானத்தில் தோஷாவஹங்களாகாது.

ஸங்க்ரஹத்தில் :— காய்ச்சப்பட்ட தைலம், வாஸனைத் தைலம், கடுகெண்ணெய், புஷ்பவாஸனையுள்ள தைலம், வேறு த்ரவ்யத்துடன் கூடிய தைலம் இவை நிஷித்த தினங்களிலும் துஷ்டங்களாவதில்லை.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில்:- நிஷித்த தினத்திலும், நிஷித்த வாரத்திலும், ராத்ரியிலும், வ்யாதியுள்ளவனுக்கும், வேறு த்ரவ்யத்துடன் கூடிய தைலம் ஒருபொழுதும் துஷ்டமாகாது. சவானுகமனம் செய்தபிறகும், க்ஷௌரம் செய்துகொண்ட பிறகும் அப்யங்க ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. வாஸனைப் பொடி முதலியதையும் உபயோகிக்கக் கூடாது. உபயோகிப்பவன் ஒருகாலும் சுத்தனாகான்.

ஸத்யவ்ரதர் :— மாவு, பக்வமான கஞ்சி, நெய், ஜலம் இவைகளிலொன்றுடன் சேர்ந்ததானால், பச்சையான எண்ணெயும்

𑌆𑌮𑌂𑌵𑌾𑌰𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌯𑌥𑌾 𑌤𑍈𑌲𑌂 𑌨𑌕𑌦𑌾𑌚𑌨 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥ 𑌏𑌵𑌮𑌾𑌤𑍁𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌤𑌥𑌾 𑌤𑍈𑌲𑌂 𑌜𑌾𑌤𑍁 𑌨𑌦𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇—

‘𑌤𑌿𑌥𑌿𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌵𑌾𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌨𑌿𑌷𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌷𑍍𑌵𑌪𑌿 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌷𑍁 । 𑌤𑍈𑌲𑌮𑌾𑌜𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑌦𑍍𑌭𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌯𑌾𑌤𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇—

‘𑌰𑌵𑍌 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌂 𑌗𑍁𑌰𑍌 𑌦𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌭𑍃𑌗𑍌 𑌗𑍋𑌮𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌚 । 𑌭𑍌𑌮𑍇 𑌭𑍂𑌮𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌯 𑌤𑍈𑌲𑌾𑌭𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌯𑍁𑌤𑌂 𑌤𑍈𑌲𑌂 𑌨𑌦𑍁𑌷𑍍𑌯𑍇𑌦𑍍 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾 । 𑌤𑍁𑌲𑌸𑍀𑌦𑌲𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌨𑌦𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥ 𑌶𑌿𑌰𑍋𑌭𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌤𑍈𑌲𑍇𑌨 𑌨𑌾𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌦𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍 । 𑌤𑌿𑌲𑌪𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌚 𑌨𑌾𑌶𑍍𑌨𑍀𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍍𑌯𑌾𑌯𑍁𑌰𑍍𑌨 𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑌃—

‘𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌨𑍈𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌶𑍀𑌤𑌾𑌦𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌕𑌾𑌮𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌚 ।

ஒருகாலும் துஷ்டமாகாது. ரோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டவனுக்குத் தைலம் ஒருகாலும் தோஷாவஹமாகாது.

புராணத்தில் :— நிஷித்தமான திதி, நக்ஷத்ரம், வாரம் இவைகளிலும், ராத்ரிகளிலும், நெய் அல்லது ஜலத்துடன் கூடிய தைலம் சுத்தமாய் ஆகும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில் :— பானுவாரத்தில் புஷ்பத்தையும், குருவாரத்தில் அறுகையும், வெள்ளிக்கிழமையில் கோமயத்தையும், பௌமவாரத்தில் பூமியையும் போட்டு தைலாப்யங்கம் செய்துகொள்ளலாம். வேறு த்ரவ்யத்துடன் கூடிய தைலம், க்ரஹணம் தவிர மற்றக்காலத்தில் துஷ்டமாகாது. துளஸீதளத்துடன் கூடிய தைலம் க்ரஹணத்திலும் துஷ்டமாகாது. தலையில் தேய்த்துக்கொண்ட தைலத்தால் வேறு ஒரு அங்கத்தையும் தடவக்கூடாது. எள்ளுடன் மாவைப் புஜிக்கக் கூடாது. இந்த நியமத்துடனிருப்பவனுக்கு ஆயுள் குறையாது.

கார்க்யர் :— நைமித்திக ஸ்நானம், காம்ய ஸ்நானம் இவை

𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌾𑌦𑍃𑌚𑍍𑌛𑌿𑌕𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌯𑌥𑌾𑌰𑍁𑌚𑌿 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑌤𑍍𑌯𑌵𑍍𑌰𑌤𑌃—

'𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌵𑌨𑍍𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌹𑍀𑌨𑌂𑌚 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌮𑍀𑌰𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌵𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥ 𑌮𑌲𑌾𑌪𑌨𑍁𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑍈 𑌤𑍈𑌲𑌾𑌦𑍍𑌯𑍈𑌃 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌹𑍀𑌨𑌂 𑌮𑌲𑌾𑌪𑌹𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌦𑍀𑌪𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍—

'𑌅𑌨𑍁𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑍈𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑍈𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌜𑌲𑍈𑌃𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌦𑍇𑌵𑌲𑌃—

'𑌉𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌶𑍁𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍈𑌃 𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑍈𑌃 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑌾𑌃 । 𑌏𑌕𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍋𑌷𑌿𑌤𑌾 𑌆𑌪𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌅𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌮𑌹𑌾𑌭𑌾𑌰𑌤𑍇—

'𑌪𑌾𑌦𑌾𑌭𑍍𑌯𑌂𑌗𑌂 𑌶𑌿𑌰𑍋𑌭𑍍𑌯𑌂𑌗𑌂 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑍋𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌵𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌨𑌮𑍍 ।

களை, சீத ஜலத்தால் செய்யவேண்டும். நித்ய ஸ்நானம், யாத்ருச்சிக ஸ்நானம் இவைகளை இஷ்டப்படி செய்யலாம்.

ஸத்யவ்ரதர் :— மந்த்ரமுள்ளதென்றும், மந்த்ரமில்லாததென்றும் இரண்டுவிதமாய் ஸ்நானம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. மந்த்ரங்களுடன் செய்யப்படும் ஸ்நானம் மந்த்ர ஸ்நானம் எனப்படும். அழுக்கை யகற்றுவதற்காக எண்ணெய் முதலியதுடன் செய்யப்படும் மலாபகர்ஷண ஸ்நானம் அமந்த்ரக ஸ்நானம் எனப்படும்.

ஸ்ம்ருதிப்ரதீபிகையில் :— வெளியிலெடுக்கப்படாத ஜலங்களாலோ, வெளியிலெடுக்கப்பட்ட ஜலங்களாலோ ஸ்நானம் செய்யலாம்.

தேவலர் :— சுத்தமான பாத்ரங்களால் எடுக்கப்பட்டால், உத்ருதஜலங்களும் சுத்தங்களேயாகும். சுத்தமான ஜலமாயினும், ஒரு ராத்ரி அதிக்ரமித்தால் அது வர்ஜிக்கத் தகுந்ததாகும்.

மஹாபாரதத்தில் :— ப்ராம்ஹணரின் பாதத்தில் எண்ணெய் தடவுவதும், அவரின் சிரஸ்ஸில் எண்ணெய் தடவுவதும், ப்ராம்ஹணனின் உச்சிஷ்டத்தைச் சுத்தம் செய்வதும்,

𑌷𑌾𑌮𑍇𑌕𑍈𑌕𑌂 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑌵𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠 𑌰𑌾𑌜𑌸𑍂𑌯𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌨𑌾𑌰𑌦𑍀𑌯𑍇—

'𑌤𑍈𑌲𑌾𑌭𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌾𑌜 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌯𑌃 । 𑌸 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍋𑌽𑌬𑍍𑌦𑌶𑌤𑌂 𑌸𑌾𑌗𑍍𑌰𑌂 𑌗𑌙𑍍𑌗𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌲𑌾𑌪𑌕𑌰𑍍𑌷𑌣𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍍 ॥

𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍍 ॥

𑌅𑌥 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍍 ॥ 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌃— '𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌦𑍍𑌵𑌿𑌧𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌮𑍍 । 𑌸𑌰𑌸𑍍𑌸𑍁 𑌦𑍇𑌵𑌖𑌾𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑍇𑌷𑍁 𑌚 𑌨𑌦𑍀𑌷𑍁 𑌚 ॥ 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌮𑌤𑌾 । 𑌮𑍃𑌦𑍍𑌭𑌿𑌰𑌦𑍍𑌭𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌶𑍌𑌚𑌮𑌾𑌦𑍌 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌿 ॥ 𑌜𑌲𑍇 𑌨𑌿𑌮𑌗𑍍𑌨 𑌉𑌨𑍍𑌮𑌜𑍍𑌜𑍍𑌯 𑌉𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍍𑌯

ஓ பாண்டவ ச்ரேஷ்டனே! ஒவ்வொன்றும ராஜஸூயத்தை விடச் சிறந்ததாகும.

நாரதீயத்தில்:— ஓ மஹாராஜனே! எவன் ப்ராம்ஹணருக்குத் தைலாப்யங்கம் செய்கின்றனோ அவன், நூறு வருஷம் பூராவும், கங்கையில் ஸ்நானம் செய்தவனாகிறான். இதில் ஸம்சயமில்லை.

மலாபகர்ஷண ஸ்நானம் முற்றிற்று.

க்ரியா ஸ்நானம்.

இனி க்ரியா ஸ்நானம் சொல்லப்படுகிறது. அதில்,

சங்கர்:— க்ரியா ஸ்நானத்தை விதி உள்ளபடி சொல்லப்போகிறேன். ஸரஸ்ஸுகள், தேவகாதங்கள், தீர்த்தங்கள், நதிகள் இவைகளில் விதிப்படி ஸ்நானம் செய்வது க்ரியா ஸ்நானம் எனப்படும். அதில், ஸ்நானமே க்ரியை என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆதியில் மண்கள், ஜலம் இவைகளால் தேஹத்தைச் சுத்திசெய்துகொள்ளவேண்டும். பிறகு ஜலத்தில் மூழ்கி எழுந்து விதிப்படி ஆசமனம் செய்து, தீர்த்தத்தை ஆவாஹ

𑌯𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌿 । 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌹𑌨𑌂 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌮𑍍 ॥ 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇 𑌵𑌰𑍁𑌣𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌮𑌮𑍍𑌭𑌸𑌾𑌂 𑌪𑌤𑌿𑌮𑍂𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌯𑌾𑌚𑌿𑌤𑌂 𑌦𑍇𑌹𑌿 𑌮𑍇 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌪𑌾𑌪𑌨𑍁𑌤𑍍𑌤𑌯𑍇 । 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌮𑌾𑌵𑌾𑌹𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌘𑌵𑌿𑌨𑌿𑌷𑍂𑌦𑌨𑌮𑍍 । 𑌸𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑍍𑌯𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌮𑍇 𑌤𑍋𑌯𑍇 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌦𑌨𑍁𑌗𑍍𑌰𑌹𑌾𑌤𑍍 ॥ 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇 𑌵𑌰𑌦𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑌪𑍍𑌸𑍁𑌷𑌦𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌹𑌮𑍍 । 𑌦𑍇𑌵𑌮𑌪𑍍𑌸𑍁𑌷𑌦𑌂 𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇𑌽𑌘𑌨𑌿𑌷𑍂𑌦𑌨𑌮𑍍 ॥ 𑌆𑌪𑌃 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌤𑌥𑌾 । 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌶𑍍𑌚𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌶𑌰𑍍𑌵𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌰𑍁𑌣𑌶𑍍𑌚𑌾𑌪 𑌏𑌵 𑌚 ॥ 𑌶𑌮𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌶𑍁 𑌮𑍇 𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌚 𑌸𑌦𑍈𑌵 𑌮𑌾𑌮𑍍 । 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌤𑌸𑍍𑌸𑌂𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌨𑌂 𑌕𑍁𑌶𑍈𑌃 ॥ 𑌆𑌪𑍋𑌹𑌿𑌷𑍍𑌠𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌿𑌸𑍃𑌭𑌿𑌃 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌦𑌾𑌨𑍁𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌶𑌃 । 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌚

னம் செய்யவேண்டும். இனி அதைச் சொல்லுகிறேன். ஆவாஹன மந்த்ரங்கள்-"ப்ரபத்யே வருணம் + ஸதைவமாம்' என்று. அவைகளின் பொருள்—"ஜலங்களுக்குப் பதியும், பலமுள்ளவனுமான வருண தேவனைச் சரணமடைகின்றேன். ஓ வருண! என்னால் வேண்டப்பட்ட தீர்த்தத்தை, ஸகல பாபங்களையும் போக்குவதற்கு எனக்குக் கொடுப்பாயாக ஸகல பாபங்களையும் போக்குவதான தீர்த்தத்தை ஆவாஹனம் செய்யப் போகிறேன். உமதாகிய இந்தத் தீர்த்தத்தில் என்னை அநுக்ரஹிப்பதற்காக நீர் இருக்கவேண்டும். வரனைக் கொடுப்பவர்களான ருத்ரர்களையும், ஜலத்தில் வஸிப்பவர் எல்லோரையும் சரணமடைகிறேன். பாபத்தைப் போக்குகின்றவரும், ஜலத்திலிருப்பவருமான அக்னியைச் சரணமடைகிறேன். புண்யப்ரதமாயும், பரிசுத்தமாயுமுள்ள ஜலத்தைச் சரணமடைகின்றேன். ருத்ரன், அக்னி, சர்வன், வருணன், ஜலம் என்ற இவர்கள் என் பாபத்தைச் சீக்கிரம் போக்கவேண்டும். எப்பொழுதும் என்னைக் காக்கவேண்டும்" என்பது. இவ்விதம் சொல்லிப் பிறகு, குசங்களால் மார்ஜனம் செய்துகொள்ளவேண்டும். 'ஆபோஹிஷ்டா' முதல் மூன்று ருக்குகளாலும், 'ஹிரண்யவர்ணா:' முதல் நான்கு ருக்குகளாலும், 'சம்நோதேவீ:, சம்ந ஆப:, இதமாப: ப்ரவஹத' என்ற ருக்குகளாலும் மார்ஜனம்

सूक्तस्यर्षिस्तथा ॥ अनुष्टुबिति तथा अघमर्षण
ऋषिर्देवश्च । उदकेऽपः प्रविश्याथ त्र्यं च समुच्चारयेत् ॥
एवं सम्मार्जनं कृत्वा छन्दऋष्यादिदैवतम् । अघ
मर्षणसूक्तस्य संस्मरेत् प्रयतस्तथा ॥ ततोऽम्भ
सि निमग्नस्तु त्रिः पठेदघमर्षणम् । प्रोक्षयेन्मूर्ध्नि
तथा महाव्याहृतिभिर्जलैः' इति ॥

तीर्थयात्रायां वर्जनीयमाह व्यासः—

'छत्रं च हरते पादं अर्धं हरति पादुका । या
नं हरेत्त्रिपादं तु सर्वं हरति दोलिका ॥ ऐ
श्वर्याल्लोभमोहाद्वा गच्छेद्यानादिभिस्तु यः । निष्फलं
तस्य तत्तीर्थं तस्माद्यानादि वर्जयेत्' इति ॥

विष्णुः—

'गोभिर्युक्तेन यानेन तीर्थयात्रां करोति
यः । स याति नरकं घोरं यावन्तो रोमसङ्ख्यया' इति ॥

செய்துகொள்ளவேண்டும். பிறகு, அகமர்ஷண ஸூக்தத்தின் சந்தஸ், ருஷி, தேவதை இவைகளை ஸ்மரிக்கவேண்டும். பிறகு, ஜலத்தில் மூழ்கியவனாய், அகமர்ஷண ஸூக்தத்தை மூன்று முறை ஜபிக்கவேண்டும். மஹா வ்யாஹ்ருதிகளால், தலையில் ஜலத்தை விட்டுக்கொள்ளவேண்டும்.

தீர்த்த யாத்ரையில் விடத்தகுந்தவைகளைச் சொல்கிறார்,

வ்யாஸர்:— தீர்த்த யாத்ரையில் குடை உபயோகிக்கப் பட்டால் அது புண்யத்தின் கால்பாகத்தை அபஹரிக்கும். பாதரக்ஷை பாதிபாகத்தை அபஹரிக்கும். வாஹனம் முக்கால் பாகத்தை அபஹரிக்கும். டோலி முழுப்புண்யத்தையும் அபஹரிக்கும். ஐச்வர்யத்தால் அல்லது லோபத்தாலோ, மோஹத்தாலோ வாஹனம் முதலியவைகளால் எவன் தீர்த்தயாத்ரைக்குச் செல்கின்றானோ, அவனுக்கு அந்தத் தீர்த்தம் நிஷ்பலமாகும். ஆகையால் வாஹனம் முதலியவைகளை வர்ஜிக்க வேண்டும்.

விஷ்ணு:— எருதுகளுடன் கூடிய வாஹனத்தினால் எவன் தீர்த்தயாத்ரை செய்கின்றானோ அவன், எருதுகளின் ரோமங்கள் எவ்வளவோ அவ்வளவு வர்ஷங்கள் வரையில் கோரமான நரகத்தை அடைகின்றான்.

पैठीनसिः—

"षोडशांशं स लभते यः परार्थेन गच्छति ।
अर्धं तीर्थफलं तस्य यः प्रसङ्गेन गच्छति ॥ तीर्थं प्रा-
प्यानुषङ्गेण स्नानं तीर्थे समाचरेत् । स्नानजं फल-
माप्नोति तीर्थयात्राकृतं न तत् ॥ नृणां पापकृ-
तां तीर्थे पापस्य शमनं भवेत् । यथोक्तफलदं
तीर्थं भवेच्छुद्धात्मनां नृणाम्" इति ॥

व्यासोऽपि—

"यस्य हस्तौ च पादौ च मनश्चैव सुसंयतम् ।
विद्या तपश्च कीर्तिश्च स तीर्थफलमश्नुते" इति ॥

वृद्धवसिष्ठः—

"पितरं मातरं भ्रातरं सुहृदं गु-
रुम् । यमुद्दिश्य निमज्जेत द्वादशांशं लभेत सः ॥
तत्प्रार्थितेनाष्टमांशं लभेत स्नानसंभवम्" इति ॥

பைடீநஸி :— எவன் பிறருக்காகச் செல்கின்றானோ அவன் தீர்த்த பலத்தின் 16-ல் ஒரு பாக முள்ள பலனை அடைகிறான். வேறு கார்யத்தால் சென்றவன் தீர்த்தபலத்தின் பாதியை அடைவான். பிறருக்கு உதவியாய்ச் சென்றவன் அங்கு ஸ்நானம் செய்தால் ஸ்நானத்தின் பாதி பலத்தை அடைகிறான். தீர்த்தயாத்ராபலத்தை முழுவதும் அடையமாட்டான். பாபம் செய்த மனிதர் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்தால், பாபம் மட்டில் சாந்தமாகும். சுத்தரான மனிதருக்கே, தீர்த்தம் பூர்ண பலத்தைக் கொடுப்பதாகும்.

வ்யாஸரும் :— எவனது கைகளும், கால்களும், மனதும் அடக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ, எவனுக்கு வித்யையும், தபஸ்ஸும், கீர்த்தியும் உள்ளனவோ, அவன் தீர்த்தத்தின் பலத்தை அடைகின்றான்.

வ்ருத்த வஸிஷ்டர் :— பிதா, மாதா, ப்ராதா, மித்ரன், குரு இவருள் எவனையாவது உத்தேசித்து ஸ்நானம் செய்தால், அந்த உத்தேச்யன், தீர்த்த பலத்தில் பன்னிரண்டிலொரு பாகத்தை அடைவான். உத்தேச்யன் ப்ரார்த்தித்துச் செய்த விஷயத்திலானால், அவன் எட்டிலொரு பாகத்தை அடைவான்.

பைடீநஸி:—

'ப்ரதிக்ருதிம் குஶமயீம் தீர்த்தவாரிணி மஜ்ஜயேத் । மஜ்ஜயேத்து யமுத்திஶ்ய அஷ்டபாகம் லபேத ஸ:' ॥ அத்ராயம் மந்த்ர:— 'குஶோऽஸி குஶபுத்ரோऽஸி ப்ரஹ்மணா நிர்மித: புரா । த்வயி ஸ்நாதே ஸ ஸ்நாதோ யஸ்யேதம் க்ரந்திபந்தநம்' இதி ॥

தீர்த்தபலம் ந விக்ரீணீயாத் ॥ ததாஹாபஸ்தம்ப:—

'மாம்ஸமாயுதம் ஶாஸ்த்ராணாஞ்ச திலதண்டுலாம்ஸ்சைவ தாந்யஸ்ய விஶேஷேண ந விக்ரீணீயாத்' இதி ॥

ஶாஸ்த்ராணாம் = தீர்த்தஸ்நாநாதிஶாஸ்த்ரபலம் ॥

தர்மதாநஸ்ய விஷயவிஶேஷ ஸ்ம்ருதௌ— 'தேவதாநாம் பித்ரூணாம் ச மாதாபித்ரோஸ்ததைவ ச । புண்யம் தேயம் ப்ரயத்நேந நாபுண்யம் சோதிதம் க்வசித்' இதி ॥

பைடீநஸி :— குசத்தால் ப்ரதிக்ருதி செய்து, அதைத் தீர்த்த ஜலத்தில் முழுக்கவேண்டும். எவனை உத்தேசித்து முழுக்குகின்றாே அவன் தீர்த்த பலத்தின் எட்டிலொரு பாகத்தை அடைவான். அதில் மந்த்ரமிது — 'குசோஸி + பந்தனம்' என்பது. இதன் பொருள் — 'நீ குசமாயிருக்கிறாய், சுத்தனாயிருக்கிறாய், நீ முற்காலத்தில், ப்ரஹ்மாவினால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டாய். நீ ஸ்நானம் செய்த பொழுது, இந்தக் குசமுடிச்சு எவனுடையதோ அவனும் ஸ்நானம் செய்தவனாய் ஆகிறான்' என்று.

தீர்த்தபலத்தை விற்கக்கூடாது. அவ்விதமே,

ஆபஸ்தம்பர் :— மாம்ஸம், ஆயுதம், தீர்த்த ஸ்நானம் முதலியதின் புண்யபலம், தான்யங்களுள் எள்ளு, அரிசி இவைகளையும் விற்கவேகூடாது.

தர்மதானம் சிலருக்குச் செய்யலாமென்று சொல்லப்படுகிறது—தேவதைகளுக்கும், பித்ருக்களுக்கும், மாதாபிதாக்களுக்கும் புண்யத்தை அவச்யம் கொடுக்கவேண்டும். பாபத்தை ஒருகாலும் கொடுக்கக்கூடாது.

𑌶𑌾𑌣𑍍𑌡𑌿𑌲𑍍𑌯𑌃—

'𑌜𑍀𑌵𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌹𑌤𑌂 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌜𑍀𑌵𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌹𑌤𑌂 𑌵𑍍𑌰𑌤𑌮𑍍 ।
𑌸𑌨𑍍𑌦𑌿𑌗𑍍𑌧𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌹𑌤𑍋 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌵𑍍𑌯𑌗𑍍𑌰𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑍋 𑌹𑌤𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃 ॥
𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑌿 𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌾𑌗𑌰𑍇 ।
𑌸𑌾𑌗𑌰𑍇 𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑍍𑌯𑍁𑌃 𑌪𑌾𑌦𑍇 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌆𑌶𑍍𑌵𑌮𑍇𑌧𑌿𑌕𑍇—

'𑌆𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌹𑌰𑌿𑌰𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌾 𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵 𑌮𑌧𑍁𑌸𑍂𑌦𑌨𑌃 ।
𑌤𑌤𑍍𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌪𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌪𑍋𑌵𑌨𑌮𑍍 ॥
𑌆𑌚𑌾𑌰𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌭𑌿𑌵𑌿𑌶𑍋𑌧𑌿𑌤𑍇𑌨 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌸𑌨𑍍𑌨𑌕𑍍𑌷𑌮𑌶𑍀𑌤𑌲𑍇𑌨 । 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌨𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌹𑌿 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌿𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌭𑍂𑌯𑌃 𑌸𑌲𑌿𑌲𑍇𑌨 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌶𑌾𑌣𑍍𑌡𑌿𑌲𑍍𑌯𑌃—

'𑌕𑍁𑌟𑍁𑌮𑍍𑌬𑌿𑌨𑍋 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌽𑌨𑍍𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌾𑌦𑌿

சாண்டில்யர் :— *பிழைப்புக்காகச் செய்யப்படும் தீர்த்த ஸ்நானம் வீணாகும். ஜீவனத்திற்காகச் செய்யப்படும் வ்ரதமும் வீணாகும். ஸந்தேகிக்கப்படும் மந்த்ரம் வீணாகும். நிலையில்லாத சித்தமுடைய ப்ராம்ஹணன் வீணாகுவான். பூமியில் எவ்வளவு தீர்த்தங்கள் உண்டோ அவையெல்லாம் ஸமுத்ரத்திலிருக்கின்றன. ஸமுத்ரத்தில் எவ்வளவு தீர்த்தங்களோ அவையெல்லாம் ப்ராமஹணனின் வலது காலில் இருக்கின்றன.*

ஆச்வமேதிகத்தில் :— *அசிந்த்யஸ்வரூபரும், மதுவை வென்றவருமான ஹரியானவர் எங்கு இருக்கின்றாரோ, அது தீர்த்தம், அது பரமான ப்ரம்ஹம், அது புண்யஸ்தலம், அதுவே தபோவனமாகும். ஆசாரமாகிய வஸ்த்ரத்தால் சோதிக்கப்பட்டதும், ஸத்யத்தால் தெளிந்ததும், க்ஷமையால் சீதளமுமான, ஜ்ஞானமெனும் ஜலத்தினால் எவன் ஸ்நானம் செய்கின்றானோ அவனுக்கு மறுபடி ஜலத்தால் என்ன கார்யம் இருக்கிறது ?*

சாண்டில்யர் :— *குடும்பிகளைத் தவிர மற்றவர்க்குத் தீர்த்தம் முதலியதின் ஸேவை சொல்லப்பட்டுள்ளது. குடும்பி*

गेहतः । कर्मणां सकलानां हि गृहे सर्वं विकलो निर्गतो गृहात्' इति ॥

विकलः = सन्ध्यानित्यकर्मरहितः ॥

इति क्रियास्नानम् ॥

नदीरजोदोषनिर्णयः ॥

अथ नदीरजोदोषनिर्णयः ॥ तत्र,

कात्यायनः—

'सम्प्राप्ते श्रावणे मासि सर्वा नद्यो रजस्वलाः । तासु स्नानं न कुर्वीत वर्जयित्वा तु जाह्नवीम्' इति ॥

योगयाज्ञवल्क्यः—

'यावन्नोदेति भगवान् दक्षिणाशाविभूषणम् । तावद्रजोवहा नद्यो वर्जयित्वा तु जाह्नवीम्'

களுக்கு வீட்டிலேயே ஸகலமும் உள்ளது. விகலன் வீட்டிலிருந்து வெளியிற் செல்லவேண்டும். விகலன் = நித்ய கர்மங்களில்லாதவன்.

க்ரியா ஸ்நானம் முற்றிற்று.

நதிகளின் ரஜோதோஷ நிர்ணயம்.

இனி நதிகளின் ரஜோதோஷத்தின் நிர்ணயம் சொல்லப் படுகிறது. அதில்,

காத்யாயனர் :—ச்ராவண மாஸம் வந்தவுடன் எல்லா நதிகளும் ரஜஸ்வலைகளாய் ஆகின்றன. கங்கையைத் தவிர்த்த மற்ற நதிகளில் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது.

யோகயாக்ஞவல்க்யர் :— தெற்குத் திக்குக்கு ஆபரணமாகிய அகஸ்த்யர் எதுவரையில் உதயமாகவில்லையோ அதுவரை, கங்கையைத் தவிர்த்த மற்ற நதிகள் ரஜஸ்வலைகளாம்.

इति । यावदगस्त्योदयः, तावन्नद्यो रजस्वला इत्यर्थः ॥

उदयोऽपि तस्य शरत्काल एवेति ज्योतिश्शास्त्रे प्रसिद्धः ॥ अतएव वर्षाकाले रजस्वला इत्युक्तं भवति ॥

मरीचिः—

'कर्कटे सरितस्सर्वा भवन्तीह रजस्वलाः । अप्रशस्तं तदा स्नानं वर्षादौ नववारिणि' इति ॥

वृद्धगार्ग्योऽपि—

'वर्षादौ सरितस्सर्वा भवन्तीह रजस्वलाः । तासु स्नानं न कुर्वीत वर्जयित्वा तु जाह्नवीम्' इति ॥

मार्कण्डेयः—

'द्विमासं सरितस्सर्वा भवन्तीह रजस्वलाः । अप्रशस्तं तदा स्नानं वर्षादौ नववारिणि' इति ॥

कात्यायनोऽपि—

'नभोनभस्ययोर्मध्ये सर्वा नद्यो रजस्व

அந்த அகஸ்த்யரின் உதயமும் சரத் காலத்திலேயே ஜ்யோதிச் சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இவ்விதமிருப்பதால் வர்ஷாகாலத்தில் ரஜஸ்வலைகள் என்று சொல்லியதாய் ஆகின்றது.

மரீசி :— கடக மாஸத்தில் எல்லா நதிகளும் ரஜஸ்வலைகளாய் ஆகின்றன. அப்பொழுது வர்ஷாகாலாரம்பத்தில் புது ஜலத்தில் ஸ்நானம் நிஷித்தமாகும்.

வ்ருத்த கார்க்யரும் :— வர்ஷருதுவின் ஆதியில் எல்லா நதிகளும் ரஜஸ்வலைகளாய் ஆகின்றன. அவைகளில் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது, கங்கையைத் தவிர்த்து.

மார்க்கண்டேயர் :— இங்கு, எல்லா நதிகளும் இரண்டு மாதம் முழுவதும் ரஜஸ்வலைகளாய் ஆகின்றன. அப்பொழுது வர்ஷருதுவின் ஆரம்பத்தில் புது ஜலத்தில் ஸ்நானம் நிஷித்தமாகும்.

காத்யாயனரும் :— ச்ராவண பாத்ரபத மாஸங்களின் நடுவில், எல்லா நதிகளும் ரஜஸ்வலைகளாகின்றன. அவைகளில்

लाः । तासु स्नानं न कुर्वीत देवर्षिपितृतर्पणम्' इति ॥

एतत्सर्वं कर्कटादिमासद्वयाभिप्रायम् ॥ यथाह, अत्रिः—

'सिंहकर्कटयोर्मध्ये सर्वा नद्यो रजस्वलाः । न स्नानादीनि कर्माणि तासु कुर्वीत मानवः' इति ॥ सिंहकर्कटमासद्वयमध्ये सर्वा रजस्वला इत्यर्थः ॥

योगयाज्ञवल्क्यः—

'रजोदुष्टेऽम्भसि स्नानं वर्ज्यं नद्यादिषु द्विजैः । कदर्थितं रजस्येषां सन्ध्यावापि च तर्पणम्' इति ॥ कदर्थितं = कुत्सितम् ॥

व्याघ्रपादः—

'सिंहकर्कटयोर्मध्ये सर्वा नद्यो रजस्वलाः । तासु स्नानं न कुर्वीत वर्जयित्वा समुद्रगाः' इति ॥ समुद्रगाः = महानद्यः ॥

ஸ்நானத்தையும், தேவர்ஷி பித்ரு தர்ப்பணத்தையும் செய்யக் கூடாது.

இவையெல்லாம் கடகம் முதலான இரண்டு மாதங்களைச் சொல்வதிலபிப்ராயமுடையவை. ஏனெனில்,

அத்ரி :— ஸிம்ஹ கடக மாஸங்களின் நடுவில் எல்லா நதிகளும ரஜஸ்வலைகளாய் ஆகின்றன. அவைகளில், ஸ்நானம் முதலிய கர்மங்களை மனிதன் செய்யக்கூடாது. ஸிம்ஹ கடக மாஸங்கள் இரண்டிலும், எல்லா நதிகளும் ரஜஸ்வலைகள் என்பது பொருள்

யோகயாக்ஞவல்க்யர் :— நதி முதலியவைகளில் ரஜஸ்ஸால் துஷ்டமான ஜலத்தில் ப்ராம்ஹணர்கள் ஸ்நானத்தை வர்ஜிக்க வேண்டும். ரஜஸ் குத்ஸிதமாகியது. ப்ராம்ஹணர் செய்யும் ஸந்த்யோபாஸனம் தர்ப்பணம் இவையும் குத்ஸிதமாகும்.

வ்யாக்ரபாதர்:— ஸிம்ஹ கர்க்கட மாஸங்களில் எல்லா நதிகளும் ரஜஸ்வலைகளாகின்றன. அவைகளில் ஸ்நானம் செய்யக் கூடாது. ஸமுத்ரத்தைச் சேரும் நதிகளை(மஹா நதிகளை)த் தவிர்த்து.

𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍋𑌽𑌭𑌿𑌹𑌿𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇—

'𑌆𑌦𑍌 𑌕𑌰𑍍𑌕𑌟𑌕𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌨𑌦𑍍𑌯𑍋 𑌰𑌜𑌸𑍍𑌵𑌲𑌾𑌃 । 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌦𑌿𑌨𑌂 𑌤𑍁 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑍇𑌽𑌹𑍍𑌨𑌿 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌯𑍁𑌰𑍍𑌜𑌾𑌹𑍍𑌨𑌵𑍀 𑌯𑌥𑌾' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌮𑌹𑌾𑌭𑌾𑌰𑌤𑍇𑌽𑌪𑌿—

'𑌮𑌹𑌾𑌨𑌦𑍍𑌯𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌿𑌕𑌾 𑌚 𑌕𑌾𑌵𑍇𑌰𑍀 𑌨𑌰𑍍𑌮𑌦𑌾 𑌤𑌥𑌾 । 𑌰𑌜𑌸𑌾 𑌤𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍁𑌷𑍍𑌟𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌯𑍁𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌕𑌟𑌾𑌦𑍌 𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌹𑌂 𑌨𑍃𑌪' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌮𑌹𑌾𑌨𑌦𑍍𑌯𑍋 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇—

'𑌗𑍋𑌦𑌾𑌵𑌰𑍀 𑌭𑍀𑌮𑌰𑌥𑍀 𑌤𑍁𑌙𑍍𑌗𑌭𑌦𑍍𑌰𑌾 𑌚 𑌵𑍇𑌣𑌿𑌕𑌾 । 𑌤𑌾𑌪𑍀 𑌪𑌯𑍋𑌷𑍍𑌣𑌿𑌕𑌾 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍇 𑌤𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌾𑌃 ॥ 𑌭𑌾𑌗𑍀𑌰𑌥𑍀 𑌨𑌰𑍍𑌮𑌦𑌾 𑌚 𑌯𑌮𑍁𑌨𑌾 𑌚 𑌸𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑍀 । 𑌵𑌿𑌶𑍋𑌕𑌾 𑌚 𑌵𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌚 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌸𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌃 ॥ 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑍈𑌤𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌨𑌦𑍍𑌯𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌰𑍍𑌷𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑌾𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑌾𑌮𑌨𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇 𑌤𑍁—

'𑌗𑍋𑌦𑌾𑌵𑌰𑍀 𑌭𑍀𑌮𑌰𑌥𑍀 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌵𑍇𑌣𑍀 𑌸𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑍀 । 𑌤𑍁𑌙𑍍𑌗

அதில் விசேஷம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

பவிஷ்யத்புராணத்தில் :— கடக மாஸத்தில் முதலில், எல்லா மஹாநதிகளும் மூன்று நாள் ரஜஸ்வலைகளாகின்றன. நான்காவது நாளில் சுத்தைகளாய் ஆகின்றன, கங்கைபோல்.

மஹாபாரதத்திலும் :— ஓ அரசனே! மஹாநதிகளும், தேவிகா, காவேரீ, நர்மதா இவைகளும், கடகமாஸம் முதலில் மூன்று நாள் ரஜஸ்ஸினால் தோஷமுள்ளவைகளாய் ஆகின்றன.

மஹாநதிகள் சொல்லப்பட்டுள்ளன,

ப்ரம்ஹபுராணத்தில் :— கோதாவரீ, பீமரதீ, துங்கபத்ரா, வேணிகா, தாபீ, பயோஷ்ணிகா இவை விந்த்யத்தின் தென் பாகத்திலுள்ள மஹாநதிகள். பாகீரதீ, நர்மதா, யமுனா, ஸரஸ்வதீ, விசோகா, விதஸ்தா இவை விந்த்யத்தின் வடக்குப் பாகத்திலுள்ள மஹாநதிகள், இந்தப் பன்னிரண்டு மஹாநதிகளும் தேவர்ஷி க்ஷேத்ரங்களிலிருந்து உண்டாகியவைகளாம்.

வாமனபுராணத்திலானால்:— கோதாவரீ, பீமரதீ, க்ருஷ்ணவேணீ, ஸரஸ்வதீ, துங்கபத்ரா, ஸுப்ரயோகா, வேணீ,

ஸஹ்யா ஸஹ்யப்ரரோஹா வேணீ காவேரிகேதி ச || துங்க3ப4த்3ரா நலிநீ ரேவா வாரிகீதா களஸ்வநா | ஏதா: ஸஹ்ய மஹாநத்3ய: ஸஹ்யபாத3விநி:ஸ்ருதா:' இதி ||

ந்ருஸிம்ஹபுராணேऽபி—

'க3ங்கா3 ச யமுநா கோ3தா3வரீ துங்க3ப4த்3ரிகா | காவேரீ ச மஹாபுண்யா மஹாநத்3ய: ப்ரகீர்திதா:' இதி ||

ப4ரத்3வாஜ:—

'உத்தி2தா ஸமுத்3ரகா3மிநீ யா ப்ரவிஶத்யம்ப3ஸந்ததி: | யா ஸா மஹாநதீ ஜ்ஞேயா ஸர்வபாபப்ரணாஶிநீ' இதி ||

ஏவம் மஹாநதீஷ்வேவ பரிக3ணிதாநாமேவ த்ரித்3ரம் ரஜோதோ3ஷ: | அந்யாஸாம் து ஸமுத்3ரகா3மிநீநாமபி மாஸத்3வயம் ரஜோதோ3ஷ இத்யபி4ப்ராய:,

காத்யாயந:—

'ப்ராவ்ருட்காலே மஹாநத்3ய: ஸந்தி நித்யம் ரஜஸ்வலா: | தாஸு ஸ்நாநம் ந குர்வீத வர்ஜயித்வா து ஜாஹ்நவீம்' இதி ||

காவேரீ, துங்கபத்ரா, நளிநீ, ரேவா, வாரிகீதா, களஸ்வநா என்ற இவையும் ஸஹ்யமலையின் அடியினின்றும் வெளிவந்துள்ள மஹாநதிகளாம்.

ந்ருஸிம்ஹ புராணத்திலும் :— கங்கா, யமுநா, கோதாவரீ, துங்கபத்ரா, காவேரீ என்ற நதிகளும் மஹாபுண்யமான மஹாநதிகள் எனச் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

பரத்வாஜர் :— மலையில் உண்டாகி, ஸமுத்ரத்தை அடையும் ஜலப்ரவாஹமெதுவோ அது, ஸகல பாபங்களையு மகற்றும் மஹாநதி என்று அறியத் தகுந்தது.

இவ்விதம் மஹாநதி யென்று எண்ணப்பட்ட நதிகளுக்கே மூன்று நாள் ரஜோதோஷம். மற்ற நதிகள் ஸமுத்ரகாமினிகளாகினும் அவைகளுக்கு இரண்டு மாதம் ரஜோதோஷமுண்டு, என்ற அபிப்ராயத்தைக் கொண்டு சொல்லுகிறார்,

காத்யாயனர் :— வர்ஷா காலத்தில் மஹாநதிகள் நித்யமும் ரஜஸ்வலைகளாய் இருக்கின்றன. அவைகளில் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது, கங்கையைத் தவிர்த்து.

தத்ரைவ—

‘கர்கடாதௌ ரஜோதுஷ்டா கோமதீ வாஸரத்ரயம் ।
சந்த்ரபாகா ஸதீ ஸிந்துः ஸரயூர்நர்மதா ததா' இதி ॥

அத்ராபவாதமாஹ மரீசிः—

‘ஆதித்யதுஹிதா கங்கா ப்லக்ஷஜாதா ஸரஸ்வதீ । ரஜஸா நாபிதுஷ்யந்தே யே சாந்யே நதஸம்ஜ்ஞிதாः' இதி ॥

மார்கண்டேயः—

‘காளிந்தீ கௌதமீ கங்கா வேணிகா ச ஸரஸ்வதீ । ஸாமர்த்யாதாதிஜாத்யாச்ச ரஜோநாபிபவந்தி தாः' இதி ॥ ஆதிஜாத்யம் = தேவஸம்பந்தகம் ॥

காத்யாயநோऽபி—

‘ஜாஹ்நவ்யாதித்யஸம்பூதா ப்லக்ஷஜாதா ஸரஸ்வதீ । ரஜஸா நைவ துஷ்யந்தி நதாः க்ருஷ்ணா ச வேணிகா' இதி ॥

வாமநபுராணே—

‘ஸரஸ்வதீ நதீ புண்யா ததா வைதரணீ நதீ ।

காத்யாயனரே :—கடக மாஸத்தின் முதலில் மூன்று நாள், கோமதீ, சந்த்ரபாகா, கோதாவரீ, ஸிந்து, ஸரயூ, நர்மதா என்ற நதிகள் ரஜோதோஷமுடையவைகளாய் இருக்கின்றன.

இங்கு அபவாதத்தைச் சொல்லுகிறார்,

மரீசி :—யமுனா, கங்கா, ப்லக்ஷஜா, ஸரஸ்வதீ இவைகளும், நதமென்று பெயருள்ளவைகளும் ரஜஸ்ஸினால் தோஷமடைவதில்லை.

மார்க்கண்டேயர் :— யமுனா, கௌதமீ, கங்கா, வேணிகா, ஸரஸ்வதீ என்ற இந்த நதிகளின் ஸாமர்த்யத்தாலும், தேவரிடமிருந்துண்டாகியதாலும், அவைகளை ரஜோதோஷம் அவமதிப்பதில்லை.

காத்யாயனரும் :— கங்கா, யமுனா, ப்லக்ஷஜா, ஸரஸ்வதீ, க்ருஷ்ணா, வேணிகா என்ற இவைகளும், நதங்களும் ரஜஸ்ஸினால் தோஷத்தை அடைவதில்லை.

வாமனபுராணத்தில் :— புண்யையான ஸரஸ்வதீ, வைத

ணீ ச மஹாபுண்யா கங்கா மந்தாகினீ ததா । மதுஸ்ரவா அம்ஶுமதீ கௌஶிகீ பாபநாஶினீ । த்ருஷத்வதீ மஹாபுண்யா ததா வைதரணீ நதீ ॥ ஏதாஸாம் வார்ஷிகம் புண்யம் ப்ரவ்ருத்தம் ப்ரவஹேஜ்ஜலம் । ரஜஸ்வலாத்வம் ஏதாஸாம் வித்யதே ந கதாசன' இதி ॥

யம:—

'கங்கா தர்மோத்பவா புண்யா யமுனா ச ஸரஸ்வதீ । அந்தர்கதரஜோதோஷா: ஸர்வகாலமலாஸ்வபி வர்ஜிதா:' இதி ॥

காலாதர்ஶே—

'ஸிம்ஹகர்கடயோர்மத்யே ஸர்வா நத்யோ ரஜஸ்வலா: । த்ரிதினம் ஸ்யுர்மஹாநத்யோ கோதாவரீம் பெண்ணாம் ஸரஸ்வதீம் ॥ பாகீரதீம் ச காளிந்தீம் நதாந் சோணாதிகாந் வினா' இதி ॥

காத்யாயனஸ்து கங்காயா அபி ரஜோதோஷமாஹ—

'ப்ரவ்ருத்தே ஶ்ராவணே மாஸி த்ர்யஹம் கங்கா ரஜஸ்வலா ।

ரணீ, மஹா புண்யையான கங்கை, மந்தாகினீ, மதுப்ரவாஹா, அம்சுமதீ, பாபத்தை யகற்றும் கௌசிகீ, மஹா புண்யையான த்ருஷத்வதீ, வைதரணீ என்ற இந்த நதிகளின், வர்ஷா காலத்தில் பெருகும் ஜலமும் புண்யமாகும். இவைகளுக்கு, ரஜஸ்வலையின் தன்மை ஒருகாலுமில்லை.

யமன் :— கங்கா, தர்மோத்பவா, யமுனா, ஸரஸ்வதீ என்ற இந்த நதிகள், எக்காலத்திலும் நிர்மலங்கள், இவைகளுக்கு ரஜோதோஷமில்லை.

காலாதர்சத்தில் :— ஸிம்ஹ கடக மாஸங்களில் எல்லா நதிகளும் ரஜஸ்வலைகளாய் ஆகின்றன. கோதாவரீ, பெண்ணு, ஸரஸ்வதீ, பாகீரதீ, காளிந்தீ, சோணம் முதலிய நதங்கள் இவைகளைத் தவிர்த்து மற்ற மஹா நதிகள் மூன்று நாள் ரஜஸ்வலைகளாய் ஆகும்.

காத்யாயனரோவெனில் :— கங்கைக்கும் ரஜோ தோஷத்தைச் சொல்லுகிறார்- 'ச்ராவணமாஸம் ஆரம்பித்தவுடன், கங்கை

चतुर्थेऽहनि संप्राप्ते शुद्धा भवति जाह्नवी'
इति ॥

योगयाज्ञवल्क्योऽपि —

'प्रथमं कर्कटादौ तु त्र्यहं गङ्गा रजस्वला'
इति ॥

अत्र जाह्नव्या रजोयोगाभाववचनानां भूयस्त्वात् रजोदोषो नास्त्येव युक्तम् ॥

केचित्तु —

'या नित्यस्रुता नद्यः प्रोक्ता याश्च गङ्गेति कीर्तिताः । सर्वासां कर्कटे मासे रजोदोषो न विद्यते ॥ कावेरी तुङ्गभद्रा च कृष्णवेणी च गौतमी । भागीरथी च विख्याता पञ्च गङ्गाः प्रकीर्तिताः' इति वचनं पठन्तः कावेर्या रजोदोषो नास्तीत्याहुः ॥

अपरे तु — 'कालिन्दी गौतमी गङ्गा वेणिका च सरस्वती । साभ्यो दोषजातानां रजो नास्ति

மூன்றுநாள் ரஜஸ்வலையாயிருக்கிருள். நான்காவது நாள் வந்தவுடன் சுத்தையாய் ஆகிருள்' என்று.

யோகயாக்ஞவல்க்யரும் :— கடக மாஸத்தின் ஆரம்பத்தில் மூன்று நாள் கங்கை ரஜஸ்வலையாய் இருக்கிருள்.

இங்கு, கங்கைக்கு ரஜஸ்ஸம்பந்தமில்லை யென்று சொல்லும் வசனங்களே அதிகமாயிருப்பதால், கங்கைக்கு ரஜோதோஷமில்லை என்பதே யுக்தமாகும்.

சிலரோவெனில் :— "எவை நதம் எனப்படுகின்றனவோ, எவை கங்கை எனச் சொல்லப்பட்டுள்ளனவோ இவைகளுக்குக் கடக மாஸத்தில் ரஜோதோஷமில்லை. காவேரீ, துங்கபத்ரா, க்ருஷ்ணவேணீ, கௌதமீ, பாகீரதீ என்ற ஐந்து நதிகளும் கங்கை யெனச் சொல்லப்பட்டுள்ளன" என்னும் வசனத்தைச் சொல்பவராய், காவேரிக்கு ரஜோதோஷமில்லை என்கின்றனர்.

மற்றவரோவெனில் :- 'யமுனா, கௌதமீ, கங்கா, வேணிகா, ஸரஸ்வதி என்ற இந்த நதிகளை ரஜோதோஷம் அடைவதில்லை'

ஸர்வத்ரைஷு:' இத்யபிதாயா ரஜோதோஷாபாவஸ்ய கௌதமீ பாகீரதீ க்ருஷ்ணவேணீஷு கங்காபிதானஸ்ய 'யாஶ்ச கங்கா: ப்ரகீர்த்திதா:' இதி வசனஸ்ய ஸாவகாஶத்வாத், 'மஹாநத்யோ தேவிகா ச காவேரீ நர்மதா ததா | ரஜஸ்வலாஸ்து விஜ்ஞேயா: கர்கடாதௌ த்ர்யஹம் ந்ருப' இதி பாரதவிஶேஷ மஹாபாரதவசனாச்ச த்ர்யஹம் ரஜோதோஷஸத்த்வமாஹு: ||

ஏவமுக்தரஜோதோஷஸ்ய க்வசித் க்வசிதபவாதமாஹ,

காத்யாயன:—

'உபாகர்மணி சோத்ஸர்கே ப்ரேதஸ்நானே ததைவ ச |
சந்த்ரஸூர்யக்ரஹே சைவ ரஜோதோஷோ ந வித்யதே |
அதிகம் வா ஸமம் வாபி யதி திஷ்டேத் பௌராதனம் | நவேன பூரிதம் தேன ந துஷ்யதீதி ஸூரய:' இதி ||

வ்யாக்ரபாத:—

'கூபே கூபவாபீனாம் அக்ஷய்யோதகயோஸ்ததா |

என்ற வசனப்படி ரஜோதோஷமில்லாத கௌதமீ, பாகீரதீ, கருஷ்ணவேணீ என்றவைகள் கங்கையெனப் பெயருள்ளதால் அவைகளில் 'யாச்சகங்கா: ப்ரகீர்த்திதா:' என்ற வசனம் ஸாவகாசமாயிருப்பதாலும், "மஹாநதிகளான தேவிகா, காவேரீ, நர்மதா இவைகள், கடக மாஸத்தின் முதலில் மூன்று நாள் ரஜோதோஷமுள்ளவைகளாய் ஆகின்றன" என்று, மஹாபாரதத்திலுள்ள விசேஷ வசனத்தாலும், மூன்று நாள் ரஜோதோஷ முண்டென்கின்றனர்.

இவ்விதம் சொல்லப்பட்டுள்ள ரஜோதோஷத்திற்குச் சிற்சிலவிடங்களில் அபவாதத்தைச் சொல்லுகிறார்,

காத்யாயனர் :— உபாகர்மம், உத்ஸர்ஜனம், ப்ரேதஸ்நானம், சந்த்ர ஸூர்ய க்ரஹணம் இவைகளில் ரஜோதோஷமில்லை. புதிதாய் வரும் ஜலத்தைவிட அதிகமாகவோ, ஸமமாகவோ உள்ள நதியின் முந்திய ஜலத்துடன் புது ஜலம் சேர்ந்தால் அந்த ஜலம் துஷ்டமாகாதென்று அறிந்தவர் சொல்லுகின்றனர்.

வ்யாக்ரபாதர் :— குறைவற்ற ஜலமுடைய கிணர்கள்,

ரஜோதோஷவதீ வாபீ ப்ராணினாம் ந தோஷக்ருத்' இதி ||

இதி நதீரஜோதோஷநிர்ணய: ||

கௌணஸ்நாநாநி ||

அத கௌணஸ்நாநாநி | தத்ர,

தக்ஷ:—

'அஶிரஸ்கம் பவேத் ஸ்நாநம் கண்டாத்து ஶக்தித: |
ஆர்த்ரேண வாஸஸா வாऽபி ஸர்வாங்கபரிமார்ஜநம்' இதி ||

ஜாபாலி:—

'அஶிரஸ்கம் பவேத் ஸ்நாநம் ஸ்நாநாஶக்தௌ து கர்மிண: | நாபிமாத்ரம் நிமஜ்ஜ்யாப்ஸு கடிம் வா க்ஷாளயேஜ்ஜலை: ||
ஆர்த்ரேண வாஸஸா வாऽங்கமார்ஜநம் காபிலம் விது:' இதி ||

வாபிகள் இவை இல்லாவிடில், ரஜோதோஷமுள்ள ஜலத்தையும் க்ராமத்தார் உபயோகிப்பது தோஷாவஹமாகாது.

நதிகளின் ரஜோதோஷ நிர்ணயம் முற்றிற்று.

கௌண ஸ்நானங்கள்.

இனி கௌண ஸ்நானங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. அதில்,

தக்ஷர் :— தலையை முழுக்காமல் கழுத்துவரை நனைப்பதும், அதிலும் சக்தியில்லாவிடில் இடுப்புவரையில் நனைப்பதும், அல்லது ஈரமான வஸ்த்ரத்தால் எல்லா அங்கங்களையும் துடைத்துக்கொள்வதும் ஸ்நானமாகும்.

ஜாபாலி :— கர்மத்தை அனுஷ்டிப்பவனுக்குச் சக்தி இல்லாவிடில், தலையை முழுக்காமல் ஸ்நானம் விதிக்கப்படுகிறது. அல்லது, நாபிவரையில் ஜலத்தில் முழுகி இடுப்பை ஜலத்தால் அலம்பலாம். அல்லது, ஈரமான வஸ்த்ரத்தால் அங்கங்களைத் துடைத்துக் கொள்ளலாம், இதைக் காபில ஸ்நானம் என்கின்றனர்.

𑌪𑌰𑌾𑌶𑌰𑌃—

'𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌪𑌞𑍍𑌚 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌹𑌰𑍍𑌷𑌿𑌭𑌿𑌃 । 𑌆𑌗𑍍𑌨𑍇𑌯𑌂 𑌵𑌾𑌰𑍁𑌣𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌂 𑌵𑌾𑌯𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌚 ॥ 𑌆𑌗𑍍𑌨𑍇𑌯𑌂 𑌭𑌸𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌅𑌵𑌗𑌾𑌹𑍍𑌯 𑌤𑍁 𑌵𑌾𑌰𑍁𑌣𑌮𑍍 । 𑌆𑌪𑍋𑌹𑌿𑌷𑍍𑌠𑍇𑌤𑌿 𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌂 𑌵𑌾𑌯𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌗𑍋𑌰𑌜𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍 ॥ 𑌯𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌸𑌾𑌤𑌪𑌵𑌰𑍍𑌷𑍇𑌣 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍁 𑌗𑌾𑌙𑍍𑌗𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌨𑌵𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌦𑌕𑍍𑌷𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌆𑌗𑍍𑌨𑍇𑌯𑌂 𑌵𑌾𑌰𑍁𑌣𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌂 𑌵𑌾𑌯𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌚 । 𑌪𑌞𑍍𑌚 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌨𑍁𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌯𑌮𑍍𑌭𑍁𑌵𑍋𑌽𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

'𑌅𑌶𑌕𑍍𑌤𑌾𑌵𑌶𑌿𑌰𑌸𑍍𑌕𑌂 𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 । 𑌆𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌵𑌾𑌸𑌸𑌾 𑌵𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌨𑌂 𑌕𑌾𑌪𑌿𑌲𑌂 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍 ॥ 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌾𑌦𑍀𑌨𑍍𑌯𑌸𑌮𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌰𑍍𑌮𑌨𑍀𑌷𑌿𑌣𑌃 । 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮

பராசரர் :— புண்யமான ஸ்நானங்கள் ஐந்து என மஹர்ஷிகள் சொல்லியுள்ளனர். அவை, ஆக்னேயம், வாருணம், ப்ராம்ஹம், வாயவ்யம், திவ்யம் எனபனவாம். விபூதியினால் செய்வது ஆக்னேய ஸ்நானமாம். ஜலத்தில் முழுகுவது வாருண ஸ்நானமாம். 'ஆபோஹிஷ்ட' என்ற மந்த்ரங்களால் செய்வது ப்ராஹ்ம ஸ்நானமாம். பசுவின் புழுதியால் செய்வது வாயவ்ய ஸ்நானமாம். வெயிலுடன் கூடிய மழையினால் செய்யும் ஸ்நானம் திவ்ய ஸ்நானமாம். மனிதன் அதில் ஸ்நானம் செய்தால், கங்கையில் ஸ்நானம் செய்தவனாய் ஆகிறான்.

தக்ஷரும் :— ஆக்னேயம், வாருணம், ப்ராம்ஹம், வாயவ்யம், திவ்யம் என்று ஐந்து ஸ்நானங்கள் புண்யமானவை என்று ஸ்வாயம்புவ மனு சொன்னார்.

வ்யாஸர் :— சக்தியில்லாவிடில், சிரஸ்ஸை நனைக்காமல் ஸ்நானம் விதிக்கப்படுகிறது. அல்லது, ஈரமுள்ள வஸ்த்ரத்தினால் அங்கங்களைத் துடைத்துக் கொள்ளுதல் என்ற காபில ஸ்நானமும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அதிலும் அசக்தி இருந்-

ஆக்நேயமுத்திஷ்டம் வாயவ்யம் திவ்யமேவ ச । வாருணம் யௌகிகம் சைவ ஷோடா ஸ்நானம் ப்ரகீர்திதம் । ப்ராஹ்மம் து மார்ஜனம் மந்த்ரை: குசை: ஸோதகபிந்துபி: ॥ ஆக்நேயம் பஸ்மனா பாதமஸ்தகாத் தேஹதூளனம் । கவாம் ஹி ரஜஸா ப்ரோக்தம் வாயவ்யம் ஸ்நானமுத்தமம் ॥ யத்து ஸாதபவர்ஷேண திவ்யம் தத்ஸ்நானமுச்யதே । வாருணம் சாவகாஹஸ்து மானஸம் ஸ்வாத்மவேதனம் ॥ யௌகிகம் ஸ்நானமாக்யாதம் யோகே விஷ்ணுவிசிந்தனம் । ஆத்மதீர்த்தமிதி க்யாதம் ஸேவிதம் ப்ரஹ்மவாதிபி: ॥ மன:ஶுத்திகரம் பும்ஸாம் நித்யம் தத் ஸ்நானமாசரேத் । ஶக்தஶ்சேத் வாருணம் வித்வான் ப்ராயஶ்சித்தே ததைவ ச' இதி ॥

கர்க:—

'திவ்யம் வாயவ்யமாக்நேயம் ப்ராஹ்மம் ஸாரஸ்வதம் ததா ।

தால், ப்ராம்ஹம் முதலிய ஸ்நானங்களைப் புததிமான்கள் சொல்லுகின்றனர். ப்ராம்ஹம், ஆக்னேயம், வாயவ்யம், திவ்யம், வாருணம், யௌகிகம் என்ற இவை கௌணஸ்நானங்களெனப்படும். மந்த்ரங்களுடன் குசோதங்களால் துடைத்துக் கொள்வது ப்ராம்ஹ ஸ்நானம். விபூதியால் கால் முதல் தலை வரையில் தேஹத்தைப் பூசிக்கொள்வது ஆக்னேய ஸ்நானம். பசுக்களின் புழுதியால் செய்யும் ஸ்நானம் வாயவ்ய ஸ்நானம் எனப்படும். இது சிறந்தது. வெயிலுடன் கூடிய மழையினுல் செய்யும் ஸ்நானம் திவ்ய ஸ்நானம் எனப்படுகிறது. ஜலத்தில் முழுகுவது வாருண ஸ்நானம் எனப்படுகிறது. ஆத்ம த்யானம் செய்வது மானஸ ஸ்நானம் எனப்படுகிறது. யோகத்தில் விஷ்ணுவை த்யானித்தல் யௌகிக ஸ்நானம் எனப்படுகிறது. இது ஆத்ம தீர்த்தம என ப்ரஸித்தமாகியது. பிரம்ஹவாதிகளால் ஸேவிக்கப்பட்டது. மனிதருக்கு மனச்சுத்தியைச் செய்வதாகும். நித்யமும் அந்த ஸ்நானத்தைச் செய்யவேண்டும். சக்தியுள்ளவனுகில், அறிந்தவன் வாருண ஸ்நானத்தைச் செய்யவேண்டும். அசுத்தி ஏற்பட்டாலும் அதைச் செய்யவேண்டும்.

கர்க்கர் :— திவ்யம், வாயவ்யம், ஆக்னேயம், ப்ராம்ஹம்,

मानसं चेति विज्ञेयं गौणस्नानं तु षड्विधम्' इति ॥

योगयाज्ञवल्क्यः—

'असामर्थ्याच्छरीरस्य कालशक्त्याद्यपेक्षया ।
मन्त्रस्नानादिकान् सप्त केचिदिच्छन्ति सूरयः ॥ मान्त्रं भौमं तथाऽऽग्नेयं वायव्यं दिव्यमेव च । वारुणं मानसं चेति सप्त स्नानान्यनुक्रमात् ॥ आपोहिष्ठादिभिर्मान्त्रं मृदालम्भस्तु पार्थिवम् । वारुणं चावगाहस्तु मानसं विष्णुचिन्तनम् ॥ मानसं प्रवरं स्नानं सर्वे शंसन्ति सूरयः । आत्मतीर्थप्रशंसायां व्यासेन पठितं यतः' इति ॥

स्मृतिरत्ने—

'चतुर्भुजं महादेवं शङ्खचक्रगदाधरम् । मनसा ध्यायते विष्णुं मानसं स्नानमुच्यते ॥ गाय

ஸாரஸ்வதம், மானஸம என்று கௌண ஸ்நானம் ஆறுவிதம் என்று அறியத் தகுந்தது.

யோகயாக்ஞவல்க்யர் :— சரீரத்தில் சக்தியின்மையாலும், காலம, சக்தி முதலியவைகளை அபேக்ஷித்தும் மந்த்ர ஸ்நானம் முதலிய ஏழு ஸ்நானபேதங்களை வித்வான்கள் விரும்புகின்றனர். அவை மாந்த்ரம், பௌமம், ஆக்னேயம் வாயவ்யம, திவ்யம், வாருணம், மானஸம் என்று ஏழு ஸ்நானங்கள். 'ஆபோஹி' என்பது முதலிய மந்த்ரங்களால் செய்யும் ஸ்நானம் மந்த்ரஸ்நானமாம். ம்ருத்திகையினுல் தேஹத்தைப்பூசிகொள்வது பார்த்திவஸ்நானமாம். ஜலத்தில் முழுகுவது வாருணஸ்நானமாம். விஷ்ணுவை த்யானித்தல் மானஸஸ்நானமாம். அறிந்தவர் எல்லோரும் மானஸஸ்நானத்தைச் சிறந்ததெனப் புகழ்கின்றனர். ஏனெனில், ஆத்மதீர்த்தத்தை ஸ்துதிக்குமிடத்தில் வ்யாஸர் படித்திருப்பதால்.

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில் :— சதுர்ப்புஜனும், பெரியதேவனும், சங்க சக்ர கதைகளைத்தரித்தவனுமாகிய விஷ்ணுவை மனதினுல் த்யானிப்பது மானஸஸ்நானம் என்று சொல்லப்படுகிறது. காயத்ரியால் ஜலத்தை எடுத்து, பத்து முறை அபிமந்த்ரித்து, அந்த

त्र्या जलमादाय दशकृत्वोऽभिमन्त्र्य च । शिरस्यङ्गानि सर्वाणि प्रोक्षयेत्तु पाणिना ॥ स्नानं गायत्रकं नाम सर्वपापप्रणाशनम्' इति ॥

विष्णुः—

'त्र्यृचाभिमन्त्रितं तोयं प्रोक्षयेन्मूर्ध्नि सर्वतः । अनुकल्पमिदं स्नानं सर्वपापहरं नृणाम्' इति ॥

दक्षः—

'आग्नेयं वारुणं ब्राह्मं वायव्यं दिव्यमेव च । मानसं पार्थिवं चैव अष्टमं कापिलं स्मृतम् ॥ सारस्वतं तथा प्रोक्तं नवमं स्नानमुत्तमम्' इति ॥

तत्राग्नेयस्नानप्रकारमाह, भरद्वाजः—

'प्राङ्मुखश्चरणौ हस्तौ प्रक्षाल्याचम्य पूर्ववत् । प्राणानायम्य सङ्कल्प्य भस्मस्नानं समाचरेत् ॥ आदाय भसितं श्वेतं अग्निहोत्रसमुद्भवम् । ईशानेन तु मन्त्रेण मूर्ध्नि विनिक्षिपेत् ॥ तत आदाय

ஜலத்தால் சிரஸ்ஸிலும் எல்லா அங்கங்களிலும ப்ரோக்ஷித்துக கொள்ளவேண்டும். இது ஸகலபாபங்களேயுமகற்றும் காயத்ர ஸ்நானம் எனப்படும்.

விஷ்ணு :— (ஆபோஹிஷ்ட முதலிய) மூன்று ருக்குகளால் அபிமந்திரிக்கப்பட்ட ஜலத்தைத் தலேயிலும் அங்கங்களிலும் ப்ரோக்ஷித்துக்கொள்ளவேண்டும். இது மனிதரின் ஸகலபாபங் களேயும் ஹரிக்கும் அனுகல்பஸ்நானமாம்.

தக்ஷர் :— ஆக்னேயம், வாருணம், ப்ராம்ஹம், வாயவ்யம், திவ்யம், மாநஸம், பார்த்திவம், என்று ஏழு ஸ்நானங்கள். எட்டாவது காபிலம், ஒன்பதாவது ஸாரஸ்வத ஸ்நானம். இது சிறந்தது. அவைகளுள் ஆக்னேயஸ்நானத்தைச் சொல்லுகிறார்,

பரத்வாஜர் :— கால் கைகளே அலம்பி, கிழக்கு முகமாய் முன் போல் ஆசமனம் செய்து, ப்ராணுயாமம் செய்து, ஸங்கல்ப் பித்து, பஸ்மஸ்நானத்தைச் செய்யவேண்டும். அக்னிஹோத் ரத்திலுண்டாகியதும், வெண்ணிறமுள்ளதுமான பஸ்மத்தை

வக்த்ரே தத்புருஷேண து । அகோரேண ச ஹ்ருதயே குஹ்யே வாமதேவேந ச ॥ ஸத்யோஜாதாபிதாநேந பஸ்ம பாதத்வயே க்ஷிபேத் । ஸர்வாங்கம் ப்ரணவேநைவ உத்தூளநமாசரேத் ॥ ஏததாக்நேயகம் ஸ்நாநம் கதிதம் பரமர்ஷிபி: । ஸர்வகர்மவிஶுத்த்யர்த்தம் குர்யாதாதாவிதம் புத:' இதி ॥

ஆபஸ்தம்போऽபி—

'பஸ்ம ஸ்யாதக்நிஹோத்ராக்நேராவஸத்யாக்நிஜம் அபி வா । அபாவே சாநயோர்விப்ர: ஸ்வக்ருஹ்யாக்நேரதோऽபி வா ॥ பஸ்மாதாய விதிவத் ஸ்நாநமாக்நேயமாசரேத் । பஸ்ம ஸவ்யகரே வாபி விந்யஸ்ய ப்ராக்யதோதிதம் ॥ ஸௌவர்ணே ராஜதே வாபி தாம்ரே வா பாத்ரகேऽபி வா । அக்நிரித்யாதிபி: ஷட்பிர்மந்த்ரை: ப்ரணவேந ததைவ ச ॥ ஷட்பிர்மந்த்ரை: ப்ரஜப்யைந காஸ்யஹ்ருத்ஸம்ஹ்ருத்ய வர்த்தயே । ஓம் ஈஶாநாத்யை: பஞ்சபிர்மந்த்ரை: குர்யாதுத்தூளநம் தத:' இதி ॥

எடுத்து, ஈசான மந்த்ரத்தால் சிரஸ்ஸிலும் தத்புருஷ மந்த்ரத்தால், முகத்திலும், அகோரமந்த்ரத்தால் மார்பிலும், வாமதேவ மந்த்ரத்தால் குஹ்யத்திலும், ஸத்யோஜாத மந்த்ரத்தால் பாதங்களிலும் தரிக்கவேண்டும். ப்ரணவ மந்த்ரத்தால் ஸர்வாங்கத்திலும் உத்தூளனம் செய்து கொள்ளவேண்டும், இது ஆக்னேய ஸ்நானம், பெரிய முனிவர்களால் சொல்லப்பட்டது. எல்லாக்கர்மங்களும் குறைவிலாதிருப்பதற்காக ஆதியில் இதைச் செய்யவேண்டும், அறிந்தவன்.

ஆபஸ்தம்பரும்:— பஸ்மமானது அக்னிஹோத்ராக்னியிலிருந்து உண்டாகியதாகும், அல்லது, ஆவஸத்யாக்னியினுடையதாயிருக்கலாம். இவ்விரண்டுமில்லாவிடில், தனது ஔபாஸனாக்னியினுடையதாயிருக்கலாம் ப்ராம்ஹணன் பஸ்மத்தை க்ரஹித்து விதிப்படி ஆக்னேயஸ்நானத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டும். முன் சொல்லிய விதிப்படியுள்ள பஸ்மத்தை க்ரஹித்து, இடது கையிலாவது, ஸ்வர்ணம், வெள்ளி, தாம்ரமான பாத்ரத்திலாவது, வேறு பாத்ரத்திலாவது வைத்து, 'அக்னிரிதி' முதலான ஆறு மந்த்ரங்களையும், ப்ரணவத்தையும் ஜபித்து, ஈசானாதிகளான ஐந்து

अग्निरित्यादिभिर्मन्त्रैरथर्वशिरसि स्थितैः — 'अग्निरिति भस्म, वायुरिति भस्म, जलमिति भस्म, स्थलमिति भस्म, व्योमेति भस्म, सर्वं ह वा इदं भस्म' इति । अथर्वशिरः ॥

लिङ्गपुराणेऽपि —

'ईशानेन शिरोदेशं मुखं तत्पुरुषेण तु । उरोदेशमघोरेण गुह्यं वामेन सुव्रत ॥ सद्येन पादौ सर्वाङ्गं प्रणवेन विशोधयेत् । कृत्वापि पातकं पापं मृत्युकालेऽपि यो द्विजः ॥ भस्मस्नायी भवेच्चास्य क्षिप्रं पापैः प्रमुच्यते' इति ॥

स्मृतिसारसमुच्चये —

'त्र्यायुषेणैव मन्त्रेण शिरआपादमस्तकम् । गोशकृद्भस्म यच्चाङ्गे पुण्यं भस्मस्नानं तदुच्यते' इति ॥

वारुणस्नानमाह व्यासः —

'स्नानमब्दैवतैर्मन्त्रैः जले मज्जनमाचरेत् ।

மந்த்ரங்களால், முறையே சிரஸ், முகம், மார்பு, குஹ்யம், பாதங்கள் இவைகளில் உத்தூளனம் செய்யவேண்டும. அகனிரித்யாதி மந்த்ரங்கள் அதர்வ சிரத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

லிங்க புராணத்திலும்:—ஈசான மந்த்ரத்தால் சிரஸ்ஸையும், தத்புருஷ மந்த்ரத்தால் முகத்தையும, அகோர மந்த்ரத்தால் மார்பையும், வாமதேவ மந்த்ரத்தால் குஹ்யத்தையும், ஸத்யோஜாத மந்த்ரத்தால் கால்களையும, ப்ரணவத்தால் ஸர்வாங்கத்தையும் சுத்தம் செய்யவேண்டும். அதிகபாபம் செய்தவனாயினும் எந்த ப்ராம்ஹணன் மரணகாலத்திலாவது இவ்விதம் பஸ்ம ஸ்நானம் செய்கின்றானோ அவன் உடனே பாபங்களால் விடப்படுகின்றான்.

ஸ்ம்ருதிஸாரஸமுச்சயத்தில்:—த்ராயுஷ மந்த்ரங்களால் பசுவின் சக்ருத்தாலுண்டாகிய பஸ்மத்தால் தலை முதல் கால்வரையில் பூசிக்கொள்வது எதுவோ, அது புண்யமான பஸ்மஸ்நானம் எனப்படுகிறது.

வாருணஸ்நானத்தைச் சொல்லுகிறார்,

வ்யாஸர்:— ஜலதேவதாகமான மந்த்ரங்களுடன் ஜலத்தில்

தர்ப்பணம் பித்ருதேவானாம் ஸ்நானம் வாருணமுச்யதே' இதி ॥

போதாயன: —

'ஜலாவகாஹனம் ஸ்நானம் வாருணம் ஸார்வவர்ணிகம் ।
மந்த்ரவத் ப்ரோக்ஷணம் சாபி த்விஜாதீநாம் விசிஷ்யதே' இதி ॥

ப்ராஹ்மஸ்நானப்ரகாரமாஹ காத்யாயன: — 'ஆபோ ஹிஷ்டாதிபிர்ப்ராஹ்மம் மந்த்ரஸ்நானம் ஹி தத்ஸ்ம்ருதம் । குசாக்ரைர்மார்ஜனம் கார்யம் தைவதீர்த்தேன வா த்விஜ: ॥ ருகந்தே மார்ஜனம் கார்யம் பாதாந்தே வா ஸமாஹித: । த்ர்யருசஸ்யாந்தேऽதவா கார்ய: சிஷ்டானாம் மதமீத்ருசம்' இதி ॥

பாதாந்தமார்ஜனப்ரகாரமாஹ ப்ரஹ்மா —

'ஹர்வி மூர்த்நி ததாऽऽகாஶே மூர்த்ந்யாகாஶே ததா

முழுகி, பித்ருக்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் தர்ப்பணம் செய்வது வாருணஸ்நானம் எனப்படுகிறது

போதாயனர்:— ஜலத்தில் முழுகுவது வாருணஸ்நானம். இது எல்லாவர்ணத்தாருக்கும் உரியது. மந்த்ரங்களுடன் ப்ரோக்ஷணமும் செய்து கொள்வதென்பது, முதல் மூன்று வர்ணத்தாருககுமட்டில்.

ப்ராம்ஹஸ்நானப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறார்,

காத்யாயனர்:—'ஆபோஹிஷ்ட' முதலிய மந்த்ரங்களால் செய்யப்படும் ஸ்நானம் ப்ராம்ஹஸ்நானம். அதுவே மந்த்ர ஸ்நானமெனப்படும். ப்ராமஹணன், குசங்களின் நுனிகளாலாவது, தேவதீர்த்தத்தாலாவது மார்ஜனம் செய்து கொள்ள வேண்டும். கவன முடையவனுய் ருக்கின் முடிவிலாவது, பாதத்தின் முடிவிலாவது, மூன்றுருக்குகளின் முடிவிலாவது மார்ஜனம் செய்து கொள்ளவேண்டும். இவ்விதம் சிஷ்டர்களின்கொள்கை.

பாதத்தின் முடிவில் மார்ஜனம் செய்வதின் ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறார்,

ப்ரஹ்மா:— மூன்று ருக்குகளின் ஒன்பது பாதங்களாலும், முறையே, பாதங்களிலும் சிரஸ்ஸிலும் மார்பிலும், சிரஸ்ஸிலும் மார்பிலும் பாதங்களிலும், மார்பிலும் பாதங்களிலும்

𑌭𑍁𑌵𑌿 । 𑌆𑌕𑌾𑌶𑍇 𑌭𑍁𑌵𑌿 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌨𑌿 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌭𑍁𑌵𑌿 = 𑌪𑌾𑌦𑌯𑍋𑌃 । 𑌆𑌕𑌾𑌶𑍇 = 𑌹𑍃𑌦𑌿 ॥

𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇 —

'𑌪𑌚𑍍𑌛𑍋𑌽𑌰𑍍𑌧𑌰𑍍𑌚𑌶𑍋𑌽𑌪𑍍𑌯𑍃𑌕𑍍𑌶𑌃 𑌆𑌪𑍋 𑌹𑌿𑌷𑍍𑌠 𑌤𑍃𑌚𑍇𑌨 𑌚 । 𑌕𑍁𑌶𑌾𑌗𑍍𑌰𑍈𑌰𑍍𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌨𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌦𑍇𑌵𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑍇𑌨 𑌵𑌾 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃 ॥ 𑌪𑌾𑌦𑌾𑌦𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑌰𑍍𑌧𑌰𑍍𑌚𑌾𑌦𑌿 𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌚 । 𑌋𑌗𑌾𑌦𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑍇 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌪𑌰𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑍇𑌽𑌪𑌿 —

'𑌅𑌥𑌾𑌶𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌶𑍁𑌚𑍌 𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌶𑍁𑌚𑌿𑌰𑌾𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑌾𑌯𑌮𑍍𑌯 𑌦𑌰𑍍𑌭𑌪𑌾𑌣𑌿𑌸𑍍𑌤𑌿𑌸𑍃𑌭𑌿𑌰𑌾𑌪𑍋𑌹𑌿𑌷𑍍𑌠𑍀𑌯𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌪𑌚𑍍𑌛𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌦𑌰𑍍𑌭𑍋𑌦𑌕𑍈𑌰𑍍𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌪𑌾𑌦𑌯𑍋𑌰𑍍𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌨𑌿 𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇, 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌨𑌿 𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇

சிரஸ்ஸிலும் ப்ரோக்ஷித்துககொள்வது மந்த்ர ஸ்நானமென்று விதிக்கப்படுகிறது. வேறு ப்ரகாரமும,

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:— ஆபோஹிஷ்ட முதலிய மூன்று ருக்குகளை, பாதம பாதமாகவும, பாதி ருக்காகவும், முழு ருக்காகவும் உச்சரித்துக் குசங்களின் நுனிகளால் மார்ஜனம் செய்ய வேண்டும். தேவதீர்த்தத்தாலாவது செய்யலாம். இந்த மந்த்ர ஸ்நானத்தில் விசேஷமாய் ஒவ்வொரு பாதத்திலும் முதலில் ப்ரணவத்தைச சேர்க்கவும. பாதி ருக்குகளின் முதலிலும் சேர்க்கவும். ருக்கின் ஆதியிலும் சேர்க்கவும்.

க்ருஹ்ய பரிசிஷ்டத்திலும் :— இனி, அசக்தனுக்கு மந்த்ர ஸ்நானம் சொல்லப்படுகிறது. சுத்தமான ஸ்தலத்தில், சுத்தனாய் ஆசமனம் செய்து ப்ராணாயாமம் செய்து, தர்ப்பத்தைக் கையிலுடையவனாய் 'ஆபோஹிஷ்ட' முதலிய மூன்று ருக்குகளால் பாதம் பாதமாய், ப்ரணவபூர்வமாய் தர்ப்ப ஜலங்களால் முறையே 9-ஸ்தானங்களில் மார்ஜனம் செய்து கொள்ளவேண்டும். பாதங்களிலும் சிரஸ்ஸிலும் மார்பிலும், சிரஸ்ஸிலும் மார்பிலும் பாதங்களிலும், பாதங்களிலும் மார்பிலும் சிரஸ்ஸிலும், பிறகு, பாதி ருக்காகப்பிரித்து, சிரஸ்ஸிலும் மார்பிலும், பாதங்களிலும் மார்பிலும், பாதங்களிலும் சிரஸ்ஸிலும், பிறகு, ருக்காகவே உச்சரித்து ஒரு ருக்குக்கு ஒரு முறையாய்,

पादयोः, पादयोर्हृदये मूर्ध्नि च । सकृदर्धर्च-
शो मूर्ध्नि हृदये, पादयोर्हृदये, पादयोर्मूर्ध्नि च । सकृदापो हृदये पादयोर्मूर्ध्नि च । सकृत् द्रुपदेन मूर्ध्नि मार्जयित्वा गायत्र्याऽभिमन्त्रिता अपः प्रणवेन पीत्वा द्विराचामेदेतन्मन्त्रस्नानम्' इति ॥

योगयाज्ञवल्क्यः —

'शन्न आपो द्रुपदा आपोहिष्ठाऽघमर्षणम् । एतैस्तु पञ्चभिर्मन्त्रैर्मन्त्रस्नानमुदाहृतम्' इति ॥

वायव्यसारस्वते दर्शयति बृहस्पतिः —

'वायव्यं गोरजः प्रोक्तं अस्तं गच्छति गोपतौ । विद्वत्सारस्वतीवाक्यं स्नानं सारस्वतं स्मृतम्' इति ॥ गोपतौ = सूर्ये । विद्वत्सारस्वती = वाणी । तया वाक्यं सारस्वतमित्यर्थः ॥

तत्स्वरूपमाह व्यासः —

'स्वयमेवोपसन्नाय विनयेन विजानते । तज्ज्ञ-

மாரிலும், பாதங்களிலும், சிரஸ்ஸிலும் மார்ஜனம் செய்யவும். பிறகு மூன்று ருக்குகளையும் ஜபித்து ஒரு முறை சிரஸ்ஸில் மார்ஜனம் செய்து கொள்ளவும். பிறகு, பத்துத்தடவை காயத்ரியால் அபிமந்திரிக்கப்பட்ட ஜலத்தை ப்ரணவத்தால் பருகி, இரண்டு முறை ஆசமனம் செய்யவேண்டும். இவ்விதம் உள்ளது மந்த்ர ஸ்நானமாம்.

யோகயாக்ஞவல்க்யரோவெனில் :— "சந்ந ஆப:, த்ருபதா, ஆபோஹிஷ்டா, அகமர்ஷணம என்ற இவ்வைந்து மந்த்ரங்களாலும் செய்யப்படுவது மந்த்ர ஸ்நானம்" என்கிறார்.

வாயவ்ய ஸாரஸ்வத ஸ்நானங்களைச் சொல்லுகிறார்,

ப்ருஹஸ்பதி :— ஸூர்யன் அஸ்தமயத்தை அடையும் பொழுது, பசுவின் புழுதியால் செய்வது வாயவ்யஸ்நானம். வித்வான்களின் வாக்கினால் அடையப்பட்டது ஸாரஸ்வதஸ்நானம் என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. அதன் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறார்,

வ்யாஸர் :— தானாகவே ஸமீபத்தில் வந்தவனும், வணக்க

संपादयेत् स्नानं शिष्याय वा सुताय वा ॥ दाक्षायणमयैः कुम्भमयैः मन्त्रवज्जाह्नवीजलमयैः । कृतमङ्गलपुण्याहमयैः स्नानमस्तु तदर्थिनाम् ॥ आदौ तावत् प्रभासे बहुगुणसलिले मध्यमे पुष्करे च गङ्गाद्वारे प्रयागे कनकलसहिते गोकर्णे गयायाम् । राहुग्रस्ते तु सोमे दिनकरसहिते सत्यवत्याविशेषात् ... स्नानमिह ... ॥ प्राप्य सारस्वतं तीर्थं सन्तुष्टमानसः । सर्वतीर्थाभिषेकाद्धि पवित्रं विदुषां हि वाक् ' इति ॥

[illegible] —

शुचिदेशान्मृदं गृह्य कायशुद्ध्यर्थमेव

முடையவனும், சிஷ்யன் அல்லது புத்ரனுமான ப்ராம்ஹணனுக்கு, அந்த ஸ்நான விதியைத் தெரிந்தவனை ப்ராம்ஹணன் ஸ்நானத்தைச் செய்விக்கவேண்டும். அதன் மந்த்ரங்கள் —'தாக்ஷாயணமயை: + அச்சித்ரமஸ்து' என்றவை. இவற்றின் பொருள்—'ஸ்வர்ணமயமான குடங்களாலும் மந்த்ரத்துடன் கூடிய ஜலங்களாலும் மங்களம் புண்யாஹமிவைகளாலும், ஸ்நானத்தை விரும்பியவர்க்கு ஸ்நானமிருக்கக் கடவது.. முதலில் மிகுந்த குணங்களையுடைய ஜலத்தையுடைய ப்ரபாஸத்திலும், மத்யமான புஷ்கரத்திலும், கங்காத்வாரத்திலும், கனகலத்துடன் கூடிய ப்ரயாகத்திலும், கோகர்ணத்திலும், கயையிலும், சந்த்ரன் ராகுவினால் பிடிக்கப்பட்டிருக்கும்போதும், ஸூர்ய க்ரஹணத்திலும், குழந்தையைவிடப் பேதமில்லாததால், இவனுக்கு ப்ரஸித்தங்களும், மூன்றுலகங்களாலும் அறியப்பட்டவையுமான இவைகளால் குறைவிலாத ஸ்நானமுண்டாகக் கடவது' என்பது. இந்த ஸாரஸ்வத தீர்த்தத்தை அடைந்து ஸந்துஷ்ட சித்தனாய் ஆகவேண்டும். ஸர்வதீர்த்தங்களிலும ஸ்நானம் செய்வதைவிட வித்வான்களின் வசனம் சுத்தமானதல்லவா.

வ்யாஸரே:- சுத்தமான ஸ்தலத்திலிருந்து ம்ருத்தை க்ரஹித்து, பூதேவதாகமான மந்த்ரங்களால் தேஹத்தில் பூசிக்கொள்ள

𑌪𑌨𑌮𑍍 । 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌃 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌵𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍈𑌃 𑌭𑍌𑌮𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌤𑌦𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇' ॥ 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑍇 𑌹𑌨 𑌮𑍇 𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌯𑌃 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌵𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃 ॥ '𑌗𑍋𑌖𑍁𑌰𑌾𑌦𑍍𑌰𑌜 𑌆𑌦𑌾𑌯 𑌗𑍋𑌸𑌾𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍀𑌂 𑌜𑌪𑍇𑌦𑍍𑌬𑍁𑌧𑌃 । 𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌤𑌦𑌾𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌾𑌯𑌵𑍍𑌯𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌾𑌯𑌣𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑍇 𑌤𑍁 𑌯𑌦𑌾 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌸𑌵𑌃 । 𑌆𑌤𑌪𑍇𑌨 𑌸𑌹 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌤𑌦𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ 𑌹𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌰𑌵𑌿𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌨𑍀𑌲𑌜𑍀𑌮𑍂𑌤𑌸𑌂𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌭𑍁𑌜𑌮𑍍 ॥ 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌚𑌕𑍍𑌰𑌗𑌦𑌾𑌪𑌦𑍍𑌮𑌧𑌾𑌰𑌿𑌣𑌂 𑌵𑌨𑌮𑌾𑌲𑌿𑌨𑌮𑍍 । 𑌤𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑍋𑌦𑌕𑌜𑌾𑌂 𑌧𑌾𑌰𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌪𑌤𑌨𑍍𑌤𑍀𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌨𑌿 ॥ 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑍇𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌰𑌨𑍍𑌧𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑍀𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌕𑌾𑌂 𑌤𑌨𑍁𑌮𑍍 । 𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑌿𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌦𑍇𑌹𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌇𑌦𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌵𑌰𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌾𑌧𑌿𑌕𑌂 𑌮𑌤𑌮𑍍 । 𑌏𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌪𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

வேண்டும். 'ம்ருத்திகே ஹநமேபாபம்' என்பது முதலியவை பார்த்திவஸம்யுக்த மந்த்ரங்களாம். பசுவின் குளம்பிலிருந்து தூளியை எடுத்து கோஸாவித்ரியை ஜபிக்க வேண்டும். அறிந்தவன் பிறகு அந்தத் தூளியை அங்கங்களில் பூசிக்கொண்டால், அது வாயவ்யஸ்நானம் எனச் சொல்லப்படுகிறது. உத்தராயணத்தில் வெயிலுடன் மழை பொழியும்போது, அதனுல் ஸ்நானம் செய்வது திவ்யஸ்நானம் எனப்படுகிறது. ஸகல ப்ராணிகளின் ஹ்ருதயத்திலிருப்பவனும், ஸூர்யமண்டலத்திலிருப்பவனும், கருமேகம் போன்றவனும், நான்கு கைகளுடையவனும், சங்கம், சக்ரம், கதை, பத்மம இவைகளைத் தரித்தவனும், வனமாலையணிந்தவனுமான வாஸுதேவனை த்யானித்து, அவனது பாதத்தினின்று பெருகும் ஜலத்தின் தாரை, தனது சிரஸ்ஸில் விழுந்து, ப்ரம்ஹரந்த்ரத்தின் வழியாய் தன் சரீரத்திற்குள் நுழைவதாய் த்யானிக்கவேண்டும். அந்தத் தாரையால் தன் தேஹம் முழுவதும் அலம்பப்பட்டதாய் த்யானிக்கவேண்டும். சிறந்ததான இந்த ஸ்நானம், ஆயிரம் மந்த்ரஸ்நானத்தைவிட அதிகமென மதிக்கப்பட்டது. இவ்விதம் ஸ்நானம் செய்தால் எல்லாப்பாபங்களாலும் அவச்யம் விடுபடுவான்.

கௌர்மபுராணே—

'அஶக்தாயத்யே ஸமாத்வநே ஸ்நாநமேவ ஸமாசரேத் ।
ப்ராஹ்மாதீந்யந்யதாऽஶக்தௌ ஸ்நாநாந்யாஹுர்மநீஷிண:' இதி ॥

ஜாபாலி:—

'அஶிரஸ்கம் பவேத் ஸ்நாநம் ஸ்நாநாஶக்தௌ து கர்மிண: । தஸ்யாப்யஸாமர்த்ய்யே மந்த்ரஸ்நாநாதிகம் சரேத்' இதி ॥

ஸ்ம்ருத்யந்தரே—

'அஸாமர்த்யாச்சரீரஸ்ய வைஷம்யாத்தேஶகாலயோ: ।
ஸ்நாநாந்யேதாநி துல்யாநி வாருணேந பவந்தி ஹி' இதி ॥

மநு:—

'ப்ரபு: ப்ரதமகல்பஸ்ய யோऽநுகல்பேந வர்த்ததே । ந ஸாம்பராயிகம் தஸ்ய துர்மதேர்வித்யதே பலம்' இதி ॥ ஸாம்பராயிகம் = ஆமுஷ்மிகம் ॥

இதி கௌணஸ்நாநாநி ॥

கூர்ம புராணத்தில்:— *அசுத்திஏற்பட்டால் வாருணஸ்நானத்தையே செய்யவேண்டும். அதில் சக்தியில்லாவிடில் ப்ராம்ஹாதி ஸ்நானங்களை விதவான்கள் சொல்லுகின்றனர்.*

ஜாபாலி :— *கர்மத்தை அனுஷ்டிப்பவனுக்கு வாருண ஸ்நானத்தில் சக்தி இல்லாவிடில் தலையை முழுக்காமல் கழுத்துவரையில் நனைத்து ஸ்நானம் செய்யவேண்டும் அதிலும் சக்தியில்லாவிடில் மந்த்ர ஸ்நானம் முதலியதைச் செய்யவும்.*

மற்ருெரு ஸ்ம்ருதியில் :— *சரீரத்தின் ஸாமர்த்யமின்மையாலும், தேசகாலங்களின் ஒற்றுமையில்லாததாலும், இந்த ஸ்நானங்களும் வாருண ஸ்நானத்திற்குச் சமமாய் ஆகின்றன.*

மனு :— *முக்ய கல்பத்தை அனுஷ்டிப்பதற்குச் சக்தனுயிருந்தும் எவன் அனுகல்பத்தில் ப்ரவர்த்திக்கின்ருனே அந்தத் துர்ப்புத்திக்குப் பாரலௌகிகமான பலம் இல்லை.*

கௌணஸ்நானம் முற்றிற்று.

𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌧𑌾𑌰𑌣𑌵𑌿𑌧𑌿𑌃 ॥

𑌅𑌥𑍋𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌧𑌾𑌰𑌣𑌵𑌿𑌧𑌿𑌃 ॥ 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍—

'𑌅𑌥 𑌗𑍋𑌪𑍀𑌚𑌨𑍍𑌦𑌨𑌂 𑌨𑌮𑌸𑍍𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑍍𑌯, 𑌗𑍋𑌪𑍀𑌚𑌨𑍍𑌦𑌨 𑌪𑌾𑌪𑌘𑍍𑌨 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌦𑍇𑌹𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌭𑌵 । 𑌚𑌕𑍍𑌰𑌾𑌙𑍍𑌕𑌿𑌤 𑌨𑌮𑌸𑍍𑌤𑍁𑌭𑍍𑌯𑌂 𑌧𑌾𑌰𑌣𑌾𑌨𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌦𑍋 𑌭𑌵 ॥ 𑌇𑌮𑌂 𑌮𑍇 𑌗𑌙𑍍𑌗𑍇 𑌇𑌤𑌿 𑌜𑌲𑌮𑌾𑌦𑌾𑌯 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌰𑍍𑌨𑍁𑌕𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌘𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌅𑌤𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌅𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌨 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾𑌭𑌿𑌰𑍃𑌗𑍍𑌭𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌚 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌾𑌰𑌮𑌭𑌿𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯, 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌚𑌕𑍍𑌰𑌗𑌦𑌾𑌪𑌾𑌣𑍇 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌕𑌾𑌨𑌿𑌲𑌯𑌾𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤 । 𑌗𑍋𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑌰𑍀𑌕𑌾𑌕𑍍𑌷 𑌰𑌕𑍍𑌷 𑌮𑌾𑌂 𑌶𑌰𑌣𑌾𑌗𑌤𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌗𑍃𑌹𑌸𑍍𑌥𑍋 𑌲𑌲𑌾𑌟𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍇𑌷𑍍𑌵𑌨𑌾𑌮𑌿𑌕𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌕𑍇𑌶𑌵𑌾𑌦𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌨𑌾𑌮𑌭𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌾𑌰𑍀 𑌵𑌾𑌨𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌥𑍋 𑌵𑌾 𑌲𑌲𑌾𑌟𑌕𑌣𑍍𑌠𑌹𑍃𑌦𑌯𑌬𑌾𑌹𑍁

ஊர்த்வ புண்ட்ர தாரண விதி.

இனி ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தைத் தரிப்பதின் விதி சொல்லப் படுகிறது. அதில்,

வாஸுதேவோபநிஷத் :— *பிறகு கோபீசந்தனத்தை நமஸ்கரித்து, எடுத்து 'கோபீ சந்தன+முக்திதோபவ' என்று ப்ரார்த்திக்கவும். இதன் பொருள்— 'பாபத்தை அகற்றுவதும், விஷ்ணுதேஹத்திலுண்டாகியதும், சக்ரத்தால் அடையாள மிடப்பட்டதுமான ஓ கோபீசந்தன! உனக்கு நமஸ்காரம். உன்னைத்தரிப்பதால் முக்தியை அளிப்பாயாக' என்பது, 'இமம்மே கங்கே' என்பதால் ஜலத்தை எடுத்து, 'விஷ்ணோர் நுகம்' என்பதால் தேய்க்கவேண்டும். 'அதோதேவா:' என்பது முதலிய ருக்குகளாலும், மூன்று தடவை விஷ்ணுகாயத்ரியாலும் அபிமந்த்ரித்து, 'சங்க சக்ர+சாரணாகதம்' என்று என்னை (விஷ்ணுவை) த்யானித்து நெற்றி முதலிய 12-இடங்களில் அநாமிகாவிரலால், விஷ்ணுகாயத்ரியாலாவது, 'கேசவ' முதலிய 12-நாமங்களாலாவது க்ருஹஸ்தன் தரிக்கவும். ப்ரம்ஹசாரியாயினும், வானப்ரஸ்தனாயினும், நெற்றி, கழுத்து, மார்பு,*

மூலேஷு வைஷ்ணவ்யா காயத்ர்யா க்ருஷ்ணாதிநாமபஞ்சபிர்வா தாரயேத் | யதிஸ்தர்ஜந்யா ஶிரோலலாடஹ்ருதயேஷு ப்ரணவேந தாரயேத் | பரமஹம்ஸோ லலாடே ப்ரணவேநைகமூர்த்வபுண்ட்ரம் தாரயேத் | தத்ர தீபப்ரகாஶம் ஸ்வாத்மானம் பஶ்யந் 'ப்ரஹ்மாஹமஸ்மீ'தி பாவயந் யோகீ மத்ஸாயுஜ்யமவாப்நோதி || ஊர்த்வதண்ட்யூர்த்வரேதாஶ்ச ஊர்த்வபுண்ட்ர்யூர்த்வயோகவாந் | ஸ ஊர்த்வம் பதமாப்நோதி யதிரூர்த்வசதுஷ்கவாந் || ப்ராஹ்மணாநாம் ச ஸர்வேஷாம் வைதிகாநாமநுத்தம | கோபீசந்தநவாரிப்யாம் ஊர்த்வபுண்ட்ரம் விதீயதே || யோ கோபீசந்தநாபாவே து துலஸீமூலம்ருத்திகாம் | முமுக்ஷுர்தாரயேந்நித்யம் அபரோக்ஷாத்மஸித்தயே' இதி ||

மஹோபநிஷதி—

'த்ருதோர்த்வபுண்ட்ர: பரமேஶிதாரம் நாராயணம்

கைகளின் மேல்பாகம் இவைகளில் விஷ்ணுகாயத்ரியாலாவது, 'க்ருஷ்ண' முதலிய ஐந்து நாமங்களாலாவது தரிக்கவேண்டும். யதி, தர்ஜனீ விரலால், தலை, நெற்றி, மார்பு இவைகளில் ப்ரணவத்தால் தரிக்கவும். பரமஹம்ஸன், நெற்றியில், ப்ரணவத்தால் ஒரு ஊர்த்வ புண்ட்ரத்தைத் தரிக்கவேண்டும். அதில் தீபம் போல் ப்ரகாசிக்கும் தன் ஆத்மாவை த்யானித்து 'ப்ரம்ஹாஹமஸ்மி' என்று பாவிப்பவனாகிய யோகீ எனது ஸாயுஜ்யத்தை அடைகிறான். தண்டம், ரேதஸ், புண்ட்ரம், யோகம் என்ற இந்த நான்கையும் ஊர்த்வமாய் உடைய யதி ஊர்த்வமான (உயர்ந்ததான) பதத்தை அடைகிறான். வைதிகரான ப்ராம்ஹணர் எல்லோருக்கும் கோபீசந்தனம் ஜலம் இவைகளால் ஊர்த்வ புண்ட்ரம் விதிக்கப்படுகிறது. எவன் முமுக்ஷுவோ அவன் கோபீசந்தனம் இல்லாவிடில், துளஸியின் அடியிலுள்ள ம்ருத்திகையை, அபரோக்ஷாத்மக்ஞானஸித்திக்காகத் தரிக்கவேண்டும்.

மஹோபநிஷத்தில் :— மனிதன், ஊர்த்வ புண்ட்ரம் தரித்தவனாய், பரமேச்வரனும், ஸாங்க்ய யோக சாஸ்த்ரங்களால் அறியக்கூடியவனுமான நாராயணனை த்யானித்தால், ஸகல

ஸாத்⁴வ்யோ மாயிமத்⁴ய: । ஜ்ஞாநாத் விமுச்யதே நரஸ்ஸர்வேப்⁴ய: ஸம்ஸாரபா⁴ரேப்⁴ய இஹைவைதி விஷ்ணும்' இதி ॥

கட²ஶாகா²யாமபி —

'யோ த்⁴ருதோர்த்⁴வபுண்ட்³ர: பரமீஶம் விஷ்ணும் பரம் த்⁴யாயதி யோ மஹாத்மா । ஸ்வரேண மந்த்ரேண ஸதா³ ஹ்ருதி³ஸ்த²ம் பராத்பரம் யோ மஹதோ மஹாந்தம்' இதி ॥

ஆத²ர்வணே — 'ஹரே: பதா³க்ருதிமாத்மநோ ஹிதாய மத்⁴யே ச்சி²த்³ரம் ஊர்த்⁴வபுண்ட்³ரம் யோ தா⁴ரயதி ஸ பரஸ்ய ப்ரியோ ப⁴வதி ஸ புண்யவாந் ப⁴வதி ஸ முக்திமாந் ப⁴வதி' இதி ॥

அத்ரோபப்³ரும்ஹணாநி ஸ்ம்ருதிபுராணவசநாநி லிக்²யந்தே । உபப்³ரும்ஹணத்வம் ச தேஷாம் மஹாபா⁴ரதே த³ர்ஶிதம் — 'இதிஹாஸபுராணாப்⁴யாம் வேதா³ர்த²முபப்³ரும்ஹயேத்' இதி ॥

ஸம்ஸார பாரங்களாலும் விடுபடுவான். இங்கேயே விஷ்ணுவையும் அடைவான்.

கடசாகையிலும் :— எவன் ஊர்த்வ புண்ட்ரம் தரித்தவனும், சக்ரஹஸ்தனும், ஈசனும், பரனும், எப்பொழுதும் ஹ்ருதயத்திலிருப்பவனும், பரத்திற்கும் பரனும், மஹத்திற்கும் மஹானுமான விஷ்ணுவை ப்ரணவ மந்த்ரத்தால் த்யானிக்கின்றனோ அவன் மஹாத்மா எனப்படுகிறான்.

ஆதர்வணத்திலும் :— எவன் தனக்கு நன்மைக்காக, ஹரியின் பாதம் போன்றதும், நடுவில் சித்ரமுள்ளதுமான ஊர்த்வ புண்ட்ரத்தைத் தரிக்கின்றனோ அவன் பரமாத்மாவுக்கு ப்ரியனாய் ஆகிறான், அவன் புண்யமுடையவனாகிறான், அவன் முக்தியடைபவனாகிறான்.

இங்கு உபப்ரும்ஹணங்களான (அர்த்தத்தை நிர்ணயிக்கின்ற) ஸ்ம்ருதி புராண வசனங்கள் எழுதப்படுகின்றன. அந்த ஸ்ம்ருதி புராண வசனங்கள் வேதத்திற்கு உபப்ருஹ்மணங்கள் என்பதும் மஹாபாரதத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது, 'இதிஹாஸத்தாலும், புராணத்தாலும், வேதார்த்தத்தை நிர்ணயிக்கவேண்டும்' என்று.

𑌸𑍍𑌕𑌾𑌨𑍍𑌦𑍇 — '𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌪𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑍋 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌮𑍍 । 𑌬𑌿𑌭𑍇𑌤𑍍𑌯𑌲𑍍𑌪𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌾𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦𑌃 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍁𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣 —

'𑌵𑍇𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑌯𑍇 𑌹𑌿 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌮𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑍀𑌤𑌵𑍇𑌦𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌯𑍋 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍂𑌤𑌸𑌂𑌹𑌿𑌤𑌾𑌯𑌾𑌂 —

'𑌅𑌨𑍇𑌕𑌶𑌾𑌖𑌾𑌸𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑌯𑍇 । 𑌸𑍍𑌵𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑍋 𑌹𑍍𑌯𑍁𑌪𑌬𑍃𑌂𑌹𑌣𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍌 —

'𑌉𑌪𑌵𑍀𑌤𑌂 𑌶𑌿𑌖𑌾𑌬𑌨𑍍𑌧𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌕𑍃𑌤𑌮𑍍 । 𑌅𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌫𑌲𑌂 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 ॥ (௭) 𑌯𑌾𑌗𑍋 𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌜𑌪𑍋 𑌹𑍋𑌮𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌤𑌰𑍍𑌪𑌣𑌮𑍍 । 𑌭𑌸𑍍𑌮𑍀𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌕𑍃

ஸ்காந்தத்திலும் :— *வேதத்தின் அர்த்தம், புராணங்களாலேயே ஸ்பஷ்டமாய் அறியப்படுகிறதல்லவா. புராணத்தைப் படிக்காத மனிதனிடமிருந்து வேதம் பயப்படுகின்றது.*

ஸுதர்சனாசார்யரும் :— *வேதார்த்தத்தை நிச்சயிக்கும் விஷயத்தில் புராணம் அங்கமாகும். ஸ்ம்ருதிகள், வேதத்திலுள்ள விஷயங்களை நிர்ணயம் செய்பவையாய் இருக்கின்றன.*

ஸூதஸம்ஹிதையிலும் :— *அநேக சாகைகளை அபேக்ஷித்து நிற்கும் வேதார்த்தத்தின் நிர்ணயத்தில், தன் புத்தியால் கல்பிக்கப்பட்ட ந்யாயத்தைக்காட்டிலும், உபப்ரும்ஹணம் மிகப் பெரியதல்லவா.*

விஷ்ணுஸ்ம்ருதியில் :— *உபவீதம், சிகையைக் கட்டுதல், ஊர்த்வபுண்ட்ரம் இவை இல்லாமலும், பவித்ரமில்லாமலும் செய்த, ப்ராம்ஹணனின் கர்மம் பலமற்றதாகும். யாகம், தானம், ஜபம், ஹோமம், அத்யயனம், பித்ருதர்ப்பணம் இவை ஊர்த்வபுண்ட்ர மில்லாமல் செய்யப்பட்டால், அவை முழுதும் சாம்பலாய் ஆகின்றன. அசுத்தன் ஆனாலும், ஆசாரமற்றவன்*

தம் ॥ அஶுசிர்வாப்யநாசார: மநஸா பாபமாசரந் । ஶுசிரேவ பவேந்நித்யம் ஊர்த்வபுண்ட்ரஸ்ய தாரணாத்' இதி ॥

ப்ருகு:—

'உபவீதவிஹீநேந பவித்ரரஹிதேந ச । ததோர்த்வபுண்ட்ரஹீநேந யத்க்ருதம் தந்நிரர்த்தகம்' இதி ॥

மார்க்கண்டேய:—

'அமந்த்ரேண க்ருதம் கர்ம ஹ்யபவித்ரேண வா க்ருதம் । ஊர்த்வபுண்ட்ரம் விநா வாபி கர்ம யச்ச த்விஜை: க்ருதம் ॥ தத்ஸர்வம் ஆஸுரம் வித்யாத் கர்த்தாபி நரகம் வ்ரஜேத்' இதி ॥

தக்ஷ:—

'தர்பபாணிஸ்ஸதா குர்யாத் ஸோத்தரீயோர்த்வபுண்ட்ரக: । வேதோக்தமகிலம் விநா நந்யதா ஸ்யாந்நிரர்த்தகம்' இதி ॥

மரீசி:—

'பவித்ரகரஸ்ஸ்வஸ்த: ஸோத்தரீயோர்த்வபுண்ட்ரக: ।

ஆனாலும், மனதால் பாபத்தைச் செய்பவனானாலும், ஊர்த்வ புண்ட்ரத்தைத் தரித்தால் எப்பொழுதும் சுத்தனாகவே ஆகிறான்.

ப்ருகு:—உபவீத மில்லாதவனாலும், பவித்ர மில்லாதவனாலும், ஊர்த்வபுண்ட்ர மில்லாதவனாலும் எக்கார்யம் செய்யப் பட்டதோ அது வீணாகும்.

மார்க்கண்டேயர்:— மந்த்ர மில்லாமலும், பவித்ரமில்லாமலும், ஊர்த்வபுண்ட்ர மில்லாமலும் ப்ராம்ஹணரால் செய்யப்பட்ட கர்மம் எதுவோ அது முழுவதும் ஆஸுரம் என்று அறியவும். செய்தவனும் நரகத்தை அடைவான்.

தக்ஷர்:—அறிந்தவன், எப்பொழுதும், வேதத்திற் சொல்லிய எல்லாக் கர்மத்தையும், தர்ப்பபாணியாயும், உத்தரீய முடையவனாயும், ஊர்த்வபுண்ட்ரம் தரித்தவனாயும் செய்ய வேண்டும். இல்லாவிடில் அக்கர்மம் வீணாகும்.

மரீசி:— ப்ராம்ஹணன், ப்ரதிதினம், பவித்ரம் தரித்தவ

रीयधरः कर्म वेदोक्तं विष्णुभक्तः । सर्पं दृष्ट्वा यथा भेका दर्दुरा भयविह्वलाः । ऊर्ध्वपुण्ड्राङ्कितं तद्वत् कम्पन्ते यमकिङ्कराः' इति ।

व्यासः—

'जाह्नवीतीरसम्भूतां मृदं मूर्ध्ना बिभर्ति यः । बिभर्ति रूपं सोऽर्कस्य तमोनाशाय केवलम् ॥ ऊर्ध्वपुण्ड्रं मृदा शुद्धं ललाटे यस्य दृश्यते । स चण्डालोऽपि शुद्धात्मा पूज्य एव न संशयः' इति ॥

स्मृतिसारे—

'स्वाध्याये भोजने चैव होमे मङ्गलकर्मणि । ऊर्ध्वपुण्ड्रधरो भूयात् रक्षसां बाधनाप्तये' इति ॥

आत्रेये— 'ऊर्ध्वपुण्ड्रविहीनं यस्य शरीरं शवसन्निभम् । ऊर्ध्वपुण्ड्रविहीनं तत् श्वपाकमिव स

ஞயும், ஸ்வஸ்தசித்தனும், உத்தரீயமுடையவனும், ஊர்த்வ புண்ட்ரம் தரித்தவனும், வேதத்திற் சொல்லிய கர்மத்தைச் செய்யவேண்டும். உலகில் தவளைகள் பாம்பைக் கண்டால் எவ்விதம் பயத்தால் ஏங்கியவையாய் நடுங்குகின்றனவோ, அவ்விதம், யமகிங்கரர்கள், ஊர்த்வபுண்ட்ரம் தரித்தவனைக் கண்டால் பயந்து நடுங்குகின்றார்கள்.

வ்யாஸர் :—கங்கைக் கரையிலுள்ள ம்ருத்திகையைச் சிரஸ்ஸினால் எவன் தரிக்கின்றானோ அவன், இருளை அழிப்பதற்காக ஸூர்யனின் ரூபத்தைத் தரிக்கின்றான் என்று நினைக்கப்படுகிறான். எவனின் நெற்றியில், ம்ருத்திகையால் சுத்தமான ஊர்த்வபுண்ட்ரம் காணப்படுகிறதோ, அவன் சண்டாளனாயினும், சுத்தனும், பூஜ்யனும் ஆகிறான். ஸம்சயமில்லை.

ஸ்ம்ருதிஸாரத்தில் :— அத்யயனம், போஜனம், ஹோமம், மங்களகார்யம் இவைகளில் ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தைத் தரித்தவனாய் இருக்கவேண்டும். இது ராக்ஷஸர்களை அகற்றுவதற்காகவுமாம்.

ஆத்ரேயத்தில் :— ஊர்த்வபுண்ட்ரமில்லாத சரீரம் எதுவோ அது சவத்திற்குச் சமமாகும். ஊர்த்வபுண்ட்ரமில்லாத

த்யஜேத் ॥ ஊர்த்⁴வம் நயதி யத்புண்ட்³ரம் ப்ராணிந: பாபகாரிண: । தஸ்மாத்தது³ர்த்⁴வபுண்ட்³ரமிதி தஸ்மாத்தத்³ தா⁴ரயேத்³த்³விஜ:' இதி ॥

ஸ்ம்ருத்யந்தரே —

'விஷ்ணுவர்ப்பணவிஹீநம் யச்ச பவித்ரரஹிதம் ததா² । உத்தரீயோர்த்⁴வபுண்ட்³ராப்⁴யாம் ரஹிதம் தந்நிரர்த²கம் ॥ ஹோமே பூஜாதி³ஸமயே ஸாயம்ப்ராதஸ்ஸமாஹித: । ஊர்த்⁴வபுண்ட்³ரத⁴ரோ விப்ர: ஸம்ஶுத்³தோ⁴ நாந்யதா² । நிரூர்த்⁴வபுண்ட்³ரஸ்து ப⁴வேத் க்ஷணமபி ந த்³விஜ: । வைஷ்ணவஶ்ச விஶேஷேண ஸர்வகர்மஸ்வர்ஹதி ॥ ஊர்த்⁴வபுண்ட்³ரம் லலாடே து சதுரங்கு³லமேவ ச । உத³ரே ஹ்ருதி கண்டே² ச த³ஶாஷ்டசதுரங்கு³லாந்து' இதி ॥

ஆக்³நிவேஶ்யாயநி: —

'த்ரிபுண்ட்³ரம் ப்³ராஹ்மணோ வித்³வாந் க்ரீட³யாபி ந

வனை ச்வபாகனைப்போல் பரிஹரிக்கவேண்டும். பாபம் செய்யும் ப்ராணிகளையும் எந்தப் புண்ட்ரம் உயர்ந்த பதத்தை அடைவிக்கின்றதோ அதனால் அதற்கு ஊர்த்வபுண்ட்ரம் எனப் பெயர். ஆகையால் ப்ராம்ஹணன் அதைத் தரிக்கவேண்டும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில் :— விஷ்ணுவுக்கு அர்ப்பணம் செய்யப்படாததும், பவித்ரமில்லாததும, உத்தரீயமில்லாததும், ஊர்த்வபுண்ட்ர மில்லாததுமான கர்மம் வீணாகும். ஹோமம் பூஜை முதலிய ஸமயத்திலும், மாலையிலும், காலையிலும், கவனமுடையவனாய் ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்கும் ப்ராம்ஹணன் சுத்தனாவான். இல்லாவிடில் சுத்தனாகான். ப்ராம்ஹணன் ஒரு க்ஷணமும் ஊர்த்வபுண்ட்ரமில்லாதவனாய் இருக்கக்கூடாது. வைஷ்ணவனால் அவச்யம் தரிக்கவேண்டும். அவன் ஸகல கர்மங்களிலும் அர்ஹனாவான். ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தை நெற்றியில் நாலங்குலமளவும், வயிற்றில் பத்து அங்குலமளவும், மார்பில் எட்டங்குலமளவும், கழுத்தில் நாலங்குலமளவுமாய்த் தரிக்க வேண்டும்.

ஆக்னிவேச்யாயனி :— அறிந்த ப்ராம்ஹணன், விளையாட்

𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌤𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌸𑌮𑍍𑌯𑌗𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰𑌹𑍇—

'𑌶𑍍𑌰𑍌𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌰𑍍𑌤𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌮𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌤𑌃 । 𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌫𑌲𑌾𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌬𑌾𑌧𑌿𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌾𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇𑌷𑍁 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌣𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑌾𑌹—

'𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌾𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌾𑌣𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑌿𑌭𑍇𑌦𑌤𑌃 । 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌦𑍇𑌶𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌫𑌲𑌾𑌨𑌿 𑌚 ॥ 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑌾𑌗𑍍𑌰𑍇 𑌨𑌦𑍀𑌤𑍀𑌰𑍇 𑌮𑌮 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑌃 । 𑌸𑌿𑌨𑍍𑌧𑍁𑌤𑍀𑌰𑍇 𑌚 𑌵𑌲𑍍𑌮𑍀𑌕𑍇 𑌤𑍁𑌲𑌸𑍀𑌮𑍂𑌲𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍇 ॥ 𑌮𑍃𑌦 𑌏𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌦𑌨𑍍𑌯𑌮𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌃 । 𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌂 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑌰𑌂

டாகவும் த்ரிபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்கக்கூடாது. ப்ராம்ஹணன், முயற்சியுடன் ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தை நன்றாய்த் தரிக்கவேண்டும்.

ஸங்க்ரஹத்தில் :— ஊர்த்வபுண்ட்ரம் தரிக்காதவனின் ச்ரௌதஸ்மார்த்த கர்மங்களெல்லாம் பலனற்றதும் பாதிக்கப் பட்டவைகளுமாகின்றன.

புராணங்களுள், ப்ரம்ஹாண்ட புராணத்தில், ப்ரம்ஹாவைக் குறித்துச் சொல்லுகிறார்,

பகவான் :— ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தின் அளவுகளையும், த்ரவ்யங்களையும், விரல்களின் பேதங்களுடன், வர்ணங்களையும், மந்த்ரங்களையும், தேசங்களையும், பலன்களையும் சொல்லப் போகிறேன். மலையின் உச்சியிலும், நதிக்கரையிலும், எனது க்ஷேத்ரத்திலும், ஸமுத்ரக்கரையிலும், புற்றிலும், துளசியின் அடியிலும் உள்ள ம்ருத்திகைகள் க்ரஹிக்கத்தகுந்தவை. மற்ற ம்ருத்திகைகளை வர்ஜிக்கவேண்டும். கறுப்பானது சாந்தியைக் கொடுப்பதாகும். சிவப்பு வச்யகாமாம். மஞ்சள் நிறம் லக்ஷ்மியைச் செய்யும். வெளுப்பு வைஷ்ணவம் எனப்படுகிறது. பெருவிரல் புஷ்டியைக் கொடுப்பதாய்ச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. நடுவிரல் ஆயுளைக்கொடுப்பதாகும். அநாமிகாவிரல் நித்யமும் அன்னத்தைக் கொடுப்பதாம். ஆள்காட்டி விரல் முக்தியை அளிப்பதாம். இந்த விரல்களிலொன்றினால் தரிக்கவேண்டும். நகங்க

ப்ரோக்தம் ரக்தம் வஶ்யகரம் பவேத் ॥ ஶ்ரீகரம் பீதமித்யா
ஹுர் வைஷ்ணவம் ஶ்யாமமுச்யதே । அங்குஷ்ட: புஷ்டித:
ப்ரோக்தோ மத்யமாऽऽயுஷ்கரீ பவேத் ॥ அநாமிகாऽந்நதா
நித்யம் முக்திதா ச ப்ரதேஶிநீ । ஏதைரங்குலிபேதைஸ்து
காரயேந்ந நகை: ஸ்ப்ருஶேத் ॥ வர்த்திதீபாக்ருதிம் வா
பி வேணுபத்ராக்ருதிம் ததா । பத்மஸ்ய முகுலாகாரம்
ததைவ குமுதஸ்ய ச ॥ மத்ஸ்யகூர்மாக்ருதிம் வாऽபி
ஶங்காகாரமதாபி வா । தஶாங்குலப்ரமாணம் துத்தமோத்த
மமுச்யதே ॥ நவாங்குலம் மத்யம் ஸ்யாதஷ்டாங்குலமத:
பரம் । ஸப்த ஷட் பஞ்சபி: புண்ட்ரம் த்ரிவிதம் மத்யம் ஸ்ம்ரு
தம் ॥ சதுஸ்த்ரித்வ்யங்குலைர் புண்ட்ரம் கநிஷ்டம் த்ரிவிதம்
பவேத் । லலாடே கேஶவம் வித்யாந் நாராயணமதோதரே ॥
மாதவம் ஹ்ருதி விந்யஸ்ய கோவிந்தம் கண்டகூபகே । உத
ரே தக்ஷிணே பார்ஶ்வே விஷ்ணும் வித்யாஜ்ஜலேஶயா । ததா
ஶ்வே பாஹுமத்யே து ஸ்மரேத்து மதுஸூதநம் । த்ரி
விக்ரமம் கண்டதேஶே வாமே குக்ஷௌ து வாமநம் ॥ ஶ்ரீதரம்

ளால் தொடக்கூடாது. வர்த்தி தீபம் போலாவது, மூங்கில் இலைபோலாவது, தாமரையின் மொக்குப்போலாவது, ஆம்பல் புஷ்பம்போலாவது, மீன், ஆமை, சங்கு இவைகளின் ஆகாரம் போலாவது, புண்ட்ரத்தைத் தரிக்கவும். பத்தங்குலப்ரமாண முள்ளது மிக உத்தமமாய்ச் சொல்லப்படுகிறது. ஒன்பது அங்குலமுள்ளதும், எட்டு அங்குலமுள்ளதும், ஏழு, ஆறு, ஐந்து அங்குலமுள்ளதும் என்று மூன்று விதம் மத்யமம். நான்கு, மூன்று, இரண்டு அங்குலமுள்ள மூன்றுவிதமும் கனிஷ்டமாகும். நெற்றியில் கேசவ என்றும், வயிற்றில் நாராயண என்றும், மார்பில் மாதவ என்றும், கழுத்துப்பள்ளத்தில் கோவிந்த என்றும், வயிற்றில் வலது பாகத்தில் விஷ்ணு என்றும், வலது கையில் மதுஸூதன என்றும், வலது கண்டதேசத்தில் த்ரிவிக்ரம என்றும், வயிற்றின் இடது பாகத்தில் வாமன என்றும், இடது கையில் ஸ்ரீதர என்றும், இடது கண்டத்தில் ஹ்ருஷீகேச என்றும், முதுகில் பத்மநாப என்றும், கழுத்தின் பின்புறத்தில் தாமோதர என்றும் பன்னிரண்டு நாமங்களை உச்ச

बाहुके वामे हृषीकेशं तु कण्ठके। पृष्ठे तु पद्मनाभं तु ककुद्दामोदरं स्मरेत्। द्वादशैतानि नामानि वासुदेवेति मूर्धनि। पूजाकाले च होमे च सायंप्रातः समाहितः॥ नामान्युच्चार्य विधिना धारयेदूर्ध्वपुण्ड्रकम्॥ ऊर्ध्वपुण्ड्रधरो मर्त्यो म्रियते यत्र कुत्रचित्। श्वपाकोऽपि विमानस्थो मम लोके महीयते' इति॥

वामनपुराणेऽपि नारदं प्रति भगवानाह—

'श्रुतिस्मृत्युक्तमार्गेण मृद्धारणमुच्यते। शृणु वत्स विधानेन मृत्स्नाधारणमुत्तमम्॥ मम क्षेत्रे कुरुक्षेत्रे पुण्यक्षेत्रे तथैव च। पर्वताग्रे नदीतीरे तुलसीमूलमाश्रिते॥ अश्वत्थबिल्ववल्मीकवकुलाः पनसास्तथा। एतेषां मृत्तिकाः ग्राह्या यथाविधिवदाहरेत्' इत्यादि॥

ரித்துத் தரிக்கவும். வாஸுதேவ என்ற நாமத்தை உச்சரித்துத் தலையில் தரிக்கவும். கவனமுள்ளவனாய் மாலையிலும் காலையிலும் பூஜாகாலத்திலும், ஹோமகாலத்திலும் நாமங்களை உச்சரித்து விதிப்படி ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்கவும். ஊர்த்வபுண்ட்ரம் தரித்தவன் எங்கெங்கு இடத்திலாவது மரித்தாலும், அவன் ச்வபாகனாயினும் விமானத்திலிருப்பவனாய் எனது உலகத்தில் சிறப்புறுகிறான்.

வாமன புராணத்திலும், நாரதனைநோக்கிச் சொல்லுகிறார்,

பகவான் :— *ச்ருதியிலும் ஸ்ம்ருதியிலும் சொல்லப்பட்ட விதிப்படி ம்ருத்திகையின் தாரணம்சொல்லப்படுகிறது. ஓவத்ஸ? விதிப்படி சிறந்ததான ம்ருத்திகாதாரணத்தைக் கேட்பாய். எனது க்ஷேத்ரம், குருக்ஷேத்ரம், புண்யக்ஷேத்ரம், மலையின் உச்சி, நதியின்கரை, துளஸியின் மூலம், அரசு, பில்வம், புற்று, முகிழ், பலா இவைகளின் மூலம் என்ற இடங்களில் ம்ருத்திகைகள் க்ராஹ்யங்களெனச் சொல்லப்பட்டுள்ளன. விதிப்படி அவைகளைக் கொண்டு வரவும். என்பது முதலியவை சொல்லப்பட்டுள்ளன.*

𑌪𑌾𑌦𑍍𑌮𑍇—

𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌾𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌤𑌵 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌵𑌤𑌿 । 𑌧𑌾𑌰𑌣𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑍇𑌤 𑌭𑌵𑌬𑌨𑍍𑌧𑌾𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃 ॥ 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌶𑌾𑌲𑍇 𑌸𑍁𑌮𑌨𑍋𑌹𑌰𑍇 । 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌾𑌰𑍍𑌧𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌸𑍀𑌨𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌦𑍇𑌵𑍋 𑌜𑌨𑌾𑌰𑍍𑌦𑌨𑌃 ॥ 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇 𑌤𑍁 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌧𑍃𑌤𑌂 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 । 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍇𑌹𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌮𑌲𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌦𑌿𑌰𑌂 𑌶𑍁𑌭𑌮𑍍 ॥ 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍁 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑍁 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌪𑌵𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌮𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌪𑍂𑌰𑍍𑌤𑌫𑌲𑌾𑌪𑍍𑌤𑌯𑍇 ॥ 𑌯𑌜𑍍𑌞𑍋𑌦𑌾𑌨𑌤𑌪𑌶𑍍𑌚𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌜𑌪𑌹𑍋𑌮𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌚 𑌯𑌤𑍍 । 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌧𑌰𑌃 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌕𑌮𑍍 ॥ 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌵𑌿𑌹𑍀𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌯𑌃 । 𑌇𑌷𑍍𑌟𑌾𑌪𑍂𑌰𑍍𑌤𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌫𑌲𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃 ॥ 𑌯𑌚𑍍𑌛𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌮𑌨𑍁

பாத்மத்திலும்:— ஓ பார்வதி! ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தின் மஹிமையை உனக்குச் சொல்வேன். ப்ராஹ்மணன் ஊர்த்வ புண்ட்ரத்தைத் தரிப்பதாலேயே ஸம்ஸார பந்தத்தினின்றும் விடுபடுவான். விசாலமும் அழகியதுமான ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தின் நடுவில், தேவதேவனை விஷ்ணு லக்ஷ்மியுடன் வீற்றிருக்கிறார். ஆகையால் எவன் சரீரத்தில் ஊர்த்வபுண்ட்ரம் தரிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அவன் தேஹம், விசாலமும் சுபமுமாகிய விஷ்ணுவின் ஆலயமாகிறது. ப்ராம்ஹணன், மூன்று ஸந்த்யைகளிலும், ஸகல பாபங்களையுமகற்றுவதற்கும், இஷ்டாபூர்த்த பலன்களைப் பெறுவதற்கும் ஊர்த்வ புண்ட்ரத்தைத் தரிக்கவேண்டும். எவன், யக்ஞம், தானம், தபஸ், ஜபம், ஹோமம் முதலிய இவைகளை ஊர்த்வ புண்ட்ரத்தைத் தரித்தவனாய்ச் செய்கின்றானோ அவனது புண்யம் அழிவற்றதாகும். எவன் ஊர்த்வ புண்ட்ரமில்லாதவனாய் எந்தக் கார்யத்தையாவது செய்கின்றானோ, அவனது இஷ்டாபூர்த்தம் முதலியவெல்லாம் பலனற்றனவாகும். ஸம்சயமில்லை. மனுஷ்யரின் எந்தச் சரீரம் ஊர்த்வ புண்ட்ரமில்லாமலிருக்கிறதோ அதைப் பார்க்கவே கூடாது. அது ச்மசானத்திற்குச் சமமானதால். எவன் ஊர்த்வ புண்ட்ரமில்லாமல் ஸந்த்யாவந்தனம்

ष्णा धृतोर्ध्वपुण्ड्रं विवर्जयेत् । दृष्ट्वा च नैव तद्वक्त्रास्यं श्मशानसदृशं भवेत् ॥ ऊर्ध्वपुण्ड्रविहीनो यस्सन्ध्याकर्मादिकं चरेत् । तत्सर्वं राक्षसैर्नीतं नरकं चाधिगच्छति ॥ ऊर्ध्वपुण्ड्रं द्विजः कार्यं श्यामया पीतया मृदा । श्वेतमृत्तिकया धार्यं वैष्णवैस्तु विशेषतः' इति ॥

नारदीये—

'ऊर्ध्वपुण्ड्रं यः करोति तुलसीमूलमृत्स्नया । फाल एव नेत्रं तस्य स्यान्मूर्ध्नीन्दोर्बिभृयात् कलाम् ॥ ब्राह्मणस्योर्ध्वपुण्ड्रं स्यात् क्षत्रियस्यार्धचन्द्रकम् । वैश्यस्य वर्तुलाकारं शूद्रस्यैव त्रिपुण्ड्रकम् ॥ ऊर्ध्वपुण्ड्रं द्विजः कुर्याद् वारिमृद्भस्मचन्दनैः । जपकाले मृदा कुर्यात् सन्ध्याकाले तु वारिणा ॥ भस्मना होमकाले तु चन्दनं सार्वकालिकम्' इति ॥

முதலியதைச் செய்கின்றானோ, அவனது கர்மமெலாம் ராக்ஷஸரால் அபஹரிக்கப்படுகிறது. அவனும் நரகத்தை அடைகிறான். ப்ராம்ஹணர்கள், கறுப்பு அல்லது மஞ்சள் நிறமுள்ள ம்ருத்திகையால் ஊர்த்வ புண்ட்ரம் தரிக்கவேண்டும். வைஷ்ணவர்கள் அவச்யம் வெளுப்பான ம்ருத்திகையால் தரிக்கவேண்டும்.

நாரதீயத்தில்:—எவன், துளஸீ மூலத்திலுள்ள ம்ருத்திகையால் ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்கின்றானோ, அவனுக்கு நெற்றியிலேயே ஒரு கண் உண்டாகும். அவன், தலையில் சந்த்ரனின் கலையைத்தரிப்பான். ப்ராமஹணனுக்கு ஊர்த்வபுண்ட்ரமும், க்ஷத்ரியனுக்குப் பாதிச்சந்த்ரன்போன்ற புண்ட்ரமும், வைச்யனுக்கு வர்த்துளமான புண்ட்ரமும், சூத்ரனுக்கு த்ரிபுண்ட்ரமும் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. ப்ராம்ஹணன், ஜலம், ம்ருத்திகை, பஸ்மம், சந்தனம் இவைகளால் ஊர்த்வ புண்ட்ரம் தரிக்கவேண்டும். ஜபகாலத்தில் ம்ருத்திகையாலும், ஸந்த்யாகாலத்தில் ஜலத்தாலும், ஹோமகாலத்தில் பஸ்மத்தாலும், சந்தனத்தால் எல்லாக்காலங்களிலும் தரிக்கவேண்டும்.

विष्णुधर्मोत्तरे —

'बिभर्ति निटिले मूर्ध्नि जाह्नवीतीरमृत्तिकाम् । बिभृयाच्चक्षुरलिके तु मूर्ध्नीन्दो बिभृयात्कलाम् ॥ गङ्गामृदोर्ध्वपुण्ड्रं तु यो बिभर्ति नरो यदा । तदैव तस्य पितरः ब्रह्मलोकमवाप्नुयुः ॥ गङ्गाकूलमृदा यस्तु बिभृयादूर्ध्वपुण्ड्रकम् । तदङ्गं ये निरीक्षन्ते ते यान्ति त्रिदिवं नराः' इति ॥

वासिष्ठे —

'ऊर्ध्वपुण्ड्रं तु विप्राणां सततं श्रुतिचोदितम् । मुमुक्षुभिर्निष्कामैर्धार्यं यत्नेन संयतैः ॥ ब्रह्मचारी गृहस्थो वा वानप्रस्थोऽथवा यतिः । अवश्यं धारयेत्पुण्यमूर्ध्वपुण्ड्रं सुशोभनम् ॥ ऊर्ध्वपुण्ड्रं द्विजः कुर्याद्दण्डाकारं सुशोभनम् । मध्यच्छिद्रं वैष्णवस्तु नमोन्तैः केशवादिभिः' इति ॥

விஷ்ணு தர்மோத்தரத்தில் :— கங்கையின் கரையிலுள்ள ம்ருத்திகையை, நெற்றியிலும், சிரஸ்ஸிலும் எவன் தரிக்கின்றனோ அவன், நெற்றியில் கண்ணையும், தலையில் சந்த்ரனின் கலையையும் தரிப்பான். எவன் கங்கையிலுள்ள ம்ருத்திகையால் ஊர்த்வ புண்ட்ரத்தைத் தரிக்கின்றனோ, அப்பொழுதே அவனது பித்ருக்கள் ப்ரம்ஹலோகத்தை அடைவார்கள். கங்கைக் கரையிலுள்ள மண்ணினால் ஊர்த்வ புண்ட்ரத்தை எவன் தரிக்கின்றனோ, அவனது அங்கத்தை எவர் தர்சிக்கின்றனரோ, அவரும் ஸ்வர்க்கத்தை அடைகின்றனர்.

வாஸிஷ்டத்தில் :— ப்ராம்ஹணர்களுக்கு ஊர்த்வ புண்ட்ரம் நித்யமாய் வேதத்தால் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. முக்தியில் விருப்பமுள்ளவர்கள், நிஷ்காமர்களாய், கவனமுள்ளவராய், நியமமுள்ளவராய்த் தரிக்கவேண்டும். ப்ரம்ஹசாரீ, க்ருஹஸ்தன், வானப்ரஸ்தன், யதி, யாராயினும், புண்யமான ஊர்த்வ புண்ட்ரத்தை அழகியதாய்த் தரிக்கவேண்டும். விஷ்ணு பக்தனான ப்ராம்ஹணன், ஊர்த்வ புண்ட்ரத்தை, தண்டம்போன்றதாயும், நடுவில் இடைவெளி உள்ளதாயும், நம: என்பதைக் கடைசியிலுள்ள கேசவாதி நாமங்களால் தரிக்கவேண்டும்.

பாத்மே ப்ரஹ்மகருடஸம்வாதே—

'க்ருஹே யஸ்ய ஸதா திஷ்டேத் கோபீசந்தநம்ருத்திகா । த்வாரகா விஹிதா தத்ர க்ருஷ்ணேந ஸஹிதா கலௌ ॥ யோ ம்ருத்திகாம் த்வாரவதீஸமுத்பவாம் கரே ஸமாதாய லலாடபட்டகே । கரோதி நித்யம் த்வத சோர்த்வபுண்ட்ரம் க்ரியாஃபலம் கோடிகுணம் ஸதா பவேத் ॥ க்ரியாவிஹீநம் யதி மந்த்ரஹீநம் ஶ்ரத்தாவிஹீநம் யதி பக்திவர்ஜிதம் । க்ருதம் லலாடே யதி கோபிசந்தநம் ப்ராப்நோதி தத் புண்யஃபலம்' ஸதாऽக்ஷயம் । யஸ்யாந்தகாலே து கோபிசந்தநம் பாஹ்வோர்லலாடே ஹ்ருதி மஸ்தகே வா । ப்ரயாதி லோகம் கமலாஸநஸ்ய கோபாலகாதீ யதி ப்ரஹ்மஹா பவேத் ॥ அஸ்நாதோ யஃ க்ரியாம் குர்யாதஶுசிஃ பாபஶங்கிதஃ । ஸத்யஸ்தஸ்ய பவேச்சௌசம் கோபீசந்தநதாரணாத் ॥ த்வாரவத்யுத்பவம்

பாத்மத்தில், ப்ரம்ஹகருட ஸம்வாதத்தில்:— எவனது க்ருஹத்தில் கோபீ சந்தனம்ருத்திகை எப்பொழுதும் இருக்கின்றதோ, அவ்விடத்தில் க்ருஷ்ணனுடன் கூடிய த்வாரகை கலியில் செய்யப்பட்டதாகிறது. எவன், த்வாரவதியிலுண்டாகிய ம்ருத்திகையைக் கையிலெடுத்து, நெற்றியில் நித்யமும் தேஹ சுத்திக்காகத் தரிக்கின்றானோ, அவனுக்கு க்ரியையின் பலம் கோடிமடங்காக எப்பொழுதும் உண்டாகும். நெற்றியில் கோபீசந்தனம் தரித்தானாகில், அவன் செய்யும் கர்மம் விதிப்படி அனுஷ்டிக்கப்படாவிடினும், மந்த்ரங்கள், ச்ரத்தை, பக்தி இவைகள் இல்லாவிடினும், அதன் புண்ய பலத்தை எப்பொழுதும் அழிவற்றதாய் அவன் அடைகிறான். ஓ கருட! எந்த மனிதனின் மரண காலத்தில், கோபீ சந்தனம், கைகளிலும், நெற்றியிலும், மார்பிலும், தலையிலும் தரிக்கப்பட்டுள்ளதோ, அவன் ப்ரம்ஹாவின் உலகத்தை அடைகிறான், அவன் பசு, பாலர், ப்ராம்ஹணர் இவர்களைக் கொன்றவனாயினும். எவன் ஸ்நானம் செய்யாமல் அசுத்தனாய்ப் பாபத்தினின்றும் சங்கையுள்ளவனாய், நற்கர்மத்தை அனுஷ்டிக்கின்றானோ, அவன் கோபீசந்தனத்தைத் தரித்தால், உடனே சுத்தனாகவே ஆகிறான். த்வாரவதியிலுண்டாகிய கோபீசந்தனத்தை

கோபீசந்தநம் ஊர்த்வபுண்ட்ரகம் । தாரயேந்நித்யமேவம் ஹி பாபம் ஹந்தி தி3நே தி3நே ॥ கோபீசந்தநலிப்தாங்கோ யம் யம் பச்யதி சக்ஷுஷா । தம் தம் பூதம் விஜாநீயாந் நாத்ர கார்யா விசாரணா' இதி ॥

பாராசரேऽபி—

'ம்ருதம் மந்த்ராபிமந்த்ர்ய ஊர்த்வபுண்ட்ராணி தாரயேத் । லலாடாதிஷு சாங்கேஷு ப்ரோக்தம் புண்ட்ரம் சுபாவஹம் ॥ ஆரப்ய நாஸிகாமூலம் லலாடாந்தம் லிபேந்ம்ருதம்' இதி ॥

ப்ரஹ்மாண்டபுராணே—

'ம்ருத்திகா சந்தநம் பஸ்ம தோயம் சைவ சதுர்த்தகம் । ஏபிர்த்ரவ்யைர்யதாகாலம் ஊர்த்வபுண்ட்ரம் ஸமாசரேத் ॥ ஸ்நாத்வா புண்ட்ரம் ம்ருதா குர்யாத் ஹுத்வா சைவ து பஸ்மநா । தேவாநப்யர்ச்ய கந்தேந ஸர்வபாபாபநுத்தயே' இதி ॥

ஊர்த்வ புண்ட்ரமாய் நித்யமும் தரிக்கவேண்டும். இவ்விதமிருப்பவன் அன்றன்று செய்யப்பட்ட பாபத்தைப் போக்குகிறான். கோபீசந்தனத்தைத் தரித்தவன், கண்ணினால் எவனெவனைப் பார்க்கின்றானோ, அவனவன் சுத்தனென அறியவேண்டும். இது விஷயத்தில் விசாரணை வேண்டாம்.

பாராசரத்திலும் :—ம்ருத்திகையை மந்த்ரத்தினால்அபிமந்த்ரித்து ஊர்த்வபுண்ட்ரங்களைத் தரிக்கவேண்டும். நெற்றி முதலிய அங்கங்களில் சுபமான புண்ட்ரத்தைத் தரிக்கவேண்டும். மூக்கின் அடியில் ஆரம்பித்து நெற்றி வரையில் மண்ணைத் தரிக்க வேண்டும்

ப்ரஹ்மாண்டபுராணத்தில்:— ம்ருத்திகை, சந்தனம், விபூதி, ஜலம் நான்காவது இந்த த்ரவ்யங்களால் காலப்படி எப்பொழுதும் ஊர்த்வபுண்ட்ரம் விதிக்கப்படும். ஸ்நானம் செய்த பிறகு மண்ணினாலும், ஹோமம் செய்தபிறகு விபூதியினாலும், தேவர்களைப் பூஜித்த பிறகு சந்தனத்தாலும் ஸகல பாபங்களையும் போக்குவதற்குப் புண்ட்ரம் தரிக்கவேண்டும்.

𑌵𑍈𑌖𑌾𑌨𑌸𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑍇 —

‘𑌸𑌮𑌿𑌦𑍍𑌗𑍋𑌮𑌯𑍈𑌃 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌹𑌵𑌨𑍇 𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑍇 𑌸𑌤𑌿 । 𑌤𑌦𑍍𑌭𑌸𑍍𑌮 𑌸𑌙𑍍𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍇 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣𑌾𑌭𑌿𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯 𑌚 ॥ 𑌯𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌕𑌰𑌣𑌂 𑌆𑌗𑍍𑌨𑍇𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵 𑌤𑌤𑍍 । 𑌭𑍂𑌤𑌿𑌸𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌭𑌸𑍍𑌮 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌲𑌲𑌾𑌟𑌹𑍃𑌦𑌯𑌬𑌾𑌹𑍁𑌕𑌣𑍍𑌠𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍋𑌮𑍋𑌨𑌮 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾𑌗𑍍𑌰𑌮𑌾𑌲𑌿𑌪𑍍𑌯 𑌆𑌪𑍋𑌹𑌿𑌷𑍍𑌠𑍇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌯𑌤𑍍𑌤𑍇𑌽𑌗𑍍𑌨𑍇 𑌤𑍇𑌜𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨𑍇𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌿𑌮𑍁𑌦𑍍𑌵𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌰𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑍁𑌪𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑍇𑌤 𑌭𑍂𑌤𑌿𑌧𑌾𑌰𑌣𑍇𑌨 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌯𑌜𑍍𑌞𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌪𑌾𑌦𑍍𑌮𑍇 —

‘𑌸𑌮𑌿𑌧𑌾𑌦𑌿𑌹𑍁𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌚 𑌹𑍋𑌮𑍀𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍁𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌚 । 𑌸𑌿𑌤𑍇𑌨 𑌭𑌸𑍍𑌮𑌨𑌾𑌽𑌙𑍍𑌗𑍇𑌷𑍁 𑌲𑌲𑌾𑌟𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌚 𑌕𑍍𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍 ॥ 𑌯𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌕𑌰𑌣𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍋𑌚𑍍𑌚𑌾𑌰𑌣𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌂 । 𑌤𑌦𑌾𑌗𑍍𑌨𑍇𑌯𑌂 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌪𑌾𑌵𑌨𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

வைகானஸஸூத்ரத்தில் :— ஸமித்துகளாலும், கோமயங்களாலும் தான் ஹோமம்செய்தபிறகு அந்தப்பஸ்மத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு மந்த்ரத்தால் அபிமந்த்ரித்து ஊர்த்வபுண்ட்ரம் செய்து கொள்வது ஆக்னேய ஸ்நானமேயாம். ‘பூதிஸ்ம’ என்று பஸ்மத்தை எடுத்து, நெற்றி, மார்பு, கைகள், கழுத்து முதலியவைகளில் ‘ஆதித்யஸ்ஸோமோநம:’ என்று உயரே நுனி இருக்கும்படியாகப் பூசி, ஆபோஹிஷ்ட என்று ப்ரோக்ஷித்து, ‘யத்தே அக்னே தேஜஸ்தேந’ என்று அக்னியையும் ‘உத்வயம்’ என்பது முதலியவையால் ஸூர்யனையும் உபஸ்தானம் செய்யவேண்டும். பஸ்மத்தைத் தரிப்பதால் நித்யமும் எல்லா யாகங்களின் பலமும் உண்டாகும்.

பாத்மத்திலும் :— ஹோமம் செய்யப்பட்ட ஸமித்து முதலியது, ஹோமம் செய்யப்பட்ட த்ரவ்யம் இவைகளின் வெண்மையான பஸ்மத்தினால் நெற்றி முதலிய அங்கங்களில் க்ரமமாய் ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தை மந்த்ரத்துடன் தரிப்பது ஆக்னேயஸ்நானம் எனப்படும். அது மிகவும் சுத்திகரம் எனச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

பாத்³மோத்தரே—

‘ஶ்ரௌதம் வைகா²நஸம் ப்ரோக்தம் ஸ்மார்த்தம் வாஸிஷ்ட²முச்யதே । பாஞ்சராத்ராத்³யாக³மோக்தம் ஆக³மோக்தம் ததி³ஷ்யதே’ இதி ॥

ஸ்ம்ருதிஸங்க்³ரஹே து—

‘த்ரிபுண்ட்³ரம் ப⁴ஸ்மநா திர்யக் ம்ருதோ³ர்த்⁴வபுண்ட்³ரம் சந்த³நேந ச । உப⁴யம் சந்த³நேநைவ வர்த்துலம் ந கதா³சந ॥ ந கதா³சிந்ம்ருதா³ திர்யங்ந்யஸேதூ³ர்த்⁴வம் ந ப⁴ஸ்மநா । துஷாதி³ப⁴ஸ்மபாஷாணரஜோ தா⁴ர்யம் ச ந க்வசித்’ இதி ॥

கா³ருட³புராணே ஽பி—

‘ப⁴ஸ்மநா சோர்த்⁴வபுண்ட்³ரம் ச திர்யக்புண்ட்³ரம் ம்ருதா³ ததா² । ப்³ரஹ்மஹத்யாஸமம் ப்ரோக்தம் முநிபி⁴ர்வேத³பாரகை³:’ இதி ॥

ஏவஞ்ச ப⁴ஸ்மோர்த்⁴வபுண்ட்³ரஸ்ய விதி⁴ப்ரதிஷேதா⁴ப்⁴யாம் யதா²குலாசாரம் வ்யவஸ்தி²தோ விகல்ப இத்யாஹு: ॥

பாத்மோத்தரத்தில் :— ‘வைகானஸம்’ என்பது ச்ரௌதம் எனச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ‘வாஸிஷ்டம்’ என்பது ஸ்மார்த்தம் எனச் சொல்லப்படுகிறது. பாஞ்சராத்ரம் முதலிய ஆகமங்களால் சொல்லப்பட்டுள்ளது ஆகமோக்தம் எனப்படுகிறது.

ஸ்ம்ருதிஸங்க்ரஹத்திலோவெனில் :— த்ரிபுண்ட்ரத்தைப் பஸ்மத்தினால் குறுக்காகவும், ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தை மண்ணினாலும், இரண்டையும் சந்தனத்தினாலும் தரிக்கலாம். ஒருகாலும் வர்த்துளமாய்த் தரிக்கக்கூடாது மண்ணினால் குறுக்காகவும், பஸ்மத்தினால் ஊர்த்வமாகவும் தரிக்கக்கூடாது. உமி முதலியதின் பஸ்மத்தையும், கல்லின் பொடியையும் ஒருகாலும் தரிக்கக்கூடாது.

காருடபுராணத்திலும் :— பஸ்மத்தினால் ஊர்த்வபுண்ட்ரமும், மண்ணினால் த்ரிபுண்ட்ரமும் ப்ரம்ஹஹத்யைக்குச் சமமென்று வேதமறிந்த முனிகளால் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

இவ்விதம் இருப்பதால், பஸ்மத்தினால் செய்யப்படும் ஊர்த்வபுண்ட்ரத்திற்கு விதிநிஷேதங்களால், அவரவர் குலாசாரப்படி வ்யவஸ்தித விகல்பம் என்கின்றனர்.

ननु क्वचित्क्वचिदूर्ध्वपुण्ड्रं निषिध्यते । तथाहि पाराशरोपपुराणे —

'श्रौतं शुद्धं च विज्ञेयं त्रिपुण्ड्रोद्धूलनात्मकम् । अश्रौतमूर्ध्वपुण्ड्रादि नैव तिर्यक् त्रिपुण्ड्रकम् ॥ नराणामुत्थिता जातिर्येषां तन्त्रवर्त्मना । ललाटे सर्वदा धार्यं मृदा पुण्ड्रं द्विजैः ॥ जन्मना ब्रह्मजातिर्यो वेदमार्गाश्रितः । पुण्ड्रान्तरं भ्रमाद्वापि ललाटे नैव धारयेत्' इति ॥

मानवोपपुराणे च —

'ऊर्ध्वपुण्ड्रं च शूलं च वर्तुलं चार्धचन्द्रकम् । तन्त्रनिष्ठेन धार्यं स्यान्न धार्यं वैदिकैर्जनैः ॥ सोर्ध्वपुण्ड्रमुखं दृष्ट्वा व्रतं चान्द्रायणं चरेत्' इति ॥

ஓய்! சிற்சிலவிடங்களில் ஊர்த்வபுண்ட்ரம் நிஷேதிக்கப்படுகிறது. அவ்விதமே,

பாராசரோபபுராணத்தில்:— த்ரிபுண்ட்ரமும், உத்தூளனமும் ச்ருதியில் சொல்லப்பட்டபுண்ட்ரம் என அறியத்தகுந்தது. ஊர்த்வபுண்ட்ரம் முதலியது அச்ரௌதபுண்ட்ரம் எனப்படும். குறுக்காய் இடப்படும் த்ரிபுண்ட்ரம் அச்ரௌதமாகாது. எந்த மனிதர்களுக்கு ஜாதியானது தந்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட வழியினால் எழுந்துள்ளதோ, அவர்களால் நெற்றியில் மண்ணினால் புண்ட்ரம் எப்பொழுதும் தரிக்கத் தகுந்தது. பிறப்பினால் ஜாதியை அடைந்த ப்ராம்ஹணன் வேத மார்க்கத்தை ஆச்ரயித்து வேறு புண்ட்ரத்தை ப்ரமத்தினாலும், நெற்றியில் தரிக்கவே கூடாது.

மானவோபபுராணத்திலும்:— ஊர்த்வபுண்ட்ரமும், சூலமும், வாத்துளமும், அர்த்தசந்த்ரனுமான புண்ட்ரதத்தைத் தந்த்ரமார்க்கத்தில் இருப்பவன் தரிக்கவேண்டும். வைதிக ஜனங்கள் தரிக்கக் கூடாது. ஊர்த்வபுண்ட்ரத்துடன் கூடிய முகமுடையவனைப் பார்த்தால் சாந்த்ராயண வ்ரதத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும்.

கூர்மபுராணேऽபி—

'கோபீசந்தநயுக் து ஶிவம் ஸ்ப்ருஶதி யோ த்விஜ: ।
ஸைகவிம்ஶதிகுலைஸ்ஸோऽக்ஷயம் நரகம் வ்ரஜேத்' இதி ॥

ஸூதஸம்ஹிதாயாமபி—

'ஸ்வமாதுஸ்ஸோதர்யாஶ்ச கமநம் ததைவ து । மாத்ருஷ்வஸுர்மாத்ருஸக்யா: துஹிதுர்கமநம் ததா ॥ மாதுலாநீஸ்நுஷாஶ்வஶ்ரூகமநம் ச ததைவ ச । த்ரிபுண்ட்ராதாரணாபாவோ ஹ்யுத்தூளநவர்ஜநம் ததா ॥ புண்ட்ராந்தரஸ்ய விப்ரேந்த்ர தாரணம் ததைவ து' இதி ॥

புராணாந்தரேऽபி—

'ஊர்த்வபுண்ட்ரம் த்ரிஶூலம் ச ஶ்ரத்தயா ஶ்ருதிவர்ஜிதம் । தாரயந்தி லலாடே து மநுஷ்யா: பாபகர்மிண:' இதி ॥

லைங்கேऽபி—

'த்ரிபுண்ட்ரம் ஸுரவிப்ராணாம் வர்துளம் ந்ருபவைஶ்யயோ: । அர்த்தசந்த்ரம் து ஶூத்ராணா இதரேஷா

கூர்ம புராணத்திலும்:— *கோபிசந்தனம்தரித்த எந்தப்ராம்ஹணன் சிவனைத்தொடுகிறானோ, அவன் தனது இருபத்தொரு குலங்களுடன் அழிவிலாத நரகத்தை அடைவான்.*

ஸூத ஸம்ஹிதையிலும் :— *தன் தாய், உடன்பிறந்தவள், தாயின் கூடப்பிறந்தவள், தாயின் தோழி, பெண், மாமனின் மனைவி, நாட்டுப்பெண், மாமியார் இவர்களைச்சேருவதும, த்ரிபுண்ட்ரம் தரிக்காமல் இருப்பதும், விபூதியை உத்தூளனம் செய்யாமல் இருப்பதும், வேறு புண்ட்ரத்தைத் தரிப்பதும் ஸமமேயாம்.*

மற்றொரு புராணத்திலும் :— *பாபம் செய்த மனிதர்கள் ஊர்தவபுண்ட்ரத்தையும், வேதத்தில் சொல்லப்படாத த்ரிசூலத்தையும் ச்ரத்தையுடன் நெற்றியில் தரிக்கிறார்கள்.*

லிங்கத்திலும் :— *தேவருக்கும், பிராம்ஹணருக்கும் த்ரிபுண்ட்ரம்; க்ஷத்ரியனுக்கும் வைச்யனுக்கும் வர்த்துளபுண்ட்ரம்; சூத்ரர்களுக்கு அர்த்தசந்த்ரபுண்ட்ரம்; மற்றவருக்கு*

ஊர்த்வபுண்ட்ரகம் ॥ அஶ்ரௌத ஊர்த்வபுண்ட்ராதி லலாடே ஶ்ரத்தயா ஸஹ । தாரயிஷ்யந்தி மோஹேந யுகாந்தே ஸமுபஸ்திதே' இதி ॥

ஸத்யமேதாத்ருஶாநி பஹூநி வசநாநி ஶ்ரூயந்தே । தேஷு காநிசித்வசநாநி பாஶுபதாதிஶைவதந்த்ரவர்திதஸ்ய ஊர்த்வபுண்ட்ரநிஷேதபராணி । காநிசித்து வைதிகஸ்ய அஶ்ரௌதபாஞ்சராத்ராகமோக்த ஶூலாதிரூபோர்த்வபுண்ட்ர ஶங்கசக்ராதி தாரணஸஹிதோர்த்வபுண்ட்ரதாரணநிஷேதபராணி ॥

தயாச பாராஶரே—

'தந்த்ரநிஷ்ட: ஶிவே பக்த: தந்த்ரஸித்தேந வர்த்மநா । த்ரிபுண்ட்ரம் தாரயேந்நித்யம் லலாடே பஸ்மநைவ து ॥ தந்த்ரநிஷ்டஸ்ததா விஷ்ணௌ பக்தஸ்தந்த்ரைகவர்த்மநா । த்ரிஶூலம் சதுரஶ்ரம் வா தாரயேதூர்த்வபுண்ட்ரகம் ॥ தந்த்ரநிஷ்டோ

ஊர்த்வபுண்ட்ரம். சுருதியில்சொல்லப்படாத ஊர்த்வபுண்ட்ரம் முதலியதை ச்ரத்தையுடன் நெற்றியில், யுகாந்தம் ஸமீபிக்கும் பொழுது தரிக்கப்போகிறார்கள் என்று.

உண்மையே, இவ்விதமான அநேகம் வசனங்கள் கேட்கப்படுகின்றன. அவைகளுள் சில வசனங்கள் பாசுபதம் முதலிய சைவ தந்த்ரத்தில விருந்தவனுக்கு ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தை நிஷேதிப்பதில் தாத்பர்யம் உள்ளவை. சில வசனங்கள் வைதிகனுக்கு அச்ரௌதமான பாஞ்சராத்ரம் முதலிய ஆகமங்களில் சொல்லப்பட்ட சூலம முதலியதுபோலுள்ள ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தையும், சங்கசகரம் முதலியதைத்தரிப்பதுடன் கூடிய ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தையும் நிஷேதிப்பதில் தாத்பர்யமுள்ளவைகளாம். அவ்விதமே,

பாராசரத்தில் :— தந்த்ரத்தில் இருப்பவனும் சிவனிடத்தில் பக்தியுள்ளவன், தந்த்ரததில சொல்லப்பட்ட மார்க்கத்தால் நெற்றியில் விபூதியினலேயே த்ரிபுண்ட்ரத்தை எப்பொழுதும் தரிக்கவேண்டும். தந்த்ரத்தில் இருப்பவனும் விஷ்ணுவினிடத்தில் பக்தி உடையவன், தந்த்ரத்தால் ஸித்தமான மார்க்கத்தால் த்ரிசூலமாகவாவது, சதுரமாகவாவது ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்கவேண்டும். தந்த்ரத்தில் இருப்பவன், சிவனிடததில் பக்தி

ம லலாடே வை யஸ்து திர்யக் த்ரிபுண்ட்ரகம் । விநா புண்ட்ராந்தரம் மோஹாத் தாரயந் நரகீ பவேத்' இதி ॥

ஸூதஸம்ஹிதாயாமபி—

'ஶைவாகமோக்தாஶ்ரமநிஷ்டமாநவ: த்ரிபுண்ட்ரமீஶம் தத் ஸதைவ தாரயேத் । தத்ரோக்தமந்த்ரேண லலாடமத்யகே தந்த்ரப்ரஸித்தேந ஸிதேந பஸ்மநா ॥ விஷ்ண்வாகமோக்தாஶ்ரமநிஷ்டமாநவ: தஸ்யைவ புண்ட்ராந்தரமூர்த்வத: ஸ்திதம் । த்ரிஶூலரூபம் சதுரஸ்ரமேவ வா ம்ருதா லலாடே தத் ஸதைவ தாரயேத் ॥ ப்ரஹ்மாகமோக்தாஶ்ரமநிஷ்டமாநவோ லலாடமத்யேऽபி ச வர்த்துலாக்ருதிம் । தத்ரோக்தமந்த்ரேண ஸிதேந பஸ்மநா ம்ருதாऽதவா சந்தநதஶ்ச தாரயேத்' இதி ॥

கௌர்மேऽபி—

ஶைவாகமேஷு நிஷ்டாநாம் ஶம்போர்லிங்கமநுத்தமம் । ஸிதேந பஸ்மநா கார்யம் லலாடே ச த்ரிபுண்ட்ரகம் ॥

யுடையவன் குறுககாய் த்ரிபுண்ட்ரத்தைத்தவிர வேறுபுண்ட்ரத்தை அஜ்ஞானத்தால் தரித்தால் நரகத்திற்காளாவான்.

ஸூத ஸம்ஹிதையிலும் :— சைவாகமத்திற்சொல்லப்பட்ட ஆச்ரமத்தில் நிலையுள்ள மனிதன், அதில் சொல்லப்பட்ட மந்த்ரத்தினால், அந்தத் தந்த்ரத்தால் ஸித்தமான வெளுப்பான விபூதியினால், நெற்றியின் நடுவில் த்ரிபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்கவேண்டும். விஷ்ணுவின் ஆகமத்திற் சொல்லப்பட்ட ஆச்ரமத்தில் நிலைபெற்ற மனிதன், ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தை த்ரிசூலரூபமாகவாவது, சதுரச்ரமாகவாவது, ம்ருத்திகையினால் நெற்றியில் எப்பொழுதும் தரிக்கவேண்டும். ப்ரம்ஹாவினால் சொல்லப்பட்ட ஆச்ரமத்தில் நிலைபெற்ற மனிதன், அந்த ஆகமத்திற் சொல்லப்பட்ட மந்த்ரத்தால், வெளுத்த பஸ்மத்தினாலாவது, ம்ருத்தினாலாவது, சந்தனத்தினாலாவது வர்த்துளமான புண்ட்ரத்தை நெற்றியில் தரிக்கவேண்டும்.

கௌர்மத்திலும்:— சிவாகமங்களில், நிலைபெற்றவர்க்கு, சிவனின் சின்ஹமான சிறந்த த்ரிபுண்ட்ரம், வெளுத்தபஸ்மத்தால்

யஸ்து நாராயணம் தேவம் ப்ரபந்ந: பரமம் பதம் । தாரயேத் ஸர்வதா ஶூலம் லலாடே கந்தவாரிணா ॥ ப்ரபந்நா யே ஜகத்பீஜம் ப்ரஹ்மாணம் பரமேஷ்டிநம் । தேஷாம் லலாடே திலகம் தாரணீயம் து ஸர்வதா ॥ ஊர்த்வபுண்ட்ரம் த்ரிஶூலம் ச வர்த்துலம் சார்த்தசந்த்ரகம் । தந்த்ரநிஷ்டேந தார்யம் ஸ்யாந்ந தார்யம் வைதிகைர்ஜநை:’ இதி ॥ த்ரிஶூலரூபஶ்சோர்த்வபுண்ட்ரவிதய: ॥

பாஞ்சராத்ரே பகவதோக்தம்—

‘ஏகாந்திநோ மஹாபாகா மத்ஸ்வரூபவிதோऽமலா: ।
ஸாந்தராலாந் ப்ரகுர்வீரந் புண்ட்ராந்மத்பாதாக்ருதீந் ॥
பரமைகாந்திநோऽப்யேவம் மத்பாதைகபராயணா: । ஹரித்ராசூர்ணஸம்யுக்தாந் ஶூலாகாராம்ஸ்து நிர்மிதாந் ॥ அந்யே து வைதிகா: புண்ட்ராந் பக்த்யாந்விதா ஶக்தித: । ப்ரகுர்வீரந் தீபஸிம்ஹவேணுபத்ராக்ருதீந் ॥ சித்ராந்வாऽபி விசித்ராந் வா கார்யா: கேவலவைஷ்ணவா: ।

நெற்றியில் தரிக்கப்படவேண்டும். எவன், நாராயணதேவனைப் பரமசரணமாய் அடைந்தவனோ அவன் எப்பொழுதும் சந்தனத்தால், நெற்றியில் சூலத்தைத் தரிக்கவேண்டும். ஜகத்காரணமான ப்ரஹ்மாவை எவர் அடைந்துள்ளவரோ, அவர்கள் நெற்றியில் திலகத்தை எப்பொழுதும் தரிக்கவேண்டும். த்ரிசூலரூபமான ஊர்த்வபுண்ட்ரமும், வர்த்துளபுண்ட்ரமும், அர்த்தசந்த்ரபுண்ட்ரமும், தந்த்ரநிஷ்டனால் தரிக்கத்தகுந்தவையன்றி, வைதிக ஜனங்களால் தரிக்கத்தகுந்தவை அல்ல.

பாஞ்சராத்ரத்தில் பகவானால் சொல்லப்பட்டுள்ளது:— ஏகாந்திகளும், மஹாபாகர்களும், என் ஸ்வரூபத்தை அறிந்தவரும், நிர்மலருமானவர்கள், எனது பாதம்போன்றதும், நடுவில் சித்ரமுள்ளவைகளுமான புண்ட்ரங்களைத் தரிக்கவேண்டும். என் பாதத்தையே சரணமடைந்துள்ள பரமைகாந்திகளும், இவ்விதமே சூலம்போன்றதும், மஞ்சள் சூர்ணத்துடன் கூடியதுமான புண்ட்ரங்களைத் தரிக்கவேண்டும். மற்ற வைதிகர்கள் பக்தியுடன், தீபம், ஸிங்கம், மூங்கிலின் இலை இவை போன்ற

அசித்ரகரணே தேஷாம் ப்ராயஶ்சித்தம் ந வித்யதே ॥ ஏகாந்திநாம் ப்ரபந்நாநாம் பரமைகாந்திநாமபி । அசித்ரகரணே தேஷாம் ப்ராயஶ்சித்தம் மஹத்து ஸம்பவேத் ॥ பவித்ராணி கதாப்ஜாதிஶங்கசக்ராதிகம் ததா । தாரயேத்யோ ந பாத்யேத கதாசித் கிங்கராதிபி: ॥ ப்ராஹ்மண: க்ஷத்ரியோ வைஶ்யஶ்ஶூத்ரோ நாரீ ததேதர: । சக்ராத்யைர்லக்ஷயேத் ஸ்வகாத்ரம் பரயா முதா ॥ அநிஷ்டாநாம் நிவ்ருத்த்யர்த்தம் வைகாந்த்யாய ஜகத்பதௌ । ஸித்த்யர்த்தம் கர்மணாம் சைவ தார்யம் சக்ராதிலாஞ்சநம் ॥ விஷ்ணோராலயவஹ்நௌ வா குரோர்வாத்மந ஏவ வா । ஹுத்வா ஹோமே ததஸ்தப்தைஸ்ஸ்வரூபைஶ்சாரசிதை: க்ரமாத் ॥ சக்ராம்புஜகதாஶார்ங்ககட்கைர்மந்த்ரேண லாஞ்சயேத் । அஶக்தஶ்ஶங்கசக்ராப்யாம் ஸம்யக்லக்ஷித ஏவ வா ॥ ஶங்கசக்ரம் ப்ரதாநம் ஹி ஸர்வஸ்மிந் வைதிகாதிகே । அதீந்த்ரேஷு ஹி சக்ராப்ஜே ஸர்வஸ்ய தாரகா: ॥ ஏகஸி-

ஆகாரமுடையதும், சித்ரமில்லாததுமான புண்ட்ரத்தைத் தரிக்கவேண்டும். கேவல வைஷ்ணவர்கள், அச்சித்ரங்களாகவாவது, ஸச்சித்ரங்களாகவாவது புண்ட்ரங்களைத் தரிக்கலாம். அச்சித்ரமாய் தரித்தாலும் அவர்களுக்குத் தோஷமில்லை. ஏகாந்திகளான ப்ரபன்னருக்கும், பரமைகாந்திகளுக்கும் அச்சித்ர புண்ட்ரதாரணத்தில் மஹாதோஷமுண்டாகும். பவித்ரமான வஸ்துக்களையும், கதை, பத்மம், சங்கம், சக்ரம் முதலியவைகளையும் தரிப்பவன் யமகிங்கரர் முதலியவர்களால் ஒருகாலும் வருத்தப்படமாட்டான். ப்ராம்ஹணன், க்ஷத்ரியன், வைச்யன், சூத்ரன், ஸ்த்ரீ, மற்றவன் எவனுயினும், சக்ரம் முதலியதால் தனது அங்கத்தை மிக மகிழ்ச்சியுடன் சூடிக்கொள்ள வேண்டும். அநிஷ்டங்கள் நிவ்ருத்திப்பதற்கும், ஜகத்பதியான விஷ்ணுவினிடம் ஐகாந்த்யம் ஸித்திப்பதற்கும், கர்மங்கள் ஸித்திப்பதற்கும் சக்ராதிகளால் அங்கனத்தை அவச்யம் தரிக்க வேண்டும். விஷ்ணுவின் ஆலயாக்னியிலாவது, குருவின் அக்னியிலாவது, தனது அக்னியிலாவது ஹோமம் செய்த பிறகு, அதில் காய்ச்சப்பட்டதும், அததின் ஸ்வரூபங்களுடன் செய்யப்பட்டதுமான சக்ரம், பத்மம், கதை, சார்ங்கம், கட்கம் இவைகளால், மந்த்ரத்தால், க்ரமமாய் சூடிக்கொள்ளவேண்டும்.

णे तु भुजे विप्रो बिभृयाच्च सुदर्शनम् । 'सव्ये तु शङ्खं बिभृयादिति ब्रह्मविदो विदुः' इति ॥

एवं च पाञ्चरात्राद्यागमविहितं शङ्खचक्राद्यङ्कनसहितमूर्ध्वपुण्ड्रं वेदानधिकृतस्त्रीशूद्रब्रह्मबन्धुविषयं वेदितव्यम् । तेषामेव ह्यवैदिककर्मस्वधिकारः । तथा च,

भारते—

'स्त्रीशूद्रब्रह्मबन्धूनां त्रयी न श्रुतिगोचरा' इति ।

मनुरपि—

'वेदश्च वेदमूलानि स्मृत्यादीन्यखिलानि च । स्वतः प्राप्तानि मर्त्यानां भ्रमादन्यानि सर्वशः ॥ मनोरा वेदविरोधेयः सदा सत्यं तपोधनाः ।

சங்கம் சக்ரம் இவைகளால் மட்டும் கூடப்படலாம். அல்லது எல்லாவற்றாலும் கூடப்படலாம். சங்கமும் சக்ரமும் ப்ரதானமாகும். மற்ற கதை முதலியது கௌணமாகும். சக்ரமும் சங்கமும் அக்னீஷோமர்களாம், மற்றவைகள் அவர்களின் ஸ்வரூபங்களே. ப்ராம்ஹணன் வலது கையில் சக்ரத்தைத தரிக்க வேண்டும். இடதுகையில் சங்கத்தைத் தரிக்கவேண்டும் என்று வேதமறிந்தவர்கள் சொல்கின்றனர்" என்று.

இவ்வித மிருப்பதால், பாஞ்சராத்ரம் முதலிய ஆகமங்களால் விதிக்கப்பட்டுள்ள, சங்க சக்ராதி அங்கனத்துடன் கூடிய ஊர்த்வபுண்ட்ரமானது, வேதத்தில் அதிகாரமில்லாத ஸ்த்ரீ, சூத்ரன், ப்ரம்ஹபந்து (இழிவான ப்ராம்ஹணன்) இவர்களைப்பற்றியது என்று அறியத்தகுந்தது. அவர்கட்குத்தான் அவைதிக கர்மங்களில் அதிகாரம். அவ்விதமே,

பாரதத்தில் :— ஸ்த்ரீகள், சூத்ரர்கள், ப்ரம்ஹபந்துக்கள் இவர்கள் மூன்று வேதங்களையும் கேட்பதற்கு அர்ஹரல்லர்.

மனுவும் :— வேதமும், வேதத்தை மூலமாயுடைய ஸகலமான ஸ்ம்ருதி முதலியவையும், ஸ்வயமாகவே ப்ராப்தங்கள். மற்றவையெலாம் மனிதரின் ப்ரமத்தால் ப்ராப்தங்கள். ஓ முனி

𑌵𑍇𑌦𑌭𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍁' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌨 𑌚 '𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑌃 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌨𑌾𑌰𑍀 𑌤𑌥𑍇𑌤𑌰𑌃 । 𑌚𑌕𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌯𑍈𑌰𑌙𑍍𑌕𑌯𑍇𑌦𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌮𑌾𑌨𑌵𑌃 𑌪𑌰𑌯𑌾 𑌮𑍁𑌦𑌾' 𑌇𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌦𑍀𑌨𑌧𑌿𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌚𑌕𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌧𑌾𑌰𑌣𑌂 𑌕𑌥𑌂 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌷𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌮𑍍, 𑌮𑍋𑌹𑌨𑌾𑌯𑍈𑌵 𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌤𑌥𑌾 𑌚,

𑌪𑌾𑌦𑍍𑌮𑍇 𑌹𑌰𑌿𑌃—

'𑌏𑌷 𑌮𑍋𑌹𑌂 𑌸𑍃𑌜𑌾𑌮𑍍𑌯𑌾𑌶𑍁 𑌯𑍋 𑌜𑌨𑌾𑌨𑍍𑌮𑍋𑌹𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 । 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌚 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍋 𑌮𑍋𑌹𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌕𑌾𑌰𑌯 ॥ 𑌅𑌤𑌥𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌚 𑌤𑌥𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌮𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌕𑍂𑌰𑍍𑌮𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇 𑌚—

'𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌪𑌾𑌪𑌿

வர்களே! வேதவிருத்தமான மார்க்கமெதுவோ அது, வேதத்தினின்றும் நழுவியவனுக்கே (அதில் அதிகாரமில்லாதவனுக்கே) சொல்லபபட்டுள்ளது. வைதிகனுக்குச் சொல்லப்படவில்லை.

"ப்ராம்ஹணன், க்ஷத்ரியன், வைச்யன், சூத்ரன், ஸ்த்ரீ, மற்ற மனிதன் இவர்கள், சக்ரம் முதலியதால் தேஹத்தை அங்கனம்செய்து கொள்ளவேண்டும் மிகஸந்தோஷத்துடன் என்று ப்ராம்ஹணன் முதலியவரை அதிகரித்து, பகவானால் சொல்லப் பட்டுள்ள சங்கசக்ராதிதாரணமானது ஸ்த்ரீ சூத்ராதி விஷயம் என்று எப்படியாகும்" என்றும் சொல்லக்கூடாது. தந்த்ர சாஸ்த்ரம மோஹனத்திற்காகவே ப்ரவ்ருத்தி செய்யப்பட்டதானதால். அவ்விதமே,

பாத்மத்தில் ஹரி:— இதோ நான், ஜனங்களை மயக்கச்செய்யும் மோஹசாஸ்த்ரத்தை ஸ்ருஷ்டிககின்றேன். ஓ ருத்ரரே! நீரும் மோஹசாஸ்த்ரங்களைச் செய்யும். பொய்யானதும், உண்மையானதுமான பலன்களைக் காண்பிவித்துச் செய்யும்.

கூர்மபுராணத்திலும் :— ஆகையால் வேதத்தில் அதிகாரமில்லாத பாபிகளை ரக்ஷிப்பதற்காக மோஹகரங்களான சாஸ்த்

நாம் | விமோஹநார்த்தம் ஶாஸ்த்ராணி கரிஷ்யாவோ வ்ருஷத்வஜ ||
ஏவம் ஸம்போதிதோ ருத்ரோ மாதவேந முராரிணா |
சகார மோஹஶாஸ்த்ராணி கேஶவோऽபி ஶிவேரித: || கா
பாலம் காருளம் வாமம் பைரவம் பூர்வபஶ்சிமம் | பா
ஞ்சராத்ரம் ச கௌலம் ச ததாऽந்யாநி ஸஹஸ்ரஶ:' இதி ||

பாகவதேऽபி—

'த்ரிவக்ராயா உபஶ்லோக: புத்ர: க்ருஷ்ணஸ்ய விஶ்ருத: |
ஶிஷ்ய: ஸாக்ஷாந்நாரதஸ்ய யோ வ்ரதமபூர்ணயத் || தேநோ
க்தம் ஸாத்வதம் தந்த்ரம் யஜ்ஜ்ஞாத்வா முக்திமாந்பவேத் | யத்ர
ஸ்த்ரீஶூத்ரதாஸாநாம் ஸம்ஸ்காரோ வைஷ்ணவ: ஸ்ம்ருத:'
இதி ||

வாஸிஷ்டலைங்கேऽபி—

'ததோ விஷ்ணோ: ப்ரஸாதேந வேதமார்காதிவர்தி
நாம் | ஶாண்டில்ய: ஸம்ஹிதாம் சக்ரே வைஷ்ணவீம் மஹதீம்

ரங்களைச் செய்வோம். ஓ வ்ருஷபத்வஜனே! என்றிவ்விதம் முராரியான மாதவனால் ஏவப்பட்ட ருத்ரன் மோஹசாஸ்த்ரங்களைச் செய்தார். சிவனால் ஏவப்பட்ட கேசவனும், காபாலம், காருளம், வாமம், பூர்வபைரவம், பச்சிமபைரவம், பாஞ்சராத்ரம், கௌலம் இவைகளையும், மற்ற அநேகக்கணக்காகச் சாஸ்த்ரங்களையும் செய்தார்.

பாகவதத்திலும் :— த்ரிவக்ரையினிடத்தில் பிறந்த க்ருஷ்ணனின் புத்ரன், க்ருஷ்ணபக்தியுள்ளவன், நாரதருக்கு நேரே சிஷ்யனாகியவன். அவன் பூர்ணமாய் வ்ரதத்தைத் தரித்தான். அவனால் சொல்லப்பட்டுள்ளது ஸாத்வததந்த்ரம், எதை அறிந்தால் சிறந்த பக்தியுடையவனாய் ஆவானோ, எதில் ஸ்த்ரீ, சூத்ரன், தாஸன் இவர்கட்கும், வைஷ்ணவமான ஸம்ஸ்காரம் சொல்லப்பட்டுள்ளதோ.

வாஸிஷ்டலைங்கத்திலும் :— ஓ முனே! பிறகு விஷ்ணுவின் அனுக்ரஹத்தால், வேதமார்க்கத்தை அதிக்ரமித்தவர்க்கு, பெரிதான வைஷ்ணவஸம்ஹிதையைச் சாண்டில்யர் செய்தார். பாப

𑌪𑍍𑌰𑌪𑍇𑌦𑍇 ॥ 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌪𑍇𑌦𑍇 𑌦𑍀𑌕𑍍𑌷𑌾𑌂 𑌪𑌾𑌷𑌣𑍍𑌡𑌾𑌃 𑌪𑌾𑌶𑍁𑌪𑌤𑌾𑌦𑌯𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌕𑍌𑌰𑍍𑌮𑍇 𑌶𑌿𑌵𑌃—

'𑌅𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌚𑍈𑌵 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌲𑍋𑌕𑍇𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌮𑍋𑌹𑌨𑌾𑌯 𑌵𑍈 । 𑌵𑍇𑌦𑌵𑌾𑌦𑌵𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌯𑍈𑌵 𑌕𑌥𑌿𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌤𑍁 ॥ 𑌵𑌾𑌮𑌂 𑌪𑌾𑌶𑍁𑌪𑌤𑌂 𑌕𑌾𑌲𑌂 𑌲𑌾𑌕𑍁𑌲𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌭𑍈𑌰𑌵𑌮𑍍 । 𑌅𑌸𑍇𑌵𑍍𑌯𑌮𑍇𑌤𑌤𑍍 𑌕𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌥𑍇𑌤𑌰𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌤𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵—

'𑌅𑌥𑍈𑌵𑌂 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌵𑌤𑍋 𑌨𑌾𑌮 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌭𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌾𑌪𑌵𑌾𑌨𑍍 । 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌦𑌾𑌨𑌨𑌿𑌰𑌤𑍋 𑌧𑌨𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌵𑌿𑌦𑌾𑌂 𑌵𑌰𑌃 ॥ 𑌸 𑌨𑌾𑌰𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌚𑌨𑌾𑌦𑍍 𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌾𑌰𑍍𑌚𑌨𑍇 𑌰𑌤𑌃 । 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸 𑌕𑍁𑌣𑍍𑌡𑌗𑍋𑌲𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥ 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌮𑍍𑌨𑌾 𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌂 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌵𑌤𑌂 𑌨𑌾𑌮 𑌶𑍋𑌭𑌨𑌮𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 𑌮𑌹𑌾𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌕𑍁𑌣𑍍𑌡𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌹𑌿𑌤𑌾𑌵𑌹𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

யோகிகளான பாஷண்டர்கள் அதில் தீக்ஷையைச் செய்து கொண்டனர்.

கௌர்மத்தில், சிவன்:-*வேத விருத்தங்களான மற்றச் சாஸ்த்ரங்களும், இவ்வுலகத்தில் மோஹனத்திற்காக என்னாலேயே சொல்லப்பட்டுள்ளன. வாமம், பாசுபதம், காலம், லாகுளம், பைரவம் இவையும், வேதத்திற்கு வெளியிலுள்ள மற்றவையும் ஸேவிக்கத் தகுந்ததல்ல.*

கௌர்மத்திலேயே :— *பிறகு இவ்விதம், ஸாத்வதன் எனும் விஷ்ணுபக்தன், ப்ரதாபமுடையவனும், மஹாத்மாவாயும், தான சீலனாயும், தனுர்வேதமறிந்தவருள் சிறந்தவனாயும் இருந்தான். அவன் நாரதரின் வாக்யத்தால் விஷ்ணுபூஜையில் ஆஸக்தனாய் இருந்தான். அவன், குண்டன் கோளன் முதலியவரால் ஸேவிக்கப்பட்ட சாஸ்த்ரத்தை ப்ரவர்த்திக்கச் செய்தான். குண்டன் முதலியவர்க்கு நன்மையையளிக்கும் சுபமான மஹா சாஸ்த்ரம் அவனுடைய பெயரினாலேயே ஸாத்வதமென்று ப்ரஸித்தமாய் ப்ரவர்த்தித்துக் கொண்டிருக்கிறது.*

सूतसंहितायाम् —

'श्रेयान् वेदोदितो धर्मः परधर्मो भयावहः । वेदं वेदेतरं शास्त्रं समं पश्यन्ति मोहतः ॥ निमग्नास्ते सदैव स्युः संदेहो नात्र विचारणा' इति ॥

मानवे —

'उक्तस्य वेदा वेदाङ्गा स्मृतिमूलान्यपि यानि च । धारणीयानि संशुद्ध्यै त्याज्यान्येव पराणि तु ॥ इतोऽन्यानि तु शास्त्राणि लोकेऽस्मिन् यानि कानि च । न तेषु रमते धीरः पाषण्डो रमते यदि' इति ॥

तत्रैव —

'ब्राह्मणाश्च पुरा सर्वे गौतमेन सुरक्षिताः । विचार्य कार्यं संहत्य स्वदेशगमनोद्यताः ॥ गोहत्या गौतमेनेति निर्घृणैः पापाशयैः । कृतो मिथ्याभिशापश्च महामोहव

ஸூதஸம்ஹிதையில் :— வேதத்தில் சொல்லிய தர்மம் சிறந்ததாகும். மற்றதில் சொல்லியது பயத்தைச் செய்வதாகும். வேதமார்க்கத்தையும், மற்ற மார்க்கத்தையும் ஸமமாய்ப் பார்ப்பவன், ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தில் எப்பொழுதும முழுகியவனாகவே இருப்பான் இதில் ஸம்சயப்படவேண்டாம்.

மானவத்திலும் :— ஆகையால், வேதங்கள், வேதாங்கங்கள், வேத மூலங்களான மற்றவை இவைகளையே சுத்திக்காகத் தரிக்கவேண்டும். மற்றவைகள் த்யஜிக்கத் தகுந்தவைகளே. இவைகளைத் தவிர்த்த சாஸ்த்ரங்கள் இவ்வுலகில் எவைகள் உள்ளனவோ, அவைகளில் புத்திமான் ரமிக்கமாட்டான் (ப்ரீதியை யடையமாட்டான்). ரமித்தானாகில் அவன் பாஷண்டன்.

மானவத்திலேயே :— முற்காலத்தில், கௌதமரால் நன்கு ரக்ஷிக்கப்பட்ட ப்ராம்ஹணர்கள் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து ஒரு கார்யத்தை நிச்சயித்து, தங்கள் தேசத்திற்குப் போவதற்கு முயற்சியுள்ளவர்களாய், மஹாமோஹத்திற்கு வசமாகி, கருணையற்ற இழிவான மனிதரான அவர்கள் 'கௌதமரால்

ணேந து ॥ தச்ச்²ருத்வா ஸ முநி: ஶ்ரீமாந் கௌ³தமோ ப்³ரஹ்மவித்தம: । மஹாக்ரோதே⁴ந ஸம்யுக்த: ஶஶாப ப்³ராஹ்மணாத⁴மாந் ॥ யத்³யத் கர்ம ஶிவஸம்ப³ந்தி⁴ தத்ர தத்ராபி து³ர்ஜநா: । பராங்முகா² யூயம் ப⁴வத ப்³ராஹ்மணாத⁴மா: ॥ ஸ்வாத்⁴யாயே ச ஜபே சைவ ததா²த்⁴யாபநேऽபி ச । பராங்முகா² யூயம் ப⁴வத ப்³ராஹ்மணாத⁴மா: ॥ ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிபுராணோக்தேஷ்வர்தே²ஷு ஸகலேஷு ச । பராங்முகா² யூயம் ப⁴வத ப்³ராஹ்மணாத⁴மா: ॥ ஶங்க²சக்ரக³தா³பத்³மத³ண்ட³பாஶாங்குஶாதி³பி⁴: । அங்கிதா: ஶ்ரத்³த⁴யா யூயம் ப⁴வத ப்³ராஹ்மணாத⁴மா: ॥ பௌ³த்³தே⁴ சார்ஹதே சைவ ததா² பாஶுபதேऽபி ச । ஶாம்ப⁴வே தீ³க்ஷிதா யூயம் ப⁴வத ப்³ராஹ்மணாத⁴மா: ॥ பாஷண்டே³ஷு ததா²ऽந்யேஷு மார்கே³ஷ்வஶ்ரௌதகேஷு ச । ஶ்ரத்³த⁴யா தீ³க்ஷிதா யூயம் ப⁴வத ப்³ராஹ்மணாத⁴மா: ॥ வர்துலாஶ்வத்த²பத்ரார்த⁴சந்த்³ராதி³சிஹ்நிந: । ப⁴வத ஶ்ரத்³த⁴யா ஸா

பசு கொல்லப்பட்டது' என்று பொய்யான அபவாதத்தைச் சுமத்தினர். ப்ரம்ஹஜ்ஞானிகளுள் சிறந்தவரான அந்தக்கௌதம முனி அதைக்கேட்டு, மஹாகோபத்துடன் கூடியவராய், அந்த ப்ராம்ஹணாதமர்களைப் பின்வருமாறு சபித்தார். (எவ்விதமெனில்) "ஓ துர்ஜனர்களே! ப்ராம்ஹணாதமர்களே! சிவஸம்பந்தமான எந்தெந்தக் கர்மங்களோ அவைகளிலெல்லாம் நீங்கள் எவ்விதத்தாலும் நோக்கமற்றவராய் ஆகக்கடவீர். வேதாத்யயனத்திலும், ஜபத்திலும், அத்யாபனத்திலும், நீங்கள் எவ்விதத்தாலும் நோக்க மற்றவராகக்கடவீர். ச்ருதி ஸம்ருதி புராணங்களால் சொல்லப்பட்ட எல்லா அர்த்தங்களிலும், நீங்கள் எவ்விதத்காலும் நோக்கமற்றவராவீர். சங்கம், சக்ரம், கதை, பத்மம், தண்டம், பாசம், அங்குசம் முதலியவையால், ச்ரத்தையுடன் அங்கனம் செய்துகொள்பவராவீர். பௌத்தம், ஆர்ஹதம், பாசுபதம், சாம்பவம் இவைகளில் தீக்ஷை பெற்றவராய் நீங்கள் ஆவீர் பாஷண்ட மார்க்கங்ளிலும், ச்ரௌதமல்லாத மற்ற மார்க்கங்களிலும், ச்ரத்தையுடன் தீக்ஷை பெற்றவராய் நீங்களாவீர். வர்த்துளம், அரசின் இலை, அர்த்த

शूलं धारयेद् ब्राह्मणाधमः' ॥ अश्वत्थपत्राकृतिः = बौद्धः । 'पाञ्चरात्रे च कापाले तथा कालामुखेऽपि च । शाक्ते च दीक्षिता यूयं भवत ब्राह्मणाधमाः' इति ॥

तन्त्रेऽधिकारी निरूपितः पाराशर्ये—

'श्रुतिभ्रष्टः स्मृतिप्रोक्तप्रायश्चित्ते भयं गतः । क्रमेण श्रुतिसिद्ध्यर्थं तन्त्रं तु समाश्रयेत् ॥ तन्त्राणि तन्त्रनिष्ठानां रक्षकाण्येव क्रमात् । बाधकानि विशेषेण वेदमार्गैकवर्तिनाम्' इति ॥

मानवे—

'वेदभ्रष्टो विमूढात्मा वेदोक्तेनैव वर्त्मना । प्रायश्चित्तेऽपि यो भीतः विरुद्धं मार्गमाश्रयेत् ॥ मार्गा वेदविरुद्धा ये यद्यपि कालेन ते हिताः । तत्तन्मार्गाभिमानिनां देवतायाः प्रसाद

சந்த்ரம், சூலம்போன்ற குறிகளை நெற்றியில் ச்ரத்தையுடன் தரித்தவராக நீங்கள் ஆவீர். (அரசின் இலை போன்ற குறியுள்ளவன் பௌத்தன்.) பாஞ்சராத்ரம், காபாலம், காளமுகம், சாக்தம் இந்தத் தந்த்ரங்களில் தீக்ஷைபெற்றவராக நீங்கள் ஆகக்கடவீர்" என்று.

தந்த்ரத்தில் அதிகாரி சொல்லப்பட்டுள்ளான்,

பாராசர்யத்தில்:— வேதத்தினின்றும் நழுவியவனும், ஸ்ம்ருதியிற்சொல்லப்பட்ட ப்ராயச்சித்தத்தில் பயமடைந்தவனுமான மனிதன், க்ரமமாய் வேதத்தில் அதிகாரம் ஸித்திப்பதற்காகத் தந்த்ரத்தை ஆச்ரயிக்கவேண்டும். தந்த்ரங்கள், தந்த்ரமார்க்கத்தை அனுஸரித்தவர்களுக்கு க்ரமமாய் ரக்ஷிப்பவைகளாயாகின்றன. வேதமார்க்கத்திலேயே இருப்பவருக்கு விசேஷமாய்ப் பாதையைச் செய்பவைகளாகும்.

மானவத்திலும் :— வேதமார்க்கத்தினின்றும் நழுவிய அறியாத மனிதன், வேதோக்தமான வழியால் ப்ராயச்சித்தத்தில் பயந்தால் வேதவிருத்தமான மார்க்கத்தை ஆச்ரயிக்கவும். வேதவிருத்தமான மார்க்கமும், காலக்ரமத்தால் அந்தந்த மார்க்கங்

तः ॥ वेदबाह्यप्रवेशो रुद्रस्य प्रार्थये न निरर्थकः' इति ॥

कौर्मेऽपि—

'सृष्ट्वा तानि तदा देवौ कुर्वाणांस्तत्र चोदितम् । पतन्तो नरके घोरे बहून्कल्पान्पुनः पुनः ॥ जायेरन्मानुषे लोके क्षीणपापचयास्ततः । ईश्वराराधनबलाद्गमिष्यथ सतां गतिम्' इति ॥

स्कान्दे—

'अत्यन्तस्खलितानां तु प्राणिनां वेदमार्गतः । पाञ्चरात्रादयो मार्गाः कालेनैवोपकारकाः ॥ शङ्खचक्रगदापद्मैरङ्कनं नान्यदेहिनाम् । दीक्षितानां तु तन्त्रेषु नराणामङ्कनं द्विजाः ॥ उपकारकमेवास्तु क्रमेण मुनिपुङ्गवाः । बाधकं तु विशेषेण वेदमार्गैकवर्तिनाम्' इति ॥

களில் அபிமானமுள்ள தேவதையின் அனுக்ரஹத்தால், மனிதர்கள் வேதமார்க்கத்தை அடைவதற்குக் காரணமாகும் வீணாய் ஆவதில்லை.

கௌர்மத்திலும் :—அந்தத் தேவிருவரும் தந்த்ர மார்க்கங்களை ஸ்ருஷ்டித்து, தந்த்ரத்தில் சொல்லியதை அனுஷ்டிக்குமவர்களை நோக்கிச் சொல்லினர்—'நீங்கள் வெகு காலம் நரகங்களை அடிக்கடி அடைந்து, பாபங்களெலாம் குறைந்த பிறகு, மனித லோகத்தில் பிறந்து, ஈச்வரனை ஆராதித்து, அதன் பலத்தால் புண்ய லோகங்களை அடைவீர்கள்' என்று.

ஸ்காந்தத்தில் :— வேதமார்க்கத்தினின்றும் அதிகமாய் நழுவிய ப்ராணிகளுக்கு, பாஞ்சராத்ரம் முதலிய மார்க்கங்கள் காலக்ரமத்தால் உபகாரகங்களே ஆகும். சங்கம் சக்ரம் கதை முதலியவைகளால் அங்கனம் செய்துகொள்வது, மற்ற மனிதருக்கு விஹிதமல்ல. தந்த்ரங்களில் தீக்ஷை பெற்றவர்கட்கே விஹிதம். அது காலக்ரமத்தால் உபகாரகமே ஆகும். ஓ முனிவர்களே! வேத மார்க்கத்தையே ஆச்ரயித்தவர்க்கு மிகவும் பாதகமேயாகும்.

विष्णुस्मृतौ—

‘शङ्खचक्राद्यङ्कनं च नृत्तगीतादिकं तथा । एकजातेरयं धर्मो न द्विजातेः कथञ्चन ॥ यस्तु सन्तप्तशङ्खादिलिङ्गचिह्नतनुर्द्विजः । स सर्वयातनाभोगी चण्डालो जन्मकोटिषु ॥ चक्राङ्किततनुर्यस्तु तथा लिङ्गाङ्कितोऽपि वा । नाधिकारी स विज्ञेयः श्रौतस्मार्तेषु कर्मसु’ इति ॥

गोभिलोऽपि—

‘श्रौतस्मार्तक्रियो विप्रो नाङ्कयेदङ्गमङ्ककैः । तप्तैर्विष्ण्वादिसम्बन्धैरायुधैः पतितो भवेत् ॥ अज्ञानाद्यदि वा लोभाद्रागतो वा सुदर्शनम् । धत्ते कुलघ्नं तं दृष्ट्वा सवासा जलमाविशेत् ॥ स्कन्धे सलिलेनैव विलिखेद्यः सुदर्शनम् । वे

விஷ்ணுஸ்ம்ருதியில்:— சங்கம சக்ரம முதலியவையால் அங்கனம் செய்துகொள்வதும், கூத்தாடுவது, பாடுவது முதலியதும் ஏகஜாதிக்கு (சூத்ரனுக்கு)த் தர்மமேயல்லாது த்விஜனுக்கு (மற்ற மூன்று வர்ணத்தாருக்கு) ஒருகாலும் தர்மமல்ல. எவன் காய்ச்சப்பட்ட சங்கம் முதலியதால் அடையாளமுள்ள சரீர முடையவனோ அவன் ஸகல நரக பாதைகளையுமடைவான், கோடி ஜன்மங்களில் சண்டாளனாய் பிறப்பான். சக்ரத்தால் அடையாளமிடப்பட்ட சரீரமுடையவனாயினும், லிங்கத்தால் அங்கித சரீரமுடையவனாயினும், ச்ரௌத ஸ்மார்த்த கர்மங்களில் அதிகாரியல்லவென்று அறியத்தகுந்தவன்.

கோபிலரும்:— ச்ரௌத ஸ்மார்த்த க்ரியைகளை அனுஷ்டிக்கும் ப்ராம்ஹணன், விஷ்ணு முதலிய தேவதாயுதங்களான சிஹ்னங்களால் சரீரத்தில் அடையாளமிடக்கூடாது. காய்ச்சிய ஆயுதங்களாலும் சூடிக் கொள்ளக்கூடாது அவ்விதம் செய்தால் பதிதனாய் ஆவான். எவன், அக்ஞானத்தாலாவது, லோபத்தாலாவது, ராகத்தாலாவது, சக்ரத்தைத் தரிக்கின்றானோ, குலத்தைக் கொல்லும் அவனைப்பார்த்தால் ஸசேலஸ்நானம் செய்ய வேண்டும். எவன், தோளில் ஜலத்தினாலாவது சக்ரத்தை எழுதுகின்றானோ, அவன் வேதம், அக்னிகள், ப்ரம்ஹக்ஞானம்

𑌤𑌾𑌦𑍃𑌗𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌸𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌦𑌹𑌤𑍍𑌯𑌾𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑌂 𑌕𑍁𑌲𑌮𑍍 ॥ 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌂 𑌚𑌕𑍍𑌰𑌂 𑌚 𑌪𑌦𑍍𑌮𑌂 𑌚 𑌯𑍋 𑌦𑍇𑌹𑍇 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌨𑍍𑌨𑌰𑌃 । 𑌪𑌾𑌷𑌣𑍍𑌡𑌸𑍍𑌸 𑌹𑌿 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌬𑌹𑌿𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌶𑌾𑌤𑌾𑌤𑌪𑌃—

'𑌅𑌙𑍍𑌗𑍇𑌷𑍁 𑌨𑌾𑌙𑍍𑌕𑌯𑍇𑌚𑍍𑌚𑌿𑌹𑍍𑌨𑍈𑌃 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌯𑍁𑌧𑌲𑌾𑌞𑍍𑌛𑌨𑍈𑌃 ।
𑌅𑌙𑍍𑌕𑌯𑍇𑌦𑍍𑌯𑌦𑌿 𑌵𑌾 𑌮𑍋𑌹𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌤𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌨𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑌮𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌨𑌾𑌙𑍍𑌕𑌯𑍇 𑌨 𑌦𑌹𑍇𑌦𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌯𑍁𑌧𑌲𑌾𑌞𑍍𑌛𑌨𑍈𑌃 ।
𑌦𑌹𑌨𑌾𑌙𑍍𑌕𑌨𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌃 𑌪𑌾𑌤𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌾𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌬𑍋𑌧𑌾𑌯𑌨𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌨𑌾𑌙𑍍𑌕𑌯𑍇 𑌨 𑌦𑌹𑍇𑌦𑍍𑌦𑍇𑌹𑌂 𑌦𑌹𑍇𑌦𑍍𑌵𑍇𑌤𑍍𑌸 𑌕𑌾𑌮𑌕𑌾𑌰𑌤𑌃 ।
𑌨𑌾𑌧𑌿𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇𑌤 𑌦𑌗𑍍𑌧𑌾𑌙𑍍𑌗𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍌𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌰𑍍𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍁' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌚𑌕𑍍𑌰𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌿—

'𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌚𑍍𑌛𑍂𑌦𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌚𑌕𑍍𑌰𑌂 𑌭𑍁𑌜𑍇 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

இவைகளை உடையவனாயினும் ஏழு குலங்களைத் தஹிப்பான். எவன் சங்கம், சக்ரம், பத்மம் இவைகளைச் சரீரத்தில் தரிக்கின்றானோ, அவன் பாஷண்டன், ஸர்வகர்மங்களுக்கும் அனர்ஹன் என்று அறியப்படவேண்டும்.

சாதாதபர்:— ப்ராம்ஹணன், தேவதாயுதங்களான குறிகளால் அங்கங்களில் அடையாளமிடக்கூடாது. மோஹத்தால் அங்கனம் செய்தால் பதிதனாகவே ஆவான். ஸம்சயமில்லை.

யமனும்:— ப்ராம்ஹணன் தேவாயுதங்களான குறிகளால், எழுதக்கூடாது. சுடக்கூடாது. இவ்விரண்டையும் செய்தால், உடனே பதிதனாகிறான்.

போதாயனரும்:— தேஹத்தில் எழுதக்கூடாது, சுடக்கூடாது. சுடிய தேஹமுடையவன் ச்ரௌத ஸ்மார்த்த கர்மங்களில் அதிகாரி ஆகான்.

சக்ரோபநிஷத்தில்:— இரண்டு புஜங்களிலும் சங்கசக்ரங்களைத் தரிப்பதென்பது சூத்ர விஷயம்.

ஸ்ம்ருதிரத்னே—

'ஸந்தப்தைர்வைஷ்ணவைர்முத்ராபிஶ்சிஹ்நம் க்ருத்வா விமூடதீ: |
இஹ ஜந்மநி ஶூத்ரஸ்ஸ்யாத் ம்ருதஶ்ச ஶ்வா பவிஷ்யதி' இதி ||

ஸ்ம்ருதிஸாரே—

'யாநி ஶாஸ்த்ராணி த்ருஶ்யந்தே லோகேऽஸ்மிந் விவிதாநி ச | ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிவிருத்தாநி நிஷ்டா தேஷாம் ஹி தாமஸீ || ஶங்கம் சக்ரம் ம்ருதா யஸ்து காயே தப்தாயஸேந வா | ஸ ஶூத்ரவத் பஹிஷ்கார்யஸ்ஸர்வஸ்மாத் த்விஜகர்மண: || யதா ஶ்மஶாநஜம் காஷ்டமநர்ஹம் ஸர்வகர்மஸு | ததா சக்ராங்கிதோ விப்ரோ ஹ்யநர்ஹஸ்ஸர்வகர்மஸு' இதி ||

ப்ராஹ்மபுராணே—

'தப்தமுத்ரா ஹ்யந்த்யஜாய ஹரிணா நிர்மிதா புரா |
கோபீசந்தநஸம்லிப்தபலகாऽப்யந்த்யஜாதயே' இதி ||

மாநவே ச—

'ஶங்காத்யைஶ்ஶஸ்த்ரசக்ராத்யைர் நாங்கயேத்து கதாசந |

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில் :— மூடனான ப்ராம்ஹணன் தப்த முத்ரைகளால் அங்கனம் செய்து கொண்டால் இந்த ஜன்மத்திலேயே சூத்ரனாவான். மறுஜன்மத்தில் நாயாய்ப் பிறப்பான்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில் :— இவ்வுலகத்தில் பலவிதமான எந்தச் சாஸ்த்ரங்கள், ச்ருதிக்கும் ஸ்ம்ருதிக்கும் விருத்தங்களாயிருக்கின்றனவோ, அவைகளின் முடிவு தமோகுணத்தைச் சேர்ந்தது. மண்ணினாலாவது, காய்ச்சிய இரும்பினாலாவது சங்கம், சகரம் இவைகளை எவன் தரிக்கின்றானோ அவன் ப்ராம்ஹணருக்குரியதான எல்லாக்கர்மங்களினின்றும் பஹிஷ்கரிக்கத் தகுந்தவன். ச்மசானத்திலுள்ள கட்டை எப்படி ஸகல கர்மங்களிலும் யோக்யதையற்றதோ அப்படி சக்ரத்தால் சூடப்பட்ட ப்ராம்ஹணன் ஸகல கர்மங்களிலும் அனர்ஹனாவான்.

ப்ராம்ஹபுராணத்தில் :— தப்த முத்ரை என்பது அந்த்யஜனுக்காக விஷ்ணுவினால் முற்காலத்தில் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டது. கோபீ சந்தனத்தால் பூசப்பட்ட பலகையும் அவனுக்கே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டது.

மானவத்திலும் :— சங்கம், சக்ரம் முதலிய ஆயுதங்களால்

𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌨𑌾𑌮𑍍𑌨𑍈𑌵 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑌧𑍍𑌯𑌾𑌦𑍁𑌰𑌸𑌿 𑌹𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌕𑌃 ॥
𑌦𑌗𑍍𑌧𑌦𑍇𑌹𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌯𑍇 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌲𑌿𑌖𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌚 𑌨𑌰𑌾𑌧𑌮𑌾𑌃 ।
𑌶𑍍𑌰𑍌𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌰𑍍𑌤𑌾𑌦𑌿𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌨𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑍀 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌨 ॥ 𑌦𑌗𑍍𑌧𑌾
𑌲𑌿𑌖𑌿𑌤𑌾𑌙𑍍𑌗𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌨 𑌸𑌂𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑌾 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌤𑌿𑌭𑌿𑌃 । 𑌨 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚
𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌦𑍇𑌶𑌾𑌚𑍍𑌛𑍀𑌘𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌾𑌸𑌯𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌨𑌾𑌰𑌦𑍀𑌯𑍇—

'𑌸𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌿𑌨𑍋 𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍 𑌵𑍇𑌦𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌬𑌹𑌿𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤𑌾𑌃 ।
𑌆𑌗𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌾𑌞𑍍𑌚𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑍀𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌰𑌕𑌾 𑌨𑌰𑌾𑌃 ॥
𑌶𑍈𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌾𑌶𑍁𑌪𑌤𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌪𑌾𑌞𑍍𑌚𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌜𑌨𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰 । 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑌾𑌜𑍍𑌜𑌪𑍇𑌤𑍍 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍁 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿' ॥ 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌤𑌂 = 𑌪𑍌𑌰𑍁𑌷𑌮𑍍 । '𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌨𑍁𑌰𑍍𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑍇𑌵𑌸𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾 । 𑌸𑌾 𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌾𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍 𑌕𑌿𑌂 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌮𑌹𑍈𑌨𑌸𑌃 ॥ 𑌅𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌦𑍇𑌹

ஒருகாலும் சூடக்கூடாது. மனிதர்களின் பேரால் மார்பில் அக்ஞானத்தால் எழுதவும் கூடாது. சூடிய தேஹமுடையவனும் எழுதப்பட்ட தேஹமுடையவனும் ச்ரௌத ஸ்மார்த்த கர்மங்களில் ஒருகாலும் அதிகாரிகளல்ல. அவர்களுடன் ப்ராம்ஹணர்கள் ஸம்பாஷிக்கக் கூடாது. அவர்களைப் பார்க்கவும் கூடாது. அவர்களை அரசன் தேசத்தினின்றும் சீக்ரம் வெளியேற்ற வேண்டும்.

நாரதீயத்தில்:— ஓ அரசனே! தனக்கு உசிதமான கர்மத்தை விட்டவரும், வேத மார்க்கத்தினின்றும் வெளியானவரும், நரகத்திற்கு அர்ஹருமான மனிதர்கள், பாஞ்சராத்ரம் முதலிய ஆகமங்களைச் சேருகிறார்கள். ஓ அரசனே! சைவர், பாசுபதர், பாஞ்சராத்ரர் இவர்களைத் தொட்டால் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும், புருஷஸூக்தத்தை ஜபிக்கவேண்டும். பார்த்தால் ஸூர்யனைப் பார்க்கவேண்டும். ப்ராம்ஹணனின் சரீரம் ஸகல தேவர்களுக்கும் இருப்பிடமென்று அறியத்தக்கது. அது பொசுக்கப்பட்டால், மஹாபாபியின் விஷயத்தில் என்ன சொல்வேன். வ்யாதி இல்லாத எந்த மனிதன் காரணமின்றி, தேஹத்தில் சூடிக்கொள்ளுகிறானோ அவனை, ஹவ்யம்கவ்யம்

देवे यः पाठोऽत्र व्याप्तिवर्जितः । हव्यकव्यादिदाने षु तं त्यजेच्छ्वपचं यथा' इति ॥

कौर्मेऽपि—

'बौद्धश्रावकनिर्ग्रन्थाः पाञ्चरात्रविदो जनाः । कापालिकाः पाशुपताः पाषण्डा ये च तद्विधाः ॥ यस्याश्नन्ति हवींष्येते दुरात्मानस्तु तामसाः । न तस्य तद्भवेच्छ्राद्धं प्रेत्य चेह फलप्रदम् ॥ सर्वेऽभोज्यान्ना अदानार्हाश्च कर्मसु । ब्राह्मण्याद्बहिरस्ताश्च वर्जनीयाः प्रयत्नतः ॥ पाषण्डिनो विकर्मस्था निर्मर्यादांस्तथैव च । पाञ्चरात्रान् पाशुपतान् वाङ्मात्रेणापि नार्चयेत्' इति ॥ बौद्धाः = जैनाः । निर्ग्रन्थाः = दिगम्बराः । श्रावकाः = गुरवः ॥

तत्रैव—

'अङ्कितो यः स्वदेशात्तं राजा शीघ्रं प्रवास

முதலியதின் தானங்களில் சண்டாளனைப்போல் விலக்க வேண்டும்.

கௌர்மத்திலும்:-பௌத்தர்கள் (ஜைனர்கள்), ச்ராவகர்கள், (குருக்கள்), திகம்பரர்கள், பாஞ்சராத்ரிகள், காபாலிகர்கள், பாசுபதர்கள், அவர்களைப்போன்ற பாஷண்டர்கள் என்ற இந்தத் துஷ்டர்கள் எவனது ச்ராத்தத்தில் புஜிக்கின்றனரோ அவனது ச்ராத்தம், இங்கும், பரலோகத்திலும் பலத்தை அளிப்பதாய் ஆவதில்லை. இவர்கள் எல்லோரும் அபோஜ்யான்னர்கள், தானத்திற்கு அர்ஹரல்லாதவர், ப்ராம்ஹண்யத்தினின்றும் வெளியேற்றப்பட்டவர். இவர்களை ப்ரயத்னத்துடன் வர்ஜிக்க வேண்டும் பாஷண்டிகள், துஷ்டகர்மத்திலிருப்பவர், கட்டில்லாதவர், பாஞ்சராத்ரர், பாசுபதர் இவர்களை வார்த்தையாலும் பூஜிக்கக்கூடாது.

கௌர்மத்திலேயே:— எவன் அங்கிதனோ அவனை அரசன் தன்தேசத்தினின்றும் சீக்ரம் வெளியேற்றவேண்டும். மிகவும் பதிதரான மனிதர்க்கே ச்வபதம் (நாய்க்கால்) முதலியதால்

येऽ । अतीव पतितानां हि श्वपाकाद्युक्षणं नृणाम् ॥ विधीयते न शूद्राणां तस्माच्छूद्रो न कारयेत् । अध्यापने याज्ययेन श्रौतस्मार्तेषु कर्मसु ॥ सम्भाषणे च सम्बन्धे नाधिकारीह शास्त्रतः' इति ॥

पुराणान्तरे —

'वेदमूलतया नित्यं प्रवृत्ता अपि स्मृतयः । क्वचित् कदाचित् स्मर्तारस्तन्त्रार्थं च ब्रुवन्ति वै ॥ क्वचित्तन्त्रानुसारेण धर्मं पौराणिका अपि । वदन्ति तादृशोंऽशश्च ग्राह्यस्तन्त्रावलम्बिना ॥ पुराणे धर्मशास्त्रे वा योंऽशः श्रुत्या विरुध्यते । स तन्त्रार्थ इति ज्ञेयः सर्वैरेव महर्षिभिः ॥ यश्च वेदविरोधोंऽशः पुराणेष्वखिलेषु च । तदंशश्च परित्याज्यः सर्वथा सकलैरपि' इति ॥

तस्मात्तन्त्रसिद्धतप्तमुद्रादिसहितो वैष्णवत्वम्

அங்கனம் விதிக்கப்படுகிறது சுத்ரர்களுக்கல்ல ஆகையால் சுத்ரனாயிருப்பவன் அங்கனம் செய்து கொள்ளக்கூடாது. வேதத்தைக் கற்பிப்பதிலும், அதை ஓதுவதிலும், ச்ரௌத ஸ்மார்த்த கர்மங்களிலும், பேசுவதிலும், ஸம்பந்தத்திலும், அங்கிதன் அதிகாரமுள்ளவனும் ஆகான்.

மற்றொரு புராணத்தில் :— மஹாஸாதுக்களான ஸ்ம்ருதி காரர்கள், வேதத்தையே மூலமாய்க்கொண்டு ப்ரவர்த்திப்பவ ராயினும், ஒரு ஸமயத்தில் ஒரு க்ரந்தத்தில் தந்த்ரத்தின் அர்த்தத்தையும் சொல்லுகின்றனர். பௌராணிகர்களும், சில இடத்தில் தந்த்ரத்தை அனுஸரித்து, தர்மத்தைச் சொல்லு கின்றனர். அந்தப் பாகத்தைத் தந்த்ரத்தை ஆச்ரயித்தவன் க்ரஹிக்கவேண்டும். புராணத்திலோ தர்மசாஸ்த்ரத்திலோ எந்தப் பாகம் வேதத்துடன் விரோதிக்கின்றதோ, அது தந்த்ரத் தின் பொருள் என்று அறியவேண்டும். வேதவிருத்தமான எந்த அர்த்தம் எல்லாப் புராணங்களிலுமுள்ளதோ அந்தப் பாகத்தை எல்லோரும் அவச்யம் தள்ளவேண்டும் என்றுள்ளது.

ஆகையால் தந்த்ரஸித்தமான தப்தமுத்ரையுடன் கூடிய

वैदिकेनापि धार्यम् । केवलोर्ध्वपुण्ड्रं तु उक्तानेकश्रुतिस्मृतिपुराणसिद्धत्वात् धार्यमेव । न च तासां श्रुतीनामप्रामाण्यशङ्का— 'ऊर्ध्वपुण्ड्रं तु विप्राणां सततं श्रुतिचोदितम् । श्रुतिस्मृत्युक्तमार्गेण मृदा धारणमुच्यते ॥ श्रौतं वैखानसे प्रोक्तम्' इति च वासिष्ठवामनपाद्मपुराणादिषु तद्विधानाच्च । ऊर्ध्वपुण्ड्रमात्रस्य च तान्त्रिकत्वाश्रयणे उक्तानां बहुस्मृतिपुराणवचनानां वैदिकाधिकारप्रवृत्तानां अनन्यगतिकानां व्याकोपप्रसङ्गः ॥ 'अश्रौतमूर्ध्वपुण्ड्रादि' इत्यादिवचनानि तप्तमुद्रासहितोर्ध्वपुण्ड्रविषयतया सावकाशानि ॥

ननु तान्त्रिकैस्तप्तमुद्राविषयाऽपि श्रुतिरुदाह्रियते— 'पवित्रं ते विततं ब्रह्मणस्पते ।

ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தை வைதிகர்கள் தரிக்ககூடாது. தப்த முத்ரையில்லாத ஊர்த்வபுண்ட்ரமோவெனில், சொல்லிய அநேக ச்ருதி ஸ்ம்ருதி புராணங்களால் ஸித்தமானதால், தரிக்கத் தகுந்ததே. அந்த ச்ருதிகளுக்கும் அப்ராமாண்யம் சங்கிக்கத்தகுந்ததல்ல. 'ப்ராம்ஹணர்களுக்கு ஊர்த்வபுண்ட்ரம் நித்யமாய் ச்ருதியால் விதிக்கப்பட்டது' 'ச்ருதியிலும் ஸ்ம்ருதியிலும் சொல்லப்பட்ட ப்ரகாரத்தால் ம்ருத்திகையின் தாரணம் சொல்லப்படுகிறது', 'ச்ருதியில் உள்ளது வைகானஸத்தில் சொல்லப்பட்டது' என்பதாய், வாஸிஷ்ட வாமன பாத்மபுராணாதிகளில் ஊர்த்வபுண்ட்ரம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால். ஊர்த்வபுண்ட்ரம் எல்லாவற்றையும் தாந்த்ரிகமென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், முன் சொல்லியதும், வேறு இடமில்லாததும், வைதிகாதிகாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தங்களுமான அநேக ஸ்ம்ருதி புராணவசனங்களுக்கு விரோதம் நேரிடக்கூடும். 'அச்ரௌத மூர்த்வபுண்ட்ராதி' என்று சொல்லப்பட்ட வசனங்களோவெனில் தப்த முத்ரையுடன் கூடிய ஊர்த்வபுண்ட்ர விஷயமாயிருப்பதால் இடமுள்ளவைகளாகின்றன.

'ஓய்! தாந்த்ரிகர்களால் தப்தமுத்ரா விஷயமான ச்ருதியும் சொல்லப்படுகிறதே, 'பவித்ரந்தே + ஸமாசத' என்று, எனில்,

ப்ரபு⁴ர்கா³த்ராணி பர்யேஷி விஶ்வத: । அதப்ததநூர்ந ததா³மோ அஶ்நுதே । ஶ்ருதாஸ இத்³வஹந்தஸ்தத்ஸமாஶத' இதி ॥ நாஸ்யாஸ்தப்தமுத்³ராவிஷயத்வம் । 'தஸ்மிந்நுதீ³சீநத³ஶம் பவித்ரம் விதத்யாபி⁴மந்த்ரயதே யஜமாந:' இதி கல்பஸூத்ரகாரைர்த³ஶாபவித்ராஸ்தரணாபி⁴மந்த்ரணே விநியோக³ப்ரத³ர்ஶநாத் । ததா² ச வித்³யாரண்யபா⁴ஷ்யே— 'பவித்ரந்த' இதி । த³ஶாபவித்ராஸ்தரணாபி⁴மந்த்ரணே ஸேயம் விநியுஜ்யதே । பவித்ரம் = ஸர்வஸ்ய பாவநம் । தே = தவ ஸ்வபூ⁴தம் தேஜ: பரமாத்மாக்²யம், விததம் = விஸ்த்ருதம் ஸர்வத்ர । ஹே ப்³ரஹ்மணஸ்பதே ! ப்³ராஹ்மணாநாம் ஸ்வாமிந் ! 'ஏஷ வோ ப⁴ரதா ராஜா ஸோமோऽஸ்மாகம் ப்³ராஹ்மணாநாம் ராஜா । தஸ்மாத் ஸோமராஜாநோ ப்³ராஹ்மணா:' இதி ஶ்ருதே: । ப்ரபு⁴ஸ்த்வம் கா³த்ராணி = அங்கா³நி பாத்ராணாம், பர்யேஷி = ப்ராப்நோஷி விஶ்வத: । த்வயா வ்யாப்தேந அதப்ததநூ: = அஶோதி⁴தஶரீர:, அத ஏவ ஆம:, ந தத் = விததம் பவி

இந்த ச்ருதிக்கு, தப்தமுத்ரா விஷயத்வம் இல்லை. 'தஸ்மிந்நுதீசீநதசம் யஜமானஃ' என்று, கல்பஸூத்ரகாரர்களால் தசாபவித்ரத்தின் ஆஸ்தரணத்தை அபிமந்த்ரிப்பதில் விநியோகம் காண்பிக்கப்பட்டிருப்பதால். அவ்விதமே வித்யாரண்யபாஷ்யம்—"பவித்ரந்தே என்கிற ருக்கானது தசாபவித்ரத்தின் ஆஸ்தரணாபிமந்த்ரணத்தில் விநியோகிக்கப்படுகிறது. பவித்ரம = எல்லாவற்றையும சுத்தம் செய்வதும், தே = உன்னுடைய ஸ்வரூபமாயுமுள்ள, பரமாத்மாவென்னும் தேஜஸ்ஸானது, விததம = விஸ்தரித்திருக்கின்றது, எங்கும். ஹே ப்ரம்ஹணஸ்பதே! = ப்ராம்ஹணர்களின் ஸ்வாமியே! 'ஏஷவோபாரதா + ப்ராம்ஹணா:' என்ற ச்ருதி காணப்படுவதால். ப்ரபுவாகிய நீ, காத்ராணி = பாத்ரங்களின் அங்கங்களை, பர்யேஷி = எங்கும் அடைகின்றாய். வ்யாபித்திருக்கும் உன்னால், அதப்ததநூ: = சோதிக்கப்படாத சரீரமுடையவனும், ஆகையால், ஆம: = அபக்வனுமாயுள்ளவன், தத் = அதை (விததமான தேஜஸ்ஸை), ந அச்னுதே = அடைவதில்லை. ஸோமபானம் செய்யாதவனுக்குச் சுத்தி இல்லாததால், ஜ்ஞானத்தின் வழியால் பரமாத்மப்ராப்தி

பவித்ரமஶ்நுதே । அஸோமபஸ்ய ஶுத்த்யபாவாத் ஜ்ஞாநத்வாரா பரமாத்மப்ராப்திர்நாஸ்தீதி । ஶ்ருதாஸ இத் = பக்வா ஏவ த்வயா, வஹந்த: யஜ்ஞம் ஜநா: ஸமாஶத = ஸமஶ்நுவதே, தத் = பவித்ரம்' இதி ॥

யாऽபி — 'ஸமுஷ்ஷ ஶ்யேநஶ்சக்ஷுநோऽபிஸ்ம்ருக்ஷாஹோ விருத்த்வா ஶுபாயாநி பிப்ரத்' இதி, ஸாऽபி ஶ்ருதி: ஸோமவிஷயேதி பாஷ்யே பாஷிதம் ॥ நநு ஸோமவிஷயத்வேऽபி தயோ: தப்தஶங்கசக்ராங்கநவிஷயத்வமபி அஸ்த்விதி சேத், ததா தந்நிஷேதபராணாம் ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிபுராணாநாம் நிர்விஷயத்வப்ரஸங்க: ॥ கிஞ்ச — 'பவித்ரமிதி மந்த்ரேண யதி சக்ராங்கநம் பவேத் । ஶூலாங்கநம் வா கிம் ந ஸ்யாத் யத்தே காத்ராதிதி ஶ்ருதே' ரிதி ப்ரஸஞ்ஜிதம் ஶூலாங்கநமபி ஶ்ரௌதம் ஸ்யாத் । அந்யபரஸ்ய ஶ்ருதிபாகஸ்ய அந்யவிஷயத்வகல்பநாமாத்ரேண அர்த்தாந்தரபரத்வநிர்ணயே — 'ய ஈம் வஹந்த ஆஶுபி: பிபந்தோ மதிரம் மது ।

இல்லை யென்பது. ச்ருதாஸஇத் = உன்னால் பக்வாகளானவரே, வஹந்த: = யாகத்தை நிர்வஹிப்பவராய், தத்ஸமாசத = அந்தப் பவித்ரமான தேஜஸ்ஸை அடைகின்றனர்" என்று.

'சப்ஷச்யேநச்சக்ஷுநோபி+பிப்ரத்' என்று உள்ள மற்றொரு ச்ருதியும் ஸோமவிஷயமாகியது என்று பாஷ்யத்தில் சொல்லப் பட்டுள்ளது. 'ஓய்! அந்த இரண்டு ச்ருதிகளுக்கும், ஸோமவிஷயத்வம் இருந்தாலும், தப்த சங்கசக்ராங்கன விஷயத்வமும் இருக்கட்டும், என்றால், அந்த அங்கனத்தை நிஷேதிக்கும் ச்ருதி ஸ்ம்ருதி புராணங்களுக்கு அவகாசமில்லாமற் போக நேரிடும். இன்னமும், 'பவித்ரம் எனும் மந்த்ரத்தால் சக்ராங்கனம் விஹித மாகின்றது என்றால், 'யத்தே காத்ராத்' என்ற மந்த்ரத்தால் சூலாங்கனமும் ஏன் விஹிதமாகக்கூடாது' என்று ப்ரஸங்கம் செய்யப்பட்டுள்ள சூலாங்கனமும் ச்ரௌதமாகக்கூடும். அன்ய விஷயமான வேதபாகத்தை, அன்ய விஷயமெனக் கல்பிப்பதி னால் மட்டில் வேறு அர்த்தத்தைச் சொல்வதாய் நிர்ணயிக்கும் பக்ஷத்தில், 'யாம் வஹந்த ஆசுபி:+ததிரே' என்று, ஸோம பானம் செய்துள்ள மருத்துக்களை ப்ரசம்ஸிப்பதில் தாத்பர்ய

कद्रु श्रवांसि दधिरे' इति वीतशोकमृत्युसंसारपारस्यास्य मन्त्रस्य शाक्तैः स्वीयतन्त्रविषयत्वेन कल्पितार्थत्वात् तद्विषयत्वेन शाक्ततन्त्रस्यापि वैदिकत्वापत्तिः ॥

ननु — 'विष्णोरराटमन्त्रेण विन्यसेत् केशवाय' इत्यादिना वेदोक्तमन्त्रैः ललाटादिस्थानेषु त्रिशूलादिरूपोर्ध्वपुण्ड्रस्य कथितत्वेन अस्य वैदिकत्वमिति शाक्तवैषम्यमिति चेन्न । शक्तितन्त्रेऽपि — 'आर्द्रं ज्वलति ज्योतिरहमस्मि' इत्यनेन मन्त्रेण मद्यपानस्य विहितत्वेन तत्तन्त्रस्यापि वैदिकत्वापत्तेः । तथा च — 'पाञ्चरात्रे च कापाले तथा कालमुखेऽपि च । शाक्ते च दीक्षिता यूयं भवत ब्राह्मणाधमाः' इति गौतमादिकृतशापोऽपि अनुग्रहाय स्यात् । अतस्तप्तमुद्रासहितमूर्ध्व-

---

முள்ள இந்தமந்த்ரத்திற்கும், சாக்தர்கள் தங்கள் தந்த்ரத்தைச் சொல்வதில் தாத்பர்யமுள்ளதாய் அர்த்தம் கல்பித்திருப்பதால, அந்த மந்த்ரத்திற்கும சாகத தந்த்ர விஷயத்வம் வருவதால், சாக்த தந்த்ரமும வைதிக மென்பது நேரிடக்கூடும்.

ஓய்! 'விஷ்ணோராடம்' என்ற மந்த்ரத்தாலும் கேசவாய என்பதாலும் தரிக்கவேண்டும், என்பது முதலியதால், வேதோக்த மந்த்ரங்களால் நெற்றி முதலிய ஸ்தானங்களில், த்ரிசூலாதிரூபமான ஊர்த்வபுண்ட்ரம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் இதற்கு வைதிகத்வமிருக்கின்றது என்பதால் சாக்தத்தை விட, பேதமிருக்கின்றது, என்றால் அதில்லை. (ஏனெனில்) சக்தி தந்த்ரத்திலும் 'ஆர்த்ரம் ஜ்வலதி ஜ்யோதி ரஹமஸ்மி' என்ற இந்த மந்த்ரத்தினால் மத்யபானம் சொல்லப்பட்டிருப்பதினால், அந்த தந்த்ரத்திற்கும் வைதிகத்வம் வர நேரிடும். அவ்விதமாகியபோது, "பாஞ்சராத்ரத்திலும், காபாலத்திலும், காளமுகத்திலும், சாக்தத்திலும் நீங்கள் தீக்ஷைபெற்றவராய் ஆகக்கடவீர், ஓ ப்ராம்ஹணாதமர்களே!" என்று கௌதமர் முதலியவரால் செய்யப்பட்ட சாபமும் அனுக்ரஹத்தின் பொருட்டு என்றும் நேரிடும். ஆகையால் தப்த முத்ரையுடன்

𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌕𑌮𑍇𑌵 । 𑌤𑌦𑍍𑌰𑌹𑌿𑌤𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌚𑌾𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑍈𑌰𑍍𑌧𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑌯𑌃 ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌵𑌿𑌧𑌿𑌃 ॥

𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌵𑌿𑌧𑌿𑌃 ॥

𑌅𑌥 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌵𑌿𑌧𑌿𑌃 ॥ 𑌕𑌾𑌲𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌿— 𑌆𑌗𑍍𑌨𑍇𑌯𑌂 𑌭𑌸𑍍𑌮 𑌸𑌦𑍍𑌯𑍋𑌜𑌾𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌭𑌸𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍇𑌨𑌾𑌭𑌿𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯 𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌤𑍋𑌕 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌜𑌲𑍇𑌨 𑌸𑌂𑌸𑍃𑌜𑍍𑌯 𑌶𑌿𑌰𑍋𑌲𑌲𑌾𑌟𑌵𑌕𑍍𑌷𑌃𑌸𑍍𑌕𑌨𑍍𑌧𑍇𑌷𑍁 𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌯𑍁𑌷𑍈𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌮𑍍𑌬𑌕𑍈𑌸𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌰𑍋 𑌰𑍇𑌖𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤 𑌵𑍍𑌰𑌤𑌮𑍇𑌤𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑍍𑌭𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑍇𑌦𑍇𑌷𑍁 𑌵𑍇𑌦𑌵𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌰𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌨𑍍𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌭𑌵𑌾𑌯

கூடிய ஊர்த்வபுண்ட்ரம் தாந்தரிகமே. தப்தமுத்ரையில்லாத ஊர்த்வபுண்ட்ரம் ச்ருதி ஸ்ம்ருதி புராண சிஷ்டாசாரங்களால் ஸித்தமானதால் வைதிகர்களால் தரிக்கத்தகுந்ததே என்பது ஸித்தாந்தம்.

ஊர்த்வபுண்ட்ரவிதி முற்றிற்று.

த்ரிபுண்ட்ரவிதி.

இனி, த்ரிபுண்ட்ரவிதி சொல்லப்படுகிறது.

காலாக்னி ருத்ரோபநிஷத்தில் :— ஆக்னேயமான பஸ்மத்தை 'ஸத்யோஜாதம்' என்பது முதலிய ஐந்து ப்ரஹ்மமந்த்ரங்களால் எடுத்து, 'அக்னிரிதி' என்பது முதலியவையால் அபிமந்த்ரித்து, 'மானஸ்தோகே' என்பதால் எடுத்து ஜலத்துடன் சேர்த்து, சிரஸ், நெற்றி, மார்பு, தோள்கள் இந்த ஸ்தானங்களில், 'த்ர்யாயுஷ' மந்த்ரங்களாலும், 'த்ர்யம்பக' மந்த்ரங்களாலும், குறுக்காய் மூன்று ரேகைகளைச் செய்யவேண்டும். இது சாம்பவ வ்ரதம், ஸகலவேதங்களிலும் வேதவாதிகளால் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆகையால் முக்தியிலிச்சையுடையவன் அதை அனுஷ்டிக்கவேண்டும், மோக்ஷத்திற்காக. ரேகை

த்ரிவிதா ரேகா த்ரிபுண்ட்ரஸ்ய ப்ரமாணம் த்ரிதா லலாடாதா சக்ஷுஷோ ராப்ருவோ'ரிதி ॥

தஸ்யைவம் ப்ரஶம்ஸா ச ஶ்ரூயதே — 'த்ரிபுண்ட்ரம் பஸ்மநா கரோதி யோ வித்வான் ப்ரஹ்மசாரீ க்ருஹஸ்தோ வாநப்ரஸ்தோ யதிர்வா ஸ ஸர்வமஹாபாதகோபபாதகேப்ய: பூதோ பவதி ஸ ஸர்வான் தேவான் த்யாதோ பவதி ஸ ஸர்வேஷு தீர்த்தேஷு ஸ்நாதோ பவதி ஸர்வஸம்பத்பூர்ணோ பவதி ஸததம் ஸர்வருத்ரமந்த்ரஜாபீ பவதி ஸகலபோகான் புங்க்தே தேஹம் த்யக்த்வா ஶிவஸாயுஜ்யமேதி ந ஸ புநராவர்த்ததே ந ஸ புநராவர்த்தத இத்யாஹ பகவான் காலாக்நிருத்ர:' இதி ॥

அதர்வஶிரஸி ஜாபாலோபநிஷதி ச —

'அக்நிரிதி பஸ்ம வாயுரிதி பஸ்ம ஜலமிதி பஸ்ம ஸ்தலமிதி பஸ்ம வ்யோமேதி பஸ்ம ஸர்வம் ஹ வா இதம் பஸ்ம மந ஏதாநி சக்ஷூம்ஷி பஸ்மாநி । அக்நிரித்யாதிநா பஸ்ம க்ருஹீத்வா

மூன்றுவிதம், த்ரிபுண்ட்ரத்தின் ப்ரமாணமும் மூன்றுவிதம், நெற்றி வரையில் கண்கள் வரையில் புருவங்கள் வரையில் என்று.

காலாக்னி ருத்ரோபநிஷத்தில் :— இவ்விதம் ப்ரசம்ஸையும் கேட்கப்படுகிறது. 'வித்வானாகிய எவன், ப்ரம்ஹசாரீ, க்ருஹஸ்தன், வானப்ரஸ்தன், யதியாயினும், பஸ்மத்தினால் த்ரிபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்கின்றானோ அவன்ஸகலமஹாபாதகங்களினின்றும் உபபாதகங்களினின்றும் சுத்தனாகிறான், அவன் ஸகலதேவர்களையும் த்யானித்தவனாகிறான், அவன் ஸகலதீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானம் செய்தவனாகிறான், ஸகல ஸம்பத்துகளாலும் நிறைந்தவனாகிறான், எப்பொழுதும் ஸகல ருத்ர மந்த்ரங்களையும் ஜபித்தவனாகிறான், ஸகல போகங்களையும் புஜித்தவனாய், தேஹத்தை விட்டு, சிவஸாயுஜ்யத்தை அடைகிறான், மறுபடி திரும்புவதில்லை, மறுபடி திரும்புவதில்லை என்றார் பகவான் காலாக்னிருத்ரர்' என்று.

அதர்வசிரஸ்ஸிலும், ஜாபாலோபநிஷத்திலும் :— 'அக்னிரிதி பஸ்ம+பஸ்மானி'. (இவை மந்த்ரங்கள்) 'அக்னிரிதி' முதலிய மந்த்ரங்களால் விபூதியை எடுத்து அங்கங்களில் பூசிக்கொள்ள

विसृज्य ज्ञानाग्नि संस्पृशेत् । तस्मादेतद्व्रतं पाशु-
पतं पशुपाशविमोक्षाय' इति ॥

स्मृत्यन्तरे —

'मानस्तोके' इति मन्त्रेण मन्त्रितं भस्म धारयेत् ।
ऊर्ध्वपुण्ड्रं भवेत्साम मध्यपुण्ड्रं यजूंषि च ॥
अधःपुण्ड्रमृचस्साक्षात् तस्मात्पुण्ड्रं त्रियायु-
षम् । त्रियायुषेण कुर्वीत ललाटे च भुजद्वये ॥
नाभौ शिरसि हृत्पार्श्वे ब्राह्मणो वैदिकस्सदा'
इति ॥ त्रियायुषम् = त्रियायुषसंज्ञितम् ॥

तथा च वायुपुराणम् —

'ततस्त्रिपुण्ड्रं भवेच्च त्रियायुषसमाह्वयम्'
इति ॥

तैत्तिरीयश्रुतौ शिक्षानुशासने- 'सत्या-
न्न प्रमदितव्यम् । धर्मान्न प्रमदितव्यम् । कुशलान्न प्रमदि-
तव्यम् । भूत्यै न प्रमदितव्यम् । स्वाध्यायप्रवचना

வும் இது பாசுபத வ்ரதம், பசுபாசவிமோக்ஷத்தின் பொருட்டு ஆகும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:— 'மாநஸ்தோகே' என்ற மந்த்ரத்தால் அபிமந்த்ரிதமான பஸ்மத்தைத் தரிக்கவேண்டும். மேல் புண்ட்ரம் ஸாமவேதமாகும். நடுவிலுள்ள புண்ட்ரம் யஜுர்வேதமாகும். கீழே உள்ள புண்ட்ரம் ஸாக்ஷாத் ருக்வேதமாகும். ஆகையால் இந்தப்புண்ட்ரம 'த்ரியாயுஷம' எனப்படுகிறது. வைதிகனான ப்ராம்ஹணன், நெற்றி, புஜங்கள், நாபி, தலை, மார்பு பக்கம் இவைகளில் த்ரியாயுஷ புண்டரத்தைத் தரிகக வேண்டும். த்ரியாயுஷம்=த்ரியாயுஷம் எனப்பெயருடையது.

அவ்விதமே **வாயுபுராணம்—** பிறகு, த்ரியாயுஷமென்று பெயருடைய த்ரிபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்கவேண்டும்.

தைத்திரீய ச்ருதியில் சிக்ஷானுசாஸநத்தில்:— 'ஸத்யாந்ந + மாத்ருதேவோபவ' என்பதுமுதலியது. இங்குள்ள பூதி சப்தத்திற்கு விபூதி அர்த்தமென்று போதாயனரால் சொல்லப்பட்டுள்ளது. 'இனி ப்ராம்ஹணர்களுககு த்ரிபுண்ட்ரதாரண

ப்4யாம் ந ப்ரமதி3தவ்யம் । தே3வபித்ருகார்யாப்4யாம் ந ப்ரமதி3தவ்யம்' ஆசார்யதே3வோ ப4வ' இத்யாதி3 ॥ அத2 ஸ்ம்ருதிஸம்ப்ரதா3யஸித்3த4ம் போ3தா4யநேநோக்தம்— 'அதா2தோ ஜாபா3லீநாம் த்ரிபுண்ட்3ரதா4ரணவிதி4ம் வ்யாக்2யாஸ்யாமோ ப4ஸ்மநைவ பூ4த்யை ந ப்ரமதி3தவ்யமிதி விஜ்ஞாயதே மத்4யமாநாமிகாங்கு3ஷ்டை2ஸ்த்ரிபுண்ட்3ரம் ஸமாசரேத் । தத்த்ரிபுண்ட்3ரம் ஶ்ரேஷ்ட2ம் மஹாபாதகநாஶநம்' இதி । த்ர்யம்ப3கமிதி ஸர்வாங்க3ம் ஸமுத்3தூ4ளயேத் ஸ ஶுத்3தோ4 ப4வதி த3ஶ பூர்வாந் த3ஶாபராநாத்மாநமேகவிம்ஶதிம் பங்க்திம் ச புநாதி ப்3ரஹ்மண: ஸாயுஜ்யம் ஸலோகதாமாப்நோதீத்யாஹ ப4க3வாந் போ3தா4யந:' இதி ॥

மாநவபுராணேঽபி ஶ்ருத்யுபப்3ரும்ஹணம் த்3ருஶ்யதே— 'ஸத்யாந்ந ப்ரமதி3தவ்யம் த4ர்மாச்ச குஶலாச்ச ந । அக்3நிஜாயா பூ4தேஶ்ச தே3ஹாவக4ர்ஷணாத் ॥ லலாடே ஹ்ருதி3 தோ3ர்த்3வந்த்3வே த்ரிபுண்ட்3ரஸ்ய ச தா4

விதியைச் சொல்லுகிறோம். 'பூதயை நப்ரமதிதவ்யம்' என்று ச்ருதியில் தெரிகிறது. (பஸ்மதாரணத்தை மறக்கவேண்டாம் என்பது பொருள்.) இன்னும், பெரியோர்கள் சொல்லுகின்றனர்—'நடுவிரல், பவித்ரவிரல், பெருவிரல் இவைகளால், பஸ்மத்தால் த்ரிபுண்ட்ரம் செய்யப்படவேண்டும். அந்த த்ரிபுண்ட்ரம் சிறந்ததாகும். அது மஹாபாபங்களையு மகற்றுவதாகும்' என்று. பிறகு 'த்ர்யம்பகம்' என்ற மந்த்ரத்தால் ஸர்வாங்கங்களிலும் பூசவேண்டும். இதனால் சுத்தனாகிறான், தனக்குமுன் பத்துப்புருஷர்களையும், பின் பத்துப்புருஷர்களையும் 21-ஆவது தன்னையும், தன் பங்க்தியையும் சுத்திசெய்கிறான். ப்ரம்ஹாவின் ஸாயுஜ்யம், ஸாலோக்யம் இவைகளையுமடைகிறான்' என்றார் பகவான போதாயனர்.

மானவ புராணத்திலும் :— ச்ருதியின் உபப்ரும்ஹணம் காணப்படுகிறது.— 'ஸத்யத்தினின்றும் தவற வேண்டாம். தர்மத்தினின்றும், குசலத்தினின்றும்ஒருகாலும் தவறக்கூடாது. அக்னியினின்று உண்டாகிய விபூதியினின்றும், அதனால் தேஹத்தைப் பூசுவதினின்றும், நெற்றி, மார்பு, கைகள் இவை

𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍 । 𑌨𑍈𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌦𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌵𑍈 𑌭𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌨 ॥ 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌧𑍍𑌯𑌯𑌨𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑌂 𑌤𑌥𑌾' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌿𑌶𑌬𑍍𑌦𑌃 𑌐𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌪𑌰𑌤𑌯𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌃, 𑌤𑌥𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌬𑍋𑌧𑌾𑌯𑌨𑍇𑌨 '𑌭𑍂𑌤𑍍𑌯𑍈 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌦𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇𑌃 𑌭𑌸𑍍𑌮𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌤𑌯𑍋𑌦𑌾𑌹𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌤𑌦𑍁𑌪𑌬𑍃𑌂𑌹𑌕 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌚 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌭𑍂𑌤𑌿𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌸𑍍𑌮𑌪𑌰𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 । 𑌭𑍂𑌤𑌿𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌕𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌐𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌪𑌰𑌤𑌯𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌨𑍈𑌵 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌃 । 𑌉𑌪𑌬𑍃𑌂𑌹𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌤𑌦𑌪𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌮𑌸𑍍𑌤𑍁 ॥

𑌬𑍋𑌧𑌾𑌯𑌨𑌃—

'𑌅𑌥𑌾𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌿𑌸𑌮𑍍𑌪𑌾𑌦𑌨𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌶𑍍𑌶𑍁𑌚𑌿𑌰𑍍𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌕𑌟𑌾𑌂 𑌉𑌨𑍍𑌮𑌤𑍍𑌤𑌾𑌮𑌶𑌿𑌵𑌾𑌂 𑌹𑍀𑌨𑌾𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌾𑌙𑍍𑌗𑌾𑌂 𑌵𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌮𑌸𑍍𑌥𑌿𑌬𑌹𑍁𑌲𑌾𑌮𑌮𑍇𑌧𑍍𑌯𑌭𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍀𑌂

களில் த்ரிபுண்ட்ரம் தரிப்பதினின்றும், ஒருகாலும் ப்ரமத்தாலும் தவறவேண்டாம்' நித்யமும் வேதாத்யயனம் செய், அத்யாபனமும் செய், என்று. பாஷ்யகாரரால் பூதி சப்தமானது ஐச்வர்யபரமாய் வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டுள்ளதுதான், ஆனாலும், போதாயனரால் 'பூத்யை நப்ரமதிதவ்யம்' என்ற ச்ருதி, பஸ்மத்ரிபுண்ட்ரத்திற்கு ப்ரமாணமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அதை விவரிக்கும் புராணவாக்யங்களும் இருப்பதால், பூதி சப்தத்திற்கு, பஸ்ம அர்த்தமென்பதே யுக்தமாகும். பூதிசப்தம் அநேகார்த்தமுடையதால், ஐச்வர்யபரமாய் வ்யாக்யனமிருந்தாலும் இங்கு விரோதமொன்றுமில்லை. உபப்ருஹ்மணமிருந்தால், அதுவும் மற்றொரு வ்யாக்யானமாய் இருக்கட்டும்.

போதாயனர்:— இனி, விபூதியை ஸம்பாதிப்பது, தரிப்பது இவையின் விதியைச் சொல்வோம்—சுத்தனாயிருந்து, மிகப் பருமனுள்ளதும், பைத்யமுள்ளதும், அமங்களமாகியதும், அங்கக்குறையுள்ளதும், அதிகாங்கமுள்ளதும், மலடானதும், எலும்பு அதிகமுள்ளதும், அசுத்த வஸ்துக்களை, பக்ஷிப்பதுமான பசுக்களைத் தள்ளி, நல்ல லக்ஷணங்களுடைய பசுவின் கோம

[illegible]

பௌதாயநஸ்ம்ருதௌ ச—

[illegible]

யத்தை எடுத்து, உருண்டை செய்து, உலர்த்தி, வெளுப்பாய், பாகம் செய்யக்கூடிய ஸம்பாரங்களால் (பதர், வைக்கோல்முதலியதால்) மூடி, ஒளபாஸநாக்னியிலோ, ச்ரௌதாக்னியிலோ, பசநாக்னியிலோ தஹிக்கவேண்டியது. வில்வப்பழப் பாத்ரத்திலாவது, மண்பாத்ரத்திலாவது எடுத்து வைக்கவேண்டும். பிறகு அந்தப் பஸ்மத்தை எடுத்து அபிமந்த்ரிக்கவேண்டும், 'ஈசாந:, தத்புருஷாய, அகோரேப்ய:, வாமதேவாய, ஸத்யோஜாதம்' என்ற மந்த்ரங்களால். மறுபடி அதே ஐந்து மந்த்ரங்களால் அபிமர்சிக்கவும். 'மாநஸ்தோகே' என்ற மந்த்ரத்தால், நடுவிரல், அநாமிகாவிரல், பெருவிரல் இவைகளால் எடுத்து மந்த்ரமில்லாமல் ஜலத்துடன் சேர்த்து, 'த்ரியாயுஷம்' என்ற மந்த்ரத்தால் த்ரிபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்கவேண்டும். இவ்விதம் அறிந்தவரும் சொல்லுகின்றனர். நெற்றி, மார்பு, கைகள், கழுத்து, வயிறு, தலை இவைகளில், வெளுப்பான பஸ்மத்தை, ப்ராம்மணன் சோம்பலற்றவனாய் நித்யமும் தரிக்கவேண்டும்.

போதாயன ஸ்ம்ருதியிலும்:— ஸத்யோஜாத மந்த்ரத்தால்

𑌅𑌘𑍋𑌰𑍇𑌣 𑌦𑌹𑍇𑌤𑍍𑌪𑌿𑌣𑍍𑌡𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇𑌣 𑌤𑍁 𑌶𑍋𑌧𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍀𑌶𑌾𑌨𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾𑌦𑌿𑌪𑌾𑌦𑌤𑌃 । 𑌆𑌚𑌮𑍍𑌯 𑌕𑍂𑌰𑍍𑌚𑌮𑌾𑌸𑍀𑌨𑌶𑍍𑌶𑌿𑌵𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌶𑌿𑌵𑌂 𑌜𑌪𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌭𑌾𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑌃—

'𑌪𑌾𑌦𑍌 𑌚 𑌚𑌰𑌣𑍌 𑌹𑌸𑍍𑌤𑍌 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑍍𑌯𑌾𑌚𑌮𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌙𑍍𑌮𑍁𑌖𑍋 𑌵𑌸𑌨𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑌾𑌯𑌮𑍍𑌯 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑍍𑌯 𑌭𑌸𑍍𑌮𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌆𑌦𑌾𑌯 𑌭𑌸𑌿𑌤𑌂 𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌮𑌗𑍍𑌨𑌿𑌹𑍋𑌤𑍍𑌰𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌭𑌵𑌮𑍍 । 𑌈𑌶𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌤𑍁 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌨𑌿 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌤𑌤 𑌆𑌦𑌾𑌯 𑌤𑌦𑍍𑌭𑌸𑍍𑌮 𑌮𑍁𑌖𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇𑌣 𑌤𑍁 । 𑌅𑌘𑍋𑌰𑌾𑌖𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇 𑌗𑍁𑌹𑍍𑌯𑍇 𑌵𑌾𑌮𑌦𑍇𑌵𑍇𑌨 𑌚 ॥ 𑌸𑌦𑍍𑌯𑍋𑌜𑌾𑌤𑌾𑌭𑌿𑌧𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌭𑌸𑍍𑌮 𑌪𑌾𑌦𑌦𑍍𑌵𑌯𑍇 𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍇𑌤𑍍 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣𑍋𑌦𑍍𑌧𑍂𑌲𑌯𑍇𑌤𑍍𑌤𑌤𑌃 ॥ 𑌏𑌤𑌦𑌾𑌗𑍍𑌨𑍇𑌯𑌕𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌕𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌰𑍍𑌷𑌿𑌭𑌿𑌃 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑌮𑍃𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑌾𑌦𑌾𑌵𑌿𑌦𑌂 𑌬𑍁𑌧𑌃 ॥ 𑌤𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑍍𑌯 𑌹𑌸𑍍𑌤𑍌

கோமயத்தை க்ரஹித்து, வாமதேவமந்த்ரத்தால் அபிமந்த்ரித்து, அகோர மந்த்ரத்தால் கோமயபிண்டத்தைத் தஹித்து, தத்புருஷ மந்த்ரத்தால் சோதித்து, ஈசான மந்த்ரத்தால் தலை முதல் பாதம்வரையில் பஸ்மத்தால் ஸ்நானம் செய்யவும். ஆசமனம் செய்து, கூர்சசத்தில் உட்கார்ந்து, சிவனாகி, சிவனை ஜபிக்கவும்.

பாரத்வாஜர்:— கால்கைகளை அலம்பி, கிழக்கு முகமாய் ஆசமனம் செய்து, முன்போல் ப்ராணாயாமம்செய்து, ஸங்கல்ப்பித்து, பஸ்மஸ்நானத்தைச் செய்யவேண்டும். வெளுப்பானதும, அக்நிஹோத்ரத்திலுண்டானதுமான பஸ்மத்தை எடுத்து ஈசானமந்த்ரத்தால் சிரஸ்ஸிலும், தத்புருஷ மந்த்ரத்தால் முகத்திலும், அகோர மந்த்ரத்தால் மார்பிலும், வாமதேவ மந்த்ரத்தால் குஹ்யத்திலும், ஸத்யோஜாத மந்த்ரத்தால் பாதங்களிலும் தரிக்கவும். பிறகு ப்ரணவ மந்த்ரத்தால் ஸர்வாங்கத்திலும் உத்தூளனம் செய்யவும். இது 'ஆக்னேய ஸ்நானம் என்று மஹர்ஷிகளால் சொல்லப்பட்டது. அறிந்தவன், எல்லாக்கர்மங்களும் ஸம்பூர்ணமாவதற்கு ஆதியில்

...त्वा उपस्पृश्य यथाविधि । त्रिपुण्ड्रं विधिना ललाटे हृदये गले ॥ अग्निहोत्रसमुत्पन्नभस्मना तु प्रयत्नतः । पञ्चब्रह्मकृतेनापि कृतेन भस्मना वा ॥ यत्तेन त्रिपुण्ड्रं सर्वकर्मसु शुद्धिकरं पापनुत् । त्रिपुण्ड्रं धारयेन्नित्यं सर्वपापप्रणाशनम् ॥ शूद्रहस्तस्थितं भस्म न धार्यं द्विजातिभिः । चण्डालहस्तसंस्थं भस्म न धार्यं शूद्रजातिभिः ॥ अग्निहोत्रसमुत्पन्नभस्मना तु त्रिपुण्ड्रकम् । नित्यं द्विजैः सन्तोषेण धार्यं कर्मसमृद्धये ॥ अन्यथा सर्वकर्माणि नश्यन्ति कृतान्यपि इति ॥

कात्यायनोऽपि—

श्राद्धे यज्ञे जपे होमे वैश्वदेवे सुरार्चने । धृतत्रिपुण्ड्रः पूतात्मा मृत्युं जयति मा...

இதைச் செய்யவேண்டும். பிறகு கைமுகங்களை அலம்பி விதிப்படி ஆசமனம் செய்து, விதிப்படி த்ரிபுண்ட்ரத்தை நெற்றியிலும், மார்பிலும், கழுத்திலும் தரிக்கவும். அக்னி ஹோத்ரத்திலுண்டான பஸ்மத்தினாலாவது, பஞ்சப்ராம்ஹ மந்த்ரங்களால் செய்யப்பட்ட பஸ்மத்தினாலாவது தரிக்கப் பட்ட இந்த த்ரிபுண்ட்ரம் ஸகல கர்மங்களிலும் சுத்திகரமாகின்றது ஸகலபாபங்களையும் அகற்றுவதற்காக நிதயமும் த்ரிபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்கவேண்டும. சூத்ரன் கையிலுள்ள பஸ்மத்தை த்விஜர்கள் தரிக்கக்கூடாது. சண்டாளன் கையிலுள்ள பஸ்மத்தைச் சூத்ராகள் ஒருகாலும் தரிக்கக்கூடாது. ஆகையால் ப்ராம்ஹணர்கள் அக்னிஹோத்ரத்திலுண்டான பஸ்மத்தினாலேயே த்ரிபுண்ட்ரத்தை நித்யமும் ஸந்தோஷத்துடன் கர்ம ஸம்ருத்திக்காகத் தரிக்கவேண்டும். இல்லாவிடில், ஸகலகார்யங்களும் ஒருகாலும் பலிக்கின்றதில்லை.

காத்யாயனரும்:— ச்ராத்தம், யக்ஞம், ஜபம், ஹோமம், வைச்வதேவம், தேவபூஜை இவைகளில் த்ரிபுண்ட்ரம் தரித்தவனும், சுத்தனுமான மனிதன் ம்ருத்யுவை ஜயிக்கின்றான். த்ரி

𑌨𑌵𑌃 । 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍁 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇—

'𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌰𑍍𑌭𑌸𑍍𑌮𑌨𑍋𑌦𑍍𑌧𑍂𑌳𑌨𑌂 𑌤𑌥𑌾 । 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌧𑌾𑌰𑌣𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌵𑌨𑍍𑌦𑌨𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌶𑌿𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌮𑍍 । 𑌯𑍇 𑌘𑍋𑌰𑌾 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑌾 𑌯𑍇 𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌕𑍍𑌷𑍁𑌦𑍍𑌰𑌜𑌨𑍍𑌤𑌵𑌃 । 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌧𑌾𑌰𑌿𑌣𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌪𑌲𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌨 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ।

𑌲𑍋𑌕𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌰𑌪𑌿—

'𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌮𑌿𑌕𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑍈𑌰𑍍𑌲𑌲𑌾𑌟𑍇 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 𑌕𑍃𑌤𑌃 । 𑌸 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌸𑍍𑌤𑍋 𑌵𑍈 𑌮𑌹𑌾𑌪𑌾𑌤𑌕𑌨𑌾𑌶𑌨𑌃 । 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌶𑌿𑌵𑌪𑍍𑌰𑌵𑌣𑌮𑌾𑌨𑌸𑌃 । 𑌭𑍂𑌰𑍍𑌭𑍁𑌵𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋 𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌧𑍃𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 ॥ 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌧𑍃𑌗𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌵𑌰𑍋 𑌯𑍋 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌧𑌰𑌶𑍍𑌶𑍁𑌚𑌿𑌃 । 𑌸

புண்ட்ரத்தைத் தரிக்காமல் எந்தக்கார்யத்தைச் செய்கின்றானோ அது வீணாகின்றது.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியும்:— ‘அக்னிரிதி’ முதலிய மந்த்ரங்களால், பஸ்மத்தினால் உத்தூளனத்தையும், த்ரிபுண்ட்ரதாரணத்தையும் செய்துகொண்டு, ஸந்த்யாவந்தனத்தைச் செய்ய வேண்டும். த்ரிபுண்ட்ரமானது மிகப்புண்யமானது, ப்ரம்ஹ விஷ்ணு சிவஸ்வரூபமாயது. பயங்கரர்களான ராக்ஷஸர்கள், ப்ரேதர்கள், அல்ப்பஜந்துக்கள் எவையோ அவையெலாம், த்ரிபுண்ட்ரம் தரித்தவனைக்கண்டால் ஓடுகின்றன, ஸம்சயமில்லை.

லோகாக்ஷியும்:— நடுவிரல், அநாமிகாவிரல், பெருவிரல் இவைகளால் நெற்றியில் செய்யப்பட்டுள்ள த்ரிபுண்ட்ரமானது ப்ரசஸ்தமாகும், மஹாபாதகங்களை யகற்றுவதாகும். எவன் சிவனை நாடியமனமுடையவனாய் த்ரிபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்கின்றானோ அவனால், பூமி, அந்தரிக்ஷம், ஸ்வர்க்கம் என்றமூன்று உலகங்களும் தரிக்கப்பட்டவைகளாய் ஆகின்றன. எந்த ப்ராம்ஹணச்ரேஷ்டன், த்ரிபுண்ட்ரம் தரித்தவனாயும், ருத்ராக்ஷம் தரித்தவனாயும், சுத்தனாயுமுள்ளவனோ, அவன், பிணி, பாபம்

ஹந்தி ரோகவ்யாதிதுர்பிக்ஷதஸ்கராந் ॥ ஸ ப்ராப்னோதி பரம் ப்ரஹ்ம யதோ நாவர்த்ததே புந: । ஸ ச ஶ்ராத்தே பங்க்திபாவநஶ் சைவ பூஜ்யோ விப்ரஸுரோத்தமை:' இதி ॥

ஶாதாதப: —

'ஸத்யம் ஶௌசம் தபோ ஹோம: தீர்த்தம் தேவாதிபூஜனம் । தஸ்ய வ்யர்த்தமிதம் ஸர்வம் யஸ்த்ரிபுண்ட்ரம் ந தாரயேத்' இதி ॥

ஸ்ம்ருதிரத்னாவல்யாம் —

'மத்யமாநாமிகாங்குஷ்டை: லலாடே யத் த்ரிபுண்ட்ரகம் । தத் த்ரிபுண்ட்ரம் ப்ரஶஸ்தம் ச மஹாபாதகநாஶனம்' இதி ॥

ஸ்ம்ருதிஸாரஸமுச்சயே —

'அஶக்தஸ்ஸமயாசாரே மனஸா பாபமாசரன் । நித்யமேவ ஶுசிர்நித்யம் த்ரிபுண்ட்ரஸ்ய ச தாரணாத்' இதி ॥

ஸ்ம்ருதிபாஸ்கரே —

'வனஸ்பதிஷு தே ஸோமோ ஜ்யோதிஷ்மதி நிதிர்த்ருவ: ।

வ்யாதி, துர்பிக்ஷம், திருடன் இவர்களை அழிக்கிறான். அவன் பரப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான், எதினின்றும் மறுபடி திரும்புவதில்லையோ. அவன் ச்ராத்தத்தில் பங்க்திபாவனன், ப்ராமஹணர்களாலும் தேவர்களாலும் பூஜிக்கத்தகுந்தவன்.

சாதாதபர் :— ஸத்யம், சௌசம், தபஸ், ஹோமம், தீர்த்தம், தேவர் முதலியவரின் பூஜை இது எல்லாம் அவனது வ்யர்த்தமாகும், எவன் த்ரிபுண்ட்ரத்தைத்தரிப்பதில்லையோ.

ஸ்ம்ருதிரத்நாவளியில் :— நடுவிரல், அநாமிகாவிரல், பெரு விரல் இவைகளால் நெற்றியில் தரிக்கப்படும் த்ரிபுண்ட்ரம் ப்ரசஸ்தமாகும், மஹாபாதக நாசனமு மாகும்.

ஸ்ம்ருதிஸாரஸமுச்சயத்தில் :— சமயாசாரங்களை அனுஷ்டிக்க அசக்தனாயினும், மனதினால் பாபத்தை அனுஷ்டிப்பவனாயினும், த்ரிபுண்ட்ரத்தைத் தரித்தால் நித்யம் சுத்தனாகவே ஆகிறான்.

ஸ்ம்ருதிபாஸ்கரத்தில் :— சந்த்ரன் வனஸ்பதிகளில் (வ்ரு

𑌅𑌰𑍍𑌚𑌿𑌤𑌂 𑌶𑌙𑍍𑌕𑌰𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌪𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ 𑌭𑌾𑌸𑌨𑌾𑌦𑍍𑌭𑌸𑌿𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌸𑍍𑌮 𑌕𑌲𑍍𑌮𑌷𑌭𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌤𑍍 । 𑌭𑍂𑌤𑌿𑌰𑍍𑌭𑍂𑌤𑌿𑌕𑌰𑍀 𑌪𑍁𑌂𑌸𑌾𑌂 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌕𑌰𑍀 𑌪𑌰𑌾' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑌾𑌰𑌸𑍁𑌧𑌾𑌨𑌿𑌧𑍌 —

'𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌕𑌂 𑌸𑌦𑌾 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌪𑍂𑌤𑍇𑌨 𑌭𑌸𑍍𑌮𑌨𑌾 । 𑌵𑍇𑌦𑍋𑌕𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌶𑌿𑌵𑌸𑌾𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌯𑌾𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌮𑌹𑌾𑌭𑌾𑌰𑌤𑍇𑌽𑌪𑌿 —

'𑌆𑌯𑍁𑌷𑍍𑌕𑌾𑌮𑍋𑌽𑌥𑌵𑌾 𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍 𑌭𑍂𑌤𑌿𑌕𑌾𑌮𑍋𑌽𑌥𑌵𑌾 𑌨𑌰𑌃 । 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌵𑍈 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌦𑍍𑌭𑌸𑍍𑌮 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌕𑌾𑌮𑍀 𑌚 𑌵𑍈 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌸𑌾𑌰𑍇 —

'𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑌿𑌤𑍍𑌰𑌯𑍇𑌣𑍈𑌵 𑌸𑍍𑌵𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌕𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍁 । 𑌷𑌡𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑌾𑌯𑌤𑌂 𑌮𑌾𑌨𑌮𑌥𑌵𑌾𑌧𑌿𑌕𑌮𑌾𑌨𑌕𑌮𑍍 ॥ 𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑌯𑍁𑌗𑍍𑌮

க்ஷங்களில்) இருக்கும்பொழுது (அமாவாஸ்யையில்) பஸ்மோத்தூளனம் செய்யப்பட்ட சரீரமுடையவனாய், பூஜிக்கப்பட்ட ஈச்வரனைத் தர்சித்தால் ஸகல பாபங்களாலும் விடுபடுவான். ப்ரகாசப்படுத்துவதால் பஸிதம் எனப்படுகிறது. பாபத்தைப் பக்ஷிப்பதால் பஸ்மம் எனப்படுகிறது. மனிதருக்குப் பூதியை (ஐச்வர்யத்தை)ச் செய்வதால் பூதி யெனப்படுகிறது. மிகவும் ரக்ஷையைச் செய்வதால் ரக்ஷா எனப்படுகிறது.

தர்மஸாரஸுதாநிதியில் :– மந்த்ரத்தால் சுத்தமான பஸ்மத்தினால், வேதத்தினால் சொல்லப்பட்ட விதியுடன் த்ரிபுண்ட்ரத்தை எப்பொழுதும் தரிக்கவும். தரிப்பவன் சிவஸாயுஜ்யத்தை அடைகிறான்.

மஹாபாரதத்திலும் :— மனிதன், ஆயுஸ்ஸை விரும்பினவனாயினும், ஐச்வர்யத்தை விரும்பினவனாயினும், மோக்ஷத்தை விரும்பியவனாயினும், எப்பொழுதும் பஸ்மத்தைத் தரிக்க வேண்டும்.

க்ரியாஸாரத்தில் :—தனது வலது கரத்தின்; நடுவான மூன்று விரல்களாலும் ஆறு அங்குலப்ரமாணமாக, அல்லது அதிகமாக

𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌂𑌵𑌾 𑌭𑌾𑌲𑍇 𑌦𑍀𑌪𑍍𑌤𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌕𑌮𑍍 । 𑌸𑌕𑍃𑌦𑍍𑌭𑌸𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍 𑌸 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌨𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃 ॥ 𑌅𑌕𑌾𑌰𑍋𑌽𑌨𑌾𑌮𑌿𑌕𑌾 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌹𑍍𑌯𑍁𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑌿𑌃 । 𑌮𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍𑌤𑌰𑍍𑌜𑌨𑍀 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌕𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑌾𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑍇𑌽𑌪𑌿—

'𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌯𑍁𑌷𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌭𑌿𑌰𑍍𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌰𑍍𑌲𑌲𑌾𑌟𑍇 𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇 𑌚 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌸𑍍𑌕𑌨𑍍𑌧𑍇 𑌵𑌾𑌮𑍇 𑌚 𑌤𑌤𑌃 𑌪𑍃𑌷𑍍𑌠𑍇 𑌚 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌸𑍁 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌸 𑌏𑌷𑌾𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑌾𑌮𑍇𑌕𑌂 𑌦𑍍𑌵𑍌 𑌤𑍍𑌰𑍀𑌨𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑌧𑍀𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌮𑌾𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍𑌦𑌿𑌨𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑍇𑌽𑌪𑌿—

'𑌭𑌸𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌲𑌲𑌾𑌟𑍇 𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍇𑌽𑌂𑌸𑍇 𑌵𑌾𑌮𑍇𑌽𑌂𑌸𑍇 𑌹𑍃𑌦𑌿 𑌚 𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌯𑍁𑌷𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌕𑌾𑌨𑍍𑌦𑍇—

'𑌭𑌸𑍍𑌮𑌨𑍈𑌵 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌂𑌚 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌜𑌲𑍇𑌨

வாவது, இரண்டு கண்களின் வரையிலாவது, நெற்றியில் ப்ரகாசமுள்ள த்ரிபுண்ட்ரத்தை பஸ்மத்தினால் ஒருகால் எவன தரிக்கின்றானோ, அவன் ருத்ரன். இதில்ஸமசயமில்லை. அநாமிகாவிரல் அகாரமாம் நடுவிரல உகாரமாம். தர்ஜனீ விரல் மகாரமாம் ஆகையால் இம்மூன்று விரல்களாலும த்ரிபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்கவேண்டும்.

ஸாங்க்யாயனக்ருஹ்யத்திலும் :— 'த்ர்யாயுஷம்' முதலிய ஐந்து மந்த்ரங்களால் நெற்றி, மார்பு, வலதுதோள், இடது தோள், முதுகு என்ற ஐந்து ஸ்தானங்களிலும் பஸ்மத்தினால் த்ரிபுண்ட்ரத்தை எவன் தரிக்கின்றானோ அவன் இந்த வேதங்களுள் ஒன்று, இரண்டு, மூன்றுகளை அத்யயனம் செய்தவனாகிறான்.

மாத்யந்தினக்ருஹ்யத்திலும் :— நெற்றி, கழுத்து, வலது தோள், இடது தோள், மார்பு இவைகளில் த்ர்யாயுஷம் முதலிய மந்த்ரங்களால் பஸ்மத்தினால் த்ரிபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்க வேண்டும்.

ஸ்காந்தத்தில் :— தாந்த்ரிகர்களுக்கு மூன்று ஸந்த்யைகளிலும் ஜலத்துடன் கூடிய த்ரிபுண்ட்ரம் தரிக்கத் தகுந்தது.

सहितम् । धार्यं त्रिपुण्ड्रं स्त्रीणां च यतीनां जलवर्जितम् ॥ वनस्थब्रह्मचारिणां दीक्षाहीननृणां तथा । मध्याह्नात् प्राग्जलेनैव परतो जलवर्जितम्' इति ॥

आदित्यपुराणे —

'त्रिपुण्ड्रधारी सततं ब्राह्मणस्सकलकर्मसु । सर्वदैवाग्निहोत्रस्य शिवाग्निजनितेन वा' इति ॥

वासिष्ठलैङ्गे वसिष्ठं प्रति महादेवः —

'भस्म विद्धि परं ब्रह्म सच्चिदानन्दलक्षणम् । भस्म तद्वेदनाज्ज्ञेयं मुख्यं तद्भस्म चोच्यते ॥ अन्यत् गौणमग्निजं ज्ञानध्वंसकं ज्ञानसाधकम् । गौणं नानाविधं विद्धि ब्रह्मन् ब्रह्मविदां वर ॥ अग्निहोत्राग्निजं तद्वत् विरजानलजं मुने । औपासनसमुत्पन्नं समिदग्निसमुद्भवम् ॥ त्रैवर्णिकानां सर्वेषां अग्नि

ஸ்த்ரீகளுக்கும் யதிகளுக்கும் ஜலமில்லாத புண்ட்ரம் தரிக்கத் தகுந்தது. வானப்ரஸ்தன், ப்ரம்ஹசாரீ, கன்யை, தீக்ஷையில் லாத மனிதர் இவர்களுக்கும் மத்யாஹ்னத்திற்கு முன் ஜலத் துடன் கூடியதும், பிறகு ஜல மில்லாததுமான த்ரிபுண்ட்ரம் விதிக்கப்படுகிறது.

ஆதித்யபுராணத்தில்:— ப்ராம்ஹணன் எப்பொழுதும் ஸகலகர்மங்களிலும், அக்னிஹோத்ர பஸ்மத்தினாலாவது, சிவாக்னி பஸ்மத்தினாலாவது த்ரிபுண்ட்ரம் தரித்தவனாய் ஆக வேண்டும்.

வாஸிஷ்ட லைங்கத்தில் வஸிஷ்டரைநோக்கி,

மஹாதேவர்:— ஓ முனே! 'பஸ்ம' என்பது, ஸச்சிதானந்தத்தைக் கொடுக்கும் ப்ரம்ஹமே என்று அறியும். அது ஜ்ஞானத்தால் வித்வான்களால் அறியத்தகுந்தது. இது முக்யமாகும். மற்றது கௌணமான பஸ்ம. அது அக்னியிலுண்டாகியதும், அஜ்ஞானத்தை அகற்றுவதும், ஜ்ஞானத்தை ஸாதிப்பதுமாகும். ப்ரம்ஹ ஜ்ஞானிகளுள் சிறந்த ஓ ப்ரம்ஹன்! அந்த, கௌண பஸ்மம் பலவிதமாய் உள்ளது என்றறிவாயாக. அக்னிஹோத்

ராக்னியிலுண்டாகியதும், விரஜாகனியிலுண்டாகியதும், ஔபாஸனத்திலுண்டாகியதும், ஸமிதக்னியிலுண்டாகியதும் என்று பலவிதமாம். மூன்று வர்ணத்தாருக்கும், அக்னிஹோத்ரத்திலுண்டாகியதும், விரஜாக்னியிலுண்டாகியதுமான பஸ்மம் தார்யமாம். க்ருஹஸ்தருக்கு ஔபாஸனத்திலுண்டாகியது விசேஷமாய், தார்யம். ப்ரம்ஹசாரிகளுக்கு ஸமிதக்னியிலுண்டாகியது தார்யம். சூத்ரருக்கு, ச்ரோத்ரிய க்ருஹத்தில் பாகாக்னியிலுண்டாகியது தார்யம். மற்ற எல்லோருக்கும் காட்டுத்தீயிலுண்டாகிய பஸ்மம் தார்யமாம். 'அக்னிரிதி' முதலான ஆறு ஆதர்வண மந்த்ரங்களால், அல்லது ஏழு ஜாபால மந்த்ரங்களால், கௌணபஸ்மத்தினால் தன்தேஹத்தை உத்தூளனம் செய்யவும். இது பாபக்கூட்டத்தினின்று பயத்தைப் போக்குவதாகும். 'த்ரியாயுஷ' மந்த்ரத்தால், அல்லது, 'மேதாவீ' என்பது முதலிய மந்த்ரத்தால், ப்ரம்ஹசாரிகளுக்கு கௌணபஸ்மத்தினால் த்ரிபுண்ட்ரம் தரிக்கத்தகுந்ததாகும். ப்ரணவத்துடன் கூடிய 'த்ரயம்பக' மந்த்ரத்தாலும், ப்ரணவத்துடன் கூடிய பஞ்சாக்ஷர மந்த்ரத்தாலும், நெற்றி, மார்பு, இரு புஜங்கள் இவைகளில், க்ருஹஸ்தனும், வானப்ரஸ்தனும், நித்யமும் த்ரிபுண்ட்ரத்தைத்

मन्त्रेण हंसेन प्रणवेन समाहितः ॥ त्रिपुण्ड्रं धारयेन्नित्यं सन्न्यासाश्रमाश्रितः । नमोऽन्तेन शिवेनैव शूद्रः शुश्रूषणप्रियः ॥ उद्धूलनं त्रिपुण्ड्रं च नित्यं भक्त्या समाचरेत् । अन्येषामपि सर्वेषां विना मन्त्रेण सुव्रत ॥ उद्धूलनं त्रिपुण्ड्रं च कर्तव्यं भक्तितो मुने' इति ॥

ब्रह्मचारिणां धारणप्रकारमाह बोधायनः—

'यस्मिन्नग्नौ कर्म कृत्वोपतिष्ठते तस्मात्तूष्णीं भस्मादाय तूष्णीमभिमन्त्र्याभिमृश्य मानस्तोक इति मन्त्रेणादाय धारयेत् मेधावीति ललाटे तेजस्वीति दक्षिणे बाहौ वर्चस्वीति सव्ये ब्रह्मवर्चस्वीति हृदयदेशे आयुष्मानिति कण्ठे भूयासं स्वस्तीति सर्वत्रानुषजति' इति ॥

गारुडे—

'श्रुतयः स्मृतयः सर्वाः पुराणान्यखिलान्यपि ।

தரிக்கவேண்டும். ஸன்யாஸாச்ரமத்திலிருப்பவன், ஆத்மமந்த்ரமான ஹம்ஸமந்த்ரத்தாலும, ப்ரணவத்தாலும், கவனமுள்ளவனாய், த்ரிபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்கவேண்டும். 'நம:' என்பதை முடிவில் உள்ள சிவ பதத்தால், சுச்ரூஷையில் ப்ரியமுள்ள சூத்ரன், உத்தூளனம் த்ரிபுண்டாம் இவைகளை, நித்யமும் பக்தியுடன் செய்யவேண்டும். ஓ முனே! மற்ற எல்லோருக்கும் மந்த்ரமில்லாமல் உத்தூளனமும் த்ரிபுண்ட்ரமும் பக்தியுடன் செய்யத் தகுந்ததாம்.

ப்ரம்ஹசாரிகள் தரிக்கும் விதியைச் சொல்லுகிறார்,

போதாயனர்:— எந்த அக்னியில் கர்மத்தைச் செய்து உபஸ்தானம் செய்கின்றானோ அதினின்றும் மந்த்ரமில்லாமல் பஸ்மத்தை எடுத்து, அபிமந்த்ரித்து, ஸ்பர்சித்து, 'மாநஸ்தோகே' என்ற மந்த்ரத்தால் எடுத்து, 'மேதாவீ' என்று நெற்றியிலும், 'தேஜஸ்வீ' என்று வலது புஜத்திலும், 'வர்ச்சஸ்வீ' என்று இடது புஜத்திலும், 'ப்ரம்ஹவர்ச்சஸீ' என்று மார்பிலும், 'ஆயுஷ்மான்' என்று கழுத்திலும் தரிக்கவும். 'பூயாஸம் ஸ்வஸ்தி' என்று எல்லா மந்த்ரங்களிலும் சேர்க்கவேண்டும்.

காருடத்தில்:— ஸகல ச்ருதிகளும் ஸகல ஸ்ம்ருதிகளும்,

𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃 ॥ 𑌉𑌦𑍍𑌧𑍂𑌲𑌨𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌚 𑌮𑌨𑌸𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌨 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌜𑍇𑌤𑍍 । 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑍀 𑌪𑌤𑌿𑌤𑍋 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑌰𑍇 —

‘𑌭𑌸𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌵𑍇𑌦𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌚𑌾𑌵𑌗𑍁𑌣𑍍𑌠𑌨𑌮𑍍 ।
𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌿𑌧𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍 𑌪𑍂𑌯𑌤𑍇 𑌨 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌕𑌲𑌮𑍍 ॥
𑌭𑌸𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌵𑍇𑌦𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍁 𑌧𑌾𑌰𑌣𑌮𑍍 ।
𑌆𑌶𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌰𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌃 ॥
𑌶𑌿𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌰𑍍𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌤𑍃𑌪𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌰𑌣𑌮𑍍 ।
𑌪𑌾𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌹𑌾𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌾𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍃𑌪𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌰𑌣𑌮𑍍 ॥ 𑌭𑌸𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌵𑍇𑌦𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍁 𑌧𑌾𑌰𑌣𑌮𑍍 । 𑌭𑌸𑍍𑌮𑌸𑌂𑌛𑌨𑍍𑌨𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌾𑌙𑍍𑌕𑌿𑌤𑌮𑌸𑍍𑌤𑌕𑌮𑍍 । 𑌯𑍇 𑌨𑌿𑌨𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌨𑌰𑌾 𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌹𑌨𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌤𑌃 ॥ 𑌵𑍈𑌣𑌵𑍀𑌂 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇

ஸகல புராணங்களும், பஸ்மத்தின் பெருமையைச் சொல்லுகின்றன. ஆகையால் ப்ராமஹணன் அதைத் தரிக்கவேண்டும். உத்தூளனத்தையும், த்ரிபுண்ட்ரத்தையும் மனதாலும் விடக்கூடாது. ச்ருதியில் விதிக்கப் படுவதால் அவைகளை விடுகின்றவன் பதிதனுவான்.

பாராசரத்தில்:— வேதமந்த்ரத்துடன் பஸ்மத்தால் த்ரிபுண்ட்ரமும் உத்தூளனமும் எவனுக்கு ஸித்தித்துள்ளதோ அவனுக்கே ப்ராம்ஹம்ண்யம் பூர்ணமாயுள்ளது. வேதமந்த்ரத்துடன் பஸ்மத்தால் த்ரிபுண்ட்ரத்தை தரிப்பது எல்லா ஆச்ரமங்களுக்கும் தர்மமென்கின்றனர் ஆஸ்திகர்கள். வேதமந்த்ரங்களால் செய்யப்படும் பஸ்ம த்ரிபுண்ட்ரமானது, சிவன், விஷ்ணு, தேவர்கள், ப்ரம்ஹா, பார்வதீ, மஹாலக்ஷ்மீ, ஸரஸ்வதீ இவர்களின் த்ருப்திககுக் காரணமாகும். பஸ்மத்தினுல் பூசப்பட்ட ஸர்வாங்கங்களையுடையவனையும், த்ரிபுண்ட்ரம் தரித்த லலாடமுடையவனையும் எந்த மனிதர்கள் நிந்திக்கின்றனரோ அவர்களை அரசன் ஸந்தேஹமில்லாமல் ஸம்ஹரிக்கவேண்டும். ப்ராம்ஹணன், வேணுதண்டத்தையும், ஸஜலமான கமண்டலுவையும், பவித்ரத்தையும், உபவீதத்தையும், த்ரிபுண்ட்ரத்தையும், உத்தூளனத்தையும் தரிக்கவேண்

दृष्टं वेदादिकं च कथ्यते । पवित्रदेवतं च त्रिपुण्ड्रधारणं शिवः ॥ यथा विशिष्टे मानुष्ये ब्राह्मणः पशुविशिष्टे । यज्ञदानाद्यनुष्ठानं दुर्लभं सर्वदेहिनाम् ॥ तथा श्रौतेषु धर्मेषु त्रिपुण्ड्रं भस्मधारणम् । शिवलिङ्गार्चनं चापि दुर्लभं हि शरीरिणाम् ॥ त्रिपुण्ड्रधारणं त्रियक्षं भस्मनैवावगुण्ठनम् । सुदुर्लभमिति ज्ञात्वा धत्ते सर्वेश्वरोऽक्षरोऽसौ ॥ अनिष्पन्नस्य कर्तव्यं त्रिपुण्ड्रादेस्तु धारणम् । विशेषेण स्वलाभाय नान्यलाभाय सत्तम ॥ स्वलाभमुक्तेनापि पराचारार्थमास्तिक । निष्पन्नेनापि कर्तव्यं यथा सर्वेश्वरेण तत्' इति ॥

मानवोपपुराणे—

'त्रिपुण्ड्रधारिणं दृष्ट्वा भूतप्रेतपिशाचकाः । भीताः प्रकम्पिताः शीघ्रं गच्छन्त्येव न संशयः ॥ त्रिपुण्ड्रधारणं मन्त्रात् तथा चोद्धूलनम् ।

டும். உலகில், மனுஷ்யத் தன்மையில் ப்ராம்ஹணன் சிறந்தவனாகினும், யாகார்ஹமான பசுசரீரம் சிறந்ததாகினும், யக்ஞம் தானம் முதலியதின் அனுஷ்டானம் எல்லாப்ராணிகளுக்கும் ஸுலபமாகாமல் எவ்விதம் சிலருக்கு, துர்லபமாகின்றதோ அவ்விதம் ச்ரௌத தர்மங்களுள், பஸ்ம த்ரிபுண்ட்ரமும், பஸ்மோத் தூளனமும், சிவலிங்கார்ச்சனமும் சரீரிகளுக்கு, துர்லபமாகியது. பஸ்மத்தினால் த்ரிபுண்ட்ரமும், உத்தூளனமும் மிகவும் துர்லபமென்று அறிந்தே ஸர்வேச்வரன் தான் தரித்தார். அநிஷ்பன்னனால் (முமுக்ஷுவால்) த்ரிபுண்ட்ராதி தாரணம் ஆத்மலாபத்திற்காக அன்யலாபத்திற்கல்லாமல் செய்யத் தகுந்ததாம் முக்தனும் பிறர் ஆசரிப்பதற்காக, ஸர்வேச்வரன் செய்வதுபோல் செய்ய வேண்டியதே.

மானவோபபுராணத்தில்:— பூத ப்ரேதங்கள் முதலியவர்கள், த்ரிபுண்ட்ரம் தரித்தவனைக்கண்டால் பயந்தவராய் நடுங்குகின்றவராய், சீக்ரமாய் வெளியேறுகின்றனர், ஸம்சயமில்லை. மந்த்ரத்துடன் பஸ்மத்தால் த்ரிபுண்ட்ரத்தையும் உத்தூளனத்

யோ ந குர்யாத் த்ரிபுண்ட்ரேண ஸ ஸாக்ஷாத்பதிதோ பவேத்' இதி ॥

கூர்மபுராணேऽபி—

'ஸ்ரஷ்டா ஸ்ருஷ்டிமுகேநாஹ த்ரிபுண்ட்ரஸ்ய ப்ரசஸ்ததாம் । ஸஸர்ஜ ஸ லலாடம் ஹி திர்யக்ரேகாந்விதம் ந வர்த்துலம் ॥ திர்யக்ரேகா: ப்ரகாசந்தே லலாடே ஸர்வதேஹிநாம் । ததாऽபி மாநவா மூர்க்கா ந குர்வந்தி த்ரிபுண்ட்ரகம் ॥ வேதஸ்யாத்யயநே ஶூத்ரோ நாதிகாரீ யதா பவேத் । த்ரிபுண்ட்ரேண விநா விப்ரோ நாதிகாரீ ஸ்வகர்மஸு ॥ யதா ராஜா ஸ்வசிஹ்நாங்கம் ஸ்வஜநம் மந்யதே ஸதா । ததா ஶிவஸ்த்ரிபுண்ட்ராங்கம் நரம் ஸ்வீயம் மந்யதே ॥ த்விஜாதிர்வாऽந்த்யஜாதிர்வா ஶுத்தபஸ்மேந ஸம்யுத: । தாரயேத்த்ரிபுண்ட்ராங்கம் ஶம்புஸ்தேந வஶீக்ருத:' இதி ॥

தையும் எவன் செய்வதில்லையோ அவன் ஸாக்ஷாத் பதிதனாய் ஆவான்.

கூர்மபுராணத்திலும் :— த்ரிபுண்ட்ரம் ப்ரசஸ்தமென்பதை, ப்ரம்ஹதேவன் ஸ்ருஷ்டியெனும் கபடத்தினால் வெளியிட்டார். அவர், நெற்றியைக் குறுக்காக ஸ்ருஷ்டித்தார். ஊர்த்வமாகவாவது, வர்த்துளமாகவாவது ஸ்ருஷ்டித்தாரில்லை. எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் நெற்றியில் குறுக்காக மூன்று ரேகைகள் காணப்படுகின்றன. அவ்விதமிருந்தும் மூர்க்கரான மனிதர்கள் த்ரிபுண்ட்ரத்தைத் தரிப்பதில்லை. சூத்ரன் வேதாத்யயனத்தில் எப்படி அதிகாரியாவதில்லையோ அதுபோல், த்ரிபுண்ட்ரம் தரிக்காத ப்ராம்ஹணன் ஸ்வகர்மானுஷ்டானத்தில் அதிகாரியாவதில்லை. அரசன், தனது அடையாளத்தைத் தரித்தவனைத் தனது மனிதனென்று எப்படி எண்ணுகின்றானோ அவ்விதம் த்ரிபுண்ட்ரம் தரித்த மனிதனைத் தமது மனிதனாய் எப்பொழுதும் பரமசிவன் எண்ணுகின்றார். த்விஜன் ஆனாலும், அந்த்யஜன் ஆனாலும், எவன் வெளுத்ததும் சுத்தமுமான பஸ்மத்தினால் த்ரிபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்கின்றானோ அவனால் பரமசிவன் வசப்படுத்தப்படுகிறார்.

லைங்கே—

'த்ரிபுண்ட்ரம் ஸுரவிப்ராணாம் வர்துலம் ந்ருபவைஶ்யயோ: । அர்தசந்த்ரம் து ஶூத்ராணாம் இதரேஷாம் ஊர்த்வபுண்ட்ரகம்' இதி ॥

ப்ரஹ்மகைவர்தே—

'யாஜுஷம் பஸ்ம ஸதாக்னிஹோத்ரஜனிதம் வைதிகம் வைதிகை: திர்யக்புண்ட்ரதயா லலாடஹ்ருதயே வக்ஷஸ்ஸு ஶீர்ஷகே । யாகோத்துங்கஶதம் க்ருதம் தைரேவ ஸம்யக்க்ருதம் ஸ்நாதம் தீர்த்தஸஹஸ்ரகோடிஷு யைர்ஹி தத்தா தானமக்ஷய்யதாயினீ' இதி ।

ஶங்கரஸம்ஹிதாயாம்—

'யத்ர ஸம்பூஜ்யதே பஸ்மாங்கீ மூர்க்கோ வா பண்டிதோऽபி வா । தத்ர ஸாம்பேன மஹாதேவ: ஸபத்னீகோ வ்ருஷத்வஜ: ॥ பஸ்மைவௌஷதம் பும்ஸாம் முக்திஸ்த்ரீவஶ்யகாரிணி' இதி ॥

லைங்கத்தில் :— தேவர்களுக்கும, ப்ராம்ஹணர்களுக்கும் த்ரிபுண்ட்ரமும், க்ஷத்ரிய வைச்யர்களுக்கு வர்த்துள புண்ட்ரமும், சூத்ரர்களுககு அர்த்தசந்த்ர புண்ட்ரமும், மற்றவர்க்கு ஊர்த்வபுண்ட்ரமும் விஹிதமாகின்றது.

ப்ரம்ஹகைவர்த்தத்தில் :— அக்னிஹோத்ரத்திலுண்டாகியதும் வைதிகமுமான பஸ்மத்தை வைதிகர்கள் நெற்றி, மார்பு, சிரஸ், கைகள் இவைகளில் மந்த்ரபூர்வமாய், திர்யக்புண்ட்ரமாய், தரிக்கவேண்டும். அவர்களாலேயே நூறு யாகங்கள் விதிப்படி செய்யப்பட்டன. ஆயிரம் கோடி தீர்த்தங்களில் அவர்களால் ஸ்நானம் செய்யப்பட்டது பூமி முழுவதும் தோஷமற்ற ப்ராம்ஹணனிடத்தில் தானம் செய்யப்பட்டது.

சங்கரஸம்ஹிதையில் :— பஸ்மத்தைத் தரித்தவன் மூர்க்கனாயினும், பண்டிதனாயினும் எங்கே புஜிக்கின்றானோ அங்கு, வ்ருஷபத்வஜனாகிய மஹாதேவன் அம்பிகையுடன் புஜிக்கின்றார். மனிதருக்கு, முக்தி என்னும் பெண்ணை வசப்படுத்துவதில் பஸ்மமே ஔஷதமாகும்.

ஸௌரஸம்ஹிதாயாம்—

'பஸ்மநோத்தூளிதாங்கம் யம் மர்த்யமநுகச்சதி । ஸர்வபாதகயுக்தோऽபி ஸ ஸத்ய: ஶுத்யதே நர: ॥ யதா புரேஷு ஸர்வேஷு புரீ வாராணஸீ ஶுபா । ததா ஶுத்தம் த்ரிபுண்ட்ரம் ச ஸர்வபுண்ட்ரேஷு கத்யதே' இதி ॥

மாநவீயஸம்ஹிதாயாம்—

'ப்ராத:காலே ச மத்யாஹ்நே ஸாயாஹ்நே ச த்ரிபுண்ட்ரகம் । ஸிதேந பஸ்மநா குர்யாத் ஸ ருத்ரோ நாத்ர ஸம்ஶய:' இதி ॥

ஸூதஸம்ஹிதாயாம்—

'லலாடே சைவ தோர்த்வந்த்வே ததைவோரஸி புத்திமாந் । த்ரிபுண்ட்ரம் தாரயேந்நித்யம் புக்திமுக்திபலப்ரதம் ॥ பஸ்மநோத்தூளநம் சைவ ததா திர்யக் த்ரிபுண்ட்ரகம் । ப்ரமாதாதபி மோக்ஷார்தீ ந த்யஜேதிதி ஹி ஶ்ருதி:' இத்யாதி ॥

ஸௌரஸம்ஹிதையில் :—பஸ்மத்தால் பூசப்பட்ட ஸர்வாங்கங்களையுடையவனை எந்த மனிதன் அநுஸரித்துச் செல்லுகின்றானோ அவன், ஸகல பாபங்களுடன் கூடியவனாயினும் அப்பொழுதே சுத்தனாகிறான். ஸகல பட்டணங்களுக்குள்ளும் காசிபுரி எப்படிச் சிறந்ததோ, அப்படி, சுத்த த்ரிபுண்ட்ரமும் ஸகல புண்ட்ரங்களுக்குள் சிறந்ததாய்ச் சொல்லப்படுகிறது.

மானவீயஸம்ஹிதையில் :-எவன், காலையிலும், மத்யாஹ்நத்திலும், மாலையிலும், வெளுத்த பஸ்மத்தால் த்ரிபுண்ட்ரத்தை, தரிக்கின்றானோ, அவன் ருத்ரனே. இதில் ஸம்சயமில்லை.

ஸூதஸம்ஹிதையில் :— நற்புத்தியுள்ளவன், நெற்றி, இரு புஜங்கள், மார்பு இவைகளில், புக்தி முக்தி பலத்தை யளிக்கும் த்ரிபுண்ட்ரத்தை நித்யமும் தரிக்கவும். பஸ்மத்தினால் உத்தூளனத்தையும், த்ரிபுண்ட்ரத்தையும், மோக்ஷத்தை விரும்புவோன் கவனமின்மையாலும் விடக்கூடாதென்கின்றது வேதம்.

[illegible]

[illegible]

புருஷார்த்தப்ரபோதத்திலும் :— விபூதிதாரணத்தின் விதியைச் சுருக்கமாய்ச் சொல்லுகிறேன். ஆக்னிஹோத்ரிக பஸ்மத்தையாவது, விரஜாக்னி பஸ்மத்தையாவது ஆதரவோடு எடுத்து, அதைச் சுத்தமான பாத்ரத்தில் வைத்து, கைகால்களை அலம்பி, கவனமாய் இருமுறை ஆசமனம் செய்து, அந்தப் பஸ்மத்தைப் பஞ்சப்ரஹ்மமந்த்ரங்களால் எடுத்துக் கையில்வைத்து, மூன்று ப்ராணயாமங்கள் செய்து, 'அக்னிரிதி' என்ற ஏழு மந்த்ரங்களால் மூன்று முறை அபிமந்த்ரித்து, 'ஓமாப:' என்ற மந்த்ரத்தைப் படித்து, ஜலாதிபதியான விஷ்ணுவை த்யானித்து, பஸ்மத்துடன் ஜலத்தைச்சேர்த்து, 'அக்னிரிதி' முதலிய மந்த்ரங்களால் குழைத்து, ஸாம்பசிவனை த்யானித்து, தலை முதல் கால்வரையில் உத்தூளனம் செய்து, பாவனையினால் ப்ரம்ஹமாயுள்ள அந்த வெண்ணிறமான பஸ்மத்தினால், நெற்றி, மார்பு, தோள்கள் இவைகளில் தனது ஆச்ரமத்திற்குசிதமான மந்த்ரத்தால், நடுவிரல், பவித்ரவிரல், பெருவிரல் இவைகளால் அனுலோமமாகவும், விலோமமாகவும், மூன்று காலங்களிலும் பக்தியுடன், த்ரிபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்கவேண்டும். உத்தூளனம் ஸ்நானமானதால், பிறகு கைகளை அலம்பி இருமுறை

𑌉𑌦𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌭𑌸𑍍𑌮 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑍍𑌯 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌚 । 𑌵𑌿𑌰𑌾𑌮𑌾𑌵𑌸𑍇 𑌚 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌧𑌾𑌰𑌣𑍇 𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌚' 𑌇𑌤𑌿 ।

𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌸𑌾𑌰𑍇—

'𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌹𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌭𑌸𑍍𑌮 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌤𑌿𑌰𑍍𑌨𑍈𑌵 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌤𑍍 ।
𑌅𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌜𑌹𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑍋𑌽𑌪𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌯𑌂 𑌨 𑌜𑌾𑌤𑍁𑌚𑌿𑌤𑍍 ॥
𑌯𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑌤𑌿𑌤𑌾 𑌭𑍂𑌮𑍌 𑌭𑌸𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌣𑌵𑌃 । 𑌤𑌾𑌵𑌦𑍍𑌵𑌰𑍍𑌷𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌰𑍌𑌰𑌵𑌂 𑌨𑌰𑌕𑌂 𑌵𑍍𑌰𑌜𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ।

𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑌰𑍇—

'𑌶𑍍𑌰𑍌𑌤𑌧𑌰𑍍𑌮𑍈𑌕𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌤𑍁 𑌶𑍍𑌰𑍌𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌹𑌿 । 𑌅𑌶𑍍𑌰𑍌𑌤𑌧𑌰𑍍𑌮𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌮𑌶𑍍𑌰𑍌𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌹𑌿 ॥ 𑌶𑍍𑌰𑍌𑌤𑌂 𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌚 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑍋𑌦𑍍𑌧𑍂𑌲𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌮𑍍 । 𑌅𑌶𑍍𑌰𑍌𑌤𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿 𑌨𑍈𑌵 𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌕𑌮𑍍 ॥ 𑌵𑍇𑌦𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌵𑌃 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌮𑍋𑌚𑌕𑌃 । 𑌉𑌮𑌾𑌰𑍍𑌧𑌵𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌶𑍍𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌧𑌕𑍃𑌤𑌶𑍇𑌖𑌰𑌃 ॥ 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌾

ஆசமனம் செய்யவேண்டும். த்ரிபுண்ட்ரத்தைத் தரித்த பிறகும் அப்படியே செய்யவேண்டும்.

க்ரியாஸாரத்தில்;— சூத்ரன் கையிலுள்ள பஸ்மத்தை த்விஜன் தரிக்கக் கூடாது. அந்த்யஜனின் கையிலுள்ள பஸ்மத்தைச் சூத்ரரும் ஒருகாலும் தரிக்கக்கூடாது. விபூதியின் எவ்வளவு பரமாணுக்கள் பூமியில் விழுந்தனவோ, அவ்வளவு ஆயிரம் வர்ஷங்கள் வரையில் (சிந்தியவன்) ரௌரவ நரகத்தை அடைவான்.

பாராசரத்தில் :— ச்ரௌததர்மத்திலேயே நிலைபெற்றவருக்கு லிங்கம் (குறி, புண்ட்ரம்) ச்ரௌதமே ஆகும். அச்ரௌத தர்மத்தில் நிலைபெற்றவருக்கு லிங்கம் அச்ரௌதமே ஆகும். த்ரிபுண்ட்ரமும், உத்தூளனமும் ச்ரௌதலிங்கமென்று அறியத்தகுந்தவை. ஊர்த்வபுண்ட்ரம் முதலியது அச்ரௌத லிங்கமாகும். திர்யக்புண்ட்ரம் அச்ரௌதமாகாது. வேதங்களால் ஸித்தனும், மஹாதேவனும், ஸாக்ஷாத் ஸம்ஸார மோசகனும், உமார்த்தசரீரனும், சுக்லனும், சந்த்ரார்த்த சேகரனுமான பரமேசன் லோகோபகாரத்திற்காக, ச்ரௌத

𑌮𑍁𑌵𑌕𑌾𑌰𑌾𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍌𑌤𑌂 𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌧𑌾𑌰𑌯𑌤𑌿 𑌚 । 𑌵𑍇𑌦𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌶𑍍𑌚 𑌶𑍍𑌰𑍌𑌤𑌂 𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌨𑌵𑍇𑌤𑌰𑌤𑍍 ॥ 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌦𑍁𑌰𑍍𑌭𑌾𑌵𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌣𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌹𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇 —

'𑌪𑌾𑌪𑌾𑌨𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌬𑌾𑌹𑍁𑌲𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌦𑌧𑍀𑌚𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌶𑌾𑌪𑌤𑌃 । 𑌗𑍌𑌤𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍁𑌨𑍇𑌶𑍍𑌶𑌾𑌪𑌾𑌤𑍍 𑌶𑍍𑌰𑍌𑌤𑌂 𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌨 𑌰𑍋𑌚𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇 —

'𑌦𑍁𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑌸𑍋 𑌮𑍁𑌨𑍇𑌶𑍍𑌶𑌾𑌪𑌾𑌤𑍍 𑌕𑍁𑌪𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 । 𑌕𑌣𑍍𑌵𑌶𑌾𑌪𑌾𑌦𑍍𑌭𑍃𑌗𑍋𑌶𑍍𑌶𑌾𑌪𑌾𑌤𑍍 𑌉𑌪𑌮𑌨𑍍𑌯𑍋𑌶𑍍𑌚 𑌶𑌾𑌪𑌤𑌃 ॥ 𑌦𑌧𑍀𑌚𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍁𑌨𑍇𑌶𑍍𑌶𑌾𑌪𑌾𑌤𑍍 𑌗𑍌𑌤𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌶𑌾𑌪𑌤𑌃 । 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌦𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑌾𑌪𑍋𑌪𑌹𑌤𑌚𑍇𑌤𑌸𑌾𑌮𑍍 ॥ 𑌶𑌿𑌵𑍇 𑌭𑌸𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑍋𑌦𑍍𑌧𑍂𑌲𑌨𑌾𑌦𑍀𑌨𑌿 𑌵𑌚𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌶𑌃 । 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌨 𑌲𑌿𑌖𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌰𑌭𑍀𑌤𑌿𑌤𑌃 ॥

லிங்கத்தையே தரிக்கின்றார். வேதலிங்கரான விஷ்ணுவும் ச்ரௌதலிங்கத்தையே தரிக்கின்றார். மற்றதைத் தரிப்பதில்லை. விஷ்ணுவின் அவதார விசேஷங்களுக்கும் ச்ரௌதலிங்கமே தார்யமாயிருக்கிறது.

பவிஷ்யத் புராணத்தில் :— பாபங்கள் அதிகமாகியதாலும், ததீசருடைய சாபத்தாலும், கௌதம முனியின் சாபத்தாலும், ச்ரௌதமான புண்ட்ரம் ருசிப்பதில்லை

ஆதித்ய புராணத்தில் :— கோபமுற்றவரும் மஹாத்மாவுமான துர்வாஸமுனியின் சாபத்தாலும், கண்வரின் சாபத்தாலும், ப்ருகுவின் சாபத்தாலும், உபமன்யுவின் சாபத்தாலும், ததீசமுனியின் சாபத்தாலும், கௌதமரின் சாபத்தாலும், பாபத்தால் கெடுக்கப்பட்ட மனதுடைய தென்தேசத்திலுள்ள ப்ராம்ஹணர்களுக்கு, சிவனிடத்திலும், பஸ்மத்திலும், ருத்ராக்ஷத்திலும், கொஞ்சமும் ச்ரத்தை இல்லை.

இவ்விதம், த்ரிபுண்ட்ரத்திற்கும், உத்தூளனத்திற்கும் ப்ரமாணங்களான வசனங்கள் ஆயிரக்கணக்காய் இருக்கின்றன. க்ரந்தம் விரியுமென்ற பயத்தினால் அவை எழுதப்படவில்லை.

𑌯𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌬𑍃𑌹𑌨𑍍𑌨𑌾𑌰𑌦𑌵𑌚𑌨𑌮𑍍—

'𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌯𑍋𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌅𑌰𑍍𑌧𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌕𑌮𑍍 । 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌰𑍍𑌤𑍁𑌲𑌾𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌕𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿,

𑌯𑌦𑌪𑌿 𑌪𑌾𑌦𑍍𑌮𑌵𑌚𑌨𑌮𑍍—

'𑌕𑌪𑌾𑌲𑌕𑍇𑌶𑌭𑌸𑍍𑌮𑌾𑌸𑍍𑌥𑌿𑌶𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌪𑌾𑌷𑌾𑌣𑌧𑌾𑌰𑌿𑌣𑌃 । 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌧𑌾𑌰𑌿𑌣𑌂 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌂 𑌚𑌣𑍍𑌡𑌾𑌲𑌮𑌿𑌵 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌜𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌬𑌾𑌲𑍇𑌨𑍍𑌦𑍁𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌤𑍁𑌲𑌾𑌕𑍃𑌤𑌿 । 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌜𑌾𑌤𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌰𑍇𑌷 𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨𑌃 ॥ 𑌕𑍁𑌲𑍀𑌨𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌭𑌸𑍍𑌮𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍀 𑌭𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌦𑌿 । 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍𑌤𑌾𑌦𑍃𑌶𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌿 𑌉𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑌘𑌟𑌂 𑌯𑌥𑌾 ॥ 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌲𑍀𑌲𑌯𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌨 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌧𑌾𑌰𑌣𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌃 𑌪𑌤𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌨𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃 ॥ 𑌤𑌾𑌮𑌸𑍇𑌷𑍁 𑌪𑍁

ஆனால், **ப்ரம்ஹநாரதர்**, 'ப்ராம்ஹணனுக்கு ஊர்த்வபுண்ட்ரமும், க்ஷத்ரியனுக்கு அர்த்தசந்த்ரமும், வைச்யனுக்கு வர்த்துளமும், சூத்ரனுக்கே த்ரிபுண்ட்ரமும் விஹிதம்' என்று சொல்லிய வசனமும்,

பாத்மபுராணத்தில்:— "ஓடு, மயிர், சாம்பல், எலும்பு, கிளிஞ்சில், கல் இவைகளைத் தரித்தவனும், த்ரிபுண்ட்ரத்தைத் தரித்தவனுமான ப்ராம்ஹணனைச் சண்டாளனைப்போல் த்யஜிக்கவேண்டும். க்ஷத்ரியர்களுக்கு, பாலசந்த்ரன் போலும், வைச்யருக்கு வர்த்துளபுண்ட்ரமும், சூத்ரருக்கு த்ரிபுண்ட்ரமும் என்ற இந்த விதி புராதனமாகியது. நற்குலத்தில் பிறந்தவனும், அறிந்தவனுமான ப்ராம்ஹணன் பஸ்மத்தை க்ரஹிப்பவனாய் இருந்தால் அவ்விதமான அவனை, மத்யத்தால் உச்சிஷ்டமான குடத்தைப்போல் வர்ஜிக்கவேண்டும். அறிந்த ப்ராம்ஹணன், விளையாட்டிற்காகவும் த்ரிபுண்ட்ரத்தை தரிக்கக்கூடாது. ப்ராம்ஹணன் த்ரிபுண்ட்ரத்தைத் தரித்தால் பதிதனாகவே ஆகிறான், ஸம்சயமில்லை. அஸுரர்களை மயக்குவதற்காக, தமோகுணமுற்ற முனிவர்களால், தாமஸபுராணங்களில், த்ரிபுண்ட்ரதாரணம் சொல்லப்பட்டது. எந்த ப்ராம்ஹணன், தாமஸ புராணங்களைப் பார்த்து, மோஹத்தால் த்ரிபுண்ட்ரத்தைத்

[illegible] । त्रिपुण्ड्र-
धारणं ब्राह्मणं [illegible] ॥ [illegible]
[illegible] दृष्ट्वा [illegible] । त्रिपुं-
ड्रधारणं कृत्वा तमस्येव निमज्जति ॥ तिर्यक्पुण्ड्रं
न कर्तव्यं संप्राप्ते मरणेऽपि च । तिर्यक्पुण्ड्रा-
त्तिर्यग्गतिरूर्ध्वपुण्ड्रादूर्ध्वगा ॥ शस्त्रधार्य-
सिधारी च धनुर्धारी धनापहः । तिर्यक्पुण्ड्रध-
रो विप्रश्चण्डालसदृशो भवेत् ॥ ब्राह्मणः कुल-
जो विद्वान् तिर्यक्पुण्ड्रधरो यदि । तं गर्दभं स-
मारोप्य राजा राष्ट्रात् प्रवासयेत्’ इति,

यदपि वसिष्ठसंहितायाम्—

‘यत्तु शिवार्चनं प्रोक्तं त्रिपुण्ड्रं चापि सत्तमाः । तदब्राह्मणविषयं न तु विप्रस्य कर्हिचित् ॥ न त्रिपुण्ड्रं द्विजैर्धार्यं पट्टिकाकारमेव वा । नान्यदेवताभक्तिरापद्यपि कदाचन’ इति,

---

தரிக்கின்றானோ அவன் பெருமிருளில் முழுகுகிறான். மரணம் நேர்ந்தாலும் த்ரிபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்கக்கூடாது. திர்யக் புண்ட்ரத்தால் திர்யக்கதிதான் கிடைக்கும்· ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தால் ஊர்த்வமான (மேலான) கதி கிடைக்கும். ஆயுதம்தரித்தவன், கத்தியைத் தரித்தவன், வில்லைத்தரித்தவன், பணத்தை அபஹரித்தவன், திர்யக்புண்ட்ரம் தரித்தவன் ப்ராம்ஹணனில் சண்டாளனுக்கு ஸமனாய் ஆவான். நற்குலத்திற்பிறந்தவனும், அறிந்தவனுமான ப்ராம்ஹணன் திர்யக்புண்ட்ரத்தைத் தரித்தால், அரசன் அவனைக் கழுதையிலேற்றி. நாட்டினின்றும் வெளியேற்றவேண்டும்" என்றுள்ளதும்,

வஸிஷ்டஸம்ஹிதையில் :— "ஓ ஸாதுக்களே! சிவார்ச்சனமும், த்ரிபுண்ட்ரமும் எது சொல்லப்பட்டதோ, அது ப்ராம்ஹணரல்லாதவரைப் பற்றியது, ஒருகாலும் ப்ராம்ஹணரைப் பற்றியதல்ல. ப்ராம்ஹணர்கள் த்ரிபுண்ட்ரத்தையும், பட்டிகை போன்ற புண்ட்ரத்தையும், தரிக்கக்கூடாது. அன்யதேவதா பக்தியும் ஆபத்திலும் விஹிதமல்ல" என்றிருப்பதும்,

यदपि ब्रह्माण्डपुराणवचनम्—

'त्रिपुण्ड्रं शूद्रकल्पानां शूद्राणां च विधीयते' इति, एवमादीनि त्रिपुण्ड्रनिषेधवचनानि पाशुपतादितन्त्रदीक्षाप्राप्तब्राह्मणनिन्दापराणि ॥ अत एव वाराहे,

गौतमः—

'शशाप तान् जटाभस्मदीक्षाव्रतधरास्तथा । त्रिपुण्ड्रधारिणो नित्यं भस्मोद्धूलनतत्पराः ॥ भविष्यथ त्रयीबाह्या मिथ्याज्ञानप्रलापिनः । बौद्धे चार्हते चैव तथा पाशुपतेऽपि च ॥ शाम्भवे दीक्षिता यूयं भवत ब्राह्मणाधमाः' इति ॥

चतुर्विंशतिमते—

'बौद्धान् पाशुपतान् जैनान् लोकायतिककापिलान् । विकर्मस्थान् द्विजान् दृष्ट्वा सचेलो जलमाविशेत्' इति ॥

ப்ரம்ஹாண்டபுராணத்தில்:— *'சூத்ரரைப்போன்றவருக்கும், சூத்ரருக்கும் த்ரிபுண்ட்ரம் விதிக்கப்படுகிறது' என்றிருப்பதும், இதுபோலுள்ள த்ரிபுண்ட்ர நிஷேத வசனங்களும், பாசுபதம் முதலிய தந்த்ரங்களில் தீக்ஷையடைந்த ப்ராம்ஹணர்களை நிந்திப்பதில் தாத்பர்யமுள்ளவைகளாகும். ஆகையாற்றான்,*

வாராஹபுராணத்தில்:—

கௌதமர் அவர்களைச் சபித்தார்— ஓ ப்ராம்ஹணுத்தமர்களே! நீங்கள், ஜடை, பஸ்மம், தீக்ஷை, வ்ரதம் இவைகளைத் தரித்தவராய், நித்யமும் த்ரிபுண்ட்ரம் தரிப்பவராய், உத்தூளனம் செய்பவராய், மூன்றுவேதங்களுக்கும் பாஹ்யராய், பொய்யான ஞானத்தை ப்ரலாபிப்பவராய், பௌத்தம், ஆர்ஹதம், பாசுபதம், சாம்பவம் இவைகளில் தீக்ஷை பெற்றவராய் ஆகக்கடவீர்.

சதுர்விம்சதிமதத்தில் :— *பௌத்தர், பாசுபதர், ஜைனர், லோகாயதிகர், காபிலர், நிஷித்தகர்மங்களிலிருக்கும் த்விஜர்கள் இவர்களைக்கண்டால் ஸசேல ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.*

𑌚𑌂𑌦𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌮𑌪𑌿—

'𑌜𑍈𑌨𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌾𑌶𑍁𑌪𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌯𑌤𑌿𑌕𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌨𑍍 । 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌲𑌕𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌸𑌵𑌾𑌸𑌾 𑌜𑌲𑌮𑌾𑌵𑌿𑌶𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌨𑌾𑌰𑌦𑍀𑌯𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇—

'𑌶𑍈𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌾𑌶𑍁𑌪𑌤𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌪𑌾𑌞𑍍𑌚𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌜𑌨𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰 । 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑌾𑌜𑍍𑌜𑌪𑍇𑌤𑍍𑌸𑍂𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌤𑍋 𑌨𑌿𑌨𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑌾𑌨𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌕𑍌𑌰𑍍𑌮𑍇𑌽𑌪𑌿—

'𑌕𑌾𑌪𑌾𑌲𑌿𑌕𑌾𑌃 𑌪𑌾𑌶𑍁𑌪𑌤𑌾𑌃 𑌪𑌾𑌷𑌣𑍍𑌡𑌾 𑌯𑍇 𑌚 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌧𑌾𑌃 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌭𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌨𑍀𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑌾𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌲𑍈𑌙𑍍𑌗𑍇𑌽𑌪𑌿—

'𑌕𑍇𑌚𑌿𑌤𑍍𑌕𑌾𑌪𑌾𑌲𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌤𑍍𑌪𑌾𑌶𑍁𑌪𑌤𑌂 𑌮𑍁𑌨𑍇 । 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌦𑍍𑌬𑍌𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌂𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌦𑍍𑌦𑍈𑌗𑌮𑍍𑌬𑌰𑌂 𑌮𑍁𑌨𑍇 ॥ 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌯𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌹𑍁𑌃 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌮𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌮𑍁𑌨𑍇 । 𑌕𑍇𑌚𑌿

சந்த்ரிகையிலும் :— ஜைனர், பாசுபதர், லோகாயதிகர், நாஸ்திகர், தேவலகன் இவர்களை ஸ்பர்சித்தால் ஸசேலஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

நாரதீயபுராணத்தில் :— ஓ அரசனே! சைவர், பாசுபதர், பாஞ்சராத்ரர்கள் இவர்களைத் தொட்டால் ஸ்நானம் செய்ய வேண்டும். (புருஷ) ஸூக்தத்தை ஜபிக்கவேண்டும். (ஏனெனில்) அவர்கள் வைதிகர்களை நிந்திப்பதால்.

கௌர்மத்திலும் :— காபாலிகர், பாசுபதர், பாஷண்டர்கள் இவர்களும், இவர்களைப்போன்ற மற்றவரும், ப்ராம்ஹணத் தன்மையினின்றும் தள்ளப்பட்டவர்கள். அவர்களை அவச்யம் வர்ஜிக்கவேண்டும்.

வாஸிஷ்டலைங்கத்திலும் :— ஓ முனே! சிலர் காபாலத்தையும், சிலர் பாசுபதத்தையும், சிலர் பௌத்தத்தையும், சிலர் திகம்பரமதத்தையும் புகழ்கின்றனர். சிலர் லோகாயதத்தையும், சிலர் வாமத்தையும், சிலர் பைரவத்தையும் விரும்புகின்ற

शैवमिच्छन्ति केचिच्छाक्तं तथैव च ॥ शाम्भवं केचिदिच्छन्ति यामलं मुनि केचन ॥ अन्यानि यानि शास्त्राणि विरुद्धानि महामुने । स्वतः प्रमाणभूतेन वेदेन मुनिसत्तम ॥ तान्येव श्रद्धया युक्ताः परिगृह्य द्विजातयः । आचरिष्यन्ति महामोहा युगान्ते समुपस्थिते' इति ॥

विष्णुपुराणेऽपि —

'येन केनापि योगेन द्विजातिर्दीक्षितः कलौ । यैव सैव च मैत्रेय प्रायश्चित्तं कलौ क्रिया ॥ यत्र यत्र हि पाषण्डवृत्तिर्मैत्रेय लक्ष्यते । तत्र तत्र कलेर्वृद्धिरनुमेया विचक्षणैः' इति ॥

द्विजबन्धूनां तन्त्रेऽधिकार उक्तः

जातिनिर्णयसंग्रहे —

'ब्राह्मणाद्विजकन्यायां जातो नाम शिवद्विजः । महादेवस्य पूजायां [illegible] ॥ शिवा

னா. சிலர் சாக்தத்தையும், சிலர் சாம்பவத்தையும், சிலர் யாமளத்தையும் விரும்புகின்றனர். ஓ முனே! ஸ்வயம ப்ரமாணமாய் உள்ள வேதத்துடன் விரோதிக்கும் சாஸ்த்ரங்கள் வேறு எவையுண்டோ அவைகளே, ப்ராமஹணர்கள் சரத்தையுடன் கூடியவராய்ப் பரிகரஹித்து, யுகாந்தஸமீபத்திருக்கும்போது மஹாமூடர்களாய் அனுஷ்டிக்கப்போகிறார்கள்.

விஷ்ணுபுராணத்திலும்:— கலியில், ப்ராம்ஹணன் ஏதாவதொரு சாஸ்த்ரத்தால் தீக்ஷிதனுவான், ஓ மைத்ரேய? ஏதாவதொரு க்ரியை(மனதிற்குத் தோன்றியதே) ப்ராயச்சித்தமாகும் கலியில். ஓமைத்ரேய! எந்தெந்தக் காலத்தில் பாஷண்டரின் வ்ருத்தி காணப்படுகிறதோ, அந்தந்தக் காலத்தில் கலியின் வ்ருத்தியைப் புத்திமான்கள் அனுமானிக்கவேண்டும்.

ப்ராம்ஹபந்துக்களுக்குத் தந்த்ரத்தில் அதிகாரம் சொல்லப் பட்டுள்ளது,

ஜாதிநிர்ணய ஸங்க்ரஹத்தில்:— ப்ராம்ஹணனிடத்தினின்றும் க்ஷத்ரிய வைச்ய கன்னிகைகளிடத்தில் பிறந்தவன் சிவத்விஜன்

கமம் படேந்நித்யம் ஶிவஶேஷான்னபோக்தாரு । தீக்ஷாதர்ம-
விதானம் ச த்விஜோ தர்மவிதாசரேத் ॥ ப்ராஹ்மண்யாம் ஸதவா-
யாம் து விப்ராஜ்ஜாதஸ்து குண்டகः । விதவாயாம் து கோ-
லஸ்ஸ்யாதேதௌ ஶ்ராத்தபஹிஷ்க்ருதௌ ॥ தௌ ச தேவஸ்ய
பூஜார்த்தமுபநேயௌ ச மந்த்ரதः । ஆராமபோஷ-
ணः குண்டோ கோலகோ ஹிங்குவிக்ரயீ ॥ ஸவர்ணேஷ்வ-
தமாவேதௌ கானீநஶ்ச ஶிவத்விஜः’ இதி ॥

யத்து ஶங்கவசனம்—

‘தீபாக்ரம் தீபதைலம் ச பஸ்ம சாஸ்தி ரஜஸ்வலாம் । ஏ-
தாநி ப்ராஹ்மணः ஸ்ப்ருஷ்ட்வா ஸசேலோ ஜலமாவிஶேத்’ இதி,
தத் தீபாக்நிபதஸமீபஸ்தத்வாத் தீபாக்நிஸ்தபஸ்மவிஷயம் । ஸ-
ஸ்மார்த்தபரத்வே து பூர்வோக்தஸ்ம்ருத்யாதிவிரோதக

எனப்படுவான். அவன் மஹாதேவனின் பூஜைக்காக மந்த்ரத்துடன் உபநயனம் செய்யத் தகுந்தவன். அவன் நித்யமும் சிவாகமத்தைப் படிக்கவேண்டும். சிவநிர்மால்யான்னத்தைப் புஜிக்கவேண்டும். ப்ராம்ஹணன் வைதிக தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதுபோல் தீக்ஷாதர்மவிதானத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும். பதியுடன் கூடிய ப்ராம்ஹணியினிடத்தில் ஜாரனை ப்ராம்ஹணனால் உண்டாகியவன் குண்டகன் எனப்படுவான். ப்ராமஹண விதவையினிடம் ப்ராம்ஹணனால் பிறந்தவன் கோளகன் எனப்படுவான். இவர் இருவரும் ச்ராத்தத்திற்கு அர்ஹரல்லாதவர். அவரும் தேவபூஜைக்காக மந்த்ரத்தினால் உபநயனம் செய்யத்தகுந்தவர். குண்டன் பூந்தோட்டத்தைப் போஷிப்பவன், கோளகன் பெருங்காயம் விற்பவன். இவரிருவரும் ஸவர்ணருள் அதமர்கள். கன்னியினிடத்திற் பிறந்தால் சிவத்விஜனும் அதமன். ஆனால்,

சங்கரின் வசனம்:— "தீபத்தின் சுடரையும், தீபத்தின் எண்ணெயையும், பஸ்மத்தையும், அஸ்தியையும், ரஜஸ்வலையையும், ப்ராம்ஹணன் தொட்டால் ஸசேலஸ்நானம் செய்ய வேண்டும்" என்று உள்ளதே எனில், அது, தீபாக்னி பதம் ஸமீபத்திலிருப்பதால், தீபாக்னியிலிருக்கும் பஸ்மத்தைப் பற்றியதாகும். அல்லாது, எல்லாப் பஸ்மத்தையும் சொல்லுகிற

𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍀𑌤𑌿𑌹𑌾𑌸𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌚 𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑍈𑌰𑍍𑌧𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌮𑍍 ॥

𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌮𑌾𑌹 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

'𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌵𑌾 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍁' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌶𑍈𑌵𑍇𑌽𑌪𑌿—

'𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌵𑌾 𑌧𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌵𑍈 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃 । 𑌇𑌷𑍍𑌟𑌾𑌪𑍂𑌰𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌫𑌲𑌂 𑌲𑌭𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿—

'𑌆𑌚𑌮𑍍𑌯 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌸𑍍𑌥𑌲𑌮𑍃𑌦𑌾 । 𑌅𑌥𑌵𑌾 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌦𑍍𑌭𑌸𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌤𑍁 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌕𑌮𑍍 ॥ 𑌯𑌜𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍁 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌭𑌸𑍍𑌮𑌨𑍈𑌵 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌕𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

தேனில், முன்சொல்லியதும், பஸ்மதாரணத்தை விதிப்பதுமான ச்ருதி ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸ புராணங்களுடன் விரோதம் நேரிடும். ஆகையால், உத்தூளனமும், த்ரிபுண்ட்ரமும் வைதிகர்களால் தரிக்கத்தகுந்ததேயாகும்.

இதில் விகல்பத்தைச் சொல்லுகிறார்,

வ்யாஸர் :— ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தையாவது, த்ரிபுண்ட்ரத்தையாவது, ஸகல கர்மங்களிலும் தரிக்கவேண்டும்.

சைவத்திலும் :— ப்ராம்ஹணன், ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தையாவது த்ரிபுண்ட்ரத்தையாவது தரித்து, இஷ்டா பூர்த்த கர்மங்களைச் செய்யவேண்டும். இல்லாவிடில் அதன் பலனை அடைவதில்லை.

மற்றோரிடத்திலும் :— ப்ராம்ஹணன், ஆசமனம் செய்து, புண்ய ஸ்தலத்திலுள்ள ம்ருத்திகையால் ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்கவும், அல்லது பஸ்மத்தால் த்ரிபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்கவும். யாகம் செய்தவனாகில், எப்பொழுதும் பஸ்மத்தால் த்ரிபுண்ட்ரத்தையே தரிக்கவும்.

अत्र व्यवस्था माधवीये दर्शिता—

'ऊर्ध्वपुण्ड्रं त्रिपुण्ड्रं वा धारयेत्तु यथाकुलम्' इति ॥

पारिजाते—

'अपवित्रेण यज्जप्तं अस्नातेन कृतं हुतम् । यच्च पुण्ड्रविहीनेन तत्स्वल्पफलं भवेत् ॥ ऊर्ध्वपुण्ड्रं त्रिपुण्ड्रं वा धारयेत्तु यथाकुलम्' इति ॥

पाद्मे—

'आचम्य भस्मना धार्यं त्रिपुण्ड्रं गोपीचन्दनात् । ऊर्ध्वपुण्ड्रं यथापूर्वैरनुष्ठानं समाचरेत्' इति ॥

तत्रैव समुच्चयोऽप्युक्तः—

'ऊर्ध्वपुण्ड्रं मृदा पूर्वमनुष्ठाय समाचरेत् । अग्निहोत्रसमुद्भूतभस्मना त्रिपुण्ड्रकम् ॥ ऊर्ध्वपुण्ड्रं त्रिपुण्ड्रं च ब्राह्मणो धारये

இதில் வ்யவஸ்தை **மாதவீயத்தில்** :— காண்பிவிக்கப்பட்டுள்ளது, 'ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தையோ, த்ரிபுண்ட்ரத்தையோ, குலாசாரப்படி தரிக்கவும்' என்று

பாரிஜாதத்தில் :— பவித்ரமில்லாமலும், ஸ்நானம் செய்யாமலும், புண்ட்ரம் தரிக்காமலும் செய்த ஜபம், கர்மம், ஹோமம் இவை மிக ஸ்வல்ப பலமுள்ளதாய் ஆகும். ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தையாவது, த்ரிபுண்ட்ரத்தையாவது குலாசாரப்படி தரிக்க வேண்டும்.

பாத்மத்திலும் ;— ஆசமனம் செய்து, பஸ்மத்தினுல் த்ரிபுண்ட்ரத்தையாவது, கோபிசந்தனத்தால் ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தையாவது முன்னோரின் ஆசாரப்படி தரிக்கவேண்டும்.

பாரிஜாதத்திலேயே :— ஸமுச்சயமும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. முதலில் ம்ருத்திகையினுல் ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தைத் தரித்து, அக்னி ஹோத்ரத்திலுண்டாகிய பஸ்மத்தினுல் த்ரிபுண்ட்ரத்தையும் தரிக்கவேண்டும். ப்ராம்ஹணன் ஊர்த்வபுண்ட்ரம், த்ரிபுண்ட்ரம் இரண்டையும் தரிக்கவேண்டும்.

ஜ: | ததோரேகம் பரித்யஜ்ய ரௌரவம் நரகம் வ்ரஜேத்' இதி ||

யத்து வசநம்—

'கோபீசந்தநஸம்யுக்தம் பஸ்மத்ரா த்ரியுக்தம் த்ரிபுண்ட்ரகம் | ஷஷ்டிவர்ஷஸஹஸ்ராணி நரகம் தம் ப்ரவேசயேத்' இதி, தத் த்ரிபுண்ட்ரோபரி ஊர்த்வபுண்ட்ரதாரணநிஷேதபரம் | 'ஊர்த்வபுண்ட்ரோபரி த்ரிபுண்ட்ரம் ஸ்யாத் த்ரிபுண்ட்ரோபரி நோர்த்வபுண்ட்ரகம்' இதி ஸ்மரணாத் || ததா ச,

ப்ரஹ்மவைவர்த்தே வ்ருத்தகிரிமாஹாத்ம்யே—

'திர்யக்பஸ்ம த்ருதம் ததோர்த்வம் த்ருதாம் யதேஷ்டயா | பத்ரத்ரயே விபர்யாஸம் ந தாரணக்ருதா பஸ்மாபி யா யஸ்ய தத: | அந்யதோபரி பஸ்மதாரணக்ருதா தோஷாய பவிஷ்யதி யத்வக்ஷ்ணக்ஷத்ரைவ த்ருதஸ்யாத் கேவலம்' இதி || பஸ்ம திர்யகேவ தாரயேத் | ததா க்ராஹ்யத்வேந உக்தாம் — உக்தாம் கோபீசந்தநாதிகாம் ம்ருதம் ஊர்த்வாகாரேணைவ தாரயேத் | அநயோ: வ்யத்யய: — வ்ய

அவைகளுள ஒன்றை விட்டால ரௌரவமெனும் நரகத்தை அடைவான்.

ஆனால்—"கோபீசந்தனத்துடன் கூடிய பஸ்ம த்ரிபுண்ட்ர மானது, தரிப்பவனை அறுபதினாயிரம் வர்ஷம் நரகத்தை அடைவிக்கும்" என்ற வசனம் உள்ளதே எனில், அது, த்ரிபுண்ட்ரத்தின்மேல் ஊர்த்வபுண்ட்ரதாரணத்தை நிஷேதிப்பதில் தாத்பர்ய முடையது. "ஊர்த்வ புண்ட்ரத்தின்மேல் த்ரிபுண்ட்ரம் தரிக்கலாம், த்ரிபுண்ட்ரத்தின்மேல் ஊர்த்வ புண்ட்ரத்தைத் தரிக்கக் கூடாது" என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால். அவ்விதமே,

ப்ரம்ஹவைவர்த்தத்தில்:— வ்ருத்தகிரி மாஹாத்ம்யத்தில் 'திர்யக்பஸ்ம+கேவலம்' என்று. இதன் பொருள்—"பஸ்மத்தைக் குறுக்காகவே தரிக்கவும். க்ராஹ்யமாய்ச் சொல்லப்பட்ட கோபீசந்தனம் முதலிய ம்ருத்திகையை ஊர்த்வமாகவே தரிக்கவும். இவைகளை மாற்றுவது, பஸ்மத்தினால் ஊர்த்வ

𑌤𑍍𑌰𑌾𑌵𑌮𑍍 𑌭𑌸𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌕𑌰𑌣𑌂, 𑌮𑍃𑌦𑌾 𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑌕𑍍𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌕𑌰𑌣𑌂 𑌚, 𑌵𑌿𑌪𑌰𑍍𑌯𑌸𑌨𑌂 = 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍍𑌯𑌹𑌾𑌨𑌿𑌕𑌰𑌮𑍍 । 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌧𑌾𑌰𑌣𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾 = 𑌗𑍋𑌪𑍀𑌚𑌨𑍍𑌦𑌨𑌾𑌦𑌿𑌧𑌾𑌰𑌣𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾, 𑌤𑌤 𑌉𑌪𑌰𑌿 𑌭𑌸𑍍𑌮𑌾𑌪𑌿 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑍍 । 𑌭𑌸𑍍𑌮 𑌧𑌾𑌰𑌯𑌿𑌤𑌾 𑌤𑌦𑍁𑌪𑌰𑌿 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍 = 𑌗𑍋𑌪𑍀𑌚𑌨𑍍𑌦𑌨𑌾𑌦𑌿, 𑌨 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑍍 ; 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌧𑌾𑌰𑌯𑌨𑍍 𑌪𑌤𑌿𑌤𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌏𑌵𑌂 𑌲𑍌𑌕𑌿𑌕𑍈𑌕𑌵𑌶𑌃 = 𑌅𑌲𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾 𑌮𑍃𑌚𑍍𑌚𑌨𑍍𑌦𑌨𑌕𑍁𑌙𑍍𑌕𑍁𑌮𑌕𑌸𑍍𑌤𑍂𑌰𑌿𑌕𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌚 𑌭𑌸𑍍𑌮𑍋𑌪𑌰𑌿 𑌨 𑌧𑌾𑌰𑌯𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇 —

'𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑍈𑌰𑍍𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌰𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌚𑌨𑍍𑌦𑌨𑌾𑌗𑌰𑍁𑌕𑍁𑌙𑍍𑌕𑍁𑌮𑍈𑌃 । 𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑌕𑍍𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍁 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌸𑍌𑌖𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌲𑌾𑌷𑌿𑌭𑌿𑌃 ॥ 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍇 𑌚𑌨𑍍𑌦𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑍈𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌭𑌸𑍍𑌮 𑌨 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌜𑍇𑌤𑍍 । 𑌦𑌹𑍍𑌯𑍇𑌤 𑌭𑌸𑍍𑌮𑌸𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑍀 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌚𑌕𑍍𑌰𑌾𑌖𑍍𑌯𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌨𑌾 ॥ 𑌚𑌨𑍍𑌦𑌨𑌸𑍍𑌯𑍋𑌪𑌰𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑍋 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌦𑍍𑌭𑌸𑍍𑌮 𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑌮𑍍 । 𑌲𑍌𑌕𑌿𑌕𑌂 𑌚𑌨𑍍𑌦𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍁 𑌭𑌸𑍍𑌮𑍋𑌪𑌰𑌿 𑌨 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥ '𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌃𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌜𑌲𑍇𑌨𑍈𑌵𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌹𑍍𑌨𑍇 𑌚𑌨𑍍𑌦𑌨𑍇𑌨 𑌤𑍁 ।

புண்ட்ரமும், ம்ருத்திகையினால் குறுக்கான புண்ட்ரமும் தரிப்பது, ப்ராம்ஹண்யத்திற்கு ஹானியைச் செய்யும் கோபீ சந்தனம் முதலிய ம்ருத்தைத் தரிப்பவன், அதன்மேல் பஸ்மத்தையும் தரிக்கவும். பஸ்மத்தைத் தரிப்பவன், பஸ்மத்தின் மேல் கோபீசந்தனம் முதலியதைத் தரிக்கக்கூடாது. அறியாமையால் தரித்தவன் பதிதனாவான். இவ்விதம் அலங்காரத்திற்காகத் தரிக்கப்படும் ம்ருத்திகை, சந்தனம், குங்குமம், கஸ்தூரீ முதலியதும் பஸ்மத்தின்மேல் தரிக்கத்தக்கதல்ல" என்பதாம்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில் :— காந்தி ஸௌக்யம் இவைகளை விரும்பிய வைதிகர்களால் மந்த்ரமில்லாமல், சந்தனம், அகரு, குங்குமம் இவை திர்யக்புண்ட்ரரூபமாய் தரிக்கப்படலாம், சந்தனம் முதலியவையால் புண்ட்ரம் தரிக்கப்பட்டதென்று, பஸ்மத்தை விடக்கூடாது. பஸ்மத்தை விட்டவன், வேத சக்ரத்தினுண்டாகிய அக்னியால் தஹிக்கப்படுவான். அறிந்தவன், சந்தனத்தின்மேல் வைதிகமான பஸ்மத்தைத் தரிக்கலாம்.

सायं तोयविरहिता सर्वपापविनाशिनी' इति स्मरणाच्च भस्मोपरि भस्ममिश्रितं चन्दनं धार्यमित्याहुः ॥

तथाच स्मृतिरत्ने—

'ब्राह्मणानां नृपाणां च भस्ममिश्रं च चन्दनम् । नेत्रद्वयप्रमाणं तु त्रिपुण्ड्रोपरि धार्यते' इति ॥

अतश्च, ऊर्ध्वपुण्ड्रं त्रिपुण्ड्रं वा धारयेत्तु यथाकुलम् । उभयं वा यथाचारं धारयेद्वैदिको द्विजः ॥ तन्त्रनिष्ठस्तु तत्तन्त्रविहितमेवेति निर्णयः ॥

* श्राद्धे ऊर्ध्वपुण्ड्रधारणमुक्तं हेमाद्रौ—

'जपे होमे तथा दाने स्वाध्याये पितृकर्मणि

---

* अद्यापि यशोवित्तद्ब्राह्मणेष्वेतत् केषाञ्चित् पार्श्वकेषु न दृश्यते ॥

லௌகிகமான சந்தனம் முதலியதை பஸ்மத்தினமேல் தரிக்கக்கூடாது. ப்ராத:காலத்தில் ஜலத்துடன் கூடியதும், மத்யாஹ்னத்தில் சந்தனத்துடன் கூடியதும், ஸாயங்காலத்தில் ஜலமில்லாததுமான விபூதி, பாபத்தை யழிக்கத்தக்கதாகும் என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால், பஸ்மத்தின்மேல், பஸ்மத்துடன் சேர்ந்த சந்தனம் தரிக்கத் தகுந்தது என்கின்றனர். அவ்விதமே,

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில்:— 'ப்ராம்ஹணர்களுக்கும், க்ஷத்ரியர்களுக்கும் பஸ்மத்துடன்கூடிய சந்தனம், இரண்டு கண்களின் அளவுள்ளதாய் த்ரிபுண்ட்ரத்தின்மேல் தரிக்கப்படவேண்டுமெனப்படுகிறது' என்றுள்ளது.

இவ்விதமிருப்பதால், வைதிகனான ப்ராம்ஹணன், ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தையாவது, த்ரிபுண்ட்ரத்தையாவது, குலாசாரப்படி தரிக்கவும். அல்லது, இரண்டு புண்ட்ரங்களையும் குலாசாரப்படி தரிக்கவும். தந்த்ரநிஷ்டனேனில் தன் தந்த்ரத்தில் விதிக்கப்பட்டதையே தரிக்கவேண்டும் என்பது நிர்ணயம்.

ச்ராத்தத்தில் ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தின் தாரணம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

ஹேமாத்ரியில்:— ஜபம், ஹோமம், தானம், அத்யயனம்,

णि । तत्सर्वं नश्यति क्षिप्रं ऊर्ध्वपुण्ड्रं विना कृतम्' इति ॥

वर्तुलनिषेधः स्मर्यते तत्रैव—

'वामहस्ते दर्भांश्च रङ्गवल्लीं तथा गृहे । ललाटे तिलकं दृष्ट्वा निराशाः पितरो गताः' इति ॥

सङ्ग्रहे—

'वर्जयेत्तिलकं फाले श्राद्धकर्मणि सर्वदा । तिर्यक्पुण्ड्रमूर्ध्वपुण्ड्रं वा धारयेच्छ्राद्धकर्मणि' इति ॥

वाराहे—

'यागो दानं जपो होमः स्वाध्यायः पितृतर्पणम् । भस्मीभवति तत्सर्वमूर्ध्वपुण्ड्रं विना कृतम्' इति ॥

चन्द्रिकायाम्—

'श्रौतस्मार्तक्रियाः सर्वा ह्यूर्ध्वपुण्ड्रं विना

பித்ருகார்யம் இவைகளை ஊர்த்வபுண்ட்ரமில்லாமல் செய்தால் அது முழுவதும் வீணாகிறது.

வர்த்துளபுண்ட்ர நிஷேதம் சொல்லப்படுகிறது.

ஹேமாத்ரியிலேயே:— *இடது கையில் தர்ப்பங்களையும், வீட்டில் கோலத்தையும், நெற்றியில் திலகத்தையும் பார்த்தால், பித்ருக்கள் ஆசையற்றுச் செல்கின்றனர்.*

ஸங்க்ரஹத்தில்:— *ச்ராத்தகார்யத்தில் நெற்றியில் திலகத்தை எப்பொழுதும் வர்ஜிக்கவேண்டும். ச்ராத்தகார்யத்தில் த்ரிபுண்ட்ரத்தையாவது, ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தையாவது தரிக்க வேண்டும்.*

புராணத்தில்:—*ஊர்த்வபுண்ட்ரமில்லாமல் செய்த யாகம், தானம், ஜபம், ஹோமம், அத்யயனம், பித்ரு தர்ப்பணம் இவை முழுவதும் சாம்பலாய் ஆகிறது.*

சந்த்ரிகையில்:— *ஓ ப்ராம்ஹண! ஊர்த்வபுண்ட்ரம் தரிக்காதவன் செய்யும் ச்ரௌத ஸ்மார்த்த க்ரியைகளெலாம் பல*

ஸந்த: । ஜாயந்தே விபலாஸ்தஸ்ய பாதிதாஶ்ச பவந்தி தா: ॥ ஸந்த்யாகாலே ஜபே ஹோமே ஸ்வாத்யாயே பித்ருதர்ப்பணே । ஶ்ராத்தகாலே விஶேஷேண கர்த்தா போக்தா ச தாரயேத்' இதி ॥

ஸ்ம்ருத்யந்தரே —

'ஸ்நாத்வைத நித்யகர்மாணி நத்யாதௌ விமலே ஜலே । க்ருத்வா ஶ்ராத்தம் ம்ருதா ஶுப்ரம் ஊர்த்வபுண்ட்ரம் து தாரயேத்' இதி ॥

பாத்மே —

'ஊர்த்வபுண்ட்ரவிஹீநம் து யஶ்ஶ்ராத்தே போஜயேத்த்விஜ: । அஶ்நந்தி பிதரஸ்தஸ்ய விண்மூத்ரம் நாத்ர ஸம்ஶய: ॥ ஊர்த்வபுண்ட்ரவிஹீநஸ்து யஶ்ஶ்ராத்தம் குருதே த்விஜ: । ஸர்வம் தத்ராக்ஷஸைர்நீதம் நரகம் ச ஸ கச்சதி' இதி ॥

னற்றதாய் ஆகின்றன, பாதிக்கப்பட்டதாயுமாகின்றன. ஸந்த்யா காலத்திலும், ஜபத்திலும், ஹோமத்திலும, அத்யயனத்திலும், பித்ரு தர்ப்பணத்திலும் புண்ட்ரத்தைத் தரிககவேண்டும். ச்ரா த்தகாலததில் கர்த்தாவும், போக்தாவும் அவச்யம் தரிக்க வேண்டும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில் :-*மறுநாளில் நதி முதலியதில் நிர்மல மான ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்து, நித்யகர்மங்களைச்செய்து, ச்ராத்தம் செய்வதற்கு, ம்ருத்திகையால் வெண்ணிறமான ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்கவேண்டும்.*

பாத்மத்தில் :— *எந்த ப்ராம்ஹணன் ஊர்த்வபுண்ட்ரம் தரிக்காத ப்ராம்ஹணனை ச்ராத்தத்தில் புஜிப்பிக்கின்றானோ, அவனது பித்ருக்கள் மலமூத்ரங்களைப் புஜிக்கின்றனர். இதில் ஸம்சயமில்லை. எந்த ப்ராம்ஹணன் ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்காமல் ச்ராத்தத்தைச் செய்கின்றானோ அவனது ச்ராத்தம் முழுவதும் ராக்ஷஸர்களால் அபஹரிக்கப்பட்டதாகும். கர்த் தாவும் நரகத்தை அடைவான்.*

त्रिपुण्ड्रधारणमाह लौगाक्षिः—

'त्रिपुण्ड्रधृग्विप्रवरः यो रुद्राक्षधरश्च हि । स पङ्क्तिपावनः श्राद्धे पूज्यो विप्रैस्सुरैरपि ॥ श्राद्धे यज्ञे जपे होमे वैश्वदेवे सुरार्चने । धृतत्रिपुण्ड्रः पूतात्मा मृत्युं जयति मानवः ॥ त्रिपुण्ड्रं यद्यकृत्वा तु कर्म कुर्यात्कृतं मृषा' इति ॥

ह्रस्वपुण्ड्रनिषेधो हेमाद्रौ स्मर्यते—

'ह्रस्वपुण्ड्रं तथा दृष्ट्वा स्कन्धे मालां तथैव च । निराशाः पितरो यान्ति दृष्ट्वा च वृषलीपतिम्' इति ॥

वसिष्ठः—

'कांस्यपात्रे हविर्द्रव्यं कण्ठे चैव तु मालिकाम् । ललाटे तिलकं दृष्ट्वा निराशाः पितरो

த்ரிபுண்ட்ரதாரணத்தைச் சொல்லுகிறார்,

லௌகாக்ஷி:— எந்த ப்ராம்ஹணன் த்ரிபுண்ட்ரம், ருத்ராக்ஷம் இவைகளைத் தரித்தவனுயுள்ளவனே அவன் ச்ராத்தத்தில் பங்க்தியைச் சுத்தம் செய்பவனும், ப்ராம்ஹணர்களாலும், தேவர்களாலும் பூஜிக்கத் தகுந்தவனும் ஆகிறான். ச்ராத்தம், யாகம், ஜபம், ஹோமம், வைச்வதேவம், தேவபூஜை இவைகளில் த்ரிபுண்ட்ரம் தரித்த மனிதன் சுத்தாத்மாவாய் ம்ருத்யுவை ஜயிக்கின்றான். த்ரிபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்காமல் எந்தக் கர்மத்தையாவது செய்வானாகில் அக் கர்மம் வீணாகும்.

குறுக்கான புண்ட்ரத்தின் நிஷேதம் சொல்லப்படுகிறது,

ஹேமாத்ரியில்:— குறுக்கான புண்ட்ரத்தையும், கழுத்தில் மாலையையும், வ்ருஷளீபதியையும் கண்டால், பித்ருக்கள் ஆசையற்றவராய் திரும்பிச் செல்லுகிறார்கள்.

வஸிஷ்டர்:— வெண்கலப் பாத்ரத்தில் ஹவிஸ்ஸான வஸ்துவையும், கழுத்தில் மாலிகையையும், நெற்றியில் திலகத்தையும் கண்டால், பித்ருக்கள் ஆசையற்றவராய்ச் செல்கின்றனர். திலகம் என்பதற்கு வர்த்துளமான திலகம் என்று பொ

मताः' इति ॥ तिलकं = ऊर्ध्वपुण्ड्रम् ॥ मालिकेति पुष्पमालानिषेधः ॥

तथाच पद्धतौ —

'ऊर्ध्वपुण्ड्रं त्रिपुण्ड्रं वा नित्यमेव तु धारयेत् । श्राद्धकाले तु संप्राप्ते कर्ता भोक्ता च वर्जयेत् ॥ आयसं घण्टानादं च त्रिपुण्ड्रं च विशेषतः । पुष्पमालां च मुद्रां च निराशाः पितरो गताः ॥ मृत्पात्रमर्घ्यं च मृत्तिकामयचन्दनम् । आज्येन धूपं दृष्ट्वा च निराशाः पितरो गताः ॥ रुद्राक्षधारिणं श्राद्धे भोजयित्वा तथा द्विजम् । पितृलोकमवाप्नोति नात्र कार्या विचारणा ॥ त्रिपुण्ड्रेण च संयुक्तो यः श्राद्धं कुरुते द்விजः । राक्षसास्तद्विलुम्पन्ति त्वाह वैवस्वतो मनुः ॥ त्रिपुण्ड्रं वर्तुलाकारमूर्ध्वपुण्ड्रं च धारयन् ।

ருள். மாலிகையென்பதால புஷ்பமாலையின் நிஷேதம சொல்லப்படுகிறது. அவ்விதமே,

பத்ததியில் :—ஊர்தவபுண்ட்ரத்தையாவது, த்ரிபுண்ட்ரத்தையாவது நித்யமும் தரிகக வேண்டும். ச்ராத்தகாலம் வந்தாகில் கர்த்தாவும், போக்தாவும் வர்ஜிக்கவேண்டும். இரும்புப் பாத்ரத்தையும், மணியின் ஓசையையும், த்ரிபுண்ட்ரத்தையும், புஷ்ப மாலையையும், முத்ரையையும கண்டால் பித்ருக்கள் ஆசையற்றவராய்ச் செல்கின்றனர். மண் பாத்ரத்திலுள்ள அர்க்யத்தையும், மண் பாத்ரத்திலுள்ள சந்தனத்தையும், நெய்யால் செய்யப்பட்ட தூபத்தையும் கண்டால் பித்ருக்கள் ஆசையற்றவராய்ச் செல்கின்றனர். ருத்ராக்ஷம் தரித்த ப்ராம்ஹணனை ச்ராத்தத்தில் புஜிப்பித்தால் பித்ருலோகத்தை அடைகிறான், இதில் ஸந்தேஹப்படவேண்டாம் த்ரிபுண்ட்ரத்துடன் கூடியவனாய் எந்த ப்ராம்ஹணன் ச்ராத்தம் செய்கின்றானோ அவனது அந்த ச்ராத்தத்தை ராக்ஷஸர்கள் அழிக்கின்றனர், என்று வைவஸ்வதமனு சொன்னார். த்ரிபுண்ட்ரத்தையாவது, வர்த்துள புண்ட்ரத்தையாவது, ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தையாவது தரித்து எவன் ச்ராத்தம் செய்கின்றானோ அவன் பாபி ஆவான்,

ப்ராஹ்மணாம்ஶ்சாவஜ்ஞாய ஸ யாதி ஸ்யாத் ரௌரவம் நரகம் வ்ரஜேத் ॥ விப்ராந்நிமந்த்ர்ய யோவா து த்ரிபுண்ட்ரம் யஸ்து தாரயேத் । ஸ கர்தா நரகே கோரே பித்ருபிஸ்ஸஹ மஜ்ஜதி ॥ த்ரிபுண்ட்ரம் சைவ ஸர்வேஷாம் அக்னிஹோத்ரஸமோ விதி: । ஶ்ராத்தகாலே து ஸம்ப்ராப்தே கர்தா போக்தா ச தத்த்யஜேத்' இதி ॥

அத்ர விதிப்ரதிஷேதாப்யாம் யதாகுலாசாரம் வ்யவஸ்திதோ விகல்போ த்ரஷ்டவ்ய: ॥

கேசித்து— 'ஶ்ராத்தே த்ரிபுண்ட்ரோர்த்வபுண்ட்ரயோர் விதிஶ்ஶைவவைஷ்ணவதந்த்ராஶ்ரிதவிஷய:, தந்நிஷேதோ வைதிகவிஷய:' இத்யாஹு: ॥

அந்யே து—

நிஷேத: ப்ரேதஶ்ராத்தவிஷய: । 'த்ரிபுண்ட்ரதாரிணம் த்ருஷ்ட்வா ப்ரேதா பூதாதயஸ்ததா: । பீதா: ப்ரகம்பிதா: ஶீக்ரம் ப்ரணஶ்யந்தி ந ஸம்ஶய: ॥ யே கோரா ராக்ஷ

ரௌரவமெனும் நரகத்தை அடைவான் ப்ராம்ஹணர்களை வரித்து, எவன் த்ரிபுண்டரத்தைத் தரிக்கின்றானோ, அந்தக கர்த்தா பயங்கரமான நரகத்தில் பித்ருககளுடன் முழுகுகிறான். த்ரிபுண்ட்ரம் எல்லோருக்கும் அகனிஹோத்ரத்திற்குச் சம மாய் விதிககப்பட்டுள்ளது. ஆனாலும் ச்ராத்தகாலம் வந்தால், கர்த்தாவும், போகதாவும அதை விடவேண்டும்

இங்கு விதியும், ப்ரதிஷேதமுமிருப்பதால், அவரவர் குலா சாரப்படி வ்யவஸ்தித விகல்பம என்று அறியவும்.

சிலரோவெனில், ச்ராத்தத்தில் த்ரிபுண்ட்ரம், ஊர்த்வ புண்ட்ரம் இவைகளின் விதி, சைவ, வைஷ்ணவ தந்த்ரங்களை ஆச்ரயித்தவரைப் பற்றியது அவைகளின் நிஷேதம் வைதிகர் களைப் பற்றியது, என்கின்றனர்.

மற்றவரோவெனில், நிஷேதம் ப்ரேத ச்ராத்தத்தைப் பற்றியது. (ஏனெனில்) "த்ரிபுண்ட்ரம் தரித்தவனைக்கண்டால் ப்ரேதங்கள், பூதங்கள் முதலியவைகள் பயந்து ஓடுகின்றன, ஸம்சயமில்லை. கோரமான ராக்ஷஸரும், ப்ரேதர்களும், அற்ப

साः प्रेताः पलायन्ते क्षुद्रजन्तवः । त्रिपुण्ड्रधारिणं दृष्ट्वा पलायन्ते न संशयः' इत्यादिपुराणवचनैरित्याहुः ॥

'निराशाः पितरो गताः' इति तद्वचनं, पितृत्वं प्राप्तस्याप्यब्दपूर्तिपर्यन्तं प्रेतभावानिवृत्तेः, सपिण्डनानन्तरभाविमासिकश्राद्धे पुण्ड्रं न धार्यमित्यत्र तात्पर्यम् । 'सपिण्डीकरणादूर्ध्वं प्रेतत्वस्यानिवृत्तितः । तावद्भस्म न धार्यं स्याद् यावदब्दं न पूर्यते' इति स्मरणादित्याहुः । शिष्टाचारानुसारेण यथोचितं ग्राह्यम् ॥]

ननु ? देवतोत्कर्षनिकर्षयोः स्तुतिनिन्दयोश्च तात्पर्यवन्ति परस्परविरुद्धानि बहूनि इतिहासपुराणेषु दृश्यन्ते । अतः परस्परविरुद्धार्थाभिधायकत्वात् इतिहासपुराणानि अप्रमाणानीति चेत्, [illegible] अयं दोषो न

ஜந்துக்களும், த்ரிபுண்ட்ரம் தரித்தவனைக்கண்டால் ஓடுகின்றார்கள், ஸம்சயமில்லை'', என்பது முதலான புராண வசனங்களால் என்கின்றனர்.

'நிராசா: பிதரோகதா:' என்கிற வசனமோவெனில், பித்ருத்வத்தை அடைந்தவனுக்கும், வர்ஷம் முடியும் வரையில் ப்ரேதபாவனை நிவ்ருத்திக்காததால், ஸபிண்டீகரணத்திற்குப் பிறகு ஸம்பவிக்கும் மாஸிக ச்ராத்தத்தில் புண்ட்ரம் தரிக்கத் தகாதது என்பதில் தாத்பர்யமுள்ளதாகும். (ஏனெனில்) 'ஸபிண்டீகரணத்திற்குப்பிறகும் ப்ரேதத்தன்மை நிவ்ருத்திக்காததால், வர்ஷம் பூர்ணமாகும் வரையில் விபூதி தரிக்கத் தகாதது' என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால் என்கின்றனர். சிஷ்டாசாரத்தை அனுஸரித்து உசிதமானதை இங்கு க்ரஹிக்கவும்.]

ஓய்! 'தேவதைகளுக்கு உத்கர்ஷத்தையும் அபகர்ஷத்தையும் சொல்லுகின்றனவும், புண்ட்ரங்களின் ஸ்துதியிலும் நிந்தையிலும் தாத்பர்யமுள்ளவைகளுமாய், பரஸ்பரம் விரோதமுள்ள வெகு வசனங்கள் இதிஹாஸ புராணங்களில் காணப்படுகின்றன. ஆகையால், பரஸ்பரம் விரோதமுள்ள விஷயங்களைச் சொல்லுகின்றதானதால், இதிஹாஸபுராணங்கள் ப்ரமாணங்

वादिनां शैवानां वैष्णवानां च शिवादन्यो विष्णुः, विष्णोरन्यश्शिव इत्यभिमतत्वात्। अभेदवादिनां तु सिद्धान्तिनां नायं दोषः, ईश्वरैक्यस्वीकारात्। तथाहि—

एक एवेश्वरो जगत्सृष्ट्यादिकरणाय मायया ब्रह्मविष्णुरुद्रेन्द्रादिविग्रहान् स्वीकृत्य तत्तद्विग्रहभक्तान् तेन तेन रूपेणानुगृह्णन् वर्तते। अष्टादशपुराणानां कर्ता व्यासोऽपि तत्तद्विग्रहभक्तानां तत्तद्भक्त्यतिशयोत्पादनाय तत्तद्रूपं स्तौति। 'अयमेव सर्वज्ञस्सर्वेश्वरः सर्वात्मा नान्यः। अतोऽयमेक एव सेव्यः' इति॥

களல்ல' எனில, இது தோஷமாகலாம், பேதத்தைச் சொல்லு கின்றவரும், சிவனினின்றும் வேறு விஷ்ணு, விஷ்ணுவினின்றும் வேறு சிவன் என்று அறியும் சைவருக்கும் வைஷ்ணவருக்கும். அபேதத்தைச் சொல்லுகின்ற ஸித்தாந்திகளுக் கோவெனில், இது தோஷமாகாது, ஈச்வரன் ஒருவன் என்று ஒப்புதலால். அவ்விதமே

ஈச்வரன் ஒருவனே, உலகத்தின் ஸ்ருஷ்டி முதலியதைச் செய்வதற்காக, மாயையால் ப்ரம்ஹா, விஷ்ணு, ருத்ரன், இந்த்ரன் முதலிய மூர்த்திகளை ஸ்வீகரித்து, அந்தந்த மூர்த்தியில் பக்தியுடையவரை, அந்தந்த ரூபத்துடன் அனுக்ரஹிப்பவராய் இருக்கின்றார். பதினெட்டுப் புராணங்களை இயற்றிய வ்யாஸரும், அந்தந்த மூர்த்தியில பகதியுடைய வருக்கு அதில் பக்தியை அதிகப்படுத்துவதற்காக அந்தந்த ரூபத்தை ஸ்துதிக்கின்றார், 'இவனே ஸர்வக்ஞன், ஸர்வேச் வரன், ஸர்வாத்மா, மற்றவரல்ல, ஆகையால் இவனொருவனே ஸேவிககத்தகுந்தவன்' என்று. அந்த நிந்தை, அவர்களை நிந்திப்பதில் தாத்பர்யமுள்ளதல்ல. ஆனல், ப்ராக்ருதமான மூர்த்தியை ஸ்துதிப்பதில் தாத்பர்யமுள்ளது. எவ்விதம், அனு திதஹோமத்தின் நிந்தை, உதிதஹோமத்தை ஸ்துதிப்பதில் தாத்பர்யமுள்ளதோ அவ்விதம். 'நிந்தாவசனமானது நிந்த்யர் களை நிந்திப்பதற்கல்ல, ஆனல், புகழவேண்டியவரைப் புகழ் வதற்கு, என்ற ந்யாயத்தால். இவ்விதமில்லாவிடில், ப்ராக்ருத மாய் ஸ்துதிக்கவேண்டிய விக்ரஹத்தை வேறுவசனம் நிந்தித்

ஸாத்⁴யநிந்தா³ தேஷாம் நிந்தா³பரா ப⁴வதி । கிஞ்ச ப்ரக்ரு-
தவிருத்³த⁴ஸ்துதிபரா । யதா² அநுதி³தஹோமநிந்தா³ உதி³த-
ஹோமஸ்துதிபரா । ‘ந ஹி நிந்தா³ நிந்த்³யாம் நிந்தி³தும் ப்ரவ்ரு-
த்தா ஸ்துத்யாநுஸோதாய’ இதி ந்யாயாத் । அந்யதா² ப்ரக்ருத-
விருத்³த⁴ஸ்ய ஸ்துத்யஸ்ய வசநாந்தரேண நிந்தி³தஸ்ய ச தத்³வ-
சநாந்தரேணாஸ்ய விரோதா⁴த் । தஸ்மாத்³ரூபாந்தரநிந்³-
த³யா ஏகைகம் ரூபம் ஸ்துவந் தத்³த்³வாரா ஸ்வரூபமேக-
மேவ ஸர்வேஶ்வரம் த³ர்ஶயதி । தஸ்யைவ ஸ்வரூபஸ்யைக-
த்வாத் ஸர்வேஷாமிதிஹாஸபுராணாநாம் தத்ரைவ
பர்யவஸாநாத் ஏகார்த்²யேநாவிரோதா⁴த் புராணா-
நாமத்³வைதபரத்வேந வேதா³ந்தாநுஸாரித்வேந தந்மூ-
லத்வாச்ச ப்ராமாண்யம் । பே⁴த³வாதி³பக்ஷே து பரஸ்பரவிரோ-
தா⁴ர்தா²பி⁴தா⁴நாத் பௌருஷேயத்வேந மூலப்ரமாண-
ஸாபேக்ஷாயாம் தத³நிரூபணாத³ப்ராமாண்யம் । தஸ்மாதே³க-
ஏவேஶ்வர: ஸர்வதே³வமயத்வாத் தே³வதாந்தரநிந்தா³-
வர்ஜிதைரேவாராத்⁴ய: ஶிவோ விஷ்ணுரந்யோ

திருப்பதால், அந்த வசனத்தால், ப்ருக்ருதவசனத்திற்கு விரோதமாகுமாதலால். ஆகையால், வேறு ரூபத்தை நிந்திப்பதால் ஒவ்வொரு ரூபத்தை ஸ்துதிப்பவராய், அந்த வழியாய் தேவதையின் ஸ்வரூபம் ஒரே ஈச்வரன் எனத்தெரிவிக்கின்றார். அந்தஸ்வரூபம் ஒன்றே ஆனதால் இதிஹாஸ புராணங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் அதிலேயே முடிவானதால், ஒரே அர்த்தமுடையவைகளாவதால் விரோதமில்லாததால் புராணங்களுக்கு அத்வைதவிஷயத்வமிருப்பதாலும், வேதாந்தங்களை அனுஸரிப்பதாலும் அவைகளை மூலமாயுடையவையானதால் ப்ராமாண்யம் ஸித்திக்கின்றது. பேதமசொல்பவரின் பக்ஷத்தில், பரஸ்பரம் விரோதமுள்ள விஷயங்களைச் சொல்வதால் பௌருஷேயங்களென்றாக, மூலப்ரமாணத்தை அபேக்ஷிக்கும்போது அதை நிரூபிக்கமுடியாததால் அப்ராமாண்யம் வருகின்றது. ஆகையால் ஒரே ஈச்வரன் ஸர்வதேவஸ்வரூபனாயிருப்பதால், வேறு தேவர்களை நிந்திக்காதவர்களாய் ஈச்வரனை ஆராதிக்கவேண்டும், சிவனையோ, விஷ்ணுவையோ, மற்றத்தேவனையோ. அந்தந்தத்

वा देवः । पुण्ड्रेऽपि तद्देवताप्रीतिकरं पुण्ड्रान्तराण्यनिन्दन्नेव धार्यम् ॥

तथाच पाद्मे कौर्मे च विष्णुशङ्करादिवचनानि —

मद्भक्तः शङ्करद्वेषी मद्द्वेषी शङ्करप्रियः । तावुभौ नरकं यातौ यावदाभूतसंप्लवम् ॥ परात्परतरं यान्ति नारायणपरायणाः । न ते तत्र गमिष्यन्ति ये द्विषन्ति महेश्वरम् ॥ अयं नारायणो योऽसावीश्वरो नात्र संशयः । नान्तरं ये प्रपश्यन्ति तेषां देयमिदं परम् ॥ ममैव परमा मूर्तिर्नारायणसमाह्वया । सर्वभूतात्मभूतस्था शान्ता चाक्षरसंज्ञिता ॥ ये त्वन्यथा प्रपश्यन्ति लोके भेददृशो जनाः । न ते मां संप्रपश्यन्ति जायन्ते च पुनः पुनः ॥ ये त्विमं विष्णुमव्यक्तं वामदेवं महेश्व

தேவதைக்கு ப்ரீதியைச்செய்யும் புண்ட்ரத்தையும், மற்ற புண்ட்ரங்களை நிந்திக்காதவராய்த் தரிக்கவேண்டும். அவ்விதமே,

பாத்மத்திலும், கௌர்மத்திலும்:—விஷ்ணு சங்கரர் முதலியவரின் வசனங்கள்—சிவனை த்வேஷிப்பவனும் என்னிடம் பக்தியுள்ளவன் எவனோ, என்னை த்வேஷிப்பவனும் சிவனிடத்தில் பக்தியுள்ளவன் எவனோ, அவ்விருவரும், ப்ரளயகாலம்வரையில் நரகத்தை அடைகின்றனர். நாராயணனைச் சரணமடைந்தவர் மிகச்சிறந்த பதத்தை அடைகின்றனர். ஆனால், அவர்களுள் எவர் ஈச்வரனை த்வேஷிக்கின்றனரோ அவர்கள் அந்தப்பதத்தை அடைவதில்லை. இந்த நாராயணன், ஈச்வரனெனும் நானே ஆகிறான். இதில் ஸம்சயமில்லை. எவர்கள் பேதத்தைப் பாராமலிருக்கின்றனரோ அவருக்கே இதைக்கொடுக்கவேண்டும். என்னுடைய மூர்த்தியே நாராயணனென்று பெயருடையதும், ஸர்வபூதங்களுக்கும் ஆத்மாவாய் இருப்பதும், சாந்தமாயும், அக்ஷரமென்று பெயருடையதுமாய் உள்ளது. உலகத்தில் பேத த்ருஷ்டியுள்ள எந்த ஜனங்கள் வேறுவிதமாய் அறிகினறார்களோ அவர்கள் என்னை நன்கு அறியவில்லை. ஆகையால் அவர்கள் அடிக்கடி பிறப்பை அடைகின்றனர். எவர்கள் இந்த அவ்யக்தரான விஷ்ணுவையும், வாமதேவனை மஹேச்வரனை

ரம் । ஸாக்ஷாதேவ பஶ்யந்தி ந தேஷாம் புநருத்பவ: ॥ தஸ்மாதநாதிநிதநம் விஷ்ணுமாத்மாநமவ்யயம் । மாமேவ ஸம்பஶ்யத பூஜயத்வம் ததைவ ச ॥ யேऽந்யதா மாம் ப்ரபஶ்யந்தி மத்வேமம் தேவதாந்தரம் । தே யாந்தி நரகாந் கோராந் நாஹம் தேஷு வ்யவஸ்தித: ॥ மூர்க்கம் வா பண்டிதம் வாऽபி ப்ராஹ்மணம் வா மதாஶ்ரயம் । மோசயாமி ஶ்வபாகம் வா ந நாராயணநிந்தகம் ॥ தஸ்மாதேஷ மஹாயோகீ மத்பக்தை: புருஷோத்தம: । அர்சநீயோ நமஸ்கார்யோ மத்ப்ரீதிஜநநாய ஹி ॥ அஹங்காராத் துராசாரா: கேசித் வைதிகமாநிந: । பேதத்ருஷ்ட்யா விநிந்தந்தி யுகஶக்திக்ருதம் து தத்’ இதி ॥

ததா ச கூர்மபுராணே —

‘விநிந்தந்தி மஹாதேவம் ப்ரஹ்மாணம் புருஷோத்தமம் । ஆம்நாயம் தர்மஶாஸ்த்ராணி புராணாநி கலௌ யுகே ॥ கா

யும் ஒருவனென்ற பாவத்தால் பார்க்கின்றனரோ அவர்கட்கு மறுபடி பிறப்பில்லை. ஆகையால், ஆதி அந்தமற்றவனும், ஆத்மாவும், அவ்யயனுமான விஷ்ணுவை நானென்றே பாருங்கள், அவ்விதமே பூஜியுங்கள். எவர்கள் வேறுவிதமாய், விஷ்ணுவை வேறு தேவதையென்று நினைத்து என்னை உபாஸிக்கின்றனரோ, அவர்கள் கோரமான நரகங்களை அடைகின்றனர். நான் அவர்களிடம் இருப்பதில்லை. என்னை அண்டியவன், மூர்க்கனானாலும், பண்டிதனானாலும், ப்ராம்ஹணனானாலும், ச்வபாகனானாலும் அவனை விடுவிப்பேன். அவன் நாராயணனை நிந்திப்பவனாகில், அவனை விடுவிப்பதில்லை. ஆகையால், என்னுடைய பக்தர்கள், எனக்கு ப்ரீதியை உண்டுபண்ணுவதற்காக, மஹாயோகியாகிய இந்தப்புருஷோத்தமனை அர்ச்சிக்கவேண்டும், நமஸ்கரிக்க வேண்டும். அஹங்காரத்தை மட்டிலடைந்தவரும், வைதிகனென்று தன்னை நினைத்தவருமான சிலர், பேதஜ்ஞானத்தால் நிந்திக்கின்றனர், அது (கலி) யுகத்தின் சக்தியால் செய்யப்பட்டதேயாம். அவ்விதமே,

கூர்மபுராணத்தில் :— கலியுகத்தில், சிவனையும், ப்ராம்ஹாவையும், விஷ்ணுவையும், வேதத்தையும், தாமசாஸ்த்ரங்களை

𑌪𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑌿 𑌚𑌾𑌪𑌤𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑍁𑌲𑍇𑌷𑍁 𑌵𑍈 । 𑌦𑌧𑍀𑌚𑌶𑌾𑌪𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌗𑍍𑌧𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌰𑌾 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌾𑌧𑍍𑌵𑌰𑍇 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌃 ॥ 𑌨𑌿𑌨𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌚 𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌤𑌮𑌸𑌾𑌽𑌽𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌚𑍇𑌤𑌸𑌃 । 𑌯𑍇 𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌶𑌾𑌪𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌗𑍍𑌧𑌾𑌃 𑌗𑍌𑌤𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 ॥ 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌤𑍇𑌽𑌵𑌤𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌸𑍁 𑌯𑍋𑌨𑌿𑌷𑍁 । 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌨𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌹𑍃𑌷𑍀𑌕𑍇𑌶𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌨𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌵𑌿𑌧𑌿𑌃 ॥

𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌵𑌿𑌧𑌿𑌃 ॥

𑌅𑌥 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌵𑌿𑌧𑌿𑌃 ॥

𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌃—

'𑌅𑌹𑍋𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌧𑌿𑌃 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌃 ।
𑌸𑌾 𑌤𑍁 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌮𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌾 𑌮𑍁𑌨𑌿𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌭𑌿𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

யும் நிந்திக்கின்றனர். முற்காலத்தில் தக்ஷனின் யாகத்தில் ததீச மஹர்ஷியின் சாபத்தால் தஹிக்கப்பட்ட ப்ராம்ஹணர்கள் ப்ராம்ஹணர்களின் குலங்களில் பிறக்கின்றனர். அவர்கள் தமோகுணத்தால் ஆக்ரமிக்கப்பட்ட சித்தமுடையவர்களாய் சிவனை நிந்திக்கின்றனர். கௌதமரின் சாபத்தால் தஹிக்கப் பட்ட மற்றவர்கள் எவரோ அவர்களும் ப்ராம்ஹணர் முதலிய பிறவிகளில் பிறக்கப்போகின்றனர். அவர்கள், விஷ்ணுவையும், ப்ரம்ஹவாதிகளான ப்ராம்ஹணர்களையும் நிந்திக்கப் போகிறார்கள் என்று.

த்ரிபுண்ட்ரவிதி முற்றிற்று.

ஸந்த்யாவிதி.

இனி ஸந்த்யாவிதி சொல்லப்படுகிறது. அதில்,

தக்ஷர் :— பகலுக்கும் ராத்ரிக்கும் நடுவிலுள்ளகாலம் ஸூர்யனும் நக்ஷத்திரமும் காணப்படாமலிருப்பது எதுவோ, அது உண்மையறிந்த முனிகளால் ஸந்த்யை என்று சொல்லப் படுகிறது.

𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌃—

'𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑌾𑌰𑌭𑍍𑌯 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍋𑌦𑌯𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌤𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌹𑍁𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌯𑍋 𑌮𑍁𑌨𑌿𑌸𑌤𑍍𑌤𑌮𑌾𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌮𑌾𑌹 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌃—

'𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌯𑌾𑌮𑌨𑌾𑌡𑍍𑌯𑍌 𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌃 𑌕𑌾𑌲 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌦𑍍𑌰𑌵𑌿𑌰𑍇𑌖𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌤𑌦𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌮𑍁𑌨𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌕𑌾𑌲𑌵𑌾𑌚𑌕𑍋𑌽𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌶𑌬𑍍𑌦𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌯𑌤𑍇, 𑌤𑌥𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌉𑌪𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨𑌾𑌭𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 ॥

𑌅𑌤 𑌏𑌵 𑌯𑍋𑌗𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃—

'𑌸𑌨𑍍𑌧𑍌 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌗𑍇 𑌨𑍋𑌦𑍍𑌗𑌤𑍇 𑌰𑌵𑍌 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋𑌪𑌾𑌸𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌨𑌾 𑌶𑌙𑍍𑌕𑌰𑍇𑌣

பிதாமஹர் :— ஓ முனிச்ரேஷ்டர்களே! நக்ஷத்ரங்களின் ஒளி மறைவது முதல் ஸூர்யோதயம் வரையிலுள்ள காலமெதுவோ அதை, ப்ராதஸ்ஸந்த்யை என்று வேதங்கள் சொல்லுகின்றன.

இங்கு வ்யவஸ்தையைச்சொல்லுகிறார்,

தக்ஷர் :— ராத்ரியின் கடைசி யாமத்தில் இரண்டு நாழிகைகள் ஸந்த்யையின் ஆரம்பகாலம் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஸூர்யபிம்பத்தின்மேல் ரேகையைக் கண்டால் ஸந்த்யையின் முடிவு, என்று முனிகளால் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

இங்கு, ஸந்த்யா சப்தம் காலவாசகமாய்த் தோன்றுகிறது தான், ஆயினும், அந்தக்காலத்தில் உபாஸிக்கத் தகுந்த தேவதை ஸந்த்யா சப்தத்தினால் சொல்லப்படுகிறது ஆகையாற்றான்,

யோகயாக்ஞவல்க்யர் :— ஸந்தியில் ஸந்த்யையை உபாஸிக்கவேண்டும். ஸூர்யன் அஸ்தமயத்தை அடைந்தபிறகு உபாஸிக்கக்கூடாது. உதயமாகிய பிறகும் உபாஸிக்கக்கூடாது. ப்ரம்ஹா, விஷ்ணு, சங்கரன் இவர்களும் ஸந்த்யையை உபாஸிக்

𑌚 ॥ 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨𑍋𑌪𑌾𑌸𑌯𑍇𑌦𑍍𑌦𑍇𑌵𑍀𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌸𑍍𑌕𑌾𑌮𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌶𑌙𑍍𑌖𑌃—

‘𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌾𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌹𑍍𑌨𑍇 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 ।
𑌸𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌿𑌮𑌾𑌂 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌿’ 𑌇𑌤𑌿 ॥
𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 = 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌹𑍍𑌨𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥

𑌸𑌂𑌵𑌰𑍍𑌤𑌃—

‘𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌾𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌿 ।
𑌸𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌿𑌮𑌾𑌂 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌮𑌰𑍍𑌧𑌾𑌸𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑌭𑌾𑌸𑍍𑌕𑌰𑌾𑌮𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌕𑌾𑌶𑍍𑌯𑌪𑌃—

‘𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌶𑍍𑌚 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌶𑌿𑌵𑌃 । 𑌶𑌿𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌤𑍇𑌨𑍋𑌪𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑍈𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

‘𑌉𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇 𑌤𑍁 𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍌 𑌨𑌿𑌶𑌾𑌯𑌾 𑌦𑌿𑌵𑌸𑌸𑍍𑌯 𑌚 ।
𑌤𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍀𑌷𑌿𑌣𑌃 ॥ 𑌕𑍍𑌷𑌨𑌾𑌶

கின்றனர். நன்மையை விரும்பும ப்ராம்ஹணன ஸந்த்யையை ஏன் உபாஸிக்காமலிருப்பான்.

சங்கர்:— ப்ராதஸ்ஸந்த்யையை நக்ஷத்ரங்களுடன் கூடியதாயும், மத்யாஹ்ன ஸந்த்யையை மத்யாஹ்ன ஸ்நானத்திற்குப்பிறகும், ஸாயம் ஸந்த்யையை ஸூர்யனிருக்கும்போதும் விதிப்படி உபாஸிக்கவும்.

ஸம்வர்த்தரும்:— ப்ராதஸ்ஸந்த்யையை நக்ஷத்ரங்களுடன் கூடியதாய் விதிப்படி உபாஸிக்கவேண்டும். ஸாயம்ஸந்த்யையை ஸூர்யனுடன் கூடியதாய், ஸூர்யன் பாதி மறைந்திருக்கும் பொழுது உபாஸிக்கவேண்டும்.

காச்யபர்:—ப்ரம்ஹாவின் ஹ்ருதயம் விஷ்ணு. விஷ்ணுவின் ஹ்ருதயம் சிவன். சிவனின் ஹ்ருதயம் ஸந்த்யை. ஆகையால் ப்ராம்ஹணர்கள் ஸந்த்யையை உபாஸிக்கவேண்டும்.

வ்யாஸரும்:—எதனுல், ராத்ரி, பகல் இவைகளின் ஸந்தியில் எந்தத் தேவதையை உபாஸிக்கின்ருரோ, அதனுல் அதையே

தாம் து யே பூர்வாமநதீதாம் து பஶ்சிமாம் | ஸந்த்யாம் நோபாஸதே விப்ரா: கதம் தே ப்ராஹ்மணா: ஸ்ம்ருதா: || யோऽந்யத்ர குருதே யத்நம் தர்மகார்யேऽபி வை த்விஜ: | விஹாய ஸந்த்யாப்ரணதிம் ஸ யாதி நரகாயுதம் || அதிக்ராமதி யோ மோஹாத் ஸந்த்யாமந்யபராயண: | ஸ ஸாதுபிர்பஹிஷ்கார்ய: ஸர்வஸ்மாத் த்விஜகர்மண: || உத்தமா து ஸநக்ஷத்ரா மத்யமா லுப்ததாரகா | அதமா ஸூர்யஸஹிதா ப்ராதஸ்ஸந்த்யா த்ரிதா மதா' இதி || ஸூர்யஸஹிதேதி கௌணகாலாபிப்ராயேண |

வ்யாஸ:—

'யஸ்ஸூர்யஸஹிதாம் ஸந்த்யாம் ஸதா குர்வீத மோஹத: | ந தஸ்ய வித்யதே ஸந்த்யா ஸர்வகர்மபஹிஷ்க்ருத: || விதிநாऽபி க்ருதா ஸந்த்யா காலாதீதாऽபலா பவேத் | அயமேவ ஹி த்ருஷ்டாந்தோ வந்த்யாஸ்த்ரீமைதுநம் யதா || ஏகா

புத்திமான்கள் ஸந்த்யை என்று சொல்லுகிறார்கள். எந்த ப்ராம்ஹணர்கள், உதயத்திற்குமுன் ப்ராதஸ்ஸந்த்யையையும், அஸ்தமயத்திற்குமுன் ஸாயம் ஸந்த்யையையும் உபாஸிக்கவில்லையோ அவர்கள் எப்படி ப்ராம்ஹணர்கள் என்று சொல்லப்படுகிறார்கள். எந்த ப்ராம்ஹணன், ஸந்த்யாவந்தனத்தைவிட்டு வேறு தர்மகார்யத்தில் முயற்சிக்கின்றானோ அவன், பதினாயிரம் நரகங்களை அடைவான். எவன், அறியாமையால், வேறுகர்மத்தில் ஈடுபட்டவனாய் ஸந்த்யையை அதிக்ரமிக்கின்றானோ அவனை, ஸாதுகள் ப்ராம்ஹண கர்மங்கள் எல்லாவற்றினின்றும் வெளியேற்றவேண்டும். ப்ராதஸ்ஸந்த்யை நக்ஷத்ரங்களுடன் கூடியிருந்தால் உத்தமையாம், நக்ஷத்ரங்கள் மறைந்தால் மத்யமையாம், ஸூர்யனுடன் கூடினால் அதமையாம், இவ்விதம் மூன்று விதமாய்ச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஸூர்யனுடன் கூடியதென்றது கௌணகாலத்தினபிப்ராயத்தினால்.

வ்யாஸர்:— எவன், எப்பொழுதும், அறியாமையால், ப்ராதஸ்ஸந்த்யையை ஸூர்யோதயத்திற்குப்பிறகு செய்கின்றானோ அவனுக்கு ஸந்த்யோபாஸனபலமில்லை அவன் ஸர்வகர்மங்களினின்றும் வெளியேற்றப்பட்டவனாவான். ஸந்த்யை விதியுடன்.

லேபி க்ருதம் கர்ம காலம் ப்ராப்ய புந:க்ரியா । காலாதீதம் து யத்(:) கர்ம ஹ்யக்ருதம் தத்விநிர்திஶேத்' ॥ அகாலே = முக்யகாலாத்பூர்வஸ்மிந்காலே ॥ யஸ்ஸந்த்யாம் காலத: ப்ராப்தாமாலஸ்யாததிவர்ததே । ஸூர்யஹத்யாமவாப்நோதி உலூகத்வமியாத்தத: ॥ ஸாயம்ப்ராதஸ்து ஸந்த்யாம் யே விப்ரா நோபாஸதே । காமம் தாந் தார்மிகோ ராஜா ஶூத்ரகர்மஸு யோஜயேத் ॥ ஸந்த்யாஹீநோऽஶுசிர்நித்யமநர்ஹஸ்ஸர்வகர்மஸு । யதந்யத் குருதே கர்ம ந தஸ்ய பலமஶ்நுதே ॥ அநந்யசேதஸஶ்ஶாந்தா ப்ராஹ்மணா வேதபாரகா: । உபாஸ்ய விதிவத்ஸந்த்யாம் ப்ராப்தா: பூர்வே பராம் கதிம் ॥ யா ஸந்த்யா ஸா ஜகத்ஸூதி: மாயாதீதா து நிஷ்கலா । ஐஶ்வரீ கேவலா ஶக்தி: ஸ

செய்யப்பட்டாலும், காலத்திற்குப் பிறகு செய்யப்பட்டால் நிஷ்பலமாகும். வந்த்ய(மலடு) ஸ்த்ரீயின் மைதுனம்போல், இது வேத்ருஷ்டாந்தம். விஹிதமான காலத்திற்கு முன் கர்மம் செய்யப்பட்டால், முக்யகாலம் வந்த பிறகு, மறுபடி அந்தக்கர்மத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும். முக்யகாலம் அதிக்ரமித்தபிறகு செய்யப்படும் கர்மத்தை, செய்யப்படாததென்று சொல்ல வேண்டும். எவன் காலத்தில் ப்ராப்தமான ஸந்த்யையை சோம்பலால் அதிக்ரமிக்கின்றானோ அவன் ஸூர்யஹத்யை செய்த தோஷத்தை அடைவான் பிறகு கோட்டானாய்ப்பிறப்பான். எந்த ப்ராம்ஹணர்கள், மாலையிலும், காலையிலும ஸந்த்யையை உபாஸிப்பதில்லையோ அவர்களை, தர்மிஷ்டனான அரசன் சூத்ரரின் கார்யங்களில் சேர்க்கவேண்டும். ஸந்த்யையை உபாஸிக்காதவன் எப்பொழுதும் அசுத்தன். ஸகலகர்மங்களிலும் யோக்யனல்லாதவன். அவன் வேறு எந்தக்கர்மத்தைச் செய்தாலும், அதன் பலனை அடையமாட்டான். ஏகாக்ரமான மனதுடையவரும, சாந்தரும், வேதத்தை முற்றுமறிந்தவரும், முன்னோருமான ப்ராம்ஹணர்கள், முறைப்படி ஸந்த்யையை உபாஸித்துச் சிறந்த கதியை அடைந்தனர். ஸந்த்யை என்னும் தேவதை எதுவோ அது ஜகத்திற்குக காரணமாகியது, மாயையை அதிக்ரமித்ததும், நிஷ்களமானதும், ஈச்வரனுடைய கேவலமான சக்தியும் மூன்று தத்வங்களுக்கும் காரணமுமாகிய

(த)த்ஸ்வரூபஸமுத்பவா ॥ தஸ்மாத்ஸர்வப்ரயத்நேந ஸந்த்யோபாஸநமாசரேத் । உபாஸிதோ பவேத்தேந தே(ஶி)வோ யோகதநு꞉ பர꞉’ இதி ॥

யம꞉—

‘ஸந்த்யாமுபாஸதே யே து ஸததம் ஸம்ஶிதவ்ரதா꞉ । விதூதபாபாஸ்தே யாந்தி ப்ரஹ்மலோகம் ஸநாதநம் ॥ யதஹ்நா குருதே பாபம் கர்மணா மநஸா கிரா । ஆஸீந꞉ பஶ்சிமாம் ஸந்த்யாம் ப்ராணாயாமைஸ்து ஹந்தி தத் ॥ யத்ராத்ர்யா குருதே பாபம் கர்மணா மநஸா கிரா । பூர்வாம் ஸந்த்யாமுபாஸீந꞉ ப்ராணாயாமைர்வ்யபோஹதி’ இதி ॥

மநு꞉—

‘ருஷயோ தீர்க்கஸந்த்யத்வாத் தீர்க்கமாயுரவாப்நுயு꞉ । ப்ரஜ்ஞாம் யஶஶ்ச கீர்த்திம் ச ப்ரஹ்மவர்ச்சஸமேவ ச’ இதி ॥ யாகாதிகர்மக்ருதம் யஶ꞉ । த்யாகாதிக்ருதா கீர்த்தி꞉ ॥

தாம். ஆகையால் எவ்விதத்தாலும் ஸந்த்யையை உபாஸிக்க வேண்டும். உபாஸித்தவனால் யோக சரீரரான பரமசிவனே உபாஸிக்கப்பட்டவராய் ஆகிறார்.

யமன் :— எவர்கள், எப்பொழுதும் த்ருடமான நியமமுடையவராய் ஸந்த்யையை உபாஸிக்கின்றனரோ அவர்கள், பாபங்களற்றவராய் நித்யமான ப்ரம்ஹலோகத்தை அடைகின்றனர். மனிதன், பகலில் சரீரத்தாலும், மனதாலும், வாக்கினாலும் எந்தப் பாபத்தைச் செய்கின்றானோ அதை மாலையில் ஸந்த்யையை, ப்ராணாயாமங்களுடன் உட்கார்ந்தவனாய் உபாஸித்துப் போக்குகின்றான். ராத்ரியில், காயத்தாலும், மனதாலும், வாக்காலும் எந்தப்பாபத்தைச் செய்கின்றானோ அதைக் காலையில் ஸந்த்யையை ப்ராணாயாமங்களுடன் (நின்று)உபாஸித்துப் போக்குகின்றான்.

மனு :— முனிகள், அவிச்சின்னமாய் ஸந்த்யையை உபாஸித்ததால், தீர்க்கமான ஆயுஸ்ஸையும், புத்தி, யசஸ், கீர்த்தி, ப்ரம்ஹவர்ச்சஸத்தையும் அடைந்தனர். யாகாதி கர்மங்களால் உண்டாகியது யசஸ். த்யாகம் முதலியதாலுண்டாகியது கீர்த்தி.

கோபில:—

'ஸந்த்யா யேன ந விஜ்ஞாதா ஸந்த்யா யேனாநுபாஸிதா । ஜீவமானோ பவேச்சூத்ரோ ம்ருத: ஶ்வா சாபிஜாயதே' இதி ॥

சந்த்ரிகாயாம்—

'உபாஸ்ய பஶ்சிமாம் ஸந்த்யாம் ஸாதித்யாம் சைவ யதாவிதி । காயத்ரீமப்யஸேத்தாவத் யாவந்நக்ஷத்ரதர்ஶனம் ॥ பூர்வாம் ஸந்த்யாம் ஸநக்ஷத்ராமுபக்ரம்ய யதாவிதி । காயத்ரீமப்யஸேத்தாவத் யாவதாதித்யதர்ஶனம்' இதி ॥

சாந்தோகஶ்ருதிரபி—

'ப்ரஹ்மவாதினோ வதந்தி கஸ்மாத்ப்ராஹ்மண ஆஸீனஸ்ஸாயம்ஸந்த்யாமுபாஸ்தே கஸ்மாத் ப்ராதஸ்திஷ்டந் கா ச ஸந்த்யா கஶ்ச ஸந்த்யாயா: கால: கிஞ்ச ஸந்த்யாயாஸ்ஸந்த்யாத்வம் தேவாஶ்ச வா அஸுராஶ்சாஸ்பர்தந்த தேऽஸுரா ஆதித்யமபித்ருத்ய வந்து ஸ ஆதித்யோऽபிபேத் தஸ்ய ஹ்ருதயம் கம்பமானம்

கோபிலர் :— எவன் ஸந்த்யையை அறியவில்லையோ, ஸந்த்யையை எவன் உபாஸிக்கவில்லையோ அவன், ஜீவித்திருக்கும் போதே சூத்ரனாவான். இறந்தபிறகு நாயாயும் பிறப்பான்.

சந்த்ரிகையில் :— ஸாயம்ஸந்த்யையை ஸூர்யனுடன் கூடியதாய் விதிப்படி உபாஸித்து, நக்ஷத்ரங்களைப் பார்க்கும் வரையில் காயத்ரியை ஜபிக்கவேண்டும். ப்ராதஸ்ஸந்த்யையை நக்ஷத்ரங்களுடன் கூடியதாய் உபாஸித்து, ஸூர்யோதயம் வரையில் காயத்ரியை ஜபிக்கவேண்டும்.

சந்தோகச்ருதியும் :— 'ப்ரம்ஹவாதினோவதந்தி + நபச்யந்தி' என்று. இதன்பொருள், வேதவாதிகளான முன்னோர்கள் இவ்விதம் சொல்லுகின்றனர். ப்ராம்ஹணன், ஏன் மாலையில் உட்கார்ந்தவனாய் ஸந்த்யையை உபாஸிக்கின்றான்? ஏன் காலையில் நின்றவனாய் உபாஸிக்கின்றான்? எது ஸந்த்யை? எது ஸந்த்யையின் காலம்? எது ஸந்த்யையின் ஸந்த்யைத் தன்மை? என்று. இதற்கு உத்தரம்—தேவர்களும் அஸுரர்களும் பரஸ்பரம் ஸ்பர்த்தித்தனர். (பொறாமையை அடைந்தனர்.)

…णादित्यं स प्रजापतिमुपाधावत् तस्मै प्रजापति-
रेतद्भेषजमपश्यत् ऋतं च सत्यं च ब्रह्मोङ्कारं च
त्रिपदां च गायत्रीं ब्रह्मणो मुखमपश्यत् तस्मात्
ब्राह्मणोऽहोरात्रस्य संयोगे सन्ध्यामुपा-
स्ते स ज्योतिष्या ज्योतिषो दर्शनात् सोऽस्य
कालः सा सन्ध्या तत्सन्ध्यायाः सन्ध्यात्वं यच्चायमासी-
नस्सन्ध्यामुपास्ते तया वीरस्थानं जयत्यथ यदपः प्र-
युङ्क्ते ता विप्रुषो वज्रीभूत्वाऽसुरानपघ्नन्ति'
इति ॥

तैत्तिरीयकेऽपि—

'रक्षांसि ह वा पुरोनुवाके तपोग्रमतिष्ठ

அந்த அஸுரர்கள் யுத்தம்செய்வதற்கு ஸூர்யனை எதிர்த்துச் சென்றனர். அந்த ஸூர்யன் பயத்தை அடைந்தான். அவனது ஹ்ருதயம் ஆமைபோல் இருந்தது. (தன்னைக் குறுக்கிக் கொண்டது.) அந்த ஸூர்யன் ப்ரம்ஹாவைச் சரணமடைந்தான். ப்ரம்ஹதேவன் ஸூர்யனுக்கு இதைப் பரிஹாரமாய்க் கண்டார். (எதையெனில்) ருதம் (பொய்பேசாமை), ஸத்யம் (உண்மைபேசுதல்), ப்ரம்ஹ (வேதம்), ஓங்காரம், மூன்று பாதங்களுடையதும், வேதத்திற்கு முகமுமாகிய காயத்ரீ இவைகளே. அதை அவனுக்குக் கொடுத்தார் ஆகையாற்றான் ப்ராம்ஹணன், பகல், ராத்ரி இவைகளின் ஸந்தியில் ஸந்த்யையை உபாஸிக்கின்றான். ஒரு ஒளி இருக்கும் காலத்தில் ஆரம்பித்து, மற்றொரு ஒளி காணப்படும் வரையில் (மாலையில் ஸூர்யன் ஒளி தெரியும் போது ஆரம்பித்து, நக்ஷத்ர ஒளி தெரியும் வரையில், காலையில் நக்ஷத்ர ஒளி இருக்கும்போது ஆரம்பித்து ஸூர்யன் ஒளி தெரியும் வரையில் என்பதாம்). அதுதான் ஸந்த்யாகாலம், அது ஸந்த்யை, அது ஸந்த்யையின் தன்மை. மாலையில் உட்கார்ந்து ஸந்த்யையை உபாஸிப்பதால் வீரஸ்தானத்தை அடைகிறான். தவிர, அர்க்யம் கொடுப்பதால், அந்தத் திவிலைகள் வஜ்ராயுதமாகப் பரிணமித்து அஸுரர்களை ஹிம்ஸிக்கின்றன, என்று.

தைத்திரீயகத்திலும்:—'ரக்ஷாம்ஸி + யஏவம்வேத' என்று. இதன்பொருள்—முற்காலத்தில் ராக்ஷஸர்கள் தீவ்ரமான தபஸ்

ஷ்டந்த தாந் ப்ரஜாபதிர் வரேணோபாமந்த்ரயத தாநி வரம் வ்ருணீதாதித்யோ நோ யோத்தா இதி தாந் ப்ரஜாபதிரப்ரவீத் யோதயத்வமிதி தஸ்மாதுத்திஷ்டந்தம் ஹவா தாநி ரக்ஷாம்ஸ்யாதித்யம் யோதயந்தி யாவதஸ்தமந்வகாத் தாநி ஹவா ஏதாநி ரக்ஷாம்ஸி காயத்ரியாऽபிமந்த்ரிதேநாம்பஸா ஶாம்யந்தி தது ஹவா ஏதே ப்ரஹ்மவாதிந: பூர்வாபிமுகா: ஸந்த்யாயாம் காயத்ரியாऽபிமந்த்ரிதா ஆப ஊர்த்வம் விக்ஷிபந்தி தா ஏதா ஆபோ வஜ்ரீபூத்வா தாநி ரக்ஷாம்ஸி மந்தேஹாருணே

ஸைச் செய்தனர். அந்தத் தபஸ்ஸினால் ஸந்தோஷமுற்ற ப்ரம்ஹதேவன் 'இஷ்டமான வரனைப்பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்' என்றார். அந்த ராக்ஷஸர்கள் 'எங்களுக்கு ஸூர்யன் யுத்தம் செய்பவனாய் ஆகவேண்டும்' என்று வரனை வேண்டினர். அவர்களைநோக்கி ப்ரம்ஹதேவன் 'அவ்விதமே ஸூர்யனோடுயுத்தம் செய்யுங்கள்' என்று உத்தரவு கொடுத்தார். அக்காரணத்தால், அந்த ராக்ஷஸர்கள், உதயகாலம் முதல் அஸ்தமயகாலம்வரையில் ஸூர்யனோடு யுத்தம் செய்கின்றனர். அவ்விதம் யுத்தம் செய்கின்ற அந்த ராக்ஷஸர்கள் காயத்ரியால் அபிமந்த்ரிக்கப்பட்ட ஜலத்தால் தணிவை யடைகின்றனர். அக்காரணத்தாலேயே வேதத்தைச் சொல்பவரான இந்த ப்ராம்ஹணர்கள் ப்ராதஸ்ஸந்த்யா காலத்தில் கிழக்கு நோக்கியவராய் இருந்து, காயத்ரியால் அபிமந்த்ரிதமான ஜலத்தை உயரமாய் விடுகின்றனர் (விடவேண்டும் என்று பொருள்). அந்த ஜலமானது காயத்ரியின் ஸமார்த்யத்தால் வஜ்ரத்தின் ரூபத்தை அடைந்து, அந்த ராக்ஷஸர்களை, மந்தேஹர்கள் என்னும் ராக்ஷஸர்களுக்குச் சொந்தமான அருணம் என்னும் த்வீபத்தில் தள்ளுகின்றது. அந்த ப்ரம்ஹவாதிகள் ப்ரதக்ஷிணமாய்ச் சுற்றுவதால் பாபத்தை உதருகின்றனர். இந்த (காணப்படுகிற) ஆதித்யன் ப்ரம்ஹம் என்று சாஸ்த்ரத்தால் அறிந்த எந்த ப்ராம்ஹணன், உதயகாலத்திலும், அஸ்தமயகாலத்திலும் ஸூர்யனை அவ்விதமே த்யானிப்பவனாய், ப்ரதக்ஷிணம் செய்பவனாய் இருக்கின்றானோ அவன் ஸகலமான நன்மையையும் அடைவான். எந்த மனிதன், 'ஆதித்யன் ப்ரம்ஹம்' என்று அறிகின்றானோ அவன், முன்பு தான் அறியாதவனாயினும் உண்மையாய் ப்ரம்ஹ

ध्रुवं प्राप्नोति यत्प्रत्यक्षेण प्राप्नोति तेन वा प्राप्तव्यं भवति' इति ॥

अत्र हारीतः—

'आदित्येन सह प्रातर्मन्देहा नाम राक्षसाः । युध्यन्ति वरदानेन ब्रह्मणोऽव्यक्तजन्मनः ॥ उदकाञ्जलिनिक्षेपा गायत्र्या चाभिमन्त्रिताः । निघ्नन्ति राक्षसान् सर्वान् मन्देहाख्यान् द्विजेरिताः ॥ ततः प्रयाति सविता ब्राह्मणैरभिरक्षितः । मरीच्याद्यैर्महाभागैः सनकाद्यैश्च योगिभिः ॥ तस्मान्न लङ्घयेत् सन्ध्यां सायंप्रातः समाहितः ॥ उल्लङ्घयति यो मोहात् स याति नरकं ध्रुवम्' इति ॥

योगयाज्ञवल्क्योऽपि—

'त्रिंशत्कोट्यस्तु विख्याता मन्देहा नाम राक्षसाः । प्रार्थयन्ति सहस्रांशुमुदयन्तं दिने दिने ॥

மாகவே இருப்பவனாகையால், இந்த ஜ்ஞானத்தால் அக்ஞானம் விலகியபின் தனது அனுபவத்தாலும் ப்ரம்ஹத்தை அடைகிறான், என்று.

இங்கு, **ஹாரீதர்** :— மந்தேஹர்கள் என்ற ராக்ஷஸர்கள் ப்ரம்ஹாவின் வரதானத்தால், காலையில் ஸூர்யனுடன் யுத்தம் செய்கின்றனர். காயத்ரியால் அபிமந்த்ரிக்கப்பட்டு, ப்ராம்ஹணர்களால் விடப்பட்ட அர்க்ய ஜலாஞ்ஜலிகள், மந்தேஹர்கள் என்ற அந்த ராக்ஷஸர்களை அகற்றுகின்றன. பிறகு ஸூர்யன், மஹாத்மாக்களான மரீசி முதலிய ப்ராம்ஹணர்களாலும், ஸனகர் முதலிய யோகிகளாலும் ரக்ஷிக்கப்பட்டவராய்ச் செல்லுகிறார். ஆகையால் கவனமுடையவனாய், மாலையிலும் காலையிலும் ஸந்த்யையை அதிக்ரமிக்கக்கூடாது. எவன் அறியாமையால் அதிக்ரமிக்கின்றானோ அவன் நிச்சயமாய் நரகத்தைஅடைவான்.

யோகயாக்ஞவல்க்யரும் :—மந்தேஹர்கள் என ப்ரஸித்தர்களான முப்பது கோடி ராக்ஷஸர்கள், ப்ரதிதினம் உதய காலத்தில் ஸூர்யனை யுத்தத்திற்காக எதிர்க்கின்றனர். அவ ரெல்லோரும், ஒவ்வொரு நாளிலும் ஸூர்யனைக் கொல்ல

இச்சந்த்யஹநி தே ஸர்வே ஸூர்யேண யோத்தும் ஆஹிதா: | ஸூர்ய
ஸூர்யஸ்ய தேஷாஞ்ச யுத்தமாஸீச்ச ஸுதாருணம் || த
தோ தேவகணாஸ்ஸர்வே ருஷயஶ்ச தபோதநா: | ஸந்த்யா
ஸந்த்யாமுபாஸீநா யத்க்ஷிபந்த்யம்ப ஜலம் || ப்ரணவவ்யா
ஹ்ருதிஸம்யுக்தம் காயத்ர்யா சாபிமந்த்ரிதம் | தேந க்ஷிப்தேந
தே தைத்யா வஜ்ரீபூதேந வாரிணா || ஏதத்விதித்வா
யஸ்ஸந்த்யாமுபாஸ்தே ஸம்ஶிதவ்ரத: | தீர்கமாயுஸ்ஸ விந்தே
த ஸர்வபாபை: ப்ரமுச்யதே || யஸ்து தாம் கேவலாம்
ஸந்த்யாமுபாஸீத ஸ புண்யபாக் | தாம் பரித்யஜ்ய
கர்மாணி குர்வந் ப்ராப்நோதி கில்பிஷம் || ஸ ஹந்தி ஸூர்
யம் ஸந்த்யாயா நோபாஸ்திம் குருதே து ய: || யே
ஹிம்ஸந்தி ஸதா ஸூர்யம் மோக்ஷமார்கப்ரவர்த்தகம் | கதம்
மோக்ஷஸ்ய ஸம்ப்ராப்திர்பவேத்தேஷாம் த்விஜந்மநாம் || காமா

விரும்புகின்றனர். ஸூர்யனுக்கும் அந்த ராக்ஷஸர்களுக்கும மிகப்பயங்கரமான யுத்தமாகின்றது. பிறகு, ஸகலதேவர்களும், தபோதனரான முனிகளும், அஹோராத்ர ஸந்தியில் ஸந்த்யையை உபாஸிப்பவராய், ஓங்காரத்துடனும் வ்யாஹ்ருதிகளுடனும் கூடியதாயும், காயத்ரியால் அபிமந்த்ரிக்கப்பட்டதுமான எந்த ஜலத்தை விடுகின்றனரோ அந்த ஜலம வஜ்ரமாய் மாறுவதால் அதனால் அந்த ராக்ஷஸர்கள் பொசுக்கப்படுகின்றனர். எவன் இதை அறிந்து த்ருடமான வ்ரதமுடையவனாய் ஸந்த்யையை உபாஸிக்கின்றானோ,அவன் நீண்ட ஆயுளை அடைகிறான். ஸகல பாபங்களாலும் விடப்படுகிறான். எவன், அந்த ஸந்த்யை ஒன்றை மட்டில் உபாஸிக்கின்றானோ அவன் புண்யத்தை அடைபவனாவான். அந்த ஸந்த்யையை விட்டு,மற்றக்கர்மங்களைச் செய்பவன் பாபத்தை அடைகின்றான். எவன் ஸந்த்யோபாஸனம் செய்ய வில்லையோ அவன் ஸூர்யனை வதைக்கின்றான். சிறந்த மோக்ஷத்தின் வழியாகிய ஸூர்யனை எப்பொழுதும் எவர் ஹிம்ஸிக்கின்றனரோ, அந்த ப்ராம்ஹணர்களுக்கு மோக்ஷப்ராப்தி எப்படி உண்டாகும். காமம், மோஹம், பயம், லோபம் இவைகளுள் எக்காரணத்தாலும், ப்ராம்ஹணன் ஸந்த்யையை அதிக்ர

न्नाहाद्यापद्यामात् सन्ध्यां नातिक्रमेद्द्विजः । सन्ध्यातिक्रमणाद्विप्रो ब्राह्मण्यात् पतितो यतः' इति ॥

सन्ध्यात्रयमाह अत्रिः—

'सन्ध्यात्रयं तु कर्तव्यं द्विजेनात्मविदा सदा' इति ॥

अत्र सन्ध्याशब्देन सन्ध्योपासनरूपं कर्म विवक्ष्यते । अन्यथा देवतायाः कर्तव्यत्वायोगात् ॥ तदभिप्रेत्य,

पराशरः—

'सन्ध्या स्नानं जपो होमो देवतानां च पूजनम् । आतिथ्यं वैश्वदेवं च षट्कर्माणि दिने दिने' इति ॥

अत्र कालभेदेन देवताया नामादिभेदमाह व्यासः—

'गायत्री नाम पूर्वाह्णे सावित्री मध्यमे दिने । सरस्वती च सायाह्ने सैव सन्ध्या त्रिधा स्मृता ॥

மிக்கக்கூடாது. ஸந்த்யையை அதிக்ரமிப்பதால் ப்ராம்ஹணன் ப்ராம்ஹணத் தன்மையினின்றுமே நழுவியவனாவான்.

மூன்று ஸந்த்யைகளைச் சொல்லுகிறார்,

அத்ரி:— ஆத்மாவை அறிந்த ப்ராம்ஹணன் எப்பொழுதும் மூன்று ஸந்த்யைகளையும் செய்ய வேண்டும். இங்கு 'ஸந்த்யா' என்ற சப்தத்தால் ஸந்த்யோபாஸன ரூபமான கர்மம் சொல்லப்படுகிறது. இல்லாவிடில், தேவதையைச் செய்வதென்பது பொருந்தாததால். இவ்வபிப்ராயத்தைக் கொண்டே,

பராசரர்:— ஸந்த்யா ஸ்நானம், ஜபம், ஹோமம், தேவபூஜை, அதிதிபூஜை, வைச்வதேவம் என ஆறு கர்மங்கள் ப்ரதிதினமும் செய்யத்தகுந்தவைகள். (என்றார்.)

இங்கு, கால பேதத்தால், தேவதையின் நாமம் முதலியதின் பேதத்தைச் சொல்லுகிறார்,

வ்யாஸர்:— காலையில் காயத்ரீ என்றும், மத்யாஹ்னத்தில் ஸாவித்ரீ என்றும், மாலையில் ஸரஸ்வதீ என்றும், அந்த ஸந்த்யை மூன்று காலத்திலும் மூன்று பெயர் உள்ளவளாய்ச் சொல்லப்படு

𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌾𑌦𑌨𑍍𑌨𑌦𑍋𑌷𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌾𑌤𑌕𑌾𑌦𑍁𑌪𑌪𑌾𑌤𑌕𑌾𑌤𑍍 । 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌗𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌯𑌤𑌃 ॥ 𑌸𑌵𑌿𑌤𑍃𑌦𑍍𑌯𑍋𑌤𑌨𑌾𑌚𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌸𑌾𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌪𑌰𑌿𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌾 । 𑌜𑌗𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌵𑌾 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌰𑍂𑌪𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑍀 ॥ 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌤𑍁 𑌭𑌵𑍇𑌦𑍍𑌰𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌸𑌾𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌵𑌰𑍍𑌣𑌿𑌕𑌾 । 𑌸𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑍀 𑌤𑌥𑌾 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌰𑍂𑌪𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌵𑌰𑍍𑌣𑌭𑍇𑌦𑌤𑌃 ॥ 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌰𑍂𑌪𑌾 𑌤𑍁 𑌸𑌾𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌰𑍂𑌪𑌿𑌣𑍀 । 𑌸𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑍀 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑍂𑌪𑌾 𑌉𑌪𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌰𑍂𑌪𑌭𑍇𑌦𑌤𑌃 ॥ 𑌉𑌦𑌯𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌤𑍁 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌹𑍍𑌨𑍇 𑌤𑍁 𑌮𑌹𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌮𑍍 । 𑌸𑌾𑌯𑌾𑌹𑍍𑌨𑍇 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌤𑍁 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌵𑍈 𑌦𑌿𑌵𑌾𑌕𑌰𑌮𑍍 ॥ 𑌅𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌰𑌵𑌿𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃—

'𑌯𑌾 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌾 𑌤𑍁 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍀𑌰𑍂𑌪𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾 । 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌹𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑌿𑌤𑌾 𑌯𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌹𑍍𑌯𑍁

கிருள். ப்ரதிக்ரஹ தோஷத்தினின்றும், அன்னதோஷத்தினின்றும், பாதகத்தினின்றும், உபபாதகத்தினின்றும, தன்னை கானம் செய்பவனை (உச்சரிப்பவனை), த்ராணம் செய்வதால் (காப்பதால்) காயத்ரீ எனச்சொல்லப்படுகிருள் ஸவிதாவை (ஸூர்யனை) ப்ரகாசப்படுத்துவதால் ஸாவித்ரீ எனப்படுகிருள். அல்லது உலகத்தை உண்டுபண்ணுவதால் ஸாவித்ரீஎனப்படுகிருள். வாக்ரூபமாய் இருப்பதால் ஸரஸ்வதீ எனப்படுகிருள். காயத்ரீ சிவப்பு நிற முள்ளவள். ஸாவித்ரீ வெண்ணிறமுள்ளவள். ஸரஸ்வதீ கறுப்பு நிற முள்ளவள். காயத்ரீ ப்ரஹ்மரூபிணீ என்றும், ஸாவித்ரீ ருத்ரரூபிணீ என்றும், ஸரஸ்வதீ விஷ்ணு ரூபிணீ என்றும உபாஸிககவேண்டும். உதயகாலத்தில் ப்ரம்ஹரூபனையும், மத்யாஹ்னத்தில் மகேச்வரனையும், ஸாயங்காலத்தில் விஷ்ணு ரூபனையும், ஸந்த்யா ரூபனை ஸூர்யனை ஒவ்வொரு ஸந்த்யையிலும் ப்ராம்ஹணன் உபாஸிக்கவேண்டும்.

யாக்ஞவல்க்யர் :—*ஸந்த்யை என்பவள் எவளோ அவளே காயத்ரீ, மூன்று வேதரூபமாயும் நிலை பெற்றவள். எவனுல் ஸந்த்யை உபாஸிக்கப்படுகிருளோ அவனுல் விஷ்ணு உபாஸிக்*

𑌪𑌾𑌸𑌿𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌉𑌪𑌾𑌸𑌨𑌂 = 𑌅𑌭𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌮𑍍 ॥

𑌅𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵 𑌤𑍈𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍀𑌯𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍—

'𑌉𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌮𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌨𑍍𑌤𑌮𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌭𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍍 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌕𑌲𑌂 𑌭𑌦𑍍𑌰𑌮𑌶𑍍𑌨𑍁𑌤𑍇𑌽𑌸𑌾𑌵𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵 𑌸𑌨𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌪𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌅𑌸𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌃— '𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍 = 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯𑌾𑌮𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍 𑌯𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑌨𑌾𑌮𑌵𑌰𑍍𑌣𑌰𑍂𑌪𑌭𑍇𑌦𑌵𑌤𑍍𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌶𑌬𑍍𑌦𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌃 𑌅𑌸𑍌 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌶𑌬𑍍𑌦𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌽𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌮𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍍, 𑌐𑌹𑌿𑌕𑌾𑌮𑍁𑌷𑍍𑌮𑌿𑌕𑌂 𑌚 𑌸𑌕𑌲𑌂 𑌭𑌦𑍍𑌰𑌮𑌶𑍍𑌨𑍁𑌤𑍇 । 𑌯 𑌏𑌵𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣𑍋 𑌵𑍇𑌦 = 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿, 𑌸 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌮𑌪𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵 𑌸𑌨𑍍 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌜𑍍𑌜𑍀𑌵𑌭𑌾𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌃, 𑌯𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌤𑌦𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌪𑌗𑌮𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

'𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌕𑍂𑌲𑍇𑌷𑍁 𑌤𑌤𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑌰𑍍𑌭𑍇𑌷𑍁 𑌸𑍁𑌸𑌮𑌾

கப்படுகிறார். இங்கு, உபாஸனமென்பதற்கு த்யானமென்பது பொருள். ஆகையாற்றான், **தைத்திரீயப்ராம்ஹணம்** "உத்யந்தமஸ்தம் + ஏவம்வேத" என்கிறது. இதற்கு இது பொருள்— "குர்வன் = ப்ராணாயாமத்தைச் செய்பவனாய், முன் சொல்லியபடி நாம வர்ண ரூப பேதங்களுடன் ஸந்த்யாசப்தத்தால் சொல்லப்படும் இந்த ஆதித்யன் ப்ராம்ஹசப்தவாச்யன் என்று, ஸந்த்யையுடன் பேதமில்லாத ஆதித்யனை ப்ராம்ஹபாவத்துடன் த்யானிப்பவன், இவ்வுலகிலுள்ளதும், பரலோகத்திலுள்ளதுமான ஸகல மங்களத்தையும் அடைகிறான். எவன், இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட த்யானத்தினால் சுத்தமான மனதுடையவனாய், வேத = ப்ராம்ஹத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கின்றானோ, அவன் முன்பும் ப்ராஹ்மமாகவே இருந்தும், அக்ஞானத்தால் ஜீவத்தன்மையை அடைந்தவனானதால், முன் சொல்லிய க்ஞானத்தால் அந்த அக்ஞானம் விலகியவுடன் ப்ராம்ஹத்தையே அடைகிறான்" என்று. ஆகையாற்றான்,

வ்யாஸர்:— பிறகு, கிழக்கு நுனியாயுள்ள தர்ப்பங்களில் நின்று, மிக்க கவனமுடையவனாய், மூன்று ப்ராணாயாமங்களைச்

हितः । प्राणायामत्रयं कृत्वा ध्यायेत् सन्ध्यामिति श्रुतिः ॥ न भिन्नां प्रतिपद्येत गायत्रीं ब्रह्मणा सह । सोऽहमस्मीत्युपासीत विधिनाऽनेन वै द्विजः' इति ॥

ध्यानदेशोऽपि चन्द्रिकायां दर्शितः—

'गायत्रीं चिन्तयेद्यस्तु हृत्पद्मे समुपस्थिताम् । धर्माधर्मविनिर्मुक्तः स याति परमां गतिम्' इति ॥

एवञ्च सन्ध्योपासीतेत्यनेन सन्ध्यामुक्तरूपां सूर्यमण्डलान्तर्गतामादित्याभिधानां ब्रह्मात्मिकां देवतां हृदि सोऽहमस्मीत्युपासीत ध्यायेदित्युक्तं भवति । तेनात्र उपासनमेव प्रधानम् । अन्यत् सर्वं मार्जनादिकमङ्गमित्यवसेयम्' इति चन्द्रिकामाधवीयादौ ॥

செய்து, ஸந்த்யையை த்யானிக்கவேண்டும் என்கிறது வேதம். காயத்ரியை ப்ரம்ஹத்தோடு பேதமுள்ளதாய் த்யானிக்கக் கூடாது 'நான் அந்த காயத்ரியாகவே இருக்கிறேன்' என்று இந்த விதியுடன் ப்ராம்ஹணன் உபாஸிக்கவேண்டும்.

த்யான தேசமும் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

சந்த்ரிகையில் :— எவன் காயத்ரியை ஹ்ருதய கமலத்தில் இருப்பவளாய் த்யானிக்கின்றானோ அவன், புண்யபாபங்களால் விடப்பட்டவனாய், சிறந்த கதியை (மோக்ஷத்தை) அடைகிறான்.

இவ்விதமிருப்பதால், 'ஸந்த்யையை உபாஸிக்கவேண்டும்' என்றதால், ஸந்த்யையை, சொல்லப்பட்ட ரூபங்களையுடையவளாய், ஸூர்யமண்டலத்தினுள் இருப்பவளாய், ஆதித்யனென்ற நாமமுடையவளாய், ப்ரம்ஹஸ்வரூபிணியான தேவதையாய், ஹ்ருதயத்தில் நான் அவளாகவே இருக்கிறேன் என்று உபாஸிக்கவேண்டும்=த்யானிக்கவேண்டும் என்று சொல்லியதாய் ஆகிறது. அதனால் இங்கு உபாஸனமே ப்ரதானம், மார்ஜனம் முதலிய மற்றதெல்லாம் அங்கமென்று அறியத்தகுந்தது, என்று சந்த்ரிகா மாதவீயம் முதலிய க்ரந்தங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆகையாற்றான்,

அத ஏவ வ்யாஸ:—

'தேஶக்ஷோபே மஹாபத்ஸு மார்ஜநாத்யங்காஸம்பவே । ஸந்த்யாகதம் ஸஹஸ்ராம்ஶும் மந்த்ரை: ஸமுபாஸீத' இதி ॥

அத ஏவ யுதிஷ்டிராதிபிர்யுத்தோத்யதை: ஸாங்கஸந்த்யோபாஸநாஸமர்தை: ஸகலாங்கபரித்யாகேநாபி கேவலம் ஸூர்யோபஸ்தாநமநுஷ்டிதம் ॥ ததுக்தம் மஹாபாரதே—

'தே தத்ரைவ மஹாராஜ ஸம்ஸ்திதா ரணமூர்தநி । ஸந்த்யாகதம் ஸஹஸ்ராம்ஶும் ஆதித்யமுபதஸ்திரே' இதி ॥

ஸந்த்யாகதம் = ஸமீபகதம் ॥

அபரே து அர்க்யதாநம் ஸந்த்யாத்யாநம் காயத்ரீஜப: உபஸ்தாநஞ்ச ப்ரதாநமிதி வதந்தி ॥

ததேவம் காயத்ர்யாதிநாமகேந ஸந்த்யாஶப்தேந ப்ரதிபாத்ய: ஸவிதைவோபாஸ்ய: ॥

வ்யாஸர் :—'தேச க்ஷோபத்திலும், பெரிய ஆபத்திலும், மார்ஜனம் முதலிய அங்கங்களைச்செய்ய முடியாவிடில், ஸந்த்யா காலத்தில் மந்த்ரங்களால் ஸூர்யனை உபாஸிக்கவேண்டும்.' என்றார்.

ஆகையாற்றான், யுத்தத்தில் முயற்சியுள்ளவரானதால் ஸாங்கமாய் ஸந்த்யோபாஸனம் செய்ய முடியாதவர்களான யுதிஷ்டிரர் முதலியவர்கள், அங்கங்கள் எல்லாவற்றையும் தள்ளி ஸூர்யோபஸ்தானத்தை மட்டும் அனுஷ்டித்தார்கள். அது சொல்லப்பட்டுள்ளது,

மஹாபாரதத்தில் :— ஓ மஹாராஜனே! யுத்தத்தில் ஈடுபட்டுள்ள அவர்கள், யுத்தத்திலிருந்தவராகவே, ஸந்த்யாகாலத்தை அடைந்த ஸூர்யனை உபஸ்தானம் செய்தனர்.

மற்றவரோவெனில், அர்க்யதானம், ஸந்த்யாத்யானம், காயத்ரீ ஜபம், உபஸ்தானம் இவைகளெல்லாம் ப்ரதானம் என்கின்றனர்.

ஆகையால், இவ்விதமிருப்பதால் காயத்ரீ முதலிய பெயர்களுடன் கூடிய ஸந்த்யாசப்தத்தால் சொல்லக்கூடிய ஸவிதாதான் உபாஸிக்கத்தகுந்தவர்.

सन्ध्योपासनकालः ॥

सन्ध्योपासनकालस्तु प्रागुदयात् घटिकाद्वयात्मकः 'रात्र्यन्त्ययामनाड्यौ द्वे सन्ध्यायाः काल उच्यते' 'द्विनाडिकामिता सन्ध्या' 'उदयात् प्राक्तनी सन्ध्या घटिकाद्वयमिष्यते' 'सन्ध्या मुहूर्तमात्रा तु ह्रासवृद्धौ समा स्मृता' इति दक्षगर्गबोधायनादिस्मरणात् ॥

यत्तु 'प्रातस्सन्ध्या त्रिनाड्यस्स्यात् सायंसन्ध्या तथाविधा' इति स्मरणम्, तत्सन्ध्याकालविहितकर्मान्तराभिप्रायमित्याहुः ॥

यत्तु 'द्विघटी तूदयात्पूर्वं पश्चादर्धं च यामकम् । सन्ध्याकालस्तु विज्ञेयो ह्यन्यथा लङ्घनं स्मृतम्' इति स्मरणम्, तत् राष्ट्रक्षोभजलाभावाशक्त्याद्यापत्सु अनुकल्पाभिप्रायम् ॥

ஸந்த்யோபாஸன காலம்.

ஸந்த்யோபாஸநத்திற்கு காலமும் ஸூர்யோதயத்திற்கு முன் இரண்டு நாழிகையளவுள்ளது. "ராத்ரியின் கடைசி யாமத்தின் இரண்டு நாழிகைகள் ஸந்த்யாகாலமெனப்பட்டுள்ளது" என்றும், "இரண்டு நாழிகையுள்ளது ஸந்த்யை" என்றும, "ஸூர்யோதயத்திற்கு முன் இரண்டு நாழிகை ப்ராதஸ்ஸந்த்யை எனப்பட்டது" என்றும், "ஸந்த்யை முஹூர்த்தமளவுள்ளதேதான், பகல் ராத்ரிகளின் குறைவு வ்ருத்திகளிலும் ஸமமாகியதே" என்றும் தக்ஷர், கர்க்கர், போதாயனர் முதலியவர்கள் சொல்லுவதால்.

ஆனல், "ப்ராதஸ்ஸந்த்யை மூன்றுநாழிகையுள்ளது, ஸாயம் ஸந்த்யையும் அவ்விதமே" என்ற வசன முள்ளதேயெனில் அது, ஸந்த்யாகாலத்தில் விதிக்கப்பட்ட வேறு கர்மங்களில் அபிப்ராய முள்ளது என்கின்றனர்.

ஆனல், "உதயத்திற்கு முன் இரண்டு நாழிகையும், உதயத்திற்குப் பிறகுஅரையாமமும் ஸந்த்யாகாலமென்றறியத்தக்கது. அதற்குமேல் ஆனல் ஸந்த்யையைத் தாண்டுவது ஆகும்" என்ற ஸ்ம்ருதியுள்ளதே எனில், அது, தேச க்ஷோபம், ஜலம் கிடைக்காதது, அசக்தி முதலிய ஆபத்துகளில் அநுகல்பத்தை ஒப்புவதில் தாத்பர்யமுள்ளது. ஏனெனில், சொல்லுகிறார்,

யதாஹ வ்ருத்தமநு:—

‘ந வ்ரதம் ந ப்ரதோஷம் ச ஸந்த்யாகாலோऽதிவர்த்ததே । முக்யகல்போऽநுகல்பஶ்ச ஸர்வேஷ்வபி து கர்மஸு ஸ்ம்ருத:’ இதி ॥

மத்யாஹ்நஸந்த்யாயா கௌணகாலமாஹ தக்ஷ:—

‘அத்யர்த்தயாமாதாஸாயம் ஸந்த்யா மாத்யாஹ்நிகீஷ்யதே’ இதி ॥

யாஜ்ஞவல்க்ய:—

‘அநாதுரஸ்த்யஜேத்யஸ்து ஸ விப்ர: ஶூத்ரஸம்மித: । ப்ராயஶ்சித்தீயதே சைவ லோகே பவதி நிந்தித:’ இதி ॥

அத்ரிரபி—

‘நோபதிஷ்டந்தி யே ஸந்த்யாம் ஸ்வஸ்தாவஸ்தாஸு யே த்விஜா: । ஹிம்ஸந்தி தே ஸதா பாபா பகவந்தம் திவாகரம்’ இதி ॥

வ்ருத்தமனு :— *வ்ரதானுஷ்டான காலத்திலும, ப்ரதோஷ காலத்திலும ஸந்த்யைக்கு அதிகாரமில்லை. முக்யகல்பம் அனுகல்பம என்ற இரண்டும் எல்லாக்கர்மங்களிலும் சொல்லப் பட்டுள்ளது.*

மத்யாஹ்ன ஸந்த்யைக்கு கௌண காலத்தைச் சொல்லுகிறார்,

தக்ஷர் :— *ஒன்றரை யாமத்திற்கு மேல் ஸாயங்காலம் வரையில் மாத்யாஹ்னிக ஸந்த்யைக்குக் காலம் எனப்படுகிறது.*

யாக்ஞவல்க்யர் :— *வ்யாதியில்லாத எவன் ஸந்த்யையை விடுகிறானோ அந்த ப்ராம்ஹணன் சூத்ரனுக்குச் சமமாவான். ப்ராயச்சித்தத்திற்கும் அர்ஹனாகிறான். உலகத்தில் நிந்திக்கப் பட்டவனுயுமாகிறான்.*

அத்ரியும் :— *வ்யாதியற்றவராயிருந்தும் எந்தெந்த ப்ராம் ஹணர்கள் ஸந்த்யையை உபாஸிக்கவில்லையோ அந்தப் பாபி களெலாம், எப்பொழுதும் ஸூர்யபகவானை ஹிம்ஸிக்கின்றனர்.*

विष्णुपुराणे —

'उपतिष्ठन्ति वै सन्ध्यां ये न पूर्वां न पश्चिमाम् । व्रजन्ति ते दुरात्मानस्तामिस्रं नरकं नृप ॥ तस्मान्न लङ्घनं कार्यं सन्ध्योपासनकर्मणः । स हन्ति सूर्यं सन्ध्याया नोपास्तिं कुरुते तु यः ॥ सर्वकालमुपस्थानं सन्ध्ययोः पार्थिवेष्यते । अन्यत्र सूतकाशौचविभ्रमातुरभीतितः' इति ॥

सूतकादौ तु सत्यपि सामर्थ्ये सन्ध्योपासनं न कार्यमित्याह मरीचिः —

'सूतके कर्मणां त्यागः सन्ध्यादीनां विधीयते' इति ॥

सङ्ग्रहेऽपि —

'राष्ट्रक्षोभे नृपाक्षेपे रोगार्ते शावसूतके । सन्ध्यावन्दनविच्छित्तिर्न दोषाय कदाचन' इति ॥

விஷ்ணு புராணத்தில் :— எவர்கள், ப்ராதஸ்ஸந்த்யையையும், ஸாயம் ஸந்த்யையையும் உபாஸிப்பதில்லையோ அந்தத் துஷ்டர்கள் தாமிஸ்ரமெனும் நரகத்தை அடைகின்றனர். ஓ அரசனே! ஆகையால் ஸந்த்யோபாஸனத்தை அதிக்ரமிக்கக்கூடாது. எவன் ஸூர்யோபாஸனம் செய்வதில்லையோ அவன் ஸூர்யனை ஹிம்ஸிக்கின்றான் அரசனே! எக்காலத்திலும், இரண்டு ஸந்த்யைகளிலும் உபஸ்தானம் விதிக்கப்படுகிறது. ஜனனாசௌசம், மரணாசௌசம், சித்தப்ரமம், வ்யாதி, பயம் இவைகளுள்ள காலம் தவிர்த்து.

ஸூதகம் முதலியதில் ஸாமர்த்யமிருந்தாலும் ஸந்த்யோபாஸனம் செய்யக்கூடாதென்கிறார்,

மரீசி :— ஆசௌசத்தில், ஸந்த்யோபாஸனம் முதலிய கர்மங்களுக்கு த்யாகம் விதிக்கப்படுகிறது.

ஸங்க்ரஹத்திலும் :— தேச க்ஷோபம், அரசனால் நிர்ப்பந்தம், ரோகத்தால் தொந்தரை, சாவம், ஸூதகம் இவைகளில், ஸந்த்யாவந்தனத்தின் விச்சேதம் தோஷத்தின் பொருட்டு, ஒருகாலுமாவதில்லை. ஆனால்,

𑌯𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌪𑍁𑌲𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨𑍋𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍—

‘𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌷𑍍𑌟𑌿𑌂 𑌚𑌰𑍁𑌂 𑌹𑍋𑌮𑌂 𑌯𑌾𑌵𑌜𑍍𑌜𑍀𑌵𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 । 𑌨 𑌤𑍍𑌯𑌜𑍇𑌤𑍍𑌸𑍂𑌤𑌕𑍇 𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌤𑍍𑌯𑌜𑌨𑍍𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑍍𑌯𑌧𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃’ 𑌇𑌤𑌿, 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌾𑌨𑌸𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌯𑌤𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍—

‘𑌸𑍂𑌤𑌕𑍇 𑌮𑍃𑌤𑌕𑍇 𑌚𑍈𑌵 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌨 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌜𑍇𑌤𑍍 । 𑌮𑌨𑌸𑍋𑌚𑍍𑌚𑌾𑌰𑌯𑍇𑌨𑍍𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯𑌾𑌮𑌮𑍃𑌤𑍇 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌏𑌵𑌞𑍍𑌚 𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌸𑍂𑌤𑌕𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌕𑌰𑍍𑌮𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌕𑌾𑌨𑌿, 𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌚𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌗𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌪𑌰𑌾𑌣𑍀𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍 ॥

𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌮𑌾𑌹 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

‘𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍇𑌤𑍍𑌸𑍂𑌤𑌕𑍇𑌽𑌪𑍍𑌯𑌰𑍍𑌘𑍍𑌯𑌂 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀𑌂 𑌤𑌾𑌂 𑌸𑌮𑍁𑌚𑍍𑌚𑌰𑌨𑍍 । 𑌦𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇𑌤𑍍𑌤𑌤𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

புலஸ்த்யர் :— "ஸந்த்யாவந்தனம, இஷ்டி, சரு, ஸோமம், இவைகளை ஜீவனுள்ளவரையில் அனுஷ்டிக்கவேண்டும். ஆசௌசத்திலும் விடக்கூடாது. விட்டப்ராம்ஹணன் நரகத்தை அடைவான்" என்று சொல்லிய வசனமோவெனில், அது, மானஸ ஸந்த்யையைப் பற்றியதாகும். ஏனெனில், புலஸ்த்யரே- "ப்ராமஹணன், ஜனனாசௌசத்திலும், மரணாசௌசத்திலும் ஸந்த்யோபாஸனத்தை விடக்கூடாது. மனதினால் மந்த்ரங்களை உச்சரிக்கவேண்டும,மூன்று ப்ராணாயாமங்களிலும் அப்படியே" என்று சொல்லியிருபபதால்.

இவ்விதமிருப்பதால், ஸூதகம முதலியதில் ஸந்த்யையை நிஷேதிககும் வசனங்கள் எவையோ அவையெலாம் மந்த்ரங்களை உச்சரிப்பதை நிஷேதிப்பதில் தாத்பர்யமுள்ளவைகள் என்று அறியவேண்டும்.

இங்கு விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

வ்யாஸர் :— ஸூதகத்திலோவெனில், காயத்ரியை உச்சரித்துககொண்டு அர்க்யத்தை விடவேண்டும். அர்க்யதானம் செய்து, ப்ரதக்ஷிணம் செய்யவேண்டும். பிறகு ப்ராம்ஹணன் ஸூர்யனை த்யானிக்கவேண்டும்.

பைடீநஸி:—

'ஸூர்யமேகே ஸாவித்ர்யா அர்க்யம் ப்ரக்ஷிப்ய ப்ரதக்ஷிணம் க்ருத்வா ஸூர்யமுபஸ்தாய நமஸ்குர்யாத்' இதி ॥ 'மார்ஜநாதிஸகலஸந்த்யாகர்மோபலக்ஷணார்த்தம்' இதி கேசித் । 'யதத்ர ஸந்த்யாகர்மணி ச்ருதம் அர்க்யதாநாதி தத் ஏவாநுஷ்டேயம் நாந்யதிதி தாத்பர்யம்' இத்யபரே । அத்ர சிஷ்டாசாரத: வ்யவஸ்தா ॥

சக்தஸ்ய முக்யகாலாதிக்ரமே ப்ராயச்சித்தமாஹ ஸங்க்ரஹகார:—

'ஆசம்ய விதிவத் ப்ராணாநாயம்யார்க்யம் சதுர்த்தகம் । காலாதிக்ரமசுத்த்யர்த்தம் தத்வா ஸந்த்யாம் ஸமாசரேத் ॥ சதுர்த்தமர்க்யம் காயத்ர்யா வ்யாஹ்ருதித்வயஸம்புடம் । காலாதிக்ரமசுத்த்யர்த்தம் த்ரிஸந்த்யாஸு ஸமாசரேத் ॥ ப்ராணாயாமத்ரயம் க்ருத்வா ஸந்த்யாகாலே ஸமாசரேத்

பைடீநஸியும் :— ஸூர்யகத்தில் காயத்ரியால் அர்க்யத்தை விட்டு ப்ரதக்ஷிணம்செய்து, ஸூர்யனை த்யானிப்பவனும் நமஸ்காரம செய்யவேண்டுமென்கிறார். இது, மார்ஜனம்முதலிய ஸகல ஸந்த்யா கர்மங்களையும் சொல்வதற்காக என்கின்றனர் சிலர். இந்த ஸந்த்யா கர்மத்தில் ச்ருதியால் சொல்லப்பட்ட அர்க்ய தானம் முதலியது எதுவோ அதுமட்டில் அனுஷ்டிக்கத்தக்கது, மற்றது அனுஷ்டிக்கத்தக்கதல்ல என்றதில் தாத்பர்யமுள்ளது, என்கின்றனர் மற்றவர். இங்கு சிஷ்டாசாரப்படி வ்யவஸ்தை அறியத்தக்கது.

சக்தியுள்ளவனுக்கு, முக்யகாலம் அதிக்ரமிக்கப்பட்டால் ப்ராயச்சித்தத்தைச் சொல்லுகிறார்,

ஸங்க்ரஹகாரர் :— காலாதிக்ரம ப்ராயச்சித்தத்திற்காக, விதிப்படி ஆசமனம் செய்து, ப்ராணாயாமம் செய்து, நான்காவது அர்க்யத்தைக் கொடுத்து, ஸந்த்யோபாஸநம் செய்யவேண்டும். காயத்ரியால், வ்யாஹ்ருதி ஸம்புடமாய் (முன்னிலும் பின்னிலும் வ்யாஹ்ருதிகளைச் சேர்த்து) நான்காவது அர்க்யத்தைக் கொடுக்கவேண்டும். காலாதிக்ரம ப்ராயச்சித்தத்திற்காக மூன்று ஸந்த்யைகளிலும் செய்யவேண்டும். மூன்று ப்ராணாயா

ரேச꞉ । ப்ராத꞉காலே த்ரயம் கார்யம் ஸங்கவே ச த³ஶோபரி ॥ ஷட்த்ரிம்ஶந்மத்⁴யமே காலே ததா ந ப்ராணஸம்யம꞉ । காலாதீதே த்வக்ருத்வைவம் க்ருதா ஸந்த்⁴யா து நிஷ்ப²லா' இதி ॥

ஸம்வர்த꞉—

'அர்க்⁴யப்ரதா³நத꞉ பூர்வம் உத³யே(அ)ஸ்தமயே(அ)பி வா । கா³யத்ர்யஷ்டஶதம் ஜப்யம் ப்ராயஶ்சித்தம் த்³விஜாதிபி⁴꞉' இதி ॥

கௌ³ணகாலாதிக்ரமே ஸம்வர்த꞉—

'உபாஸிதா ந சேத் ஸந்த்⁴யா அக்³நிகார்யம் ந சேத்க்ருதம் । கா³யத்ர்யஷ்டஸஹஸ்ரம் து ஜபம் க்ருத்வா விஶுத்⁴யதி' இதி ॥

ருக்³விதா⁴நே—

'யதா²தீ³த்யே ஜபேந்நித்யம் த³ஶவாரம் தி³நே தி³நே । அகாலே நித்யகர்மாணி காலே(அ)காலே க்ருதாநி வை' இதி ॥ உக்தஞ்ச—'யதா²தீ³த்யேந விஷ்ணோர்ஹி꞉ ப்ராயஶ்சித்யா வதீ³யே

மங்களைச செய்து ஸந்த்யோபாஸனத்தைச் செய்யவேண்டியது. காலையில் மூன்று ப்ராணாயாமங்களைச் செய்யவும். ஸங்கவத்தில் பனிரண்டு ப்ராணாயாமங்களையும், மத்யாஹ்னத்தில் முப்பத்திஆறு ப்ராணாயாமங்களையும் செய்யவும். அதற்குமேல் ப்ராணாயாமமில்லை. காலாதிக்ரமத்தில் இவ்விதம் செய்யாமல் செய்த ஸந்த்யை நிஷ்பலமாய் ஆகும்.

ஸம்வர்த்தர் :—அர்க்யத்தைக்கொடுப்பதிற்குமுன், ஸூர்யனின் உதயமானாலும், அஸ்தமயமானாலும் ப்ராயச்சித்தமாக 108-முறை காயத்ரியை, ப்ராம்ஹணர்கள் ஜபிக்கவேண்டும்.

கௌணகாலமும அதிக்ரமித்தால்,

ஸம்வர்த்தரே :— ஸந்த்யோபாஸனம் செய்யப்படாவிட்டாலும், அக்னிகார்யம் செய்யப்படாவிட்டாலும், 1008-முறை காயத்ரியை ஜபித்தால் சுத்தனாகிறான்.

ருக்விதானத்தில் :— 'யதாதித்யே' என்னும் மந்த்ரத்தை ப்ரதிதினம் பத்து முறை ஜபிக்கவேண்டும். நித்ய கர்மங்கள் அகாலத்தில் செய்யப்பட்டாலும் முக்யகாலத்தில் செய்யப்பட்

ஸவித்ரு: । ந்யஸ்த்வாஸ்ய பஹ்வோ வாஸஸ்தம் ஸம்ப்ரேஷ்ட்ரம் நிஷ்க்ரம்தம் ஜாரிணீவ' இதி ॥

போதாயந:—

'ஸாயம்ஸந்த்யாமதிக்ரம்ய ராத்ர்யுபவாஸ: ப்ராத:ஸந்த்யாமதிக்ரம்ய அஹருபவாஸ:' இதி ॥

இதமபுத்திபூர்வவிஷயம் । புத்திபூர்வே து 'வேதோதிதாநாம் நித்யாநாம் கர்மணாம் ஸமதிக்ரமே । ஸ்நாதகவ்ரதலோபே ச ப்ராயச்சித்தமபோஜநம்' இதி மநூக்தோபவாஸ: கார்ய: ॥

ஸங்க்ரஹே—

'ஸந்த்யாதிநித்யலோபே து தினமேகமபோஜநம் । தினத்வயே த்ரிராத்ரம் ஸ்யாத் க்ருச்ச்ரார்தம் து தினத்ரயே ॥ தசாஹே க்ருச்ச்ரமேகம் ஸ்யாதூர்த்வம் சாந்த்ராயணம் சரேத் ।

டதாய் ஆகின்றன மந்த்ரம் இவ்விதம்—'யதாதீர்த்யே + ஜாரிணீவ' என்று

போதாயனர்:— ஸாயங்கால ஸந்த்யையை அதிக்ரமித்தால், ராத்ரி முழுவதும் உபவாஸமும், ஸாயம்ஸந்த்யையை அதிக்ரமித்தால் பகலில் முழுவதும் உபவாஸமும ப்ராயச்சித்தம.

இது புத்தி பூர்வமில்லாத விஷயம். புத்தி பூர்வமாகில், "வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட நித்யகர்மங்களை அதிக்ரமித்தாலும், ஸ்நாதக வ்ரதத்திற்கு லோபமேற்பட்டாலும் ஒருநாள் உபவாஸம ப்ராயச்சித்தமாகும்" என்று மனுவால் சொல்லப்பட்டபடி ஒரு நாள் உபவாஸம் செய்யத்தகுந்தது.

சங்க்ரஹம்:— ஸந்த்யை முதலிய நித்யகர்மத்திற்கு லோபமேற்பட்டால் ஒருநாள் முழுவதும் உபவாஸம் ப்ராயச்சித்தம். இரண்டு நாள்களில் லோபமேற்பட்டால் மூன்று நாள் முழுவதும் உபவாஸம். மூன்று நாள்களில் லோபமேற்பட்டால் அரை க்ருச்ரம். பத்து நாள்களில் ஏற்பட்டால் ஒரு க்ருச்ரம். அதற்குமேல் ஏற்பட்டால் சாந்த்ராயணம். ஒரு

𑌚𑌾𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌪𑌰𑌾𑌕𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 ॥ 𑌤𑌤𑍋𑌽𑌪𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌲𑍍𑌪𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌚𑌨𑌂 𑌤𑌥𑌾' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌰𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌾𑌰𑌤𑌮𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌦𑍇𑌶𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌮𑌾𑌹 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

'𑌗𑍃𑌹𑍇 𑌤𑍍𑌵𑍇𑌕𑌗𑍁𑌣𑌾 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌗𑍋𑌷𑍍𑌠𑍇 𑌦𑌶𑌗𑍁𑌣𑌾 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾 । 𑌶𑌤𑌸𑌾𑌹𑌸𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾 𑌨𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌾 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑍌 ॥ 𑌬𑌹𑌿𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌦𑌶𑌗𑍁𑌣𑌾 𑌗𑌰𑍍𑌤𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌰𑌵𑌣𑍇𑌷𑍁 𑌚 । 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌶𑌤𑌗𑍁𑌣𑌾 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌂 𑌜𑌾𑌹𑍍𑌨𑌵𑍀𑌜𑌲𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌶𑌾𑌤𑌾𑌤𑌪𑌃—

'𑌅𑌨𑍃𑌤𑌂 𑌮𑌦𑍍𑌯𑌗𑌨𑍍𑌧𑌂 𑌚 𑌦𑌿𑌵𑌾𑌮𑍈𑌥𑍁𑌨𑌮𑍇𑌵 𑌚 । 𑌪𑍁𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌵𑍃𑌷𑌲𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌬𑌹𑌿𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌹𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑌿𑌤𑌾' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌹𑌾𑌰𑍀𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌤𑌤𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌬𑌹𑌿𑌰𑍍𑌗𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

மாஸத்திற்குமேல் லோபமேற்பட்டால் சாந்த்ராயணமும், பாராகமும் ப்ராயசித்தமாய் விதிக்கப்படுகிறது பிறகும் இவ்விதமே கணக்கிடப்படவேண்டும் இவ்விதம வ்யாஸரின் வசனமாகும்.

மூன்று ஸந்த்யைகளுக்கும், தாரதம்யத்தால் தேச விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

வ்யாஸர் :— ஸந்த்யாவந்தனமானது க்ருஹத்தில்செய்யப்பட்டால் ஒரு பங்கு பல முடையதே. பசுக் கொட்டிலில் பத்துபங்கு பலனுள்ளதாம். நதியிலானால் லக்ஷபங்கு பலனுள்ளதாம். விஷ்ணு ஸன்னிதியிலானால் அழிவற்ற பலனுள்ளதாம். வீட்டிற்கு வெளியில் செய்யப்பட்டால் பத்து மடங்கு பலனுள்ளதாம். கர்த்தம, ப்ரஸ்ரவணம இவைகளிலுமப்படியே. புண்யதீர்த்தத்திலானால் நூறு மடங்கு பலனுள்ளதாம். கங்கா ஜலத்திலானால் ஆயிரம் மடங்கு பலனுள்ளதாம்.

சாதாதபர் .— வெளியில் செய்யப்பட்ட ஸந்த்யோபாஸனமானது, பொய்பேசுதல், மத்யத்தின் நாற்றத்தை மோக்குதல், பகலில் ஸ்த்ரீ ஸங்கம் செய்தல், சூத்ரான்ன போஜனம் இவைகளாலுண்டாகிய பாபத்தையும் போக்குகின்றது.

ஹாரீதரும் :— பிறகு வெளியிற் சென்று விதிப்படி ஸந்த்யையை உபாஸிக்கவேண்டும்.

𑌬𑌹𑌿𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑍋𑌪𑌾𑌸𑌨𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌆𑌹𑌿𑌤𑌾𑌗𑍍𑌨𑍇𑌰𑍍𑌯𑌦𑌾 𑌵𑌿𑌹𑌰𑌣𑌾𑌦𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑌲𑍋𑌪𑌃, 𑌤𑌦𑌾 𑌵𑌿𑌹𑌰𑌣𑌾𑌦𑌿𑌦𑍇𑌶 𑌏𑌵 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍 ॥ 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌾𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯𑍋𑌕𑍍𑌤𑌮𑌤𑍍𑌰𑌿𑌣𑌾- '𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌰𑌯𑌂 𑌤𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍇𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑌾 𑌸𑌦𑌾 । 𑌉𑌭𑍇 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌤𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌗𑍃𑌹𑍇𑌷𑍍𑌵𑌪𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌆𑌪𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍𑌬𑍋𑌽𑌪𑌿 —

'𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑍋𑌶𑍍𑌚 𑌬𑌹𑌿𑌰𑍍𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌦𑌾𑌸𑌨𑌂 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌯𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍇𑌧𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 𑌬𑌲𑍀𑌯𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌅𑌹𑍋𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌨𑍍𑌧𑌿𑌃 । 𑌤𑍌 𑌚 𑌦𑍍𑌵𑍌 । 𑌸𑌾𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌶𑍍𑌚 । 𑌤𑌯𑍋𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑍋𑌰𑍍𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌦𑍍𑌬𑌹𑌿𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 । 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌯𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 । 𑌲𑍌𑌕𑌿𑌕𑍀𑌂 𑌵𑌾𑌚𑌂 𑌨 𑌵𑌦𑍇𑌤𑍍 । 𑌆𑌹𑌿𑌤𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇𑌽𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌵𑌾𑌦𑌃 । 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍇𑌧𑍇 = 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑍇

வெளியிற் சென்று ஸந்த்யோபாஸனம் செய்தால், ஆஹிதாக்னிக்கு விஹரணம் முதலிய அங்கங்களுக்கு லோபமேற்படும்போலிருந்தால் அப்பொழுது, விஹரணம் முதலியதைச் செய்யுமிடத்திலேயே இரண்டு ஸந்த்யையும் செய்யப்படவேண்டும். இதையே அபிப்ராயப்பட்டுச் சொல்லுகிறார்,

அத்ரி :—ஆத்மஜ்ஞானியான ப்ராம்ஹணன் எப்பொழுதும் மூன்று ஸந்த்யைகளையுமுபாஸிக்கவேண்டும். ப்ராம்ஹணர்கள் வீட்டிலும் இரண்டு ஸந்த்யைகளைச் செய்யலாம்.

ஆபஸ்தம்பர் :—'ஸந்த்யோச்ச + ...லீய:' என்கிறார். இதன் பொருள்—"பகலுக்கும் ராத்ரிக்கும் பரஸ்பரம் ஸம்பந்தம் ஏற்படுங்காலம் ஸந்தி எனப்படுகிறது. அவை இரண்டு மாலையும் காலையும். அந்த ஸந்திகளில், க்ராமத்திற்கு வெளியில் ஸந்த்யையை உபாஸிக்கவேண்டும். மௌனியாயும் இருக்கவேண்டும். லௌகிகமான வார்த்தையைப் பேசக்கூடாது ஆஹிதாக்னி விஷயத்தில் இதற்கு மறுப்புச் சொல்லப்படுகிறது— விப்ரதிஷேதே=வேதத்துடன் விரோதம் விப்ரதிஷேதம், அது நேர்ந்தால். அக்னிஹோத்ரிக்கு, வெளியில் ஸந்த்யோபாஸனமும், அக்னிஹோத்ர ஹோமமும் பரஸ்பரம் விரோதிக்கின்றன. அவ்விடத்தில் ச்ருதியில் சொல்லப்பட்ட, அக்னிஹோ

விப்ரதிஷேத⁴꞉ । அக்³நிஹோத்ரிணோ ப³ஹிஸ்ஸந்த்⁴யாக்³நிஹோத்ரஹோமயோர்விரோதே⁴ । தத்ர ப்ரத்யக்ஷஶ்ருதிமூலாக்³நிஹோத்ரஸ்யைவ கர்தவ்யதா । ந ஸாத⁴நம் ப³ஹிஸ்ஸந்த்⁴யாவந்த³நஸ்ய । தஸ்ய கல்ப்யஶ்ருதிமூலகத்வாத் । இதரஸ்ய க்லுப்தஶ்ருதிமூலகத்வாதி³த்யர்த²꞉ ॥

இதி ஸந்த்⁴யாநிர்ணய꞉ ॥

ப்ராதஸ்ஸந்த்⁴யா ॥

அத² ப்ராதஸ்ஸந்த்⁴யா ॥

தத்ர யாஜ்ஞவல்க்ய꞉ —

'ஶரீரசிந்தாம் நிர்வர்த்ய க்ருதஶௌசவிதி⁴ர்த்³விஜ꞉ । ப்ராதஸ்ஸந்த்⁴யாமுபாஸீத த³ந்ததா⁴வநபூர்வகம் ॥ ப்ராணாநாயம்ய ஸம்ப்ரோக்ஷ்ய த்ருசேநாப்³தை³வதேந து' இதி ॥

த்ரமே பலிஷ்டமாகும். அதுவே செய்யத்தகுந்தது. ஸ்ம்ருதி யுக்தமான வெளியில் ஸந்த்யோபாஸனம் செய்யத்தகுந்ததல்ல. அது கல்ப்யமூலமானதால், அக்னிஹோத்ரம் க்லப்தமூல மானதால்" என்பது. (அனுமிதச்ருதி மூலகமான பஹிஸ்ஸந்த்யோபாஸனத்தைவிட ப்ரத்யக்ஷ ச்ருதிமூலகமான அக்னிஹோத்ரமே பலிஷ்டம். ஆகையால் அக்னிஹோத்ரீ வீட்டிலேயே ஸந்த்யோபாஸனம் செய்யலாம் என்பதாம்.)

ஸந்த்யா நிர்ணயம் முற்றிற்று.

ப்ராதஸ்ஸந்த்யை.

இனி ப்ராதஸ்ஸந்த்யை சொல்லப்படுகிறது. அதில்,

யாக்ஞவல்க்யர் :— *ப்ராம்ஹணன், மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்து, சௌசத்தை விதிப்படி செய்து, தந்ததாவனம் செய்து, ப்ராணாயாமம் செய்து, ஆபோஹிஷ்ட முதலிய மூன்று ருக்குகளால் ப்ரோக்ஷித்து ப்ராதஸ்ஸந்த்யையை உபாஸிக்க வேண்டும்.*

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

'𑌆𑌪𑍋𑌹𑌿𑌷𑍍𑌠𑍇𑌤𑍍𑌯𑍃𑌚𑍈𑌃 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌨𑌂 𑌤𑍁 𑌕𑍁𑌶𑍋𑌦𑌕𑍈𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑍇𑌨 𑌤𑍁 𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍇𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌿 𑌪𑌦𑍇 𑌪𑌦𑍇 ॥ 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑍁𑌷𑍋𑌽𑌷𑍍𑌟𑍌 𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍇𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌮𑌧𑍋 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾𑌯 𑌚 । 𑌰𑌜𑌸𑍍𑌤𑌮𑍋𑌮𑍋𑌹𑌜𑌾𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑌿𑌜𑌾𑌨𑍍 । 𑌵𑌾𑌙𑍍𑌮𑌨𑌃𑌕𑌾𑌯𑌜𑌾𑌨𑍍𑌦𑍋𑌷𑌾𑌨𑍍𑌨𑌵𑍈𑌤𑌾𑌨𑍍𑌨𑌵𑌭𑌿𑌰𑍍𑌦𑌹𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑍋𑌗𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃—

'𑌨𑌵𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌜𑌲𑌂 𑌶𑌿𑌰𑌸𑌿 𑌵𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍇𑌤𑍍 । 𑌆𑌪𑍋𑌹𑌿𑌷𑍍𑌠𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌿𑌸𑍃𑌭𑌿𑌃 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍍𑌯𑍁𑌭𑌿𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌃—

'𑌪𑍍𑌰𑌾𑌙𑍍𑌮𑍁𑌖𑍋𑌦𑌙𑍍𑌮𑍁𑌖𑍋 𑌵𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑍋𑌪𑌾𑌸𑌨𑌤𑌤𑍍𑌪𑌰𑌃 । 𑌨𑌵𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤 𑌆𑌪𑍋𑌹𑌿𑌷𑍍𑌠𑍇𑌤𑍍𑌯𑍃𑌚𑍇𑌨 𑌤𑍁 ॥ 𑌶𑌿𑌰𑌸𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑍌 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍇𑌤𑍍 𑌸𑌕𑍃𑌚𑍍𑌚 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾𑌯

வ்யாஸர்:—'ஆபோஹிஷ்ட' முதலிய மூன்று ருககுகளால், குசஜலங்களால் மார்ஜனம் செய்யவும். ஒவ்வொரு பாதத்திலும் ப்ரணவத்துடன் கூடியதாகிய ஜலத்தை ப்ரோக்ஷிக்க வேண்டும். தலையில் எட்டுத்திவலைகளையும், காலில் ஒரு திவலையையும் ப்ரோக்ஷிக்க வேண்டும். ரஜஸ், தமஸ், மோஹம் இவைகளால் உண்டாகியதும், ஜாகரம், ஸ்வப்நம், ஸுஷுப்தி இவைகளி னுண்டாகியதும், வாக்கு, மனம், காயம் இவைகளா லுண்டாகியதுமான இந்த ஒன்பது பாபங்களையும் ஒன்பது திவலைகளால் தஹிப்பான்.

யோகயாக்ஞவல்க்யர்:—ஒன்பது ப்ரணவங்களுடன் கூடிய 'ஆபோஹிஷ்ட' முதலிய மூன்று ருக்குகளால், காயத்திலும் மனதிலும் சுத்தனாய், ஜலத்தைத் தலையில் ப்ரோக்ஷிக்க வேண்டும்.

நாராயணர்:— கிழக்கு அல்லது வடக்கு நோக்கியவனாய், ஸந்த்யோபாஸநம் செய்யவும். ஒன்பது ப்ரணவங்களுடன் கூடியதாய், 'ஆபோஹிஷ்ட' முதலிய மூன்று ருக்குகளால், தலையில் எட்டுப்பாதங்களாலும், பாதத்தில் 'யஸ்யக்ஷயாய' என்ப

च । सन्ध्यास्वपि कर्तव्यमापोहिष्ठेषु मार्जनम्' इति ॥ मूर्ध्नि = पादयोः ॥

तथा च योगयाज्ञवल्क्यः—

'आचमनं स्वयमार्गेण कृत्वा ऋषिच्छन्दोदेवतास्मरणपूर्वकमापोहिष्ठादितृचस्यादितस्सप्तभिः पादैः रश्मिं सप्त विप्रुषो विक्षिपेत् * अष्टमेनैकां विप्रुषमधःप्रदेशे विक्षिपेत् नवमेनैकां विप्रुषं मूर्ध्नि समाक्षिपेत्' इति ॥

प्रणवयुक्तेन मन्त्रेण प्रोक्षणे फलविशेषमाह शौनकः—

नवप्रणवयुक्तेन आपोहिष्ठात्र्यृचेन तु ।
संवत्सरकृतं पापं मार्जनान्ते विनश्यति' इति ॥

ब्रह्मा—

'ऋगन्ते मार्जनं कुर्यात् पादान्ते वा समाहितः

* अष्टमेन पादयोः नवमेनेति क्वचित् ॥

தாலும் ப்ரோக்ஷிக்கவேண்டும். இவ்விதம் ஆபோஹிஷ்டாதி மந்த்ரங்களால் மூன்று ஸந்த்யைகளிலும் ப்ரோக்ஷணம் செய்ய வேண்டும். ஆகையால்தான்,

யோகயாக்ஞவல்க்யர் :—தன் சாகையில் சொல்லிய ப்ரகாரமாய் ஆசமனம் செய்து, ருஷி, சந்தஸ், தேவதை இவைகளை முதலில் ஸ்மரித்து, 'ஆபோஹிஷ்ட' முதலிய மூன்று ருக்குகளின் முதலில் உள்ள ஏழு பாதங்களால் தலையில் ஏழு திவலைகளை ப்ரோக்ஷித்து, எட்டாவது பாதத்தால் ஒரு திவலையை பாதத்தில் ப்ரோக்ஷித்து, ஒன்பதாவது பாதத்தால் ஒரு திவலையைத் தலையில் ப்ரோக்ஷிக்கவும்.

ப்ரணவத்துடன் கூடிய மந்த்ரத்தால் ப்ரோக்ஷிப்பதில் பலவிசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

சௌனகர் :— ஒன்பது ப்ரணவங்களுடன் கூடிய 'ஆபோஹிஷ்ட' முதலிய மூன்று ருக்குகளால் மார்ஜனம் செய்து கொண்ட உடனேயே, ஒருவர்ஷம் செய்த பாபம் நசிக்கின்றது.

ப்ரஹ்மா :— ஒவ்வொரு ருக்கின் முடிவில் ப்ரோக்ஷணம்

ஸ: । ப்ரத்யவஸாநமேவ வா கார்யம் ஶிஷ்டாநாம் ஸமீசீநம் இதி ॥

பஹுப்ரமாணாநுகுணத்வாத் ஶிஷ்டாசாராச்ச பாதாந்தே மார்ஜநமேவ கார்யம் ॥

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரே —

'ஆபோஹிஷ்டேத்ய்ருசா யஸ்து உல்லேக்யம் ந வேத்தி ய: । ந தஸ்ய வித்யதே ஸந்த்யா யதா ஶூத்ரஸ்ததைவ ஸ: ॥ ஆபோஹிஷ்டேத்ய்ருசா ஏகம் உல்லேக்யம் த்ரிஷு காரயேத் । சதுர்த்தம் காரயேத்யஸ்து ப்ரஹ்மஹத்யாம் ஸமஶ்நுதே' இதி ॥ ப்ரதிபாதமேகைகமுல்லேக்யம் கார்யம் । ஏவம் ப்ரத்யுசம் மார்ஜநத்ரயமேவ ந சதுர்த்தமித்யர்த்த: । உல்லேக்யம் = மார்ஜநம் ॥

ததா தத்ரைவ —

'உத்தாநதேவதீர்த்தேந ஸம்யமிதேந க்ஷிப்த்வா விப்ரு

செய்யவும். அல்லது, கவனமுடையவனாய் ஒவ்வொரு பாதத்தின் முடிவில் ப்ரோக்ஷணம் செய்யவும். அல்லது, மூன்று ருக்குகளின் முடிவில் ப்ரோக்ஷணம் செய்யவும். சிஷ்டர்களின் கொள்கை இவ்விதமாகியது.

அநேக ப்ரமாணங்களுக்கு ஒத்ததாயிருப்பதாலும், சிஷ்டர்களின் ஆசாரத்தாலும், ஒவ்வொருபாதத்தின் முடிவிலும் மார்ஜனம் செய்வதே யுக்தமானது.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில் :- 'ஆபோஹிஷ்ட' என்ற ருக்கினால் உல்லேக்யத்தை (மார்ஜனத்தை) எவன் நன்றாய் அறியவில்லையோ, அவனுக்கு ஸந்த்யை இல்லை. அவன் சூத்ரனுக்குச் சமமானவனே. 'ஆபோஹிஷ்ட' முதலிய ருக்குகளில் ஒரு உல்லேக்யத்தை (மார்ஜனத்தை) மூன்றிலும் செய்யவேண்டும். நான்காவது மார்ஜனத்தை எவன் செய்கின்றானோ, அவன் ப்ரம்ஹஹத்யையை அடைகிறான். ஒவ்வொரு பாதத்திலும் ஒவ்வொரு மார்ஜனமே செய்யவேண்டும். இவ்விதமாவதால், ஒவ்வொரு ருக்கிலும் மூன்று மார்ஜனங்களே, நான்காவது மார்ஜனம் இல்லை என்பது பொருள். அவ்விதமே,

ஸ்ம்ருத்யர்த்த ஸாரத்திலேயே :— நிமிர்ந்த கையின் தேவ

र्भाग्रैः । स्पृष्ट्वाम्बु विक्षिप्य उल्लेख्यमिति सूरयः ॥ भूमिष्ठमुदकं स्पृष्ट्वा सव्येन करेण तु । मार्जनान्याचरेद्धीमान् सन्ध्याकर्मसु सर्वदा' इति ॥

हारीतः—

'मार्जनार्चनबलिकर्मभोजनानि देवतीर्थेन कारयेत्' इति ॥

तन्मार्जनं धारापातं न कर्तव्यम् । तथा च ब्रह्मा—

'धारापातेन तोयेन सन्ध्योपास्तिर्विगर्हिता । न प्रशंसन्ति पितरो न प्रशंसन्ति देवताः' इति ॥

अत्र हेतुमाह स एव—

'मन्त्रपूतं जलं यस्मादापोहिष्ठादिभिस्त्रिभिः । पतत्यशुचिदेशेषु तस्मात्तत्परिवर्जयेत्' इति ॥ अनेन मार्जनजलबिन्दवः क्षितौ यथा न पतेयुस्तथा

தீர்த்தத்தினுல், தர்ப்பங்களின் நுனிகளால் ஜலத்தைத் தொட்டு, திவலைகளை சிரஸ்ஸில் ப்ரோக்ஷிப்பது 'உல்லேக்யம்' என்கின்றனர் அறிந்தவர். அறிந்தவன், எப்பொழுதும் ஸந்த்யா கர்மங்களில், பூமியிலுள்ள ஜலத்தை, இடது கையால் ஸ்பர்சித்துக் கொண்டு மார்ஜனங்களைச் செய்யவேண்டும்.

ஹாரீதர் :— *மார்ஜனம், அர்ச்சனம், பலிகர்ம, போஜனம் இவைகளைத் தேவதீர்த்தத்தால் செய்யவேண்டும்.*

அந்த மார்ஜனம், தாரையாய் விழுவதாய்ச் செய்யக்கூடாது. அவ்விதமே,

ப்ரம்ஹா :— *தாரையாய் விழும் ஜலத்தினுல் செய்யப்படும் ஸந்த்யோபாஸனம் இழிவானதாகும். அதைப்பித்ருக்கள் புகழ்வதில்லை. தேவர்களும் புகழ்வதில்லை.*

இவ்விஷயத்தில் காரணத்தைச் சொல்லுகிறார்,

ப்ரம்ஹாவே :— *'ஆபோஹிஷ்ட' முதலிய மந்த்ரத்தால் அபிமந்த்ரிதமான ஜலம் மந்த்ரசுத்தமானதால், அது அசுத்த ஸ்தலங்களில் விழுமாகையால் அதை (தாரையாய் விழும் ஜலத்*

भवति, तथा शिरस्येव मार्जनं यत्तत्कार्यमिति च स्मृतेः ॥

'कथं तर्हि मार्जन' मिति चेत् तत्राह भरद्वाजः—

'नद्यां तीर्थे ह्रदे वापि भाजने मृन्मयेऽपि वा । औदुम्बरे च सौवर्णे राजते ताम्रसम्भवे ॥ कृत्वा तु वामहस्ते वा सन्ध्योपासनमाचरे' दिति ॥ औदुम्बरे = ताम्रमये । कृत्वा = उदकमिति शेषः ॥

यत्तु वचनम्— 'वामहस्ते जलं कृत्वा ये तु सन्ध्यामुपासते । सा सन्ध्या वृषली ज्ञेया असुरास्तेन तर्पिताः' इति, तत् मृन्मयपात्राद्यसम्भवविषयम् ॥ मृन्मयाद्यभावे तु 'कृत्वा तु वामहस्ते वे' ति वामहस्तविधानमिति मन्तव्यम् ॥

தால் மார்ஜனத்தை) வர்ஜிக்கவேண்டும். இதனால், மார்ஜன ஜலபிந்து, பூமியில் எப்படி விழாமலிருக்குமோ அவ்விதம் சிரஸ்ஸிலேயே மார்ஜனம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்பதும் தோன்றுகிறது.

அப்பொழுது, மார்ஜனம் எப்படிச் செய்யப்பட வேண்டும்? எனில், அதில் சொல்லுகிறார்,

ப்ரம்ஹாவே :— நதியிலாவது, புண்யதீர்த்தத்திலாவது, மடுவிலாவது, மண்பாத்ரத்திலாவது, தாம்ரபாத்ரத்திலாவது, ஸ்வர்ணபாத்ரத்திலாவது, வெள்ளிப்பாத்ரத்திலாவது, மரப்பாத்ரத்திலாவது, இடதுகையிலாவது ஜலத்தை வைத்துக் கொண்டு ஸந்த்யோபாஸனம் செய்யவேண்டும்.

ஆனால், "இடதுகையில் ஜலத்தை வைத்துக்கொண்டு, எவர்கள் ஸந்த்யோபாஸனம் செய்கின்றனரோ அவர்களின் அந்த ஸந்த்யை 'வ்ருஷளீ' என்று அறியத்தகுந்தது. அதனால் அஸுரர்களே த்ருப்திசெய்யப்பட்டவராய் ஆகின்றனர்" என்ற வசனமுள்ளதே எனில், அது, மண்பாத்ரம் முதலியது இருக்கும் விஷயத்தைப்பற்றியது. மண்பாத்ரம் முதலியவை இல்லாவிடில் 'இடது கையிலாவது வைத்துக்கொண்டு' என்று, இடது கையின் விதானம் என்று மாதவீயத்தில் உள்ளது.

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

‘𑌉𑌪𑌵𑍀𑌤𑍀 𑌬𑌦𑍍𑌧𑌶𑌿𑌖𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑌨𑌾𑌕𑍁𑌲𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌙𑍍𑌮𑍁𑌖𑌃 𑌸𑌤𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑍋𑌪𑌾𑌸𑌨𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌆𑌪𑍋𑌹𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑌿𑌸𑍃𑌭𑌿𑌃 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌕𑍁𑌶𑍋𑌦𑌕𑍈𑌃 । 𑌸𑌿𑌨𑍍𑌧𑍁𑌦𑍍𑌵𑍀𑌪 𑌋𑌷𑌿𑌶𑍍𑌛𑌨𑍍𑌦𑍋 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌪𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 ॥ 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌨𑍇 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌯𑍋𑌗𑌶𑍍𑌚 𑌅𑌬𑍍𑌦𑍈𑌵𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌃 ॥ 𑌅𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯 𑌋𑌷𑌿𑌂 𑌛𑌨𑍍𑌦𑍋 𑌦𑍈𑌵𑌤𑌂 𑌯𑍋𑌗𑌮𑍇𑌵 𑌚 ॥ 𑌨𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌪𑌯𑍇𑌜𑍍𑌜𑌪𑍇𑌦𑍍𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌪𑌾𑌪𑍀𑌯𑌾𑌞𑍍𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌤𑍁 𑌸𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌯𑍋𑌗𑌃 = 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌯𑍋𑌗𑌃 ॥

𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃—

‘𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌚 𑌛𑌨𑍍𑌦 𑌆𑌰𑍍𑌷𑌂 𑌚 𑌦𑍈𑌵𑌤𑌮𑍍 । 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑌞𑍍𑌚 𑌯𑌃 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌸 𑌤𑌤𑍍𑌫𑌲𑌮𑌶𑍍𑌨𑍁𑌤𑍇’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌶𑍍𑌚 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯𑌃 । 𑌯𑌤𑌃 𑌅𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌨𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑍇𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌨𑌸𑌮𑌰𑍍𑌥𑌾𑌃 । 𑌅𑌤𑌃 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯

வ்யாஸர் :—யஜ்ஞோபவீதியாய், சிகையைக்கட்டியவனாய், இருமுறை ஆசமனம் செய்தவனாய், ஏகாக்ரசித்தனாய், கிழக்கு நோக்கியவனாய் ப்ராம்ஹணன் எப்பொழுதும் ஸந்த்யோபாஸனம் செய்யவேண்டும் ‘ஆபோஹிஷ்டா’ முதலிய மூன்று ருக்குகளால் குச ஜலங்களால் மார்ஜனம் செய்யவேண்டும். அந்த ருக்குகளுக்கு, ஸிந்துத்வீபர் ருஷி, காயத்ரீ சந்தஸ், அப்பு தேவதை, மார்ஜனத்தில் விநியோகம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ருஷி, சந்தஸ், தேவதை, விநியோகம் இவைகளை அறியாமல், கற்றுக்கொடுக்கக்கூடாது, ஜபிக்கவும் கூடாது. அவன் அதிக பாபமுடையவனாய் ஆகிறான்.

யாக்ஞவல்க்யரும் :— ப்ராம்ஹணம், விநியோகம், சந்தஸ், ருஷி, தேவதை என்ற ஐந்தையும் அறியாமல் எவன் கர்மத்தைச் செய்கின்றானோ அவன் அக்கர்மத்தின் பலத்தை அடைவதில்லை.

மந்த்ரங்களின் அர்த்தத்தையும் அறியவேண்டும். ஏனெனில், அர்த்தமறியப்படாத மந்த்ரங்கள், அனுஷ்டிக்கப்பட வேண்டிய விஷயங்களை வெளியிடுவதில் ஸமர்த்தங்களாய்

மந்த்ரார்த்தஜ்ஞாநாநுஷ்டாதைவ கர்மபலானி ப்ராப்னோதி ந ப்ரத்யவாயமிதி ந்யாயஸித்தம் ॥

மநுரபி—

'யததீதமவிஜ்ஞாதம் நிகதேநைவ ஶப்த்யதே । அநக்நாவிவ ஶுஷ்கைதோ ந தஜ்ஜ்வலதி கர்ஹிசித்' இதி ॥

வ்யாஸோऽபி—

'பாடமாத்ராவஸாநஸ்து பங்கே கௌரிவ ஸீததி' இதி ॥

ஶ்ருதிஶ்சைவ—

'யதேவ வித்யயா கரோதி ததேவ வீர்யவத்தரம் பவதி' இதி, 'அர்த்தஜ்ஞ இத்ஸகலம் பத்ரமஶ்நுதே நாகமேதி ஜ்ஞாநவிதூதபாப்மா' இதி ச ॥

அத்ர ஹாரீதேந மந்த்ரார்த்தோऽபிஹித:—

'ஆபோ ஹிஷ்டா மயோபுவ:' । ஹே ஆப: ! யூயம்

ஆவதில்லை. ஆகையால் மந்த்ரார்த்தங்களை அறிந்த அனுஷ்டாதாவே கர்மபலன்களை அடைகிறான். ப்ரத்யவாயத்தையும் அடைவதில்லை என்பது ந்யாயத்தால் ஸித்தமாகியது.

மனுவும் :—அர்த்தக்ஞானமில்லாமல் அத்யயனம் செய்யப்பட்ட எது பாடமாத்ரத்தால் உச்சரிக்கப்படுகிறதோ, அது, அக்னியல்லாத சாம்பலில் உலர்ந்த ஸமித்துப்போல் ஒருகாலும் ஜ்வலிப்பதில்லை.

வ்யாஸரும் :— அத்யயனத்தைமட்டில் முடித்தவன் (அர்த்தக்ஞானமில்லாதவன்) சேற்றில் ஆழ்ந்த பசுப்போல் வருந்துவான்.

ச்ருதியும் :— 'மந்த்ரார்த்தக்ஞானத்துடன் எக்கர்மத்தைச் செய்கின்றானோ அக்கர்மமே அதிக வீர்யமுள்ளதாய் ஆகின்றது' என்றும், 'அர்த்த க்ஞானமுள்ளவனே ஸகலமான நன்மையையும் அடைகிறான், அவன், ஜ்ஞானத்தால் பாபங்களையகற்றி ஸ்வர்க்கத்தை அடைகிறான்' என்றும்.

இங்கு, ஹாரீதரால், மந்த்ரார்த்தம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. 'ஆபோஹி+புவ:'. ஆப: = ஓ ஜலங்களே! நீங்கள்,

𑌮𑌯𑍋𑌭𑍁𑌵𑌃 𑌸𑍍𑌥 । 𑌮𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑍁𑌖𑌨𑌾𑌮 । 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌾𑌵𑌯𑌿𑌤𑌾𑌰𑌃 𑌸𑍍𑌥 । 𑌹𑌿𑌶𑌬𑍍𑌦𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍌 । '𑌤𑌾 𑌨 𑌊𑌰𑍍𑌜𑍇 𑌦𑌧𑌾𑌤𑌨' । 𑌤𑌾𑌃 𑌯𑍂𑌯𑌂 𑌨𑌃 = 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌊𑌰𑍍𑌜𑍇 = 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌾𑌯 𑌦𑌧𑌾𑌤𑌨 = 𑌧𑌤𑍍𑌤 । 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌭𑍍𑌯𑌂 𑌦𑌤𑍍𑌤𑍇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । '𑌮𑌹𑍇 𑌰𑌣𑌾𑌯 𑌚𑌕𑍍𑌷𑌸𑍇' । 𑌮𑌹𑍇 = 𑌮𑌹𑌤𑍇 𑌰𑌣𑌾𑌯 = 𑌰𑌮𑌣𑍀𑌯𑌾𑌯 𑌚𑌕𑍍𑌷𑌸𑍇 = 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌯 𑌦𑌧𑌾𑌤𑌨 । 𑌮𑌹𑌚𑍍𑌚 𑌰𑌮𑌣𑍀𑌯𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌸𑍍𑌮𑌭𑍍𑌯𑌂 𑌦𑌤𑍍𑌤𑍇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । '𑌯𑍋 𑌵𑌃 𑌶𑌿𑌵𑌤𑌮𑍋 𑌰𑌸𑌃' । 𑌵𑌃 = 𑌯𑍁𑌷𑍍𑌮𑌾𑌕𑌂 𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑍀, 𑌯𑌶𑍍𑌶𑌿𑌵𑌤𑌮𑍋 𑌰𑌸𑌃 𑌸𑍁𑌖𑌾𑌤𑌿𑌶𑌯𑌹𑍇𑌤𑍁𑌃 𑌰𑌸𑌨𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌃, '𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌾𑌜𑌯𑌤𑍇𑌹 𑌨𑌃' । 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌷𑌷𑍍𑌠𑍀 । 𑌤𑌂 𑌰𑌸𑌂 𑌭𑌾𑌜𑌯𑌤 । 𑌇𑌹 𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌨𑌃 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍 ॥ 𑌕𑌿𑌮𑌿𑌵? । '𑌉𑌶𑌤𑍀𑌰𑌿𑌵 𑌮𑌾𑌤𑌰𑌃' । 𑌉𑌶𑌤𑍀𑌃 𑌉𑌶𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌃, 𑌮𑌾𑌤𑌰𑌃 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌯𑌥𑌾 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌰𑌾𑌦𑌿𑌰𑌸𑍇𑌨 𑌭𑌾𑌜𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿, 𑌤𑌥𑌾 𑌯𑍁𑌷𑍍𑌮𑌦𑍀𑌯𑌂 𑌰𑌸𑌮𑌸𑍍𑌮𑌭𑍍𑌯𑌂 𑌦𑌤𑍍𑌤𑍇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ 𑌕𑌿𑌂𑌚 — '𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾 𑌅𑌰𑌙𑍍𑌗𑌮𑌾𑌮 𑌵𑌃' । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑍀 । 𑌤𑌂 𑌰𑌸𑌂, 𑌅𑌰𑌂 𑌅𑌲𑌂 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑌂, 𑌗𑌮𑌾𑌮 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑌵𑌾

மயோபுவ: ஸ்த=மய: என்பது ஸுகத்தின் நாமம். அந்த ஸுகத்தைச் செய்பவர்களாய் இருக்கின்றீர்கள். ஹி=ப்ரஸித்தம். 'தாந+ததாதன'. தா:= அந்த நீங்கள், ந:= எங்களை, ஊர்ஜே=அன்னத்தின்பொருட்டு, ததாதந=தரியுங்கள். அன்னத்தை எங்களுக்குக் கொடுங்கள் என்று பொருள். 'மஹே+சக்ஷஸே'. மஹே=பெரியதும, ரணய=ரமணீயமுமான, சக்ஷஸே=தர்சனத்திற்காக, சிறந்ததும ரமணீயமுமான க்ஞானத்தை எங்களுக்குக் கொடுங்கள் என்று பொருள். 'யோவஶ் சிவதமோரஸ:'. வ:=உங்களுடையதாகிய எந்த, சிவதம:=ஸுகாதிசயத்திற்குக் காரணமாகிய, ரஸ: = நாக்கினால் க்ரஹிக்கக்கூடிய ரஸமுண்டோ, 'தஸ்ய+ஹ ந:' தஸ்ய = அந்த ரஸத்தை, பாஜயத = அடைவியுங்கள், இஹ = இவ்வுலகில், ந:= எங்களை. எதைப்போல்? 'உசதீரிவமாதர:'. உசதீ:=வாத்ஸல்யமுள்ள, மாதர: இவ=தாய்மார்கள்போல். அவர்கள் எப்படிப் புத்ரர்களுக்குப் பால் முதலிய ரஸத்தைக் கொடுக்கின்றனரோ அப்படி உங்களுடைய ரஸத்தை எங்களுக்குக் கொடுங்கள் என்று பொருள். இனியும், 'தஸ்மா அரங்கமாமவ:'. வ:=

𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍𑌤𑍃𑌪𑍍𑌤𑌿𑌃 । 𑌤𑌾𑌵𑌤𑍍𑌸𑌮𑌂 𑌰𑌸𑌮𑍇𑌵 । 𑌵𑌃 𑌯𑍁𑌷𑍍𑌮𑌾𑌕𑌮𑍍 । '𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾𑌯 𑌜𑌿𑌨𑍍𑌵𑌥' । 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌷𑌷𑍍𑌠𑍀 । 𑌯𑍇𑌨 𑌰𑌸𑍇𑌨 𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾𑌯 𑌨𑌿𑌵𑌾𑌸𑌾𑌯 । 𑌨𑌿𑌵𑌾𑌸𑌭𑌵𑌨𑍇𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌦𑍍𑌗𑍃𑌹𑌮𑍍 । 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑍀 । 𑌕𑍍𑌷𑌯𑌂 𑌨𑌿𑌵𑌾𑌸𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂 𑌜𑌿𑌨𑍍𑌵𑌥 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌣𑌯𑌥 । '𑌆𑌪𑍋 𑌜𑌨𑌯𑌥𑌾 𑌚 𑌨𑌃' । 𑌹𑍇 𑌆𑌪𑌃 ! 𑌯𑍇𑌨 𑌚 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃 𑌨𑌃 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾𑌕𑌂 𑌜𑌨𑌯𑌥 𑌸𑌮𑍍𑌪𑌾𑌦𑌯𑌥𑍇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃 —

'𑌆𑌪𑍋𑌹𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌸𑍁𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌨𑌵𑌪𑌾𑌦𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇 । 𑌪𑌾𑌦𑍇𑌪𑌾𑌦𑍇 𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍇𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌹𑌤𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌪𑍋𑌹𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌰𑌪𑍍𑌯𑍇𑌵 — '𑌆𑌪𑍋𑌹𑌿𑌷𑍍𑌠𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌰𑍍𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 । 𑌆𑌪𑍋 𑌵𑍈 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌃 । 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌭𑌿𑌰𑍇𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑌾𑌵𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍇𑌨𑌾𑌚-

---

உங்களுடைய. தஸ்மை = அந்த ரஸத்தை, அரம் = வேண்டும் வரை, கமாம = அடையக்கடவோம். 'யஸ்யக்ஷயாயஜிந்வத'. யஸ்ய = எந்த ரஸத்தால், க்ஷயாய = எங்களுடைய நிவாஸத்தை, 'க்ருஹத்தை', ஜிந்வத = ப்ரீதியை அடைவிக்கின்றீர்களோ. 'ஆபோஜநயதாசந:'. ஆப: = ஹே ஜலங்களே! எந்த ரஸத்தினால் புத்ரன் முதலிய ப்ரஜைகளை, ந: = எங்களுக்கு, ஜநயத = உண்டு பண்ணுகிறீர்களோ, அந்த ரஸத்தை அடையக்கடவோம்.

வ்யாஸர்:—'ஆபோஹிஷ்ட' முதலிய மந்த்ரங்கள் மிக ப்ரஸித்தமாகியவைகள். அவை ஒன்பது பாதங்களுடையவை. ஒவ்வொரு பாதத்திலும் ஜலத்தை ப்ரோக்ஷிக்கவும். ப்ரோக்ஷிப்பவன் ப்ரம்ஹஹத்யையையும் போக்குகிறான்.

ச்ருதியும் :—'ஆபோஹிஷ்ட' முதலியவையால் ஜலத்தை ப்ரோக்ஷித்துக்கொள்ளவேண்டும். ஜலங்கள் ஸர்வதேவதைகளாயுமுள்ளன. தேவதைகளால் தன்னைச் சுத்தனாக்குகின்றனர். இவ்விதம் சொல்லிய விதிப்படி மார்ஜனம்செய்துகொண்டு, பிறகு 'ஸூர்யச்ச' என்ற மந்த்ரத்தால் ஜலத்தைப் பருகவேண்டும்.

𑌦𑌿𑌵𑌾 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑌪𑌃 𑌪𑌿𑌬𑍇𑌤𑍍 । 𑌤𑌥𑌾𑌚 𑌶𑍌𑌨𑌕𑌃—

'𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑍇𑌨 𑌸𑌾𑌯𑌂𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌪𑌃 𑌪𑌿𑌬𑍇𑌤𑍍 ।
𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌃𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌪𑌿𑌬𑍇𑌦𑌪𑌃 ॥
𑌆𑌪𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌨𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇𑌨 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌹𑍍𑌨𑍇 𑌤𑍁 𑌜𑌲𑌂 𑌪𑌿𑌬𑍇𑌤𑍍 ।
𑌅𑌬𑍍𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌯𑍇𑌤𑍍 𑌕𑍁𑌶𑌵𑌾𑌰𑌿𑌣𑌾' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌸𑌾𑌯𑌮𑌗𑍍𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌸𑍍𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑌪𑌃 𑌪𑌿𑌬𑍇𑌤𑍍 । 𑌆𑌪𑌃𑌪𑍁𑌨𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌹𑍍𑌨𑍇 𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑌾𑌚𑌮𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌤𑌤𑌸𑍍𑌸𑍁𑌰𑌭𑌿𑌮𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌚 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌨𑌂 𑌤𑍁 𑌕𑍁𑌶𑍋𑌦𑌕𑍈𑌃 । 𑌋𑌗𑍍𑌭𑌿𑌰𑍍𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌭𑌿𑌰𑍍𑌯𑌥𑌾𑌶𑌾𑌖𑌂 𑌤𑍁 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌨𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌬𑍋𑌧𑌾𑌯𑌨𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌅𑌥𑌾𑌤𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑍋𑌪𑌾𑌸𑌨𑌵𑌿𑌧𑌿𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌸𑍍𑌤𑍀

அவ்விதமே,

சௌனகர் :— 'அக்னிஶ்ச' என்ற அனுவாகத்தால், மாலையில் ஜலத்தைப் பருகவும். 'ஸூர்யஶ்ச' என்ற அனுவாகத்தால் காலையில் ஜலத்தைப் பருகவும் 'ஆப: புனந்து' என்ற அனுவாகத்தால் மத்யாஹ்னத்தில் ஜலத்தைப் பருகவும். பிறகு சுத்தங்களான, அபலிங்கங்களான = 'ஆபோ ஹிஷ்ட' முதலிய தான மந்த்ரங்களால் குச ஜலத்தால் ப்ரோக்ஷணம் செய்யவும்.

வ்யாஸரும் :— மாலையில் 'அக்னிஶ்ச' என்றும், காலையில் 'ஸூர்யஶ்ச' என்றும், மத்யாஹ்னத்தில் 'ஆப: புனந்து' என்றும் மந்த்ரத்தால் ஜலத்தைப் பருகவேண்டும். பிறகு இருமுறை ஆசமனம் செய்யவும். பிறகு 'ஸுரபிமதீ' என்ற ருக்காலும், 'ஹிரண்யவர்ணா:' என்பது முதலாகிய ருக்குகளாலும், குசோதகங்களால் மார்ஜனத்தை, அவரவர் சாகையில் சொல்லியபடி செய்யவேண்டும்.

போதாயனரும் :— இனி ஸந்த்யோபாஸனத்தின் விதியைச்

𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌗𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍋𑌽𑌭𑌿𑌷𑌿𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑌿𑌤𑌪𑌾𑌣𑌿𑌪𑌾𑌦𑍋𑌽𑌪 𑌆𑌚𑌮𑍍𑌯𑌾𑌬𑍍𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌾𑌮𑌨𑍍𑌯𑍁𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌸𑌾𑌯𑌮𑌪𑌃 𑌪𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌾𑌮𑌨𑍍𑌯𑍁𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌃 𑌸 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌪𑌾𑌣𑌿𑌨𑌾 𑌸𑍁𑌰𑌭𑌿𑌮𑌤𑍍𑌯𑌾𑌽𑌬𑍍𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌾𑌭𑌿𑌰𑍍𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌪𑌾𑌵𑌮𑌾𑌨𑍀𑌭𑌿𑌰𑌨𑍍𑌯𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍈𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑍋𑌽𑌪𑌿—

‘𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑍇𑌨 𑌅𑌪𑌃 𑌪𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌃 । 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌯𑍇𑌤𑍍 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌕𑌰𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃 ॥ 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍 𑌸𑍁𑌰𑌭𑌿𑌮𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌚 𑌆𑌪𑍋𑌹𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 । 𑌪𑍍𑌰𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌷𑌿𑌚𑍍𑌯 𑌆𑌰𑌭𑍇𑌤 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌚𑍋𑌦𑌿𑌤𑌮𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌸𑍁𑌰𑌭𑌿𑌮𑌤𑍀 = 𑌦𑌧𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌵𑍍𑌣𑍍𑌣 𑌇𑌤𑌿 𑌋𑌕𑍍 । ‘𑌦𑌧𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌵𑍍𑌣𑍍𑌣𑍋 𑌅𑌕𑌾𑌰𑌿𑌷𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸𑍁𑌰𑌭𑌿𑌮𑌤𑍀𑌮𑍃𑌚𑌂 𑌵𑌦𑌤𑌿 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌵𑍈 𑌸𑍁𑌰𑌭𑌯𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑍇𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍍𑌧𑌤𑍍𑌤𑍇’ 𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇𑌃 ॥

சொல்லுகிறோம். புண்யதீர்த்தத்தை அடைந்து, சுத்தனாய், ஸ்நானம் செய்தவனாய், கைகால்களை அலம்பியவனாய், ஆசமனம் செய்து, ஆபோஹிஷ்டாதி மந்த்ரங்களால் ப்ரோக்ஷித்து, 'அக்னிஸ்ச' என்ற மந்த்ரத்தால் மாலையிலும், ஸூர்யஸ்ச என்பதால் காலையிலும் ஜலத்தைப்பருகி, பவித்ரமணிந்த கையால், ததிக்ராவ்ண்ண:, ஆபோஹிஷ்ட, ஹிரண்யவர்ண:, பவமான: என்ற மந்த்ரங்களாலும், மற்றப் பவித்ரமந்த்ரங்களாலும் தன்னைப்ரோக்ஷித்துப பரிசுத்தனாகிறான்.

பிதாமஹரும்:— ப்ராம்ஹணன் பவித்ரமணிந்தகையுடன் கவனமுள்ளவனாய், 'ஸூர்யஸ்ச' என்ற அநுவாகத்தால் ஜலத்தைப்பருகி, பிறகு 'ஸுரபிமதீ'யாலும், 'ஆபோஹிஷ்ட' முதலியவையாலும் ப்ரோக்ஷிக்கவேண்டும் ப்ரதக்ஷிணமாய்ச் சுற்றிப் பிறகு வேதம் விதித்ததைச் செய்ய ஆரம்பிக்கவேண்டும். ஸுரபிமதீ=ததிக்ராவ்ண்ண: என்ற ருக்கு. அவ்விதம் ச்ருதியுள்ளது.

𑌭𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑌃—

'𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍 𑌋𑌷𑌿 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌛𑌨𑍍𑌦𑌃 । 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌯𑍋𑌗𑍋𑌽𑌪𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌶𑌨𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌂𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌋𑌷𑌿𑌰𑌗𑍍𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌾 𑌵𑌾𑌮𑌨𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌵𑌾 । 𑌛𑌨𑍍𑌦𑍋 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌽𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍁𑌦𑍀𑌰𑌿𑌤𑌃 ॥ 𑌆𑌪𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌨𑍍𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑍇𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌋𑌷𑌯𑌃 । 𑌛𑌨𑍍𑌦𑍋𑌽𑌨𑍁𑌷𑍍𑌟𑍁𑌬𑍍𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌽𑌽𑌪𑍋 𑌬𑍃𑌹𑌸𑍍𑌪𑌤𑌿𑌰𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌾 ॥ 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌯𑍇𑌤𑍍 𑌦𑌧𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌵𑍍𑌣𑍇𑌤𑍍𑌯𑍃𑌚𑌾 । 𑌆𑌪𑍋𑌹𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿𑌸𑍃𑌭𑌿𑌃 𑌋𑌗𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌸𑌕𑍁𑌶𑍈𑌰𑍍𑌜𑌲𑌬𑌿𑌨𑍍𑌦𑍁𑌭𑌿𑌃 ॥ 𑌦𑌧𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌵𑍍𑌣𑍇𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌮𑌦𑍇𑌵 𑌋𑌷𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌃 । 𑌛𑌨𑍍𑌦𑍋𑌽𑌨𑍁𑌷𑍍𑌟𑍁𑌬𑍍𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑍇𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌣𑍇 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾𑌃 ॥ 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌤𑌤 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌷𑌿𑌞𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌸𑌮𑌨𑍍𑌤𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌚𑌰𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌦𑍇—

'𑌪𑌾𑌦𑍌 𑌹𑌸𑍍𑌤𑍌 𑌚 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑍍𑌯𑌾𑌚𑌮𑍍𑌯 𑌬𑌦𑍍𑌧𑌶𑌿𑌖𑌃 𑌶𑍁𑌚𑌿𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑌾𑌯𑌮𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑍍𑌯 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑍋𑌪𑌾𑌸𑌨𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌬𑍍𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑍈𑌰𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌷𑌿𑌚𑍍𑌯 𑌸𑌮𑌨𑍍𑌤𑌤𑌃 ।

பரத்வாஜர் :—'ஸூர்யஶ்ச' என்ற அனுவாகத்திற்கு, அக்னி ருஷி, காயத்ரம் சந்தஸ், ஸூர்யன் தேவதை, ஜலப்ராசனத்தில் விநியோகம். இவ்விதமறிந்து பருகவும். 'அக்னிஶ்ச' என்பதற்கு ஸூர்யன், அல்லது வாமனன் ருஷி, காயத்ரம் சந்தஸ், அக்னி தேவதை. 'ஆப:புனந்து' என்பதற்கு விச்வேதேவர்கள் ருஷிகள், அனுஷ்டுப சந்தஸ், அப்புகள் அல்லது ப்ருஹஸ்பதி தேவதை. பிறகு 'ததிக்ராவ்ணை:' என்ற ருக்கினாலும் ஆபோ ஹிஷ்ட முதலிய மூன்று ருக்குகளாலும் குசஜலங்களால் தன்னை ப்ரோக்ஷிக்கவேண்டும். 'ததிக்ராவ்ணை:' என்பதற்கு வாம தேவர் ருஷி, அனுஷ்டுப் சந்தஸ், விச்வேதேவர்கள் தேவதை, ப்ரோக்ஷணத்தில் விநியோகம். பிறகு சேர்க்கப்பட்ட வ்யாஹ்ருதிகளால் தன்னை ஜலத்தால் சுற்றவேண்டும்.

சர்யாபாதத்தில் :— கால் கைகளை அலம்பி, ஆசமனம் செய்து, சிகையைக் கட்டி, சுத்தனாய், ப்ராணாயாமம் செய்து, ஸங்கல்பித்து, ஸந்த்யோபாஸநம் செய்யவும். ஆபோஹிஷ் டாதிகளால் ப்ரோக்ஷித்து, வ்யாஹ்ருதிகளால் ஜலத்தால்

𑌪𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌽𑌚𑌮𑍍𑌯 𑌦𑌧𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌵𑍍𑌣𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌷𑌿𑌚𑍍𑌯 𑌚' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌽𑌪𑌿—

'𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌛𑌨𑍍𑌦𑍋 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌸𑌵𑌿𑌤𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌚𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌋𑌷𑌿𑌰𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌃 ॥ 𑌦𑌧𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌵𑍍𑌣𑍋𑌽𑌨𑍁𑌷𑍍𑌟𑍁𑌬𑍍𑌵𑌾𑌮𑌦𑍇𑌵 𑌋𑌷𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌃 । 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑍇𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌦𑌧𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌛𑌨𑍍𑌦𑍋𑌗𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌚𑌮𑌨𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍌 𑌗𑍌𑌤𑌮𑍇𑌨𑍋𑌕𑍍𑌤𑍌 '𑌅𑌹𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌾𑌽𑌽𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍁𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌃 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌾 𑌵𑌰𑍁𑌣𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍁𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌸𑌾𑌯𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌤𑍁— '𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌾 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍁𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍁𑌪𑌤𑌯𑌶𑍍𑌚' । 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌾𑌮 𑌅𑌹𑍍𑌨𑍋𑌽𑌧𑌿𑌪𑌤𑌿𑌃 𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌵𑌰𑍍𑌤𑍀 𑌦𑍇𑌵𑌃 । 𑌅𑌹𑍍𑌨𑌿 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌾𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌂 𑌤𑌦𑌧𑍀𑌨𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌨𑌾 । 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍁𑌃 𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌃 𑌤𑌦𑌧𑍀𑌨𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌾𑌪𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍇𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌨𑌾 । 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍁𑌪𑌤𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍁𑌃 𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌃 𑌪𑌤𑌿𑌃 𑌨𑌿𑌯𑍋𑌜𑌕𑌃 𑌯𑍇𑌷𑌾𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌤𑌾𑌨𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿-

---

தன்னைச்சுற்றி, மந்த்ரத்துடன் ஜலத்தைப் பருகி, 'ததிக்ரா' முதலிய மந்த்ரங்களால் ப்ரோக்ஷித்து, ஜலத்தால் தன்னைச சுற்றவும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும் :— 'ஸூர்யஶ்ச' என்ற அனுவாகத்திற்குக காயத்ரம சந்தஸ், ஸவிதா தேவதை, அக்னி ருஷி. 'ததிக்ரா' என்ற ருக்குககு அனுஷ்டுப சந்தஸ், வாமதேவர் ருஷி, விச்வேதேவர் தேவதை, அலலது, ததிகராவா தேவதையாம.

சந்தோகர்களுக்கு ஆசமன மந்த்ரங்கள் கௌதமரால் சொல்லப்பட்டுள்ளன— 'அஹஶ்ச + புநாது' என்று காலையில், 'ராத்ரிஶ்ச + புநாது' என்று மாலையில் என்று.

மந்த்ரங்களின் அர்த்தமோவெனில்—

'ஸூர்யஶ்ச + மன்யுபதயஶ்ச'. ஸூர்யன் என்பவர், பகலுக்கு அதிபதியும் மண்டலத்தினுள்ளிருப்பவருமான தேவன். பகலில் செய்யப்போகும் கர்மங்கள் அவருக்கு அதீனமானதால் அவரைப்பற்றி ப்ரார்த்தனை. மன்யு என்பது க்ரோதம. பாபத்தில் ப்ரவ்ருத்தி அவனதீனமானதால் அவனைப்பற்றி ப்ரார்த்தனை.

யாணி மந்யுபதய: । தைஶ்சக்ஷுராதீந்த்ரியபடிஶைர் வி-ஷயரூபதுஷ்டமீநஸ்தாநேஷு ஸ்வஸ்யாகர்ஷணாபாவாய தத்விஷயப்ரார்த்தநா । சகாரௌ ஸமுச்சயார்த்தௌ । 'மந்யுக்ருதேப்ய: பாபேப்யோ ரக்ஷந்தாம்' । 'காம ஏஷ க்ரோத ஏஷ ரஜோகுணஸமுத்பவ: । மஹாஶநோ மஹாபாப்மா வித்த்யேநமிஹ வைரிணம்' இத்யாதிஶாஸ்த்ரப்ரஸித்தக்ரோதாக்யமந்யுக்ருதேப்ய: தந்நிமித்தேப்ய: பாபேப்ய: ஸர்வேப்யோ ரக்ஷந்தாம் மா = மாம் । யதாऽஹம் மந்யுபவஶோ பூத்வா பாபம் ந கரிஷ்யாமி, ததா ஸூர்யாதயோ ரக்ஷந்த்வித்யர்த்த: । கிஞ்ச 'யத்ராத்ர்யா பாபமகார்ஷம்' । ராத்ர்யா = ஸப்தம்யர்த்தே த்ருதீயா । ராத்ராவித்யர்த்த: । யத்வா ராத்ரிஶப்தேந ததபிமாநிநீ தேவதோச்யதே । ராத்ர்யபிமாநிந்யா தேவதயா ப்ரேரிதஸ்ஸந் யத்பாபம் ராத்ரௌ க்ருதவாநஸ்மி । ததேவ ஸாதநதோ விஶிநஷ்டி— 'மநஸா வாசா ஹஸ்தாப்யாம்' । பத்ப்யாமுதரேண

மன்யுபதயஶ்ச = மன்யுவென்கிற க்ரோதம பதி = ஏவுகின்றவன் எந்த இந்த்ரியங்களுக்கோ அந்த இந்த்ரியங்கள் மன்யுபதிகள் எனப்படுகின்றன. அந்தக்கண் முதலிய இந்த்ரியங்களாகிய தூண்டிகளால், விஷயங்களாகிய கொடிய வஸ்தானங்களில், தன்னை இழுக்காமலிருப்பதற்காக அவைகள் விஷயமான ப்ரார்த்தனை. சகாரம் சேர்ப்பதற்காக. 'மன்யுக்ருதேப்ய: பாபேப்யோ ரக்ஷந்தாம்'. 'காமஏஷ க்ரோதஏஷ:' என்பது முதலிய சாஸ்த்ரங்களால் ப்ரஸித்தனை, க்ரோதமெனும் மன்யுவினால் செய்யப்பட்ட, அவனை நிமித்தமாயுடைய பாபங்கள் எல்லாவற்றினின்றும் என்னைக் காக்கவேண்டும். எவ்விதம் நான் மன்யுவுக்கு அதீனனுகிப் பாபத்தைச் செய்யாமலிருப்பேனே அவ்விதம் ஸூர்யன் முதலியவர்கள் என்னைக் காக்கவேண்டும் என்பது பொருள். இனியும்,—'யத்ராத்ரியாபாபமகார்ஷம்'. ராத்ர்யா = ராத்ரியில். அல்லது, ராத்ரி சப்தத்தால் அதற்கு அபிமானினியான தேவதை சொல்லப்படுகிறது ராத்ர்யபிமானினியான தேவதையால் ஏவப்பட்டவனுய், எந்தப் பாபத்தை ராத்ரியில் செய்தேனே, அதையே ஸாதனங்களால் விசேஷிக்கின்றுன்,

शिश्ने'ति । मनसा परहिंसादिचिन्तनेन, वाचा अनृतभाषणादिभिः, हस्ताभ्यां ब्राह्मणावगूरणादिभिः, पद्भ्यां अनाक्रमितव्यकलिङ्गदेशाद्याक्रमणादिभिः, उदरेण अभक्ष्यभक्षणादिभिः, शिश्ना शिश्नेन । सुपां सुलुगित्याकारः । अगम्यागमनादिभिः, उपलक्षणत्वादिन्द्रियैश्च यत्पापमकार्षम्, । 'रात्रिस्तदवलुम्पतु' = रात्र्यभिमानिनी देवता अग्निचन्द्रौ वा तत्सर्वमवलुम्पतु हिनस्तु विनाशयतु । 'यच्च किञ्च दुरितं मयि । इदमहं माममृतयोनौ । सूर्ये ज्योतिषि जुहोमि स्वाहा' । इह जन्मनि जन्मान्तरे वा कृतं यत्किञ्चनापि दुरितं पापराशिः मयि वर्तते, इदं पापजातं सर्वं मां चास्य पापस्य कर्तारं लिङ्गशरीराभिमानिनं अमृतयोनौ अमृतं तदेव योनिश्चेत्यमृतयोनिः । तस्मिन्नृते अमरण पदे नित्ये योनौ सर्वकारणे सूर्ये = सुष्ठु सर्वं प्रेरयतीति सूर्यः, तस्मिन्नादि

'மனஸாவாசா + சிச்ஞா' என்று மனதினல் பிறருக்கு ஹிம்ஸை முதலியதைச் சிந்திப்பதால், வாக்கினல் பொய் பேசுவது முதலியவையால், ஹஸ்தங்களால் ப்ராம்ஹணனை அடிப்பதற்குக் கையை ஓங்குவது முதலியவையால், கால்களால் செல்லக்கூடாத கலிங்கதேசம் முதலியதைச் செல்வதால், வயிற்றினல் நிஷித்த பக்ஷணம் முதலியவையால், சிச்ஞா = சிச்னத்தால் அகம்யாகமனம் முதலியவைகளால், உபலக்ஷணமானதால் மற்ற இந்த்ரியங்களாலும், எந்தப் பாபத்தைச் செய்தேனே, 'ராத்ரிஸ்ததவலும்பது' = ராத்ர்யபிமானினியான தேவதை, அல்லது அக்னி சந்த்ரர்கள் அது முழுவதையும், அவலும்பது = அகற்றவேண்டும். 'யத்கிஞ்சதுரிதம்மயி + ஜுஹோமிஸ்வாஹா'. இந்த ஜன்மத்தில், ஜன்மாந்தரத்திலோ செய்யப்பட்ட எந்த துரிதம் = பாபக் குவியல் என்னிடம் இருக்கின்றதோ இந்தப்பாபக் குவியல் முழுவதையும், இந்தப்பாபத்தைச் செய்தவனும், லிங்கசரீராபிமானியுமான என்னையும், அம்ருதயோநௌ = மரணதர்மமற்றதும், ஸர்வகாரணமுமான, ஸூர்யே = நன்றாய் ப்ரேரணம் செய்வது

த்யாத்மகே ஜ்யோதிஷி ஸ்வயம்ப்ரகாஶபோதைகதாநே ஆத்மநி அஹம் ஜுஹோமி ப்ரக்ஷிபாமி । ஆத்மவஹ்நௌ ப்ரக்ஷிப்தே தேநாக்நிநா பூர்வோக்தம் பாபம் ஸர்வம் பஸ்மீகரோமீதி பாவ: ॥

அக்நிஶ்சேத்யஸ்ய ஸூர்யஶ்சேத்யநேந ஸமாநோऽர்த: । அயமத்ர விஶேஷ: । அக்நி: ராத்ர்யதிபதி: । 'யதஹ்நா' 'அஹஸ்ததவலும்பது' இத்யத்ர ச அஹ்ந: பதிராதித்யோ அஹ இத்யுச்யதே । 'ஸத்யே ஜ்யோதிஷீ'தி ஸத்யஸ்வபாவே ஜ்யோதிஷீதி ॥

'ஆப: புநந்த்வி'தி—ஆப: அபிமந்த்ரிதா: । புநந்து= ஶோதயந்து ப்ருதிவீம் । ப்ருதிவ்யம்ஶஸ்ய ஆதிக்யாத் ப்ருதிவீஶப்தேந ஸ்தூலஶரீரமுச்யதே । ப்ருதிவீ பூதா = பூதம் ஶரீரம், லிங்கஶரீராபிமாநிநம் மாம் புநந்து । தத்ர ராகத்வேஷபாபாதிமலநிராஸேந ஶோ

மான, ஆதித்யஸ்வரூபமான, ஜ்யோதிஷி=ஸ்வயம ப்ரகாச போதமயமான ஆத்மாவில், ஜுஹோமி = நான் சேர்க்கிறேன். ஆத்மாக்னியில் சேர்த்து அந்த அக்னியால் முன் சொல்லிய பாபம் முழுவதையும் பஸ்மமாக்குகின்றேன் என்பது பொருள்.

'அக்னிஶ்ச' என்கிற மந்த்ரத்திற்கும் அர்த்தம 'ஸூர்யஶ்ச' என்பதற்குப் போலவே. இது மட்டில் விசேஷம். அக்னி: என்பதற்கு ராத்ரியின் அதிபதி என்று பொருள். 'யதஹ்நா', 'அஹஸ்ததவலும்பது' என்றவைகளிலும், பகலுக்குப்பதியாகிய ஆதித்யன் 'அஹ:' எனப்படுகிறான். 'ஸத்யேஜ்யோதிஷி' என்பதற்கு ஸத்ய ஸ்வபாவமான ஜ்யோதிஸ்ஸில் என்பது பொருள்.

'ஆப: புனந்து' என்பதின்பொருள். ஆப: = அபிமந்த்ரிக்கப்பட்ட ஜலங்கள், புனந்து = சுத்திசெய்யவேண்டும். ப்ருதிவீம் = ப்ருதிவியை. பூமியின் அம்சம் அதிகமுள்ளதால், ப்ருதிவீ சப்தத்தால் ஸ்தூலசரீரம் சொல்லப்படுகிறது. ப்ருதிவீபூதா = சுத்தமாக்கப்பட்ட சரீரமானது, மாம்=லிங்கசரீராபிமானியான என்னைச் சுத்தம் செய்யவேண்டும். லிங்கசரீரத்திலுள்ள ராகம், த்வேஷம், பாபம் முதலிய மலங்களைப் போக்குவதால் சுத்தம்

यथा । 'पुनन्तु ब्रह्मणस्पतिः' । बहुवचनस्य ए-
कवचनम् । ब्रह्मणस्पतिश्च भगवान् पुनातु । परं
ब्रह्म विशुद्धं पुनातु । प्रथमैकवचनस्याकारः ।
वेदो वा ब्रह्म । यदुच्छिष्टम् = अशुचित्वकरं मलादि,
यच्चाभोज्यं पतितान्नादि, यद्वा मत्संबन्धि दुश्चरि-
तं परदारगमनादिकम्, तन्निमित्तं सकलपापजातं पु-
नन्त्वापः । असतां च द्रव्यप्रतिग्रहनिमित्तं पापं
शोधयन्तु नाशयन्तु । सर्वपापशून्यं मां
स्वाहा = प्रक्षिपामि निरस्तसमस्तदोषे परमात्मनि
एकीकरोमीत्यर्थः ॥

अत्र विष्णुः—

'जान्वोरुपरिष्टात्तु शुष्कवासाः स्थितो जले । सन्ध्याचमनं कुर्वन् शुचिः स्यादशुचिः स्वयम्' इति ॥

செய்யவேண்டும். புனந்துப்ரம்ஹணஸ்பதி:=ப்ரம்ஹாவிற்குப் பதியாகிய பகவானும் சுத்தி செய்யவேண்டும். எங்கும் சுத்தமான பரப்ரம்ஹமும் சுத்தி செய்யவேண்டும். ப்ரம்ஹ சப்தத்தால் வேதமும் சொல்லப்படலாம் யதுச்சிஷ்டம்=அசுத்தியைச் செய்யும் மலம் முதலியது எதுவோ, அபோஜ்யம்=புஜிக்கத்தகாத பதிதாத்யன்னம் முதலியது எதுவோ, என்னைச் சேர்ந்த, துச்சரிதம்=பரதாரகமனம முதலியது எதுவோ, அந்த நிமித்தமாய் உள்ள ஸகல பாபராசியையும ஜலங்கள் சோதிக்கவேண்டும். அஸத்துக்களின் த்ரவ்யத்தை ப்ரதிக்ரஹித்ததாலுண்டாகிய பாபத்தையும் போக்கவேண்டும. ஸகல பாபங்களும் மற்ற என்னை, ஸ்வாஹா=சேர்க்கிறேன், ஸகலவித தோஷங்களையும் மற்ற பரமாத்மாவினிடத்தில் ஒன்று சேர்க்கிறேன், என்பது பொருள். இங்கு,

விஷ்ணு :– உலர்ந்த வஸ்த்ரத்தைத் தரித்தவன், முழங்கால்களுக்கு மேலான ஜலத்தில் நின்று, ஸந்த்யாவந்தனம், ஆசமனம் இவைகளைச்செய்தால், தான் சுத்தனாயினும் அசுத்தனாவான்.

मन्त्राचमनानन्तरं नारायणस्य विशेषमाह—

'स्पृष्ट्वा चाभिष्टुता तोयं मन्त्रेण ब्रह्ममुखेन तु । आपोहिष्ठेति सूक्तेन दर्भैर्मार्जनमाचरेत्' इति ॥ अभिष्टुत् = ओङ्कारः । ब्रह्ममुखमपि मनुनोक्तम्— 'ओङ्कारपूर्विकास्तिस्रो महाव्याहृतयोऽव्ययाः । त्रिपदा चैव गायत्री विज्ञेया ब्रह्मणो मुखम्' इति । तेन तोयं स्पृष्ट्वा तेन तोयेन आपोहिष्ठेति सूक्तेन दर्भैर्मूर्ध्नि मार्जनमाचरेदित्यर्थः ॥

कात्यायनस्तु— 'शिरसो मार्जनं कुर्यात् कुशैः सोदकबिन्दुभिः । प्रणवो भूर्भुवस्स्वश्च गायत्री च तृतीयका ॥ अब्दैवतं त्र्यृचं चैव चतुर्थमिति मार्जनम्' इति ॥

मन्त्राचमनानन्तरप्रोक्षणं बहुस्मृत्यनुरोधात् शिष्टाचाराच्च [illegible]

மந்த்ராசமனத்திற்குப்பிறகு விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

நாராயணர்:— அபிஷ்டுத்தினாலும், ப்ரம்ஹமுகத்தாலும் ஜலத்தைத்தொட்டு, 'ஆபோஹிஷ்ட' என்ற ஸூக்தத்தினால், தர்ப்பங்களால் சிரஸ்ஸில் ப்ரோக்ஷணம் செய்யவேண்டும். அபிஷ்டுத் = ஓங்காரம். ப்ரம்ஹமுகமும் மனுவினால் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஓங்காரத்தை முதலிலுடைய மூன்று மஹாவ்யாஹ்ருதிகளும, மூன்று பாதங்களுடைய காயத்ரியும் ப்ரஹ்மத்தின் முகம எனப்படுகிறது. அதனால் ஜலத்தைத்தொட்டு, அந்த ஜலத்தால் 'ஆபோஹிஷ்ட' என்ற ஸூக்தத்தினால், தர்ப்பங்களால் தலையில் மார்ஜனம் செய்யவேண்டுமென்று பொருள்.

காத்யாயனரோவெனில்:- "ஜலத் திவலைகளுடன்கூடிய குசங்களால் சிரஸ்ஸுக்கு ப்ரோக்ஷணம் செய்யவேண்டும். ப்ரணவம், பூர்ப்புவஸ்ஸுவ:, காயத்ரீ மூன்றாவது, ஆபோஹிஷ்டாதி மூன்று ருக்குகள் நான்காவது, இவை மார்ஜனமந்த்ரங்கள்" என்றார்.

மந்த்ராசமனத்திற்குப்பிறகு செய்யப்படும் ப்ரோக்ஷணமானது, அநேக ஸ்ம்ருதிகளை அனுஸரிப்பதாலும், சிஷ்டா

𑌭𑌿𑌃 𑌅𑌵𑌶𑍍𑌯𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥ 𑌅𑌧𑌿𑌕𑌂 𑌤𑍁 𑌯𑌥𑌾𑌸𑍍𑌵𑌾𑌚𑌾𑌰𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥

𑌅𑌸𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌃 — '𑌦𑌧𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌵𑍍𑌣𑍍𑌣𑍋 𑌅𑌕𑌾𑌰𑌿𑌷𑌮𑍍' । 𑌦𑌧𑌿 𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌦𑌧𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌵𑌾 । 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌾𑌮𑌕𑍋 𑌦𑌧𑌿𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌦𑍇𑌵(𑌤𑌾)𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌃 । 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑍇 । 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌅𑌕𑌾𑌰𑌿𑌷𑌂 = 𑌅𑌹𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑍃𑌤𑌵𑌾𑌨𑌸𑍍𑌮𑌿 । 𑌕𑍀𑌦𑍃𑌶𑌸𑍍𑌯? 𑌜𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 = 𑌜𑌯𑌶𑍀𑌲𑌸𑍍𑌯, 𑌅𑌶𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 = 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿𑌨𑌃, 𑌵𑌾𑌜𑌿𑌨𑌃 = 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌵𑌤𑌃 । 𑌸 𑌦𑍇𑌵𑌃 𑌨𑌃 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾𑌕𑌂 𑌮𑍁𑌖𑌾 = 𑌮𑍁𑌖𑌂, 𑌸𑍁𑌰𑌭𑌿 𑌕𑌰𑌤𑍍 = 𑌕𑌰𑍍𑌪𑍂𑌰𑌾𑌦𑌿𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌸𑌮𑍍𑌪𑌾𑌦𑌨𑍇𑌨 𑌸𑍁𑌗𑌨𑍍𑌧𑍋𑌪𑍇𑌤𑌂 𑌕𑌰𑍋𑌤𑍁 । 𑌨𑌃 = 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾𑌕𑌂, 𑌆𑌯𑍂𑌂𑌷𑌿 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌾𑌰𑌿𑌷𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌧𑌯𑌤𑍍𑌵𑌿'𑌤𑌿 । 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌹𑍇𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍂𑌯𑌤𑍇 '𑌦𑌧𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌵𑍍𑌣𑍍𑌣𑍋 𑌪𑍁𑌨𑌾𑌤𑍀'𑌤𑌿 ॥

𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌨𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌃 — '𑌜𑌲𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌤𑌥𑌾

சாரத்தாலும், ஸுரபிமதீ, 'ஆபோஹிஷ்ட' முதலிய மூன்று ருக்குகள் இவைகளால் அவச்யம் செய்யவேண்டும். இதைவிட அதிகமானால் அதை அவரவர் ஆசாரப்படி க்ரஹிக்கவும்

இதன் அர்த்தமோவென்னில்— 'ததிக்ராவ்ண்ணோ அகாரிஷம்'. தயிரை அடைவதால் 'ததிக்ராவா' என்று பெயருள்ள, தயிரில் ப்ரீதியுள்ள ஒரு தேவன், அக்னி என்கின்றனர் சிலர். அந்தத் தேவனுக்கு, அகாரிஷம்=நான் கர்மத்தைச் செய்தவனாய் ஆகின்றேன். எவ்விதமாகியவனுக்கு? ஜிஷ்ணோ:=ஜயசீலனுக்கு, அச்வஸ்ய=வ்யாபித்தவனுக்கு, வாஜிந:=அன்னமுடையவனுக்கு. அந்தத்தேவன், ந:=எங்களுடைய, முகா=முகத்தை, ஸுரபிகரத்=கர்ப்பூரம் முதலிய நல்வாஸனையுள்ள த்ரவ்யஸம்பத்தைக் கொடுப்பதால் நல்வாஸனையுள்ளதாய்ச் செய்யவேண்டும். ந:=எங்களுக்கு, ஆயூம்ஷிச=வாழ்நாட்களையும், ப்ரதாரிஷத்=வ்ருத்திசெய்யவேண்டும். சுத்திஹேதுத் தன்மையும் ச்ருதியால் தெரிகிறது, 'ததிக்ராவ்ண்ணோபுநாதி' என்று. மார்ஜனத்திற்குப்பிறகு,

ப்ரஜாபதி:—ஜலத்தால் நிறைந்த கையை மூக்கின் நுனியில்

𑌹𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌨𑌾𑌸𑌿𑌕𑌾𑌗𑍍𑌰𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌋𑌤𑌞𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌪𑌠𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑌜𑍍𑌜𑌲𑌂 𑌤𑍁 𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍌 𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌰𑍍𑌘𑍍𑌯𑌂 𑌨𑌿𑌵𑍇𑌦𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌶𑍌𑌨𑌕𑌃—

'𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌹𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌞𑍍𑌜𑌲𑌿𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌕𑌰𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌤𑍋𑌯𑌮𑌾𑌦𑌾𑌯 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌚𑌾𑌭𑌿𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌤𑌮𑍍 ।
𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌮𑍁𑌖𑌸𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌮𑌾𑌹 𑌹𑌾𑌰𑍀𑌤𑌃—

'𑌸𑌾𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌤𑌂 𑌤𑍋𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑍈𑌰𑌞𑍍𑌜𑌲𑌿𑌨𑌾 𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌃—

'𑌉𑌭𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌤𑍋𑌯𑌮𑌾𑌦𑌾𑌯 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑍁𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌃 । 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾 𑌹𑍍𑌯𑌾𑌪𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑌿𑌸𑌂𑌯𑍁-

---

வைக்கவும். 'ருதமச' என்ற மந்த்ரத்தைப்படித்து, அந்த ஜலத்தை பூமியில் விடவேண்டும்.

பிறகு ஸூர்யனின் பொருட்டு அர்க்யத்தைக் கொடுக்க வேண்டும். அதில்,

சௌனகர்:—வ்யாஹ்ருதியுடனும், காயத்ரியுடனும், ஸந்த்யையைக்குறித்து ஜலாஞ்ஜலியை விடவேண்டும்.

வ்யாஸரும்:— கைகளால் ஜலத்தை எடுத்து, காயத்ரியால் அபிமந்த்ரித்து, ஸூர்யனுக்கு எதிராய் நின்று கொண்டு, மூன்று தடவை ஆகாயத்தை உயர்த்திவிடவேண்டும்.

இங்கு விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

ஹாரீதர்:—காயத்ரியால் அபிமந்த்ரிக்கப்பட்ட ஜலத்தைப் புஷ்பங்களுடன் கூடியதாய் அஞ்ஜலியால் விடவேண்டும்.

பிதாமஹர்:—கவனமுடையவனாய், இரு கைகளாலும் ஜலத்தை எடுத்து, ப்ரணவ வ்யாஹ்ருதிகளுடன்கூடிய காயத்ரியால் அபிமந்த்ரிக்கப்பட்ட அந்த ஜலத்தை, ஸூர்யனுக்கு நேராய்

या ॥ [illegible] तिष्ठन्नूर्ध्वं त्रिः सन्ध्ययोः क्षिपेत्' इति ॥

सङ्ग्रहे—

'सूर्यायैव तु गायत्र्या त्रिसन्ध्यास्वञ्जलिं क्षिपेत् । प्रातर्मध्याह्नयोस्तिष्ठन् सायमासीन एव वा ॥ मन्देहानां वधार्थाय प्रक्षिपेदुदकाञ्जलीन् । प्रायश्चित्तार्थमाचम्य मुच्यते दोषहत्यया ॥ प्रणवव्याहृतीभिश्च कृत्वाऽऽत्मानं प्रदक्षिणम् । उपविश्य ततस्तिष्ठन् ध्यायेत्सन्ध्यां समाहितः' इति ॥

पारिजाते— 'ईषन्नम्रः प्रभाते तु मध्याह्ने तु ऋजुस्थितः । गायत्र्या प्रक्षिपेद्भूमौ सायं तूपविशन् भुवि ॥ गोशृङ्गमात्रमुद्धृत्य रविं दृष्ट्वा जलाञ्जलीन् । समौ पादौ समौ कृत्वा पार्ष्णी उद्धृत्य विक्षिपेत्' इति ॥

நின்றுகொண்டு, மூன்று தடவை, இரு ஸந்தயைகளிலும் உயர்த்திவிடவேண்டும்.

ஸங்க்ரஹம் :— மூன்று ஸந்த்யைகளிலும், ஸூர்யனின் பொருட்டு காயத்ரியால் அர்க்யத்தை விடவேண்டும். காலையிலும், மத்யாஹ்னத்திலும் நின்றுகொண்டும், மாலையில் உட்கார்ந்துகொண்டும விடவேண்டும். மந்தேஹர்கள் என்கிற ராக்ஷஸர்களின் வதத்திற்காக அஞ்ஜலியை விடவேண்டும் ப்ராயச்சித்தத்திற்காக ஆசமனம் செய்தால், ராக்ஷஸஹத்யாதோஷத்தால விடப்படுகிறான். ப்ரணவம், வ்யாஹ்ருதிகள் இவைகளால், தன்னை ப்ரதக்ஷிணம் செய்து, ஆசமனம செய்து, பிறகு நின்றவனாய், கவன முடையவனாய் ஸந்த்யையை த்யானிகக வேண்டும்.

பாரிஜாதத்தில் :— காலையில் கொஞ்சம் குனிந்து நிற்பவனுயும், மத்யாஹ்னத்தில் நேராய் நிற்பவனுயும், மாலையில் பூமியில் உட்கார்ந்தவனுயும், காயத்ரியால் அர்க்யத்தை விடவேண்டும். இரண்டு கால்களையும் ஸமமாய் வைத்துக்கொண்டு, குதிக்கால்களை உயர்த்தி, ஸூர்யனைப்பார்த்துக்கொண்டு, மாட்டின் கொம்பளவு தூக்கி அர்க்யத்தை விடவேண்டும்.

सङ्ग्रहेऽपि —

'उभौ हस्तौ युग्मतः कृत्वा पूरयेदुदकाञ्जलिम् । गोशृङ्गमात्रमुद्धृत्य जलमध्ये जलं क्षिपेत् ॥ जलेष्वर्घ्यं प्रदातव्यं जलाभावे शुचिस्थले । सम्प्रोक्ष्य वारिणा सम्यक् ततोऽर्घ्याणि प्रदापयेत् ॥ मुक्तहस्तेन दातव्यं मुद्रां तत्र न कारयेत् । तर्जन्यङ्गुष्ठयोगेन राक्षसी मुद्रिका स्मृता ॥ राक्षसीमुद्रिकादत्तं तत्तोयं रुधिरं भवेत्' इति ॥

भरद्वाजः —

'ततः प्रदक्षिणीकृत्य क्षितौ सम्प्रोक्षितेऽम्भसा । शुचौ च दर्भसंकुले वाग्यतः प्राङ्मुखः स्थितः ॥ दर्भान्धारयमाणस्तु स्थित्वात्मध्यानमाचरेत् । उपविश्य द्विराचम्य ग्रहादींस्तर्पयेत्ततः' इति ॥

योगयाज्ञवल्क्यः —

'बाह्यानि करणानि प्रत्याहृत्य शनैः करणं वा

ஸங்க்ரஹத்திலும் :— இரு கைகளையும் சேர்த்து ஒரு அஞ்ஜலி ஜலத்தைப் பூர்ணமாய்ச செய்யவும். பசுவின் கொம்பளவு உயர்த்தி ஜலத்தின் நடுவில் அர்க்யத்தை விடவும். ஜலத்தில் அர்க்யத்தை விடவேண்டும். ஜலமில்லாவிடில் சுத்தமான ஸ்தலத்தை ஜலத்தால் ப்ரோக்ஷித்து அந்த இடத்தில் அர்க்யங்களைக் கொடுக்கவேண்டும். கைகளைப் பிரித்தவனாய்க் கொடுக்கவேண்டும். அக்காலத்தில் முத்ரையைச் செய்யக்கூடாது. தர்ஜனீ விரல் பெருவிரல் இரண்டும் சேர்ந்தால் ராக்ஷஸீ முத்ரை எனப்படுகிறது. அந்த முத்ரையுடன் கொடுக்கப்பட்ட ஜலம் ரக்தமாய் ஆகும்.

பரத்வாஜர் :— பிறகு ப்ரதக்ஷிணம் செய்து, ஜலத்தால் ப்ரோக்ஷிக்கப்பட்டதும், சுத்தமும், தர்ப்பம் உள்ளதுமான ஸ்தலத்தில், மௌனியாய், கிழக்கு நோக்கியவனாய் நின்று, தர்ப்பங்களைத் தரித்தவனாய், ஆத்மத்யானம் செய்யவேண்டும். பிறகு, உட்கார்ந்து, இருமுறை ஆசமனம் செய்து, நவக்ரஹங்கள் முதலியவரைத் தர்ப்பிக்கவேண்டும்.

யோகயாக்ஞவல்க்யர் :— வெளியிலுள்ள இந்த்ரியங்களை

தநி ப்ரதிஷ்டாப்ய ஸ்படிகமணிகல்பே சித்தமுகுரே ப்ரதி பிம்பிதமாத்மாநம் உபாதிதோ நிஷ்க்ருஷ்ய ஸ்வமஹிம்நி ப்ரதிஷ்டிதம் ஸச்சிதாநந்தம் மஹாவஸ்து அஹமஸ்மீதி கிஞ்சித் காலம் த்யாயேத்' இதி ॥

பிதாமஹ: — 'பாணிநா ஜலமாதாய ஸக்ருத் குர்யாத் ப்ரதக்ஷிணம் । ஆதித்யாதீந் க்ரஹாம்ஸ்தத்ர தர்பயேத் ஸமாஹித:' இதி ॥

ஜாபாலியோகயாஜ்ஞவல்க்யௌ —

'ஸந்த்யயோருபயோ: காலே த்யாத்வா விஷ்ணும் ஸநாதநம் । நிர்மலாத்மா ஸ்திதோ தர்பே காயத்ரீமாரபேத்தத:' இதி ॥

அர்க்யதாநே மந்த்ராந்தரமாஹ விஷ்ணு: —

'கராப்யாமஞ்ஜலிம் க்ருத்வா ஜலபூர்ணம் ஸமாஹித: । உதுத்யமிதி மந்த்ரேண தத்தோயம் ச க்ஷிபேத்புவி ॥ தத: ப்ரதக்ஷிணம் க்ருத்வா ஜலம் ஸம்ஸ்ப்ருஶ்ய விஶுத்த்யதி । ஜலாஸநே

உள்ளிழுத்து, அந்த:காரணத்தையும் தன்னிடத்தில் நிறுத்தி. ஸ்படிகரத்னத்திற்குச் சமமான சித்தமெனும் கண்ணாடியில் ப்ரதிபிம்பித்துள்ள ஆத்மாவை உபாதியினின்றும் வெளியேற்றி, தனது மஹிமையிலுள்ள ஸச்சிதானந்த வஸ்துவாக நான் இருக்கிறேன் என்று கொஞ்ச காலம் த்யானிக்க வேண்டும்.

பிதாமஹர் :— கையால் ஜலத்தை எடுத்து, ஒருமுறை ப்ரதக்ஷிணம் செய்யவும். கவனமுடையவனாய், ஆதித்யன் முதலிய க்ரஹங்களைத் தர்ப்பிக்கவும்.

ஜாபாலியும், யோகயாக்ஞவல்க்யரும் :— இரண்டு ஸந்த்யா காலத்திலும், தர்பத்தில் நின்றவனாய், நிர்மலசித்தனாய் நித்யனை விஷ்ணுவை த்யானித்து, பிறகு காயத்ரியைத் துவக்க வேண்டும்.

அர்க்யதானத்தில் வேறு மந்த்ரத்தைச் சொல்லுகிறார்,

விஷ்ணு :— இரு கைகளையும் சேர்த்து, அந்த அஞ்ஜலியை ஜலத்தால் நிரப்பி, கவனமுடையவனாய், 'உதுத்யம்' என்ற மந்த்ரத்தால், அந்த ஜலத்தைப் பூமியில் விடவும். பிறகு ப்ரத

ஶவாஶௌசேஷு பாம்ஸுநா அர்க்யமாவஹேத் ॥ உபயோஸ்ஸந்த்யயோ: காலே ரஜஸாவாऽர்க்யம் ப்ரக்ஷிபேத் । ததபாவேऽபி ஸூர்யஸ்ய த்யாநமேவ ஸமாசரேத்' இதி ॥

காத்யாயநஸ்து—

'உத்தாயார்க்யம் ப்ரதி ப்ராஸ்ய த்ரிகஶோऽம்ஶுமதோ ரவே: । உதுத்யசித்ரத்யேநைவ உபதிஷ்டேதநந்தரம்' இதி ॥

ஸ்ம்ருத்யந்தரேऽபி— 'உதுத்யம் சித்ரம் தச்சக்ஷுருபஸ்தாய த்ரிபிஸ்ஸதா । ஸந்த்யயோருபயோஸ்ஸூர்யம் காயத்ரீ ஜபமாரபேத்' இதி ॥

ஶாதாதப:—

'தர்ப்பஹீநா து யா ஸந்த்யா யச்ச தாநம் விநோதகம் । அஸங்க்யாதம் ச யஜ்ஜப்தம் தத்ஸர்வம் ஸ்யாந்நிரர்த்தகம் ॥ ஸந்த்யாதிக்ரமணே யஸ்ய ஸப்தராத்ரம் பவிஷ்யதி । உந்மத்ததோஷயுக்தோऽபி புநஸ்ஸம்ஸ்காரமர்ஹதி' இதி ॥

க்ஷிணம செய்து, ஜலத்தைத் தொட்டு சுத்தனாகிறான். ஜலமில்லாவிடினும், பெரிய வழியிலும், காராக்ருஹத்திலும், அசுத்தியிலும், இரண்டு ஸந்த்யா காலங்களிலும் புழுதியாலாவது அர்க்யத்தை விடவேண்டும அதுவுமில்லாவிடில், ஸூர்யத்யானத்தையே செய்யவேண்டும

காத்யாயனரோவெனில் :— எழுந்து, ஸூர்யனைக்குறித்து மூன்று அர்க்யம் விட்டு, பிறகு 'உதுத்யம்' 'சித்ரம்' என்ற மந்த்ரங்களால் உபஸ்தானம் செய்யவேண்டும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும் :— இரண்டு ஸந்த்யைகளிலும், 'உதுத்யம்' 'சித்ரம' 'தச்சக்ஷு:' என்ற மூன்று மந்த்ரங்களால் உபஸ்தானம் செய்து, காயத்ரீஜபத்தை ஆரம்பிக்கவும்

சாதாதபர் :— தர்ப்பமில்லாமல் செய்த ஸந்த்யோபாஸனமும், ஜலமில்லாமல் கொடுத்த தானமும், கணக்கிடாமல் ஜபித்த ஜபமும் முழுவதும் பயனற்றதாகும். எவன் ஏழுநாள் ஸந்த்யாவந்தனம் செய்யவில்லையோ, அவன் உன்மாத தோஷமுள்ளவனாயினும் புனருபநயனத்திற்கு அர்ஹனாகிறான்.

अत्र प्रयोगक्रमः—

पादौ हस्तौ प्रक्षाल्य द्विराचम्य दर्भपाणिः प्राणानायम्य प्रातस्सन्ध्यामुपासिष्ये इति सङ्कल्प्य वारिणा पुण्ड्रं धृत्वा, आपोहिष्ठेति मन्त्रस्य सिन्धुद्वीप ऋषिः गायत्री छन्दः आपो देवता इति शिरोमुखहृदयेषु विन्यस्य प्रोक्षणे विनियोग इति विनियोगं स्मृत्वा मन्त्रार्थस्मरणपूर्वकं आपोहिष्ठेति त्र्यृचस्यादिस्थैः पादैः प्रणवसहितै रहितैर्वा सप्तभिः पादैः शिरसि क्षिप्य अष्टमेनैकां विप्रुषं पादयोर्निक्षिप्य नवमेनैकां शिरसि निक्षिप्य सप्रणवव्याहृत्याऽऽत्मानं परिषिञ्चेत् । ततस्सूर्यश्चेत्यनुवाकस्य अग्निर्ऋषिः गायत्री छन्दः सूर्यो देवता आचमने विनियोग इति पूर्ववद्विन्यस्य, विनियोगं स्मृत्वा अर्थस्मर

இங்கு ப்ரயோகத்தின் க்ரமம் சொல்லப்படுகிறது.

கால் கைகளை அலம்பி, இருமுறை ஆசமனம் செய்து, தர்ப்பபாணியாய் ப்ராணாயாமம் செய்து, 'ப்ராதஸ்ஸந்த்யாம் உபாஸிஷ்யே' என்று ஸங்கல்ப்பித்து, ஜலத்தால் புண்ட்ரம் தரித்து, ஆபோஹிஷ்டேதி மந்த்ரஸ்ய ஸிந்துத்வீப: ருஷி:, காயத்ரீ சந்த:, ஆபோ தேவதா என்று சிரஸ், முகம், மார்பு இவைகளில் ந்யஸித்து 'ப்ரோக்ஷணே விநியோக:' என்று விநியோகத்தை ஸ்மரித்து, மந்த்ரார்த்தங்களின் ஸ்மரணத்துடன், 'ஆபோஹிஷ்ட' முதலிய மூன்று ருக்குகளின் முதலில் உள்ள, ப்ரணவத்துடன் கூடிய, அல்லது ப்ரணவம் சேராத, ஏழு பாதங்களால் ஏழு திவலைகளை சிரஸ்ஸில் ப்ரோக்ஷித்து, எட்டாவது பாதத்தால் ஒரு திவலையை பாதத்தில் ப்ரோக்ஷித்து, ஒன்பதாவது பாதத்தால் ஒரு திவலையை சிரஸ்ஸில் ப்ரோக்ஷித்து, ப்ரணவத்துடன் கூடிய வ்யாஹ்ருதியால் ஜலத்தால் தன்னைச்சுற்றவும் பிறகு, 'ஸூர்யச்ச' என்ற அநுவாகத்திற்கு அக்னி ருஷி, காயத்ரீ சந்தஸ், ஸூர்யன் தேவதை, ஆசமனத்தில் விநியோகம் என்று முன்போல் ந்யஸித்து, விநியோகத்தையும் ஸ்மரித்து, அர்த்த ஸ்மரணத்துடன் 'ஸூர்யச்ச'

𑌣𑌵𑌾𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌾𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑍇𑌨𑌾𑌭𑌿𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾 𑌆𑌪𑌃 𑌪𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍 । 𑌦𑌧𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌵𑍍𑌣 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌮𑌦𑍇𑌵 𑌋𑌷𑌿𑌃 𑌅𑌨𑍁𑌷𑍍𑌟𑍁𑌪𑍍𑌛𑌨𑍍𑌦𑌃 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑍇𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾, 𑌦𑌧𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌵𑌾 𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾, 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌣𑍇 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌯𑍋𑌗 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌵𑌦𑍍𑌵𑌿𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌅𑌨𑌯𑌾 𑌸𑌮𑍍𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌆𑌪𑍋𑌹𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑌿𑌸𑍃𑌭𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌾𑌦𑌶𑍋 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌵𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌷𑌿𑌞𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍 । 𑌤𑌤𑌃 𑌅𑌰𑍍𑌘𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑍇 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑍍𑌯 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌰𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌚 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌅𑌭𑌿𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌤𑌂 𑌜𑌲𑌾𑌞𑍍𑌜𑌲𑌿𑌂 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌰𑍍𑌘𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑍁𑌤𑍍𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍇𑌤𑍍 । 𑌤𑌤 𑌆𑌚𑌮𑍍𑌯 𑌸𑌜𑌲𑍇𑌨 𑌪𑌾𑌣𑌿𑌨𑌾 𑌸𑌕𑍃𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌸𑌾𑌵𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍍𑌯𑌾𑌚𑌮𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾𑌚𑌾𑌰𑌂 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌾𑌦𑍀𑌂𑌸𑍍𑌤𑌰𑍍𑌪𑌯𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌜𑌪𑌦𑍇𑌶𑌾𑌸𑌨𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌧𑌿𑌃 ॥

𑌜𑌪𑌦𑍇𑌶𑌮𑌾𑌹 𑌯𑍋𑌗𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃—'𑌅𑌗𑍍𑌨𑍍𑌯𑌗𑌾𑌰𑍇 𑌜𑌲𑌾

என்று அனுவாகத்தால் அபிமந்த்ரிக்கப்பட்ட ஜலத்தைப் பருகி, இருமுறை ஆசமனம் செய்யவேண்டும் 'ததிக்ராவ்ண:' என்ற மந்த்ரத்திற்கு, வாமதேவர் ருஷி, அனுஷ்டுப் சந்தஸ், விச்வேதேவர், அல்லது ததிக்ராவா தேவதை, ப்ரோக்ஷணத்தில் விநியோகம் என்று முன்போல் ந்யஸித்து, இந்த ருக்கினுலும், 'ஆபோஹிஷ்ட' முதலியவையாலும் பாதம் பாதமாய் ப்ரோக்ஷித்து, முன்போல் தன்னை ஜலத்தால் சுற்றவும். பிறகு 'அர்க்யப்ரதானம்கரிஷ்யே' என்று ஸங்கல்ப்பித்து, காயத்ரியின் (சொல்லப்போகிற) ருஷிமுதலியதை ந்யஸித்து, அர்த்தத்தையும் ஸ்மரித்து, காயத்ரியால் அபிமந்த்ரிக்கப்பட்ட ஜலாஞ்ஜலியை, ஸூர்யனுக்கு அர்க்யமாய மூன்று முறை உயர்த்தி விடவேண்டும். பிறகு, ஆசமனம் செய்து, ஜலத்துடன் கூடிய கையுடன் ஒருமுறை ஆத்மப்ரதக்ஷிணம் செய்து, 'அஸாவாதித்யோ ப்ரஹ்ம' என்று ஆத்மத்யானம் செய்து, மார்பைத் தொட்டு ஆசமனம் செய்து, அவரவர் ஆசாரப்படி நவக்ரஹங்கள முதலியவரைத் தர்ப்பிக்கவேண்டும்.

ஜபதேச ஆஸநாதி விதி.

ஜபதேசத்தைச் சொல்லுகிறார்,

யோகயாக்ஞவல்க்யர்:- அக்னி சாலை, ஜல ஸமீபம், தேவால

தேவா ஜலே தேவாலயேऽபி வா । புண்யதீர்த்தே க³வாம் கோ³ஷ்டே² ஸித்³த⁴க்ஷேத்ரேऽத²வா க்³ருஹே' இதி ॥

ஸ்ம்ருதிரத்நே —

'ஸூர்யாக்³நிருத்³ரதே³வாநாம் கு³ரூணாமபி ஸந்நிதௌ⁴ । அந்யேஷாம் ச ப்ரஶஸ்தாநாம் ஸம்முகே² வா ஜபேத் ஸதா³ ॥ அஶ்வத்த²பி³ல்வதுலஸீவநபுஷ்பாவ்ருதேऽத²வா' இதி ॥

ஸ்ம்ருதிஸாரே —

'ஸூர்யாக்³நிகு³ருசந்த்³ராணாம் தீ³பஸ்ய ச ஜலஸ்ய ச । விப்ராணாம் ச க³வாம் சைவ ஸந்நிதௌ⁴ ஶஸ்யதே ஜப:' இதி ॥

ஶங்க²: —

'க்³ருஹே சைககு³ணம் ப்ரோக்தம் நத்³யாதௌ³ த்³விகு³ணம் ஸ்ம்ருதம் । க³வாம் கோ³ஷ்டே² த³ஶகு³ணம் அக்³ந்யகா³ரே ஶதாதி⁴கம் ॥ ஸித்³த⁴க்ஷேத்ரேஷு தீர்தே²ஷு தே³வதாயாஶ்ச ஸந்நிதௌ⁴ । ஸஹஸ்ரம் ஶதகோடீநாம் அநந்தம் விஷ்ணுஸந்நிதௌ⁴' இதி ॥

யம், புண்ய தீர்த்தம், பசுக கொட்டில், ஸித்தரின் க்ஷேத்ரம், தனது க்ருஹம் இவைகளுள் ஒன்றில் ஜபம் செய்யவும்

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில்:- ஸூர்யன், அக்னி, ருத்ரன், தேவர்கள், குருக்கள் இவர்களின் ஸன்னிதியில், சிறந்த மற்றவருக்கு எதிரிலாவது ஜபிக்கவும் அச்வத்தம், பில்வம், துளஸீவனம், புஷ்பங்கள் இவைகளால் சூழப்பட்ட இடத்திலாவது ஜபிக்கவும்.

ஸ்ம்ருதிஸாரத்தில்:— ஸூர்யன், அக்னி, குரு, சந்த்ரன், தீபம், ஜலம், ப்ராம்ஹணர், பசுக்கள் இவரது எதிரில் ஜபம் செய்வது புகழப்படுகிறது.

சங்கர் :— க்ருஹத்தில் செய்வது ஒரு பங்கு பலமுள்ளது. நதி முதலியதில் செய்வது இரண்டு பங்கு பலமுடையதாகும். பசுக்களின் கொட்டிலில் செய்வது பத்து மடங்கு பலமுடையது. அக்னிசாலையில் செய்வது நூறுமடங்கு பலமுடையது. ஸித்த க்ஷேத்ரங்கள், புண்யதீர்த்தங்கள், தேவதையின் ஸன்னிதி இவைகளில் செய்வது நூறுகோடிகளின் ஆயிரம் மடங்கு பலமுடையது. விஷ்ணு ஸன்னிதியில் செய்வது அழிவற்றதாகும்.

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑍋𑌽𑌪𑌿 —

'𑌗𑍁𑌹𑍍𑌯𑌕𑌾 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌸𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃 𑌹𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌭𑌂 𑌯𑌤𑌃 । 𑌏𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌗𑍁𑌹𑍍𑌯𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌤𑍁 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌜𑍍𑌜𑌪𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑌾 𑌅𑌪𑌿 —

'𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌚 𑌦𑌾𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌚 𑌨𑌿𑌰𑌹𑌙𑍍𑌕𑍃𑌤𑌮𑍍 । 𑌜𑌪𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌚 𑌸𑍁𑌗𑍁𑌪𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌫𑌲𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌕𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌶𑍌𑌨𑌕𑌃 —

'𑌆𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌦𑌾𑌶𑍇𑌷𑌾 𑌦𑌾𑌲𑍋𑌕𑌾𑌲𑍋𑌕𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑌾𑌤𑍍 । 𑌯𑍇 𑌵𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌨𑌮𑍋 𑌨𑌮𑌃 ॥ 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌸𑌮𑍁𑌚𑍍𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯 𑌨𑌮𑌸𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌸𑍁𑌰𑌾𑌨𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍍 ॥ 𑌅𑌪𑌸𑌰𑍍𑌪𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑍇 𑌭𑍂𑌤𑌾 𑌯𑍇 𑌭𑍂𑌤𑌾 𑌭𑍂𑌮𑌿𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌃 । 𑌯𑍇 𑌭𑍂𑌤𑌾 𑌵𑌿𑌘𑍍𑌨𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾𑌰𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌶𑌿𑌵𑌾𑌜𑍍𑌞𑌯𑌾 ॥ 𑌅𑌨𑍇𑌨 𑌵𑌾𑌮𑌪𑌾𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌭𑍂𑌮𑍌 𑌪𑌾𑌤𑌤𑍍𑌰𑌯𑌂 𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌉𑌗𑍍𑌰𑌭𑍂𑌤𑌪𑌿𑌶𑌾𑌚𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌯𑍇 𑌚𑍈𑌵 𑌭𑍂𑌮𑌿(𑌮)𑌭𑌾𑌰𑌕𑌾𑌃 । 𑌏𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑍇𑌨 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌸𑌮𑌾𑌰𑌭𑍇 ॥ 𑌸𑌕𑍃

வ்யாஸரும் :— குஹ்யகர், ராக்ஷஸர், ஸித்தர் இவர்கள் பலாத்காரமாய் ஜபத்தை அபஹரிக்கின்றனர். ஆகையால் ஏகாந்த ஸ்தலத்தில் மறைவுள்ள இடத்தில் ஜபத்தைச் செய்ய வேண்டும்.

அங்கிரஸ்ஸும் :— மறைத்துக் கொடுக்கப்பட்ட தானங்கள், அஹங்காரமற்ற க்ஞானம, மறைத்துச் செய்யப்பட்ட ஜபங்கள் எவைகளோ, அவைகளின் பலம் அழிவற்றதாகும்.

சௌனகர் :— 'ஆப்ரம்ஹலோகா + நமோநம;' என்ற மந்த்ரத்தை உச்சரித்து, தேவர்களையும் ப்ராம்ஹணர்களையும் நமஸ்கரிக்கவும். இதன் பொருள்:— 'மேல் ப்ரம்ஹலோகம் வரை, கீழ் சேஷலோகம் வரை, பூமியில் லோகாலோகபர்வதம் வரையிலும் எந்த ப்ராஹ்மணர்களும் தேவர்களும் வஸிக்கின்றனரோ அவர்களுக்கு நித்யமும் நமஸ்காரம் நமஸ்காரம்' என்பது. பிறகு, 'அபஸர்ப்பந்து + சிவாக்ஞயா' என்ற மந்த்ரத்தால், பூமியில் இடது காலினல் மூன்று முறை உதைக்கவும்.

[illegible] जपेच्च [illegible] । कुशाजि-
नाम्बरोत्तराढ्यं [illegible] ॥ वंशेष्टका-
पाषाणमृत्तृणपल्लवनिर्मितम् । वर्जयेदासनं धीमान्
दारिद्र्यव्याधिदुःखदम् । सर्वसिद्धिदं व्याघ्रचर्म
ज्ञानसिद्ध्यै मृगाजिनम् । नादीक्षितस्य गृहिणः
कृष्णसाराजिनं स्मृतम् ॥ यतेश्च वनस्थस्य भवे-
त् मृगाजिने । वस्त्रासनं रोगहरं कम्बलं दुःख-
मोचनम् ॥ स्वस्तिकाद्यासनेनाथ [illegible]
निराकुलः । वीरासनं स्वस्तिकं वा [illegible]
॥ पद्मं वा मुक्तकं वाऽपि बद्ध्वा जपमारभेत्
इति ॥

'உக்ரபூத + ஸமாரபே' என்று ஸங்கல்பித்து, மந்த்ரார்த்தத்தை நாடிய மன முடையவனாய் ஜபிக்கவேண்டும். 'அபஸர்ப்பந்து' என்பதின் பொருள்:- எந்தப் பூதங்களிங்கு பூமியிலிருக்கின்றனவோ, அவைகள் விரைந்து செல்லவேண்டும். விக்னம்செய்யும் பூதங்கள் எவையோ அவைகள் சிவனின் ஆக்ஞையால் இங்கிருந்து செல்லவேண்டும 'உக்ரபூத' என்பதின் பொருள்:- 'உக்ரமான பூதப்ரேதபிசாசங்கள் முதலிய எவர் பூமியை தரித்திருக்கின்றனரோ இவர்களுக்கு விரோதமில்லாமல் ஜபகர்மத்தை ஆரம்பிக்கின்றேன்' என்று குசம், க்ருஷ்ணாஜினம், வஸ்த்ரம் இவைகளுடன் சேர்ந்த ஆஸனத்தைச் செய்துகொள்ளவும். மூங்கில், செங்கல், கல், மண், புல், தளிர் இவைகளால் செய்யப்பட்ட ஆஸனத்தை அறிந்தவன் வர்ஜிக்கவேண்டும். அவை தரித்ரத்தன்மை, வ்யாதி, துக்கம் இவைகளைக் கொடுப்பதாகும். புலியின் தோல் எல்லா ஸித்திகளையும் செய்யும். மானின்தோல் ஜ்ஞானத்தை அளிக்கும். தீக்ஷிதனல்லாத க்ருஹஸ்தனுக்கு, க்ருஷ்ணஸார ம்ருகத்தின் தோல் கூடாது. யதியும், வானப்ரஸ்தனும் மான்தோலில் உட்காரலாம். வஸ்த்ராஸனம் ரோகத்தை ஹரிக்கும். கம்பளாஸனம் துக்கத்தை அகற்றும். விஹிதமான ஆஸனத்தில், ஸ்வஸ்திகம் முதலான ஆஸனத்தால் ஏகாக்ர சித்தனாய் உட்காரவேண்டும். வீராஸனம், ஸ்வஸ்திகாஸனம், பத்மாஸனம், முக்தகாஸனம் என்றவைகளுள் ஏதாவது ஒரு ஆஸனத்தைச் செய்து ஜபத்தை ஆரம்பிக்கவேண்டும்.

ஆஸநலக்ஷணமுக்தம் ஶௌநகேந — 'ஏகம் பாதமதைகஸ்மிந் விந்யஸ்யோரௌ து ஸம்ஸ்தித꞉ । இதரஸ்மிம்ஸ்ததைவோரும் வீராஸநமுதாஹ்ருதம் ॥ ஜாநூர்வோரந்தரே ஸம்யக்க்ருத்வா பாததலே உபே । ருஜுகாய꞉ ஸமாஸீந꞉ ஸ்வஸ்திகம் தத் ப்ரசக்ஷதே ॥ ஊர்வோருபரி விப்ரேந்த்ர க்ருத்வா பாததலே உபே । பத்மாஸநம் பவேதேதத் ஸர்வேஷாமபி பூஜிதம் ॥ ஸம்பீட்ய ஸீவநீம் தக்ஷாம் குல்பேந ஸவ்யத꞉ । ஸவ்யாம் தக்ஷிணகுல்பேந முக்தாஸநம் ப்ரகீர்திதம் ॥ ஏவமாஸநபத்தஸ்து ஸம்யக் ஶுத்திம் ஸமாசரேத்' இதி ॥

மந்த்ரதேவதாப்ரகாஶிகாயாம் —

'ப்ருத்வீதி மந்த்ரஸ்ய மேருப்ருஷ்ட ருஷி꞉ । ஸுதலம் சந்த꞉ । கூர்மோ தேவதா । ஆஸநே விநியோக꞉ । ப்ருத்வி த்வயா த்ரு

ஆஸனங்களின் லக்ஷணத்தைச் சொல்லுகிறார்,

சௌனகரே:— ஒரு துடையின்மேல் மற்றொரு பாதத்தையும், மற்றொரு பாதத்தின்மேல் மற்றொரு துடையையும் வைத்து உட்காருவது 'வீராஸனம்' எனப்பட்டது. முழங்கால், துடை இவைகளின் நடுவில் இரண்டு பாதங்களையும் வைத்துக்கொண்டு ருஜுவான சரீரத்துடன் உட்கார்ந்திருப்பது 'ஸ்வஸ்திகம்' என்னும் ஆஸனமென்று சொல்லுகின்றனர். இரண்டு துடைகளின் மேல், இரண்டு பாதங்களையும் வைத்து உட்காருவது 'பத்மாஸனம்' எனச்சொல்லவும். இது எல்லா ஆஸனங்களிலும் சிறந்தது. வலது ஸீவனியை (குஹ்யத்திற்குக் கீழ்உள்ள ஸூத்ரம்) இடது காலின் குல்பத்தால் (மணிக்கட்டால்) நெருக்கியும், இடது ஸீவனியை வலதுகாலின் குல்பத்தால் நெருக்கியும் உட்காருவது 'முக்தாஸனம்' எனப்பட்டது இவ்விதம் ஆஸனத்திலிருந்து, பூத சுத்தியைச் செய்யவேண்டும்.

மந்த்ரதேவதா ப்ரகாசிகையில்:— 'ப்ருத்வி' என்பதற்கு, மேருப்ருஷ்டர் ருஷி, ஸுதலம் சந்தஸ், கூர்மன் தேவதை, உட்காருவதில் விநியோகம். 'ப்ருத்வித்வயா + சாஸனம் குரு'. (இதன் பொருள்:—ஓ பூதேவி! உன்னால் உலகங்கள் தரிக்கப்

𑌤𑌾 𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌨𑌾 𑌧𑍃𑌤𑌾 । 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌚 𑌧𑌾𑌰𑌯 𑌮𑌾𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌿 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍁 𑌚𑌾𑌸𑌨𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌸𑌨𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑍍𑌯 𑌉𑌰𑌸𑌿 '𑌗𑍁𑌰𑍁𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌮𑌃' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌞𑍍𑌜𑌲𑌿𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 '𑌗𑌣𑌪𑌤𑌯𑍇 𑌨𑌮𑌃 𑌸𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑍍𑌯𑍈 𑌨𑌮𑌃' 𑌇𑌤𑌿 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌂𑌸𑍇 '𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑌾𑌯𑍈 𑌨𑌮𑌃 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌪𑌾𑌲𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃' 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌵𑍍𑌯𑌾𑌂𑌸𑍇𑌽𑌞𑍍𑌜𑌲𑌿𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌭𑍂𑌤𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥

𑌧𑌰𑍍𑌮𑌕𑌨𑍍𑌦𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌨𑌾𑌲𑌂 𑌐𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌾𑌷𑍍𑌟𑌦𑌲𑌂 𑌵𑍈𑌰𑌾𑌗𑍍𑌯𑌕𑌰𑍍𑌣𑌿𑌕𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌜𑌮𑍁𑌕𑍁𑌲𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌕𑌸𑌿𑌤𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌣𑌿𑌕𑌾𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌚𑍇𑌤𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌂 𑌜𑍀𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌲𑍁𑌤𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑍋𑌚𑍍𑌚𑌾𑌰𑌣𑍇𑌨 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌮𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌡𑍀𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑍇𑌣 𑌨𑌿𑌸𑍍𑌸𑌾𑌰𑍍𑌯 𑌤𑌂 𑌜𑍀𑌵𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌦𑌲𑌕𑌮𑌲𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌸𑌹 𑌹𑌂𑌸 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣𑍈𑌕𑍀𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌶𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌥𑌕𑍁𑌕𑍍𑌷𑌿𑌜𑌾𑌤𑌂 𑌪𑌾𑌪𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌵𑌿𑌭𑌾𑌵𑍍𑌯 𑌶𑍋𑌷𑌣 𑌦𑌾𑌹𑌨 𑌪𑍍𑌲𑌾𑌵𑌨𑌾𑌨𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥

படுகின்றன. நீ விஷ்ணுவினுல் தரிக்கப்பட்டிருக்கிருய் பூதேவி! நீ என்னையும் தரிக்கவேண்டும். ஆஸனத்தையும் சுத்தமாய்ச் செய்யவேண்டும், என்பது.) என்ற மந்த்ரத்தால் ஆஸனத்தைக் கற்பித்து, மார்பில் 'குருப்யோ நம:' என்று அஞ்ஜலியைச் செய்து, 'கணபதயே நம:, ஸரஸ்வத்யை நம:' என்று வலது தோளிலும், 'துர்காயை நம:, க்ஷேத்ரபாலகாய நம:' என்று இடது தோளிலும் அஞ்ஜலியைச்செய்து, பூதசுத்தியைச் செய்யவும்.

தர்மத்தைக் கிழங்காயுடையதும், ஜ்ஞானத்தைத் தண்டாக உடையதும், ஐச்வர்யங்களை எட்டு தளங்களாயுடையதும, வைராக்யத்தைக் கர்ணிகை (தாது) யாய் உடையதுமான ஹ்ருதயபத்ம முகுளத்தை, ப்ரணவத்தால் மலர்ந்ததாக த்யானித்து, கர்ணிகையிலிருக்கும சைதன்ய ஸ்வரூபியான ஜீவனை, ப்லுதமான ப்ரணவத்தை உச்சரிப்பதால் ஸுஷும்ஞ நாடீ மார்க்கத்தால் வெளியேற்றி, அந்த ஜீவனை த்வாதசாந்தத்திலுள்ள ஸஹஸ்ரதள பத்மத்திலுள்ள பரமாத்மாவோடு, 'ஹம்ஸ:' என்ற மந்த்ரத்தால் ஒன்ருக்கி, தன் சரீரத்திலுள்ள பாபக்குவியலை மனித ரூபமாய் த்யானித்து, சோஷணம், தாஹனம், ப்லாவனம் இவைகளை வருமாறுசெய்யவும்.

ब्रह्महत्याशिरस्कं च स्वर्णस्तेयभुजद्वयम् ।
सुरापानहृदा युक्तं गुरुतल्पकटिद्वयम् ॥ तत्संयोगपदद्वन्द्वं प्रत्यङ्गसमपातकम् । उपपातकरोमाणं नखश्मश्रुविलोचनम् ॥ खड्गचर्मधरं कृष्णं कुक्षौ पापं विचिन्तयेत् । तं पापपुरुषं नाभिदेशस्थितषट्कोणान्तर्गतयमितिवायुबीजोत्थवायुना शोषयित्वा पुनस्तं हृदयदेशस्थितत्रिकोणगतरमितिवह्निबीजोत्थवह्निना दाहयित्वा तद्भस्म दक्षिणनासापुटान्निस्सार्य भ्रूमध्यस्थार्धचन्द्राकारामृतमण्डलान्तस्थवमित्यमृतबीजाच्च्युतामृतधारया निष्कल्मषं स्वशरीरमाप्लाव्य शुद्धं कृत्वा द्वादशान्तस्थितमात्मानं सुषुम्नानाडीमार्गेण हृदयकमले ओं सोऽहमिति मन्त्रेण स्थापयेत् ॥

ப்ரமஹத்யையை சிரஸ்ஸாய் உடையவனும், ஸ்வர்ண ஸ்தேயத்தை இரண்டு கைகளாய் உடையவனும், ஸுராபானத்தை மார்பாய் உடையவனும், குருதல்பகமனத்தை இரண்டு இடுப்பாய் உடையவனும், தத்ஸம்யோகத்தை இரண்டு பாதங்களாய் உடையவனும், ஸம பாதகங்களை மற்ற அங்கங்களாய் உடையவனும், உபபாதகங்களை ரோமங்கள், நகங்கள், மீசை, கண்கள் இவையாய் உடையவனும், கத்தி, கேடயம் இவைகளைத் தரித்தவனும், கறுப்பு நிறமுள்ளவனுமாய் பாப புருஷனை வயிற்றில் இருப்பவனாய் த்யானிக்கவேண்டும். அந்தப் பாப புருஷனை, நாபி தேசத்திலுள்ள ஷட்கோணத்திலுள்ள 'யம்' என்னும் வாயுபீஜத்தால் சோஷணம் செய்து, மறுபடி அவனை, ஹ்ருதய தேசத்திலுள்ள த்ரிகோணத்திலுள்ள 'ரம்' என்னும் அக்னிபீஜத்தால் தஹிக்கசெய்து, அந்தச் சாம்பலை வலது மூக்கின் த்வாரத்தால் வெளியேற்றி, புருவங்களின் மத்யத்திலுள்ள அர்த்தசந்த்ராகாரமான அம்ருதமண்டலத்தின் உள்ளிலுள்ள 'வம்' என்னும் அம்ருதபீஜத்தினின்றும் எழும்பிய அம்ருததாரையால் பாபமற்ற தன்தேஹத்தை மூழ்கி சுத்தமாய்ச் செய்து, த்வாதசாந்தஸ்தானத்தில் சேர்க்கப்பட்ட ஆத்மாவை ஸுஷும்நாநாடியின் வழியாய் ஹ்ருதய கமலத்தில், 'ஓம் ஸோஹம்' என்ற மந்த்ரத்தால் ஸ்தாபிக்கவேண்டும்.

ஏவம் பூதஶுத்திம் க்ருத்வா ப்ராணப்ரதிஷ்டாம் குர்யாத் । ப்ராணப்ரதிஷ்டாமந்த்ரஸ்ய ப்ரஹ்மவிஷ்ணுமஹேஶ்வரா ருஷய: । ருக்யஜுஸ்ஸாமாதர்வாணி சந்தாம்ஸி । ப்ராணஶக்தி: பரா தேவதா । ப்ராணப்ரதிஷ்டாபநே விநியோக: - ரக்தாம்போதிஸ்தபோதோல்லஸதருணஸரோஜாதிரூடா கராப்ஜை: பாஶம் கோதண்டமிக்ஷூத்பவம் அளிகுணம் அப்யங்குஶம் பஞ்சபாணாந் । பிப்ராணா ஸ்ருக்கபாலம் த்ரிநயநலஸிதா பீநவக்ஷோருஹாட்யா தேவீ பாலார்கவர்ணா பவது ஸுககரீ ப்ராணஶக்தி: பரா ந: ॥ இதி த்யாத்வா ப்ராணப்ரதிஷ்டாமந்த்ரம் ஜபேத் — 'ஆம் ஹ்ரீம் க்ரோம் யரலவ ஶஷஸஹோம் ஹம்ஸஸ்ஸோஹம் ஸோஹம்ஹம்ஸ: । அமுஷ்ய ப்ராணா இஹ ப்ராணா: அமுஷ்ய ஜீவ இஹ ஸ்தித: । அமுஷ்ய ஸர்வேந்த்ரியாணி அமுஷ்ய வாங்மநஶ்சக்ஷு:ஶ்ரோத்ரஜிஹ்வாக்ராணப்ராணா இஹாகத்ய ஸுகம் சிரம் திஷ்டந்து ஸ்வாஹா' இதி ॥ அமுஷ்யஸ்தாநே தேவ்யா நாம யோஜயந் ப்ராணப்ரதிஷ்டாம் குர்யாத் ॥

ததோ மாத்ருகாந்யாஸம் குர்யாத் —

'மாத்ருகாஸரஸ்வதீமந்த்ரஸ்ய ப்ரஹ்மா ருஷி: । காயத்ரீ

இவ்விதம் பூதசுத்தியைச் செய்து, ப்ராணப்ரதிஷ்டையைச் செய்யவேண்டும். அதன் ப்ரகாரம் மூலத்திலுள்ளது. த்யான ச்லோகத்தின் பொருள்:—"ரக்த ஸமுத்ரத்திலுள்ள ஓடத்தில் விளங்கும் சிவந்த தாமரைப்பூவிலிருப்பவளும், தாமரைபோன்ற கைகளால் பாசத்தையும், வண்டுகளை நாணாக உடைய கரும்பு வில்லையும், அங்குசத்தையும், ஐந்து பாணங்களையும், ஸ்ரக்கையும், (பூமாலை அல்லது ஜபமாலை) கபாலத்தையும் தரித்தவளும், மூன்று நேத்ரங்களால் ப்ரகாசிப்பவளும், பருத்த ஸ்தனங்களுடையவளும், பாலஸூர்யன் போல் சிவந்த நிறமுடையவளுமான சிறந்த ப்ராணசக்தி தேவதை நமக்கு ஸுகத்தைச் செய்பவளாய் ஆகவேண்டும்" என்பது.

பிறகு மாத்ருகாந்யாஸத்தைச் செய்யவேண்டும். மாத்ருகா ஸரஸ்வதீ மஹாமந்த்ரத்திற்கு ப்ரஹ்மா ருஷி, காயத்ரீ

𑌛𑌨𑍍𑌦𑌃 । 𑌮𑌾𑌤𑍃𑌕𑌾𑌸𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑍀 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 । 𑌮𑌾𑌤𑍃𑌕𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑍇 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌯𑍋𑌗𑌃 । 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌶𑌦𑍍𑌵𑌰𑍍𑌣𑌭𑍇𑌦𑍈𑌰𑍍𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑌵𑌦𑌨𑌦𑍋𑌃𑌪𑌾𑌦𑌯𑍁𑌕𑍍𑌕𑍁𑌕𑍍𑌷𑌿𑌵𑌕𑍍𑌷𑍋𑌦𑍇𑌶𑌾𑌂 𑌭𑌾𑌸𑍍𑌵𑌤𑍍𑌕𑌪𑌰𑍍𑌦𑌾𑌕𑌲𑌿𑌤𑌶𑌶𑌿𑌕𑌲𑌾𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍁𑌕𑍁𑌨𑍍𑌦𑌾𑌵𑌦𑌾𑌤𑌾𑌮𑍍 । 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌰𑌕𑍍𑌕𑍁𑌮𑍍𑌭𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌾𑌲𑌿𑌖𑌿𑌤𑌵𑌰𑌕𑌰𑌾𑌂 𑌪𑌦𑍍𑌮𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑌾𑌮𑍍 𑌅𑌚𑍍𑌛𑌾𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌮𑌤𑍁𑌚𑍍𑌛𑌸𑍍𑌤𑌨𑌜𑌘𑌨𑌭𑌰𑌾𑌂 𑌭𑌾𑌰𑌤𑍀𑌂 𑌤𑌾𑌂 𑌨𑌮𑌾𑌮𑌿' 𑌇𑌤𑌿 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌬𑌿𑌨𑍍𑌦𑍁𑌸𑌹𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌮𑌾𑌤𑍃𑌕𑌾𑌂 𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇𑌤𑍍 ।

𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌸𑌾𑌰𑍇 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 — '𑌲𑌲𑌾𑌟𑌮𑍁𑌖𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌨𑌾𑌸𑌿𑌕𑌾𑌗𑌣𑍍𑌡𑍋𑌷𑍍𑌠𑌦𑌨𑍍𑌤𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾𑌸𑍍𑌯𑍇 । 𑌦𑍋𑌃𑌪𑌤𑍍𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌗𑍍𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌚 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌶𑍍𑌵𑌯𑍋𑌃 𑌪𑍃𑌷𑍍𑌠𑌨𑌾𑌭𑌿𑌜𑌠𑌰𑍇𑌷𑍁 ॥ 𑌹𑍃𑌦𑍍𑌦𑍋𑌰𑍍𑌮𑍂𑌲𑌾𑌪𑌰𑌗𑌲𑌕𑌕𑍍𑌷𑍇𑌷𑍁 𑌹𑍃𑌦𑌾𑌦𑌿𑌪𑌾𑌣𑌿𑌪𑌾𑌦𑌯𑍁𑌗𑍇 । 𑌜𑌠𑌰𑌾𑌨𑌨𑌯𑍋𑌰𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌕𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌤𑌾 𑌨𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇𑌤𑍍 𑌕𑍍𑌰𑌮𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌕𑍇𑌤𑌿 ॥ 𑌕𑌂 𑌶𑌿𑌰𑌃 । 𑌶𑌿𑌰𑌸𑍍𑌥𑌃 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌿𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌨𑌾𑌸𑌿𑌕𑌾𑌗𑌣𑍍𑌡𑍋𑌷𑍍𑌠𑌦𑌨𑍍𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌦𑍍𑌵𑌨𑍍𑌦𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌮𑍍𑌬𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌦𑍋𑌃𑌪𑌤𑍍𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌗𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌵𑌿𑌂𑌶𑌤𑌿𑌃 । 𑌦𑍋𑌰𑍍𑌮𑍂𑌲𑌂 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿

சந்தஸ், ஸரஸ்வதீ தேவதை, மாத்ருகா ந்யாஸத்தில விநியோகம். த்யானம் — 'பஞ்சாசத்வர்ண + தாம நமாமி' என்று. இதன் பொருள்:— 'ஐம்பது அக்ஷரங்களால் கல்பிதமான முகம், கைகள, கால்கள, வயிறு, மார்பு ப்ரதேசங்களை உடையவளும், ப்ரகாசிக்கின்ற ஜடாஜூடத்தில தரிக்கப்பட்ட சந்த்ரகலையை யுடையவளும், சந்த்ரன், குருக்கத்திப்புஷ்பம் இவைபோல் வெண்ணிறமுள்ளவளும, ஜபமாலை, அம்ருதகும்பம், சின் முத்ரை, புஸ்தகம இவைகளைக் கைகளிலுடையவளும், பத்மத்தில் இருப்பவளும, மூன்று கண்களை உடையவளும், நிர்மலமான அலங்காரமுடையவளும், பருத்த ஸ்தன ஜகனமுடையவளும், ஆன அந்த பாரதீதேவியை வணங்குகின்றேன்' என்று.

ப்ரபஞ்சஸாரத்தில் ந்யாஸ ஸ்தானம சொல்லப்பட்டுள்ளது—'காநந + க்ரமத:' என்று இதன் பொருள்:— நெற்றி, முகவ்ருத்தம், கண்கள் இரண்டு, காதுகள் இரண்டு, மூக்குகள் இரண்டு, கன்னங்கள் இரண்டு, உதடுகள் இரண்டு, பல் வரிசைகள் இரண்டு, தலை, வாய், கைகள், கால்கள், ஸந்தி அக்ரங்கள் முதலியவை இருபது, வயிற்றின் பக்கங்கள் இரண்டு, முதுகு,

ஷ்டி । ஶு(யா)த்க்ஷாந்தா வ்யாபகஸம்ஜ்ஞகா: । ஏதை: வ்யாபக ந்யாஸேஷ்வபி கார்யாணி த்ரயஸ: ॥

நாபி, வயிறு, மார்பு, வலதுதோள், கழுத்தின் பின்புறம், இடது தோள், வ்யாபக ந்யாஸத்திற்கு ஆறு ஸ்தானங்கள், இவைகளில் அக்ஷரங்களை ந்யஸிக்கவும்.

ந்யாஸப்ரகாரம் இவ்விதம்: அம் நம: நெற்றியில். ஆம் நம: முகவ்ருத்தத்தில். இம் நம: வலது கண்ணில். ஈம் நம: இடது கண்ணில். உம் நம: வலது காதில். ஊம் நம: இடது காதில். ருʼம் நம: வலது மூக்கில் ரூʼம் நம: இடது மூக்கில். லுʼம் நம: வலது கன்னத்தில். லூʼம் நம: இடது கன்னத்தில். ஏம் நம: மேலுதட்டில். ஐம் நம: கீழுதட்டில். ஓம் நம: மேல் தந்தங்களில். ஔம் நம: கீழ் தந்தங்களில். அம் நம: சிரஸ்ஸில். அ: நம: முகத்தில். ஆகப்பதினாறு. கம் நம: வலது கையின் மூலத்தில். கம் நம: கூர்ப்பரத்தில். கம் நம: மணிக்கட்டில். கம் நம: விரல்களின் மூலத்தில். ஙம் நம: விரல்களின் நுனியில். சம் நம: இடதுகையின் மூலத்தில். சம் நம: கூர்ப்பரத்தில். ஜம் நம: மணிக்கட்டில். ஜம் நம: விரல்களின் மூலத்தில். ஞம் நம: விரல்களின் நுனியில். டம் நம: வலதுகால் மூலத்தில். டம் நம: முழங்காலில். டம் நம: மணிக்கட்டில். டம் நம: விரல்களின் மூலத்தில். ணம் நம: விரல்களின் நுனியில். தம் நம: இடதுகால் மூலத்தில். தம் நம: இடது முழங்காலில். தம் நம: மணிக்கட்டில். தம் நம: விரல்களின் மூலத்தில். நம் நம: விரல்களின் நுனியில். பம் நம: வயிற்றின் வலதுபாகத்தில். பம் நம: இடது பாகத்தில். பம் நம: முதுகில். பம் நம: நாபியில். மம் நம: வயிற்றில். யம் நம: மார்பில். ரம் நம: வலது தோளில். லம் நம: கழுத்தின் பின புறத்தில் வம் நம: இடது தோளில். ஶம் நம: ஹ்ருதயம் முதல் வலதுகை விரல்கள் வரையில். ஷம் நம: ஹ்ருதயம் முதல் இடதுகை விரல்கள் வரையில். ஸம் நம: ஹ்ருதயம் முதல் வலது கால் விரல்கள் வரையில். ஹம் நம: ஹ்ருதயம் முதல் இடது கால் விரல்கள் வரையில். ளம் நம: ஹ்ருதயம் முதல் வயிறு வரையில். க்ஷம் நம: ஹ்ருதயம் முதல் முகம் வரையில். இவ்விதம் மாத்ருகாந்யாஸ வ்யாபகந்யாஸக்ரமம்.

प्राणायामविधिः ॥

अथ प्राणायामविधिः ।

तत्र योगयाज्ञवल्क्यः—

'एवं संमार्जनं कृत्वा बाह्यशुद्ध्यर्थमादितः । ततोऽन्तश्शुद्ध्यर्थं प्राणायामं समाचरेत्' इति ॥

बृहस्पतिः—

'बद्ध्वाऽऽसनं नियम्याऽसून् स्मृत्वा ऋष्यादिकं तथा । संमीलिताक्षो मौनी प्राणायामं समभ्यसेत्' इति ॥

आसनं चात्र स्वस्तिकादि ॥

यत्तु दक्षवचनम्— 'सन्ध्यात्रयेऽपि कर्तव्यं प्राणायामत्रयं द्विजैः । आसीनस्तु भवेत् सायं मध्याह्ने स्थितवांश्च च ॥ तिष्ठन्नेव तथा कुर्यात् प्रातःकाले समाहितः' इति, तत् 'असावादित्यो

ப்ராணுயாமவிதி.

இனி ப்ராணுயாம விதி சொல்லப்படுகிறது. அதில்,

யோகயாக்ஞவல்க்யர் :—இவ்விதம் பாஹ்ய சுத்திக்காக ப்ரோக்ஷணம் செய்து, ஆப்யந்தர சுததிக்காக ப்ராணுயாமத்தைச் செய்யவேண்டும்.

ப்ருஹஸ்பதி :— ஆஸன பந்தம் செய்து, ப்ராணுயாமம் செய்து, ருஷி, சந்தஸ், தேவதை, விநியோகம் இவைகளை ஸ்மரித்து, கண்களை மூடியவனுய், மௌனியாய் ப்ராணுயாமத்தைச் செய்யவும்.

இங்கு 'ஆஸனம்' என்பது ஸ்வஸ்திகம் முதலியது.

ஆனால், "ப்ராமஹணர்கள் மூன்று ஸந்த்யைகளிலும் மூன்று ப்ராணுயாமங்களைச் செய்யவேண்டும். மாலையில் உட்கார்ந்தும், மத்யாஹ்னத்தில் நின்றும், காலையில் அவ்விதமே நின்றும் கவனமுடையவனுய் ப்ராணுயாமம் செய்யவேண்டும்" என்று தக்ஷரின் வசனம் உள்ளதே எனில், அது 'அஸாவாதித்யோ

ப்ரஹ்மேதி த்யாநாத்பூர்வகாலிகவிஷயம் । 'ப்ராக்கூலேஷு தத: ஶுசிர்பூத்வா திஷ்டேத் ஸுஸமாஹித: । ப்ராணாயாமத்ரயம் க்ருத்வா த்யாயேத்ஸந்த்யாமிதி ஶ்ருதி:' இதி வ்யாஸஸ்மரணாதிதி கேசித் ॥

அந்யே து 'பத்த்வாऽऽஸந'மிதி ஸாயங்காலவிஷயம் । 'ப்ராதஸ்திஷ்டந் ப்ராணாயாமேந ஶுத்யதி ஸாயமாஸீந: ப்ராணாயாமேந ஶுத்யதி' இத்யகண்டாதர்ஶவசநாத் ப்ராதஸ்திஷ்டதைவ ப்ராணாயாமா: கர்தவ்யா:' இத்யாஹு: ॥

ஸம்வர்த:—

'ப்ராணாயாமைஸ்த்ரிபி: பூதஸ்ததோ காயத்ரீம் து ஜபேத் தத:' இதி ॥

கர்மப்ரதீபே—

'தேவார்சநே ஜபே ஹோமே ஸ்வாத்யாயே ஶ்ராத்தகர்மணி । ஸ்நாநே தாநே ததா த்யாநே ப்ராணாயாமாஸ்த்ரயஸ்த்ரய: ॥ ஆதாவந்தே ச காயத்ர்யா: ப்ராணாயாமத்ரயம் ஸ்ம்ருதம் ।

ப்ரம்ஹ' என்ற த்யானத்திற்கு முன் செய்யும் ப்ராணாயாமத்தைப்பற்றியது. "பிறகு கிழக்கு நுனியாயுள்ள தர்ப்பங்களில் நின்று, கவனமுடையவனாய் மூன்று ப்ராணாயாமங்களைசெய்து, ஸந்த்யையை த்யானிக்கவேண்டும் என்கிறது வேதம்" என்று வ்யாஸர் சொல்வதால்" என்கின்றனர் சிலர்.

மற்றவரானால் 'பத்வாஸனம் என்பது ஸாயங்கால விஷயம். 'காலையில் நின்றவனாய் ப்ராணாயாமம் செய்வதால் சுத்தனாகிறான். மாலையில் உட்கார்ந்தவனாய் ப்ராணாயாமம் செய்வதால் சுத்தனாகிறான்' என்று அகண்டாதர்ச வசனமிருப்பதால், காலையில் நின்றவனாகவே ப்ராணாயாமம் செய்யவேண்டும்" என்கின்றனர்.

ஸம்வர்த்தர் :— மூன்று ப்ராணாயமங்களால் சுத்தனாய் ஆகிப் பிறகு காயத்ரியை ஜபிக்கவேண்டும்.

கர்மப்ரதீபத்தில் :— தேவபூஜை, ஜபம், ஹோமம், அத்யயனம், ச்ராத்தம், ஸ்நானம், தானம், த்யானம் இவைகளில் மும்மூன்று ப்ராணாயாமங்கள் செய்யப்படவேண்டும். காயத்ரீ ஜபத்தின் ஆதியிலும் அந்தத்திலும் மூன்று ப்ராணாயாமங்கள்,

सन्ध्यायामर्घ्यदाने च प्रोक्त एकोऽसुसंयमः ॥ अङ्गुष्ठानामिकाभ्यां तु तथैव च कनिष्ठया । प्राणायामस्तु कर्तव्यो मध्यमां तर्जनीं विना ॥ तर्जनीमध्यमायोगं प्राणायामे तु वर्जयेत् । तर्जनीमध्यमां संस्पृष्टां कुर्वन् शूद्रसमो भवेत्' इति ॥

तत्रैव —

'वामहस्तेन गणयन् प्राणायामं जपेद् द्विजः । कार्येषु होमे च सर्वत्र तथाऽकार्यनिवर्तकः' इति ॥

प्राणायामलक्षणमाह मनुः —

'सव्याहृतिकां सप्रणवां गायत्रीं शिरसा सह । त्रिः पठेदायतप्राणः प्राणायामः स उच्यते' इति ॥ मनसेति शेषः ॥

तथा च संवर्तः —

'प्रणवेन तु संयुक्ता व्याहृतीः सप्त नित्य

ஸந்த்யையிலும், அர்க்யதானத்திலும் ஒரு ப்ராணுயாமம் விதிக்கப்பட்டுள்ளது பெருவிரல், பவித்ரவிரல், சிறுவிரல் இவைகளால் ப்ராணுயாமம செய்யவேண்டும, நடுவிரல், தர்ஜனீ விரல் இவைகளை விட்டு ப்ராணுயாமத்தில் மத்யமா, தர்ஜனீ இவ் விரல்களைச சேர்க்கக்கூடாது தர்ஜனீ மத்யமா விரல்களைச் சேர்த்துச் செய்பவன் சூத்ரனுக்கு ஸமன் ஆவான்.

கர்மப்ரதீபத்திலேயே :— இடது கையால் எண்ணிக் கொண்டு ப்ராணுயாமத்தை ப்ராம்ஹணன் ஜபிக்கவேண்டும். ஹோமத்திலும் அவ்விதமே. எல்லாக கர்மங்களிலும் அவ் விதமே. இழிவான கார்யத்தைச் செய்யாதவனுய் ஜபிக்க வேண்டும்.

ப்ராணுயாமத்தின் லக்ஷணத்தைச் சொல்லுகிறூர்,

மனு :— வ்யாஹ்ருதிகளுடன் கூடியதும், ப்ராணவத்துடன் கூடியதுமான காயத்ரியை சிரஸ்ஸுடன், மூச்சுக் காற்றை அடக்கியவனுய், மூன்று தடவை ஜபிக்கவேண்டும். அது ப்ராணுயாமம் எனப்படுகிறது இங்கு, 'மனதினுல்' என்று சேர்ககவும். அவ்விதமே,

ஸம்வர்த்தர் :— ப்ரணவத்துடன் கூடிய ஏழு வ்யாஹ்ருதி

ஶ: । ஸாவித்ரீம் ஶிரஸா ஸார்த⁴ம் மநஸா த்ரி: பठேத்³த்³விஜ:' இதி ॥

யாஜ்ஞவல்க்ய:—

'கா³யத்ரீம் ஶிரஸா ஸார்த⁴ம் ஜபேத்³வ்யாஹ்ருதிபூர்விகாம் । ப்ரதிப்ரணவஸம்யுக்தாம் த்ரிரயம் ப்ராணஸம்யம:' இதி ॥ 'ப்ரதிவ்யாஹ்ருதி ப்ரணவேந ஸம்யுக்தாம் கா³யத்ரீம் முக²நாஸிகாஸஞ்சாரிணம் வாயும் நிருத்⁴ய மநஸா த்ரிர்யதா³வர்தயேதி³த்யயம் ஸர்வத்ர ப்ராணாயாம:' இதி விஜ்ஞாநேஶ்வர: ॥

யோக³யாஜ்ஞவல்க்ய:—

'பூ⁴ர்பு⁴வஸ்ஸ்வர்மஹர்ஜநஸ்தபஸ்ஸத்யம் ததை²வ ச । ப்ரத்யோங்காரஸமாயுக்தம் ததா² தத்ஸவிது: பரம் ॥ ஓமாபோஜ்யோதிரித்யேதச்சி²ர: பஶ்சாத்ப்ரயோஜயேத் । ஓமாபோஜ்யோதிரித்யேஷ மந்த்ரோ வை தைத்திரீயக: ॥ த்ரிராவர்தநயோகா³த்து ப்ராணாயாமஸ்து ஶப்³தி³த:' இதி ॥

களையும், காயத்ரியை சிரஸ்ஸுடனும், மனதினால் ப்ராம்ஹணன் மூன்று முறை ஜபிக்கவேண்டும்.

யாக்ஞவல்க்யரும் :— வ்யாஹ்ருதிகளை முன்னுடைய காயத்ரியை சிரஸ்ஸுடன், ஒவ்வொன்றிலும் ப்ரணவத்துடன் கூடியதாய் மூன்று முறை ஜபிக்கவும். இது ப்ராணாயாமம். இங்கு, "ஒவ்வொரு வ்யாஹ்ருதியிலும் ப்ரணவத்துடன் காயத்ரியை, முகத்திலும் மூக்கிலும் ஸஞ்சரிக்கும் வாயுவை அடக்கியவனாய், மனதினால் மூன்று முறை ஜபிக்க வேண்டும் இவ்விதமாகிய இது எல்லாவற்றிலும் ப்ராணாயாமம்" என்றார் விக்ஞானேச்வரர்.

யோகயாக்ஞவல்க்யரும் :— பூ:, புவ:, ஸ்வ:, மஹ:, ஜந:, தப:, ஸத்யம் இவைகளை ஒவ்வொன்றிலும் ஓங்காரத்துடன் கூடியதாயும், பிறகு 'தத்ஸவிது:' என்பதையும், பிறகு 'ஓமாபோஜ்யோதி:' என்ற சிரஸ்ஸையும் சேர்க்கவேண்டும். 'ஓமாபோஜ்யோதி:' என்ற இந்த மந்த்ரம் தைத்திரீயத்திலுள்ளது. இவைகளை மூன்று முறை ஆவ்ருத்தி செய்வதால், ப்ராணாயாமம் எனச் சொல்லப்படுகிறது.

𑌯𑌮𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌓𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌾𑌸𑍍𑌸𑌪𑍍𑌤 𑌜𑌪𑍇𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑍀𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 ।
𑌶𑌿𑌰𑌸𑌾 𑌸𑌹 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯𑌾𑌮𑌃 𑌪𑌰𑌂 𑌤𑌪𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌶𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌪𑌮𑌾𑌹 𑌭𑌾𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑌃—

'𑌅𑌶𑌕𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯𑌾𑌮𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌨𑍍𑌮𑌨𑌃 ।
𑌬𑌾𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌚𑍇𑌤𑌰𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌚 𑌦𑌶𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑍋 𑌜𑌪𑌸𑍍𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌤𑍍𑌯𑌶𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸 𑌏𑌵—

'𑌸𑌪𑍍𑌤𑍈𑌵 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑍀𑌰𑍇𑌤𑌾𑌃 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌾 𑌵𑌾 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍋 𑌜𑌪𑍇𑌤𑍍 । 𑌜𑌪𑌕𑍍𑌰𑌮𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌪𑌪𑍍𑌰𑌣𑌾𑌶𑌨𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯𑌾𑌮𑌃 𑌪𑍂𑌰𑌕𑌕𑍁𑌮𑍍𑌭𑌕𑌰𑍇𑌚𑌕𑌭𑍇𑌦𑍇𑌨 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌧𑌃 ॥

𑌤𑌥𑌾𑌹 𑌯𑍋𑌗𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃—

'𑌪𑍂𑌰𑌕𑌃 𑌕𑍁𑌮𑍍𑌭𑌕𑍋 𑌰𑍇𑌚𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯𑌾𑌮𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌃 । 𑌨𑌾𑌸𑌿𑌕𑌾𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟 𑌉𑌚𑍍𑌛𑍍𑌵𑌾𑌸𑍋 𑌧𑍍𑌮𑌾𑌤𑌃 𑌪𑍂𑌰𑌕 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

யமனும் :— *ஓங்காரத்தை முதலிலுள்ள ஏழு வ்யாஹ்ருதிகளையும், காயத்ரியை சிரஸ்ஸோடும் ஜபிக்கவேண்டும். இந்த ப்ராணாயாமம், சிறந்த தபஸ்ஸாகும்*

சக்தியில்லாதவனுக்கு ஜபத்தை விதிக்கின்றார்,

பாரத்வாஜர் :— *ப்ராம்ஹணனுக்கு, சொல்லப்பட்டபடி ப்ராணாயாமம் செய்வது சக்யமில்லாவிடினும், சிறுவனுக்கும், மற்றவருக்கும் பத்து முறை ஜபம் விதிக்கப்படுகிறது.*

அதிக அசக்தி விஷயத்தில்,

பாரத்வாஜரே :— *ப்ராம்ஹணன், இந்த ஏழு வ்யாஹ்ருதிகளை மட்டில் தனியாகவாவது ஜபிக்கவும். இந்த ஜபக்ரமமும் ஸகல பாபங்களையும் அகற்றுவதாய் ஆகும்.*

அந்த ப்ராணாயாமம், பூரகம், கும்பகம், ரேசகம் என்ற பேதத்தால் மூன்று விதமாயுள்ளது. அவ்விதமே,

யோகயாக்ஞவல்க்யர் :— *ப்ராணாயாமம், பூரகம், கும்பகம், ரேசகம் என்று மூன்று விதமாயுள்ளது. மூக்கினால் இழுக்கப்பட்ட ச்வாஸம் பூரகம் எனப்படுகிறது. அசைவற்ற*

कुम्भको निश्चलश्वासो रेच्यमानस्तु रेचकः ॥ बाह्यस्थितं घ्राणपुटेन वायुमाकृष्य तेनैव शनैश्शनैः । नाड्यश्च सर्वाः परिपूरणीयाः स पूरको नाम महानिरोधः' इति ॥

कुम्भकरेचकयोर्विशेषमाहात्रिः—

'आकेशादानखाग्राच्च निरोधः श्लाघ्यते बुधैः । निरोधाज्जायते वायुर्वायोरग्निश्च जायते ॥ अग्नेरापस्ततोऽन्तश्च शुध्यते त्रिभिः । शनैर्नासापुटे वायुमुत्सृजेन्न तु वेगतः ॥ न कम्पयेच्छरीरं तु स योगी परमो मतः' इति ॥

व्यासः—

'नाभिमध्ये स्थितं ध्यायेद्ब्रह्माणं रक्तवर्णकम् । नीलोत்पलाभं हृन्मध्ये कुम्भकेन जनार्दनम् ॥

தாய் ச்வாஸமிருப்பது கும்பகம் எனப்படுகிறது குறைக்கப் படும் ச்வாஸம் ரேசகம் எனப்படுகிறது. வெளியிலிருக்கும் வாயுவை முழுவதையும் மூக்கின் த்வாரத்தினுல் மெதுவாய் இழுத்து, அதனுல் எல்லா நாடிகளையும் நிறப்பவும். அந்த நிரோதம் பூரகம் எனப்படுகிறது.

கும்பக ரேசகங்களில் விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறூர்,

அத்ரி:— கேசங்களில் நுனிமுதல் கால் நகம் நுனிவரையில் ச்வாஸ நிரோதம் சலாக்யமென்கின்றனர் அறிந்தவர்கள். ச்வாஸ நிரோதத்தினின்றும் வாயு உண்டாகிறது. வாயுவினின்றும் அக்னி உண்டாகிறது. அக்னியினின்றும் ஜலமுண்டாகிறது. பிறகு இம்மூன்றினுலும் சரீரத்தினுள் சுத்தனுகிறுன். மூக்கின் த்வாரத்தில் வாயுவை மெதுவாய் விடவேண்டும். வேகமாய் விடக்கூடாது. சரீரத்தை அசைக்கக்கூடாது. இவ்விதம் செய்பவன் சிறந்த யோகி எனப்படுகிறுன்.

வ்யாஸர்:— பூரகம் செய்யும் பொழுது, நாபிமத்யத்திலிருப்பவனும், ரக்தவர்ணனுமான ப்ரஹ்மாவை த்யானிக்கவும். கும்பகத்தில், ஹ்ருதய கமலத்திலிருப்பவனும், நீலோத்பலம் போன்ற நிறமுடையவனுமான விஷ்ணுவை த்யானிக்கவும். ரேசகத்தில், நெற்றியிலிருப்பவனும், வெண்ணிறமுடையவனு

லலாடஸ்த²ம் ஶிவம் ஶ்வேதம் ரேசகே நாஸிகாத்³வயே | ஶுத்³த⁴ஸ்ப²டிகஸங்காஶம் நிர்மலம் பாபநாஶநம் || ஶங்கரம் த்ர்யம்ப³கம் ஶ்வேதம் த்⁴யாயந் முச்யேத ப³ந்த⁴நாத்' இதி ||

யோக³யாஜ்ஞவல்க்ய:—

'பூரகே விஷ்ணுஸாயுஜ்யம் கும்ப⁴கே ப்³ரஹ்மணோ க³தி: | ரேசகேந த்ருதீயேந ப்ராப்நுயாதீ³ஶ்வரம் பத³ம் || இட³யா வாயுமாரோப்ய பா³ஹ்யம் த்³வாத³ஶமாத்ரகை: | பூரயித்வோத³ரம் தேந நாஸாக்³ரே நயநத்³வய: | த்⁴யாயந் விரேசயேச்ச²நைஸ்தத்து பிங்க³லயா ஶநை:' இதி || இடா³ = வாமநாடீ³ | பிங்க³லா = த³க்ஷிணநாடீ³ | கும்ப⁴கே மாநஸஜப: ||

ஸ்ம்ருத்யந்தரே—

'த³க்ஷிணே ரேசகம் குர்யாத்³வாமேநாபூரிதோத³ர: | கும்ப⁴கேந ஜபம் குர்யாத் ப்ராணாயாமஸ்ய லக்ஷணம்' இதி ||

மான சிவனை த்யானிக்கவும். சுத்த ஸ்படிகம் போன்றவனும், நிர்மலனும், பாபத்தை அகற்றுபவனும், முக்கண்ணனும், வெண்ணிறமானவனுமான சங்கரனை த்யானிப்பவன் ஸம்ஸார பந்தத்தினின்றும் விடுபடுவான்.

யோகயாக்ஞவல்க்யர்:— பூரகத்தில் விஷ்ணுவின் ஸாயுஜ்யத்தையும், கும்பகத்தில் ப்ரமஹாவின் ஸாமீப்யத்தையும், ரேசகத்தால் ஈச்வரனின் பதத்தையும் அடைகிறான். இடையினால் வெளியிலுள்ள வாயுவை பன்னிரண்டு மாத்ராகாலமுள்ளதாய் ஏற்றி, அதனால் வயிற்றை நிறப்பி, மூக்கின் நுனியில் இரண்டு கண்களையும் வைத்தவனாய், பிறகு த்யானிப்பவனாய், பிங்களையினால் மெதுவாய் காற்றை வெளியில் விடவேண்டும். இடா = இடது நாடீ. பிங்களா = வலது நாடீ. கும்பகத்தில் மானஸமாய் ஜபம் செய்யவும்.

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில்:— இடது நாஸிகாத்வாரத்தால் காற்றை வயிற்றில் நிறப்பி, கும்பகத்தால் ஜபம் செய்து, வலது நாஸிகாத்வாரத்தால் காற்றை வெளியில் விடவேண்டும், இது ப்ராணாயாமத்தின் லக்ஷணமாம்.

நாரத:—

'ப்ராணோ வாயு: சரீரஸ்த ஆயாமஸ்தஸ்ய நிக்ரஹ:। ப்ராணாயாம இதி ப்ரோக்தோ த்விவித: ப்ரோச்யதே ஹி ஸ:॥ அகர்ப்பஶ்ச ஸகர்ப்பஶ்ச த்விதீயஸ்து தயோர்வர:। அகர்ப்போ த்யானம் விநா அகர்ப்ப: ஸகர்ப்பஸ்தத்ஸமந்வித:' இதி॥

பாரத்வாஜ:—

'ஸமாஹிதமநா: ப்ராணாநாயம்யைவ தசக்ருத்வ:। ஜபேத்கும்பகஜபோக்தம் ப்ராக்காயத்ரீம் ததோ ஜபேத்॥ ஜபக்ரமோऽயமேவம் ஸ்யாத் ஸர்வபாபப்ரணாசந:' இதி॥ தசக்ருத்வ: = கும்பகஜபோக்தாகாரம் தசவாரம்॥

ஸ்ம்ருத்யந்தரே—

'ஸவ்யாஹ்ருதிகாம் காயத்ரீம் சிரஸா ஸஹ। தசவாரம் ஜபித்வைவ காயத்ரீம் து ததோ ஜபேத்' இதி॥

நாரதர் :—ப்ராணன் என்பதற்கு சரீரத்திலுள்ள வாயு என்பது பொருள். ஆயாமம் என்பதற்கு அடக்குவது என்பது பொருள். வாயுவை அடக்குவது ப்ராணாயாமம் எனப்பட்டது. அது, அகர்ப்பமென்றும், ஸகர்ப்பமென்றும் இரண்டு விதமாய்ச் சொல்லப்படுகிறது. அவைகளுள் இரண்டாவது சிறந்ததாகும். த்யானமில்லாமல் செய்யப்படுவது அகர்ப்பம் எனப்படுகிறது. த்யானத்துடன் கூடியது ஸகர்ப்பமெனப் படுகிறது.

பாரத்வாஜர் :— ஏகாக்ரமான மனமுடையவனாய், ப்ராணாயாமம் செய்து, கும்பக ஜபத்தில் சொல்லப்பட்ட ஆகாரத்தை பத்து முறை முதலில் ஜபித்து, பிறகு, காயத்ரியை ஜபிக்கவும். இவ்விதம் உள்ள இந்த ஜபக்ரமம், ஸகல பாபங்களையும் அகற்றுவதாய் ஆகும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில் :— ஏழு வ்யாஹ்ருதிகளுடன் கூடிய காயத்ரியை சிரஸ்ஸுடன் பத்து முறை ஜபித்த பிறகே காயத்ரியை ஜபிக்கவேண்டும்.

ருஷ்யாதிகமாஹ பாரத்வாஜ: ||

'ப்ரணவஸ்ய ருஷி ப்ரஹ்ம பரமாத்மா ச தேவதா | சந்தஶ்ச தேவீ காயத்ரீ விநியோக: க்ரியாவஶ:' இதி ||

பிதாமஹ:—

'ப்ரணவஸ்ய ருஷிர்ப்ரஹ்ம தேவதாऽக்நிஸ்த்ரயீ ச வா | சந்தஶ்ச தேவீ காயத்ரீ வேதாதௌ விநியுஜ்யதே || ஜப காலே த்ரயீ தேவோ ஹோமகாலே ஹுதாஶந: | த்யாந காலே பரம் ப்ரஹ்ம விஶ்வேதேவாஸ்ததோऽந்யதா' இதி ||

வ்யாஹ்ருதீநாம் ருஷ்யாதிகமாஹ ஸ ஏவ—

'அத்ரிர்ப்ருகுஶ்ச குத்ஸஶ்ச வஸிஷ்டோ கௌதமஸ்ததா | காஶ்யபஶ்சாங்கிராஶ்சைவ ருஷயஸ்ஸப்தவ்யாஹ்ருதே: || காயத்ர்யுஷ்ணிகநுஷ்டுப்ச ப்ருஹதீ பங்க்திரேவ ச | த்ரிஷ்டுப்ச ஜகதீ சைவ சந்தாம்ஸ்யேதாநி ஸப்த வை || அக்நிர்வாயுஸ்ததாऽர்கஶ்ச வாகீஶோ வருணஸ்ததா | இந்த்ரஶ்ச விஶ்வேதே

ருஷி முதலியதைச் சொல்லுகிறுர்,

பாரத்வாஜர் :— ப்ரணவத்திற்கு ப்ரம்ஹம் ருஷி, பரமாத்மா தேவதை, தேவீ காயத்ரீசந்தஸ். விநியோகம் க்ரியைக்குத் தகுந்தது.

பிதாமஹர் :— ப்ரணவத்திற்கு ப்ரம்ஹம் ருஷி, தேவதை அக்னி, த்ரயீயும (மூன்று வேதங்கள்) சந்தஸ் தேவீ காயத்ரீ, வேதம முதலியதில் விநியோகம். ஜபகாலத்தில் த்ரயீதேவதை. ஹோமகாலத்தில் அக்னிதேவதை. த்யான காலத்தில் பர ப்ரம்ஹம் தேவதை. மற்ற காலத்தில் விச்வேதேவர்கள் தேவதை.

வ்யாஹ்ருதிகளுககு ருஷி முதலியதைச் சொல்லுகிறுர்,

பிதாமஹரே :— ஏழு வ்யாஹ்ருதிகளுக்கும், முறையே அத்ரி, ப்ருகு, குத்ஸர், வஸிஷ்டர், கௌதமர், காச்யபர், அங்கிரஸ் இவர்கள் ருஷிகளாவர். காயத்ரீ, உஷ்ணிக், அனுஷ்டுப், ப்ருஹதீ, பங்க்தி, த்ரிஷ்டுப், ஜகதீ இவைகள் ஏழும் சந்தஸ்ஸுகளாம். அக்னி, வாயு, அர்க்கன், வாகீசன், வருணன், இந்த்ரன், விச்வேதேவர் இவர்கள் தேவதைகள்.

𑌵𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌸𑍍𑌸𑌮𑍁𑌦𑌾𑌹𑍃𑌤𑌾𑌃 ॥ 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑍀 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾 𑌵𑌾𑌹𑌿𑌨𑍀 𑌚 𑌤𑌥𑌾 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌲𑌾𑌸𑌿𑌨𑍀 । 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌵𑌤𑍀 𑌚 𑌲𑍋𑌲𑌾 𑌚 𑌸𑌪𑍍𑌤 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑌿𑌶𑌕𑍍𑌤𑌯𑌃 ॥ 𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌂 𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌂 𑌚 𑌪𑍀𑌤𑌂 𑌚 𑌪𑌿𑌶𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌨𑍀𑌲𑌲𑍋𑌹𑌿𑌤𑌮𑍍 ! 𑌨𑍀𑌲𑌂 𑌕𑌨𑌕𑌵𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌚 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌨𑍁𑌕𑍍𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍 ॥ 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌋𑌷𑌿𑌶𑍍𑌛𑌨𑍍𑌦𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍 । 𑌸𑌵𑌿𑌤𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌚𑍈𑌵 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 𑌶𑌿𑌰𑌸 𑌋𑌷𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌃 ॥ 𑌛𑌨𑍍𑌦𑍋𑌽𑌨𑍁𑌷𑍍𑌟𑍁𑌪𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌹𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌚 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑍋𑌗𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃—

‘𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌋𑌷𑌿𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌃 । 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌯𑍁𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾𑌽𑌽𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌬𑍃𑌹𑌸𑍍𑌪𑌤𑍍𑌯𑌾𑌪 𑌏𑌵 𑌚 ॥ 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌸𑍍𑌸𑌮𑍁𑌦𑌾𑌹𑍃𑌤𑌾𑌃 । 𑌶𑌿𑌰𑌸𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍃𑌷𑌿 𑌯𑌜𑍁𑌶𑍍𑌛𑌨𑍍𑌦𑍋 𑌵𑌿𑌵𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥ * 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌯𑍁𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌾𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯𑌾𑌮𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌗𑍇 𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌯𑍋𑌗 𑌉𑌦𑌾𑌹𑍃𑌤𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌮𑌾𑌹 𑌸 𑌏𑌵—

‘𑌪𑌾𑌦𑌯𑍋𑌰𑍍𑌜𑌙𑍍𑌘𑌯𑍋𑌰𑍍𑌜𑌾𑌨𑍍𑌵𑍋𑌸𑍍𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌜𑌠𑌰𑍇𑌽𑌪𑌿

---

* 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌵𑌾𑌯𑍁𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍 ॥

ப்ரம்ஹீ, ஸ்வாஹா, வாஹினீ, நித்யா, விலாஸினீ, ப்ரபாவதீ, லோலா என்ற ஏழும் சக்திகளாம். ச்வேதம், ச்யாமம், பீதம், பிசங்கம், நீலலோஹிதம், நீலம், கனகவர்ணம் இவ்வேழும் முறையே வர்ணங்களாம். காயத்ரீக்கு விச்வாமித்ரர் ருஷி, காயத்ரீ சந்தஸ், ஸவிதா தேவதையாம். சிரஸ்ஸுக்கு ப்ரம்ஹா ருஷி, அனுஷ்டுப் சந்தஸ், பரமாத்மா தேவதையாம்.

யோகயாக்ஞவல்க்யரானால் :— எல்லா வ்யாஹ்ருதிகளுக்கும் ப்ரஜாபதி ருஷி, அக்னி, வாயு, ஆதித்யன், ப்ருஹஸ்பதி, ஜலம், இந்த்ரன், விச்வேதேவர் இவர்கள் தேவதைகள். சிரஸ்ஸுக்கு ப்ரஜாபதி ருஷி, யஜுஸ்சந்தஸ், அக்னி, வாயு, ஸூர்யன் இவர் தேவர்கள். ப்ராணாயாமப்ரயோகத்தில் விநியோகம் என்றார்.

ந்யாஸத்தைச் சொல்லுகிறார்,

யோகயாக்ஞவல்க்யரே :— பாதங்கள், ஜங்கைகள், ஜானுக்கள், வயிர், கண்டம், முகம், தலை இவைகளில் முறையே

ச । கநிஷ்டே மத்யே தயா மத்யே க்ரமேண வ்யாஹ்ருதீந்ந்யஸேத் ॥ அங்குஷ்டத்வயே ந்யஸ்ய புவஸ்தர்ஜநிகாத்வயே । ஜ்யேஷ்டாங்குலித்வயே ப்ராஜ்ஞ: ஸ்வ:பதம் விநியோஜயேத் ॥ அநாமிகாத்வயே ப்ராஜ்ஞ: ந்யஸேத்தத்பதமுத்தம: । கநிஷ்டிகாத்வயே ஸுதீ: வரேண்யமித்யேதத் பதம் ந்யஸேத் ॥ ஹஸ்தத்வயம் மத்யே விந்யஸ்ய ஸாவித்ரீம் விந்யஸேத் । பூர்வாயாம் ஸ்வ: பதம் ந்யஸ்ய கவசே தத்பதம் ந்யஸேத் ॥ நேத்ரயோர்பர்க்க: பதம் ந்யஸ்ய ந்யஸேத்திக்ஷு தியம் பதம் । சிரஸ்யஸ்த்ரம் ஸர்வாங்கே ப்ராணாயாமபரோ ந்யஸேத் ॥ விந்யஸ்யைவம் தத: க்ருத்வா முத்ரா: ப்ராக்வத் க்ரமேண து । பூரகாதிக்ரமேணைவ ப்ராணாயாமாந் ஸமாசரேத் ॥ பத்மமுத்ரா ஸௌரபேயீ சங்கமுத்ரா வராஹகா । வாஸுதேவாக்யம் பத்ம ஜ்ஞாநமுத்ராஸ்து ஸப்த வ்யாஹ்ருதிமுத்ரிகா:' இதி ॥

ப்ரணவஸ்யாத்ர த்யானம் மந்த்ரதேவதாப்ரகாசிகாயாம் —

'விஷ்ணும் ஸாக்ஷாத் கிரீடாங்கதவலயதரம் பத்மஸம்ஸ்தம் ஹாரோர

ஏழு வ்யாஹ்ருதிகளையும் ந்யஸிக்கவும் 'பூ:' என்பதை இரண்டு பெருவிரல்களிலும், தர்ஜனீ விரல்கள் இரண்டிலும் 'புவ:' என்பதையும், பெருவிறல்கள இரண்டிலும் 'ஸ்வ:' என்பதையும ந்யஸிக்கவும். பவித்ர விரல்கள் இரண்டிலும் 'தத்' என்ற பாதத்தையும், சிறு விரல்கள இரண்டிலும் 'பர்க்க:' என்ற பாதத்தையும், கைகளின் நடுவில 'தியோ' என்ற பாதத்தையும், 'பூ:' என்பதை ஹ்ருதயத்திலும, 'புவ.' என்பதை சிரஸ்ஸிலும், 'ஸ்வ:' என்பதை சிகையிலும, 'தத்' என்ற பாதத்தை கவசத்திலும், 'பர்க்க:' என்ற பாதத்தை கண்களிலும், 'தியோ' என்ற பாதத்தை திக்குகளிலும், அதன் சிரஸ்ஸை ஸர்வாங்கங்களிலும ப்ராணாயாமம் செய்பவன் ந்யஸிக்கவேண்டும். இவ்விதம் விந்யாஸம் செய்து, முத்ரைகளைச்செய்து, க்ரமமாய் த்யானித்து, பூரகாதி க்ரமமாகவே ப்ராணாயாமங்களைச் செய்யவும். பத்மமுத்ரா, ஸௌரபேயீ, சங்கமுத்ரா, வராஹகா, வாஸுதேவ முத்ரா, பத்மமுத்ரா, ஜ்ஞானமுத்ரா என்று முத்ரைகள் ஏழாம்

ப்ரணவத்தின் த்யானம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

மந்த்ரதேவதாப்ரகாசிகையில் :— 'விஷ்ணும் + பத்மஸம்ஸ்

ராம்ஶ்ரோணீஸூத்ரம் ஸர்வஶோபிணீகண்டிகாஹாரகே-
யூராபரணாங்க்ரிம் | ஹஸ்தாப்ஜபுண்டரீகஜராம்புஜஸத்ருஶம்
பீதகௌஶேயவீதம் விஶேஷாத்தாஸ ஸூர்யதிநகரஸத்ருஶம்
பத்மஸம்ஸ்தம் நமாமி' இதி ||

வ்யாஸ:—

'ஸ்வஸ்வோக்தவர்ணதநவோ ரூபயௌவநஸம்பந்நா: |
க்ஷௌமவஸ்த்ரபரீதாநா: ஸர்வாபரணபூஷிதா: || திவ்ய
சந்தநலிப்தாங்கா திவ்யமால்யைரலங்க்ருதா: | ஸிதோபவீத
ஹ்ருதயா ஸபவித்ராஶ்சதுர்புஜா: || உத்புல்லவக்த்ராம்போஜ
ப்ரபாமண்டிதா: | ஜடாமகுடஸம்பூர்ணேந்து ப்ரபா
பூரிததிங்முகா: || அபயாக்ஷஸ்ரக்குண்டீவரஹஸ்தஸரோ

தம் நமாமி'. இதன் பொருள் — "ப்ரகாசமுள்ள கிரீடம், தோள்வளைகள், கடகங்கள், கண்டாபரணம், ஹாரம், வயிற்றிலும் கால்களிலும் இடுப்பிலுமணியக்கூடிய ஆபரணங்கள் இவைகளையுடையவனும், நல்ல மார்புடையவனும், மணிகிரீடம், மஹாகுண்டலங்கள் இவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அங்கங்களையுடையவனும், கைகளில் ப்ரகாசிக்கும் சங்கம், சக்ரம், பத்மம், கதை இவைகளை உடையவனும், நிர்மலனும், மஞ்சள் நிறமான ஆடையுடையவனும், விசேஷமாய் விளங்கும் ஒளியையுடையவனும், உதிக்கும் ஸூர்யனுக்குச் சமமானவனும், தாமரையில் வீற்றிருப்பவனுமான விஷ்ணுவை வணங்குகின்றேன்" என்று.

வ்யாஸர்:— அவரவருக்குச் சொல்லிய வர்ணமுடைய சரீரமுடையவரும், ரூபத்துடனும் யௌவனத்துடனும் கூடியவரும், வெண்பட்டு ஆடையை அணிந்தவரும், ஸகல ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவரும், திவ்யசந்தனத்தால் பூசப்பட்டவரும், திவ்யமாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டவரும், வெளுத்த உபவீதத்தை மார்பிலுடையவரும், பவித்ரமணிந்தவரும், நான்கு கைகளை உடையவரும், மலர்ந்த முகபத்மத்தின் ஒளியினால் அலங்கரிக்கப்பட்டவரும், ஜடாமகுடத்தில் உள்ள பூர்ண சந்த்ரனின் காந்தியால் நிறைக்கப்பட்ட திக்குகளையுடையவரும், அபயம், ஜபமாலை, கமண்டலு, வரம் இவைகளைக் கை

ர்ஷய: । ஏவம் ஹோமஜபாரம்பே த்யேயா வ்யாஹ்ருதயோ த்விஜை:' ॥ காயத்ரீத்யானம்—

'முக்தாவித்ரும ஹேம நீல தவளச்சாயைர்முகைஸ்த்ரீக்ஷணைர் யுக்தாமிந்து நிபத்தரத்நமகுடாம் தத்வார்த்த (ஸ்வரூ)வர்ணாத்மிகாம் । காயத்ரீம் வரதாபயாங்குஶகஶாஶ் ஶுப்ரம் கபாலம் குணம் ஶங்கம் சக்ரமதாரவிந்தயுகளம் ஹஸ்தைர் வஹந்தீம் பஜே' இதி ॥

ஏவம் குர்வத: பலமாஹ ஸம்வர்த்த:—

'மாநஸம் வாசிகம் பாபம் காயேநைவ து யத்க்ருதம் । தத்ஸர்வம் நஶ்யதி க்ஷிப்ரம் ப்ராணாயாமத்ரயே க்ருதே' இதி ॥

யோகயாஜ்ஞவல்க்யோऽபி—

'ப்ராணாயாமத்ரயம் க்ருத்வா ஸூர்யஸ்யோதயநம் ப்ரதி ।
விபாப்மாந: ஸ்வர்கமாயாந்தி ஸஹஸ்ரஸுக்ருதிநோ யதா' இதி ॥

களிலுடையவருமாக வ்யாஹ்ருதி தேவதைகளை, ஹோம ஜபாரம்ப காலங்களில் ப்ராமஹணர்கள் த்யானிக்கவேண்டும்.

காயத்ரீத்யானம் :— 'முக்தாவித்ரும + வஹந்தீம் பஜே'. இதன் பொருள் :—"முத்து, பவழம், தங்கம், நீலம், வெளுப்பு இந்த நிறங்களுடையதும், மும்மூன்று கண்களுடையதுமான ஐந்து முகங்களுடன் கூடியவளும், சந்த்ரனுடன் சேர்ந்துள்ள ரத்னகிரீட மணிந்தவளும், பரமஹத்தைச் சொல்லும் வர்ண ஸ்வரூபிணியாயும், பத்துக்கைகளால் வரதானம், அபயதானம், அங்குசம், கசை, வெண்ணிறமான கபாலம், நாண், சங்கம், சக்ரம், இரண்டு தாமரைப் புஷ்பங்கள் இவைகளைத் தரித்தவளுமான காயத்ரியை ஸேவிக்கின்றேன்" என்று.

இவ்விதம் செய்பவனுக்குப் பலத்தைச் சொல்லுகிறார்,

ஸம்வர்த்தர் :— மனதினாலும், வாக்கினாலும், காயத்தினாலும், எந்தெந்தப் பாபம் செய்யப்பட்டதோ அதெல்லாம், மூன்று ப்ராணாயாமங்கள் செய்தால் உடனே நசிக்கின்றது.

யோகயாக்ஞவல்க்யரும் :— ஸூர்யோதய காலத்தில், மூன்று ப்ராணாயாமங்கள்செய்தால் அவர்கள், பாபமற்றவராய், புண்யம் செய்தவர்கள்போல் ஸ்வர்க்கத்தை அடைகின்றனர்.

मनुः—

'प्राणायामा ब्राह्मणस्य त्रयोऽपि विधिवत्कृताः । व्याहृतिप्रणवैर्युक्ता विज्ञेयं परमं तपः ॥ दह्यन्ते ध्मायमानानां धातूनां हि यथा मलाः । तथेन्द्रियाणां दह्यन्ते दोषाः प्राणस्य निग्रहात् ॥ सव्याहृतिकाः सप्रणवाः प्राणायामास्तु षोडश । अपि भ्रूणहनं मासात् पुनन्त्यहरहः कृताः' इति ॥

शौनकः—

'प्राणायामान्धारयेत्त्रीन् यथाविधि समाहितः । अहोरात्रकृतं पापं तत्क्षणादेव नश्यति ॥ कृतैर्द्वादशभिश्चित्तं शुद्ध्येच्चतुर्विंशात्परं तपः' इति ॥

यमोऽपि—

'दशप्रणवसंयुक्तैः प्राणायामैश्चतुर्दशैः । मासेन ब्रह्महत्यायाः प्रमुच्येतोपपातकैः' इति ॥

மநு :— வ்யாஹ்ருதிகளுடனும், ப்ரணவத்துடனும் சேர்த்து, விதியுடன் செய்யப்பட்ட மூன்று ப்ராணாயாமங்கள், ப்ராம்ஹணனுக்குச் சிறந்த தபஸ் என அறியத்தக்கது. உலையில் ஊதப்படும் தாதுக்களின் மலங்கள் எப்படி பொசுக்கப் படுகின்றனவோ, அப்படி, ப்ராணாயாமத்தால், இந்த்ரியங்களின் தோஷங்கள் தஹிக்கப்படுகின்றன. வ்யாஹ்ருதிகளுடனும், ப்ரணவத்துடனும் கூடிய ப்ராணாயாமங்கள் பதினாறு, ப்ரதி தினம் செய்யப்பட்டால், ஒரு மாஸத்தில், ப்ரம்ஹஹத்யை செய்தவனையும் சுத்தனாக்குகின்றன

சௌனகர் :— கவனமுடையவனாய், விதிப்படி மூன்று ப்ராணாயாமங்களைச் செய்யவேண்டும். ஒருநாள் முழுவதும் செய்த பாபம் அந்த க்ஷணத்திலேயே நசிக்கின்றது. பன்னிரண்டு ப்ராணாயாமங்களால் சித்தம் சுத்தமாகின்றது. இருபத்து நான்கு ப்ராணாயாமங்களால் சிறந்த தபஸ் ஏற்படுகின்றது.

யமனும் :— பத்து ப்ரணவங்களுடன் கூடிய பதினான்கு ப்ராணாயாமங்கள் செய்தால், ஒரு மாஸத்தில் ப்ரம்ஹஹத்யையினின்றும் விடுபடுவான், உபபாதகங்களாலும் விடுபடுவான்.

வ்யாஸ: —

"ஸவ்யாஹ்ருதிகாம் ஸப்ரணவாம் கா³யத்ரீம் ஶிரஸா ஸஹ । யே ஜபந்தி ஸதா³ தேஷாம் ந ப⁴யம் வித்³யதே க்வசித்" இதி ॥

யோக³யாஜ்ஞவல்க்ய: —

"ய ஏதா வ்யாஹ்ருதீஸ்ஸப்த ஸம்ஸ்மரேத் ப்ராணஸம்யமே । உபாஸிதம் ப⁴வேத்தேந விஶ்வம் பு⁴வநஸப்தகம் ॥ ஸர்வேஷ்வேவ ச லோகேஷு காமசாரஶ்ச ஜாயதே ॥ ஷோட³ஶாக்ஷரகம் ப்³ரஹ்ம கா³யத்ர்யாஶ்ச ஶிர: ஸ்ம்ருதம் । ஸக்ருதா³வர்தயந் விப்ரஸ்ஸம்ஸாராத்³விப்ரமுச்யதே" இதி ॥

இதி ப்ராணாயாமவிதி⁴: ॥

கா³யத்ர்யாவாஹநவ்யாஹ்ருத்யர்தௌ² ॥

அத² கா³யத்ர்யாவாஹநம் ॥

ப⁴ரத்³வாஜ: —

"ஆயாத்வித்யநுவாகேந ஹ்ருத³யே பாதகக்ஷயே ।

வ்யாஸர் :— வ்யாஹ்ருதிகளுடனும், ப்ரணவத்துடனும், சிரஸ்ஸுடனும் கூடிய காயத்ரியை எவர்கள் நித்யமும் ஜபிக்கின்றனரோ அவர்களுக்கு ஒருகாலும் பயமில்லை.

யோகயாக்ஞவல்க்யரும் :—எவன், ப்ராணாயாமத்தில் இந்த ஏழு வ்யாஹ்ருதிகளையும் ஸ்மரிக்கின்றானோ, அவனால் ஏழுலகங்கள் முழுவதும் உபாஸிக்கப்பட்டவையாய் ஆகும். அவனுக்கு, ஸகல உலகங்களிலும் இஷ்டப்படி ஸஞ்சார சக்தியும் உண்டாகின்றது. பதினாறு அக்ஷரங்களையுடைய வேதவாக்யம் காயத்ரிக்கு, சிரஸ் எனப்படுகிறது. அதை ஒரு தடவை ஜபித்தாலும் ப்ராம்ஹணன் ஸம்ஸாரத்தினின்றும் முக்தனாகிறான்.

ப்ராணாயாமவிதி முற்றிற்று.

காயத்ரியினாவாஹனமும், வ்யாஹ்ருதிகளினர்த்தமும்.

இனி, காயத்ரியின் ஆவாஹனம் சொல்லப்படுகிறது.

பரத்வாஜர் :— 'ஆயாது' என்ற அனுவாகத்தால், ஹ்ரு

தேவீமாவாஹ்ய காயத்ரீம் ததோ த்யாயேத்³த்³விஜோத்தம:' இதி ॥

பிதாமஹ:—

'ஆயாத்வித்யநுவாகேந தேவீமாவாஹயேத்தத:
ஆயாத்வித்யநுவாகஸ்ய வாமதேவ ருஷி: ஸ்ம்ருத: ॥ ச²ந்தோऽநுஷ்டுப்ச தேவஸ்ய காயத்ரீ தேவதா ஸ்ம்ருதா । அநேந அநுவாகேந ஆவாஹ்ய து யதாவிதி ॥ காயத்ரீம் நிர்மலாம் தேவீம் ஹ்ருதி வா ஸூர்யமண்டலே । த்யாநயோகேந ஸம்வேஶ்ய வர்ணரூபைஸ்ஸமந்விதாம் ॥ ப்ராணாயாமம் ததாவாஹ்ய ஸ்ம்ருத்வர்ஷ்யாதி ததா ந்யாஸக । முத்ரா: ப்ரதர்ஶ்ய த்யாத்வாத² ஜபேந்மந்த்ரம் க்ரம:' இதி ॥

ஶௌநக:—

'ஆவாஹநம் தைத்திரீயே ஹ்யுக்தம் சாபி விஸர்ஜநம்' இதி ॥

தயத்திலாவது, ஸூர்யமண்டலத்திலாவது, காயத்ரீ தேவியை ஆவாஹனம் செய்து, பிறகு ப்ராம்ஹணன் த்யானிக்க வேண்டும்.

பிதாமஹர் :— பிறகு 'ஆயாது' என்கிற அனுவாகத்தால் காயத்ரியை ஆவாஹனம செய்யவேண்டும். 'ஆயாது' என்ற அனுவாகத்திற்கு, வாமதேவர் ருஷி எனப்படுகிறார். அனுஷ்டுப் சந்தஸ் ஆகின்றது. காயத்ரீ தேவதை எனப்படுகிறாள் இந்த அனுவாகத்தால் விதிப்படி ஆவாஹனம் செய்து, நிர்மலையான காயத்ரீ தேவியை, ஹ்ருதயத்திலாவது, ஸூர்யமண்டலத்திலாவது, வர்ண ரூபங்களுடன் கூடியவளாய் த்யானிக்க வேண்டும். பிறகு, ப்ராணாயாமம் செய்து, ஆவாஹனம் செய்து, ருஷிமுதலியதை ஸ்மரித்து, ந்யாஸம் செய்து, முத்ரைகளைக் காண்பித்து, த்யானம் செய்து, பிறகு மந்த்ரத்தை ஜபிக்கவும். இது க்ரமமாகும்.

சௌனகர் :— ஆவாஹனமும், விஸர்ஜனமும், தைத்திரீயத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

மந்த்ராந்தரமாஹ கோபில:—

'ஆயாது வரதா தேவீ அக்ஷரே ப்ரஹ்மவாதிநீ । காயத்ரீம் சந்தஸாம் மாதா ப்ரஹ்மயோநே நமோஸ்து தே' இதி ॥

வ்யாஸோऽபி—

'ஆவாஹயேத்து காயத்ரீம் ஸர்வபாபப்ரணாஶிநீம் । ஆகச்ச வரதே தேவி ஜப்யே மே ஸந்நிதௌ பவ ॥ காயந்தம் த்ராயஸே யஸ்மாத் காயத்ரீ த்வம் தத: ஸ்ம்ருதா' இதி ॥

ப்ருஹஸ்பதி:—

'ருஷிம் ச்சந்தோ தேவதாம் ச த்யாத்வா மந்த்ரார்த்தமேவ ச । காயத்ர்யாஸ்து ஸமஸ்தாயா ருஷிச்சந்தோऽதிதேவதா: ॥ ஸ்ம்ருத்வா ப்ரத்யக்ஷரம் பஶ்சாத் ருஷ்யாதீநபி ஸம்ஸ்மரேத்' இதி ॥

பிதாமஹ:—

'ஸவிதா தேவதா யஸ்யா முகமக்நிஸ்த்ரிபாச்ச யா । விஶ்வாமித்ர ருஷிஶ்சந்தோ காயத்ரீ ஸா விஶிஷ்யதே' இதி ॥

வ்யாஸ:—

'விஶ்வாமித்ர ருஷிஶ்சந்தோ நிச்ருத்காயத்ரமுச்யதே । தே

வேறு மந்த்ரத்தைச் சொல்லுகிறார்,

கோபிலர் :— 'ஆயாது+நமோஸ்துதே'.

வ்யாஸரும் :— ஸகலபாபங்களையுமகற்றும் காயத்ரியை ஆவாஹனம செய்யவேண்டும். 'ஆகச்சவரதே தேவி+ஸ்ம்ருதா' என்பது மந்த்ரமாம்.

ப்ருஹஸ்பதி :— ருஷி, சந்தஸ், தேவதை, மந்த்ரார்த்தம் இவைகளை த்யானிக்கவேண்டும். ஸகலையான காயத்ரியின் ருஷி, சந்தஸ், தேவதை இவைகளை ஸ்மரித்துப் பிறகு, ஒவ்வொரு அக்ஷரத்திற்கும் ருஷி முதலியதை ஸ்மரிக்கவேண்டும்.

பிதாமஹர் :— எவளுக்கு ஸவிதா தேவதையோ, அக்னி முகமோ, எவள் மூன்று பாதங்களை உடையவளோ, எவளுக்கு விச்வாமித்ரர் ருஷியோ, காயத்ரீ சந்தஸ்ஸோ அவள் புகழப் படுகிறாள்.

வ்யாஸர் :— விச்வாமித்ரர் ருஷி, நிச்ருத் காயத்ரம் சந்

𑌵𑌤𑌾 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌚 𑌸𑌵𑌿𑌤𑌾 𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌃 ॥ 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯𑌾𑌮𑍇 𑌜𑌪𑍇 𑌚𑌾𑌰𑍍𑌘𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌨𑍇 𑌚 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌤𑍇’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌓𑌂 𑌭𑍂𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌮𑌯𑌮𑌰𑍍𑌥𑌃— ‘𑌅𑌕𑌾𑌰𑍋𑌕𑌾𑌰𑌮𑌕𑌾𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌮𑌹𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯𑍋𑌽𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌤𑍇𑌨 𑌸𑌹 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯𑍈𑌕𑍍𑌯𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌓𑌂 𑌭𑍂𑌃 = 𑌸𑌤𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌏𑌵𑌮𑍋𑌂 𑌭𑍁𑌵𑌃 = 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌭𑍁𑌵𑌃 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌕𑌾𑌰𑌣𑌮𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌓𑌂 𑌸𑍁𑌵𑌃 = 𑌸𑍂𑌪𑌪𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌞𑍍 𑌵𑌰𑌣 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍 । 𑌶𑍋𑌭𑌨𑍈𑌃 𑌸𑌨𑌕𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌵𑍃𑌤𑌮𑍍 । 𑌸𑍁𑌷𑍍𑌠𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌵𑌾 𑌸𑍁𑌵𑌃 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 । 𑌓𑌂 𑌮𑌹𑌃 = 𑌮𑌹𑌤𑍇𑌃 𑌪𑍂𑌜𑌾𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍 । 𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑍁𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍂𑌜𑌨𑍀𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵 𑌮𑌹 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌓𑌂 𑌜𑌨𑌃 = 𑌜𑌨𑍇𑌰𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌭𑌾𑌵𑌿𑌤𑌣𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌗𑌤𑍋 𑌜𑌨𑌕𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌓𑌂 𑌤𑌪𑌃 = 𑌤𑌪𑌤𑍇-

---

தஸ், பரமாத்மா தேவதை, அல்லது ஸவிதா. ப்ராணாயாமத்திலும், ஜபத்திலும், அர்க்யதானத்திலும் விநியோகம்.

ஓம் பூ: என்பது முதலியவைக்கு இது அர்த்தம்:—அகார உகார மகாராத்மகமான ப்ரணவத்திற்கு ப்ரம்ஹவிஷ்ணு மஹேச்வரஸ்வரூபியான பரமாத்மா ப்ரதிபாத்யமான பொருள். அவனுடன், ஏழு வ்யாஹ்ருதிகளால் ப்ரதிபாதயமான அர்த்தத்திற்கு ஐகயம் சொல்லப்படுகிறது. ஓம்பூ=ஸத்தா ஸ்வபாவம ப்ரணவார்த்தம். இவ்விதம், ஓம்புவ:=ஸ்திதி காலத்தில் ஸகலமும் இவனிடத்தில் இருக்கிறது என்பதால் புவ:. ஸர்வ ஸ்திதி காரணமும் ப்ரணவார்த்தம். ஓம் ஸுவ:=சோபனர்களான ஸனகாதிகளால் வரிக்கப்பட்டது. அல்லது, நன்றாய் எல்லாவற்றையும் வ்யாபிக்கின்றது என்பதால் ஸுவ:= ப்ரம்ஹம். ஓம்மஹ:=முக்தியை விரும்புகிறவர்களால் பூஜிக்கத் தக்கதாய் இருப்பதால் ப்ரஹ்மமே மஹ: எனப்படுகிறது. ஓமஜந:=ஸகல ஜகத்திற்கும் ஜநகம் ப்ரம்ஹம் என்று பொருள். ஓம் தப:=ஸூர்யஸ்வரூபமாய் இருந்து ஜகத்தைத்தபிக்கச் செய்கின்றது. அதுவும் ப்ரணவார்த்தமே. ஓம் ஸத்யம்=

[illegible] रश्मिवत् । सूर्यात्मना स्थित्वा जगत्तापयति प्रकाशयतीति तपः । तदपि प्रणवार्थ एव । ओं सत्यं = त्रिष्वपि देशे काले वस्तुनि केनापि प्रमाणेनाबाधितम् । सच्च त्यच्चेति वा सत्यं कार्यं कारणमित्यर्थः । प्रत्यक्षं च परोक्षं च यत्तत् सत्यमितीरितमिति । तदपि प्रणवार्थ एव । यद्वा = भूरित्यधोलोकानामप्युपलक्षणम् । भूरादयस्सप्त उपरि लोकाः पातालाद्यास्सप्त अधोलोकास्सप्त एतच्चतुर्दशलोका अपि ब्रह्मकार्यत्वात्तदुपादानभूतब्रह्मात्मका इत्यर्थः ॥

गायत्र्यर्थः ॥

अथ गायत्र्यर्थः — सवितुः = सर्वजगतः प्रसवितुः जगत्कारणस्य । देवस्य = द्योतनस्वभावस्य स्वयंप्रकाशचिदेकरसस्य । वरेण्यं = वरणीयं सर्वैः प्रार्थनीयं सुखैकतानरूपम्, सर्वैः सुखस्यैव प्रार्थनीयत्वात् । भर्गः = ब्रह्मतेजः ।

ஒரு தேசத்திலும், ஒரு காலத்திலும், ஒரு வஸ்துவிலும், எந்த ப்ரமாணத்தாலும் பாதிக்கப்படாதது. அல்லது ஸ்தாவர ஜங்கம ரூபமாயிருப்பதும், கார்ய காரண ரூபமாயிருப்பதும், ப்ரத்யக்ஷ பரோக்ஷ ரூபமாயிருப்பதும் 'ஸத்யம்' எனப்படுகிறது என்று சொல்லப்பட்டதும் ப்ரணவார்த்தமே. அல்லது, பூ: என்பது கீழ் உலகங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். பூமி முதலிய ஏழு மேலுலகங்களும், பாதாளம் முதலிய ஏழு கீழுலகங்களும், இந்தப் பதினான்கு உலகங்களும் ப்ரம்ஹத்தின் கார்யங்களானதால், அவைகளுக்கு உபாதான காரணமாகிய ப்ரம்ஹாத்மகங்கள் என்பது பொருள்.

காயத்ரியின் அர்த்தம்.

இனி காயத்ரியின் அர்த்தம் சொல்லப்படுகிறது. ஸவிது:= ஸகல ஜகத்திற்கும் காரணமாகிய, தேவஸ்ய=ப்ரகாச சித்ஸ்வபாவனை, வரேண்யம்=எல்லோராலும் ப்ரார்த்திக்கக் கூடியதான, ஸுகஸ்வரூபமான, ஸுகமே எல்லோராலும் ப்ரார்த்திக்கத்

ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதலக்ஷணஸ்ய ஸம்ஸாரஸ்ய தாஹகம் । ய: திய: = புத்தீ: ப்ரசோதயாத் = ப்ரேரயதி, தஸ்ய புத்த்யாதிப்ரேரகஸ்ய ஸவிதுர்தேவஸ்ய வரேண்யம் = பரமாநந்தைகரஸம் பர்க: = ஸம்ஸாரதாஹகம், ஸம்ஸாரதாஹகம் நிர்குணம் ப்ரஹ்ம தீமஹி = த்யாயாம:' இதி ॥

ஸ்ம்ருதிபாஸ்கரே —

'ததித்யக்ஷரம் ப்ரஹ்ம த்யேயம் தத் ஸூர்யமண்டலே । ஸவிது: ஸகலலோகாநாம் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிஸம்ஹாரகாரிண: ॥ வரேண்யமாஶ்ரயணீயம் யதாதாரமிதம் ஜகத் । பர்க: ஸ்வஸாக்ஷாத்காரேணாவித்யாதத்கார்யதாஹகம் ॥ தேவஸ்ய ஜ்ஞாநரூபஸ்ய ஸ்வாநந்தாத் க்ரீடதோऽபிவா । தீமஹ்யஹம் ஸ ஏவேதி தேநைவாபேதஸித்தயே ॥ தியோऽந்த:கரணே வ்ருத்தீ: ப்ரத்யக்ப்ரவணகாரிணீ: । ய இத்யரூபமவ்யக்தம் ஸத்யஜ்ஞாநாதிலக்ஷணம் ॥ நோऽஸ்மாகம் பஹுதாऽத்யஸ்தபேதே

தகுந்ததானதால், பர்க:=ஸம்ஸாரத்திற்கு தாஹகமான, ய:=எவன், திய:=புத்தி வ்ருத்திகளை, ப்ரசோதயாத்=ஏவுகின்றானோ, அந்த, புத்யாதிகளுக்கு ப்ரேரகனான ஸவிதாவான தேவனின், வரேண்யம்=பரமாநந்தைகரஸமான, பர்க:=ஸம்ஸாரதாஹகமான நிர்க்குணமான ப்ரம்ஹத்தை, தீமஹி=த்யானிக்கின்றோம், என்று.

ஸ்ம்ருதி பாஸ்கரத்தில்:— தத் என்பது பரப்ரம்ஹமாம். அது ஸூர்யமண்டலத்தில் த்யானிக்கத்தகுந்தது ஸவிது:=ஸகல ஜகத்துக்கும் ஜன்ம ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களைச் செய்யும். வரேண்யம்=ஆச்ரயிக்கத்தகுந்த, இந்த உலகம் எதை ஆதாரமாயுடையதோ. பர்க:=தன்னை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதால் அவித்யையையும் அதன் கார்யத்தையும் தஹிப்பதாகியது. தேவஸ்ய=ஜ்ஞானரூபியாகிய, அல்லது தன் ஆனந்தத்தால் க்ரீடிக்கின்ற. தீமஹி=நான் அவனே என்று, அவனோடு அபேதம் ஸித்திப்பதற்காக. திய:=அந்த:கரணவ்ருத்திகளை, உள் நோக்கிச் செல்பவைகளாய். ய:=ரூபமற்றவனும், வ்யக்தமல்லாதவனும், ஸத்யம் ஜ்ஞானம் முதலியதை லக்ஷணமாயுடையவனும். ந:=பலவிதமாய் அத்யஸிக்கப்பட்ட பேதத்தால் அநேக தேஹி

நாநேகசைகவஹி நாம । ப்ரசோதயாத் ப்ரேரய(தி) தத் ஸத்யஜ்ஞாநாதிலக்ஷண:’ இதி ॥

விஶ்வாமித்ர:—

‘தேவஸ்ய ஸவிதுர்யஸ்ய தியோ யோ ந: ப்ரசோதயாத் । பர்கம் வரேண்யம் தத்ப்ரஹ்ம தீமஹீத்யர்த்த உச்யதே’ இதி ॥

அகஸ்த்ய:—

‘யோ தேவஸ்ஸவிதாஸ்மாகம் தியோ தர்மாதிகோசரா: । ப்ரேரயேத்தஸ்ய யத்பர்கஸ்தத்வரேண்யமுபாஸ்மஹே’ இதி ॥

மந்த்ரதீபிகாயாம்—

‘தேவஸ்ய ஸவிதுர்பர்கோ வரேண்யம் பர்கஸஞ்ஜ்ஞிதம் । த்யாயேமஹீதி ஶப்தோக்தோ தீமஹீத்யர்த்த உச்யதே ॥ யச்ச்ஶப்தோ யதித்யேதே லிங்கவ்யத்யயதோ பவேத்’ இதி ॥

வரதராஜீயே நித்யமந்த்ரவ்யாக்யாநே—

‘தச்சப்தோர்த்தேய ச்சப்தோர்த்தஸ்யாஹார்ய: । ஸவிது:

களான நம்முடைய. பரசோதயாத் = ஏவுகின்றனோ. (ஏவ வேண்டும்) ஸத்யக்ஞானதி லக்ஷணனுகியவன்.

விச்வாமித்ரர் :— எவன் நமது புத்திவ்ருத்திகளை ஏவுகின்றனோ, அந்த ஸவிதாவெனும் தேவனின் உபாஸிக்கத் தகுந்த பர்க்கஸ்ஸை அந்த ப்ரம்ஹத்தை த்யானிக்கின்றோம், என்று அர்த்தம் சொல்லப்படுகிறது.

அகஸ்த்யர்:—எந்தத் தேவனை ஸவிதா, நம்முடைய புத்தி வ்ருத்திகளை, தர்மம் முதலிய விஷயங்களைப்பற்றியதாய் ஏவுகின்றனோ, அவனது பர்க்கஸ் எதுவோ, எல்லோராலும் உபாஸிக்கத்தகுந்த அதை உபாஸிக்கின்றோம்.

மந்த்ரதீபிகையில் :— தேவனை ஸவிதாவின், வரேண்யமான பர்க்கம் எனப்படும் தேஜஸ்ஸை, த்யானிக்கின்றோம். த்யாயேமஹி என்பதற்கு ‘ தீமஹி ’ என்று சொல்லப்படுகிறது. ‘யத்’ என்ற அர்த்தத்தில் ‘ய:’ என்ற பதம் லிங்கவ்யத்யாஸத்தாலுள்ளது.

வரதராஜீயத்தில், நித்ய மந்த்ர வ்யாக்யானத்தில் :- தச்சப்த

𑌜𑌗𑌤𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌵𑌿𑌤𑍁𑌃, '𑌸𑌵𑌿𑌤𑌾 𑌵𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌵𑌾𑌨𑌾𑌮𑍀𑌶𑍇' '𑌉𑌤𑍇𑌶𑌿𑌷𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌕' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇𑌃 । 𑌵𑌰𑍇𑌣𑍍𑌯𑌂 = 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌃 𑌸𑌂𑌭𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌃 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑌜𑌨𑍀𑌯𑌮𑍍 । 𑌭𑌰𑍍𑌗𑌃 = 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌜𑌗𑌤𑍋 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑌤𑌮𑍋𑌭𑌞𑍍𑌜𑌨𑌾𑌤𑍍, 𑌕𑌾𑌲𑌾𑌤𑍍𑌮𑌤𑌯𑌾 𑌸𑌕𑌲𑌕𑌰𑍍𑌮𑌫𑌲𑌪𑌾𑌕𑌹𑍇𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌭𑌞𑍍𑌜𑌨𑌾𑌤𑍍, 𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌭𑌰𑌣𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌭𑌰𑍍𑌗𑌃 । 𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯 = 𑌦𑍍𑌯𑍋𑌤𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 । 𑌧𑍀𑌮𑌹𑌿 = 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌮𑌃 । 𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌵𑌿𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌰𑍇𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌭𑌰𑍍𑌗𑌃, 𑌤𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌮𑌿 । 𑌤𑌚𑍍𑌛𑌬𑍍𑌦𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌾𑌚𑌕𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌃 । '𑍐 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑍇𑌶𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌧𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌗𑍀𑌤𑌾𑌸𑍍𑌮𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍 । 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌨𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑌾𑌮𑌃 । '𑌯 𑌏𑌷𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌮𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃' '𑌯 𑌏𑌷 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑍇𑌽𑌰𑍍𑌚𑌿𑌷𑌿 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇𑌃 । 𑌯𑌸𑍍𑌸𑌵𑌿𑌤𑌾 𑌨𑌃 = 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾𑌕𑌂, 𑌧𑌿𑌯𑌃 = 𑌹𑌾𑌨𑍋𑌪𑌾𑌦𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑌿,

---

மிருப்பதால், யச்சப்தம் சேர்க்கப்படவேண்டும். ஸவிது:= ஜகத்துக்களை உண்டுபண்ணுகிறவனுடைய அவ்விதம் ச்ருதிகளிருப்பதால். வரேண்யம் = எல்லோருக்கும் உபாஸிக்கத் தகுந்ததான. பர்க:=ப்ரகாசத்தைக் கொடுப்பதால் உலகத்தின் வெளியிலும் உள்ளும் உள்ள இருளைப் போக்குவதாலோ, கால ஸ்வரூபியாய் இருப்பதால் எல்லோருடைய கர்ம பலன்களின் பாகத்திற்கு ஹேதுவாயிருப்பதால் பர்ஜனம் செய்வதாலோ, மழையைக் கொடுப்பதால் ப்ராணிகளைப் பரிப்பதாலோ 'பர்க:' எனப்படும் தேஜஸ்ஸை. தேவஸ்ய = ப்ரகாசிப்பவனின். தீமஹி=சிந்திக்கின்றோம். தேவனான ஸவிதாவின் உபாஸ்யமான எந்தப் பர்க்கஸ்ஸோ அதை த்யானிக்கின்றேன். 'தத்' என்ற சப்தம் ப்ரம்ஹவாசகம் என ப்ரஸித்தமாகியது, அவ்விதம் பகவத் கீதையில் இருப்பதால். ஸூர்யமண்டலத்தின் உள்ளிலுள்ள புருஷனைச் சிந்திக்கின்றோம். அவ்விதம் ச்ருதிகள் இருப்பதால். ய:=எந்த ஸவிதா, ந:=நம்முடைய, திய:= ஹாநோபாதான (விடுவதும், க்ரஹிப்பதும்) விஷயங்களான

प्रचोदयात् = प्रचोदयति प्रवर्तयति, तस्य सवितुः तत् सर्वस्पृहणीयाः’ इति ॥

मार्कण्डेयोऽपि—

‘कुशपृष्ठे निविष्टस्तु कुशपाणिर्जितेन्द्रियः । अर्कबिम्बगतं ध्यायेत् पुरुषं तु महाद्युतिम्’ इति ॥

निरुक्तभाष्येऽपि—

‘यद्ब्रह्म नित्यं हृदि संनिविष्टं धीरं प्रेरयतीष्टि नस्सुभर्गः । सर्वाभिधाव्यं भजनीयमेतत् सूर्याश्रि नित्यं परिचिन्तयामः ॥ देवस्य सवितुर्मध्ये यो भर्गो नो धियस्सदा । प्रचोदयात्तद्वरेण्यं धीमही त्यन्वयक्रमः ॥ द्युस्थानाद्द्योतनाद्वापि [illegible]

ஜ்ஞானங்களை, ப்ரசோதயாத = ஏவுகின்றனே, அந்த ஸவிதாவின், அந்தப் பர்க்கஸ்ஸைச் சிந்திக்கின்றோம்.

மார்க்கண்டேயரும் :— குசாஸனத்தில் உட்கார்ந்தவனாய், குசங்களைக் கையிலுடையவனாய், இந்த்ரியங்களை ஜயித்தவனாய், ஸூர்யமண்டலத்தின் நடுவிலுள்ளவனும், மஹாப்ரகாசமுள்ளவனுமாகிய புருஷனை த்யானிக்கவேண்டும்.

நிருக்த பாஷ்யத்திலும் :— எந்த ப்ரம்ஹம், நித்யமாய் ஹ்ருதயத்தில் உள்ளதாய் என்னை ஏவுகின்றதாய் உள்ளதோ, எங்களுடைய நற்புத்திகளையும் ஏவுகின்றதோ, பர்க்கஸ் என்று பெயருடையதாய் ஸேவிக்கத் தகுந்ததாய் நித்யமாய் ஸூர்ய மண்டலத்திலிருப்பதாய் உள்ள அந்த ப்ரம்ஹத்தை த்யானிக்கின்றேன். தேவனான ஸவிதாவின் நடுவில், எந்தப் பர்க்கஸ், நமது புத்திவ்ருத்திகளை தான் ஏவுகின்றதோ, அந்த உபாஸ்யமான பர்க்கஸ்ஸை த்யானிக்கின்றோம் என்று அன்வயத்தின் க்ரமமாம். த்யுஸ்தானத்திலிருப்பதாலோ, த்யோதனத்தாலோ, தேவன் என்பவன் ஸூர்யன் எனப்படுகிறான். ஜகதுத்பத்திக்கு ஹேதுவானதால் அவனே ஸவிதா எனப்படுகிறான். அவனைச் சேர்ந்துள்ள எந்தப் பர்க்கஸ் உண்டோ, பாபங்களை வறுப்பதால் பர்க்கஸ் எனப்படுகிறது. எது நமக்குக் கார்ய விஷயத்தில் புத்தி வ்ருத்திகளை ஏவுகின்றதோ, அந்த வரணீயமான =

उदाहृतः । [illegible] ॥ [illegible] ॥ [illegible] ॥ ध्येयस्सदा सवितृमण्डलमध्यवर्ती नारायणस्सरसिजासनसन्निविष्टः । केयूरवान् मकरकुण्डलवान् किरीटी हारी हिरण्मयवपुर्धृतशङ्खचक्रः' इति ॥

इति गायत्र्यर्थः ॥

अथ गायत्रीशिरसोऽर्थः ॥

ओमित्युक्तार्थः । आप्नोतीत्यापः । अखण्डसत्तारूपेण सर्वव्यापकस्सन् । ज्योतिः = स्वयंप्रकाशचैतन्यज्योतिः । रसः = स एव आनन्दस्वभावः । तदेव अमृतं = अमरणधर्मकम् । तदेव ब्रह्म = देशाद्यनवच्छिन्नम् । सर्वं चैतस्यार्थस्य व्याहृति

ப்ரார்த்தனீயமான ப்ரம்ஹத்தை உபாஸிக்கின்றோம். ஸூர்ய மண்டலத்தின் நடுவிலிருப்பவனும், தாமரை ஆஸனத்தில் வீற்றிருப்பவனும், தோள்வளை, மகரகுண்டலம, கிரீடம், ஹாரம் இவைகளை அணிந்தவனும், ஸ்வர்ண மயமான சரீரமுடையவனும், சங்க சக்ரங்களைத் தரித்தவனும் ஆகிய நாராயணன் எப்பொழுதும் த்யானிக்கத்தகுந்தவன்.

காயத்ரியின் அர்த்தம் முற்றிற்று.

காயத்ரீ சிரஸ்ஸின் அர்த்தம்.

இனி காயத்ரீ சிரஸ்ஸின் அர்த்தம் சொல்லப்படுகிறது. ஓம் என்பதற்கு அர்த்தம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆப:= அகண்ட ஸத்தாஸ்வரூபத்தால் ஸர்வ வ்யாபகனானவன் பரமாத்மாவே. ஜ்யோதி:=ஸ்வயம்ப்ரகாசமான சைதன்ய ஜ்யோதிஸ்ஸூம் அவனே. ரஸ:=ஆனந்தஸ்வபாவன் அவனே, அதுவே அம்ருதம்=மரணதர்மமற்றது. அதுவே ப்ரம்ஹ=தேசகாலா

த்ரயாணாம் ஏகைகஸ்ய வ்யாஹ்ருதேஸ் ஸஹ ஐக்யமாஹ பூரித்யாதிநா । பூ: = ஸத்தாஸ்வபாவ: । ஸ்ருஷ்டிகாலே ஸர்வம் அஸ்மிந் பவதீதி । ஸ்திதிகாலே ஸர்வம் அஸ்மிந் பவதீதி ச புவ: = ஸர்வோபாதாநம் ஸர்வஸ்திதிகாரணம் சேதி யாவத் । ஸுவ: = ஸர்வஸம்ஹர்த்ரு । அயம் ஶிரோவாக்யார்த்த: ப்ரணவார்த்த ஏவ । ப்ரணவஸஹிதஸப்தவ்யாஹ்ருதிபி: ப்ரணவஸஹிதகாயத்ர்யா ப்ரணவஸஹிதஶிரஸா ச ப்ரதிபாதித அகண்டைகரஸம் ப்ரஹ்ம ப்ரத்யகாத்மத்வேந ஜாநாதி ஓமிதி ॥

அத ஆயாத்வித்யநுவாகார்த்த:—

'ஆயாது' = ஆகச்சது । வரம் ஈப்ஸிதம் ஸமீஹிதம் ப்ரயச்சதீதி வரதா । தேவீ = த்யோதநஸ்வபாவா । நக்ஷரதி, ஸர்வத்ர வ்யாப்நோதி வா அக்ஷரம் । ப்ரஹ்ம = அபரிச்சிந்நம் । ஸம்மிதம் ஸம்யக் மிதம் ஜ்ஞாநம் யஸ்ய தத் । ஜ்ஞாநஸ்வபாவம் । யதேவம்பூதம், ததாயாத்வித்யர்த்த: । காயத்ரீம் =

திகளால் பிரிக்கப்படாதது. இவ்விதமுள்ள வஸ்துவுக்கு, மூன்று வ்யாஹ்ருதிகளின் அர்த்தத்துடன் ஐக்யம் சொல்லப் படுகிறது, 'பூ:' என்பது முதலியதால். பூ: = ஸத்தாஸ்வபாவ மாயுள்ளது. ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் ஸகலமும் இவனிடத்திலுண் டாகிறது. ஸ்திதி காலத்தில் ஸகலமும இவனிடத்தில் இருக் கின்றது, என்பதால் புவ:. ஸர்வோபாதானமாயும், ஸர்வஸ்திதி காரணமாயுமுள்ளது. ஸுவ: = ஸர்வத்தையும் ஸம்ஹரிப்பது. இந்தக் காயத்ரீசிரஸ்ஸின் அர்த்தம் ப்ரணவார்த்தமே. ப்ரணவத் துடன்கூடிய ஏழு வ்யாஹ்ருதிகளாலும், ப்ரணவத்துடன்கூடிய காயத்ரியாலும், ப்ரணவத்துடன்கூடிய சிரஸ்ஸாலும் சொல்லப் பட்ட, அகண்டைகரஸமான ப்ரம்ஹத்தை, ப்ரத்யகாத்மா என்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறான் ஓம் என்பதால்.

இனி 'ஆயாது' என்ற அனுவாகத்தின் அர்த்தம்.

ஆயாது = வரவேண்டும். வரதா = இஷ்டமான வரனைக் கொடுக்கும், தேவீ = ப்ரகாசஸ்வபாவமாகியவள். அக்ஷரம் = நாச மற்றதும், அல்லது எல்லாவற்றையும் வ்யாபிக்கின்றதும், பிரம்ஹ = பரிச்சேதமற்றதும், ஸம்மிதம் = நல்ல அறிவும், எது இவ்விதமாயுள்ளதோ, அது வரவேண்டும் என்பது பொருள்.

𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌗𑌾𑌦𑍍 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌾 । 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀 । 𑌛𑌨𑍍𑌦𑌸𑌾𑌂 𑌮𑌾𑌤𑌾 = 𑌛𑌨𑍍𑌦𑌸𑌾𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑌾𑌮𑍁𑌷𑍍𑌣𑌿𑌗𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌚 𑌮𑌾𑌤𑌾, 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌇𑌦𑌂 = 𑌅𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌰𑌸𑌂 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌨𑌃 = 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾𑌕𑌂 𑌜𑍁𑌷𑌸𑍍𑌵 = 𑌅𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌵𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌤𑌯𑌾𑌸𑌃 । 𑌸𑍇𑌵𑌯 ॥

𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌂 𑌪𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌸𑍍𑌤𑍂𑌯𑌤𑍇 — '𑌓𑌜𑍋𑌽𑌸𑍀' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 । 𑌓𑌜𑌃 = 𑌤𑍇𑌜𑌃 । 𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 । 𑌸𑌹𑌃 = 𑌪𑌰𑌾𑌭𑌿𑌭𑌵𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃 । 𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 । 𑌮𑌹𑌾𑌪𑍍𑌰𑌳𑌯𑌾𑌦𑍌 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌭𑌿𑌭𑌵𑌸𑌾𑌮𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌬𑌲𑌂 = 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌃 । 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌜𑌃 = 𑌦𑍀𑌪𑍍𑌤𑌿𑌃 । 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌸𑍍𑌵𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌧𑌾𑌮 = 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌮𑌸𑌿 । 𑌨𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑌕𑌿𑌲𑌶𑌬𑍍𑌦𑌰𑌾𑌶𑌿𑌰𑌪𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵𑌾𑌸𑌿 । 𑌕𑌿𑌂 𑌬𑌹𑍁𑌨𑌾 । 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 = 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌂 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌜𑌾𑌤𑌂 𑌚 । 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 = 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌜𑍀𑌵𑌨𑌹𑍇𑌤𑍁𑌰𑌾𑌯𑍁𑌶𑍍𑌚 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 = 𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌚 । 𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 = 𑌅𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿 । 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑍇𑌨 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌃 । 𑌅𑌭𑌿𑌭𑍂𑌃 = 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌂𑌹𑌰𑍍𑌤

காயத்ரீம=காயத்ரீ. சந்தஸாம=வேதங்களுக்கும், உஷ்ணிக் முதலியதுக்கும், மாதா=தாயாகிய காயத்ரியாகிய நீ, இதம்= அபரோக்ஷரஸமான முன் சொல்லப்பட்ட ப்ரம்ஹத்தை, ந:=எங்களுக்கு, எங்களை, ஜுஷஸ்வ=ஸேவிக்கச்செய்வாயாக.

காயத்ரீ ஸ்வரூபமான பர்ப்ரம்ஹம் ஸ்துதிக்கப்படுகிறது, 'ஓஜோஸி' என்பது முதலியதால். ஓஜ: = தேஜஸ்ஸாக, அஸி = இருக்கிறாய். ஸஹ: = பிறரை வெல்லும் சக்தியாக, அஸி = இருக்கிறாய். மஹாப்ரளயம் முதலியதில் எல்லா வற்றையும் வெல்லும் ஸாமர்த்யம் இருப்பதால். பலம்=ப்ராணன்களாய், அஸி=இருக்கின்றாய். ப்ராஜ:=காந்தியாக, அஸி= இருக்கின்றாய். தேவாநாம்=வஸு முதலியவர்க்கு, தாம= ஸ்தானமாய், அஸி=இருக்கின்றாய். நாமமென்கிற ஸகல சப்த ராசியும் நீயே. அதிகம் சொல்வதேன். விச்வம் அஸி= காணப்படும் ப்ரபஞ்சமெலாம் ஆகவும், அஸி=இருக்கின்றாய். விச்வாயு:=உலகம் ஜீவிப்பதற்கு ஹேதுவான ஆயுளாக இருக்கிறாய். ஸர்வமஸி=மற்றும் உள்ள ஸ்ருஷ்டிகார்யமாயுமுள்ளாய். ஸர்வாயு:=அதற்கும் ஆயுளாக உள்ளாய். அபிபூ:=ஸகலமான ஸ்ருஷ்ட பதார்த்தங்களை ஸம்ஹரிப்பவளாய் ஆகிறாய். ஓம் =

ப்ரணவஸ்யேதி ஶேஷ:। ஓம் = ப்ரணவார்த்தரூபாஸி। அதவா ஓம் காயத்ரீமாவாஹயாமி = காயத்ர்யாத்மகம் பரம் ப்ரஹ்மாவாஹயாமி, ஸோऽஹமிதி ஆத்மதயா பாவயாமி இதி॥

அத ருஷ்யாதிந்யாஸ: ஸ்ம்ருதிரத்னே —

'காயத்ர்யா காயத்ரீ ச்சந்த: ஸவிதா சைவ தேவதா। அக்நிர்முகம் த்ரிபதா சைவ விஶ்வாமித்ர ருஷி: ஸ்ம்ருத:॥ த்ரயீ ஶிர: ஶிகா ருத்ரோ விஷ்ணுர்ஹ்ருதயமேவ ச। உபநயநே விநியோக: ஸாங்க்யாயநஸகோத்ரகா॥ த்ரைலோக்யம் சரணம் ப்ரோக்தம் குக்ஷி: பூமிருதீரிதா। ஏவம் த்யாத்வா து காயத்ரீம் ஜபேத்த்வாதஶலக்ஷணாம்' இதி॥

அத அக்ஷரருஷய: —

'விஶ்வாமித்ரோ பரத்வாஜோ கௌதம: குத்ஸ ஏவ ச। ப்ருகு: ஶாண்டில்யகஶ்சைவ லோஹிதோ கர்க ஏவ ச॥ ஶாதாதப: ஸநத்குமார: ஸத்யதபா: ஸ்ம்ருத:। பார்கவ: பராஶரஶ்ச புண்டரீக: க்ரதுஸ்ததா॥ தக்ஷஶ்ச காஶ்ய

ப்ரணவத்தின் அர்த்தமாக இருக்கின்றாய் அல்லது, ஓம் காயத்ரீமாவாஹயாமி = காயத்ரீ ஸ்வரூபமான பரப்ரம்ஹத்தை ஆவாஹனம் செய்கிறேன், அதுவே நான் என்று எனது ஆத்மத் தன்மையுடன் சேர்க்கிறேன்.

இனி, ருஷ்யாதி ந்யாஸம் சொல்லப்படுகிறது.

ஸ்ம்ருதி ரத்னத்தில்:- காயத்ரீக்கு, காயத்ரீ சந்தஸ். ஸவிதா தேவதை. அக்னி முகம். மூன்று பாதங்களுடையவள். விச்வாமித்ரர் ருஷி. மூன்று வேதமும் சிரஸ். ருத்ரன் சிகை. விஷ்ணு ஹ்ருதயம். உபநயனத்தில் விநியோகம். ஸாங்க்யாயனம் கோத்ரம். மூன்று உலகமும் பாதம். பூமி வயிறு. இவ்விதம் பன்னிரண்டு விசேஷணமுடையவளாய் த்யானித்து காயத்ரியை ஜபிக்கவும்.

இனி, அக்ஷர ருஷிகள் சொல்லப்படுகின்றனர்.

விச்வாமித்ரர், பரத்வாஜர், கௌதமர், குத்ஸர், ப்ருகு, சாண்டில்யகர், லோஹிதர், கர்கர், சாதாதபர், ஸனத்குமாரர், ஸத்யதபஸ், பார்கவர், பராசரர், புண்டரீகர், க்ரது, தக்ஷர்,

காஶ்யபஶ்ச ஜமத³க்³நிஶ்ச வத்ஸக: । விமலஶ்சாங்கி³ராஶ்சைவ அத்ரி: கண்வஶ்சைவ ॥ கும்ப⁴யோநி ஶ்சதுர்விம்ஶ ருஷய: பரிகீர்திதா: ॥

அத² ச²ந்தா³ம்ஸி—

கா³யத்ர்யுஷ்ணிக³நுஷ்டுப் ச ப்³ருஹதீ பங்க்திரேவ ச । த்ரிஷ்டுப் ஜக³தீ சைவ அநுஷ்டுப்பங்க்திரேவ ச ॥ ஜக³தீ விஷ்டாரபங்க்திரநுஷ்டுப்பங்க்திரேவ ச । அக்ஷரபங்க்திரநுஷ்டுப் ஜக³தீத்ரிஷ்டுபௌ ததா² ॥ ஜக³த்யநுஷ்டுபௌ சைவ அநுஷ்டுப்த்ரிஷ்டுபௌ ததா² । த்ரிஷ்டுப் ஜக³தீ சைவ தே³வீகா³யத்ரமுச்யதே ॥ கா³யத்ர்யாஶ்ச சதுர்விம்ஶச் ச²ந்தா³ம்ஸ்யக்ஷரஶ: க்ரமாத் இதி ॥

அத² அக்ஷரதே³வதா:—

அக்³நி: ப்ரஜாபதிஶ்சைவ ஸோம ஈஶாந ஏவ ச । ஆதி³த்யோ கு³ருஶ்சைவ இந்த்³ரஶ்சைவ ப⁴க³ஸ்ததா² ॥ அர்யமா சைவ ஸவிதா த்வஷ்டா பூஷா ச தே³வதா । இந்த்³ராக்³நீ சைவ வாயுஶ்ச வாமதே³வஸ்ததை²வ ச ॥ மித்ரஶ்ச வருணஶ்சைவ க்ரமஶோ தே³வதா: ஸ்ம்ருதா: । வைஶ்வதே³வம் தத:

காச்யபர், ஜமதக்னி, வத்ஸகர், விமலர், அங்கிரஸ், அத்ரி, கண்வர், கும்பயோனி என்று இருபத்துநான்கு ருஷிகள் சொல்லப்பட்டுள்ளனர்.

இனி, சந்தஸ்ஸுகள் சொல்லப்படுகின்றன. காயத்ரீ, உஷ்ணிக், அனுஷ்டுப், ப்ருஹதீ, பங்க்தி, த்ருஷ்டுப், ஜகதீ, அனுஷ்டுக், பங்க்தி, ஜகதீ, விஷ்டாரபங்க்தி, அனுஷ்டுப், பங்க்தி, அக்ஷரபங்க்தி, அனுஷ்டுப், ஜகதீ, த்ரிஷ்டுப், ஜகதீ, அனுஷ்டுப், அனுஷ்டுப், த்ரிஷ்டுப், த்ரிஷ்டுப், ஜகதீ, தேவீகாயத்ரம் என்று 24 சந்தஸ்ஸுகள் அக்ஷரக்ரமமாய்.

இனி, அக்ஷரதேவதைகள் சொல்லப்படுகின்றனர். அக்னி, ப்ரஜாபதி, ஸோமன், ஈசானன், ஆதித்யன், குரு, இந்த்ரன், பகன், அர்யமா, ஸவிதா, த்வஷ்டா, பூஷா, இந்த்ராக்னீ, வாயு, வாமதேவன், மித்ரன், வருணன் இவர்கள் க்ரமமாய் தேவதைகள், பிறகு விச்வேதேவர், விஷ்ணு, வஸுக்கள், மருத்துக்கள்,

𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌵𑍈𑌷𑍍𑌣𑌵𑌂 𑌵𑌾𑌸𑌵𑌂 𑌤𑌥𑌾 ॥ 𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌕𑍌𑌬𑍇𑌰𑌮𑌾𑌶𑍍𑌵𑌿𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌮𑍇𑌵 𑌚 । 𑌸𑌾𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌂𑌶 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌸𑌮𑍁𑌦𑌾𑌹𑍃𑌤𑌾𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌂—

‘𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍃𑌷𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌃 । 𑌛𑌨𑍍𑌦𑍋 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑌮𑍇𑌵 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍 𑌦𑍇𑌵𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌃—

‘𑌅𑌥 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌭𑌾𑌗𑌶𑌃 । 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌚𑍋𑌦𑌕𑌂 𑌤𑍇𑌜𑍋 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑌮𑍍𑌬𑌰𑌮𑍇𑌵 𑌚 ॥ 𑌗𑌨𑍍𑌧𑍋 𑌰𑌸𑌶𑍍𑌚 𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌚 𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌶𑍍𑌶𑌬𑍍𑌦𑍋ऽ𑌥 𑌵𑌾𑌗𑌿𑌤𑌿 । 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑍁𑌪𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌪𑌾𑌯𑍁𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌾𑌦𑍌 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌕𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑍀 ॥ 𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌾 𑌘𑍍𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌮𑌨𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌹𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌮𑌹𑌤𑍍𑌤𑌥𑌾 । 𑌗𑍁𑌣𑌤𑍍𑌰𑌯𑌂 𑌚 𑌕𑌥𑌿𑌤𑍋 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵𑌿𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌥𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌶𑌕𑍍𑌤𑌯𑌃—

‘𑌪𑍍𑌰𑌹𑍍𑌲𑌾𑌦𑌿𑌨𑍀 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾 𑌭𑌦𑍍𑌰𑌾 𑌵𑌿𑌲𑌾𑌸𑌿𑌨𑍀 । 𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍀 𑌚 𑌜𑌯𑌾 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾 𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑌾 𑌸𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑍀 ॥ 𑌵𑌿𑌰𑍂

குபேரன், அச்விகள், ப்ரம்ஹா என்ற இவர்களும் ஆக காயத்ரீக்கு 24 தேவதைகளாம்.

சந்த்ரிகையில்:- எல்லா அக்ஷரங்களுக்கும் ப்ரஜாபதி ருஷி, காயத்ரம் சந்தஸ், ப்ரம்ஹா தேவதை.

விச்வாமித்ரர்:— இனி அக்ஷரங்களுக்குத் தத்வங்களைப் பிரித்துச் சொல்லுகிறேன். பூமி, ஜலம், தேஜஸ், வாயு, ஆகாசம், கந்தம், ரஸம், ரூபம், ஸ்பர்சம், சப்தம், வாக், கைகள், உபஸ்தம், குதம், கால், காது, தோல், கண்கள், நாக்கு, மூக்கு, மனஸ், அஹங்காரம், மஹத்தத்வம், ஸத்வ ரஜஸ் தமோ குணங்கள் என்ற 24-ம் வர்ணதத்வங்களாம்.

இனி, அக்ஷரசக்திகள் சொல்லப்படுகின்றன. ப்ரஹ்லாதினீ, ப்ரபா, நித்யா, விச்வா, பத்ரா, விலாஸினீ, ஈச்வரீ, ஜயா, சாந்தா, காந்தி, துர்க்கா, ஸரஸ்வதீ, விரூபா, விசதா, ஈசா,

பா விஶுத்தா வேஶா வ்யாபிநீ விமலா ததா । தமோபஹா-
ரிணீ ஸூக்ஷ்மா விஶ்வயோநி ஜயாவஹா ॥ பத்மாலயா பத்ம-
ஶோபா பத்மரூபேதி ஶக்தய:' இதி ॥

அதாக்ஷரந்யாஸ: ॥ விஶ்வாமித்ர: —

'ஶுத்தாஸ்த்ரேண ஸம்ஶோத்ய கரந்யாஸம் ததஶ்சரேத் । தக்ஷிணாம் தர்ஜநீமாதிம் க்ருத்வா பர்வஸு விந்யஸேத் ॥ க்ரமாத்வாமகநிஷ்டாந்தம் அக்ஷராணி கரத்வயே । தத்காரம் விந்யஸேத் பாதாங்குஷ்டத்வயே த்விஜ: ॥ ஸகாரம் குல்ஃபதேஶே து விகாரம் ஜங்கயோர் ந்யஸேத் । ஜாந்வோஶ்ச விஜ்ஞ து:காரம் வகாரம் சோருதேஶத: ॥ ரேகாரம் விந்யஸேத் குஹ்யே ணிகாரம் வ்ருஷணே ந்யஸேத் । கடிதேஶே து யங்காரம் பகாரம் நாபிமண்டலே ॥ ர்கோகாரம் ஜடரே யோகீ தேகாரம் ஸ்தநயோர் ந்யஸேத் । வகாரம் ஹ்ருதி விந்யஸ்ய ஸ்யகாரம் கண்டமத்யே து ॥ திகாரமாஸ்யே விந்யஸ்ய மகாரம்

வ்யாபினீ, விமலா, தமோபஹாரிணீ, ஸூக்ஷ்மா, விச்வயோனி, ஜயாவஹா, பத்மாலயா, பத்மசோபா, பத்மரூபா என்ற 24 சக்திகளாம்.

இனி, அக்ஷரந்யாஸம் சொல்லப்படுகிறது.

விச்வாமித்ரர் :- ஆதியில், அஸ்த்ரத்தால் சோதனம்செய்து, பிறகு கரந்யாஸம் செய்யவும். வலது கையின் தர்ஜனீ விரல் முதலாகப் பர்வங்களில் (கணுக்களில்) ந்யஸிக்கவும். க்ரமமாய் இடது கையின் சிறுவிரல் முடிய 24 அக்ஷரங்களையும், 24 பர்வங்களில் ந்யஸிககவும். பிறகு, தத் என்பதை இரண்டு கால்களின் பெருவிரல்களிலும், ஸ காரத்தை மணிககட்டுகளிலும், வி என்பதை ஜங்கைகளிலும், து: என்பதை முழங்கால்களிலும், வ என்பதைத் தொடைகளிலும், ரே என்பதை குஹ்யத்திலும், ணி என்பதை வ்ருஷணத்திலும், யம் என்பதை இடுப்பிலும், ப என்பதை நாபியிலும், ர்கோ என்பதை வயிற்றிலும், தே என்பதை ஸ்தனங்களிலும், வ என்பதை மார்பிலும், ஸ்ய என்பதைக் கண்டத்திலும், தி என்பதை முகத்திலும், ம என்பதைத் தாலுவிலும், ஹி என்பதை மூக்கின் நுனியிலும், தி என்பதை இரு கண்களிலும், யோ என்பதைப் புருவங்களின் நடுவிலும், இரண்டாவது

தாலுமூர்த்நோ: | ஹிகாரம் நாஸிகாயாம் து திகாரம் நயநயோ: || ஶ்ரோத்ரயோருபயோஸ்து யோகாரம் லலாடே து த்விதீயகம் | வக்த்ரப்ராந்தே து ந:காரம் ப்ரகாரம் தக்ஷிணாந்தே || உத்தராந்தே து சோகாரம் தகாரம் பஶ்சிமாந்தே | விந்யஸேந்மூர்த்நி யாத்காரம் ஸர்வவ்யாபிநமீஶ்வரம் || ஓங்காரமாதாவுச்சார்ய நமோந்தம் சாக்ஷரம் ந்யஸேதிதி ||

அத வர்ணத்யாநம் || ப்ரஹ்மா—

க்ருத்வா சைவாக்ஷரந்யாஸம் அஶேஷாகவிநாஶநம் | பஶ்சாத் ஸமாசரேத்த்யாநம் வர்ணரூபஸமந்விதம் || தத்காரம் சம்பகாபீதம் ப்ரஹ்மவிஷ்ணுஶிவாத்மகம் | ஶாந்தம் பத்மாஸநாரூடம் த்யாத்வா தஹதி பாதகம் || ஸகாரம் சிந்தயேச்ச்யாமம் அதஸீபுஷ்பஸந்நிபம் | பத்மாஸநஸ்திதம் ஸௌம்யம் உபபாதகநாஶநம் || விகாரம் பிங்கலம் சிந்த்யம் கமலாஸநஸம்ஸ்திதம் | த்யாயேச்சாந்தம் த்விஜஶ்ரேஷ்டோ மஹாபாதகநாஶநம் || துகாரம் சிந்தயேத் ப்ராஜ்ஞ இந்த்ரநீலஸம

யோ என்பதை நெற்றியிலும், ந: என்பதை முகத்தின் முன் பாகத்திலும், ப்ர என்பதை வலதுபாகத்திலும், சோ என்பதை இடது பாகத்திலும், த என்பதை மேற்குப் பாகத்திலும், யாத் என்பதைத் தலையிலும் ந்யஸிக்கவும். ஸர்வவ்யாபியான ஈச்வரனை ஓங்காரத்தை ஒவ்வொரு அக்ஷரத்திற்கும் முதலில் உச்சரித்து, நம: என்பதைக் கடைசியில் சேர்த்து ந்யஸிக்கவேண்டும்.

இனி, வர்ணங்களின் த்யானம் சொல்லப்படுகிறது.

ப்ரம்ஹா:— ஸகல பாபங்களையுமகற்றும் அக்ஷர ந்யாஸத்தைச் செய்து, பிறகு வர்ணங்களின் ரூபத்துடன் கூடிய த்யானத்தைச் செய்யவேண்டும். தத் என்பதைச் சம்பக வர்ணமாயும், ப்ரம்ஹ விஷ்ணு சிவஸ்வரூபமாயும், சாந்தமாயும், பத்மாஸனத்திலிருப்பதாயும் த்யானித்தால் பாபத்தை எரிக்கின்றான். ஸ என்பதைக் கறுப்பு நிறமாயும், ஆத்திப்புஷ்ப வர்ணமாயும், பத்மாஸனத்திலிருப்பதாயும், ஸௌம்யமாயும், உபபாதகத்தை அகற்றுவதாயும் த்யானிக்கவும். வி என்பதைப் பிங்கள வர்ணமாயும், பத்மாஸனத்திலிருப்பதாயும், சாந்தமாயும் மஹா பாதகங்களைப் போக்குவதாயும் ப்ராம்ஹணன் த்யானிக்க

த்யாயதே । நிஹந்தி ஸகலம் து:க்கம் க்ரஹரோகஸமுத்பவம் ॥ வகாரம் வஹ்நிதீப்தாபம் சிந்தயேத்து விசக்ஷண: । ப்ரூணஹத்யாக்ருதம் பாபம் தத்க்ஷணாதேவ நஶ்யதி ॥ ரேகாரம் விமலம் த்யாயேத் ஶுத்தஸ்படிகஸந்நிபம் । அபக்ஷ்யபக்ஷஜம் பாபம் தத்க்ஷணாதேவ நஶ்யதி ॥ ணிகாரம் சிந்தயேத்தீமான் வித்யுத்ஸ்பூர்திஸமப்ரபம் । குருதல்பக்ருதம் பாபம் தத்க்ஷணாதேவ நஶ்யதி ॥ யங்காரம் தாரகாவர்ணம் சந்த்ரஶேகரதாரிணம் । யோகிநாம் வரதம் த்யாயேத் ப்ரஹ்மஹத்யாவிநாஶநம் ॥ பகாரம் க்ருஷ்ணவர்ணம் து நீலமேகஸமப்ரபம் । த்யாத்வா புருஷஹத்யாதி பாபம் நாஶயதி த்விஜ: ॥ ர்கோகாரம் ரக்தவர்ணம் து கமலாஸநஸம்ஸ்திதம் । கோஹத்யாக்ருதம் பாபம் நாஶயந்தம் விசிந்தயேத் ॥ தேகாரம் மரகதஶ்யாமம் கமலாஸநஸம்ஸ்திதம் । ஸததம் சிந்தயேத்தீமான் ஸ்த்ரீஹத்யாதஹநம் பரம் ॥ வகாரம் ஶுக்லவர்ண

வும். து: என்பதை இந்த்ரநீலம் போன்றதாய் த்யானிப்பவன் க்ரஹங்களாலும் ரோகங்களாலும் உண்டாகும் ஸகல துக்கத்தையும் போக்குவான். வ என்பதை அக்னிபோலுள்ளதாய் த்யானிக்கவேண்டும் கர்ப்பஹத்யா பாபம் அப்பொழுதே நசிக்கும். ரே என்பதைச் சுத்த ஸ்படிகம்போன்றதும் நிர்மலமாயும் த்யானிக்கவும். அபக்ஷ்ய பக்ஷணத்தாலுண்டாகிய பாபம் அப்பொழுதே நசிக்கின்றது. ணி என்பதை மின்னல் போல் உள்ளதாய் த்யானிக்கவும். ஆசார்யனின் மனைவியைச் சேர்வதாலுண்டாகும் பாபம் அப்பொழுதே நசிக்கும். யம் என்பதை நக்ஷத்ரம்போன்ற வர்ணமுடையதும் சந்த்ரனைத் தரித்ததாயும், யோகிகளுக்கு வரனையளிப்பதாயும் த்யானிக்கவும். ப்ரம்ஹஹத்யையும் நசிக்கும் ப என்பதை நீலமேகம்போல் க்ருஷ்ண வர்ணமுள்ளதாய் த்யானித்தால் புருஷனைக் கொன்ற பாபத்தைப் போக்குகிறான். ர்கோ என்பதைச் சிவந்த நிறமுள்ளதும், பத்மாஸனத்திலிருப்பதும், பசுஹத்யா பாபத்தைப் போக்குவதாயும் சிந்திக்கவும். தே என்பதை மரகத வர்ணமாயும், பத்மாஸனத்திலிருப்பதாயும், ஸ்த்ரீஹத்யா பாபத்தை அகற்றுவதாயும் த்யானிக்கவும். வ என்பதை வெண்ணிறமாயும், ஜாதி புஷ்பத்திற்குச் சமமாயும் த்யா

ज्ञा जातिवर्णसमन्वितम् । गुरुहत्याकृतं पापं
ध्यात्वा दहति पातकम् ॥ स्यकारं चिन्तयेत् पीतं
स्वर्णस्य सदृशं तथा । मनसा यत्कृतं पापं
तत्क्षणादेव नश्यति ॥ यीकारं चिन्तयेच्चन्द्रकुन्दव
र्णसमन्वितम् । पितृमातृवधात् पापात् मुच्यते नात्र
संशयः ॥ मकारं पद्मरागाभं चिन्तयेद्दीप्ततेजसम् ।
पूर्वजन्मार्जितं पापं तत्क्षणादेव नश्यति ॥ हिका
रं शङ्खवर्णं तु पूर्णचन्द्रसमन्वितम् । सर्व
पापदहनं ध्यायेन्नित्यं विचक्षणः ॥ यिकारं पाण्डु
रं ध्यायेत् पद्मस्योपरि संस्थितम् । प्राणिहत्या
कृतं पापं तत्क्षणादेव नश्यति ॥ योकारं रक्त
वर्णं तु इन्द्रगोपकसन्निभम् । प्रतिग्रहकृतं
पापं ध्यात्वा दहति तत्क्षणात् ॥ द्वितीयश्चैव यः
स्वर्णाभो योकारो रुक्मसन्निभः । निर्दहेत् सर्व
पापानि नान्यैः पापैश्च लिप्यते ॥ नःकारञ्च

ணித்தால், குருவை வதைத்த பாபத்தைப் போக்குகிறான். ஸ்ய என்பதை மஞ்சள் நிறமுள்ளதும் ஸ்வர்ணத்திற்கு ஸமமாயும் சிந்திக்கவும். மனதால்செய்த பாபம் அப்பொழுதே நசிக்கும். யீ என்பதைச் சந்த்ரன் குருக்கத்திப்பூ இவை போன்றதாய்ச்சிந்திக்கவும். பிதா மாதா இவர்களை வதைத்த பாபத்தினின்றும் விடுபடுவான், இதில் ஸந்தேஹமில்லை ம என்பதைப் பத்மராகம்போல் ஒளிவீசுவதாய் த்யானிக்கவும். முன் ஜன்மத்தில் சேர்ந்த பாபம் அப்பொழுதே நசிக்கும் ஹி என்பதைச் சங்கம் போன்றதும், பூர்ணசந்த்ரன்போன்ற காந்தியுடையதும், ஸகல பாபங்களையும் எரிப்பதாயும் சிந்திக்கவும். யி என்பதை வெண்ணிறமாயும், பத்மாஸனத்திலிருப்பதாயும் த்யானிக்கவும். ப்ராணிகளை வதைப்பதாலுண்டாகும் பாபம் அப்பொழுதே நசிக்கும். யோ என்பதைச் சிவப்பு நிறமாயும், இந்த்ரகோபத்திற்குச் சமமாயும் த்யானித்தால் ப்ரதிக்ரஹத்தாலுண்டாகிய பாபத்தை அப்பொழுதே எரிக்கிறான். இரண்டாவது யோ என்பதை ஸ்வர்ணத்திற்குச் சமமாக த்யானிக்கவும். ஸகல பாபங்களையும் எரிப்பான், வேறு பாபங்களால் பற்றப்படமாட்டான். ந: என்பதை ஸூர்யோதயத்திற்குச் சமமாயும் பூர்வமுகமாயும்

ஶுக்லம் ச ப்ரணவம் ஶரதாதித்யஸந்நிபம் | ஸக்ருத்த்யாத்வா த்விஜஶ்ரேஷ்ட ஸ்ஸமவாப்நோதி தைவதம் பதம் || நீலோத்பலதளஶ்யாமம் ப்ரகாரம் தக்ஷிணாநநம் | ஸக்ருத்த்யாத்வா த்விஜஶ்ரேஷ்ட ஸ்ஸமவாப்நோதி ப்ராஹ்மண: பதம் || ஸஶ்யம் கோரோசநாபீதம் சோகாரம் சோத்தராநநம் | ஸக்ருத்த்யாத்வா த்விஜஶ்ரேஷ்ட ஸ்ஸமவாப்நோதி வைஷ்ணவம் பதம் || ஶங்ககுந்தேந்துஸங்காஶம் தகாரம் பஶ்சிமாநநம் | ஸக்ருத்த்யாத்வா த்விஜஶ்ரேஷ்ட ஸ்ஸமவாப்நோதி ஶாம்பவம் பதம் || யாத்காரஸ்ய ஶிர: ப்ரோக்தம் சதுர்வக்த்ரஸமாவம் | ப்ரத்யக்ஷமேதோ ப்ரஹ்மா விஷ்ணுருத்ர இதி ஸ்ம்ருதி: || ஏவம் த்யாத்வா து மேதாவீ ஜபம் ஹோமம் கரோதி ய: | நைவ ஸூதகம் தஸ்ய ம்ருதகம் ச ந வித்யதே || ஸாக்ஷாத்பவத்யஸௌ ப்ரஹ்மா ஸ்வயம்பூ: பரமேஶ்வர: || யஸ்த்வேதாம் ந விஜாநாதி காயத்ரீம் து யதாவிதி | கதிதம் ஸூதகம் தஸ்ய ம்ருதகம் ச ஸதைவ ஹி || நைவ தாநபலம் தஸ்ய நைவ யஜ்ஞபலம் பவேத் | ந ச தீர்த்தபலம் ப்ரோக்தம்

ஒருமுறை த்யானித்தாலும தேவபதத்தை அடைவான். ப்ர என்பதை நீலோத்பல தளம்போன்ற நிறமுள்ளதும், தெற்கு முகமாகவும், ஒருமுறை த்யானித்தால் பரம்ஹ லோகத்தை அடைவான். சோ என்பதை கோரோசனைபோன்ற மஞ்சள் நிறமுள்ளதும், வடக்கு முகமாகவும் ஒருமுறை த்யானித்தால் விஷ்ணுலோகத்தை அடைகிறான். த எனபதைச் சங்கம, குந்தம், சந்த்ரன் இவைபோன்றதாயும மேற்குமுகமாகவும ஒருமுறை த்யானித்தால் சிவலோகத்தை அடைகிறான். யாத் என்பது நான்கு முகங்களுக்கும் ஹேதுவாகிய சிரஸ் எனப்பட்டது. ப்ரத்யக்ஷ பலத்தையளிப்பது. ப்ரம்ஹா, விஷ்ணு, ருத்ரன் என்று கொள்கை. இவ்விதம் த்யானித்து, புத்திமானுகிய எவன், ஜபம ஹோமம இவைகளைச் செய்கின்றானே அவனுக்கு ஸூதகமும், ம்ருதகமும் இல்லை. இவன் ஸாக்ஷாத ப்ரம்ஹா வாகவும், பரமேச்வரனுகவும் ஆகிறான். எவன் இந்தக் காயத்ரியை விதிப்படி அறியவில்லையோ அவனுக்கு எப்பொழுதும் ஸூதகமும், ம்ருதகமும் உண்டென்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. அவனுக்குத் தானபலமில்லை. யக்ஞபலமில்லை. தீர்த்தபலமுமில்லை.

𑌤𑌦𑍇𑌤𑌸𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌂𑌹𑌿𑌤𑌕𑍇 𑌸𑌤𑌿 ॥ 𑌪𑌾𑌦𑌾𑌦𑌿 𑌕𑌟𑌿𑌪𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌶𑌿𑌰𑌃𑌪𑍍𑌰𑌭𑍃𑌤𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌷𑌸𑌿 । 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑍋 𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑍋𑌰𑍍𑌵𑌿𑌪𑌰𑍀𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑌯𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌪𑌦𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌮𑌾𑌹 𑌸𑌂𑌭𑌵—

‘𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌮𑌾𑌰𑌭𑍍𑌯 𑌯𑌾𑌵𑌦𑍍𑌵𑌾𑌮𑌕𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌕𑌾 । 𑌦𑌶𑍈𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌪𑌦𑌾𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 (𑌰𑌃)𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇𑌣𑍈𑌵 𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇𑌤𑍍 𑌸𑍁𑌧𑍀𑌃 ॥ 𑌶𑌿𑌰𑍋𑌭𑍍𑌰𑍂𑌮𑌧𑍍𑌯𑌨𑌯𑌨𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌕𑌣𑍍𑌠𑍇𑌷𑍁 𑌚𑍈𑌵 𑌕𑍍𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍 । 𑌹𑍃𑌨𑍍𑌨𑌾𑌭𑌿𑌗𑍁𑌹𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌦𑍇𑌶𑍇𑌷𑍁 𑌜𑌾𑌨𑍁𑌪𑌾𑌦𑌦𑍍𑌵𑌯𑍇 𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇𑌤𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌮𑍃𑌷𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌕𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍—

‘𑌤𑌤𑍍𑌸𑌵𑌿𑌤𑍁𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌰𑍍𑌷𑌿𑌃 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌛𑌨𑍍𑌦𑌃 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 । 𑌭𑌰𑍍𑌗𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌰𑍍𑌷𑌿𑌃 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌛𑌨𑍍𑌦𑌃 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑍍𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 । 𑌧𑌿𑌯𑍋 𑌯𑍋 𑌨 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌰𑍍𑌷𑌿𑌃 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌛𑌨𑍍𑌦𑌃 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍇’𑌤𑌿 ॥

𑌪𑌾𑌦𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌮𑌾𑌹 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌃—

‘𑌏𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌪𑌦𑍈𑌃 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌕𑌰𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌧𑌾

ஸம்ஹிதமிருப்பதால். காமிகளான க்ருஹஸ்தர்கள் பாதம் முதல் வயிறுவரையிலும், தலைமுதல் மார்பு வரையிலும ந்யாஸம் செய்யவேண்டும், என்பது ஸித்தாந்தம்.

பத ந்யாஸத்தைச் சொல்லுகிறூர்.

ப்ரம்ஹாவே:— வலது கையின் பெருவிரல் முதல், இடது கையின் சிறுவிரல் வரையில், காயத்ரியின் பத்துப் பதங்களையும் க்ரமமாய் ந்யஸிக்கவும். சிரஸ், புருவங்களின்நடு, கண், முகம், கண்டம, மார்பு, நாபி, குஹ்யம், முழங்கால், பாதம் இந்தப் பத்து ஸ்தானங்களிலும் ந்யஸிக்கவேண்டும்.

சந்த்ரிகையில் :— ஒவ்வொரு பாததிற்கும் ருஷிமுதலியது சொல்லப்பட்டுள்ளது. ‘தத்ஸவிது:’ என்பதற்கு விசுவாமித்ரர் ருஷி, காயத்ரீ சந்தஸ், ப்ரம்ஹா தேவதை. ‘பர்கோ தேவஸ்ய’ என்பதற்கு விச்வாமித்ரர் ருஷி, காயத்ரீ சந்தஸ், விஷ்ணு தேவதை, ‘தியோ யோந:’ என்பதற்கு விச்வாமித்ரர் ருஷி, காயத்ரீ சந்தஸ், ருத்ரன் தேவதை.

பாத ந்யாஸத்தைச் சொல்லுகிறூர்.

விச்வாமித்ரர்:— இந்த மூன்று பாதங்களாலும் கர சுத்தி

त्तमः । अनामिकाद्वये धीमान्न्यसेत्तत्पदमुत्तमः ॥ कनिष्ठिकाद्वये भर्गः पाण्योर्मध्ये धियःपदम् । शिरः प्रथमं पादं द्वितीयं नाभिमध्यतः । तृतीयं पादयोर्न्यस्य सर्वं सर्वाङ्गके न्यसेत्’ इति ॥

चन्द्रिकायाम्—

‘गायत्र्या व्यापकं कृत्वा करन्यासपूर्वं षडङ्गन्यासं कुर्यात्’ इति ॥

तत्र व्यासः—

‘हृदि तत्सवितुर्न्यस्य न्यसेन्मूर्ध्नि वरेण्यम् । भर्गोदेवस्येति [illegible] शिखायान्तु ततो न्यसेत् ॥ धीमहीति न्यसेद्वर्म धियो यो नस्तु नेत्रयोः । प्रचोदयादिति पदमस्त्राये विनियोजयेदङ्गन्यासस्तु यैर्मन्त्रैः करन्यासोऽपि तैः स्मृतः’ इति ॥

யைச் செய்யவும். முதலில் இரண்டு அநாமிகா விரல்களி 'தத்' என்ற பாதத்தையும், சிறுவிரல்கள் இரண்டிலும் 'பர் என்ற பாதத்தையும், கைகளின் நடுவில் 'தியः' என்ற பா தையும், சிரஸ்ஸில் 1-ஆவது பாதத்தையும், நாபியில் 2-ஆ பாதத்தையும், பாதங்களில் 3-ஆவது பாதத்தையும், மூ பாதங்களையும் சேர்த்து ஸர்வாங்கத்திலும் ந்யஸிக்கவும்.

சந்த்ரிகையில்:— காயத்ரியால் வ்யாபக ந்யாஸம் செ கர ந்யாஸத்துடன் ஷடங்க ந்யாஸம் செய்யவும். அதில்,

வ்யாஸர்:— தத்ஸவிது: என்பதை ஹ்ருதயத்தி வரேணியம் என்பதைச் சிரஸ்ஸிலும், பர்கோ தேவஸ்ய பதைச் சிகையிலும், தீமஹி என்பதைக் கவசமாகவும், தி யோந: என்பதை நேத்ரங்களிலும், ப்ரசோதயாத் என்ப அஸ்த்ரத்திலும் விநியோகிக்கவும். எந்த மந்த்ரங்களால் ந்யாஸம் செய்யப்பட்டதோ அவைகளால் கரந்யாஸ செய்யப்படவேண்டும்.

गायत्रीसारे तु विशेषोऽभिहितः—

'तत्सवितुर्ब्रह्मात्मने हृदयाय नमः। वरे(णिय)ण्यं विष्ण्वात्मने शिरसे स्वाहा। भर्गो देवस्य रुद्रात्मने शिखायै वषट्। धीमहि ईश्वरात्मने कवचाय हुम्। धियो यो नः सदाशिवात्मने नेत्रत्रयाय वौषट्। प्रचोदयात् सर्वात्मने अस्त्राय फट्' इति॥

पितामहः—

'ओं भूरिति न्यस्य हृदये ओं भुवः शिरसि विन्यसेत्। ओं स्वः शिखायां विन्यस्य गायत्र्याः प्रथमं पदम्॥ विन्यसेत् कवचे धीमान् द्वितीयं नेत्रयोर्न्यसेत्। तृतीयेनास्त्रविन्यासं चतुर्थं सर्वतो न्यसेत्' इति॥ 'परोरजसि सावदोम्' इति गायत्र्याः चतुर्थं पादं सर्वतः शिरःप्रभृतिपादपर्यन्तं न्यसेदित्यर्थः॥

न्यासप्रकारमाह भरद्वाजः—

'अङ्गुष्ठादि कनिष्ठान्तमङ्गुलीषु न्यसेत्ततः। प्रकोष्ठयोस्तलेष्वेवं मणिबन्धे तथैव च

காயத்ரீஸாரத்திலோவெனில், விசேஷம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. 'தத்ஸவிது' + அஸ்த்ராயபட்' என்று.

பிதாமஹர்:— ஓம்பூ: என்று ஹ்ருதயத்திலும், ஓம்புவ: என்று சிரஸ்ஸிலும், ஓம்ஸ்வ: என்று சிகையிலும் ந்யஸித்து, காயத்ரியின் 1-ஆவது பாதத்தைக் கவசத்திலும், 2-ஆவது பாதத்தை நேத்ரங்களிலும், 3-ஆவது பாதத்தால் அஸ்த்ரத்தையும், நான்காவது பாதத்தை எல்லா அங்கத்திலும் ந்யஸிக்கவும். 'பரோரஜஸிஸாவதோம்' என்னும் காயத்ரியின் நான்காவது பாதத்தை எங்கும்=சிரஸ் முதல் பாதம் வரையில் ந்யஸிக்கவும் என்பது பொருள்.

ந்யாஸப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறார்,

பரத்வாஜர்:— பிறகு பெருவிரல் முதல் சிறுவிரல் வரையில் விரல்களில் ந்யஸிக்கவும். கைகளின் ப்ரகோஷ்டங்களின் உள்புற

योः ॥ हृन्मूर्धशिखावर्मनेत्रास्त्राणि नि
षट् । अङ्गान्यङ्गीकृत्यास्त्राणि वर्माणि षडेव हि ॥
अङ्गुलीभिश्चतसृभिः स्याद्धृदयशीर्षयोः । मु
ष्टेरङ्गुष्ठशिरसा शिखायां तस्य वर्तनः ॥ बाहुभ्यां
कराभ्यां कवचे चैव मध्याङ्गुलीभिस्त्रिभिः । अङ्गुष्ठ
तर्जनीभ्यां सशब्दं दिक्षु चास्त्रयोः ॥ षडङ्ग
न्यासमित्युक्तं शिष्टैस्तत्कारकः । एवं विन्यस्य
गायत्रीमावाह्य च यथाविधि ॥ ध्यात्वोपचारं सक
लं कृत्वाऽथो जपमाचरेत्’ इति ॥

एवं भरद्वाजेन षडङ्गन्यासमुक्त्वा अनन्तरं जपविधानात् नित्यजपे षडङ्गन्यासमात्रमावश्यकम् । फलाधिक्यापेक्षायां तु शक्तस्य अक्षरन्यासादयः कार्या इत्याहुः ॥

अत एव गृह्यपरिशिष्टे —

‘एषोऽङ्गन्यासः एतं विधिं नेच्छन्ति सहि विधिरवैदिकः’ इति ॥

த்திலும் வெளியிலும், கைகளின் உள்புறம் வெளிப்புறம் இவைகளிலும் ஆக ஆறு ஹ்ருதயம், சிரஸ், சிகை, கைகள், நேத்ரங்கள், அஸ்த்ரம் என்பது ஆறு அங்கங்கள். ஹ்ருதயம், தலை இவைகளில் நான்கு விரல்களாலும், முஷ்டியின் பெருவிரலின் தலையால் சிகையிலும், கவசத்தில் இரண்டு கைகளாலும், கண்களுக்கும் நெற்றிக்கும் நடுவில் நடுவிரல்கள் மூன்றினாலும், பெருவிரல் தர்ஜனீவிரல் இவைகளால் சப்தத்துடன் திக்குகளிலும் ந்யஸிப்பது ஷடங்க ந்யாஸமெனப்பட்டது. இதை இவ்விதம் ந்யஸித்து, விதிப்படி காயத்ரியை ஆவாஹனம் செய்து, த்யானித்து, ஸகலமான உபசாரத்தையும் செய்து, பிறகு ஜபத்தைச் செய்ய வேண்டும்.

இவ்விதம் பரத்வாஜரால் ஷடங்க ந்யாஸத்தைச் சொல்லி, பிறகு ஜபம் விதிக்கப்பட்டிருப்பதால், நித்ய ஜபத்தில் ஷடங்க ந்யாஸம் மட்டில் ஆவச்யகம். அதிக பலத்தில் அபேக்ஷை இருந்தால், சக்தியுள்ளவனுக்கு அக்ஷர ந்யாஸம் முதலியவை செய்யப்படலாம் என்கின்றனர். ஆகையாற்றான்,

க்ருஹ்ய பரிசிஷ்டத்தில் :— இது அங்க ந்யாஸம். இந்த விதியையும் சிலர் விரும்பவில்லை, அந்த விதி அவைதிகம் என்பதால்.

சந்த்ரிகாயாம்—

'அங்குஷ்டே சைவ கோவிந்தம் தர்ஜந்யாம் து மஹீதரம் । மத்யமாயாம் ஹ்ருஷீகேசம் அநாமிக்யாம் த்ரிவிக்ரமம் ॥ கநிஷ்டாயாம் ந்யஸேத்விஷ்ணும் கரமத்யே து மாதவம் । யச்ச க்ருதம் ச ஹுதம் ஜப்தம் தத்தமிஷ்டம் விசேஷத: ॥ ஹஸ்தந்யாஸப்ரபாவேண ஸர்வம் பவதி சாக்ஷயம் । ஓமிதி ஹ்ருதயே பூரிதி முகே புவரிதி சிரஸி ஸுவரிதி ஸர்வாங்கேஷு ந்யஸேத் । ஏதத்காயத்ரீகவசம் ததோ யதாவிதி காயத்ரீமாவர்த்தயேத்' இதி ॥

ஏவம் குர்வத: பலமாஹ வ்யாஸ:—

'விந்யஸ்யைவம் ஜபேத்யஸ்து காயத்ரீம் வேதமாதரம் । ப்ரஹ்மலோகமவாப்நோதி வ்யாஸஸ்ய வசநம் யதா ॥ ஸ்வரூபம் ய: பாந்த்யஸ்யா: ஜ்ஞாத்வோபாஸ்தே யதாவிதி । க்ருஹ்ணந் தோஷைர்ந லிப்யேத ரத்நபூர்ணாம் வஸுந்த்ரா

சந்த்ரிகையில் :- பெருவிரலில் கோவிந்தனையும், தர்ஜனியில் மஹீதரனையும், நடுவிரலில் ஹ்ருஷீகேசனையும், அநாமிகையில் த்ரிவிக்ரமனையும், கனிஷ்டிகையில் விஷ்ணுவையும, கை நடுவில் மாதவனையும், ந்யஸிக்கவும். எந்தக் கர்மமும், ஹோமமும், ஜபமும், தானமும், யாகமும், ஸர்வமும் ஹஸ்த ந்யாஸப்ரபாவத்தால் அக்ஷயமாய் ஆகிறது. ஓம் என்று ஹ்ருதயத்தில், பூ: என்று முகத்திலும், புவ: என்று சிரஸ்ஸிலும், ஸ்வ: என்று ஸர்வாங்கத்திலும் ந்யஸிக்கவும் இது காயத்ரீ கவசம். பிறகு விதிப்படி காயத்ரியை ஆவ்ருத்தி செய்யவும்.

இவ்விதம் செய்பவனுக்குப் பலத்தைச் சொல்லுகிறார்,

வ்யாஸர் :— இவ்விதம் ந்யாஸம் செய்து, வேதமாதாவான காயத்ரியை எவன் ஜபிக்கின்றானோ அவன் ப்ரம்ஹ லோகத்தை அடைகிறான், வ்யாஸரின் வசனம் அவ்விதமுள்ளது எவன், அந்தக காயத்ரியின் ஸ்வரூபத்தை அறிந்து விதிப்படி உபாஸிக்கின்றானோ, அவன் ரத்னங்களால் நிறைந்த பூமியை ப்ரதிக்ரஹித்தாலும் பாபங்களால் பற்றப்படான். அந்தக் காயத்ரீ தேவீ எவ்விதமாய் ஜபிக்கப்பட்டாலும், மிகவும் சுத்தியைச் செய்பவளாகின்றாள். ஸகல காமங்களையும் கொடுப்பவளாய்ச் சொல்லப்

नाथ ॥ यथाकथञ्चिज्जप्ता सा देवी वरदायिनी । सम्य-
ग्विधिवज्जप्ता किं पुनर्विधिना नृप' इति ॥

मुद्राविधिः ॥

अथ मुद्राविधिः ॥ तत्र ब्रह्मा—

'अथातो दर्शयेन्मुद्राः सम्मुखं सम्पुटं तथा । ततो विततविस्तीर्णे द्विमुखं त्रिमुखं ततः ॥ चतुर्मुखं पञ्चमुखं षण्मुखाधोमुखे ततः । व्यापकाञ्जलिकाख्यं च शकटं यमपाशकम् ॥ ग्रथितं ततस्सम्मुखोन्मुखम् । विलम्बं मुष्टिकं मीनं कूर्मं वाराहकम् ॥ सिंहाक्रान्तं महाक्रान्तं ततो मुद्गरपल्लवम्' इति ॥

तेषां लक्षणमाह स एव—

'सम्मुखं सम्मतौ हस्तावुत्तानौ कुञ्चिताङ्गुली' ॥ कुञ्चिताः = वक्राः अङ्गुलयः ययोस्तादृश-
योरुत्तानयोर्हस्तयोः तत् सम्मुखं नाम मुद्रा ॥ 'सम

பட்டுள்ளாள். ஓ அரசனே! விதியுடன் ஜபிக்கப்பட்டால், கேட்கவேண்டுமோ.

முத்ராவிதி.

இனி முத்ராவிதி சொல்லப்படுகிறது. அதில்,

ப்ரஹ்மா:— இனி முத்ரைகளைக் காண்பிக்கவேண்டும். ஸம்முகம், ஸம்புடம், விததம், விஸ்தீர்ணம், த்விமுகம், த்ரிமுகம், சதுர்முகம், பஞ்சமுகம், ஷண்முகம், அதோமுகம், வ்யாபகாஞ்ஜலிகம், சகடம், யமபாசம், க்ரதிதம், ஸம்முகோன்முகம், விலம்பம், முஷ்டிகம், மீனம், கூர்மம், வராஹம், ஸிம்ஹாக்ராந்தம், மஹாக்ராந்தம், முத்கரம், பல்லவம் என்ற முத்ரைகள்.

இவைகளுக்கு லக்ஷணத்தைச் சொல்லுகிறார்,

ப்ரம்ஹாவே:— வக்ரமான விரல்களையுடையதும் நிமிர்ந்ததுமான இரண்டு கைகளும் சேர்ந்தால் அது 'ஸம்முகம்' எனும் முத்ரையாம். தாமரையின் மொட்டுப் போன்று இருகைகளும் சேர்ந்தால் 'ஸம்புடம்' எனும் முத்ரையாம். விரிந்த விரல்களை

புடம் பத்³த⁴கோஶாகாரௌ கராவந்யோந்யஸம்ஹதௌ' ‖ பத்³த⁴
முகுளாகாரௌ கரௌ ஸம்புடம் நாம முத்³ரா ‖ 'விததம்
ஸம்ஹதௌ ஹஸ்தாவுத்தாநாவாயதாங்கு³ளீ' ‖ ஊர்த்⁴வதா: =
ப்ரஸாரிதா: அங்கு³ல்ய: யயோராக்ஷிப்தயோ:, தௌ
விததம் நாம முத்³ரா ‖ 'விஸ்தீர்ணம் ஸம்ஹதௌ பாணீ மிதோ²
முக்தாங்கு³ளிகௌ' ‖ முக்தம் அங்கு³ளித்³வயம் யாப்⁴யாம் பா
ணிப்⁴யாம் தௌ மித²ஸ்ஸம்ஹதௌ விஸ்தீர்ணம் நாம முத்³ரா ‖ 'ஸம்
முகா²ஸக்தயோ: பார்ஷ்ண்யோ: கநிஷ்டா²த்³வயயோக³த: । ஶே
ஷாங்கு³ளீநாம் வைஶ்லேஷ்யே த்³விமுக²த்ரிமுகா²த³ய:' ‖ மித²
ஸ்ஸம்முகா²ஸக்தயோ: பார்ஷ்ண்யோ: கநிஷ்டி²காத்³வயயோகே³ ஸதி
ஶேஷாங்கு³ளீநாம் வைஶ்லேஷ்யே அங்கு³ஷ்ட²த்³வயமாரப்⁴ய அநாமி
காந்தம் யாவத் த்³விமுக²ம் த்ரிமுக²ம் சதுர்முக²ம் பஞ்சமுக²ம்
நாம முத்³ரா ப⁴வதி । தத்ர வகாரே த்³விமுக²ம் ஶேகாரே
த்ரிமுக²ம் ணிகாரே சதுர்முக²ம் யங்காரே பஞ்சமுக²ம் ‖
'ஶேஷாங்கு³ளீநாம் ஸம்யோகா³த் பார்ஶ்வயோக³விநாஶ
த: । கிஞ்சித்ஸம்ப்ராப்தநாகா³க்³ரௌ ஸம்பக்வாங்கு³ளிமூலகௌ ।
ஹஸ்தௌ ஷண்முக²மித்யுக்தா முத்³ரா முத்³ராவிஶாரதை³:'‖
பார்ஶ்வயோக³: = கநிஷ்டா²த்³வயஸம்யோக³: । தத்³விநாஶே ந
ஶேஷாங்கு³ளீநாம் ஸம்யோகா³த் கிஞ்சித்ஸம்ப்ராப்தநாகா³க்³ரம் ய

உடைய கைகள் நிமிர்ந்து சேர்க்கப்பட்டால் 'விததம்' எனும் முத்ரையாம். இரண்டு கைகளும் சேர்ந்து, இரண்டு விரல்கள் மட்டும் சேராமல் இருந்தால் அது 'விஸ்தீர்ணம்' எனும் முத்ரையாம். இரண்டு கைகளும் எதிராகச்சேர்ந்து, இரண்டு சிறுவிரல்கள்மட்டும் சேர்ந்தால், மற்ற விரல்கள் தனித்திருந்தால் இரண்டு பெருவிரல் முதல் அநாமிகை வரையில், த்விமுகம், த்ரிமுகம், சதுர்முகம், பஞ்சமுகம் என்ற முத்ரைகள் ஆகின்றன. அதில் வகாரத்தில் 'த்விமுகம்' சே என்பதில் 'த்ரிமுகம்' ணி என்பதில் 'சதுர்முகம்' யம் என்பதில் 'பஞ்சமுகம்'. இருசிறு விரல்களும் சேராமல், மற்ற விரல்கள் எல்லாம் சேர்ந்து, குறுக்காய்ச் சேர்ந்துள்ள நுனியை உடையவைகளும், விரல்களெல்லாம் சேர்ந்துள்ளதுமான இரண்டு கைகளும் இருப்பது 'ஷண்முகம்' எனும் முத்ரையாம். கொஞ்சம் வளைந்துள்ள நுனியை

पोः, तथा संपुटस्थमुष्टिसंघट्टपार्श्वयोः स्वाङ्गुष्ठं नाम मुद्रा ॥ ‘ऊर्ध्वाग्रौ संमुखौ न्युब्जौ हस्तावधोमुखौ’ ॥ विपरीतौ ऊर्ध्वास्यौ तौ हस्तौ अधोमुखं नाम मुद्रा ॥ ‘उत्तानौ तादृशौ चैव व्यापकौ कथितौ करौ’ ॥ तादृशौ = संमुखादृश्यलक्षणौ करौ व्यापकाञ्जलिकं नाम मुद्रा ॥ ‘अधोमुखौ बद्धमुष्टी मुक्ताङ्गुष्ठौ करौ । शकटं नाम कथितम्’ ॥ मुक्ताग्राङ्गुष्ठौ ययोः उक्तलक्षणयोः करयोः तौ शकटं नाम मुद्रा ॥ ‘यमपाशस्तु … ॥ बद्धमुष्टिकयोः वामोन्नाम्राग्रतर्जनी । कनिष्ठाद्या यस्य तर्जनीन्न्युब्जवक्राग्रा’ ॥ बद्धमुष्टिकयोः हस्तयोः वामोन्नाम्राग्रा उत्ताना कनिष्ठा वामतर्जनी अवाङ्मुखी दक्षिणतर्जनी न्युब्जवक्राग्रा यस्य, स यमपाशं नाम मुद्रा ॥ ‘उत्तानसन्धिसंश्लिष्टसंलग्नाङ्गुलिकौ करौ । संमुखौ सम्पुटीकृत्य दीर्घाङ्गुष्ठौ ग्रथितं भवेत्’ ॥ उत्तानानि सन्धिसंश्लिष्टानि संलग्नानि अङ्गुलितलानि ययोस्तौ । तथा परस्परं सम्पुटीकृत्य दीर्घीकृताङ्गुष्ठौ ग्रथितं नाम मुद्रा ॥ ‘संश्लिष्टाङ्गुलि

உள்ளவைகளும், கீழ் நோக்கியவைகளுமான கைகள் இருப்பது, ‘அதோமுகம்’ என்ற முத்ரையாம். அதோமாதிரியான கைகள் மேல் நோக்கியதாயிருப்பது ‘வ்யாபகாஞ்ஜலிகம்’ என்ற முத்ரையாம். முஷ்டியுடையதும், பெருவிரல்களின் நுனிமட்டில் விடப்பட்டதும், கீழ்நோக்கியவைகளுமான கைகள் இருப்பது ‘சகடம்’ எனும் முத்ரையாம். முஷ்டியாய்ப் பிடிக்கப்பட்ட கைகளுள் இடது தர்ஜனீ விரல் நிமிர்ந்து வக்ரமான நுனியுடையதாய், கவிழ்ந்தும் வக்ர நுனியுடையதுமான வலது தர்ஜனீ விரலுடன்கூடியிருந்தால், ‘யமபாசம்’ என்ற முத்ரையாம். நிமிர்ந்தவைகளும் சந்துகளில் மறைந்தவைகளும் சேர்க்கப்பட்டவைகளுமான விரல்களின் உள்பாகத்தை உடையவையான கைகள் எதிராகச்சேர்க்கப்பட்டு, பெருவிரல்கள் நீண்டிருப்பது ‘க்ரதிதம்’ என்ற முத்ரையாம். சேர்க்கப்பட்ட விரல்களை உடைய இடது

𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌾𑌮𑌸𑍍𑌤𑌾𑌦𑍃𑌶𑌾 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍇𑌨 𑌤𑍁 । 𑌅𑌧𑍋𑌮𑍁𑌖𑍇𑌨 𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌸𑌮𑍍𑌮𑍁𑌖𑍋𑌨𑍍𑌮𑍁𑌖 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇’ ॥ [illegible] 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌮𑌾𑌸𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌃 𑌤𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑌃 । 𑌤𑌾𑌦𑍃𑌶𑌾 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍇𑌨 𑌅𑌧𑍋𑌮𑍁𑌖𑍇𑌨 𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌸𑌮𑍍𑌮𑍁𑌖𑍋𑌨𑍍𑌮𑍁𑌖𑌂 𑌨𑌾𑌮 𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾 ॥ ‘𑌉𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑍋𑌨𑍍𑌨𑌤𑌕𑍋𑌟𑍀 𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌲𑌮𑍍𑌬𑍌 𑌕𑌥𑌿𑌤𑍌 𑌕𑌰𑍌’ । 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑍋𑌨𑍍𑌨𑌤𑍇 𑌕𑍋𑌟𑍀 𑌯𑌯𑍋𑌃 𑌕𑌰𑌯𑍋𑌃 𑌤𑍌 𑌵𑌿𑌲𑌮𑍍𑌬𑍌 𑌨𑌾𑌮 𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾 ॥ ‘𑌮𑍁𑌷𑍍𑌟𑍀 𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌵𑍁𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑍌 𑌮𑍁𑌷𑍍𑌟𑌿𑌕𑌾 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍’ ॥ 𑌅𑌨𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍌 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑍌 𑌮𑍁𑌷𑍍𑌟𑍀 𑌮𑍁𑌷𑍍𑌟𑌿𑌕𑌾 𑌨𑌾𑌮 𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾 ॥ ‘𑌮𑍀𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑌂𑌮𑍀𑌲𑌿𑌤𑍌 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮𑌿𑌕𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌕𑍌 । 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌵𑌕𑍍𑌰𑌾𑌗𑍍𑌰𑌶𑍇𑌷𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑌿𑌕𑍌 𑌕𑌰𑍌’ ॥ 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍇 𑌸𑌂𑌬𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌅𑌨𑌾𑌮𑌿𑌕𑌾𑌕𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌕𑍇 𑌯𑌯𑍋𑌃 𑌕𑌰𑌯𑍋𑌃 𑌤𑍌 𑌤𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑍌 । 𑌤𑌾𑌵𑌨𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌸𑌂𑌮𑍀𑌲𑌿𑌤𑍌 । 𑌤𑌥𑌾 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌶𑍇𑌷𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑌿𑌕𑌾𑌨𑌿 𑌯𑌯𑍋𑌃𑌕𑌰𑌯𑍋𑌃 𑌤𑍌 𑌮𑍀𑌨𑍌 𑌨𑌾𑌮 𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾 ॥ ‘𑌅𑌧𑍋𑌮𑍁𑌖𑌃 𑌕𑌰𑍋 𑌵𑌾𑌮𑌸𑍍𑌤𑌾𑌦𑍃𑌶𑌾 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍇𑌨 𑌤𑍁 । 𑌪𑍃𑌷𑍍𑌠𑍇 𑌸𑌮𑌾𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌕𑍂𑌰𑍍𑌮𑍋 𑌨𑌾𑌮𑌾𑌭𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇’ ॥ 𑌅𑌧𑍋𑌮𑍁𑌖𑌃 = 𑌨𑍍𑌯𑍁𑌬𑍍𑌜𑌃 𑌵𑌾𑌮𑌹𑌸𑍍𑌤𑌃 𑌤𑌾𑌦𑍃𑌶𑌾 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍇𑌨 𑌪𑌾𑌣𑌿𑌨𑌾 𑌪𑍃𑌷𑍍𑌠𑍇 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌕𑍂𑌰𑍍𑌮𑍋 𑌨𑌾𑌮 𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾 ॥ ‘𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌮𑌧𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌾𑌮𑌹𑌸𑍍𑌤𑌃 𑌕𑌕𑍍𑌷𑌾𑌸

கை, அவ்விதமான கீழ்நோக்கிய வலது கையுடன் சேர்ந்திருந்தால் 'ஸம்முகோன்முகம' என்ற முத்ரையாம். நிமிர்ந்ததும், உயர்ந்ததுமான நுனியை உடைய கைகள் உள்ளது 'விலம்பம்' என்ற முத்ரையாம. பரஸ்பரம் சேர்ந்ததும, நிமிர்ந்ததுமாய்உள்ள முஷ்டிகள் இரண்டுமுள்ளது 'முஷ்டிகம்' எனும் முத்ரையாம். சேர்க்கப்பட்ட அநாமிகா, கநிஷ்டிகா என்ற இருவிரல்களையுடையதும், பரஸ்பரம் நேராக உள்ளதும், உயர்ந்து சேர்ந்து வக்ரங்களான மற்ற விரல்களை உடையதுமான கைகளையுடையது 'மீனம' என்ற முத்ரையாம். கீழ்நோக்கிய இடது கை அவ்விதமான வலது கையால் பின்புறத்தில் சேர்க்கப்பட்டால் 'கூர்மம்' என்ற முத்ரையாம். கக்ஷத்திற்கு ஸமீபத்தில் வலது கை இருக்கும்பொழுது, உயர்ந்த நடுப்பாகத்தை உடைய இடது கையை உடையது 'வாராஹம' என்ற முத்ரையாம். காதுகளில்

ப்ரஸாரயே கரௌ | வாராஹ: கத்யதே || கநிஷ்டேவாப்ரஸாரயே கரௌ ஸதி உத்தமலக்ஷண: வாமதஜ: வாராஹோ நாம முத்ரா || 'ஸிம்ஹாக்ராந்தம் கநிஷ்டாக்ரதள கரள | ததாயதாங்குல்யாபிய தத்பரஸிம்ஹோச்யதே' || கநிஷ்டாக்ரதாயதாங்குலீ கரள ஸிம்ஹாக்ராந்தம் நாம முத்ரா || 'கிஞ்சித்ராங்குஞ்சிதாக்ரௌ ஸேதுமஹாக்ராந்தம் தத்பரம்' || தாவேவ குஞ்சிதாக்ரௌ மஹாக்ராந்தம் நாம முத்ரா || 'உந்நதம் கிஞ்சிதுந்நத வாமஸ்ய முத்ரோ வாமதர்ஜநீம் | ஸ்த்ருத்வா தக்ஷிணஹஸ்தேந' || கிஞ்சிதுந்நதம் ஶதயோ: பாண்யோ: யா வாமதர்ஜநீ தக்ஷிணஹஸ்தேந ஸ்ருதா, ஸா முத்கரோ நாம முத்ரா || 'பல்லவோ தக்ஷிண: கர: | ஶிரோமுபல்லவே தாமுக்த்வா முத்ராணாம் இதி லக்ஷணம்' இதி || உத்தமலக்ஷண: மூர்த்நி நிஹித: கர: பல்லவோ நாம முத்ரா ||

பிதாமஹ:—

'பத்மமுத்ரா ஸௌரபேயீ ஶங்கமுத்ரா வாராஹகா | வாஸுதேவாத்மஸம்வித்ச ஸப்த வ்யாஹ்ருதிமுத்ரிகா: | அங்குஷ்டத்வயம் மத்யே த்ருத்வா விஸ்த்ருதம் கரள | மண்டலீகரணம் ஸம்ப்ரஸ்ஸ்ரீநாம்ச ஸம்புட: || பத்மமுத்ரா ஸௌரபேயீ

வைக்கப்பட்டும், விரிந்த விரல்களை உடையதுமான கைகளை உடையது 'ஸிம்ஹாக்ராந்தம்' என்ற முத்ரையாம். முன் சொல்லியபடி உள்ள கைகளே கொஞ்சம் வளைந்த நுனிகளை உடையவையாயிருந்தால் 'மஹாக்ராந்தம்' என்னும் முத்ரையாம். கொஞ்சம் உயர்ந்துள்ள கைகளுள், இடது கையின் தர்ஜனீ விரல், வலது கையால் பிடிக்கப்பட்டிருந்தால் 'முத்கரம்' என்னும் முத்ரையாம். வலதுகை கவிழ்ந்ததாய், சிரஸில் வைக்கப்பட்டால் 'பல்லவம்' என்ற முத்ரையாம். இவ்விதம் முத்ரைகளின் லக்ஷணம் சொல்லப்பட்டது.

பிதாமஹர் :— பத்மம், ஸௌரபேயீ, சங்கம், வாராஹம், வாஸுதேவம், ஆத்மா, ஸம்வித் என்று ஏழும் வ்யாஹ்ருதிகளின் முத்ரைகளாம். இரண்டு பெருவிரல்களையும் நடுவில் வைத்து, இரண்டு கைகளையும் விரித்து மண்டலமாய்ச் செய்வது 'பத்மம்' என்னும் முத்ரையாம். இரண்டு பவித்ர விரல்களும்

ஸௌரபேயீ தத: பரம் । அநாமிகே கநிஷ்டாப்யாம் தர்ஜநீப்யாம் ச மத்யமே ॥ அந்யோந்யாபிமுகே ச்லிஷ்டே, ஸைஷா முத்ரா தத: பரம் । வாமாங்குஷ்டம் து ஸங்க்ருஹ்ய தக்ஷிணேந து முஷ்டிநா ॥ க்ருத்வோத்தாநம் ததா முஷ்டிம் அங்குஷ்டம் து ப்ரஸாரயேத் । வாமாங்குல்யஸ்ததா ச்லிஷ்டா: ஸம்யுக்தாஸ்ஸம்ப்ரஸாரிதா: ॥ தக்ஷிணாங்குஷ்டஸம்ஸ்ருஷ்டா முத்ரா ஶங்கஸ்ய சோதிதா ॥ தக்ஷஹஸ்தம் சோர்த்வமுகம் வாமஹஸ்தமதோமுகம் । அங்குல்யக்ரம் து ஸம்யுக்தம் முத்ரா வராஹஸம்ஜ்ஞிதா ॥ அஞ்ஜல்யா ஆத்மமுத்ரா ஸ்யாத் வாஸுதேவாபிதா ச ஸா ॥ தக்ஷிணாங்குஷ்டதர்ஜந்யௌ ஸம்யுக்தாவுரஸி ஸ்திதே । ப்ரஸாரிதாஸ்ததாঅங்குல்ய: ஸம்விந்முத்ரா ஸ்ம்ருதா புதை: ॥ முத்ரா து மோதயேத்தேவீம் த்ராவயேத்துரிதம் ததா ॥ நஜாது தர்சயேந்முத்ராம் மஹாஜநஸமாகமே । க்ஷுப்யந்தி தேவதாஸ்தஸ்ய பலம் ச நக்ருதம் பவேத் ॥

இரண்டு சிறுவிரல்களாலும், இரண்டு நடுவிரல்களும் இரண்டு தர்ஜனீவிரல்களாலும், பரஸ்பரம் எதிராய்ச் சேர்க்கப்பட்டால் 'ஸௌரபேயீ' எனும் முத்ரையாம். இடது கையின் பெருவிரலை வலதுகை முஷ்டியினுல் பிடித்து, முஷ்டியை நிமிர்த்து விரிக்கவும். இடது கையின் விரல்கள் சேர்ந்து விரிக்கப்பட்டு வலதுகை அங்குஷ்டத்துடன் சேர்ந்தால் 'சங்கம்' எனும் முத்ரையாம். வலதுகை மேல் நோக்கியதாயும், இடதுகை அதோமுகமாயும், விரல்களின் நுனிகள் சேர்ந்திருந்தால் 'வாராஹம்' எனும் முத்ரையாம். அஞ்ஜலி செய்வது 'ஆத்ம' முத்ரையாம். அதுவே 'வாஸுதேவ' முத்ரையுமாம். வலதுகையின் பெருவிரலும் தர்ஜனியும் சேர்ந்து மார்பில் இருந்து, மற்ற விரல்கள் விரிக்கப்பட்டிருந்தால் 'ஸம்வித்' என்ற முத்ரையாம். முத்ரை என்பது காயத்ரியை ஸந்தோஷிக்கச் செய்கிறது. துரிதம் எனும் பாபத்தை ஓடச்செய்கிறது. ஆகையால் முத்ரை எனப்படுகிறது. ஜனங்கள் கூட்டத்தில் முத்ரையைக் காண்பிக்கக்கூடாது. அவ்விடத்தில் காண்பித்தால் தேவதைகள் கோபிக்கின்றனர். பலமும் கிடைக்காது. பூஜையிலும், ஜபத்திலும், த்யானத்திலும், காம்யகர்மத்திலும் அந்தந்த முத்ரை

அர்சநே ஜபகாலே ச த்யாநே காம்யே ச கர்மணி । தத்தந்முத்ரா: ப்ரயோக்தவ்யா தேவஸாந்நித்யகாரிகா:' இதி ॥

இதி முத்ராவிதி: ॥

காயத்ரீத்யாநம் ॥

அத காயத்ரீத்யாநம் ॥ தத்ர கோபில:—

'ப்ராதர்காயத்ரீ ரவிமண்டலமத்யஸ்திதா ரக்தவர்ணா குமாரீ அக்ஷமாலாஹஸ்தா ஹம்ஸாஸநஸமாரூடா ப்ரஹ்மதேவத்யா ருக்வேதமுதாஹரந்தீ ॥ மத்யந்திநே ஸாவித்ரீ ரவிமண்டலமத்யஸ்திதா ஶ்வேதவர்ணா யௌவநஸ்தா த்ரிநேத்ரா ஶூலஹஸ்தா வ்ருஷபாஸநஸமாரூடா ருத்ரதேவத்யா யஜுர்வேதமு

களை ப்ரயோகிக்கவேண்டும். தேவஸாந்நித்யத்தைச் செய்கின்றவையாம்.

முத்ராவிதி முற்றிற்று.

காயத்ரீ த்யானம்.

இனி காயத்ரீ த்யானம் சொல்லப்படுகிறது. அதில்,

கோபிலர்:— காலையில், காயத்ரீ ஸூர்ய மத்யத்தில் இருப்பவளாயும், சிவப்பு வர்ணமுடையவளாயும், குமாரியாயும், ஜபமாலையைக் கையிலுடையவளாயும், ஹம்ஸாஸனத்திலிருப்பவளாயும், ப்ரம்ஹாவைத் தேவதையாய் உடையவளாயும், ருக்வேதத்தைப் படிப்பவளாயும் த்யானிக்கப்படவேண்டும்.

மத்யாஹ்னத்தில், ஸாவித்ரீ ஸூர்ய மத்யத்திலிருப்பவளாயும், வெண்ணிறமானவளும், யௌவனத்திலிருப்பவளும், மூன்று கண்களுடையவளும், சூலம் தரித்தவளும், வ்ருஷபாஸனத்திலிருப்பவளும், ருத்ரனைத் தேவதையாய் உடையவளும், யஜுர்வேதத்தைப் படிப்பவளாயும், த்யானிக்கப்படவேண்டும்.

மாலையில், ஸரஸ்வதீ ஸூர்ய மத்யத்திலிருப்பவளும், கறுப்பு நிறமுடையவளும், வ்ருத்தையும், நான்கு புஜங்களுடை

𑌧𑌾𑌰𑌿𑌣𑍀 । 𑌸𑌾𑌯𑌂 𑌸𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑍀 𑌰𑌵𑌿𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾 𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌭𑍁𑌜𑌾 𑌚𑌕𑍍𑌰𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌗𑌰𑍁𑌡𑌾𑌸𑌨𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌦𑍇𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌾𑌮𑌵𑍇𑌦𑌧𑌾𑌰𑌿𑌣𑍀' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌪𑌰𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑍇 —

'𑌅𑌥 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌮𑍍 — 𑌯𑌾 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾 𑌸𑍈𑌵 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌉𑌪𑌾𑌸𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌤𑌾𑌂 𑌸𑌦𑍈𑌕𑌰𑍂𑌪𑌾𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌅𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌂 𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌰𑍂𑌪𑌾𑌂 𑌵𑌾 । 𑌯𑌦𑍍𑌯𑍇𑌕𑌰𑍂𑌪𑌾 𑌋𑌗𑍍𑌯𑌜𑍁𑌃𑌸𑌾𑌮𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑌦𑌾𑌂 𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑌗𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾𑌧𑌰𑌾𑌂 𑌷𑌟𑍍𑌕𑍁𑌕𑍍𑌷𑌿𑌂 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌶𑍀𑌰𑍍𑌷𑌾𑌂 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌮𑍁𑌖𑍀𑌂 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌹𑍃𑌦𑌯𑌾𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌶𑌿𑌰𑌸𑌂 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌶𑌿𑌖𑌾𑌂 𑌦𑌣𑍍𑌡𑌕𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑍍𑌵𑌕𑍍𑌷𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌾𑌭𑌯𑌾

யவளும், சக்ரத்தைக் கையிலுடையவளும், கருடாஸனத்திலிருப்பவளும், விஷ்ணுவைத் தேவதையாய் உடையவளும், ஸாமவேதத்தைப் படிப்பவளுமாய் த்யானிக்கப்படவேண்டும்.

க்ருஹ்யபரிசிஷ்டத்தில்:— இனி, தேவதா த்யானம் சொல்லப்படுகிறது. எவள் ஸந்த்யை என்று சொல்லப்பட்டவளோ அவளே மந்த்ர தேவதையாய் உபாஸிக்கப்படுகிறாள். அவளை எப்பொழுதும் ஒரே ரூபமுடையவளாய் த்யானிக்கவும். ஒவ்வொரு ஸந்த்யையிலும் தனித்தனியாய் மாறிய ரூபமுடையவளாகவாவது த்யானிக்கவும். ஏக ரூபையாய் த்யானித்தால், ருக்கு, யஜுஸ், ஸாம இவைகளை மூன்று பாதங்களாய் உடையவளும், திர்யக், ஊர்த்வம், அதரம் என்று மூன்று விதமாயுள்ளவளும், ஆறு குக்ஷிகளையுடையவளும், ஐந்து சிரஸ்ஸுகளுடையவளும், அக்னியை முகமாகவும், விஷ்ணுவை ஹ்ருதயமாகவும், ப்ரம்ஹாவைச்சிரஸ்ஸாகவும், ருத்ரனைச்சிகையாகவுடையவளும், தண்டம், கமண்டலு, ஜபமாலை, அபயம் இவைகளைத் தரித்த நான்கு கைகளுடையவளும், வெண்ணிறமுடையவளும், வெண்ணிறமான வஸ்த்ரம், சந்தனம், மாலை, ஆபரணமிவைகளை உடையவளும், சரத் காலத்திலுள்ள ஆயிரம் சந்த்ரன் போன்ற காந்தியுடையவளும், ஸகல தேவதா ரூபிணியுமாக இந்தக் காயத்ரீ தேவியை ஒரு ப்ரகாரமாகவே, மூன்று ஸந்த்யைகளிலும் த்யானிக்கவும்.

அல்லது, பின்ன ரூபமுடையவளாய் த்யானிப்பதானல், காலையில், பாலையாயும், பால ஸூர்ய மண்டலத்திலிருப்பவளா

க்ஷசதுர்பு⁴ஜாம் ஶுப்⁴ரவர்ணாம் ஶுப்⁴ராம்ப³ராநுலே-
பநஸ்ரகா³ப⁴ரணாம் ஶரச்சந்த்³ரஸஹஸ்ரப்ரபா⁴ம் ஸர்வதே³வ-
மயீம் அம்பா³ம் தே³வீம் கா³யத்ரீம் ஏகைகஶ: த்ரிஸந்த்⁴யாஸு ஸந்த்⁴யா-
ஸு த்⁴யாயேத் । அத² ப்ராத: [illegible] ப்ராதஸ்ஸவநாரூடா⁴ம்
பா³லாதி³த்யமண்ட³லமத்⁴யஸ்தா²ம் ரக்தவர்ணாம் ரக்தாம்ப³ராநு-
லேபநஸ்ரகா³ப⁴ரணாம் சதுர்வக்த்ராம் த³ண்ட³கமண்ட³லுவாக்ஷஸூ-
த்ராப⁴யாங்கசதுர்பு⁴ஜாம் ஹம்ஸாஸநாரூடா⁴ம் ப்³ரஹ்ம-
தை³வத்யாம் ருக்³வேதோ³தா³ஹரந்தீம் பூ⁴லோகாதி⁴ஷ்டா²த்ரீம்
கா³யத்ரீம் நாம தே³வதாம் த்⁴யாயேத் । அத² மத்⁴யந்தி³நே தாம்
யுவதீம் யுவாதி³த்யமண்ட³லமத்⁴யஸ்தா²ம் ஶ்வேதவர்ணாம் ஶ்வேதாம்ப³-
ராநுலேபநஸ்ரகா³ப⁴ரணாம் பஞ்சவக்த்ராம் ப்ரதிவக்த்ரம் த்ரி-
நேத்ராம் சந்த்³ரஶேக²ராம் த்ரிஶூலக²ட்³க³க²ட்வாங்க³ட³மருகாங்க-
சதுர்பு⁴ஜாம் வ்ருஷபா⁴ஸநாரூடா⁴ம் ருத்³ரதை³வத்யாம்
யஜுர்வேதோ³தா³ஹரந்தீம் பு⁴வோலோகாதி⁴ஷ்டா²த்ரீம் ஸா

யும், சிவப்பு வர்ணமுடையவளும், சிவந்த வஸ்த்ரம், சந்தனம், மாலை, ஆபரணமிவைகளை உடையவளும், நான்கு முகங்களுடையவளும், தண்டம், கமண்டலு, ஜபமாலை, அபயம் இவைகளையுடைய நான்கு புஜங்களுடையவளும், ஹம்ஸாஸனத்திலமர்ந்தவளும், ப்ரஹ்மதேவதையாயும், ருக்வேதத்தைப் படிப்பவளாயும், பூலோகத்திலிருப்பவளாயும், காயத்ரீ என்ற நாமமுடையவளுமான தேவதையாய் த்யானிக்கவும்.

பிறகு, மத்யாஹ்னத்தில், அவளை யுவதியாயும், யௌவ[...]முள்ள ஸூர்ய மண்டலத்திலிருப்பவளும், வெண்ணிறமு[...]வளும், வெண்ணிறமான வஸ்த்ரம், சந்தனம், மாலை, ஆபர[...] இவைகளை உடையவளும், ஐந்து முகமுடையவளும், ஒவ்வொரு முகத்திலும் மூன்று கண்களுடையவளும், ஐந்து முடிகளுடையவளும், சூலம், கத்தி, கட்வாங்கம், டமருகம இவைகளைத் தரிக்கும் நான்கு கைகளையுடையவளும், வ்ருஷபவாகனத்திலிருப்பவளும், ருத்ரனைத் தேவதையாய் உடையவளும், யஜுர் வேதத்தைப்படிப்பவளும், புவோலோகத்திலிருப்பவளும், ஸாவித்ரீ எனும் நாமமுடையவளுமான தேவதையாய் த்யானிக்கவும்.

பிறகு, மாலையில், வ்ருத்தையும், வ்ருத்தமான ஸூர்ய மண்டலத்திலிருப்பவளும், கறுப்புநிறமுடையவளும், கறுத்த

वित्रीं नाम देवतां ध्यायेत् । अथ सायं वृद्धां वृद्धादित्यमण्डलस्थां श्यामवर्णां श्यामाम्बरानुलेपनमाल्याभरणां एकवक्त्रां शङ्खचक्रगदापद्माङ्कितचतुर्भुजां गरुडासनारूढां विष्णुदैवत्यां सामवेदोद्धाहरन्तीं स्वर्लोकव्यवस्थितां सरस्वतीं नाम देवतां ध्यायेत्' इति ॥

व्यासः—

'न भिन्नां प्रतिपद्येत गायत्रीं ब्रह्मणा सह । सोऽहमस्मीत्युपासीत विधिना येन केनचित्' इति ॥
एतत्सर्वं सन्ध्यानिरूपणे द्रष्टव्यम् ॥

ततः गायत्र्याश्चतुर्थं पादं जपित्वा तेन गायत्रीमभिमुखीकृत्य जपेत् ॥

तदुक्तं व्यासेन—

'तुरीयं च पदं तस्याः परो ब्रह्मणि संस्थितम् । उपस्थाय तुरीयेण जपेत्तां च समाहितः' इति ॥

வஸ்த்ரம், சந்தனம், மாலை, ஆபரணமிவைகளை உடையவளும், ஒரு முகமுடையவளும், சங்கம், சக்ரம், கதா, பத்மம் இவைகளைத் தரித்த நான்கு புஜங்களையுடையவளும், கருடாஸனத்திலிருப்பவளும், விஷ்ணுவைத் தேவதையாயுடையவளும், ஸாமவேதத்தையும் படிப்பவளும், ஸ்வர்லோகத்திலிருப்பவளும், ஸரஸ்வதீ என்னும் பெயருடையவளுமாகிய தேவதையாய் த்யானிக்கவும்.

வ்யாஸர்:— காயத்ரியை, ப்ரம்ஹத்துடன் பேதமுள்ளதாக நினைக்கக்கூடாது. அவளாகவே நான் இருக்கின்றேன், என்று எந்த ப்ரகாரத்தாலாவது உபாஸிக்கவேண்டும். இது முழுதும் ஸந்த்யா நிரூபணத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

பிறகு, காயத்ரியின் நான்காவது பாதத்தை ஜபித்து, அதனால் காயத்ரியை அபிமுகமாக்கி ஜபிக்கவும். அதைச் சொல்லியுள்ளார்,

வ்யாஸர்:— காயத்ரியின் நான்காவது பாதம் பரப்ரஹ்மத்திலுள்ளது. அந்த நான்காவது பாதத்தால் காயத்ரியை உபஸ்தானம் செய்து கவனமுடையவனாய் ஜபிக்கவேண்டும்.

பிதாமஹ:—

'காயத்ர்யாஸ்து த்ரய: பாதாஸ்சதுஷ்பதீ ச ஸா ஸ்ம்ருதா । ஜபே து த்ரிபதைவோக்தா ஹ்யர்ச்சநே து சதுஷ்பதா' இதி ॥

துரீயபாதஸ்வரூபமுக்தம் சந்த்ரிகாயாம்—

'துரீயம் பாதம் பரோரஜஸே ஸாவதோமித்யஷ்டாக்ஷரம் தஸ்ய விமல ருஷி: துரீயம் சந்த: பரமாத்மா தேவதா மோக்ஷே விநியோக:' இதி ॥

இதி காயத்ரீத்யாநம் ॥

காயத்ரீமஹிமா ॥

அத காயத்ரீமஹிமா ।

தத்ர மநு:—

'அகாரம் சாப்யுகாரம் ச மகாரம் ச ப்ரஜாபதி: । வேத

பிதாமஹர் :— காயத்ரீக்குப் பாதங்கள் மூன்று, அவள் நான்கு பாதங்களுடையவள் எனவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறாள். ஜபத்தில் மூன்று பாதங்களுடையவளே விதிக்கப்பட்டுள்ளாள். அர்ச்சனத்தில் நான்கு பாதங்களுடையவளா[illegible] சொல்லப்பட்டிருக்கிறாள்.

நான்காவது பாதத்தின் ஸ்வரூபம் சொல்லப்பட்டுள்ள **சந்த்ரிகையில் :—** 'பரோரஜஸே ஸாவதோம்' என்று அக்ஷரங்களுள்ளது நான்காவது பாதம், அதற்கு, விமலர் ருஷி, துரீயம் சந்தஸ், பரமாத்மா தேவதை, மோக்ஷத்தில் யோகம் என்று.

காயத்ரீ த்யானம் முற்றிற்று

காயத்ரீ மஹிமை.

இனி காயத்ரியின் மஹிமை சொல்லப்படுகிறது. [illegible]தில்,

மனு :— ப்ரம்ஹதேவன், அகாரம், உகாரம், மகாரம் இம்

ரதுஹத் பூர்புவ: ஸ்வரிதீதி ச' ॥ நிரதுஹத் = நிஷ்க்ருஷ்டவான் ॥ 'ததித்ய்ருசோ'ஸ்யா: ஸாவித்ர்யா: பரமேஷ்டீ ப்ரஜாபதி: । த்ரிப்ய ஏவ து வேதேப்ய: பாதம் பாதமதூதுஹத் ॥ ஏததக்ஷரமேதாம் ச ஜபன் வ்யாஹ்ருதிபூர்விகாம் । ஸந்த்யயோர்வேதவித்விப்ரோ வேதபுண்யேன யுஜ்யதே' இதி ॥ அக்ஷரம் = ப்ரணவம் । ஏதாம் = ஸாவித்ரீம் । வேதத்ரயாத்யயனஜ: வேதத்ரயஜ்ஞானஜ: யச் [illegible] ॥

[illegible]—

'ஏதயர்சா விஸம்யுக்த: காலே ச க்ரியயா ஸ்வயா । ப்ரஹ்மக்ஷத்ரியவிட்யோனிர் கர்ஹணாம் யாதி ஸாதுஷு ॥ ஸஹஸ்ரக்ருத்வஸ்த்வப்யஸ்ய பஹிரேதத்த்ரிகம் த்விஜ: । மஹதோ'ப்யேனஸோ மாஸாத்த்வசேவாஹிர்விமுச்யதே ॥ யோ

ரறையும், பூ:, புவ:, ஸ்வ: இம்மூன்றையும், மூன்று தங்களினின்றும் வெளியாக்கினர். ப்ரம்ஹதேவன், 'தத்' ற ஸவித்ரு தேவதாகமான ருக்கின் மூன்று பாதங்களையும், , யஜுஸ், ஸாமம் என்ற மூன்று வேதங்களினின்றும் வெளி ற்றினர். ஆகையால், இந்த ப்ரணவாக்ஷரத்தையும், வ்யா ருதிகள் மூன்றுடைய இந்தக் காயத்ரியையும், இரு ஸந்த்யை யும் ஜபிக்கும் வேத மறிந்த ப்ராம்ஹணன், வேதாத்யயன க்துடன் சேருகிறான். மூன்று வேதங்களின் அர்த் அறிந்தவனும, அவைகளைப் படிப்பவனுமாகியவனுக்கு பலமோ அதை அடைகிறான், என்பது பொருள்,

னுவே :— ஸந்த்யைகளில் இந்தக் காயத்ரியை ஜபிக்கா ம், மற்றக் காலத்தில் விஹிதமான கர்மத்தைச் செய்யா யிருக்கும் ப்ராம்ஹணன், க்ஷத்ரியன், வைச்யன் யாராயி ம், ஸாதுக்கள் நடுவில் நிந்தையை அடைகிறான். த்விஜன் வளியில் நதீதீரம் அரண்யம் முதலிய இடத்தில், ப்ரணவம், யாஹ்ருதிகள், காயத்ரீ என்ற இம் மூன்றையும் ஆயிரம் முறை த்தால் ஒருமாஸத்தில், மஹாபாபத்தினின்றும் கூட, ஸர்ப் யினால் போல் விடுபடுகிறான். எவன் சக்தியுள்ள தில் சோம்பலற்றவனாய், மூன்று வர்ஷகாலம் ப்ரதிதின

யோதீதேஹந்யஹந்யேதாம் த்ரீணி வர்ஷாண்யதந்த்ரி-
த: ஸ ப்ரஹ்ம பரமப்யேதி வாயுபூத: கமூர்திமான் ॥
அதந்த்ரித: = ஶ்ரத்தா ஸஹிதம் தத்ஜாதிசயஸ்ய்யவான் । வா-
யுபூத: = ஸர்வவ்யாபீ । கமூர்திமான் = நிர்லேபமூர்தி:

ஶாஸ்த்ராந்தரேஷு ப்ரஹ்மப்ராப்த்யுபாயஸ்ஸமாதிர்-
த்யுக்த: । தஸ்மாதபி ப்ரணவாதித்ரிகஜபோ விஶிஷ்ட
இத்யாஹ மநுரேவ—

'ஏகாக்ஷரம் பரம் ப்ரஹ்ம ப்ராணாயாமா: பரம் தப: ।
ஸாவித்ர்யாஸ்து பரம் நாஸ்தி மௌநாத்ஸத்யம் விஶிஷ்யதே'
இதி ॥ ப்ராணாயாமஶப்தேந வ்யாஹ்ருதயோ லக்ஷ்யந்தே ।
மௌநம் = ஸமாதி: । ஸத்யம் = ஜப: । ப்ரணவ: பரப்ர-
ஹ்மவாசக: । வ்யாஹ்ருதய: பரதபஸ்ஸாதநம் । ததா
ஸாவித்ர்யா விஶிஷ்டம் கிஞ்சிந்நாஸ்தி । தஸ்மாதேஷாம் ஜப:
ஸமாதேரபி விஶிஷ்யத இத்யர்த: ॥

யமோபி—

'காயத்ரீம் சைவ வேதாம்ஸ்து துலயாதோலயத்

மும் காயத்ரியை ஜபிக்கின்றாே, அவன், வாயுபூத (ஸர்வ வ்யாபியாய்), கமூர்த்தியாய் (பாபத்தின் பற்றற்றவ) பரப்ரம்ஹத்தை அடைகிறான்.

மற்றச் சாஸ்த்ரங்களில், ப்ரம்ஹப்ராப்திக்கு உபாயம் ஸமாதி என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. அதைவிட ப் முதலிய மூன்றையும் ஜபிப்பது மிகச்சிறந்தது என்கிறா

மனுவே :— ப்ரணவம் ப்ரப்ரம்ஹஸ்வரூபம். ப் யாம சப்தத்திற்கு வ்யாஹ்ருதிகள் பொருள். அந்த வ் ருதிகள் சிறந்த தபஸ்ஸுக்கு ஸாதனமாகியவை. காயத்ரின விடச் சிறந்தது ஒன்றுமில்லை. ஆகையால் அவைகளின் ஸத்ய (ஜபமானது), மௌனத்தை (ஸமாதியை), விடச்சிறந் தாகிறது.

யமனும் :— ப்ரபு:=ப்ரம்ஹதேவன், காயத்ரியையு வேதங்களையும் தராசால் நிறுத்தார். அங்கங்கள் ப ய இவைகளுடன் கூடிய நான்கு வேதங்களையும் ஒரு பக்கத்

𑌮𑌾𑌃 । 𑌏𑌕𑌤𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍋 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌾𑌙𑍍𑌗𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌪𑌦𑌕𑍍𑌰𑌮𑌾𑌨𑍍 । 𑌏𑌕𑌤𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀𑌂 𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌰𑍂𑌪𑌾 𑌤𑍁 𑌸𑌾 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌶𑌙𑍍𑌕𑌰𑍋𑌽𑌪𑌿—

‘𑌨𑌾𑌘𑌮𑌰𑍍𑌷𑌣𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌰𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌜𑌲𑍇 𑌨 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑌿𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌰𑌂 𑌹𑍁𑌤𑌂 𑌨 𑌸𑌾𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑌰𑌂 𑌜𑌪𑍍𑌯𑌮𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌽𑌪𑌿—

‘𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌨 𑌪𑌰𑌂 𑌜𑌪𑍍𑌯𑌂 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌨 𑌪𑌰𑌂 𑌤𑌪𑌃 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌨 𑌪𑌰𑌂 𑌧𑍍𑌯𑍇𑌯𑌂 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌨 𑌪𑌰𑌂 𑌹𑍁𑌤𑌮𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

‘𑌦𑌶𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌪𑍍𑌤𑌾 𑌸𑌾 𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌹𑌾𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌲𑌘𑍁 𑌤𑌤𑍍𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌣𑍁𑌦𑌤𑍍𑌯𑌾𑌶𑍁 𑌨𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌣𑌾 𑌶𑌤𑌜𑌪𑍍𑌤𑌾 𑌤𑍁 𑌸𑌾 𑌦𑍇𑌵𑍀 𑌪𑌾𑌪𑍌𑌘𑌶𑌮𑌨𑍀 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾 । 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌜𑌪𑍍𑌤𑌾 𑌸𑌾 𑌦𑍇𑌵𑍀 𑌉𑌪𑌪𑌾𑌤𑌕𑌨𑌾𑌶𑌿𑌨𑍀 ॥ 𑌕𑍋𑌟𑌿𑌜𑌾𑌪𑍇

காயத்ரியை ஒரு பக்கத்திலும் வைதது நிறுத்தார். நான்(வேதங்களுக்கும ஸமமாக அந்த காயத்ரீ எண்ணப்பட்டது.

சங்கரும் :— ஜலத்தினுள் மூழ்கி ஜபிககும் மந்த்ரங்களு அகமர்ஷண மந்த்ரத்தைவிடச் சிறந்ததில்லை. ஹோம மந்த்ர களுள் வ்யாஹ்ருதிகளைவிடச் சிறந்ததில்லை. ஜபார்ஹமா மந்த்ரங்களுள் காயத்ரியைவிடச் சிறந்ததில்லை.

ப்ரம்ஹாவும் :— காயத்ரியைவிடச் சிறந்த ஜப்ய மந்த்ரமில்லை அதைவிடச் சிறந்த தபஸ்இல்லை. அதைவிடச் சிறந்த த்யே வஸ்து இல்லை. அதைவிடச் சிறந்த ஹோமமந்த்ரமில்லை.

வ்யாஸர் :— பத்து முறை ஜபிக்கப்பட்ட காயத்ரீ, மூன் நாட்களில் செய்யப்பட்ட லகுவான பாபத்தைச் சீக்கி அகற்றுகின்றாள். இதில் ஸந்தேஹம் வேண்டாம். நூறுமு ஜபிக்கப்பட்டால் அநேக பாபங்களை யகற்றுவதாய் சொல் படுகிறாள். ஆயிரம் முறை ஜபிக்கப்பட்டால் உபபாதகங்களை யகற்றுவாள். கோடி முறை ஜபிக்கப்பட்டால் எதை விரு றானோ அதை அடைவான். யக்ஷத்தன்மை, வித்யாத

𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾 [illegible] । 𑌯𑌕𑍍𑌷𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌧𑌰𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌾 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌵𑌮𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌾 ॥ 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍍𑌵𑌮𑌥𑌵𑌾 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌭𑍂𑌰𑍍𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌵𑌾𑌽𑌪𑍍𑌯𑌕𑌣𑍍𑌟𑌕𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑌂𑌵𑌰𑍍𑌤𑌃—

'𑌐𑌹𑌿𑌕𑌾𑌮𑍁𑌷𑍍𑌮𑌿𑌕𑌂 𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌨𑌿𑌰𑌵𑌶𑍇𑌷𑌤𑌃 । 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌜𑌪𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌪𑍋𑌹𑌤𑌿 ॥ 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌪𑌰𑌂 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌶𑍋𑌧𑌨𑌂 𑌪𑌾𑌪𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌮𑍍 ॥ 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌸𑌾𑌰𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌵𑌰𑍋 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌸𑍁𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌤𑌃 । 𑌨𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌤𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑍀 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌶𑍀 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌯𑍀 ॥ 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌾𑌰𑍀 𑌮𑌿𑌤𑌾𑌹𑌾𑌰𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍁𑌕𑌮𑍍𑌪𑌨𑌃 । 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌲𑌕𑍍𑌷𑌜𑌾𑌪𑍇𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌪𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ 𑌅𑌯𑌾𑌜𑍍𑌯𑌯𑌾𑌜𑌨𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌭𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌚𑌾𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌗𑌰𑍍𑌹𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍁 𑌜𑌪𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌶𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌃—

'𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑍇 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑍀𑌷𑍁 𑌚 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌸𑍁

தன்மை, கந்தர்வத்தன்மை, தேவததன்மை, ராஜ்யம், சத்ருக்களற்ற பூலோகம் இவைகளில் எதை விரும்பினுலும் அதை அடைவான்.

ஸம்வர்த்தர்:— ஐந்து நாள் ஜபிக்கப்பட்ட காயத்ரீ, ஐஹிகமும ஆமுஷ்மிகமுமான ஸர்வ பாபத்தையும் சேஷமின்றி அகற்றுகிறாள். பாபங்களை அகற்றுவது காயத்ரியை விடச் சிறந்ததில்லை. நியமத்துடன் கூடிய ப்ராம்ஹணன் காயத்ரியை மட்டில் ஜபிப்பவனாய் இருந்தாலும் சிறந்தவனே. நான்கு வேதங்களைக் கற்றவனாயினும், நியமமில்லாதவனாய், எல்லாவற்றையும் புஜிப்பவனாய், எல்லாவற்றையும விற்பவனாய் இருந்தால் அவன் சிறந்தவனல்ல. ப்ரம்ஹசாரியும், மிதாஹாரனும், ஸர்வப்ராணிகளிடமும் தயையுடையவனுமாய் லக்ஷம் முறை காயத்ரியை ஜபித்தால் ஸகல பாபங்களாலும விடப்படுகிறான். யாஜனத்திற்கு அனர்ஹர்களுக்கு யாஜனம் செய்தாலும், நிஷித்தமான அன்னத்தைப் புஜித்தாலும், காயத்ரியை ஆயிரத்தெட்டு முறை ஜபம் செய்தால் சுத்தனாகிறான்.

விச்வாமித்ரர்:— ப்ரணவம், ஏழு வ்யாஹ்ருதிகள், மூ

ஸ: । த்ரிபதா³யாஶ்ச கா³யத்ர்யா: ந ப⁴யம் வித்³யதே க்வசித் ॥ கா³யத்ர்யாஸ்து ஸமோ நாஸ்தி மந்த்ரோ வேத³சதுஷ்டயே ॥ ஸர்வே வேதா³ஶ்ச யஜ்ஞாஶ்ச தா³நாநி ச தபாம்ஸி ச । ஸமாநி கலயா ப்ராஹு: முநயோ ந ததஷ்டத்ரிவ: ॥ விஹாய ப்³ராஹ்மணோ வேதா³ம்ஸ்த்ரீந் கர்மாணி விவிதா⁴நி ச । ஸாவித்ரீ மாத்ரமாஶ்ரித்ய த்³விஜோ ப⁴வதி நிர்ப⁴ய:' இதி ॥

யோக³யாஜ்ஞவல்க்ய:—

வாயுப⁴க்ஷோ தி³வம் ஸ்தி²த்வா ராத்ரிம் நீத்வா து ஸூர்யத்³ருக் । ஜப்த்வா ஸஹஸ்ரம் கா³யத்ர்யா: ஶுத்⁴யேத் ப்³ரஹ்மவதா⁴த்³ருதே ॥ ஸாயம் ப்ராதஸ்து யஸ்ஸந்த்⁴யாமுபதிஷ்ட²தே । ஜபந்வை பாவநீம் தே³வீம் ஸாவித்ரீம் வேத³மாதரம் ॥ ஸ தயா பாவிதோ தே³வ்யா ப்³ராஹ்மணோ தூ⁴தகல்மஷ: । ந ஸீத³தி ப்ரதிக்³ருஹ்ணாந: ப்ருதி²வீம் ச ஸஸாக³

பாதங்களுடைய காயத்ரீ இவைகளை நித்யமும் ஜபிப்பவனுக்கு ஒருகாலும் பயமில்லை. காயத்ரீக்குச் சமமான மந்த்ரம், நான்கு வேதங்களிலுமில்லை. ஸகல வேதங்கள், யக்ஞங்கள், தானங்கள், தபஸ்ஸுகள் இவைகளை யெல்லாம், காயத்ரியின் கலையோடு (பதினாறிலொருபங்கு) சமமாகக்கூட முனிவர் சொல்வதில்லை. ப்ராம்ஹணன் மூன்று வேதங்களை விட்டாலும், பலவித கர்மங்களை விட்டாலும், காயத்ரியை மட்டில் ஆசரயித்திருந்தால் பயமற்றவனாய் ஆகின்றான்.

யோகயாக்ஞவல்க்யர் :— ஒரு தினம் வாயுவை ஆஹாரமாய்க் கொண்டிருந்து, ராத்ரியைப்போக்கி மறுநாள் காலையில் ஸூர்யாபிமுகனாய் காயத்ரியை ஆயிரம் முறை ஜபித்தால், ப்ரமஹத்யை தவிர மற்ற பாபங்களினின்றும் சுத்தனாகிறான். எவன் மாலையிலும், காலையிலும், தவறாது ஸந்த்யையை உபாஸிக்கின்றானோ, வேதமாதாவும், பாவனியுமான காயத்ரியை ஜபிக்கின்றானோ, அவன் அந்த காயத்ரீ தேவியினால் சுத்தனாக்கப்பட்டுப் பாபங்களற்றவனாய் ஆகிறான். ஸமுத்ரங்களுடன்கூடிய பூமியை ப்ரதிக்ரஹித்தாலும் தோஷமடைவதில்லை. லக்ஷம்முறை காயத்ரியை ஜபித்தால் பாபங்களினின்றும் விடுபடுவான். நூறுமுறை ஜபித்து ஸ்நானம் செய்யவும். ஜலத்தினுள்

नात् ॥ गायत्र्या लक्षजापेन पातकेभ्यो विमुच्यते ।
स्नायाद्[illegible]तेन गायत्र्याः शतमञ्जलिं जपेत् ॥ अपः [illegible]तेन [illegible] सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ चतुर्णामपि वेदानां गायत्री जननी भवेत् । तामुपास्ते तु यो नित्यं स विप्रः पङ्क्तिपावनः’ इति ॥

मार्कण्डेयः —

‘सर्वेषामपि पापानां सङ्करे समुपस्थिते । दशसाहस्रमभ्यस्ता गायत्री शोधयेत्ततः’ इति ॥

चतुर्विंशतिमते —

‘सावित्र्यास्तु जपन् कोटिं ब्रह्महत्यां व्यपोहति । लक्षाशीतिं जपेद्यस्तु सुरापानात् प्रमुच्यते ॥ पुनाति हेमहर्तारं गायत्र्या लक्षसप्ततिः । गायत्र्याः षष्टिभिर्लक्षैः मुच्यते गुरुतल्पगः ॥ सावित्र्यष्टसहस्रं तु जपं कृत्वोत्थिते रवौ । मुच्यते सर्वपापेभ्यो यदि न ब्रह्महा भवेत्’ इति ॥

மூழ்கி நூறுமுறை ஜபிக்கவும். நூறு முறை ஜபித்த ஜலத்தைப் பருகவும். இவ்விதம் செய்பவன் ஸகல பாபங்களாலும் விடுபடுவான் காயத்ரீ நாலு வேதங்களுக்கும் தாயாய் ஆகின்றாள். அவளை எவன் நித்யமும் உபாஸிக்கின்றானோ, அந்த ப்ராம்ஹணன் பங்க்திபாவனன் எனப்படுகிறான்

மார்க்கண்டேயர் :— எல்லாப் பாபங்களும் சேர்ந்தாலும், பதினாயிரம் முறை ஜபிக்கப்பட்ட காயத்ரீ, எல்லாவற்றினின்றும் விடுவிப்பாள்.

சதுர்விம்சதிமதத்தில்: — காயத்ரியைக் கோடி முறை ஜபித்தால் ப்ரம்ஹஹத்யையைப் போக்குகிறான். எண்பது லக்ஷம் முறை ஜபிப்பவன் ஸுராபான பாபத்தினின்றும் விடுபடுகிறான். எழுபது லக்ஷம் முறை ஜபிப்பது ஸ்வர்ணஸ்தேயம் செய்தவனையும் சுத்தமாக்குகின்றது. அறுபது லக்ஷம் முறை ஜபிப்பவன், குருதல்பகமன பாபத்தினின்றும் சுத்தமாகிறான். எண்ணாயிரம் முறை ஸூர்யோதயத்தில் ஜபிப்பவன், ப்ரம்ஹஹத்யை தவிற மற்ற பாபங்களினின்றும் விடுபடுவான்.

𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃—

'𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌚 𑌸𑌙𑍍𑌕𑍀𑌰𑍍𑌣𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌿𑌲𑍈𑌰𑍍𑌹𑍋𑌮𑍋 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌾𑌚𑌨𑌂 𑌤𑌥𑌾' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑍋𑌗𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌽𑌪𑌿—

'𑌘𑍃𑌤𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍈𑌸𑍍𑌤𑌿𑌲𑍈𑌰𑍍𑌵𑌹𑍍𑌨𑍌 𑌹𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌃 । 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌶𑍇𑌷𑍈𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌪𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌃—

'𑌯𑌦𑌾 𑌯𑌦𑌾 𑌚 𑌸𑌙𑍍𑌕𑍀𑌰𑍍𑌣𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃 । 𑌤𑌦𑌾 𑌤𑌦𑌾 𑌤𑌿𑌲𑍈𑌰𑍍𑌹𑍋𑌮𑍋 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌜𑌪 𑌏𑌵 𑌵𑌾' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌰𑌤𑍍𑌨𑍇—

'𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀𑌂 𑌮𑍂𑌲𑍍𑌯𑌮𑌾𑌦𑌾𑌯 𑌪𑌰𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 । 𑌸 𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌜𑌾𑌤𑌿𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑍀𑌹 𑌨 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌵𑍈𑌦𑍍𑌯𑌨𑌾𑌥𑌦𑍀𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌵𑌿𑌰𑌚𑌿𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌫𑌲𑍇
𑌆𑌹𑍍𑌨𑌿𑌕𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀𑌮𑌹𑌿𑌮𑌾 𑌸𑌮𑌾𑌪𑍍𑌤𑌃 ॥
𑌆𑌹𑍍𑌨𑌿𑌕𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌭𑌾𑌗𑌃 𑌸𑌮𑌾𑌪𑍍𑌤𑌃 ॥

யாக்ஞவல்க்யர் :— எந்தெந்தப் பாபங்களில் தன்னை அவமதிக்கப்பட்டவனாய் ப்ராம்ஹணன் எண்ணுகின்றானோ அதில் காயத்ரியால் திலங்களால் ஹோமம் செய்யப்பட வேண்டும். அவ்விதமே திலதானமும் செய்யப்பட வேண்டும்.

யோகயாக்ஞவல்க்யரும் :— கவனமுடையவனாய், பாஹ்யாந்தர சுத்தனாய், நெய்யுடன் கூடிய திலங்களால் அக்னியில் ஹோமம் செய்தால், ஸகல பாபங்களாலும் விடுபடுகிறான்.

வஸிஷ்டர் :- ப்ராம்ஹணன் எந்தெந்தக் காலத்தில் தன்னை பாபமுடையவனாய் நினைக்கின்றானோ, அந்தந்தக் காலத்தில், திலங்களால் காயத்ரியால் ஹோமம செய்யவேண்டும். அல்லது காயத்ரியை ஜபிக்கவேண்டும்.

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில் :— விலையைப் பெற்றுக்கொண்டு எவன் பிறனுக்கு காயத்ரியைக் கொடுக்கின்றானோ, அவன் பிழைத்திருக்கும்போதே சண்டாளத்தன்மையை அடைகிறான், இதில் ஸமசயமில்லை.

ஸ்ரீ வைத்யநாததீக்ஷிதர் இயற்றிய ஸ்ம்ருதிமுக்தாபலத்தில்
ஆஹ்னிககாண்டத்தில் காயத்ரீ மஹிமா முற்றிற்று.
ஆஹ்னிககாண்டத்தில் பூர்வபாகம் முற்றிற்று.

K. K. SWAMY (a) K. K. SRINIVAASAN
[illegible], POORVAM & [illegible]
[illegible] EXPERT [illegible]
[illegible], PRAYOGA [illegible],
[illegible]. Phone: [illegible]

ஆஹ்னிக காண்டம்

முதல் பாகம் தமிழுரையுடன் கூடியது

கிடைக்குமிடம்:

ஸெக்ரடரி

வேத தர்ம சாஸ்த்ர பரிபாலன சபை

கும்பகோணம்.